Punch

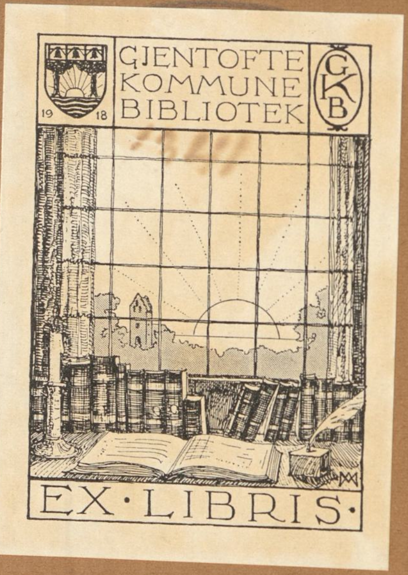
Humoristisk illustreret Ugeblad.

Udkom 1873-95.

Mere om tidsskriftet på:

https://danskforfatterleksikon.dk/1850p/p172914.htm

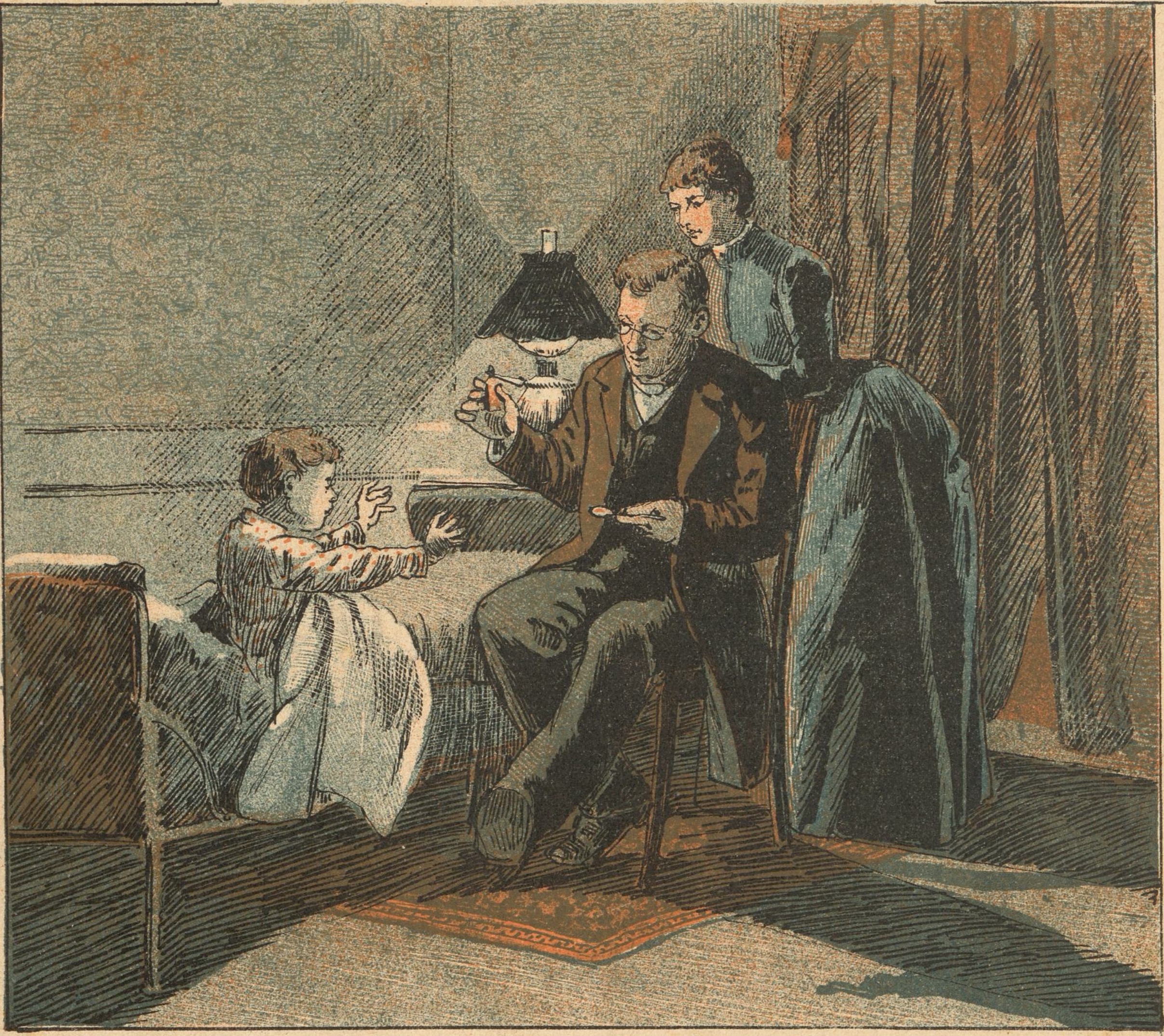
Udarbejdet 2024 af Niels Jensen

GJENTOFTE
KOMMUNE
BIBLIOTEK
19
18
GKB
EX·LIBRIS·

1890. Torsdagen den 2. Januar Nr. 1.

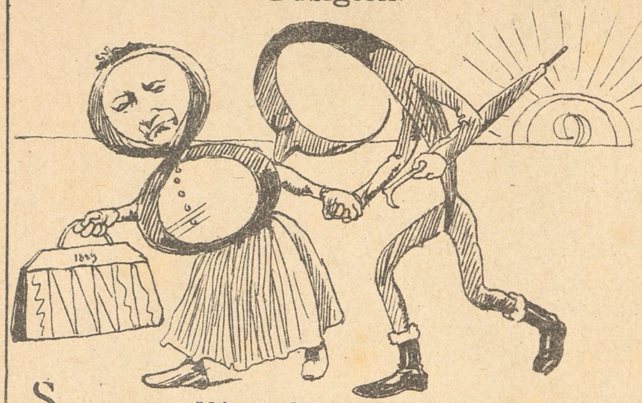
PUNCH.

Overbud.

— Naa, min lille Ven, kan Du nu tage den Medicin rigtig rask, skal Du faa en Femøre af mig.
— Nej tag den selv, Onkel Doktor, saa skal Du faa en Tiøre af mig.

Udsigten.

Saa maatte Ni-og-firs omsider tage
Sit Rejsetøj og vandre Kjødets Gang
Med sine sidste, lovlig korte Dage.

Og paa dets tomme Plads Halvfems sig svang,
Hvis Fremtid er saa dunkel og saa taaget,
Som om den var et »Digt« af HERMAN BANG.

Men midt i Taagen viser der sig Noget,
Som en Poet og en habil Profet
Kan tyde, naar han rykker ud med Sproget.

Først ser man en »kompakt« Majoritet,
Som med et nyt Program belæsset kjører
Saa vild, som CHRESTEN BERG paa sin Kareth.

Saa ses en Valg-Kampagne, som afslører
Det sørgelige, som JENS BUSK har sagt,
I nu til Dags at være Venstrefører,

Hvor Luskepeternes »bevidste« Magt,
Som tegner til i Afmagt hen at falde,
Med Rumlepotterne vil slutte Pagt,

Men faar til Svar en Ladning Gift og Galde,
Fordi de rigtig rene Venstremænd
Vil ej hos BOJSENs Klister være Malle.

Hist ser man »Provisoriet« igjen
Trods GREVENS »Guillotine« at bevare
Sit Liv til Gru for mangen Folkeven.

Her aabenbarer sig en Trækfugl-Skare
Saa talrig, at, hvorhen man Blikket vender,
Den frie Udsigt stedet er i Fare.

Paa Vingeslagene man strax erkjender,
At hele denne store Fuglehær
Er „*Politiken*“s splinternye Ænder.

I Flugten straks de gribes af enhver
Bladneger, der har Pas paa Lampevejen
Som en brasilianskfødt Evropæer.

Hist diverterer BERG igjen Hr. NEIJEN-
DAM med et Anslag mod hans Syltetøj;
Her faar af HØRDUM OVE dog paa Kajen.

Mens DØNNERGAARD belønnes for sin »Spøg«,
Behandles Skrædder HOLM af onde Tunger
I Rømersgade som et Udgangsøg;

Paa Fællederne, Hoedstadens Lunger,
Af GERSON TRIER Lungemos han faar;
Han dør dog ikke strax af Tørst og Hunger.

Dog, mens man ogsaa her hinanden flaar
Og holder hver Dag Slag, skjønt uden Mord i'et,
Klart Inskriptionen paa det hele staar,

Og den er: fortsat Kamp mod »Provisoriet«!

Et Intermezzo.

Frit efter Holger Drachmann.

En tidlig Formiddag — Slutningen af December. Over de lange, magre Digtertanker lægger sig Fastetidens kølende Pulver. Julenyhederne er udgivne og Honorarerne brugte — saa De Røgen?

Men vi store Digtere har denne Elasticitet i os, som kun behøver nogle Dryp fra en velvillig Redaktørs Portemonnaie for at ytre sig i Arbejde, friskt Humør, geniale Bidrag. Det drypper fra Riis-Knudsen — han ønsker et berømt Navn til sit Tidsskrift, som Ingen nogensinde har læst. Velan — Manden betaler. Hent mig min Ven, min Kaarde og min Elskerinde . . . jeg vil digte.

Et Intermezzo fra Literaturens brede Færselsvej.

Pegasusser: alle Slags. Arbejdsheste, evropæiske, belæssede med Laan fra Børne, Petri og Haym — Bryggerheste med Nationale Revyer auf Schwanenflügelen des Gesanges — Firmaheste fra literære Konsortier til gjensidig Berømmelse . . . af Sted galoperer de. En tom Skraldevogn skrangler ud til Fangst med tre »Fidele« paa Forsmækken. Den enes Enspænderfrakke er galdegrøn; Farven smitter af i »*Politiken*«, naar han skriver sine Kritiker om disse Forfattere, hvis Komedier bliver spillede. Den anden bærer sin Hat, som han vil — for jeg er den genialeste af os Tre. Den tredie — Kuskea — sidder indsvøbt i en Svinepels, som vilde have bragt Teniers og Ostade i Henrykkelse. Vi er alle Tre skabte som Hollændere og raaber Æh-Bæh ad hele Verden, medens Politibetjent Georg nikker gjenkjendende. Han kan ikke benægte, at Kusken for nogle Aar tilbage var flink til at ville trække en Ploug til Vands, saa at han Fanden gale ham selv mistede sin Politur derved og nu kun har sine »Oplevelser« tilbage, og at han dér med Hatten har havt Ar paa sin Bringe og været i Kompagni med den Galdegrønne. Hyp! Hæng i! Der skal nogle til det Værste — og vi store Digtere er elastiske.

Ingen kjender Livet — og Ingen kan føle dets

hele Fylde af Mulighedsuendeligheder — som ikke til en Tid har kjørt Skraldevognen.

Og disse Hunde, tyndbenede, sortsnudede og smaa graa, som man nu vil til Livs, fordi de søger at samle Opløb ved deres Naturligheder: aa ja! Men hvorfor ser Ingen, at *København* bliver kjedsommeligere i sit Præg for hver Dag, der gaar? og at netop disse Vagabonder lokker et Smil frem i Alvorsminen.

Hejsa! Pirater! hop og spring, saa længe Dagen tilhører Jer! Og flaar I mine Digterbuxer eller bærer I Jer uartig ad ved Strkittet omkring min Storhed, saa vil jeg mindes alle de Løjer, Jeres Forgængere har gjort for mig, da jeg var vred paa min Med-Tobenede — Theaterchefen!

Saa er der disse fornøjelige Kritikere, hvem Intet kan kue, naar de skal blæse i Basun for min uforlignelige Genialitet — ingen farende Svendespring og ingen Digtervolter fra engelske Socialister til Derovre ved Grændsen, fra Berlingeren til Gnavet, — ikke en Gang, naar jeg i Riis-Knudsens Tidsskrift, dette Tidsskrift uden Læsere, kniber min rødspættede Pegasus i Halen for at faa den til at blive sprællevende.

Eller de staar — disse fikse Kritikere — i »*Politiken*«s Glashus ud mod Integade . . . de ryster deres Linned ud for det højstærede Publikum og ler til Dhrr. Strindberg. Skram og Christian Krogh, naar disse Berømtheder stikker Hovedet ind ad Døren og beder om Nøglen.

Og disse Theaterdirektører — med deres Ridderbaand eller »Riis« paa Facaden. Det er ikke de store evropæiske Direktører, hvis Millioner stikker en sulten Stakkel i Øjnene. De har Intet at misunde hverandre, Skatterne lige høje, Indkomsterne lige sløje . . . to »Kassestykker« om Aaret, og for Resten Familieaftner, hvor man kjeder sig godmodig, indtil Tæppet falder og Klakørerne vaagner.

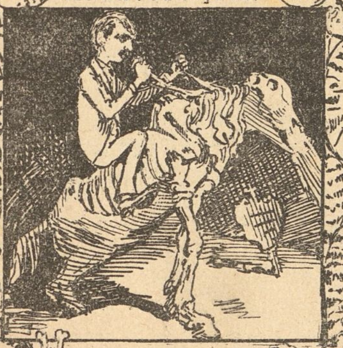
Disse Smaatheatre — hvoraf kun det Ene duer Noget. Her i »*Dagmar*« kan en stor Digter sidde i Fred og gnave paa den Hanske, som Chefen ikke vilde tage op. Her kan Vandenes Fatter se sin Datter gaa i Vandet paa aaben Estherade — Huset er tomt, Kassen er tom, Stykkerne er tomme — men i Randen af Direktørens Skjæg glimter det forjættelsesrigt, vaar-smilende. Lige indtil han en Gang falder paa at kassere mine Komedier og Prologer, — for saa er »Tusind og en Nat« ude. Jeg har Hansker paa Lager.

Det støver derude paa den literære Landevej, hvor den frie Tankes sidste Epigoner, knaldende-mønjerøde, lunter af Sted i Vinterens Middagshede. Ved sit Skrivebord sidder den store Digter og skriver udødeligt. Naar Maven er tom — rejser han sig. Riis-Knudsen, Nordens eneste Literat, har sit Tidsskrift liggende parat og byder ham til Gjæst. Han giver Mad, giver Kontanter, og de drøfter Tingene, medens de indsuger Aromaen fra Rudolf Schmidts Begavelse og fra den lille Broder Johans aandfulde Nedsabling af alle Konkurrenter.

Og Nordens eneste Redaktør, Direktør og Literatør løfter sit Glas: »Du er et lykkeligt Menneske, Holger — Du kjender din egen Storhed, og Du tror selv paa dine Komedier. Min Theaterkasse er tom — lad den takke paa mine Vegne! — Og ræk mig saa dit Bidrag — jeg lader det trykke i December-Hæftet, — min Ven Rosenberg skal læse Korrektur paa det, og min Ven Neergaare skal læse det, — de bliver betalt for det, Bidraget er uhyre grinagtigt, men vi trænger til et komisk »Intermezzo« i vore alvorlige Tider — — Skaal!«

God Morgen!

Kadaver-Lyrik.

Helhesten humped
af Sted
med et Lig paa Ryggen
fra Kro til —
Kro,
hvor de beded'.
— Hesten
og
— Liget.

Gusten og gul
med Grød —
i Hjærnen!
stod Liget ved Skænken
og
vrøvlede.

Absinth paa Absinth
det heldte i
Halsen,
for
at klare Stemmen, —
men —
mere og mere
gravrusten
blev den.

Helhesten skronned.
Liget lo! —
En sælsom Latter,
der gav
Gjenlyd
fra Værelsets
— skidne —
Vægge, hvor
»Drankerens Fadervor« — hang.

Videre fo'r
de.
Langt om længe hævede
Solen sig,
men —! i det samme
dratted
Liget
af Hesten.

Og
sky, som den er
for Lysets Straaler,
jog den
af Sted
og lod Liget ligge
og sove
i —
Grøften.

Og Liget —
drømte — — —!
Om vellystig — daarende —
svindsottig —
blege —
Kvinder
forsnørte
laa det og drømte.

Liget vaagnede —
tog Antifibrin — Chinin —
Morphin, men
kun
dunkelt
huskedes
Ligfærden.

Liget stod
op.
Med døde Øjne,
skjælvende Knæ
gik det hjem og —
skrev
med dirrende —
Nerver — —:
»Der vaagnede en Morgen et Lig«.

Sikkert nok.

— Hvis jeg nu gravede et Hul her tværs igjennem Jorden, kan saa Du, Peter, sige mig, hvor jeg kom ud?

— Ud af Hullet!

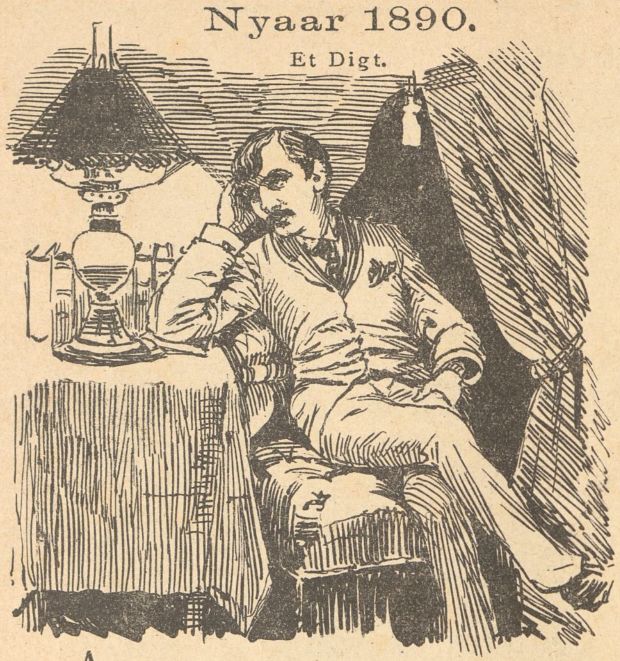
Et Kandidat-Emne.

— Hvorfor Fanen vil do abselut ha' din Svover Las Persen ind i Risdaven?
— Jo ser do, ded var nu a bar Spekkelerthed, saadden for mi Søster Marens Skyld.
— Te hudden ded, Per?
— Jov ser do, Chresten, Las æ jo saa mejet uregerlig hjemme og Maren faar baae Hug og Stød a ham, og saa mente jæ, a kom han ind i Risdaven, saa ha'de hun dov Fred for ham en Stund.
— Hi, hi. Ja do æ en stor Filur Per, æ do.

Nyaar 1890.

Et Digt.

Aar — du Hersker, som kommer tyst,
Mens Alle raaber Hurra og Klokkerne ringer,
Lad mig byde Dig dette Digt til Velkomst —
Men forkynd os saa, hvad du bringer.

Den store Tid laver hvert Nytaar
Et nyt Aar.
Naar Klokken er fem Minutter i Tolv,
Er det i Fjor;
Men, naar den er fem Minutter over,
Saa er det næste Aar.
Det kommer sig af,
At det ene Aar følger efter det andet,
Og det følgende kommer efter det foregaaende.

Men mere angstfuldt trængtes endnu aldrig
Foran Aarets Herskerport
Det ganske København,
Hvor jeg og Ove og Oscar Madsen
Lever vort pinefulde, ørkesløse Liv.
Aldrig har vi læst
Tungere Tegn til tusindfoldigt Mord
Paa mine dejlige Digte!

Se kun de jærnhaarde Rimsmede
Og ækle Kritikere,
Der fordrer Fødder og Rim og Tankedybde
Og menneskeligt Sprog
— For idiotisk Vaas! —

Medens vi andre trælsomme Edderkopper
Spinder Tomhed i det store Intet
I Klareboderne,
Møjsommelig slæbende Ordene sammen
Linie efter Linie
Med vaklende Ben,
Og skabende skjønne Digte
Med vaklende Fødder,
Hvis Skjønhed og fulde Krav kun forstaas
Af min Ven Madsen!

Men fra Feberlejet i den tomme Abonnementsprotokol,
Syge af altid begjærende umættelig Brynde,
Slæber vi Elendighedens hvide Mænd os frem,
Ligesaa sorte som Mohrer
Og tæt hvilende opad kolde Legemer
Af dræbte Pigebørn!
Og de ækle Kritikere flygte med Skrig,
Et uhyre Skrig,
Der sprænger Himmel og Jord
Og alle Klareboderne!

Jeg selv gaar i Spidsen som et vandrende Lig,
Og Liget skriger efter Østers og Champagne,
Og Liget skriver Anmeldelser og morer sig
— Uf! — saa væmmeligt! —
Og Liget skriver Digte,
Der synges paa alle mulige Melodier
Af Nutidsaanden Ove
Og min ørkesløse Ven Madsen.

Nyaar! Hør dem, Edderkopperne for din Dør,
Forkynd, hvad du bringer!
Bringer du Liget, der stønner
Af Angst og nye dirrende Nerver?
Eller bringer du mig en ligesaa taalmodig Forlægger?
Aar, du svarer ej?
Tavs er din Nat?
Nuvel! — Saa tørrer jeg Pennen under mit Øje — —
Og Liget gaar hjem og lægger sig.

Hr. Manbang.

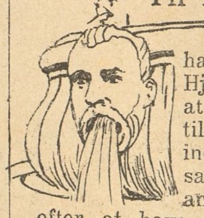
En Nytaarsregning.

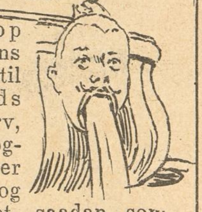

Ha, ha, ha, Severinsen, den var godt, meget godt. Ha, ha, ha! Men, siden vi nu sitter her med vores Romtoddinger og er kommen i Nyaars-Stemning, saa skal jeg fortælle Dig en anden Memorandus om Holgersen. Ser Du, Severinsen, Du ved jo nok, at Holgersen er en mærkbar Personlighed, formedelst han inte har noet imod at tae mod Varerne, men betale dem, jo Gomaaren, det ligger under hans Værdighed. Saadan varet sig i Fjor, at jeg hade leveret ham et Par dejlige Fjerstøvler med engelske Hæle og franske Næser, for fint og flot skaet jo være, men skidt og forbandet eret, og jeg fik da heller inte Spor af Syle for dem. Naa, jeg blev jo gnaven i Ansigtet og hade en myrderlig Lyst til at gie Holgersen et lille Stød i Snuden, men du forstaar nok, Severinsen, man er den fine Mand og har en nobel Karakter, og saa gaaret jonte. Nu har jeg en Læredreng, Krisjan, Du ved, og han er en storartig Begavelse i alle Dele. — Hva faller? Vil Dunte tro mig paa mit Ord, Severinsen? — Exemplummer? Vil Du hae Exemplummer? Det kan Du osse godt faa. Ser Du, forstaar Du, det var i Sommer, at jeg begyndte at blie saadan hvad man referenter kalder lidt skaldet her oven til, og Doktor Møller sae saa, at jeg sku barestens bade mit Hode med Kunjak hver Morgen. Naa, jeg kjøbte en Butælje extafln Kunjak, Sjarente med tre Stjerner m. m., og hver Morgen stod saa Krisjan, den Æsel, oppe paa en Skammel bag ved mig og sku helde Kunjakken ned i Hodet paa mig og gnide det rundt. Jeg skante nægte, Severinsen, at jeg i Grunden hade mejet støre Lyst til at putte Kunjakken indenfor, men

der var jonte noet at stille op. Naa, det hjalp mig for Resten inte, og jeg kunde inte begribe det, for Doktor Møller er ellers en mejet duelig Læge, men saa en Morgen — ja hvad gier Du mig, Severinsen — saa kommer jeg saadan ganske per Tilfældighed til at kigge ind i Spejlet, og der obsalverer jeg saa, at Krisjan, den Æsel, ohneweiter staar og hælder mig i Hodet med en gemen Vandkaraffel, mens at min fine Sjarente-Kunjak blier begravet i al Stilhed i hans Hals. Men Du kan jo begrive, Severinsen, at jeg blev gal i Parykken, og at der la et Hus — naada, men det tyder nu liegodt paa, at Krisjan er en begavet Rad. Men aperpos, det var om Holgersen. Det ærkede mig natyrligvis morderlig, at jeg inte ku faa mine Syle for di Støvler, men saa kom Skæbningen mig til Hjælp. En Dag sitter jeg og arbeder inde paa Værkstedet, og saa kommes der en Opvarter henne fra Kristensens Beværding henne paa Hjørnet og sku hilse og bede fra Holgersen, om jeg inte ku overlade ham et Par Støvler i en Ruf, formedelst han sad paa Beværdingen og kunte komme hjem, grundet paa at det øsregnede og hans ene Støvle var kumplet revnet i Overlæret. »Mester — sier saa Krisjan — lad mig besørre den Forretning.« — »Væsartig Krisjan,« sier jeg, for jeg kjendte jo Fyrens Begavelse. Naa, Krisjan anmoder da Opvarteren om at gaa hen til Holgersen og bede om Pengene først, 15 Kr., væsartig. Og der var jonte andet for, end at Holgersen maatte op med Sylene, og saa fik han osse et Par Støvler, som at der natyrligvis inte ku passe ham. »Du er jo gal, Krisjan,« sier saa jeg. »Nej jeg er inte — sier saa Krisjan — men jeg ska baresten hae sagt Holgersen Tak for sidst.« Naa, saa et lille Par Momanger efter kommer Opvarteren halende med Tungen ud af Halsen med di nye Støvler og oven i Kjøbet di gamle, for at vi ku se Maalet. Men Krisjan han snuppede jo baade di gamle og di nye og bad saa Opvarteren om at gaa hen og sie til Holgersen, at hvis at han nu vilde hae sig et Par nye Støvler, saa kostede di kuns 15 Kr., for endnu var han inte kommen videre iet end at hae betalt di første med di engelske Hæle. Den hade Holgersen jonte beregnet, at han saadan sku komme paa Sokkerne, og fem Minutter efter kom saa Opvarteren med Sylene og sku hilse fra Holgersen, at han sku inte ulejlige vos mere for Fremtiden, for naar han sku betale sine Varer, saa ku han sku kjøve dem, hvor det sku være, og behøvede inte at gaa ind i min Fedtebotik. — Hvafaller? Kalder Du saa inte Krisjan for en Begavelse. Jo Du kan tro, Severinsen, i vore Dage regner det sgunte ned med Skommerdrenge, allenfals inte af di begavede.

Til Byens Forskjønnelse.

Saasnart Arkitekt Nyrop havde glædet Magistratens Hjerte med sit Projekt til at omdanne Højbroplads til et smagfuldt Blomstertorv, indsaa *Punch*, at den ogsaa maatte gjøre et eller andet i den Retning, og efter at have sovet længe nok paa det, saadan som Brug er i enhver velordnet Kommunalbestyrelse, udkastede *Punch* omsider en Plan til at omdanne Graabrødre Torv til en hensigtsmæssig Plads for — Rødder.

Da det er Meningen, at Torvet ogsaa skal være indrettet til Detailtorv, følger det af sig selv, at Planen maa være i høj Grad detailleret, men vi skal dog nedenfor gjengive dens vigtigste Hovedtræk *en gros.*

Slagterboderne tænker vi sløjfede, og i Midten af Torvet sænkes Niveauet saa meget, at det kan være paa Højde med de Rødder, som her skal anbringes.

I passende Afstand kulegraves yderligere Fordybninger i Jorden for saadanne uheldige Kantöfler, som plejer en Gang imellem at komme i Hullet.

Jordbunden tænkes belagt med mosaiske Indlæg, da der foruden gemene Rødder tillige önskes anbragt et Antal rodløse Planter, der kan bringe den fornødne Afvexling i Landskabet.

I den ene Ende af Pladsen anlægges en indhegnet Korsgaard, i hvis Midte knejser en monumental Vandpompe, hvor Torvets Publikum for en billig Penge — to Øre — kan faa sin Tørst slukket.

I den anden Ende rejses den uundgaaelige Nødtørftsanstalt, indvendig rigt dekoreret med *Aftenblade*.

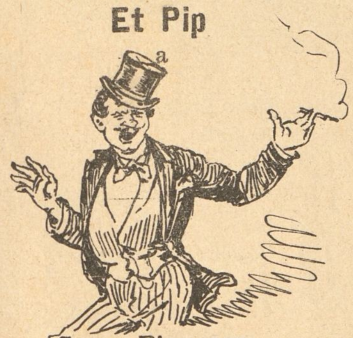
Det hele tænkes omgivet med et passende »Rækvirk«.

Sagens Omkostninger kan næppe blive saa synderlig store, især da man kan paaregne, at Leverandørerne af det nødvendige Raastof vil foretrække i Stedet for den gangbare Rex-Mønt at sidde alle Beløbene af.

Planen er nu foreløbig paa gode Veje til det kombinerede Udvalg, og vi haaber, at den med det første vil slaa sine Rødder i Magistratens Hjerte, saaledes at den, om fornødent skulde gjøres, for Sagens Skyld kunde bekvemme sig til at uddrage Roden af en Ligningskommission af anden Grad.

Et Pip

a

Søren Pipperop.

Min ejen Muse, som fra Vuggen
Te Graven va min Øjesten,
Aa, hver Gang je ha hældt paa Krokken,
Fylt maj med Stemning, som va ren,

Kom atter te mej fra dit Sæde
Paa Helikon, hvor Plas du har,
Og engsprirer mej, saa en glædelig ny Taar te din Pris je ta'er.

— Paa Dagmar gik det saa gelinde,
Te man Kresjan den Anden fek;
I Længden gaar det vestnok ente,
Enskønt til Klokken tol den gik.
Natyrlivis de nok gør Løkke
I Blomstersproget som Gevækst
Aa be kaske et Mesterstøkke,
Ves Støkket fek en annen Tekst.

Hos Fallesen æ dov den Kippe,
Hvor helst je mine Folder sla'er,
Skønt ente blot te Løst Lagribbe.
For Tiden Hovedrollen har.
Sæl Sjæfens Støttestav, Hr. Svendsen,
Sin Taktstok maatte ligge ner,

Aa de beror paa Engfluensen,
Om Hofmands-Eventyr di ger.

Den annen nasjonale Sjene,
Som skyller Jakobsen sit Søl,
Aa hvor a den Gron Hippokrene
Ska flyde mæ ny Karlsberg Øl,
Æ inu Polen nix ferloren,
Men mæ en »Fonograf« man kom
Som Redningsmiddel, naar Tenoren
Æ te en Ølbas sla'et om.

Men de æ regtnok ente lutter
Ny Karlsberg Øl, som Bifald ta'er.
I sidste Akt Kasinos »*Gutter*«
Til Tuborgflasken kønt sej sla'er,
Aa Abrahams, som maatte slide
For at faa Køvenhavn omstøft,
Lo mej hos Fristrup faa at vide,
Hvor Davidsen har Øllet køft.

Paa et godt Nytaar.

Og dette skal være
»Vort Selskab« til Ære, Hurra!

Og Skam faa den, som ikke
I *Punch*es Glas vil kigge

Og ta'e sig en Taar
I en Omgang af Aargang Halvfems.

PUNCH udgaar hver Torsdag. Pris 2 Kroner Kvartalet. (Enkelte Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle kongl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor, Kjøbenhavn, Gl. Strand Nr, 50.

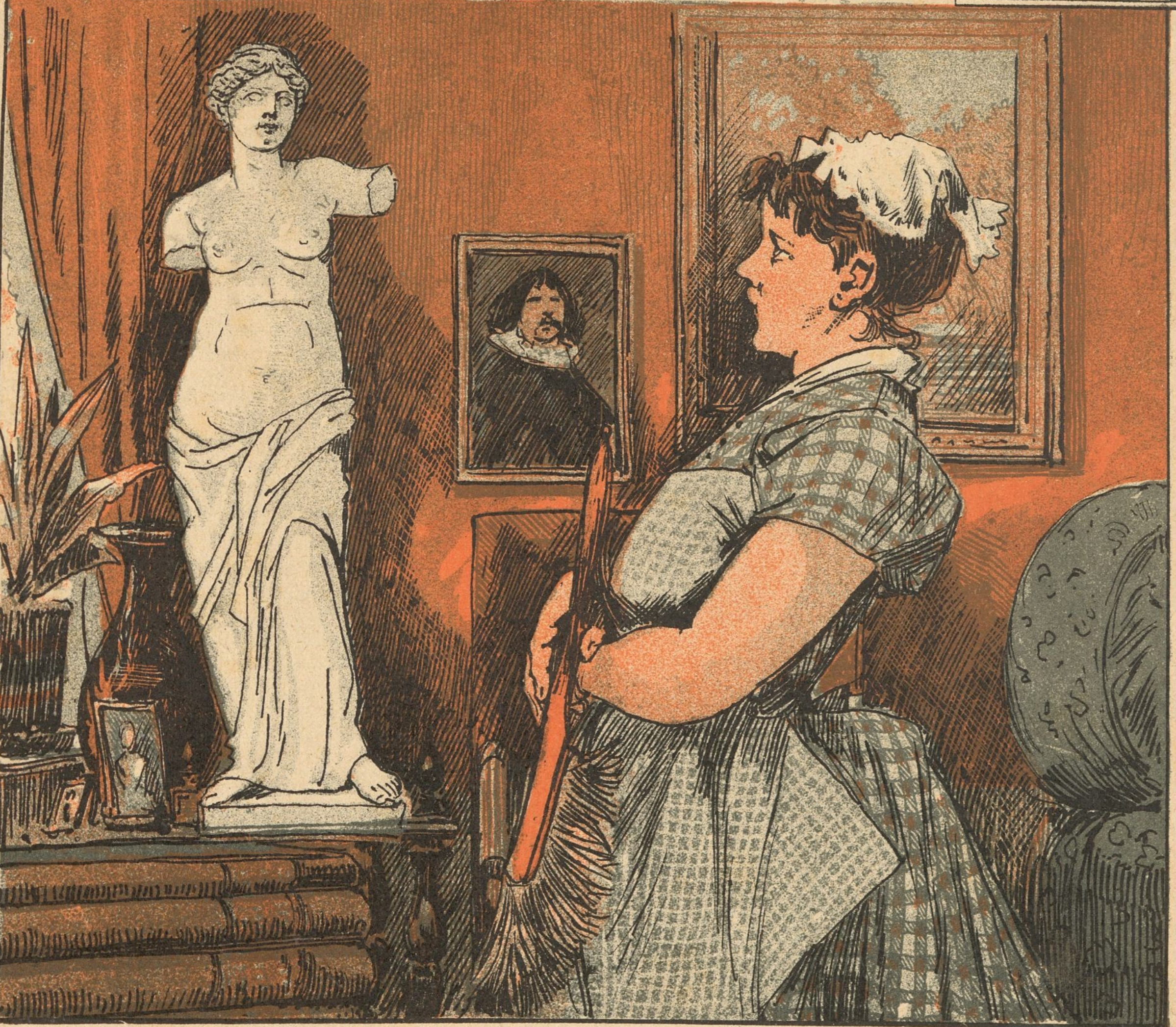
Mapper og Pragtbind til Bladet: 2 Kr.

Redigeret af Angelo Haase, udgivet af og trykt hos C. Simonsen i Kjøbenhavn.

1890. Torsdagen den 9. Januar Nr. 2.

PUNCH.

Langt over Stines Forstand.

— Jøsses da! Saadan en Dukke med ingen Arme sætter Fruen i det bedste Værelse! Og saa gi'er hun Ondt af sig hver Gang jeg bare slaar Hanken af en gammel Kaffekop!

Afmønstring.

Saa skulde da de stakkels Demokrater
Erfare de »opløste Forholds« Magt
Og, for igjen at skaffe sig Mandater,
I Vintrens Hjerte gaa paa Vælgerjagt.
Med Løfter møder de paa Talerstolen,
Saa vederhæftige som Skum paa Sø.
— Alligevel er denne Gang Parolen,
At nu skal Venstre lige godt ha'e Klø.

De Herrer har fortjent det altfor længe
For, hvad de tog sig for i Stort som Smaat;
Saa, dersom Retten havde haft sin Gænge,
Var det Parti forlængt en Saga blot.
Med brudte Tilsagn har Partiet ladet
Sin Vej i hele atten Aar bestrø
Blot for at kunne holde sig ved Fadet;
Men nu skal Venstre lige godt ha'e Klø.

Da Førerne sig fandt af Marken slaaede,
Og deres Visnepolitik slog Klik,
Drev de »det samme paa en anden Maade«
Og kaldte det »Forhandlingspolitik«;
Men ogsaa den Drøm hører til de fløjne,
Og derfor skal i Synden ikke dø
De Herrer, som stak Blaar i Folkets Øjne;
Thi nu skal Venstre lige godt ha'e Klø.

De mange Smaafolk, i hvis Vilkaar raader
Tidt Arbejdsmangel, Sult og anden Nød,
Har det spist af med smukke Talemaader,
Men skaffed' selv sig jevnlig Levebrød.
Det kaldte Højre »Landets indre Fjender«
Og»Grundlovsbryderpak«og»Tugthusfrø«,
Derfor, trods deres »hjertefaste Kvinder«,
Skal nu dog Venstre lige godt ha'e Klø.

Snart lod dets Retsbevidsthed sig fornemme
Som hazarderet Lykkespils Idé,
Snart nægtede man Forsvarssagens Fremme
Og kaldte Dannebrog »en pjusket Ble«,
Snart voved' man ved Jubilæumsfesten
Ad Kongen selv paa Købtervis at gø,
Men stak dog »Provisoriet« under Vesten!
Derfor skal Venstre lige godt ha'e Klø.

Nu er de fra det tomme Folkekammer
Til deres Kredse dragne hver især,
Og, som sædvanlig, spaar i Valgprogrammer
De om den Venstre-Sejr, der er saa nær,
Skjønt Gud og Hvermand véd, at Flokken bides
Ved Venstre-Krybben, der er læns for Hø,
Saa det fra den Kant næppe kan bestrides,
At nu skal Venstre lige godt ha'e Klø.

En Hofmands Eventyr.

Fantastisk Offenbachiade i 3 Billeder med Tilgift for og bag. Texten frit barberet efter Barbier og Bøgh.

* * *

Prologen foregaar paa en Vinstue, hvor berømte Skuespillere plejer at drikke deres Portvin. Man venter paa en pensioneret Tenor, som endelig kommer, nynnende en Bravour Arie af »Dons Juan«. Han synger auf Verlangen en Vise om den store Trold-Kommandant, der putter alle Tenorer i en lille Sæk og hælder dem ud med eller uden Pension. Han overvældes af sine bitre Tenorerfaringer og bliver distrait, men beslutter at forme sin Distraktion til tre Billeder.

Det første handler om Kunstværket, der ikke maa berøres af Tenorer.

Det næste om den evropæiske Sangerinde fra Paris, der holder alle Tenorer tre Skridt fra Livet.

Det sidste om den evropæiske Kunstnerinde, der ikke vil indlade sig med Tenorer, men ofrer Alt for sin Primadonnaplads.

1ste Billede

foregaar hos den berømte Chef og Opfinder Fallanzani, der har faaet fat i et kvindeligt Kunstværk med Mekanik i Halsen. Han udgiver hende for sin egen Opfindelse, og da han indser, at der venter hende evropæisk Berømmelse kalder han hende Evropia. Hans tro Tjener Johan, der »stammer« fra Kapelvejen, viser sig at være Kapelmester for at kunne trække hende op, saa at hun forhexer Alle og gjør stormende Lykke. Hendes største Trylleri — eller maaske rettere: Trilleri — ligger dog i hendes Hals, saa at Chefen bliver aldeles om en Hals og aabner hende en Kassekonto til Rekreations-Kunst- og Pariserrejser, uden smaalige Hensyn til Kassens mulige Mangel paa Kontanter.

Som galant Hofmand engagerer Chefen en svensk Tenor for en Dag til at assistere hende, men giver ham det bestemte Tilhold, at Kunstværket ikke maa berøres. Uheldigvis farer en ond Aand, forklædt som Brilleslange, lige lukt i Svenskeren, saa at han i dramatisk Selvforglemmelse kommer til at røre ved hendes Haand. Øjeblikkelig farer den op i Luften og giver ham en Vinge, saa at han flyver langt ud over Sundet og tilbage til Stockholm.

Fallanzani sender sin Evropia i en halsbrækkende Galop paa en Koloratur til Paris, hvor Mekaniken i Halsen gaar i Stykker.

2det Billede.

Den evropæiske Sangerinde fra Paris, Orlovetta, staar i et mystisk Afhængighedsforhold til Chefen for alle Trolde og Tenorer, Cassaperdutto. Han skaffer hende fast Ansættelse indenfor en Tryllering, som ingen Sangerinder formaar at bryde, selv om de rother sig sammen.

Svenskerens Afløser, den nye Tenordahl synes imidlertid paa Grund af et ikke ganske sikkert Herredømme over sine Bevægelser at røbe en vis Tilbøjelighed til at overskride de reglementerede tre Skridt fra Livet. Chefen giver i den Anledning Orlovetta et Spejl, som hun skal holde frem for Tenordahlen, saa at han ser sig selv i brun Belysning.

Tenordahlen gaar paa det eftertrykkeligste i Tøjet, — det vil sige i Spejlet, hvorefter den evropæiske Sangerinde ved Chefens og hans tro Johans Hjælp sejler med Orlov til Paris. Da Cassaperdutto spørger hende, hvad han nu skal stille op med sin Tenor, svarer hun: »Ham skænker jeg dig.« Chefen holder da Spejlet op for Tenordahl, der forfærdes ved at se sit eget Theaterydre og forgjæves gjør Forsøg paa at slaa fra sig med en Artikel fra »Aftenbladet«.

Nu mærker man, hvad Klokken er slaaet paa Nicolai!

3die Billede

foregaar paa en dertil indrettet Scene, hvor den evropæiske Kunstnerinde spiller første Violin. Hendes afvisende Holdning lige overfor lidenskabelig anlagte Tenorer har givet hende Hædersnavnet: den dydzirede Antonia, hvilket paa Grund af en ikke upaaklagelig Renhed i Toneansættelsen almindeligvis forkortes til Intonietta. En norsk Tenor har dog foreløbig givet hende sin Faust paa, at de vil kunne føre et fælles, lykkeligt Kunstnerliv.

Den offentlige Mening, der repræsenteres af en ældre Herre, forestiller Kunstnerindens selsomme Chef, at hendes Stemme trænger til Hvile. Men han vil intet høre, og hans tro Johan, der i Et og Alt er enig med sin høje Foresatte, er døv paa begge Øren. Den selsomme Chef har en hemmelighedsfuldConsultation med den usynlige Intonietta, der er paa Rekreationsrejse i Paris, og anmoder hende med en Hofmands affable Courtoisie om velvilligst at vende tilbage. Den offentlige Mening søger forgjæves at faa den selsomme Chef vist Vintervejen: naar han heldes ud i Dagbladet, kommer han igjen i Berlingeren.

Intonietta er vendt hjem og synker om i en Lænestol, træt af den offentlige Menings uretfærdige Angreb. Men den selsomme Chef forestiller hende, at hun er den eneste evropæiske Kunstnerinde i Norden. Med Haanden paa Nøglen — han bærer nemlig en Nøgle ved sit Hjerte — udmaler han den Primadonnafremtid, som hendes Skjønhed, Talent, Nattergalerøst og Dydzirethed vil kunne forskaffe hende lige overfor hele Verden og hans tro Johan. Og da han endelig tager sit Regnebræt og med Tallenes Logik giver hende Løfte om en indbringende Kunstnerbane, der staar adskillige Nuller over samtlige Førsterangs-Skuespillerinder, kan hun ikke længere modstaa ham, hæver sin Trille — — og triller ved Siden af!!

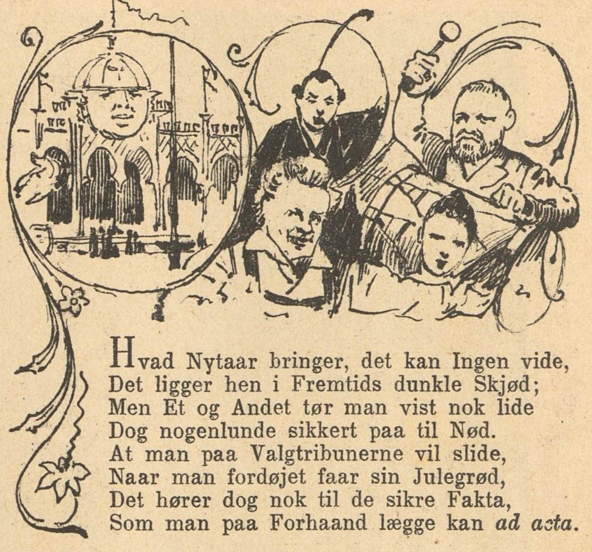
Alle Tilskuere svømmer i Taarer.

I Epilogen, der foregaar i Morgenbrækningen, sidder Skuespillerne endnu paa Vinstuen.

Men den selsomme Chefs og belevne Hofmands Eventyr er ikke desto mindre snart til Ende.

—x—

Hvad Nytaar bringer!

Hvad Nytaar bringer, det kan Ingen vide,
Det ligger hen i Fremtids dunkle Skjød;
Men Et og Andet tør man vist nok lide
Dog nogenlunde sikkert paa til Nød.
At man paa Valgtribunerne vil slide,
Naar man fordøjet faar sin Julegrød,
Det hører dog nok til de sikre Fakta,
Som man paa Forhaand lægge kan *ad acta.*

At Dønnergaard paa Thinge er forstummen,
Er iblandt det, som nok er garantert,
Helskindet slipper knap han ud af Brummen,
Hvor Smørbalancen bliver revidert.
At Signor Korsgaard stærkt vil røre Trommen,
Den Spaadom er ej heller saa forkert;
Dog tør det heldigvis som tvivlsomt tænkes,
Vort Things Niveau ved ham skal atter sænkes.

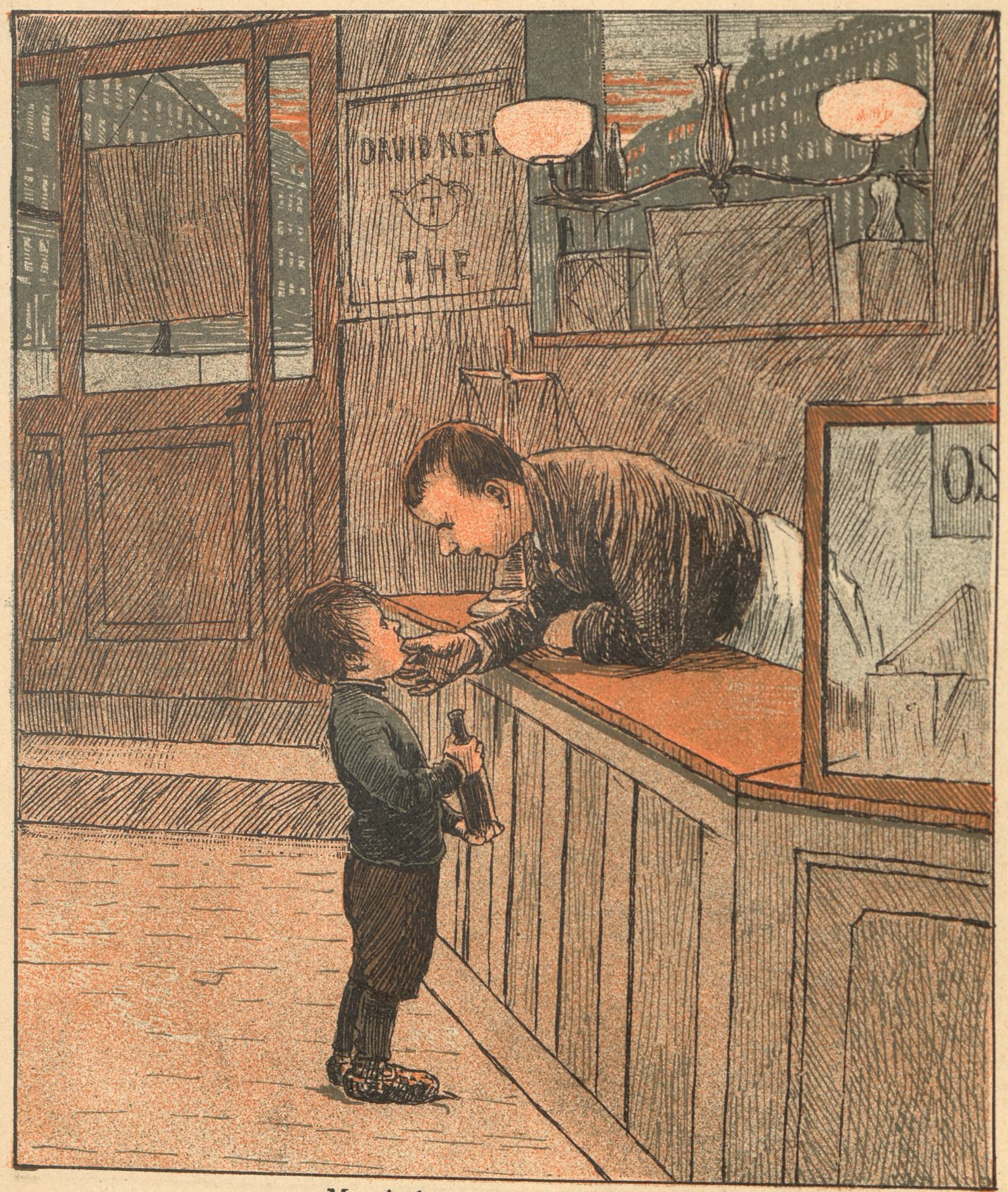
At *»National«* vil i »Revuer« kappes
Med *»Hofmusiken«* — kappes, ser De vel
Om Schwanen-Flye'r og om Meleby'er,
Om Bulangbuh'r, ja, selv om Sganarel,
Det har vi jo alt set, før Aaret gryer,
Og Sligt slaar ikke Tidens Tand ihjel.
Men muligt vil til sidst det kjede Mængden,
Og de vil slaa sig selv ihjel i Længden.

Saa vil der blive Skuespillerfest,
Hvortil det halve Kjøbenhavn vil springe;
Thi Olaf træder op som Sangergjæst,
Og Louis Forgeron »la'er Mønten klinge«;
Og hver en yndet, flot Thalias Præst
Og smuk Præstinde vil sit Offer bringe
Og synge glade Viser fra Tribunerne —
I Tanken Alle jubler alt ved Synerne!

Saa vil der komme flere nye Blade,
Og endnu fler vil sikkert vises bort;
Ny' Digtere paa Pressens Østergade
Vil ses af prima og sekunda Sort.
For Mange bliver Glæden ikkun kort,
Og de var dog saa unge og saa glade!
Ak! ligervis som Herman Bang og Marer
De Modernes Ustadighed erfarer.

Se, det er enkelte af de Prospekter,
Der aabner sig nu ved det nye Aar;
Til næste Nytaar ganske sikkert mægter
Vi bedre vel at se, hvordan det gaar.
I Thinget »den ærværdige Benægter«
Vi aldrig mere nu at høre faar:
Men Robert Watt er sikker Mand i Tivoli,
Saavist som Bonaparte var ved Rivoli!

Tidlig Morgenstemning.

— Maa je be om en Pæl Brændevin.
— Ja! Hvis Søn er Du?
— Min Faers.
— Hvad hedder din Fader?
— Krisjan!
— Hvad er han? (Drengen tier)
— Hvad bestiller din Fader?
— Han leder efter sin Strømpe.

Til Børnenes Beskyttelse.

— Naada Peter! Tag Dig bare i Vare, at Du' nte bliver skreven for Dyrplageri!

Det første Slag.

Sorgen besynge du, Muse, i travrige Hexametere
Ude paa Frederiksberg, hvor Luske- og Dumme- Petere,
Givende Sandheden sit, og ofrende Løgnen, hvad Løgns er,
Sloge sig sammen i Flok for at kaare som Tillidsmand Deuntzer.
— „Upolitiske Valg“ man loved hinanden i Gimle,
„Politiken“ derover af Glæde var nær ved at himle,
Drømmende alt om en Tid, hvor selv i en „frisindet“ Presse
Brødrene Brandes man saa hos Borchsenius rolig at græsse,
Og N. J. Larsen sin „Pjerrot“, sin Hørup broderlig favned',
Spøgende om Christianshavn, hvor i sin Tid de begge dog havned,
Siddende sammen til Bords, hvor Korsgaard besørged' Deserten;
— Alt sammen blot ved de Valgtryk, som Lazarus gjorde i Sværten.

Men det Højrekrapyl, som des værre sig breder forbandet,
Som vil forpurre Forlig og ha'e Ufred og slet ikke andet,
Ikke paa Limpinden gik, men grum som en Lampevejsmorder,
Plyndred' det hver Radikal i de „upolitiske“ Skjorter!
Fast som i Syv-og-firs de fanatiske „Tørvetrillere“
Trilled' i Gruset omkuld Hr. Nyholms trofaste „Stillere“.
Deuntzer, skjønt saa „liberal“, at han tog imod Højremænds Stemmer,
Nægted' man Plads dog iblandt Kommunalforeningens Lemmer.
Lidet det hjalp, at man græd, og lidet, at harmfuldt man fnyste,
Højres „hvidlevrede“ Flok dem hjem med en Schønbergfisk lyste.
Venstre maatte gaa hjem og lægge sig pænt i sin Stue,
Hjemsøgt fra Hoved til Hæl af den lazarusske Snue.

To overflødige Menneskers Betragtninger.

— Har Du set i *Morgenbladet*, at Borchsenius og Secher er i Færd med at stille sig — —?

— Stille sig? I hvad Kreds?

— Aah, i deres egen Læsekreds.

— Bare de saa ikke stiller sig selv i Lyset.

— Det gjør de egentlig ikke; men de stiller deres Meningsfæller svært i Skygge.

— Saa, hvordan det?

— Jo, ser Du, de stiller sig nemlig i Spidsen for en Indsamling.

— Det er da vel ikke til Syltetøj til Berg?

— Nej, det er s'gu til den liberale Vælgerforenings Krigskasse.

— Naa, til den; ja, den har der altid været liberalt med Plads i.

— Der kan være noget i'en.

— Men, hvorledes kan da det stille Venstre i Skygge?

— Det er netop Skyggesiden ved det. Morgenbladet fortæller jo ganske oprigtig, at Højre foruden Partikassen tillige betaler til den frivillige Selvbeskatning og til Christiansborg Slot, medens Venstre kun har den Smule Krigskasse at sørge for, og den ser stadig ud, som om den var død af Svindsot og skulde begraves paa Frijord.

— Det er altsaa Venstres sjældne Offervillighed, det gaar ud over.

— Ja, der bliver nok nogle Offere for den paa Valgdagen, hvis man ellers kan tro »*Rustam*«.

— Men, naar alt kommer til alt, saa er det da ikke Pengene alene, det kommer an paa ved en Valgkamp. Det er somme Tider det mindste —

— Ja, i de Liberales Krigskasse er det i det mindste det mindste!

— Jeg mener, at denne hersens sejge Udholdenhed dog ogsaa spiller en Rolle.

— Jo, der skal vi ha'e det. Morgenbladet siger jo ogsaa, at Valget er sat til en Dag, hvor Højre haaber paa streng Kulde, mens Venstre maa bede om godt Vejr. Det er da ikke noget Bevis paa, at Venstre kan holde al Ting ud saa godt som Højre.

— Men, hvorfor kan da Venstre ikke taale Vinterkulden lige saa godt som Modpartiet?

— Kan din Østers ikke begribe det? Det er naturligvis, fordi Venstremændene har klædt hinanden saa grundig af i Sommer, at de maa møde i al deres Nøgenhed paa Valgtribunerne, og det kan de s'gu ikke taale i Januar Maaned, især hvis det bliver Frostvejr.

Falbydelse!

Aflagte Kroner kan her I faa,
Dejlige, spansk-grønne, gule og blaa!
Lad mig nu ikke forgjæves løbe!
Kommer at kjøbe, kommer at kjøbe!
I faar dem blot for at vexle Troen!
— Jeg er en god lille Børsbaron.

Punchs Finans-Udvalg

har endelig ogsaa afgivet sin Betænkning. Ligesom i tidligere Aar har Udvalget delt sig i to Flertal og et Mindretal, hvoraf Mindrerallet er større end Flertallene og det ene Flertal mindre end det andet. Af Betænkelighederne fremhæve vi følgende:

Post- Telegraf- og Jærnbanevæsenet. Ved Samraad er forhandlet om Oprettelse af Postexpeditioner i Fjollerup og Vorbasse. Udvalgets Flertal mener at kunne tiltræde Forslaget paa den Betingelse, at Postexpeditionen i Fjollerup bliver lagt i Vorbasse og Postexpeditionen i Vorbasse i Fjollerup.

En Bevilling til Danmarks Edison har Flertallet ikke ment at kunne tiltræde, hvorimod Mindretallet er med paa den paa den Betingelse, at han udvandrer til Amerika.

En Bevilling til hurtigere Fremme af Borgerrepræsentationens Sager tiltrædes enstemmig.

Justitsvæsen. Til Udvalget er indkommet en Klage fra *Aftenbladets* Redaktør Rex over, at Ibsen fik serveret Ænder i Fængslet. Da det hele imidlertid viste sig at være en Vildand, foreslaas det at stille Sagen i Bero.

Nyt Lampevejsmord. Deuntzer slaaet ihjel. Til Paagribelse af Morderen, der har opgivet at bo i Schønbergsgade, er foreslaaet en større Bevilling. Tiltrædes.

Theatervæsen. Udvalget er af den Formening, at Dagmartheatret ved en fornuftig Økonomi maa kunne undgaa alt, hvad der hedder Overskud, selv om det nok i Øjeblikket kan se sort ud. Udvalget maa derfor fraraade en Bevilling til Riis-Knudsen for at sætte ham i Stand til at udføre Hovedrollen i »Kampen for Tilværelsen«.

Der var foreslaaet en Bevilling til yderligere Forkortelse af »Hoffmanns Æventyr«. Herved skulde den anden forkortede Udgave, der er en Forkortelse af den første forkortede, forkortes paa den Maade, at der blev føjet endnu en Akt til. Da det imidlertid viste sig nødvendigt i saa Fald ogsaa at forkorte Frk. Dons, ligesom Langes Parti jo ogsaa maatte udelades, vedtog Udvalget at stille Sagen i Bero.

Udvalgets Flertal tiltræder Forslaget om at give to af Folketheatrets ældste Billetsjovere og to af Kasinos yngste Grise folkelig Ansættelse. Efter de Oplysninger, Udvalget har indhentet, vil de i sidstnævnte Etablissement opstaldede Dyr — i Lighed med, hvad der har fundet Sted i Cirkus — for Fremtiden kunne tages i Øjesyn af Publikummerne i Mellemakterne.

Krigsvæsen. En Bevilling til Venstrebladet anbefales. En do. til Afholdelse af flere Revuer, navnlig National-Revuer ligesaa.

P. A. Rosenberg har faaet Plads i Morgenbladet, der ellers ikke holder af at rose Berg. En Bevilling til yderligere at befæste Klytemnestra i Publikums Gunst mener Udvalget dog at maatte fraraade.

Uvæsen. En Bevilling til Hr. Leinburg for yderligere at sætte ham i Stand til at forvandle Rudolf Schmidts alt noksom forvandlede Konge er Udvalget ganske enigt om at fraraade.

Nød bryder ingen Love!

Hvor Byens vise Fædre bor
Og tæller Stadens Mønt,
Kom trende Trængende i Fjor
I deres bedste Pynt;
De hilste dybt og sa'e Godda',
Mens de med fyndig Tale
Ærbødigst bragte Hilsen fra
Sig selv og sa'e, de maatte ha'e
Et Nytaars-Gratiale.

Den Første nævned' først sit Navn
Og strøg sin Knebelsbart:
»Det gamle Kongens Kjøbenhavn
Kan være meget rart,
Men Pengene kun lidt forslaar!
Og De ta'er ikke Fejl i,
At, naar blot gratis næste Aar
Jeg fyrretyve tusind faar,
Er Kjøbenhavn schgu dejlig!«

Den Anden bukked' pænt og bar
Sit Kors som Riddersmand:
»Med Grise-Svineheld jeg har
Ført Skuden tørt i Land:
Trods Uvejr og Epidemier
Vi »Gutter« tappert slider,
Men Lækken voxer, Grisen skri'er,
Og Hunde, Faar og Heste gi'er
Kun lidt i dyre Tider!«

Den Tredie hilste med et Grynt
Og gned sin Pandes Hvælv:
»Jeg bryder Pokker mig om Mønt
Og roser helst mig selv.
Men Publikum er rent besat —
Jeg mærket har med Studsen,
Og, naar jeg som Kong Christian brat
Gjør Blodbad paa min Pengekat,
Saa er der Riis til Knudsen!«

Men Byens vise Fædre lo
Og talte Stadens Mønt
Og hilste værdig paa de To,
Der havde først begyndt:
»Gak hen og se, I kan forli'es,
Naar I vil vove Trøjerne,
Og skaf Jer saa en fælles Gris,
Og lad til nedsat Pris Hr. Riis
Gi'e Grynene til Løjerne!

Vi agter ej at tappe The
Af vores Malkeko,
Naar der er altfor lidt til Tre,
Maa I s'gu være To!
Sug fromt paa Lappen og hæng i,
Og staa, til I kan falde! — —
Her kommer mange Folk forbi,
Som heller Intet faar, og vi
Kan ikke gi'e til Alle!!«

☛ Hermed følger et **illustreret Annonce-Tillæg.** ☚

Lyst Hjem!

Forskaanes for Fattigskat! Jeg tror, min Sæl, I vil!
Fordi I er uheldige og taber i Spil!
Husk, spiller I Fallit, om I er for højt beskattet,
Kan I paa Fattigvæsenet jo selv faa det erstattet.

PUNCH udgaar hver Torsdag. Pris 2 Kroner Kvartalet. (Enkelte Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle kongl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor, Kjøbenhavn, Gl. Strand Nr, 50.

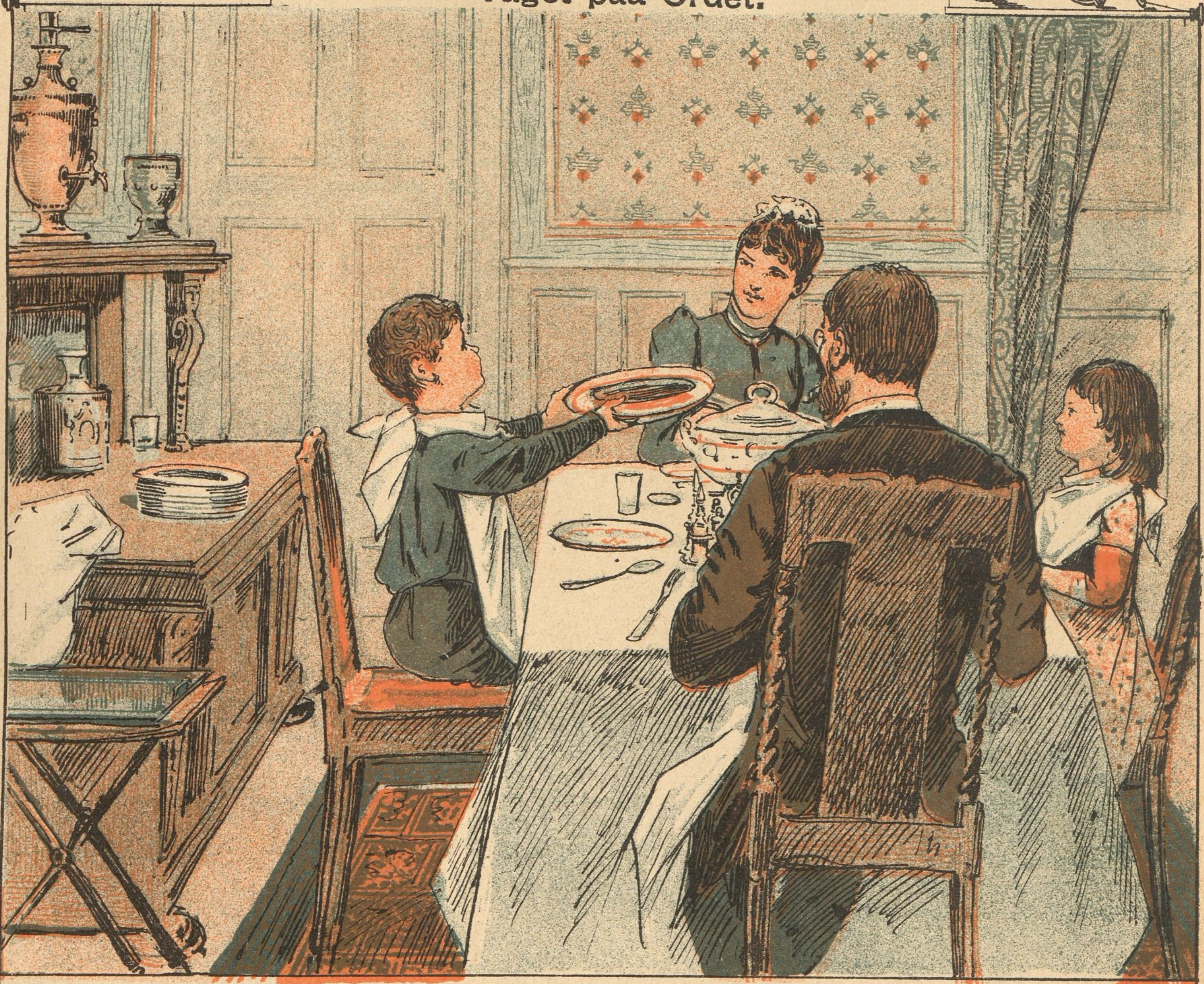
Mapper og Prægtbind til Bladet: 2 Kr.

Redigeret af Angelo Haase, udgivet af og trykt hos C. Simonsen i Kjøbenhavn.

1890. Torsdagen den 16. Januar Nr. 3.

PUNCH.

Taget paa Ordet.

— Vær nu sød og spis din Øllebrød, min Dreng; nu skal vi se, hvor mange Skefulde der er, jeg tror ikke der er tyve.

— Ja Mo'er, nu kan Du spise, saa skal jeg tælle.

Gode Venner.

Et Opraab, der var værd at høre,
Fra Rømersgades Struber lød,
At Venstre, denne raadne, møre
Fraktion, betragtes kan som død.
Den vilde falde snart fra Stammen
Som et i Høsten visnet Blad;
Den kunde aldrig hænge sammen
Og heller ikke skilles ad.

— Imidlertid man ikke glemmer,
Og mindst i Skrædder HOLMs Distrikt,
At selv de Døde kan ha'e Stemmer,
Hvis Kapring er en simpel Pligt;
Det volder derfor ingen Studsen,
At HOLM og HØRDUM faar igjen
Fidus som HURUP eller KNUDSEN
Til disse døde Venstremænd.

Og Venstre, dette fromme, blide
Parti, de Herrers Vink adlød
Og villigt er, trods egen Kvide,
At hjælpe paa sin Næstes Nød.
Det har endog sig vendt i Graven,
Som Vennerne har lagt det i,
Og ligger der Steds nu paa Maven
For Skrædder HOLM & Kompagni.

Og begge Flokke, som har pralet
Med »Flertalsmagt« og »Folkedom«
Og imod Højres »Klat« har galet,
Selv før de ud af Ægget kom,
Maa nu, da de skal løbe Panden
Mod Valgkampagnens haarde Væg,
Et Forbund slutte, hvor hinanden
De ta'er paa som paa raadne Æg.

Til Valgets Folkedom er falden,
Forliges levende og dødt,
Om ogsaa der gaar Hul paa Skallen,
Naar en af »Vennerne« bli'er stødt;

I denne fælles Æggekage
Vil Førerne sig spise mæt,
Ja, selv JENS BUSK vil ikke vrage
Som Kostforagter slig en Ret.

For Skranken.

Det vil sikkert glæde vore Læsere at erfare, at *Punch* omsider forleden indviede sine elegante og tidsvarende Retslokaler, der — som bekjendt — er oprettede ved Overskuddet af de i Da'savisens nye Tid renoverede Processer.

Efter at Juryen havde samlet sig, aabnede han Forhandlingerne med disse Ord: »Ret, mine Damer og Herrer! — Retten er sat. Der findes kun én Ret paa Spisesedlen, men den er god nok til at faa i den forkerte Hals. Lad de stridende Parter træde for Skranken.«

En Theaterdirektør og en anden Per traadte frem. De bukkede dybt for Præsidenten og drak hinanden en Skalle.

Præsidenten. Efter denne indledende Bemærkning mellem Parterne, vil Citanten Per behage at fremføre sin Klage.

Citanten Per. Han siger, at jeg skriver daarlige Anmeldelser!

Præsidenten. Ja, men det er jo ingen Løgn.

Citanten Per. Har han maaske ogsaa Lov til at sige, at jeg er partisk?

Søren Lukkerup (Jurymedlem). Dirigtøren er nu immer saa skepsisk, ved det at han er ved Dagmar!

Præsidenten. Ingen Afbrydelser, naar Parterne skjænd's!

Citanten Per. Har jeg ikke selv sagt paa Tryk, at jeg »uden Hensyn til Partifarve giver Enhver Ordet, der ønsker at udtale sig om kunstneriske Spørgsmaal«?

Anklagede. Det er et udspredt Rygte af den sidste Dagens Krønike, Hr. Præsident. Per blier aldrig nogen Anden end Per Anden. Han er livsfarligt Medlem af den til indbyrdes Lobhudling Forenede.

Citanten Per. Hvad skulde jeg ellers leve af? Men jeg lader ikke min lille Broder besørge Lobhudlingen i mit Tidsskrift. Jeg besørger den selv.

Anklagede. Jo, han er en net Fyr!

Citanten Per. Meget rigtig: Johan er en net Fyr!

Afekattermadamen (Jurymedlem). Ach ja, Per er majet schmuk. Jaj hadde engang en Afekat med dynne Ben, och han lichnede paa en Haar — —

Præsidenten: Ingen Afbrydelser. Anklagede har Ordet.

Anklagede. Han har ingen Fidus til Knudsen, Hr. Præsident, og derfor skal han have af Grovfilen. Jeg har Raad til at betale for 'et.

Citanten Per. Naar man ikke spiller Noget, der kan saare og skræmme, saa er man ikke literær — det siger den schtore Eedevard, og jeg har ikke Raad til at lade vær' at sige det Samme.

Anklagede. Har jeg maaske ikke skræmmet alle Folk fra Theatret med mine Komedier?

Peddersen (i Henseende til Kunsten Fosterfader) og Jurymedlem). Det er hørt!

Citanten Per (arrig). De har sagt, at jeg skriver Kritiker som en Per Nittengryn.

Anklagede (arrigere). Det har jeg ladet Rosenberg sige. Det var jo en privat Fornøielse.

Citanten Per (arrigst). Ja, men De vil ikke lade Eedvard saare Publikum paa Deres Theater, og det er nu hans private Fornøjelse.

Anklagede (aller arrigst). Jeg saarer Ingen.

Citanten Per (uigjenkaldelig arrigst). Vil De bilde mig ind, at De ikke har Raad til det?

Præsidenten. Ingen Insinuationer mod den Anklagede. Hvem skulde ellers have betalt den Piece, hvori han i 1886 skrev at »Holdningsløshed og Umodenhed ere fremtrædende Egenskaber hos en stor Del af de beskikkede Smagsdommere«, at »deres Hensynsfuldhed er Udslag af Fejghed og Slavesind«, og at de er »Gadedrenge og fejge Eftervrøvlere, som hverken har æsthetisk eller moralsk Berettigelse til at tale med«?

Anklagede. Ja — — men den Gang var jeg ikke selv Kritiker, Hr. Præsident!

Præsidenten: Var De heller ikke selv Kritiker, da De for et halvt Aar siden kaldte de kjøbenhavnske Anmeldere, der ikke »eftervrøvlede« Deres Meininger: udannede, fanatisk-arrige Taaber, der »prostituerede« sig og ikke forsmaaede »perfide Usandheder"?

Anklagede. Jo, men derfor behøver de da ikke at fortælle alle Mennesker, at jeg ikke selv kan lave Noget, men bare kan skjælde de andre ud! — Jeg er virkelig saadan en rar, ungdommelig Enthusiast, Hr. Præsident, og det er Familien, der betaler. Jeg kan give ligesaa mange Hundredtusinder, det skal være, for at unde den ene Rosenberg en privat Fornøjelse, og den anden Rosenberg en musikalsk Fornøjelse, og den tredie Rosenberg en dramatisk Fornøielse, skjønt hun rent ud sagt har en Mand, der — —

Citanten Per. Han er En af vorersches, — han er brillant, — han skal roses, — Hurra!

Madam Bollerup (Jurymedlem). Det sagde Per saamænd dejligt! Det er livagtigt, som om man sad og saa Emil paa en halv Plads!

Anklagede. Naa, og har jeg saa ikke den store, tyske Digter Rudolf at forsørge? Og min lille, danske Broder, der næsten er ligesaa god som en hel Rosenberg? Og min talentfulde Ven, født Anthony? Og den geniale Kunstnerinde, der siger Farvel, naar hun kommer, og Ingenting, naar hun gaar? Og — —

Præsidenten. Holdt! Lad det nu være nok med Familieforsørgelsen: vi vil ikke ende paa Almindeligheden. — Vil Juryen behage at afsige sin Kjendelse.

Efter en længere Raadslagning vendte Juryen tilbage i Salen og indtog højtidelig sine Pladser. Per havde imidlertid flaaet Peltshuen og Skægget af den Anklagede, og den Anklagede havde knækket Benene paa Per. For deres bedrøvelige Levninger oplæste Præsidenten med bevæget Stemme Resultatet:

Saasom begge Parter befindes at være to Alen af et Stykke, erklæres de begge skyldige. En Pengebøde menes dog at være for mild en Straf, da det altid har været Anklagede en sand Fornøjelse at bøde.

Thi kjendes for Ret.

Citanten har hver Maaned at gjennemlæse et Hefte af „Dagens Krønike", og den Anklagede hver Spilleaften at overvære en Forestilling i Dagmartheatret. For eventuelle Følger i Retning af Sindssvaghed paatager Retten sig intet Ansvar.

Hvorefter de usalige Vedkommende sig have at rette.

Et rart Maskepi.

Hej, hopsa! Nu kommer Prins Karneval!
Med Bjælderne klingende,
Lokkende, springende,
Slaar han sig løs paa det vældigste
Og indbyder alle Masker til Bal
For at præmielønne den heldigste.
Paa Tirsdag skal Mønstringen foregaa!
Mange bli'er kaarne, men valgte kun Faa,
Om end de til Stadsen render
Med bukkende Ryg og med Maske paa,
Forklædte som — gode Venner.

Til Hovedstads-Præmien bejler en net
Og udsøgt Kohorte
Med rødklædt Eskorte,
En Flok, der med udelt Fornøjelse
Bestandig bli'er vejet og funden for let
Og giver Partiet som Spøgelse.
Hr. Holm spøger forrest som henfaren Aand;
Men mon Sansculotten nu redebon
Vil følge Hr. Ryssels Instruxer:
Ta'e Kaffeskeen i en anden Haand
Og selv sy sig nye Buxer?

Hr. Berg møder op, paa en Mudderpram
Af Bladpapir sejlende,
Rumlende, pejlende,
Stadigvæk Kursen forfejlende,
Og »Folke-Panden« med Brask og Bram
I uslebne Sylteglas spejlende.
Hans første Styrmand, Hr. Korsgaard, er
Af den Slags lystige Væs'ner, der
Kan laves »Bagtalelsens Skoler« a', —
Han er kostymeret som Mulktebær,
Og han giver nærmest Kolera.

Der kommer hin Ledre med Maske paa;
Han bær' den med Ære,
Men hvad han skal være,
Kan slet ingen dødelig hitte,
For det er nu een Gang hans Lod at gaa
Omkring i Verden som Nitte!
Hr. Bojsen er ogsaa en mystisk Figur,
I »Gnavet« han hævder som klog Filur
Det mere Pernittengrynlige,
MensHørup ogDønnergaard gaar sig en Tur
Som Harlekin i »De Usynlige«.

De øvrige Smaafolk er blege om Kind!
Som røde Arkadier
Paa Venstres Stadier,
Forfulgte af Rustam's »Kjærlighed«,
De helst drikker Lethe og drømmer sig ind
I Fortidens smuldrende Herlighed.
Men Hurop har smedet, mens Jernet var rødt:
De lo »liberalt«, og de nikkede blødt
Og holdt sig til Lethe-Flaskerne;
Men, naar først det visnende Venstre er dødt —
Saa falder med Glans alle Maskerne!

Truffet?

— Det sagde han til ham, og saa sagde han, at han havde sagt til ham, at han . . . .

— Ja, jeg kan virkelig ikke finde ud af alle Deres hanner og hammer; sig mig først, hvem der er Tale om?

— Nej, det kan jeg ikke!

— Ja, men lad os saa kalde den ene A og den anden B

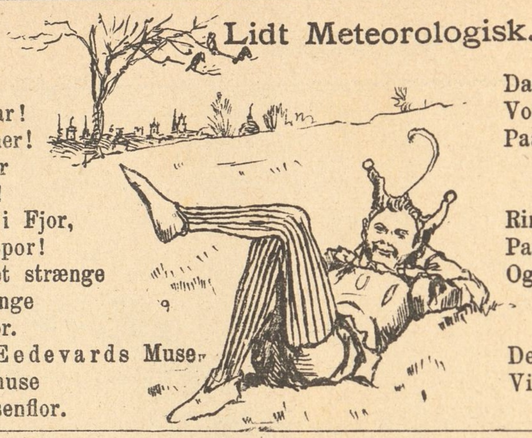
— Hvad! Ja, naar De veed, hvem det er, saa kan jeg jo lige saa godt sige, hvad de hedder.

Fed Logik.

— Hvorfor render Du saadan, Sofus? Kommer vi for sent, kan det sgu dog ikke nytte, og kommer vi ikke for sent, er der jo god Tid.

Lidt Meteorologisk.

Ih, du milde Januar!
Sikken Vinter dog vi har!
Dybtfølt savnes Glidebaner!
Ingen Kaner
Bifald ta'er!
Af den Sne, som faldt i Fjor,
Ses i Aar ej mindste Spor!
Ingen Vognmand for det strænge
Slid vil hænge
Sig, jeg tror.
Snetorvet grønnes, og Eedevards Muse
Lover Byens Nødtørftshuse
Nyt Selvrosenflor.

Damerne kan knap i Aar
Volde Nogen Banesaar
Paa de Baner, de løb an paa,
Og hvor man paa
Glatis gaar.
Rim man ikke ser en Gang
Paa et »Digt« af Herman Bang,
Og vort Isværk af det bare
Vand bevare
Skal sin Rang!
Det var en kold En, om det skulde faa, hvad
Villa-Aktier gav hos Raavad:
Kun en Næse, lang.

En Folkethingskandidat.

Smed og Jordemodermand Olsen var kommen til den Anskuelse, at hans Kaar kunde trænge til en Forbedring og havde altsaa faaet den Ide at stille sig til Folkethinget. Han var strax paa det rene med, at han vilde være Oppositionsmand; men han var ikke bleven enig med sig selv om, hvilken Gruppe af det enige Parti han skulde slutte sig til. I sit Hjærte holdt han paa Berg, men saasnart den demokratiske Vælgerforening hørte det, sendte den ham øjeblikkelig en Opfordring til at trække sig tilbage. Saa gik han over til den moderate Gruppe; men det skulde han ikke have gjort, for saa blev der foretaget Sogneafstemning i alle de Annexer, der var imod ham, og der fik han kun et forsvindende Mindretal for sig. Et Øjeblik tænkte han paa at blæse Sognene et Stykke og blive Evropæer; men efter at have vaklet imellem at stille sig som moderat Bergianer af den Bojsenske Gruppe og som uafhængig Socialist af den Holsteinske do., bestemte han sig til at følge Professor Deuntzers Exempel og stille sig som upolitisk Venstremand, og derved blev det.

Ved hans første Vælgermøde var Salen fyldt af mange flere Mennesker, end den kunde rumme.

Husmand Mikkel Madsen bød Velkommen og ududtalte, at han vilde betragte sig selv som valgt til Dirigent, hvis Ingen stemte imod. (Bevægelse.) Ja, saa var han da valgt. (Nej!) Han vilde takke for Valget og give Ordet til Oppositionens Kandidat.

Olsen erklærede sig for en Ven af Smør og Alkohol. Han vilde ikke have Told paa sin Lærke; thi Snapsen var en af Fattigfolks vigtigste Livsfornødenheder næstefter bajersk Øl. Han havde et godt Øje til det nuværende Retsplejesystem; særlig misbilligede han vore Fængslers Indretning. Forøvrigt havde jo i den sidste Tid navnlig Dhrr. Hørup og Dønnergaard været stærkt inde paa dette Omraade. Hvis han blev valgt, vilde han forelægge et Forslag om Tilsyn med Retsplejebørn. Regeringen havde sagt — (Nej!) Nej, det havde den for Resten heller ikke; men den kunde have sagt, at Befæstningen vilde komme til at koste c. 100 Mill. Kroner. Man kunde saamænd rolig sætte et Nul til. 1000 Millioner var ikke for meget for den Befæstning. (Hør!) Statskassen var fuld — (Modsigelse) af Underskud, men det forsvandt mere og mere. Hvor blev det af? (Hør!) Det gik naturligvis til Befæstningen — og til Gendarmerne. Han havde selv set i Bojesens *Juleavis*, at en Gendarm var falden af Hesten ovre i Jylland. Atter et Bevis paa det nuværende Systems Uholdbarhed. Han sluttede med at anbefale sig til Vælgerne! (Olsen leve!)

Dirigenten opfordrede til at interpellere Kandidaten.

Kalvekusk Dunkesen var Drukken- (Hør!) skabens værste Fjende. Han vilde spørge, om det var sandt, at Maanen var total paa Valgdagen, og om Kandidaten i saa Fald vilde være med til at skaffe lidt ordentligt Maaneskin? (Bravo!)

Olsen havde selv ingen Maane, men kjendte flere, der havde. Han vilde haabe, at de mødte allesammen paa Valgdagen. Forøvrigt henhørte den Slags Sager under Byraadet. I Nødsfald maatte man jo se at skaffe sig lidt Blus paa Lampen, om fornødent med dobbelte Væger (Bifald).

Arbejdsmand Petersen spurgte, om Olsen var Z.

Olsen henviste Interpellanten til at søge Oplysning gjennem en Vidneførsel ved Zette- Hof- og Stadsretten.

Petersen betakkede sig for de givne Oplysninger.

Højskolelærer Vissenper spurgte, om Kandidaten havde billiget de i Foraaret førte Forligsunderhandlinger.

Olsen foretrak et fedt Forlig for en mager Fred.

Vissenper: Véd Kandidaten, at det staar i Grundloven, at Rigsdagsmændene ikke er bundne ved deres Overbevisning, men ene ved Forskrifter fra deres Vælgere.

Olsen: Jo. Men Grundloven existerer ikke mere.

Vissenper kunde efter dette ikke give ham sin Stemme!

Olsen erklærede at ville bøje sig for dette Argument.

Redaktør Aalehode fra København vilde spørge Kandidaten, om det ikke var ham, der havde begaaet det sidste Rovmord med Spørgsmaalstegn? Da Kandidaten jo var en anerkjendt Delirist og derhos flere Gange straffet for Slagsmaal, var det jo en meget nærliggende Mulighed (Bevægelse).

Olsen oplyste, at Politiet endnu ikke var kommet paa Spor efter den myrdede. Naar man havde sikret sig hans Person, vilde Turen komme til Morderen.

Aalehode vilde dog offentliggjøre Olsen's Biografi i næste Numer af sit Blad under »Kjendte Navne«.

Da Ingen begjærede Ordet, oplæste Dirigenten en Resolution, der udtalte Tillid til den opstillede Kandidat. Efter at denne var bleven énstemmig forkastet, hævedes Mødet under Leveraab for Dirigenten og det obligate Slagsmaal mellem Tilhørerne.

En Begravelse.

(Tildels efter Mark Twain.)

Det havde været Visnepolitikens gyldne Tid. Hver eneste Dag var et Lovforslag bleven expederet ud af Verden, og Begravelsesudvalget havde saa travlt med at skaffe de Døde i Jorden, at der var somme Dage, hvor ikke en Gang Tauber havde Tid til at spise sig mæt. For, ser De, i den Tid gjorde man sig nu ikke mere Samvittighed af at slaa et Forslag for Panden, end for Ex. Holstein-Ledreborg gjør af at skifte Standpunkt. Ja, der var saagar nogle iblandt os, som flottede sig med at holde deres egen Kirkegaard for Reformer, som de havde taget paa deres Samvittighed.

Men saa kom »Forhandlingspolitikken«, og den gjorde begribeligvis Begravelsesudvalget en hel Del Knuder. Naturligvis blev der begravet ligesaa mange Forslag som før, men saa skulde der først gjøres en hel Mængde Dikkedarer ved dem, og i Stedet for at strø Sand paa Kisterne skulde det strøes i Øjnene paa Publikum, og det var jo rigtigt nok ikke alle, som kom godt fra det Experiment. Det værste var imidlertid, at vores egne Folk ogsaa mødte med Forslag, som vi var piskede til at begrave, hvis vi da ikke vilde grave en Grav for os selv, og det er sgu det sidste, en Venstremand skal gjøre.

Saadan fik vi en Dag Besøg af et Forslag til Lov om Eftergivelse af Fattighjælp, og det var saa daarligt, at det kreperede strax efter at være kommet ind i Udvalget. Naa, vi samledes jo alle sammen for at give vores Skjøn om, hvad det var død af, og det var nu ikke saaadan at blive enig om. En mente, at det havde havt Faaresyge, en anden foreslog Vand i Hovedet o. s. v.; men Enden paa det blev da, at vi sendte Bud efter Folkethingsmanden for 5te Kreds, for at han kunde holde den trøsterige Tale ved Graven. Jeg skal nemlig sige Dem, at han havde saadant et Ry paa sig som Prædikant, at endogsaa de Døde stod op af Graven for at stemme paa ham.

Vi sendte altsaa en af vore flinkeste Graverkarle hen til ham, og han traf netop Folkethingsmanden ivrig fordybet i Studiet af nogle Artikler af Most, hvis Indhold han med øjensynlig Interesse smagte paa. Saa sagde vor Ambassadør, som var rigtig godt skaaren for Tungebaandet, undtagen naar han var i Folkethinget, for der sagde han aldrig noget:

»Er De den Knop, som driver Rumlerkneipen henne i Rømersgade?«

»Jeg er Folkethingsmand og Skræddermester Peter Holm og anbefaler mig til det ærede Publikum med alt til Faget henhørende. Ønsker De, at jeg skal tage Maal af Dem?«

»Nej, ser De, vi er kommen i en voldsom Forlegenhed ude i Kasernen, og derfor har vi henvendt os til Dem, hvis det virkelig er Dem, der forestaar Streikefabrikken deromme i Rømersgade.«

»Jeg er Hyrde for den trofaste Hjord, som bliver klippet derhenne. Hvad er altsaa til Tjeneste?«

»Ser De, det er et Lovforslag, som har taget Billetten og har vendt Næsen i Vejret.«

»Ak, jeg forstaar Dem,« sagde Skræderen og tørrede sine Øjne i Skjøderne paa en sort Kjole, der havde taget den store Guldmedaille paa Udstillingen. »Det er maaske en Leverance af Sørgekapper, at Talen er om?«

»Nej, det kan De bande paa, det ikke er. For ser De, vi skulde jo ha'e det i Jorden paa en passende Maade, og saa vilde vi bede Dem, om De ikke nok vilde give det en lille Smule Sludder med paa Vejen.»

»Jo, men maa jeg saa faa at vide, hvad det afdøde Forslag hed?«

»Det var dette hersens om Stemmeretten for Fattiglemmer.«

»Men saa er det jo mit eget Forslag!«

»Akkurat sgu! Men saa kan Ligtalen blive saa meget bedrøveligere, og Deres Velærværdighed kan jo lade falde nogle Ord om, at det modtoges i Evigheden af sine forudgangne Brødre, Forslaget om at rive Byens gamle Huse ned, og Forslaget om »Ophævelse af alt Søndagsarbejde«, saa vil det nok gjøre Indtryk.«

— — — — — — — — — — — — — — — — — —

Og da Begravelsesdagen kom, mødte Peter Holm i fuldt Ornat og prækede over Texten: »Og Peter gik udenfor og græd bitterlig«; og da han endelig tabte Traaden og maatte holde inde, sagde den gamle Graverkarl:

»Amen! Nu er der vinket af!«

Jeg kan forsikre Dem for, Hr. Redaktør, at der ikke var et tørt Øje i hele Forsamlingen!

Gamle Kandidater og nye.

Da Folkethingets opløste Lemmer
Er nu for Tiden for Diæter snydt,
Har Venstre travlt med Prøvevalg og stemmer,
Men stemmer ikke overens, nej pyt!
I Fakse-Kredsen Tvedragtsaanden titter
Blandt Partiet frem i Form af Plebiscitter,
Og i Bælum man sin Kontrapart bagvasker,
Ja, siger om ham, at han skyller Flasker!

I Sorø har Albertis Demokrater
Den Trøst, at deres egen Træskomand
Imod en kjøbenhavnsk Prokurator
Er ikke bange for at holde Stand,
Saa Alfred Christensen en højst opbyggelig »Vejledning« maatte lade trykke;
Thi han var hverken Morder eller Brandstifter
Og, modsat Berg, var aldrig dømt som »Anstifter«.

Den stakkels Søren Kjær er godt paa Veje
Til at faa en socialistisk Konkurrent;
Skjønt, hvem af dem, der har den bedste Kaje,
Det er endnu kun lidet bekjendt.
Men paa Tirsdag vil nok Telegrafen bringe
Bud om det store Slag i Søndervinge,
Saa næste Gang vi Heltens Navn forkynder,
Som rev den andens »Pjalter Lintøj« sønder.

Tutein, skjønt paa »Forhandling« han har vovet,
Som Venstrekandidat igjen man ser,
Imod at han højtidelig har lovet,
At han aldrig vilde gjøre det mer.
For Bluhme derimod var ingen Naade,
Han blev opsagt paa den tydeligste Maade,
Over Konkurrencen maa selv Leth besvære sig,
Og Hansen Menstrup kan kun daarlig »nære sig«.

Kun her har Venstre ikke Lov at klage,
Det møder højst med En i hver Kreds,
Hvis Aarsag Trier, Philipsen og Hage
Igjen paa Venstres Dumpe-Jagt ses.
Des værre Hostrup denne Gang vi savner;
Men til Gjengjæld Skrædder Holmen Peter Ravner,
Som til Spurv i Tranedans udset er,
Hvis han ikke skulde blive — Vælte-Peter!

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

Før Slaget.

Frit efter Protaïs.

Snart lyder Kampsignalet: Fremad! Frem!
Det gjælder da med Kraft at gribe Lykken
Og jage Fjenden neden om og hjem,
Blandt »døde Torsk«, med »Strimer over Ryggen«.

PUNCH udgaar hver Torsdag. Pris 2 Kroner Kvartalet. (Enkelte Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle kongl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor, Kjøbenhavn. Gl. Strand Nr. 50.

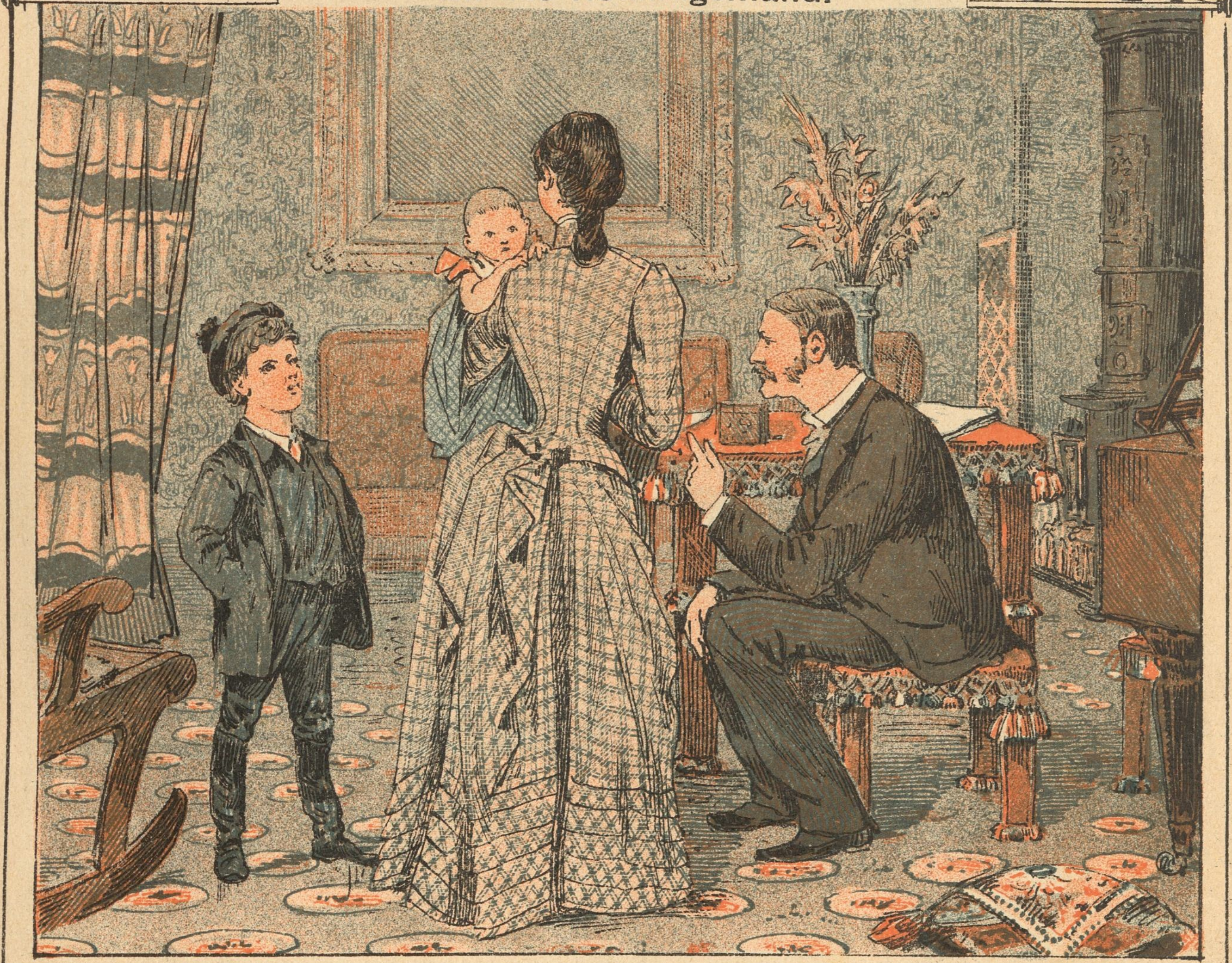
Mapper og Pragtbind til Bladet: 2 Kr.

Redigeret af Angelo Haase, udgivet af og trykt hos C. Simonsen i Kjøbenhavn.

1890. Torsdagen den 23. Januar Nr. 4.

PUNCH.

En lille Redningsmand.

— Har Du nu været i Vandet igjen? Du har formodentlig været ude at fiske?
— Ja, jeg har rigtignok været i Vandet — men jeg reddede en Dreng fra at drukne.
— Hvad for noget! . . . Hvem var det?
— Mig selv.

Ideens Fane.

Mens Venstre svajer som Siv i Blæst
Imellem »Forhandling« og »Krig«
Og snart sig melder med »skarp Protest«,
Snart sværmer for et »Forlig«,
Et Standpunkt det aldrig gaar fra:
Den Kunst at slaa Plader,
Saa Vælgerne vader
I Løgn og Tant,
Blev her konstant.
— Men Enden er ikke endda.

Naar ikke længer som Ædedolk
Det slugte Diæter i By,
Saa raabte det til sit Vælgerfolk:
Nu propper vi eder paany!
Med Bistand af Løgnens Papa
Kom Majoriteten
Hver Gang i Salveten
Og vandt sit Slag
Paa Valgets Dag.
— Men Enden er ikke endda.

Den en-og-tyvende Januar
Den »samlede« Opposition
Har vist, at ikke den svigtet har
Saa ædel en Tradition.
Mens Vælgerne raabte Hurra
I Talernes Pavser,
Gik Fraser og Flovser
Og Usandhed
Glat i dem ned.
— Men Enden er ikke endda.

I Morgen møder i Thingets Lejr
Hver »frisindet« Repræsentant
Og pukker paa den »moralske« Sejr,
Som Venstre ved Valgene vandt,
Skjønt Facit blev kun saa *la la*
Og har ikke ændret,
At Strømmen er kæntret
Og Venstres Færd
Mod Vandgang bær';
Thi Enden er ikke endda.

Kong Midas
eller
Brandestrømmen gaar!

Endelig spiller Theatret Heiberg. Ikke den gamle Aprilsnar fra Højres Børne- ... nej, af visse Grunde vil jeg hellere sige: Barnestue; men den moderne Heiberg — voresches Heiberg.

Lige siden min geniale Bro'er Eedvards »Kjærlighed« blev til Grin for tomt Hus, har jeg ikke sat min Fod i Theatret. Fra den Tid af har der været mylrende fuldt, saadan strømmede Folk sammen for at kigge efter, om jeg ikke en Gang vilde komme. Men jeg kom ikke.

Nu kommer jeg. Hver Gang voresches Heiberg spilles, mylrer jeg paa »*Politiken*«s Fripladser og klapper, saa det kimer lige op til Norge, — for kime, det kan jeg. Er jeg en Klokker, eller er jeg det ikke?

Voresches Heiberg har kun skrevet ét Værk. Det er hans Hovedværk. Skuespillerne faaer Hovedværk af hans Replikker, Tilskuerne faaer Hovedværk af hans Komedie, og alle Børsmændene faaer Hovedværk, naar jeg i »*Børstidende*« kimer min Begejstring ud for et Hovedværk, som ikke et Menneske endnu har set. Men kime, det kan jeg.

Første Akt: Farce, anden Akt: Problemkomedie, tredie Akt: Farce og Folkekomedie, fjerde Akt: lutter Vanvid, — — kan man tænke sig noget genialere? Alle de Spillende træder ind paa Scenen gjennem en Dør og forlader den paa samme Maade; naar der skal tales, aabner de Munden, og naar der skal ties, siger de ikke et Ord; ved hver Akts Begyndelse lader Forfatteren Tæppet rulle op, og ved Aktens Slutning har han draget Omsorg for, at det rulles ned igjen, — — saadan kan kun en født Dramatiker skrive Komedier.

Og saa disse Repliker! — For Exempel Hjelms: fem og tyve trykte Linier uden et eneste Punktum, — er det ikke mageløst? Saadan Repliker kan kun en født Skuespiller sige.

Og saa Skelettet, — jeg mener ihke Liget Bang, men den anden Vanvidskomedie af voresches Heiberg. Hvor rankt er det ikke i Ryggen? Ryggesløst Grin og uhyrlig Graad hulter til bulter mellem hinanden! Netop saaledes er Livet. Kun vi store Profeter maa nøjes med at græde, naar alle Andre griner af os.

Og Karaktererne! — *ug* med Kryds. Allesammen. Og hvor fint er de ikke tegnede? De er saa fine, at ingen Dødelig uden de kongelige Skuespillere kan hitte Rede i dem. Men det er netop det Geniale ved voresches Heiberg. I daarlige Komedier spiller alle Skuespillerne god Komedie, — følgelig skriver han en daarlig Komedie, og følgelig bliver Fru Hennings brillant. Kun Poul Nielsen mangler Forstaaelsen, — men hvad skal vi parere paa, at han er en fordummet Højremand?

Skrive en daarlig Komedie, naar man kun behøver at pudse sin Næse for at skrive en god, — saa moderne et Mod kan kun En af voresches besidde.

Tag f. Ex. Hovedpersonen, Johannes Ramseth. Hvad er det ikke for en uforlignelig Idealist? Han er ikke Spor af hyklerisk. Han lobhudler aldrig en Bog, der ikke er skreven af En af voresches egne, og han kujonerer en sølle Rigsdagsmand til at stemme imod sin Overbevisning; — men skal det kaldes Hykleri, saa vil jeg aldrig være »en Politiker« i Integade. Og han er ikke Spor af ond. Han rakker bare ned paa værgeløse Folks Rygte; — men skal det kaldes Ondskab, saa vil jeg aldrig røre en Pen i Sædelighedssagen.

Har De læst »*Gnavet*«? Wai mir, hvor jeg faaer paa Puklen! Men jeg har stukket to af Børnes og Hayms Manuskripter til min næste originale Bog op under Frakken, saa det rammer ikke. Fordi Otto maa ernære sig ved at humpe omkring som Skygge af en eller anden Stormand, kan han ikke tænke sig et moderne Skuespil, uden at hans nuværende Profet skal være Hovedpersonen! — Gaa væk, Skygge! Vilde jeg være saa dum at slaa stor Tromme og kime alle smaa Sorte sammen til Klapning, hvis voresches Heiberg havde vovet at skrive en Komedie, hvori jeg ikke selv var Hovedpersonen?

Ramseth er schgu' mig, og det har jeg egenpendig bevist i den Brandeske Familieforsørgelse, der hedder »*Børstidende*«. Hvad har jeg ikke skrevet i min geniale Bro'er Ernsts merkantil-literære Avis?:

»Ramseth er en af de herskesyge Friheds- og Sandhedsmænd, der ikke føler sig tilpas uden dér, hvor de er Hovedpersoner, Midtpunkter og anerkjendte Profeter« — — passer det?

»Han er en larmende Fyr, for hvem Hensyn ikke existere, fordi han i sin guddommelige Grovhed staar over Alt, kan fjærne og blotte, hvem han vil, træde ned, hvor han vil«. — — Har jeg maaske ikke traadt ned, saa hele Familien er blevet platfodet af det?

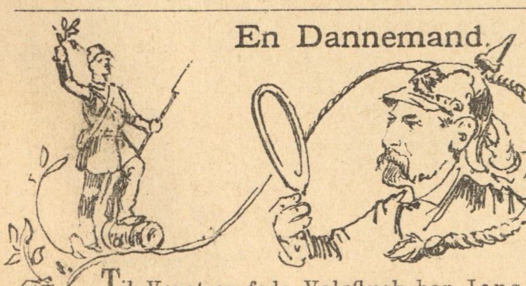
»Til en Selvgodhed som hans findes ikke Magen«. — — Er De med? Hvem kan det være Andre end som mig? Og at voresches Heiberg kalder mig Højremand, er det ikke et Bevis paa hans mageløse komiske Kraft?

Naa, — og saa er der Titlen? — »Kong Midas«. Er jeg ikke Konge i Integade? Er jeg ikke en Midas? Alt, hvad Midas rørte ved, blev til Guld, og da han en Gang skulde være Kunstdommer, fik han Æselsører. Jeg har aldrig kunnet samle Guld, kun Subskriptioner, saa det passer ikke, —

Men Æselsørerne, — — dem har jeg!

G. B.

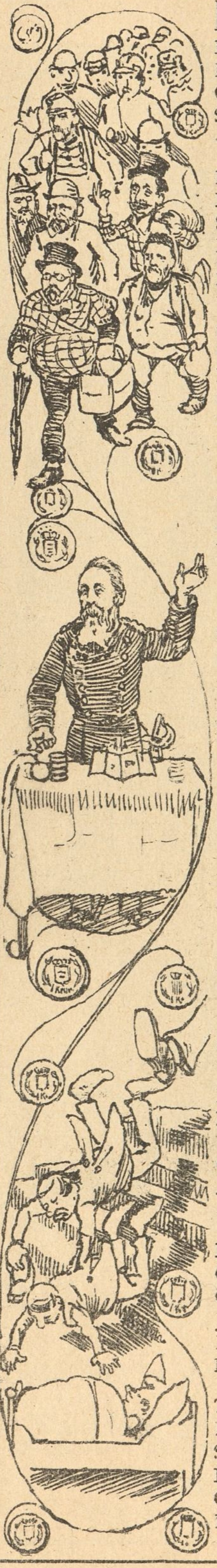
En Dannemand.

Til Venstres fede Valgflæsk har Jens Ousen
I denne Valgkampagne lavet Saucen;
Thi han har oplyst, det var Smaafolk ganske
Eins Bier, om de var tyske eller danske.

Det var dog Synd, om han for denne Tale
Paa Valgtribunen dratted' paa sin Hale;
Thi, kom i Fredericia han til Skade,
Saa gik han ikke bort til Ryes Brigade.

Penge! Penge og atter Penge!

De Thingmænd samledes her i Fjor;
De kom fra Vest, fra Syd og fra Nord,
Fra Byer, fra Vang og Vænge.
Og da man var samlet om breden Bord,
Saa talte Estrup med venlige Ord:
«Venner! vi maa have Penge!»

Finanslovforslaget blev delt om,
Men, da det til «Venstres» Førere kom,
Saa vared' det ikke længe,
Før der blev skrevet og der blev sagt,
Ministeren havde i Forslag bragt
En urimelig Mængde Penge.

Saa talte Ministrene hver for sig,
Og Venstreførerne tog paa Vej;
De vare umaadelig strenge.
Se, Forsvarsvæsenet fremfor Alt
Som før det i Særdeleshed gjaldt —
«Det koster for mange Penge!»

Men i den danske Marines Navn
Der talte saa djærvt den brave Ravn
Om, hvortil vor Flaade mon trænge.
Med Stemme stærk og med Stemme blød
Refrainet var altid det samme og lød:
«Mine Herrer! vi maa have Penge!»

Saa kom Hr. Bahnson paa Scenen frem,
Og alt det, som han fortalte dem,
Det gik i den samme Gænge.
Men særlig faldt det for Brystet haardt,
Da Talen kom paa det Middelgrundsfort —
«Thi dertil maa vi ha'e Penge!»

Saa blev der et Udvalg konstitueret,
Og der blev pratet og deliberert
Og skaaret saa mangen en Flænge
I Ministeriets Klædebon;
For det var just ikke med rundelig Haand,
Man vilde ud med de Penge.

Omsider kom «Betænkningen» frem,
Da man i December nys skulde hjem
Og Juletræet behænge.
Med Gaven, man til Ministeriet hang,
Ja, der var Flotheden saare trang;
Forbistret man kneb paa de Penge!

Da Estrup denne Betænkning saa,
Han sagde, som det er saa let at forstaa:
«Vi vil ikke Pinen forlænge!»
Og trindt om Lande der sendtes Bud,
At nu var de ærede Herrer hældt ud —
«Ministeriet maa have Penge!»

I Morgen kommer de ny' igjen —
Om de vil gaa i det samme Spænd
Og for Chatollerne stænge,
Ja, det kan man ikke sige saa godt;
Dog! muligvis er man lidt mere flot
Med disse velsignede Penge.

Thi, kommer man ikke overens,
Men stadig vil gjøre sig ud til Bens,
Saa varer det vist ikke længe,
Før de sendes hjem for at gaa i Hi,
Og det er just ikke saa rart, fordi
Diæter dog ogsaa er Penge!

Før Valget.

— Ka du si, hvur A stuer, for A ka nok løse, men A ka it si et.
— Ja! A ka nok si, men A ka it løse et.

Efter Valget.

— Naa min gode Jesper Nielsen, var De saa ude at stemme paa en Rigsdagsmand?
— Ja, je plejer ju els ette aa velle, men denne Ganj ha'e je ju faaet Orden.
— Og hvem stemte De saa paa?
— Aa je tou saa denne hejsens Hansen, for han ska ju væ' heilt prekeraterlært.
— Og var De saa godt fornøjet med Deres Valg?
— Jou, Døie aa Pine, han vaa sgu reite nok, for lisse snart han vaa bliv vællet, strævde han aa sa'e Favæl aa rejste alt, hva Remmer aa Tøj ku' holle a Kevihavn te. Det vaa dov Bevis paa, a han vil' enj aa ha' fat.

Sunde Partiforhold.

Hvad gjør en Tysker ikke for Penge?
Og hvad gjør ikke en Venstremand
Blot for at hale et Flertal i Land,
Som dog ikke sammen kan hænge,
Men strax river ud i en Flænge?

Paa Frederiksberg blev Verden indviet
I de Liberales svare Nød:
Man Hurup, det sure Æble, dem bød;
Men de maatte bide i 'et
For ikke at splittet Partiet.

Af selvsamme Aarsag vi mer end formoder,
At Herman Trier fik Bistand af Socialisternes Stemmer paa Vesterbro,
Hint Mønster paa talende Ho'eder,
Som de har skjældt ud efter Noder.

En ganske lignende Konduite
Udviste de Røde i Viborgs Egn
Og stemte paa deres Fjende, Hr. Klein,
For ikke i Jyllands Midte
Oppositionen at splitte.

I Sorø blev Maalet dog fuldt til Randen:
Da gamle Alberti tog sit Tøj,
Fik Enigheden skam Lamperøg.
— Til sidst maatte Gaardmandstanden
Smukt bide i Træskomanden.

Kort sagt, det er mer end blot Hypothese
At Venstres bevidste Folkemagt
Paa lignende sure Æbler har smagt
I henved tre, fire Snese
Af Landets samtlige Kredse.

Paa den Vis holder man oven Vande
En «samlet Opposition», der flaar
Hinanden hver Dag med Hud og Haar,
Fordi den kun mægter at danne
En Samling af Tvedragtsbrande.

Thi troer Moderate og Radikale,
Og haaber en «Dansk» eller Socialist
At slippe for Splittelse, Kiv og Tvist
Ved netop at anbefale
Til Valget de Splittergale?

Alvorlige Betragtninger.

— Moder, holder Vorherre ikke mere af Gamèl end af os andre?

— Hvorfor mener Du?

— Jo for Stine siger selv, at Gamèls Bønner er de bedste, og Fru Christensen sagde jo før til Dig, at skjønt han havde faaet en af de allerbedste Pladser til forhøjet i den nye Kirke, saa var den dog ikke god nok.

Filatelister.

Punch er bleven Filatelist og har givet sig til at samle paa gamle, brugte Frimærker. I Anledning af 50-Aarsdagen for Frimærkernes Opfindelse var nemlig i forrige Uge Filatelistklubbens Medlemmer samledes til et Gilde, hvor man imidlertid maatte undvære *Punch* paa Grund af Influenza. Som Erstatning for den vellykkede Fest indtraf imidlertid næste Eftermiddag Spisesedlen fra Gildet, trykt bagpaa et Exemplar af Klubbens Love. Tænderne løb først i Vand efter de mange lækre Retter, de Andre havde spist Aftenen før, og *Punch* forbandede baade Influenzaen og Doktoren, der havde paabudt Diæt. Men værre endnu blev det, da *Punch* fik læst Lovene igjennem! Hele Natten sov han ikke af Feber og Begejstring over det ædle Formaal, til hvis Fremme de var givne. Næste Morgen brød han sit Løfte til Doktoren, stod op og gik ud, — lige hen til Klubbens Formand, for hvem han knælede, ligesom Madammerne for en Hallelujapige i Frelsens Hær, og bekjendte sin svare Synd, at han hidtil havde leet af dem, der samlede paa gamle Frimærker, og troet, at de var nogle Narre.

Manden modtog *Punchs* Skrifte, trykkede ham til sit Bryst og sagde, at Rowland Hills Aand glædede sig mere over én Begynder, der tog fat paa at samle, end over ti gamle Filatelister, der ejede det gule fra Svanefloden. Og han indbød derpaa *Punch* til en Diskussion paa Lørdag, hvor der vilde blive givet Meddelelser af yderste Vigtighed om et *j*, der staar skævt paa nogle kasserede Mærker fra Peru. Der er allerede indtegnet 14 Talere, og man venter, at der vil blive vedtaget en Resolution.

Det ligger ikke for *Punch* at moralisere, men hans Raad til den unge Slægt er: Brug Eders Tid til at samle paa gamle Frimærker!

Punch har kjendt mange unge Piger, der samlede paa Griffelstumper og spiste dem, der var «Patent», — men dette er dog ikke nær saa opdragende som det andet. End ikke Naturaliesamlinger har nogen moralsk Værdi ved Siden af en Frimærkebog! Lad os opgive Gymnastikken, Lang- og Fodbolden, Ferierejser, Sø- og Skolebade! Hvad er det altsammen mod en Bog med brugte Frimærker? Naar man læser i den, skærpes Tænkningen, Logikken udvikles, Sjælens Porte aabnes for store og nye Vidder. Kulturhistorien staar klarere, end nogensinde for ens Blik.

Ingen Historiebog burde ved Siden af Kongekroninger, Fredslutninger og mærkelige Begivenheder i Landenes Historie savne en klar og tydelig Oversigt over Frimærkerne i vedkommende Lande paa vedkommende Tid!

Filatelisterne er en Magt: Hvem vil maaske vove at benægte det Faktum, som nu ikke længere kan skjules, at Statsomvæltningen i Brasilien udelukkende skyldes dem og er sat i Værk af en Frimærkeklub, som har opkjøbt Masser af Ark med Kejserens Billede for om nogle Aar, naar kun Republikkens nye Mærker er i Omløb, at sælge dem med uhyre Fordel!

Det er enorme Summer, en Frimærkesamling kan koste sin Ejer. *Punch* har hørt om Mærker, der har havt en Værdi af 1500 Kr. mellem Brødre! Derfor skal vi omvende os i Tide og se op til de geniale Aander, som sætter Indsamlingen af gamle Mærker i System; de fortjener Samfundets allerhøjeste Anerkjendelse.

Hvilket Menneske kan vel siges at være dannet, naar han ikke kjender de røde svenske 10 Øres fra 1862, eller som aldrig har hørt Tale om Andalusiere og hvide Italienere og 20 Centimers Cochinkinesere med Takker i Kanten?

Hvad betyder ikke alene det Faktum, at Trykfejl i en Bog eller en Avis forringer deres Værdi, men at en lille forkert Klat i det ene Hjørne af et Frimærke fra Island giver det saa stor Værdi udover den paalydende, at man kan kjøbe en hel Bondegaard paa Øen for Forskjellen?

Meld Jer ind i Filatelistklubben, Allesammen! Ingen Penge er bedre anbragte end dem, I sætter i en Frimærkebog! Man sparer baade Prokurator og Vrøvl med Prioriteterne i Terminen ved at sætte sin Formue i gamle Mærker, som man kan tage under Armen, naar man gaar ud, og rejse hen med, hvor man vil, og blæse Konjunkturerne et Stykke. Og gamle brugte Frimærker hører til de Skatte, som hverken Møl eller Rust fortære, — og *Punch* gad nok se den Tyv, som vilde bryde ind for at stjæle dem! Amen!

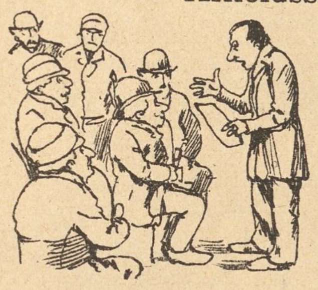
Faldne før Slaget.

Stakkels Ole Christensen
Til et bedre Liv gik hen,
Hvor der ingensinde falder
Ord som »Lussinger« og »Skaller«,
Og paa samme Maade Schjøttz
Faldt for Venstres eget Skyts.
Nu han aldrig mere vrager
Kongens Skaal i Mariager.

Afholdssagførere.

I Øllerup Gjæste- og Afholdshjem afholdt Aktionærerne forgangen Blaamandag en extraordinær Generalforsamling. Paa Dagsordenen stod et Forslag om at tillade Værten i Afholdshjemmet at udskjænke og sælge Bajerskøl.

Formanden motiverede Forslaget. Det var til Gavn for Afholdssagen, og et ganske lignende Forslag havde været under Forhandling i Tim Afholdshjem. Han skulde dog afholde sig fra at komme ind paa Enkelthederne i Timmermændenes Forhandling desangaaende; men han vilde blot oplyse, at Aktieudbyttet her i Øllerup hidtil havde været det bare Vand; ved at afsætte Bajerskøl i Afholdshjemmet vilde dette trække langt flere derhen, som hidtil havde afholdt sig fra at komme der; Driften af Etablissementet vilde da flaske sig bedre, saa at Aktionærerne dog i det mindste kunde tjene til Øllet. Der var ingen Mening i, at Aktieejerne skulde være totalafholdende med Hensyn til Renter af deres Penge,

Aktionær *Wassermann* gjorde opmærksom paa, at Udskjænkning af bajersk Øl i Afholdshjemmet stred imod Lovens Paragraf 6.

Aktionær *Ølberg* hævdede, at naar Bismarck, der dog kun drak Cognak, havde kunnet ophæve Paragraf 5, saa kunde Generalforsamlingen med god Samvittighed ophæve Paragraf 6.

Wassermann hævdede, at bajersk Øl var en Ølkilde til Menneskeslægtens Ødelæggelse; man skulde holde sig til Vandet; det kostede ingen Penge.

Ølberg: Den Paastand gjælder til Vandsbæk, man bliver jo pumpet for Vandskat alle Vegne. Opgaven er at skaffe Balance i Afholdshjemmets Regnskab, og dertil er Bajerskøl ganske hensigtsmæssigt.

Wassermann: Men det skete paa Gjæsternes Bekostning; for saa maatte de jo gaa hjem med Overbalance.

Ølberg: Den ærede Taler syntes maaske bedre om, at Aktionærerne fik Underbalance.

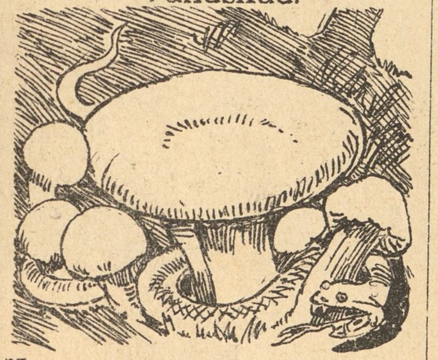
Aktionær *Snapstrup* vilde blot gjøre opmærksom paa, at de sagkyndige var ganske uenige om Grunden til de daarlige Tider. Professor *Scharling* mente, at Knuden stak i Forandringen af Sølvfoden, *Eskild Jensen* fra Stadil havde i Tim hævdet, at det var Følfoden, som var Misdæderen. Han for sin Person mente nu, at Miseren skrev sig fra Ølfoden. Man drak for meget Bajerskøl i Stedet for at holde sig til det rene Væsen. Det var især i Kjøbstæderne, at Bajeren havde afløst Snapsen, og det var en af Grundene til, at Kjøbstadbefolkningen altid blev slaaet af Landbefolkningen, naar der var Valg til Folkethinget. Han foreslog derfor Udskjænkning af danske Snapse i Afholdshjemmet.

Aktionær *Knastberg* holdt paa smaa Sorte.

Aktionær *Giersen* kunde tildels slutte sig til Hr. Wassermanns Forslag om at holde sig til Vandet, men han vilde dog foreslaa den lille Ændring, at man mildnede det med en Tilsætning af gammel Rom eller Sjarente. Han mente, at herved var der taget et billigt Hensyn til begge Parters modstridende Anskuelser.

Efterat endnu en Række Talere havde havt Ordet, vedtoges det omsider at nedsætte et sagkyndigt Udvalg med den Opgave at undersøge, hvilke Drikkevarer der bedst egnede sig til at holde Afholdshjemmet oven Vande, og efter at Dirigenten havde takket Forsamlingen for den ædruelige og maadeholdne Tone, der havde udmærket Forhandlingerne, hævedes Mødet.

Vandskud.

Nu staar Verden ikke længe!
Danmark dejligst Vang og Vænge
Kludder i den gamle Gænge:
Foraar midt i Januar
Har!
Alle Vognmænd Vejret nyder,
Kulgrosserens Taarer flyder,
Og i Skov og Enge skyder
Rødderne af Jordens Gjem
Frem.

I den milde Foraarstaage
Mylrer ud fra alle Kroge
Væxter, Svampe, Kryb og Snoge,
Som maa ellers fly af Skræk
Væk.
Ikke blot i Mark og Heder
Efter Næring dog de leder:
De sig midt i Byen breder,
Hvor de frit i gjødet Jord
Groer!

Snogene vil lege Slanger;
Efter fine Folk de langer,
Og i Haab, at »Bordet fanger«,
Gift og Smuds de rare Dyr
Spyer.
Men, naar de med synlig Glæde
Næstens Sæder vil begræde,
Mon saa deres eget »Sæde«
Ikke efter en Ducør
Kløer?

Svampene er dog de fleste;
De har ingen Ting at miste,
Derfor alle Vegne liste
De sig frem og skyde Skud
Ud.

De smaa Sorte, de smaa Røde
Slide maa sig i den bløde
»Dagens Krønike« til Døde
For Hr. literær Grossér
Per.

Otto vil gi'e Robespierre,
Men bli'er maset flad des værre
Af »en overflødig Herre«.
Og kun tyndt gjør „*København*"
Gavn:
Med Bohême-Kapergasten
Madsen som Pirat ved Masten
Og med Bang som Lig i Lasten
Sejler snart den i en sød
Død!

Naar først Sommersolens Lampe
Straaler over Engens Dampe,
Maa de møre Taagesvampe
For dens lyse Magt paany
Fly;
Og til Minde om Pirater,
Pamflettister, Avtomater,
Digterlig og Literater
Staar en mere grøn end god —
Rod!

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

En Drøm.

I Drømme han atter til Højhed drager,
Men er det til Højhed som — FARAOs Bager?
— Det staar for ham selv knap saa klart som Blæk,
Og »Drømmeren« MONRAD, hans JOSEF, er væk.

PUNCH udgaar hver Torsdag. Pris 2 Kroner Kvartalet. (Enkelte Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle kongl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor, Kjøbenhavn, Gl. Strand Nr, 50.

Mapper og Pragtbind til Bladet: 2 Kr.

Redigeret af Angelo Haase, udgivet af og trykt hos C. Simonsen i Kjøbenhavn.

1890. Torsdagen den 30. Januar Nr. 5.

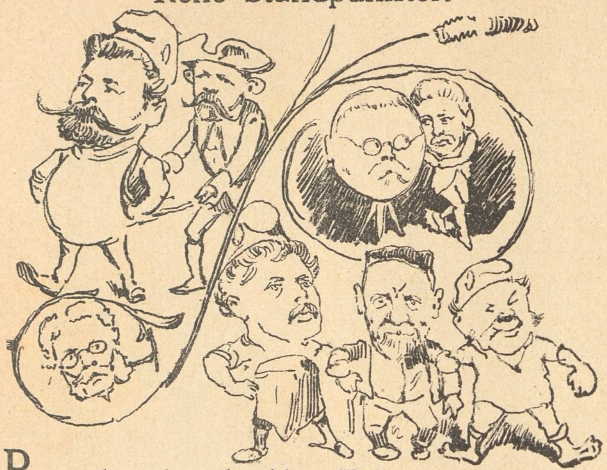
PUNCH.

Visnæset.

— Pas paa, at Du ikke falder ned og slaar din Næse i Stykker!
— Ja, hvad gjør det, Mo'er, saa behøver jeg da ingen Lommetørklæder.

Rene Standpunkter.

Paany har den »bevidste Folkemagt«
Sit Indtog holdt i Fredericiagade,
Hvor den har sine nye Lavrbærblade
Paa Folkethingets gamle Sylte lagt.
Nu gjælder det at tage sikkert Stade
Paa det Program, som har den Sejren bragt
Og — skjønt maaske det klinger ubehøvlet —
Een Paragraf kun har, og det er — Vrøvlet.

Partiet skylder ogsaa nu sin Sejer
Kun Vrøvl og atter Vrøvl og Vrøvl igjen.
De »Røde« stemte glat paa FREDERIK BAJER,
Og Gaardmænd fromt paa Rømersgadens Mænd;
Selv GREVEN gik til Vælgermøde hen
Som en af Skrædder PETER HOLMs Lakajer,
Hvoraf man ser, det ikkun bare Vrøvl er,
At Venstre ren Halm har i sine Støvler.

TUTEIN, som er blandt de »forhandlingsvillige«,
Blev valgt mod Løftet om at være »kras«,
Mens LETH kun redded' med Besvær sin Plads
Ved en »Forhandlingspolitik« at billige;
Hans »rene« Standpunkt som en knækket Lillie
Er segnet, selv om BERG ej siger Pas.
BØNLØKKE derimod sit Standpunkt vidste:
Han vilde se først, hvem der blev de fleste.

Føj dernæst til, at Venstre vil forlade
Den herlige »Forhandlingspolitik«,
Som efter HOLSTEIN LEDREBORGs Bestik
Har voldet Højre umanerlig Skade,
Ja vilde snart, i Følge Venstres Blade,
Faa gjort, at ESTRUP tog sit Tøj og gik!
Saa kan man vente snart at se Partiet
Midt i »dets største Dumhed«, Visneriet!

Men hvad gjør disse smaa Fataliteter,
Naar Enighedens Spirer har sat Frø,
Saa Rumlepotten hos sin Luskepeter
For »Folkets Ret« vil sejre eller dø,
Og HARALD JENSEN, HOLM og HØRDUM set er
Hos Venstre, hvis Program dog hedder »Kløⅽ«!
— For slige Skoser drager blot et Slør man
Og hvisker: Hvem man elsker mest, dem kløⅽ man!

Glæde over Danmark.

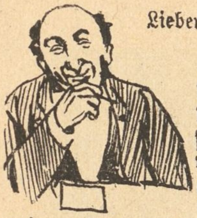

Folkethingsvalgene har denne Gang givet det glædelig overraskende Resultat, at alle Partier er veltilfredse med Udfaldet. For at begynde met Højre, saa glæder det sig over en Fremgang af hele 4000 Stemmer siden sidst. Rigtig nok har det tabt 3 Kredse, men, som Folkethingsmand og Skræddermester Holm meget rigtig bemærkede i sin Valgtale, er Folkethingsvalgene for Tiden aldeles uden Betydning, og saa kan Valget af de Herrer Hage, Hørdum og Trier selvfølgelig heller ikke have noget at betyde, hvor vigtige de Herrer endogsaa ellers kan være. Socialisterne er dernæst meget fornøjede over, at deres Parti i Thinget nu er tre Mand høj, og især over, at de har erobret Snoldelev, — eller er det Skjoldelev? — fra Venstre, hvor stakkels Hummeluhr endelig har maatte humme sig; og, som Socialdemokraten ogsaa meget rigtig bemærker, er dette Valg netop af allerstørste Betydning. Bergianerne kan med Stolthed henvise til otte eller ti erobrede Kredse, og hvad de Forhandlingsvillige angaar, saa er ogsaa de fornøjede alle til Hobe. Danskerne over, at Evropæerne har faaet et Par ordentlige Knubs ved Valgene, og Evropæerne over, at Danskerne ligegodt har faaet deres velfortjente Klø. Ganske vist savnes hist og her nogle prøvede Folkevenner; men dem er det i det hele gaaet efter Fortjeneste. At S Pedersen dumpede i Bælum, var bare paa Grund af hans aristokratiske Fornemmelser. Da han ikke vilde vedkjende sig det frisindede Arbejde at have »skyllet Flasker« var hans Glas udrundet. Det var ogsaa let at forudse, at Neergaard maatte dumpe i Nakskov, for »Tilskueren« er jo forlagt af Philipsen.

I Modsætning til al denne Glæde og Fornøjelse over Valgresultatet er de ærede Venstrevælgere, mærkværdigt nok, i høj Grad misfornøjede med de Repræsentanter, de selv har valgt. I Svendborg lover man, at det skal være sjdste Gang, man gaar i Vandet paa Jeppe Tang, og lignende Forsikringer faar man mangfoldige andre Steder fra. I Sorø har Glæden over Træskomand Poul Christensen fremkaldt et højst betænkeligt Slagtilfælde, idet de forskjellige Venstregrupper indgik et Slags-Broderskab med hinanden og gav Rollen som »de uadskillelige« med en saa slaaende Naturlighed, at renlivede Venstremænd endog maatte hente de skinbarlige Gendarmer for at faa de Agerende skilte ad.

Hvad selve Folkethingete Virksomhed angaar, saa tegner den allerede til at ville tilfredstille alle billige Fordringer. Pingel begyndte strax med at erklære, at nu maatte det være forbi med Vrøvlet, og saa sluttede han endda med at gjøre Vrøvl over, at der ikke var lagt i Kakkelovnen i Thingets Lokaler. Forhaabentlig vil imidlertid Ministeriet i en nær Fremtid lægge rigtig godt i Kakkelovnen for Oppositionen, saa at den ikke i saa Henseende skal have noget at klage over. Des værre kan Folkethinget ikke mere, siden den sagkyndige Dønnergaard ved Valget har tabt Balancen, optræde som Protektor for det »gode danske Smør«, men saasom alle Oppositionsgrupper har lovet Vælgerne at holde paa »den gode danske Snaps«, er der en glædelig Udsigt til at det nye danske Folkething, vil opnaa Anerkjendelse som det rigtige, gode, danske Snapsthing.

Geschäft.

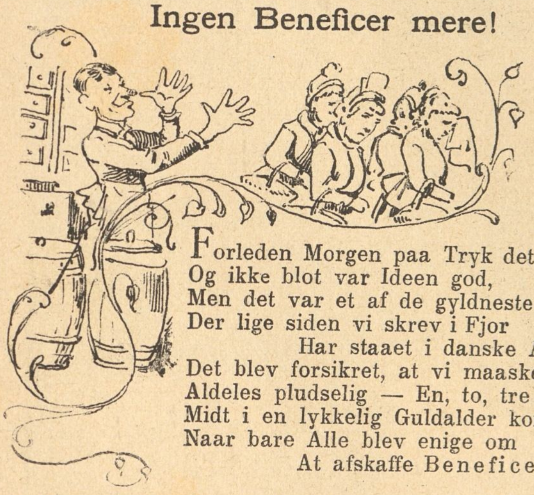
Lieber Punch!

De har en god Hjærte og en god Ho'ede, — kann De give en perplexer Mann en Rath? Ser De, vergangen Morjen sitser den schtore Kanzler so ewig froh und schpiser Frohkost. Og han har just eben vertæret einmal Elsaſs til sin Bier, og einmal Lothringen til sin Kaffee, og einmal Schleswig til sin Schnaps, so siger han til mig: „Essen!" siger han. — „Krupp?" siger jeg. — „Naj bring maj min Dessert!" siger han. — „Ja wohl," siger jaj. „Skal det være en jute jebratene Socialist, eller en farcieret Befestungsstürmer aus Copenhagen?" — „Naj, naj," siger so han. „Skaf maj den ganske dänische Kultur paa en Fass!" — „Ja wohl," siger jaj og merker, at der er Geschäft; og saa rejser jaj durch til Dänemark. Jaj gaar saa op til den schtore Doktor Georg og hilser fra Børne, Haym und Puls, og udbeder maj den ganske, dänische Kultur og han selv og sin lille Bruder paa en Fass. „Giver de germanische Grossierere mehr end som vier tusind i Subskripzion?" siger han saa, for at tale om noget Andet. — „Ja, freilich!" siger jaj. „Vi bever ikke tilbage for Noget." — „Sa'e De Bewer?" schkriger han saa og verschwinder under sin Skrivebord og jaj ser ham aldrig mehr. Naa, — saa gaar jaj op til den schtore Rudolf Schmidt, som ligner Goethe paa en Haar, — men det er en majet tynd Haar. — „Den ganske dänische Kultur findes ja kun i Direktør Riis-Knudsen sin Theater," siger han. — Saa gaar jaj til Riis-Knudsen sin Theater, hvor han sitser ganske mutterallein med en stor Hul i sin Mave og i sin Buxe. For han har ja ligget saa længe paa Maven for die Sachsen-Meiningen, at Sachsen har klippet en stor Hul i hans Mave, og han har knælet saalange paa Oehlenschlaeger sin Grav, at den har gravet en stor Hul i hans Buxe. Ach, det war en grausam Syn! Jeg kunde ja tydelig se, at han gik med en literairischer Direktor i Maven, og at alle hanses Penge trillede herunter fra den store Hul i sin Buxe! — „Den ganske dänische Kultur?" siger han. „Ja wohl — det er her! Jaj har en original Tragedie efter det Tyske, og en Ord til Ministeren efter det Tydske, og en Lustspiel efter det Tydske, og en „Esther oder Wassernes Datter" efter en tydsk Motiv, og en Tidsskrift med Kadavere af alle Meiningerfressere og med lauter Anspielungen paa den store, tydske Kultur, — — aldrig en Ord om disse franzosiske Sinker! Aber hvad har man for sin Patriotismus?" — „Kom en Mal til Berlin, Hr. Direktor", siger saa jaj. „De skal spille paa Wallner-Theater, og faa en kaiserlich-ritterlich Huskors paa sin Mave, og blive präsentieret for den store Kanzler paa en Fass, — — Prosit die Mahlzeit! Was sagen Sie?" — „Ach! Ach! Ach!" sukker saa der Direktor og river sine Skjæg itu og putter den i sin Lomme af Vertvivlelse. „Ach, her staar jaj nu som en Oxe an den Rosenbergen! Jaj er ja bare literairisch, — jaj er sletsikke klassisch!"

Lieber Punch! Lig nu en lille Ord ind for maj hos Direktor Knudsen. Vil han bare give en eneste Vorstellung i Berlin, saa skal jaj versichre Dem, at aldrig nogen Kanzler mehr vil verlange dänische Kultur til sin Frühstück.

Jonas Klugkopf,
Annektierungsrath und Geschäfts-Impressario
aus Berlin.

Ingen Beneficer mere!

Forleden Morgen paa Tryk det stod,
Og ikke blot var Ideen god,
Men det var et af de gyldneste Ord,
Der lige siden vi skrev i Fjor
Har staaet i danske Aviser:
Det blev forsikret, at vi maaske
Aldeles pludselig — En, to, tre —
Midt i en lykkelig Guldalder kom,
Naar bare Alle blev enige om
At afskaffe Beneficer.

Naar Folk ved Kunst — om just ej med Kunst —
Har bejlet til Publikums sære Gunst,
Naar hver en dramatisk Dværg kan ty
Til Bladene, der i vilden Sky
Hans Kæmpe-Talent lovpriser,
Naar Folk, der stranded paa Kunstens Skjær,
Hvis Evner næppe et Vandskud bær',
Kan midt i en Lavrbærdynge staa,
Hvis Mage selv ej Michael Wiehe saa,
Saa kaldes det »Beneficer«.

Naar tusind Kroner skal gi'es i Mulkt
For hver en Julegave, der dulgt
I Kjøberens Lomme stikkes ned,
Er den Benefice, som man veed,
Probat under fæle Kriser;

Men, naar det har vist sig overalt,
At Priserne aldrig en Smule faldt,
Saa at man til sidst er lige vidt, —
Hvem er det saa, der har havt Profit
Af Kræmmernes Beneficer?

Naar Rigsdagsmænd haler Tiden frem,
Saa tvende Maaneder bli'er til fem,
Naar de i Dagevis staar og skjænd's
Om hver en uselig Styver, mens
De frejdig Diæter spiser,
Naar Landets Penge skal heldes i
Et Langhalms-Tærskemaskineri, —
Saa maa normalt man erklære strax,
At det er den skæbnesvangreste Slags
Af alle Slags Beneficer.

Den Enes Brød er den Andens Nød!
Hvad egentlig disse Ord betød,
Man ofte nok og til Gavns forstod
I Kunstens Hal, i Kræmmerens Bod
Og paa Høgsbro's Kasernefliser;
Se, derfor vilde det aabenbart
I mange Retninger være rart,
Ifald en Skrue blev sat i Gang
Mod alle Godtfolk, der føler Trang
Til aarlige Beneficer.

Men — hvad er Musen imod et Bjærg?
Og hvad er Forsætter mod en Berg?
Den stakkels Mand maa jo sige Pas,
Hvis man kasserer hans Sylteglas
Og andre smaa Entrepriser!
Jo, De kan tro, han vil ta'e paa Vej!
Det skulde gaa mærkelig til, om ej!
Han, førend Rumlepotten er tom,
Kom halende med et Forslag om —
Forhøjede Beneficer!

Forsynlighed.

Apothekeren: Har De faaet Influenza?
Bonden: Næ, de har je ette, men kaskesens je ku faa for en 10 Øre, hvis je da ska ha'et.

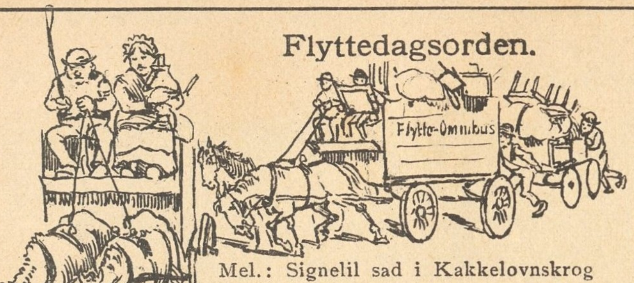
Slagfærdig?

Skolelæreren: Hør min gode Kone, De kommer virkelig til at give deres Søn en ordentlig Dragt Prygl; han bliver jo borte hver anden Dag. —

Bondekonen: Ska je sla ham? Je vil Faen sla me itte sla ham; ve Di ha ham slaed, ka Di Faen sla me sla ham sæl!

Flyttedagsorden.

Mel.: Signelil sad i Kakkelovnskrog

Hvad er bestandigt her paa Jord,
Eller fra Undergang friet?
Sent eller tidlig gaar Alt i sin Moer,
Selv Kommunalsvineriet.
Nu skal saagar vor Flyttedag
Endelig fare hen i Mag!
Snart har den sig forføjet
Hisset med «hele Møget».

Ingen skal mer med »Syvtallet« gaa
Søgende Ben og Klude,
Og for de »sorte« og de »graa«
Er deres Friluftsliv ude.
Ungdommen aldrig mere Kvalm
Gjør i den bare Sengehalm!
Livsglæden bliver begravet
For den i »Renhedskravet«.

Rigtig nok har vor Magistrat
Lovet paa Savnet at bøde
Og vil derfor med et Surrogat
Tolv Gange aarlig møde;
Ak, men hvad kan det nytte, naar
Byttet kun Skraldemanden faar!
Det gjør just inte Gade-
drengene mere glade!

Gammeltorvs gamle Springvand snart
Man med et andet ombytter,
Og, pas kun paa, med Sneglefart
Hid Glyptotheket man flytter.
Borup bejamrer dog den Stund,
Da han skal af med den gode Grund
Til, hvad han lidet fornøjet
Kaldte for »hele Møget«.

Theaterbreve.

I.

Snille Vennen min!

Nej åssen en da kan bli rygende flintrende sint her i Kjøbenhavn! Ingen Nordmænd bare danske Danskere altsammmen! Undtagen — forstaar Dere — de, som er Europæere. og saa Fru Amalie Skram, som er en norsk Jente, hun. Og saa Jøderne — de ogsaa da. I Norge har vi ingen Jøder. Vi gjør det selv ud for dem ogsaa vi, kan hænde.

Jeg hade lovt Dere at fortælle lidet om de danske Theatrene, dem ogsaa. Ja hvad Fan — jeg har set »Det gamle Kongens Kjøbenhavn«, som nok skal være af en Mand, der hedder Carl Lund. Men pyt sa'n — det var dog ikke noget for det nye Folkets Christiania det! Så liker jeg bedre Dagmartheatret. Det er dog en norsk Spektakel den, »En Aften paa Giske«; for han skal jo ha' væt Nordmand, han Munchen, han ogsaa vel sagtens kanhænde. Men den Fanten, han Riis-Knudsen da ogsaa, har ladt det oversætte paa Dansk, saa en er ikke Sproget mægtig. Fan til den forbannede danske Riisgrøden da ogsaa! Jeg lar bli, at det er Sludder det. Men det forbannede danske Pratet, det liker jeg ikke. Ingen Berg med aabne Pandebrasken sin, som det ljomer og durer i! Ingen Foss heller, som fræser og skvætter! Bare blå Sjö og grøn Skog og brune Øllebrødet! Fan til rask Karen, han Wilh. Wiehe. Men Faren hans skal da også ha væt Nordmand sån halvt om halvt han, og derfor er Sønnen blet Islænder, han også. Og naturligvis er han Venstremand og liker ikke Kongen, men har skrevet frisindte Vers, kanhænde i Kiellands Avis eller »Verdens Gang«. Og Hunderup er Statsråd og Højremand og Ridder af St. Olaf, fordi han har besteget Fjeld og Berg og er nåt Hallvejen op ad den højeste Tind. Og saa er han Redaktør af »Vort Forsvar«, han ogsaa. Kjæringen hans er Fru Gjørling, som er en af de danske Hvad-vi-vil-jenterne og ho'der på Wiehe, ham også, som hun har set i det norske »Tordenskjoldet« i Riises Skab. Men så blir Hunderup storsint og er lige ved at gaa ud af sin gode Pels og sir til Kjæringa sin, at om ikke den forbannede Islendingen får bli heldt ud til de lysblå Gendarmerne med Overskjæg og Skilninger i Pannerne sine, så vil ikke han være Regissör ved »Dagmartheatret« mere, men vil la sine Rollerne hans dublere af Wandahl. Men Fru Gjørling tar ikke mod Ræsong hun. Hun sir til Hunderup, at saa vil hun udstede en Afskedsproklamatjon til Publikum og forlade Theatret. Og Martinius, som er Sønnen hendes og kun 17 Aar, hvad en ikke skulde se på den Gutten, han sir, at han går tilbage til Kammerherren, hvis Hunderup vil helde Wiehe ud. Og han skal nok få så meget i Gage, at han kan leve af det. Og Hunderup er lige ved at bli blød og dra sig undaf; men saa kommer Benj. Pedersen, som har tat en Munchekutte over sin Dragt, fordi han har glemt at ta Seler på, og er lige ved at spilde Bukserne sine, og nu sir han, at han er Kongen, og han vil gi Wiehe en St. Olaf ham også; men så får han bli Højremand og samle ind til Forsvaret. Det lover Wiehe, og Fru Gjørling vil si »Hvad-vi-vil« af til April Kvartalet, hun, og saa vil hun bli til Kanonkvinde hun ogsaa. Og så kommer der så'n nå'en vakre Jenter — ligeså vakre som de snille Koristinderne på det Kongelige, de — og de synger nå'et roligt Musik for de tusen Hjem. Og hermed er den Potten ude, den også.

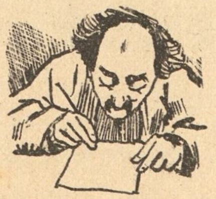
Bagefter kom saa »Grøns Fødselsdag; men snille Dere maa forlade mig, om jeg ikke kan skrive om den. Jeg så den nemlig ikke, skal jeg fortælle Dere. For alt det der danske Pratet det liker ikke jeg. Så nu får det være slut for denne Gangen.

Nu må snille Dere snart fortælle mig nåenting om Christiania. Jeg længter over de høje Fjælle. Hils den snille Bjørnstjerne og Sverdrup ham ogsaa fra Deres

Bjørn Dovre.

* * *

II.

Og so havē jaj være i den Theatro di Dagmara ok se Signore Neumanno som Pjerrot. Ok strax jaj komme til Theatro og ville maj en Billetto della Galeria tilforhandle, so se jaj, at der være udsollte Huse: Cospetto! Det være første Gang i denne Sæsong, der være udsollte Huse i denne Theatro. Men felicissime jaj træffe i Vestibulo en Signore, som sollte

mai en Billetto til Theatri extraordinarii nedsatte Pricer til forhøjet Price. Jeg tænke, det være Sign. Neumanno sin Impressario, som holle en Billetto tilbage til maj, fordi jaj være Pjerrot sin Landsmand. Og glad være jaj og takke ham, for man jo ville gjerne se la bella Italia sin nationale Comedia del arte, og man fortælle maj, Sign. Casorti vare en af vore maëstri.

Jaj aldrig være i Theatro di Dagmara føre. Corpo di Baccho la bella vista! Po Fagets Vegne jaj intressere maj for Gibsemedailloner. Cospetto! I den Theatro være Medailloner med Landets største Maëstri sine Portrætti. Og den allerstørste være M. V. Bruno, som være Padre til Federigo og il trovatore Nordahlo og la diva nationala Gojsa. Man fortælle maj, M. V. Bruno være Danimarka sin Dante. *Si non é vero, é ben trovato.*

Vedére Sophus Neumanno é poi morir! Per santo à Porta — jaj tørre ikke sige, det vare Løgne Neumann spille Pjerrot, eller Sign. Pjerrot, som po Danske hedde Volkersen, spille Sopho Neumanno. Men det vist have være Sign. Neumanno ligevelle: for Signore Volkersen han kan sige noget, og det kunne denneher ikke. Men sjenialt varr det — corpo di Gianelli! Ok il tenore Folmerhanse være Arlequino, og tænke, om alle Tenori være Arlequino ok holde Munde!

For Reste jaj ikke forstaa den Pantomime. Men der vare nogen som sige, det være Allegori allesamme. For Pjerrot være Sign. Donnergardo, som faa lange Næse, ved det han ikke blive valgtegjen til Folketinge ok nu han være doloroso og savne Smorr til sin Brod, og derfor han spise Lusetælle. Og so ham go til Casandre, som er den Horup, og bede ham skaffe han Valgkreds igjen. Og so det ende med, at baade den Donnergardo og den Horup blive sat i Bure og Arlequino tage smukke Columbina, som være Frøken Weste og Symbola po Donnergardo sin Valgkreds, hvorfor hun være i smorgule Kjole. Men der være to Smaadiavoli, som jaj ikke vide hvem være. Men jaj tænke, moske det være lille Eeduardo og Nansepedro eller Pedronanso, hvat han nu hedde. Og dem bære som Symbolo en Blære po en Pinde. Ok jaj synes den Forklaring majet godt.

Maj høre, Sign. Neumanno som Pjerrot være nu bestilt i Marmora di Carara hos Sr. Sindingo. Ok so han sidde udenfor Theatro di Dagmara. Og moske Rudolfo Schmidto eller P. A. Rosenbergo som Pedanto po den anden Side. Ok so jaj sælle ham som Statuetta — per diva Oselio — det blive Penger! Men jaj tror, Sign. Neumanno heller sidde hos Haubroe. Ok det tror de Fleste.

Arbodigst
Francesco Pjerrotti,
Gibsere.

En Guds Lykke.

(I Stegekjælderen.)

— Ja, var det nu inte lige godt et Svineheld, Dideriksen, at Peter Holm inte dumpede denne Gang, for det havde dov iligeveller vaaren ærgerligt, at vi skulde have mistet vores egen Kjernepeter, ligesom vores gamle Pudsepeter gik neden om og hjem, Hvad for noget? Ingen Lighed, siger du? Jo, Fan'en vattere mig imellem Fo'eret og Undertøjet, er der inte baade Lighed og Broderskab, det vil jeg drikke en rød Snaps paa. For det første, ser du, saa holdt Pudsepeter sig jo immer til paa Kasernerne med sine Siebensachen, og det gjør vores Peter jo ogsaa; ja det forstaar sig, det er paa Kasernen ude i Fredericiagade, hvor man nok inte nøjes med et Kommisbrød hver femte Dag. Naa, der hjælper han jo lige godt Venstre med at pudse femte Kreds for en 7—8 Folkethingsmænd. Og for det andet, saa faar jo alle vi Sjoselister vores bedste Puds hos Peter Holm, naar vi rigtig skal gaa i Tøjet. Det var natyrligvis ogsaa derfor, vi syntes, at disse Højresnuder kunde have godt af at faa en ordentlig Dragt paa Valgdagen og faa deres Facader pudsede en Smule ordentlig op. Derfor var det osse begribeligvis, at vi pudsede alle raske Drenge paa Ryssels Vogne, for ser du, Pudsepeter han holdt sig nu rigtignok kun til knuste Mursten, naar han skulde levere noget at pudse med, men vi mødte med hele Mursten for at klare Højremændenes Ruder med; og dem kunde de inte knuse. La'e vos nu klinke paa det. Om han egentlig kan udrette noget? Jo, du kan bede Fan'en forskjære dine Buxer paa, at Peter vil forslaa mere i Tinget end en Skrædder i Helvede. Ser du, nu har han jo faaet Hørdum til Rodekammerat ude i Folkethinget, og du kan bande paa, at de to skal nok sætte Formanden i Arbejde med at bruge Klokken, naar de først begynder at holde Taler. Du skal se, at de ogsaa i Rigsdagen vil komme tii at sande, at Klokken er kun for Skræddere og Skomagere. Ska' vi saa ta'e os en højhælet paa det, hva'?

Savnede.

Venstremænd jeg kjender fem,
Som gik neden om og hjem.
Ved hinandens Side sat
Fik de fælt paa deres Hat.

Søren Kjær som Patriark
Faldt med Glans paa »Ærens« Mark.
Knap hos kloge Koner faar
Balsam han for sine Saar.

Schjøttz, af radikal Natur,
Fik i Mariager Fur.
Venstres Søgne-Blebiscit
Gik for ham, desværre, sk —

Dønnergaard højst rækker op
I den faldne Venstretrop;
Kaaringen har voldt en grovkornet Spøg det stakkels Skrog.

Fri Fortæring Hansen Ølstykke blev for Rust og Møl.
Om hans Vandgang tier Sang,
Ellers Visen blev for lang.

Lille Ole Christensen,
Skjønt en fuldtro Folkeven,
Blev heldt ud med Skam og Spot
Som en uselig Per Tot.

(Neergaard, Venstres pæne Mand,
Kom i Nakskov net daran;
Men »*Tilskueres*« Fortræd
Inte her vi tæller med.)

Hver af hine fulde fem
Holdes efter Valget frem
Med et trist: Farvel, min Ven!
Dig vi aldrig ser igjen!

Efter Slaget.

Frit efter Protaï.

Skjønt ej vi os finder af Marken slaaede,
Kan dette Slag vel kaldes tabt paa en Maade;
Men derfor er vi dog ikke forknyt:
Der bliver vel Tid til at vinde et nyt!

PUNCH udgaar hver Torsdag. Pris 2 Kroner Kvartalet. (Enkelte Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle kongl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor, Kjøbenhavn, Gl. Strand Nr, 50.

Mapper og Pragtbind til Bladet: 2 Kr.

Redigeret af Angelo Haase, udgivet af og trykt hos C. Simonsen i Kjøbenhavn.

1890. Torsdagen den 6. Februar Nr. 6.

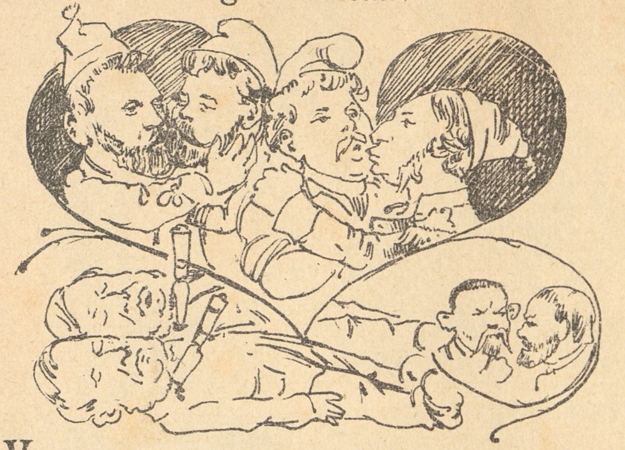
PUNCH.

Sandsynlighedsberegning.

— Fruen er ikke hjemme; men vil De ikke vente paa hende? Hun sagde da hun gik, at hun kom igjen om fem Minutter, og det er nu over en Time siden, saa hun maa vist snart være her!

Og hvad saa?

Ved Valget lagde Venstre fromt paa Sinde
Sig HENNING JENSENs Raad og havde nærmet
Sig Højre, der var Folkets »indre Fjende«,
Med Smil paa Læben og en Kniv i Ærmet.
— Ja, det var Venstres stolte Øjeblikke!
Men, av, det skulde før det ladet vær' med;
Thi »Kniven« kom de nemlig til at stikke
Selv Folk som HUMMELUHR og SØREN KJÆR med.

At Skrædder HOLM med sine Meningsfæller,
Som valgte blev paa GREVENs Anbefaling,
Alligevel til CHRESTENs Side hælder,
Er, hvad man kalder for reel Betaling.

De lystred paa Kommando BERGs Parole
Som »røde Mænd« i deres Krigsbemaling,
Mens LETH tog GREVENs Politik i Skole,
Og KORSGAARD gav ham selv en Overhaling.

Det var den første Frugt af Alliancen,
Som efter BLUHMEs Ord er Venstres Hæder,
Og som har bragt JENS BUSK komplet fra Sansen,
Saa han endog med »Sandhed« den beklæder.
Den »stolte Dag«, hvorover *Morgengnavet*
Saa mange rørte Glædestaarer græder,
Blev dog et Ris, som Venstre selv har lavet
Sig til sit eget Brug paa visse Steder.

Thi selv om GREVEN ikke fæster Lid til
Beregninger, der staar i Landets Blade,
Fordi, som selv han vedgik, han har hidtil
I disse slaaet mangen Assensplade.
Men nøjes med at tælle blot de Kredse,
Hvori hans Politik har taget Skade,
Saa maa han til de tabte halve Snese,
Skam, ogsaa HOLMs og HØRDUMs overlade.

Sin »Venstrefremgang« kan han registrere
Ind i Partiets mange dumme Streger.
— Skal man »forhandle« eller »protestere«,
Er nu det Spørgsmaal, hvorom Alt sig drejer.
Og, naar Partiet som sædvanlig revner
Og ryger sammen, som det ogsaa plejer,
Mon ikke da hans Blade selv benævner
Den »stolte Dag« som Venstres — Pyrrhus-Sejer?

Aftenen før — —

Aandrigheds-Extrakt efter Erna Juel-Hansen.

Personerne:

Ingénuen.	En Tante, Medviderske.
En Oberst, Bulderbasse.	En Herre, Brudgom.

Første Problem.

(Simpel, men aandrig Dagligstue. Fire Vægge. Vinduer. Døre. Syv Stole med Rygstød og Sæder. Sofa med fire Ben. Lænestole. Til Højre et Klappebord, paa Bordet: tre Støvgran. Til Venstre et Sybord; i Skuffen: Sy-Rekvisiter samt et noget forslidt Exemplar af Eed. Brandes' „Et Besøg". I Baggrunden: Udgang til Entreen; udenfor denne: en Trappe, længere nede: Gadedøren, og i tre Fjerdingvejs Afstand fra Publikum: en Kjøbstad. Obersten damper paa en tændt Pibe i Sofaen. Agathe — Ingénuen — staar iført sin Brudedragt og betragte ham med Aandrighed. Gamle Tante strikker medvidende paa en Strømpe.)

Obersten. Jeg er en gammel Bulderbasse, men en prægtig Mand. Fanden til Tøs, hvor den Dragt klæder hende!

Tante. Agathe er saa uskyldig.

Obersten. Brystet ud og Maven ind, — i Morgen skal Du giftes, min Pige.

Agathe. Gudd, — hvor det er mig revnende ligegyldigt. (Knipser.) Du kunde ha' sparet Sylene til Præsten, Fatter!

Obersten. (Hen imod hende.) Taler Du saadan om det hellige Ægteskab?

Agathe. Du kan selv være hellig! (Med indadvendt Aandrighed). Det er jo netop Ægteskabets store Problem, at man enes om at holde Komedien gaaende, indtil en af Parterne ta'er Udgangsbillet.

Tante (rørt). Agathe er saa naturlig.

Obersten. Fanden til Vaas! — Er I gale? — Maa jeg frabede mig moderne Ideer i Geledderne. Jeg er en gammel Bulderbasse, — lad mig saa faa en Toddy.

Brudgommen (udenfor). Er der Nogen hjemme?

Agathe (med udadvendt Aandrighed). Hurra! — Der er Knud, det søde Asen!

Obersten (efter hende). Holdt! — Højre sving! — Ind og skift Klæder. Der stilles ikke i Uniform før i Morgen.

Agathe (forpint). Saadant Skaberi!

Brudgommen (udenfor). Hvorfor maa jeg ikke kcmme ind?

Agathe (frigjort, udbrydende). Det er bare Fa'er, der er en Idiot! (Hurtig ud Knud — Brudgommen — ind, medbringende Morgenaviserne. Jernbanelisten, Ejendomssalg og Dagene andre Krøniker drøftes en Tidlang med Omhu og Aandrighed. Agathe tilbage i Hjemmedragt).

Knud (frisindet, til Agathe). God Dag, Du! — Skal vi saa kysses?

Obersten (buldrende). Fanden til Kjæresteri! Jeg er en gammel Bulderbasse, men en prægtig Mand. Nu maa jeg ind og ha'e mig en Toddy.

Knud. Der er noget tantalisk i vort Forhold. Stadig kun kysse og kramme. Aldrig et erotisk Opgjør mellem vore to frisindede Villier! — Hvad tror Du, Eedvard vilde sige til dette?

Agathe (stille). Fa'er er en hjerteløs Skurk. Han passer paa os.

Tante. Agathe er saa uskyldig.

Knud. Du, — Agathe! Hvad om vi giftede os paa polsk? — Nu strax, — lige med det samme?

Tante (smaafnisende). Det skulde I nødig gjøre, Børn.

Agathe. Nej, — for Tantes Skyld. Mig er det saa revnende ligegyldigt.

Tante (hviskende til Agathe). Har Du fortalt ham det, Du veed nok?

Agathe (let hen). Aa — det Pilleri er jo ikke Noget at gjøre Væsen af.

Tante. Nej, saamænd, Du handlede rent og uskyldigt, kunde ikke handle anderledes. Men det kunde dog maaske interessere ham.

Agathe (Vakler en Stund. Saa hen til Knud). Kom i Aften paa mit Værelse, naar Fa'er snorker. Jeg vil tale med dig, maa det.

Knud. Hvor Du dog er stærk og frigjort, Agathe. Hvad har gjort dig saadan?

Agathe (dvælende, med Vægt). Livet — og Eedvard.

Andet Problem.

(Agathes Ingénue-Værelse. „En ung Dames Historie" ligger opslaaet ved Sengen. Stole, Servante, Toiletspejl. Paa Gulvet: fem Knappenaale og en afstrøget Tændstik. Ovenover Scenen; Taget, højere oppe: Skorsten; i 52000 Miles Afstand fra Publikum: Fuldmaane.)

Agathe (fører Knud ind ved Haanden). Nu er vi ene. Tante staar Vagt ved Døren og Bulderbassen snorker. Han har drukket ti Toddyer. Uh, — jeg er saa gemytlig.

Knud. Min Hustru, — jeg elsker dig!

Agathe (overgiven). Dikke dik, din Skjælm! — Knud, jeg har været paa Galejen før! Du skal vide det i Aften, — og saa aldrig mere.

Knud. Min stakkels, uskyldige Pige, hvordan gik det til?

Agathe. Jeg var hos Tante inde i Kjøbenhavn. Fordummelsen og Hykleriet suste omkring mig, stængte for mig, lagde sig om Attraa og Tanker. Saa maatte Opgjøret komme. Jeg gik i Figaro, og der traf jeg ham. En Slagtersvend havde givet ham en blodig Næse, hvor kunde jeg saa Andet end trøste ham? I tre Maaneder var jeg hans.

Knud. Du gav din Uskyld for en Næse? — Ve min arme Pande! — Saa er Du da ikke ren, som de Andre?

Agathe (med Højhed). Jo Knud! — som de Andre. Bare lidt anderledes. (Stille). Det var jo kun Undtagelsens Ret for den Enkelte til at handle for sig selv.

Knud. Har Du ikke kjendt flere . . . .?

Agathe. Svømmelærer Petersen tæller ikke. Hans Kone var skinsyg, pinte ham, og Frisindets Krav bød mig at lindre hans Pinsler. Grosserer Jensen — ham paa Kasinomaskeraden — grinte af »Kong Midas«; nu har min Fordomsfrihed skaffet »Børstidende« en Abonnent mere. Reserveløjtnant Hansen —

Knud. Hold op — forfærdeligt!

Agathe (stille). Der er kun tre endnu, Knud.

Knud. Vi to ses aldrig mere! (Paa Vejen mod Døren.)

Agathe (med høj Foragt). Jeg har fortalt dig Alt, og dog fordømmer Du mig? Velan, — der er Døren, Du — — Højremand!

Knud (overvældet efter en Sjælekamp.) Højremand? — Nej, det er for haardt. (Styrter i hendes Arme.) Tilgiv mig min Ingénue, — min stærke, frigjorte Hustru. Den, Du er, — den, Du er bleven af dit Liv, den Kvinde er det, jeg elsker. »Et Besøg« er noget Jux, og Eedvard en Sinke. Nu har vi To og Fru Juel-Hansen løst Problemet!!

Tante (i Baggrunden, dybt bevæget) Agathe er saa uskyldig.

Foraarsgrønt.

Kere Bob;

Nu gaar den got igen her nere. Reagsionen har lit et mørderlit Nederlag paa Hvaldagen, og det va vos raske frisinnige Drænge, som gore Udslavet. Vi hade nemlig holt et logget Mødde, vor vi engstemmi besludtede at sla et Slav for Ungdommens Ret te Deltaelse i de offenlie aa politiske Livva der jo osse staar paa Dasordenen oppe i Norrie aa i andre øjropæiske Lanne. Je hade osse besludtet at køve mi en Riffel for mine Karagterpænge for aa skydde di elendie Højrekandigdater med, naar di vare frække nok te aa slelle sei imod Oposisjonens engteligente Talsmænd som va Skommaer Hørdom aa Hærmand Trier aa Skræder Holm aa Krestoffer Hage; men den væmelie Hr. Knubstrub hade logtet Lonten aa hade i den sidste Tid geet mig saa mange Andmerkninger aa Maadelier aa Sledter, at de hele kons be te en Soggerfløjte fra Neiendams Soggerhus, men saa samlede alle vi raske Drænge vos sammel teliemæ en hel Mængte halle Mursten aa Skærver aa slo Rudderne eng i Rydsels Vovne, aa skrej ner mæ han; Ih du skæve, sikken en Mængte Drænge vi va, aa der be ikke mere en som to a vos snobbede. Paa den Maadde fek vi da osse vores Valdsejr gemmenført saa nu kan da envær, som egge er en Højreingdiot, sæl se, a de æ Ongdommen, som æ kallet te a gaa forandt i den pollitigske Udvækling, aa næste Gang, der ska være Hvalg, tængker jeg, a di bier nøt te aa ge vos Stemmeredt, fordig de jo ente æ mere, ænd va der telkomer vos; aa Redagtøren a Dagbladet, som æ en væmeli Højrebisse, velle ha Sjangdarmerne te aa bangke vos, men la han bare ta sej i Vare, fordig jeg aa Emil Riks aa en hel Posjon andre raske Drænge ha lovet a mule han orenli a, ves han skulle komme om i vores Gade! aa de va osse mej, som ha skræven om det i Pollitekken aa gort Grin mæ Højres Engvalider aa Glashuse, aa Eedvardbrandis ha sæl læst Korægtur paa mine Artegler; saa du ka se, vor urædtfærdi de er, at man i Skollen kons ger mej maaddeli aa slædt i dandsk Stil. Aa nu ha vi osse faaet lavet vos en Favforening i Skollen, som ska værke for Frihed aa Lihed aa Brodderskav, aa ves Petter Hansen, som æ Dogs i min Klase, men ellers en stor Engdiot, inte ve dele sine Karagterpenge mæ mej, ska han ha paa Snudden.

Din hengivendes

Ejnar Jørrensen.

P. Skr.

Skræv snart ner te mej oppe frø Norre aa lamme hvide, om Tøsene hos jer osse begønner paa at forlange Stemmeredt aa a sie lie rendt ud, va di vel, aa om Opignijonen imellem dem er for, a di ska gaa mæ Bogser liesom vi Drænge eller di bare ve nøjs mæ, a vi osse ska ha Skørdter paa for aa imøddekomme Lihedsskravet.

Tidlige Ægteskaber.

— Hvorfor er I saa pyntede lille Børn? Det er jo ikke Søndag?
— Nej, men vores Fader er bleven Svend!

En Mulighed.

— Har De et godt Stykke Suppekjød i Dag? For Fruen sagde, at det jeg fik sidst, var saa gammelt, at det ikke var til at slide i.

— Gammelt! — Næ, min Engel, Di maa gjerne hænge mig op ved Siden a' den Kalle der, dersom det inte var i sin bedste Alder. — Tror Di inte snarere, at det er Fruens Gebis, der er ble'en for gammelt?

C. P. Berg.

30. Januar 1865—90.

Frit efter Aftenbladet.

Det var en Vinterdag, han kaaret blev
Til Riddervagt for Folkets Frihedsbrev,
Hin Junigrundlov, som var »Folkets« egen,
Og derfor var han med i sex-og-treds
At vise samme Grundlov Vinter-Vejen,
Saa med hans Vagt var »Folket« veltilfreds.

Det blev i Danmark ikke Sommer siden.
Hans Haar blev hvidt, skjønt sort han hele Tiden
Om »Folks moralske Ret« dog snakket har;
Men lige varmt endnu hans Hjerte banker
For Portefeuillen, den han aldrig bar;
Den slog han aldrig ud af sine Tanker.

Man kaldte ham for Konge, Bogødrot,
Den Gang han Kjældernæsen havde faa't,
Og derfor han med aaben Pande fægter,
Og blankt sit Skjold og Brilleglas han bær':
Endog paa Holstebrotribunens Lægter
Var Rumlepotten stadig ordinær.

Hans Sag er vor. Hans Sylteglas og Sejer-
værk hører til det bedste Stof, vi ejer,
Og den Kareth, hvori han drog en Gang
Op til Amalienborg som djærv Forkynder
Af »Folkets« Krav — i Billed og i Sang
Gav ham en Plads blandt *Punch's* bedste Sønner.

Landbobrev.

Ælskede Gjartrud!

Nu ska A faatæl, hudden A ha hat de, siden A blöv Risdasmand, aa kom til Kjövenhavn.

Naa, da A haad saut Faawal te Dæ aa æ Tøser, saa kyrt A jou te Stasjonen, aa paa æ Vej beded A hos mi Faar! — »Goddaw,« sö han. — »A sku sei Faawal,« sö A. — »Naa Faawal da! Men töv en Bit Kuorn Pier« — sö han — »Do ha aal din Daw waaren en Tosk, Pier« — sö han — »aa kanskisens de va netop derfor te di tov De te Risdasmand. Ja de kan nu waer aa de kan et waer. A skjønner et po de her Paalletek. Men te Do ha ju aaller waaren i Kiøvenhavn far, aa Do ska tav Dæ i Aut, ska Do a Di hier Kiøvenhavner it gør Kaamed-meddiantstreger mæ Dæ. Naa Faawal! Aa hels Berre!«

Naa saa reist A, aa A tint jo po, hva mi Faar haad saut, da A vest fraa Berre te a i Kiøvenhavn uar der tu Slaus Folk, aa di Rödde di uar Sosilister aa uores Allejerede, men te di Anner uar Prouisaarister aa wel wos it wal. Naada, A kyrt, aa A kyrt, aa saa kom A te Kiøvenhavn, aa der uar en faalle Masse Minnesk aa en faalle Hovn Bæster, aa A uar hiel tommelomsk a den hier Romlen po æ Jærnbaahn.

Naa A kommer ud me mi Madpues, aa A had ju Beskied te A sku ud i Risdauen aa spør etter Berre æller Kaasgoer som er uoreses Faaresatte. Men te A vest it, huor de uar. Naa saa kommer der en lang Kamiel aa spør paa sin Kiøvenhavns: »Ska jai bære Herrens Tøi?« — A soe poe ham, aa han haad en huid Frak aa en blank Messengkaskjet, aa saa sö A, te A tökt bæder om, hvissom han haad worren i rød Maandering, for di rødde vest A va di Allijered, aa den hier Spækolaanter tint A, uar en Praauisaarist. — »Rød Mondering!« sö han. »Kaske Herren vilde hat en kongelig Lakai? Beklager mejet, at der ingen er bestilt!«

Saa to han mi Madpuoes aa sport, hvor A wild hen!

Nei! Nei! tint A. Saadden löuer man it me en Risdasmand a den reitie Saart me skarp Fraant, som de hidder. »A ska dierhen — sö A — huor di huller Taeler omm Folkets Wal« — sö A. Naa han sto et Kuorn aa tint etter, aa saa sö han: »Naadada, det er nok »Sommerlyst« han miener.« Naa ja, saa gik wi derud, fo A kjændt jo it Uejen te Risdauen.

Saa kom vi derud, aa der gik nouen Mandfolk i Snipkjoul aa huid Forklædd.

»Mæ Faalov« — sö A — »A er Pier?«

»Hvad ønsker De?« sö Jen a dem aa tørt et Buord a mæ sit Faarklædd. »Ska de være smaa Posteljer eller en Kaattelet?« sö han, »Nei, Nei!« sö A, »A haar mi ein Madpues. A skjøtter it om aa æd hier.»

Naada de uar jo forkiert wi war goed, aa di begynt a fritt me, hvem A uar, aa huor A sku hen. Ho ho, tint A, di er it Rødde, di Prouisaarister. Aa saa sö A: »Ka I it begryw, A ska dierhen, huor wi Bynder forsamler wos nærenstid wi kommer te Kiövenhavn«.

Naa saa snakked di lidt me de hier Kamiel, aa saa sö han, nu uist han Beskied. Aa wi trasked saa tebaves igjen en faalle Vei, aa saa kam wi te en Stej, aa aaller har A siet saadden en Havven Stud, aa Kyer aa Faaer aa Kalle, aa di stoed i Baaser, aa A gik ront aa kigged po dem, aa te sist saa sö A te den Maand, som stud faa de Hiele, te A haad aaller tint, te der uar saa manne Kreturer poe Risdauen.

»Paa Risdauen?« sö han. »Men de her er it Risdauen, det er ju Kvaitorret!«

Naa saa mot A ju te 'en igjan, aa da A saa kom ud i Risdauen, øuerbegrint di mai, fordi A it had ku hit derud. Aa no ha wi debettered i aat Daue, aa de æ Arbed, ka Du trou. Saa uar ded it for den gue Davløn, saa sku hin Blakked uar Risdasmand aa it Din ærbødige Hosbond.

Pier Madsen.

Fra vor flyvende Korrespondent.

Buenos Ayres, i Februar 1890.

Saa er vi da i Argentina. Vi er sejlede hid paa et Dampskib. Overrejsen hertil var temmelig ubehagelig, idet jeg blev Offer for en meget ondartet Epidemi, der angreb de Fleste af Passagererne, men mærkelig nok ingen af Besætningen. Den ytrede sig i hæftige Opkastninger, Svimmelhed og Søvnløshed. Efter et Par Dages Forløb kom vi os dog. Heldigvis slap vi ganske fri for Søsyge; var det ogsaa kommet til, ved jeg ikke, hvordan jeg skulde have holdt det ud.

Forinden jeg gaar videre, vil et Par orienterende Bemærkninger om selve Argentina maaske være paa sin Plads. Argentina ligger i Sydamerika og maa ikke, saaledes som man maaske kunde være tilbøjelig til, forvexles med Kongostaten eller Madagaskar. Sit Navn skal det efter nogle Beretninger have faaet af *argentum*, Sølv (*solventia*); men denne Forklaring synes mig af flere Grunde lidet rimelig. Snarere vilde jeg anse det for en Forvanskning af Agentina, idet det nemlig navnlig udmærker sig ved sin Rigdom paa Agenturer, som er spredte rundt om i Evropa. Dog, dette skal jeg strax komme tilbage til. Valgene til Deputeretkamret har fornylig fundet Sted. De Liberale har ved denne Lejlighed maattet afgive en Del Valgkredse til de Radikale og Socialisterne. Selvfølgelig strømmer alle de liberale Blade over af Begejstring i den Anledning, og et herværende Samfund af Studenter, der navnlig bestaar af juridiske Kandidater, der er af en mindre og mørkere Race end Landets almindelige Indbyggere og vistnok stammer fra Ildlandet, har besluttet at fejre Udfaldet med en stor Festlighed, til hvilken alle de nyvalgte radikale og socialistiske Deputerede er indbudne.

Iøvrigt er Dagens almindelige Samtaleæmne her den i Danmark husserende Hussiterkrig. Sagen synes nu indtraadt i en ny Fase, idet en hidtil udenforstaaende Tredjemand, Hr. Matthias Petersen, er optraadt paa Valpladsen og derved har bragt Huss i en dobbelt Saxild. For at redde ham ud af denne Knibe telegraferede den herværende Minister saaledes:

Huss, Kopenhago.

Gibo Pecunia straxo Guillermo Dahlo, Kehletho Restauracione. Nixo in casso. Archivo e Bibliotheca gibe Generalkonsulo. Scitto toto.

Banquerotto,
Ministro.

I Oversættelse lyder dette saaledes:

Guiellermo Dahl, Kehlets Restauration, giver Penge. Giv Generalkonsulen Arkivet og Biblioteket. Skidt med det Hele.

Hvorvidt det er lykkedes at bringe denne Ordre til Udførelse, vides endnu ikke; men saa meget turde være sikkert, at Repuklikens Aktier er i stærk Dahlen. Det skal ifølge et i velunderrettede Kredse verserende Rygte være paatænkt at bringe dem paa Fode igjen ved at udnævne Hr. Dønnergaard til Direktør for Republikens velunderrettede Kommissions- og Agentur- samt Nummerbytningskontor. Denne Spøgefugl skal jo for Tiden have mistet et af sine mange Tillidshverv og har altsaa forhaabentlig faaet det fornødne Otium til at overtage denne Post. Det vil rimeligvis være ham en smal Sag at bringe Balance til Veje. Det er paafaldende, saa lidt man her kjender til danske Forhold. Dog er Cavlings Navn velbekjendt her paa Grund af hans store Fortjenester af Nabolandet Brasilien.

Iøvrigt skal jeg i mit næste Brev nærmere omtale de argentinske Forhold.

P. S. Efter at have skrevet disse Linjer maa jeg tilføje, at vi endnu ikke er komne hertil. Paa Grund af stærk Søgang og Bræk paa Maskinen er vi nemlig ikke komne længere end til Newcastle, hvor vi ligger for Tiden. Men næste Gang, jeg skriver, haaber jeg, at vi er ankomne.

De to Midas'er.

Over de høje
Fjelde han foer,
Fægted' med drøje,
Uhyrlige Ord.
Det blev hin danske
Svartalf til Mén:
Bjørnson ham ganske
Vog med sin Hanske, —
Og den var »ren«.

Dysten blev farlig:
Georg med List
Pønsed paa snarlig
At takke for sidst.
Tiden er inde!
Hævnen er bra':
Bjørnson af trinde
Tændstikke-Pinde
Blev helt brændt a'!

Georg med Avind
I Kampen tren,
Spændte sit Glavind
Om vaklende Ben,
Og med en næsten
Drabelig Ed
Sprang han paa Hesten; —
Sværdet for Resten
»Kong Midas« hed.

Sværdet gi'er ikke
Farlige Saar,
Men det kan stikke,
Naar bagfra man slaar:
Og for at vælte
Fjendernes Hær
Muldvarpe-Helte
Helst har ved Bælte
Just den Slags Sværd.

Kampen nu raser! —
Om Georg i Ring
Slider og aser
Smaa Sorte omkring:
Fælt kan de skjælde,
Men Tiden er dorsk,
Al deres Vælde
Bestaar i at sprælle
Og — — pibe paa Norsk!!

Hvem ta'er nu Kagen?
Hvem faar med Hvin
Hvassest paa Bagen?
Og hvem bli'er til Grin?
Vil Bjørnson forandre
Signaler om lidt?
Vil Georg udvandre? — —
Gud, hvor det os Andre
Er lige fedt!

Enten eller.

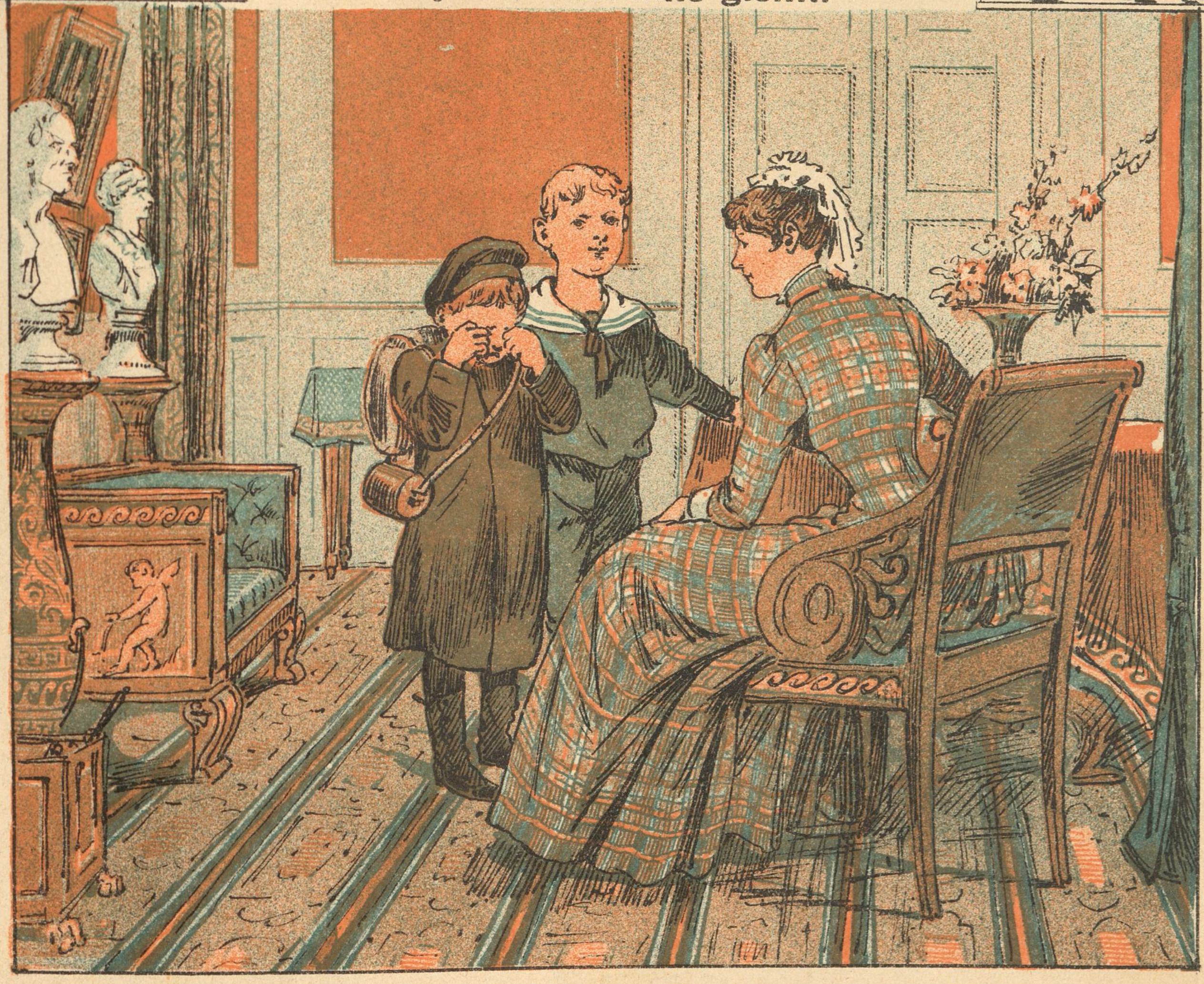
Lig HERKULES paa Skillevejen staar
Den danske Bondemand og overvejer,
Om Dyden og »det rene Væsen« ejer
Den Vellyst, som hos Øllet han opnaar.
— Mon til den gode danske Snaps han slaar
Sig, eller til den gode danske Bajer?

Redigeret af **Angelo Haase**, udgivet af og trykt hos **C. Simonsen** i **Kjøbenhavn**.

1890. Torsdagen den 13. Februar Nr. 7.

Gjemt, men ikke glemt.

— Men Gud bevares, Emil! Hvad brøler Du dog saadan for?
— Jo-o-o-o! Jeg faldt og stødte mig i Morges, da jeg gik i Skole.
— Og det græder Du først nu for?!
— Ja, det kunde jo ikke hjælpe, jeg græd den Gang, for der var Ingen, som kunde høre det.

Skarp Øst-Front.

At ikke det paa Sagkundskab har skortet
De Herrer folkekaarne Tillidsmænd,
Det viste sig, da Middelgrundsfortet
Paa Dagens Orden sattes igjen.
De havde forud deres Vælgerskare
Højtidelig det fromme Løfte givet,
At, fik de fat paa Forslaget bare,
Det skulde uden Naade af med Livet.

Og endelig i Lørdags de opnaaede
At faa ved Vingebenet Loven fat;
Nu gjaldt det om at faa paa værste Maade
Den expederet ned i Gravens Nat.
De raadslog da, hvor Venstres Sammenhold boer,
Om, naar de skulde spytte i Kaalen,
Paa samme Maade som de vise Molboer
Den Gang, de havde heldig fanget Aalen.

Men det var ikke let at blive enige
Om dette kildne Punkt alligevel;
Thi der var baade Førere og Menige,
Som vilde strax ha'e slaaet den ihjel
Mens andre fandt, et Udvalg bedre kunde
Besørge saadant, end et simpelt Møde;
Her vilde GREVENs »saglige Grunde«
Nok pine langsomt det Projekt til Døde.

Og, mens EEDVARD faldt GREVEN i Ryggen,
Og PINGEL sagde EEDVARD ren Besked,
Saa CHRESTEN nok en Gang probered Lykken,
Kom Planen atter i et Udvalg ned.
Her snoer og vender den til alle Sider sig
Akkompagnert af Venstres glade Skraalen:
»Se barestens, hvor ynkelig den vrider sig!«
Thi vore Molboer har nu druknet Aalen.

De gode Mænd kan nok saa meget slaa paa,
At BAHNSONs Fort gik neden om og hjem,
At Døden, som bekjendt, er haard at gaa paa,
Og i et Udvalg er den særlig slem;
Thi Folk, som ikke er fra Molbolandet,
Troer, at hvad der er i sligt et Udvalg svunden,
Lig Aalen nok skal slippe ud i Vandet
Og dukke op en Dag paa — Middelgrunden!

Ved Kaffen.

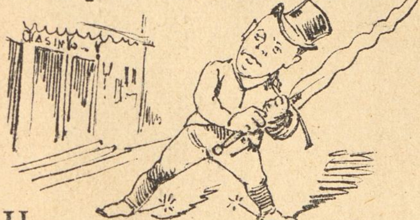
Fru Juliane Petersen. God Dag, søde Fru Schrøder — aa Gud, sikken en Tid, vi har haft med Moder, og havde jeg bare vidst, at det villde tage den Ende med hende, at hun saadan skulde gaa hen og dø væk fra os, det Skind; men det er der jo ikke nogen levende Sjæl, der kan tænke sig i Forvejen, og det bliver nu en Gang ikke anderledes, for det er jo ikke noget Menneske beskaaret at se sin Ende forud. Ja mange Tak, en ganske lille Kop Kaffe liver jo altid op, og den skal ikke være for stærk, hvad Deres jo heller ikke plejer at være, og jeg kom egentlig bare herop for at græde et Par Minuter, for det gjør altid saa godt at give sine Taarer frit Løb for et medfølende Hjerte. Men Gud, det er sandt, jeg sidder jo her og snakker og glemmer rent at takke Dem for den øndige Krands, De sendte til Moders Kiste, og havde Moder levet, saa var hun rigtignok bleven kisteglad over den, og jeg maa ligefrem beundre Deres Talent til at faa saa meget ud af Eføj og Vintergækker og lidt Mospilleri og saa den ene Kamelia, og de er jo ogsaa saa dyre, og Petrine vilde pille alle Kameliaerne ud af Kransene og sætte dem i Vand, og saa sagde Fritz Grønbæk, at hun var en anden Rebekka, fordi hun vilde give Vand til alle Kamelierne, og hvis det var kogt Vand, saa kunde det blive til Kameliathe. Og jeg synes, det er saa nydeligt af Dem, at De ikke sendte Kransekort i Stedet for, som jo for Resten skal være saa billige, især de til 25 Øre, for jeg synes dog ved Gud i Himlen ikke, det ligner noget at sende Lykønskningskort, fordi man er død og skal paa Assistensens. Og det er sandt, jeg skulde hilse Dem fra Moder og bede Dem ikke forsmaa en lille Erindring om hende, og hun havde egentlig tænkt sig, at De skulde have det lille Filipgranarmbaand som hun aldrig gik med, fordi det ikke passede til hendes lilla Silkes, men som kunde klæde Dem meget godt, som jo altid gaar i Uldent, men saa blev Petrine og jeg enige om, at det var bedre at gjemme det til lille Thora Dora Nora Leonardas ældste Datter, hvis hun da bliver gift og faar Børn, for ellers har det stakkels Barn slet ingen Erindring om sin egen kjødelige Oldemoder, og saa syntes vi ogsaa, at De kunde have mere Fornøjelse af en Varmedunk, som jeg har taget med til Dem, og som var Moders sidste Trøst, inden hun døde, og naar De bruger den, saa vil De nok tænke paa Moder og ikke mindes hende med Kulde. Og det var jo kjedeligt for Dem, at vi

troede, De var syg og ikke kunde komme med til Begravelsen, for De sidder jo her og har saa faa Fornøjelser, og det liver dog altid lidt op at komme ud mellem andre Mennesker, og vi havde tiltænkt Dem en Billet til Galleriet anden Række, for jeg skal sige Dem, vi havde udstedt Billetter til hele Kirken, fordi man vil dog nødig have al Slags Janhagel med og desuden saa er det ogsaa det mest comme-il-fauteste, og nu fik Moders gamle Pige Stine Deres Billet, hvad jeg ved Gud kunde unde Skindet, fordi hun er gaaet ned ad Bakke og sunken til en Seng paa Almindeligheden, og hun havde netop Udgangslov den Dag, og hun græd, som hun var pisket over Pastor Kaspersens Tale, uagtet hun jo ikke kunde høre et Ord af den, og det kan jeg saa godt forstaa, for saa dejlig en Tale har j e g aldrig hørt. Og da han kom til de sørgende Slægtninge, da kunde jeg ikke holde mig længere, men maatte bede Petrine om at laane hendes Lommetørklæde, som hun nødig vilde af med, fordi hun endnu gaar med den rædsomme Snue fra Valgene, da hun var ude at interpellere om Hvadvivil paa aaben Estrade, hvor hun maatte staa i tre Timer, og jeg synes nok, det er ugalant af de Rigsdagsfolk, at de ikke kan lade Damerne faa Ordet først. Og De kan da nok tænke Dem, at vi havde den Ligvogn til de Hundrede og Egetræs Kiste, og Moders Støv blev baaret til Graven af otte Støvdragere, som Frits Grønbæk kalder dem, og der var Sange med Sørgerand og Fiskerand fik vi til Middag og Dyresteg og Dessert og fire Slags Vin, og Faders gamle Onkel Sæbesyderen udbragte Moders Skaal ved Kagen og takkede hende, fordi det var altid Husmoderens Skyld, naar Gjæsterne befandt sig vel i et Hus, selv om hun ikke personlig kunde være til Stede. Saa skulde Fader jo takke, men han var bleven helt syg og underlig i Hovedet, saa der var ingen Mennesker, der kunde forstaa, hvad han sagde, og det er jo forskrækkeligt, saadan Sorgen kan tage paa et Menneske som Fader, der dog ellers har en ganske stærk Prostitution. Og har De læst det smukke Vers, der stod om Moder i Morgenberlingeren? Jeg kan det næsten udenad, det begyndte saaledes;

> **Hav Tak, o kjære Moder, at Du gik**
> **bort fra os med et yndigt Smil paa Læben.**
> **det var nu saa bestemt en Gang af Skjæben;**
> **thi det at dø, det er nu Livets Skik.**

Og hvis det er M a n i c u s selv, der har lavet det, saa er det rigtignok pænt af ham, for vi kjender ham jo slet ikke, og havde vi vidst det, saa skulde han jo egentlig været bedt med til Begravelsen, men Petersen mener, at det er gamle Onkel Sæbesyder, for forleden Dag saa ham sidde og læse i Christianis Rim-Ordbog, som vi forærede lille Ambrosius til Julen, fordi vi synes det Barn har Talang og maaske kan drive det til noget som Digterspire, ligesom den gamle Stub, som han er opkaldt efter. Og nu maa jeg nok af Sted, for jeg skal hen i Industriforeningen og se paa Empire-Udstillingen, som jeg ikke ved hvad er, men jeg tænker, det er noget med den empiriske Filosofi, som Petrine hørte Forelæsninger over paa Universitetet og som jeg heller ikke ved, hvad er. Og Petersen skal have Lhombre-Parti i Aften, hvad jeg først syntes ikke var rigtig passende, fordi vi har jo Sorg, men saa lovede han, at de ikke vilde spille andet end Sørgespil og kun spørge i de sorte Farver, og saa syntes jeg ogsaa, jeg skulde have en lille Opmuntring og vilde have været i det kongelige, men nu har de faaet rød Plakat, og det passer jo ikke til Sorgen, men nu skal jeg hen og se, om der ikke skulde være kommet en lyserød, for saa kan det vel nok gaa an alligevel. Ja, hvis De nu skulde trænge til lidt Opmuntring over, at Moder er død, hvad De vel tager Dem meget nær, saa ser jeg snart hen til Dem igjen. Farvel, søde Fru Schrøder, og Tak for Kaffe.

Kampen for Tilværelsen

Har De hørt det, at en Sorg
Ramte K a s i n o s Pjaltenborg?
Det var i Fredags, Slaget stod,
Hvor En Examenen brat forlod!
Der blev stor
Nød, om Bord
»Gutterne« gik med Sørgeflor,
Sikken Dag!
Med et Brag
Lod Chefen stryge Flag.

Skjøn stod Salen i sit Pjuds
Pyntet med Støv og Slid og Smuds,
Og i Theatrets Lagerrum
Gøs et nysende Publikum.
N i e l s e n peb,
N i e l s e n sleb
Riddersporen og Sværdet greb,
Og med Klang
Han en lang:
»Lad Mønten klinge!« sang.

Men et Aktieselskab har
Grundprinciper, den Sag er klar:
Det kan blæse ad Hylene.
Naar bare det redder Sylene;
Og en go'
Malkeko
Bør man tappe i Fred og Ro,
Til man trist
— Sent, men vist —
Maa dø af Sult til sidst.

T h e o d o r man først fik skræmt
Væk fra Kassen, og det var slemt;
Men, da »Koncertpalaiset« kom,
Saa blev Kassen aldeles tom!
Slig en Nød,
Slige Stød
Er kun et daarligt Levebrød,
Saa bør man
Holde Stand
Og »pumpe«, hvor man kan.

Direktørerne pumpes læns,
— Lad Personalet kun dø imens! —
Og hele Publikum pumpes væk
Af Støv-Bakterier, Slud og Træk.
Sagtens man
Endnu kan
En Vaabenhvile faa bragt i Stand;
Men svinder end
En Vinter hen, —
Gaar Komedien om igjen!

Et Responsum.

— Ka æ Dyrleg et sej mæ hva A ska gjør' mæ æ bette Gris, for jo mier 'en eder, jo mier mawer blywer 'en.

— De æ min Øwerbewisning, at de æ de jennest rejtigst aa fordielagtigst aa dreb Dyret imens de endnu er løwend'.

Et grammatikalsk Anskuelses-Billede

eller

Hvorledes det »endelig« gik op for lille Peter Lange, hvad »Bøjning« og »Endetillæg« er.

Forhandlingsresultater.

I Folkethinget har Demokratiet
Os tidt fortalt,
At det har opgivet Visneriet
I Et og Alt.

Selv Venstreflertallets »rodløse Planter«
Fandt, det var bedst
At tage Afstand som Protestanter
Fra skarp Protest.

Og paa Programmet de Moderate
»Reformer« skrev;
En vellykket Reformationskantate
Forfattet blev.

Dog intet Reformværk kan fuldført prange,
Trods Tidens Flugt,
Af Rødder har Venstre faaet sig mange,
Men ingen Frugt.

Selv i de travleste Øjeblikke
Af dets Bestaaen
Een Væxt det har kun, som visner ikke,
Og det er Slaaen.

Spildt har det Tiden og Kraften ødet
Og slæbt og slidt
For Slaaen-Tornen i Bankekjødet
At blive kvit.

»Behagelighederne«, Berg fik skjænket,
Blev gjort til Grin,
Og »Harlekinslaserne« blev bestænket
Med Slaaenvin.

Hr. Greven slog nye Saltomortaler
I Thingets Hal,
Og Chresten lavede Valgkabaler
Med — Forholdstal.

— Fra Skinforhandlingens Tid en Forvandling
Er indtraadt brat:
Nu fik man en garvet Skindforhandling
I Stedet sat.

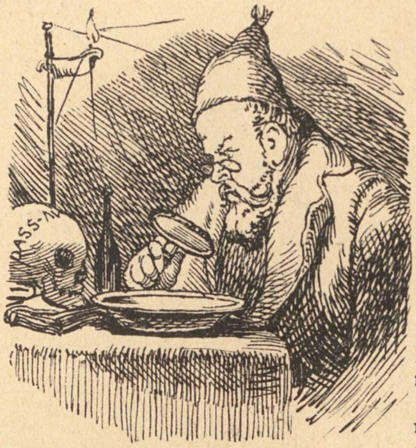
Og muligvis opvarter Broderkrigen,
Før den er endt,
Med Næsestyver og Ørefigen
Som Argument.

De Slagne vil dog ikke savne Forplejning
For deres Saar;
Thi det er des værre for Statskassens Regning,
At Slaget staar.

Men det er en Trøst for vort Venstreparti, der
Komplet er Vrag,
At vi har dog faaet et Thing, hvori der
Er rigtig Slag.

En Draabe i „Gnavet"

Frit efter H. C. Andersen.

Du kjender vel sagtens et Forstyrrelsesglas, saadan et Par runde Brilleglas, der gjør en stakkels Redaktør-Hjærne hundrede Gange mere forvirret, end den er? Naar han tager dem paa Næsen og ser paa en Vanddraabe fra sit eget Blækhus, saa ser han en Mængde underlige Ting, som ellers aldrig ses i en Redaktions-Artikel; men de kommer i «Gnavet» alle sammen, og saa er de der. Det ser næsten ud som en hel Spalte fuld af Insolvenza-Bakterier, der er saa glubende, at de river al sund Sans fra hinanden; og dog er de glade og fornøjede paa deres Maade og siger «vi» om sig selv!

Nu var der en Gang en skikkelig Redaktør, som alle Folk kaldte Skrible-Hvable, for han hed Otto, men det krahvablede saa underlig i hans Hoved paa det Sted, hvor ellers Hjærnekisten plejer at sidde. Han vilde altid have det bedste ud af de Folk, som hans Bakterier for Øjeblikket levede af; kunde det ikke gaa med Liebenberg eller Ploug, saa tog han fat paa Hostrup eller Bjørnson; for han var en Trold, en af dem, der umulig kan være sig selv nok.

Nu sidder han en Dag paa sin Ottoman og ser paa en Vanddraabe, som der skulde laves en Artikel af. Nej, hvor det kriblede og krablede der! Alle de mange Sætninger tumlede rundt og aad Meningen ud af hverandre.

Det bliver vist noget fælt Noget,» sagde Skrible-Hvable. «Vi maa sætte lidt Kulør paa, for at Absichten kan blive tydeligere.» Saa sendte han Bydrengen hen til Urtekræmmeren paa Hjørnet og kjøbte for to Skilling Kulør fra Neijendammen, for den Slags er der Riffelkrudt og Sukkerkugler i. Det futter saa dejlig, men man kan slet ikke se Krudtet for lutter Vandgang, og derfor kan man ogsaa gaa fra det Hele, naa der skal spyttes i Sukkerbøssen. Saadan en lille Draabe heldte han i «Gnavet», og strax blev alle Sætningerne smaa-sorte af det bare Urtekræmmerkrudt.

«Hvad laver vi der?» spurgte den anden Redaktør,

som aldrig havde kunnet skaffe sig noget Navn. Men det er just det Fine ved ham, forsechrede han selv.

»Kan Du gjætte det« sagde Skrible-Hvable, »saa skal Du faa Skyld for at have lavet det; men det er ikke let at finde ud af Meningen.

Og Redaktøren, som intet Navn havde, kiggede gjennem Forstyrrelsesglasset. Alle »*Gnavet*«s Meninger om alt muligt trillede omkring mellem hverandre, uden at have noget paa sig. Det saa virkelig ud som et helt overflødigt Menneskes Dagbog, og den er gyselig; men endnu mere gyseligt var det at se, hvordan de smaa sorte »Vi«er satte alle Livjægerne paa Vand og Brød, dyppede et helt Villaselskab i Raavad-Dam og midaskede den arme Falkman om Ørerne med de norske Bohêmer. Hvad der før var øverst i »*Gnavet*«, skulde nu nederst i »*Aftenbladet*«! »Se! se! han vil korrexe Folk og give dem Harlekinsdragter paa, — væk med ham! der er En, som har en aaben Folkepande forpaa og et nyt Sylteglas bag Øret, — han skal pines!« Og de hakkede i hinanden og de bed hinanden, og det kom alt sammen slet ikke Sagen ved.

Men saa virkede Krudtet. Der sad en stille Urtekræmmer, der bare ønskede, at Landet maatte faa Fred for alle »*Gnavet*«s og Ligesindedes Bakterier. Og saa maatte Urtekræmmeren frem, og de sled i hans gode Navn og Rygte, og de halede i ham af alle Livsens Kræfter, for at hans Portomeniks skulde blive tyndere. Og jo mindre han forsvarede sig, desto modigere blev de, for det turde de. Det var Urtekræmmerkrudtet, der futtede, ligesom i de rigtige, gamle Riffeldage, og derfor kunde de heller ikke tænke sig andet, end at en Urtekræmmer maatte gaa fra det Hele, naar de bare fik sat ham i Gabestokken!

»Det har vi gjort overordentlig morsomt!« lo begge Trold-Redaktørerne og sagde »Vi« til hinanden af lutter Beundring.

»Ja, men hvad tror Du det er?« spurgte Krible-Hvable. »Kan Du finde det ud?«

»Ved Sankt Neijendam!« svarede Redaktøren, som intet Navn havde. »Skulde jeg ikke vide, hvad vi altid plejer at lave Artikler af. Det er jo Grøftevand!«

»Nej — det er moderne Journalistik!« sagde Krible-Hvable.

Ny Udstilling.

Aldrig saasnart havde Industriforeningen faaet sin Empire-Udstilling arrangeret, førend *Punch*, der heller ikke er tabt bag af en Vogn, besluttede at lave Mage efter den. Han opgav imidlertid viselig baade *det gamle Kongens Kjøbenhavn* og *Frederik den sjettes* Tidsalder, men besluttede udelukkende at holde sig til Gjenstande fra *Kongen af Bogøs Tidsalder*; der har jo altid været noget empirisk ved den Monark. Vi henvendte os derfor saavel til »han selv«, som til de mange højst forskjellige Personer og Grupper, der har været i Berøring med ham, og vi havde ogsaa den Glæde, at vi paa Allerhøjstsammes Jubilæumsdag kunde aabne Udstillingen, der staar gratis aaben for Abonnenter med Damer og Børn. Ikkeabonnenter kan løse Abonnementskort for den billige Pris af 2 Kr. Kvartalet.

Blandt de mange mærkelige Gjenstande, der forefindes, skal vi blot nævne: Et Folke-Ur i dansk Stil, tilhørende Hs. Maj. Kong Chresten den Første, et Par Lysestager i dansk-evropæisk Stil, tilhørende allerhøjstsamme, et Par Sylteglas uden Syltetøj, i samme Stil, en Paraply og et Rejsetæppe, som Hs. Majestæt plejede at tage med sig, naar han vilde ned af en Tribune, en Enspændertalerstol, der ved sin Snæverhed giver et levende og anskueligt Billede at de Møjsommeligheder, den elskede Monark frivillig har underkastet sig for sit Folks Vel, en Droske, hvori han i Lighed med, hvad der ogsaa hændte højsalig Frederik den 6te, en Gang blev trukken i Triumf gjennem Byens Gader til sin Residens af Studentersamfundet og strejkende Smedesvende i broderlig Forening, et Servantestel, som han selv højst-egenhændig har reddet ved Christiansborg Slots Brand, en Del Skoleborde fra den Tid, da han fungerede som Præsident i Folkethinget, en ordinær Rumlepotte osv.

Af Portrætter skal vi blot nævne den i sin Tid saa populære Portrætgruppe af Berg, Holstein-Ledreborg, Hørup, Bojsen og Høgsbro, der, hvor utroligt det end maa forekomme den yngre Slægt, virkelig har kunnet lade sig anbringe paa samme Blad Papír, uden at dette er gaaet fra hinanden, samt et Portræt af Chresten Povelsen Berg, tegnet af Datidens berømte Hurtigmaler, Akvarie- og Aktietegner Octavius Hansen, hvilket Billede i sin Tid ansaas for en Prydelse oppe i Højesteret.

Som Vidnesbyrd om Datidens Pengeforhold findes her endelig en Samling projekterede Præference-Aktier i *Morgenbladet*, velvilligst udstillede af Urtekræmmer Neijendam.

Tidssvarende.

MORGENBLADET har nu engageret sig saa stærkt med *Bjørnstjerne Bjørnson*, at O BORCHSENIUS ikke kan skrive ti Linier uden at fnyse over *Kong Midas*.

Som et synligt Tegn paa denne Sindsstemning agter Bladet derfor, efter sechert Forlydende at anlægge en Undertitel, saa det fremtidig kommer til at hedde:

Morgenbladet,
MIDASAVIS for Hvermand.

Den nye Titel faar derved den Fordel epigrammatisk at forene Fortid og Nutid, idet den holder begge Redaktørernes Oprindelse levende i Samtidens Erindring.

Lys paa Møllen.

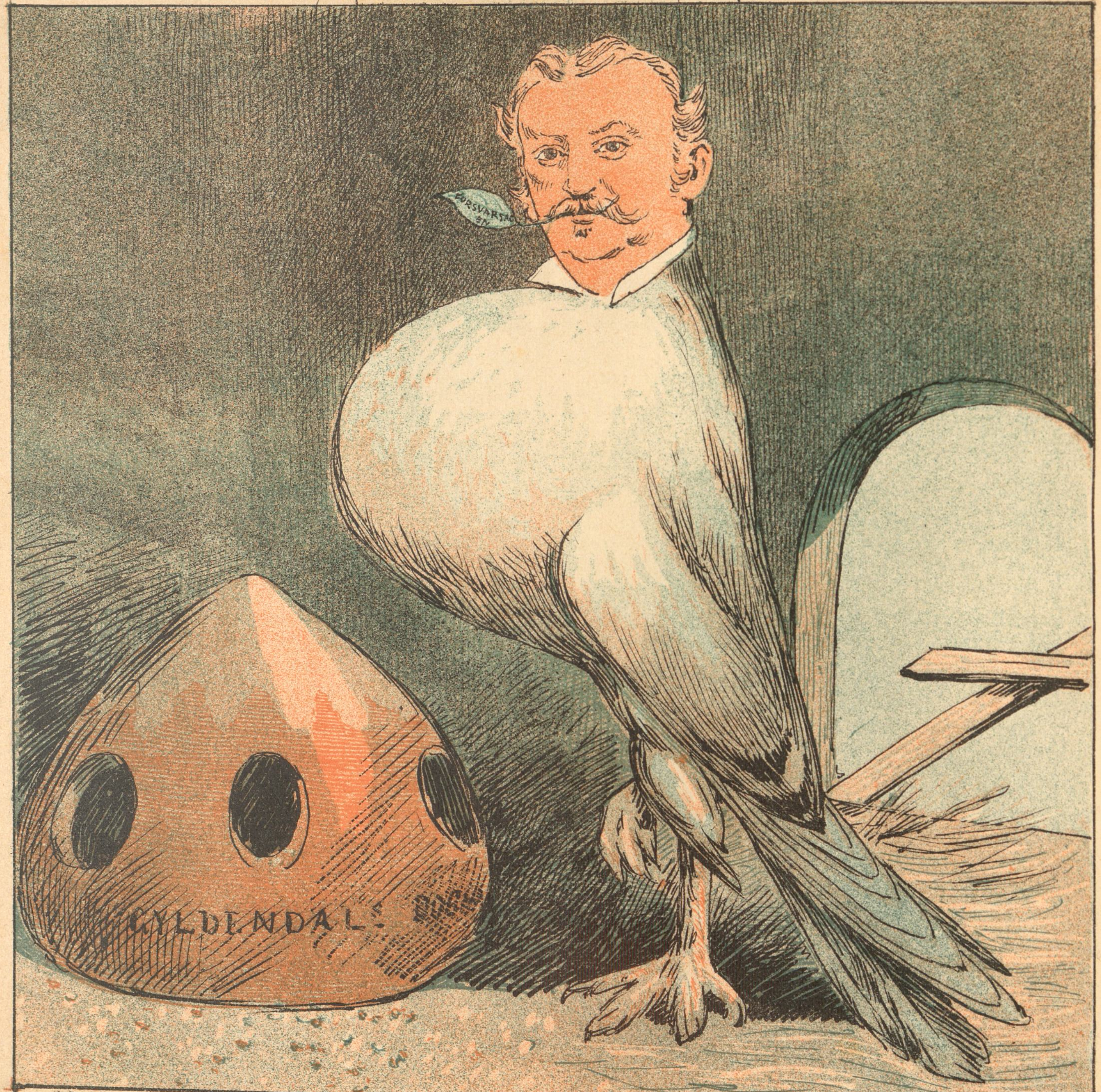
Det gaar saa herlig overalt,
Selv blandt de vise Fædre,
Som nu vil næsten med Gevalt
Oplysningen forbedre.
Før destillered' de kun Gas
Til Fryd for Mørkets Magter;
Men snart elektrisk Lys hver Glas
Butik hos dem forpagter.

At Magistraten Sagen ta'er
Sig af, med Grund man venter,
Da denne nemlig i sig har
De rette Elementer;
Thi, hvor man barestens et Vink
Faar om Forhandlingsmaaden,
Er Øllgaard Kul, og Borup Zink,
Og Hansen Ledetraaden.

Og endelig i Borgerrepræsentationens Møder
Dens lyse Ho'eder, kan man se,
Som Buelamper gløder;
Thi med elektrisk Hurtighed
De jævnlig kan hvert Skridt ta'e,
Og Gnisten, veed man, faar de ved
En bedre Bistrups-Middag.

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

En Fredens Kropdue.

eller

KJELLAND paa Sjælland.

I Norge sad han paa Fjeldets Top
Som „*Mæfikke*“ eller „*Mohrenkop*“,
Og i en Gyldendal Plads han tager
Som den evropæiske „*Trommeslager*“;

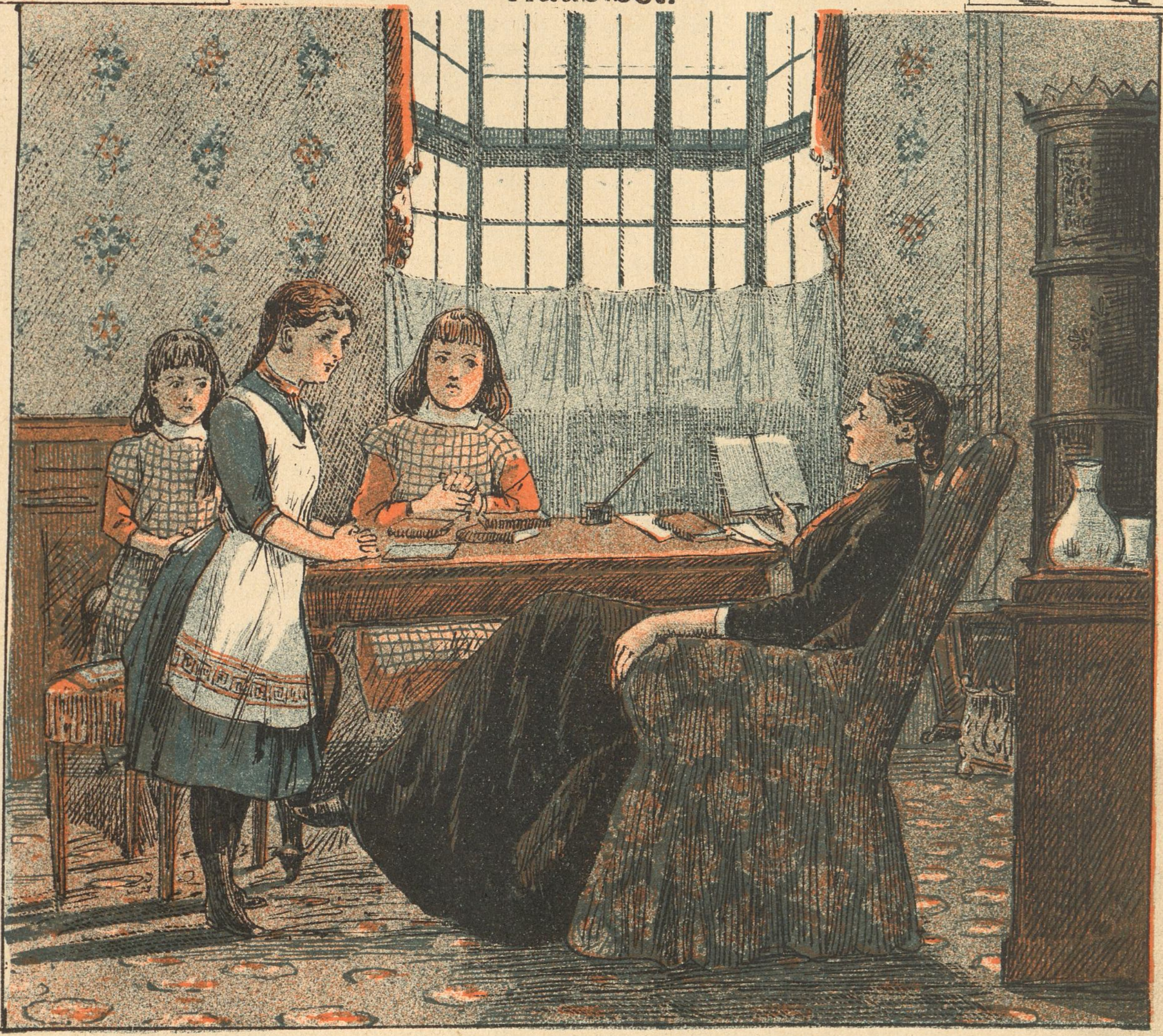
I Forsvarssagen tog han et Stade,
Hvor snart man ser ham fungere som „*Skade*,
Og snart han som „*Tumling*“ giver Partiet;
Thi her er han særlig fortumlet i'et.

Redigeret af Angelo Haase, udgivet af og trykt hos C. Simonsen i Kjøbenhavn.

1890. Torsdagen den 20. Februar Nr. 8.

PUNCH.

Haabløst.

— Kan saa Du sige mig, Petra, hvorfor Aaron tillod Israeliterne at tilbede Guldkalven?
— Han vilde vel have, at de skulde være Kalvinistere.

Fastelavnsspil.

Fremstilling af noget Nyt under Solen
Kunsten saa lidt som Naturen formaar;
— Skuespilkunstens grønneste Vaar,
Den Gang, den ene blev dyrket paa Skolen,
Atter vi faar,
Hver Gang de snedige
Venstremænd løs sig paa Brædderne slaar
I deres Skolemesterkomedie.

Scener man giver, hvis Hensigt er klar;
PINGEL vil give
Rollen i Dramaet som den naive,
BENTHEJM er Djævel og GREVEN er Nar.
Lange Replikker med Spørgsmaal og Svar
Vidner om, hvad en Akteur kan fordøje,
Naar han erholder som „*Feu*" for sin Møje
Sex Kroner daglig i Honorar.

Dekorationerne
Findes her næppe nok i deres Vorden;
Ikke en Orden man ser paa Personerne
Uden en saakaldt »Forretnings-Orden«,
Der lidt ironisk anslaar Akkorden;
Thi den faar omstøbt hver eneste Sætning
En Gang hvert Halvaar af hele Kohorden;
— Det er dens eneste sikre Forretning!

Typerne, som over Brædderne gaar,
Ogsaa fra Bibelens Text man erholder;
Som Farisæer for Brystet sig slaar
TANG, medens FALKENSTJERNE er Tolder.
BERG, som i alle mulige Roller
Svinger sin Skolemesterkrabask,
Som »den forlorne Søn« sine Folder
Slaar og hos HØRDUM og HOLM æder Mask.

Stof fra den gamle Forjættelsens Pagt
Trives og blomstrer lig Rosen fra Saron:
BING spiller Moses og EEDEVARD Aron,
Som paa det Tørre sin Stamme har bragt.
Samson, der trodser Filistrenes Magt,
Savnes des værre blandt Venstres Aktører;
Ikkun hans Asenskjæft jævnlig man hører,
Navnlig naar KORSGAARD beviser sin Takt.

Endelig dyrker den nyvalgte HAGE
Revolution i Natur som i Kunst,
Og paa Spektakler fra Syndflodens Dage
Venter man næppe omsonst.
Blot med en passelig Kraftanvendelse
Tryller en Vandgang man frem uden Mage;
Pladsen i Arken kan HÖJMARK da tage
Som Gubben Noah og faa sig en Kjendelse.

Det ny System.

For-, Nu- og Fremtids-Symfoni

med Ledemotiver fra Strike-Marchen af *Fahrbach.*

Introduzione: (*maestoso ma non troppo*).

Orkesterchefen griber sin Taktstok og giver Signalet: Tre Slag og en Sporvognsklokke. De ærede Damer og Herrer griber deres Instrumenter. Gribende Akkord.

Unisono'en afbrydes pludselig ved en mystisk Brummen i Instrumenterne (*tremolo con espressione*). Chefen studser og peger advarende paa Nøglen for derved at antyde Kammertonen. Forgæves. Uroen bliver mere og mere krohnisk, indtil Crescendo'en kulminerer i en Fermat, — hvilket vil sige saa meget som: Nu lukker vi Butiken.

Chefen slipper dog ikke Taktstokken, men forandrer Taktik (*Affabile resoluto*). Ved en behændig Tour d'Adresse lykkes det ham at afdæmpe Tonarten, og Spillet fortsættes i en mindre Aarrække uden tilsyneladende Afbrydelser.

Den afsluttende Cadenza antager mere og mere Karakteren af en almindelig Decadenza.

Allegro (*agitato furioso*).

Det gaar strygende. Chefen intonerer Pengepolkaen (*tempo di Underballanza*). Men den mystiske Tremolo i Krogene vedbliver (*intrigato, ma stadig non troppo*), medens han med Anstand holder Spillet gaaende (*Dolce far niente*).

Den frembrydende Dissonans giver sig Luft i frie Variationer over Themaet: »Der var en Gang —«. Da Komponisten, Hr. Drachmann, imidlertid har været saa ubesindig at udsætte sin Stormmarsch for een Handske, opnaar han kun at blive en Pind til Chefens Taktstok.

Hans Thema gjenoptages senere i en til Øjemedet mere passende Kammertone (*Fernando Badulzi, Op. 1*). Skjønt Chefen støttes af en kraftig, filharmonisk Assistance (*Duetto à Kapella*), føler han dog Dirigentstolen vakle under sig.

Han tilraaber sit Orkesterpersonale et »*Attacca*!« — hvilket fører til en almindelig Attaque.

Det viser sig, at Blæserne allerede længe har haft et Klapshorn i Siden til ham; to af de fornemste istemmer en fugeret Sats (*Ultimato pensionale*); Nitouche-Harpen intonerer en noget umotiveret Jernbanegade-Galop, og den første Violin (Fabrikmærke: »Hofmusiken«) føler en henningsmæssig Trang til at spænde Buen for højt, efter Sigende en Følge af, at Chefen ikke i Tide har været paa sin Blochpost.

Hele Dagspressen slaar stor Tromme (*Spettaculo infernale*).

Scherzo (*Rabundus accelerando*).

Chefen er i syvende Himmel. Den Ralentando i Disciplinen, som han efter mange Aars ihærdige Anstrengelse har faaet indført i Sammenspillet, synes endelig at skulle bære Frugt. Hans Omgivelser angribes Alle som En af en akut Omgangssyge, der nærmest ytrer sig som en heftig Tilbøjelighed til at spille paa Omgang i upriviligerede Second-Orkestre (*Influenza di Dimissione*).

Første Violin nedlægger sit Instrument. Kvinten springer og med et: »Lad os skilles ad« synker hun i Abrahams' Skjød, for muligvis efter et staccato-Løb over Stokholm og Helsingfors at samarbejde paa en Reform af Hofmusiken i Kasino.

Kort Pavse.

Nitouche-Harpen følger efter Violinen for at slaa paa de literære Strenge efter det Riis-Knudsenske Zigeuner-System.

Atter Pavse.

Fløjten, der forgæves har fløjtet efter at blive »fast«, river sig løs og flygter til Sangen-Bergen samt andre nordiske Koncertlokaler.

Pavse da capo.

Den adstadige Cello (Fabriksmærke: *Ambrosius*) gaar af med Svagelighed og Pension, for eventuelt at ombytte Buen med Taktstokken.

Pavse følger efter Pavse med stadig forkortede Intervaller. Vild Stormgalop (*Fuga*). Instrumenterne tumle ud ad libitum og gjenfindes ved nærmere Efterlysning paa dertil indrettede Skuespillermarkeder.

Finale (*Solo lamentabile*).

Chefen staar alene tilbage som abbrevieret Kammerherre over Situationen.

Efterspil.

En evropæisk Sangerinde, der tilfældigvis ikke er delvis sygemeldt paa Grund af Orlov, istemmer Naade-Arien. Chefen nedlægger med et Suk (Be'-be' Moll) sin Taktstok, og Instrumenterne indtager atter deres Pladser — for under en ny Chef at repetere det omhyggelig indstuderede Musikstykke.

Da capo al Fine.

Et Martyrium.

Evropæisk Folkevise.

Det var sig Viggo v. Bentheim,
Han var sig en Ridder rød,
Den Forsvarssag slog han paa Torsken,
Saa Torsken var moxen død,
Og hans Opliusning var den høyeste udi Norden.

Og det var Rigens Kantsler
Og Landets Drot og Marsk,
De skjalv for hans Veltalenhed,
Thi den var saa saare harsk,
Skjønt hans Opliusning var den høyeste udi Norden.

Saa lagde de onde Raad op
Imod den Herre prud
Om, hvordan de bedst skulde hælde
Af Spillet hannem ud.

Mæled dog hver: „Udi aaben Dyst
Hannem lyster jeg ikke at møde!
Drager han ud sin Hasselkjep,
Han banker os alle til Døde!"

Lagde da Snarer de for hans Fod,
De argeste, som de vidste,
Og lokked ham op udi høyeste Ret,
Der monne han Friheden miste.

Satte de hannem i svarten Hul,
Saa lidet de monne ham skaane;
Der saa han ikke St. Georgs Sol,
Ey heller Eedevards Maane,
Skjønt hans Opliusning var den høyeste udi Norden.

Det stod paa udi Uger
Ja vel i et helt Kvartal,
Det var sig i „Politiken",
Der blev den gruelig gal.

Men der Kvartalet var sluttet,
Den Slutter oplod hans Dør,
Og atter til Integade
Hjemkom han som Redaktør.

Saa glade vare alle de Venstremænd,
Der Hørup var løst af Møde,
Som Cawlings brasilianske Consul,
Den Gang han opstod af Døde.

Gave de hannem i Varetægt
Uforskyldt en Arresterstatning.
Den blev for hver Forsvarsnihilist
En frivillig Selvbeskatning.

Og der var Spænd udi Badstuestræde
Og Jubel hos Eedevard og Bing,
Kun stakkels Dønnergaard sad og græd,
Han fik nemlig ingen Ting.

Men Bentheim drog fra sit Fangetaarn
Belæsset med rigeligt Bytte,
Og det var den allerførste Gang,
Han inte sa'e: „Hvad kan det nytte?"
Thi hans Opliusning var den høyeste udi Norden.

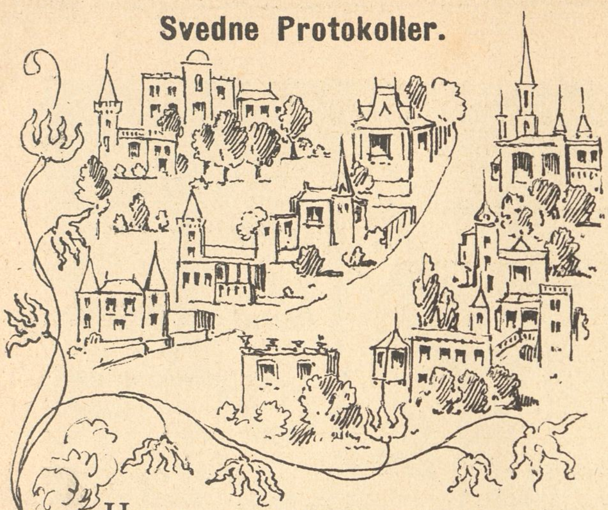
Sognefogden: Hvikken Relion maa je skrive?
Karen Niels Niels (til Kirsten Smeds): Men Gu! Hva æ 'ed dov di kaller vor Relion?
Kirsten: Ded kaje sgu inte huse; men ded æ den samme, som Kontesserne har oppe paa Gaaren.
Karen: Vent saa mæ a skrive Relionen te Du faar sport Kontesserne om, hvad hun hedder.

Tællingen.

Sognefogden: . . . Aa hans Aalder?
Konen: Han er 36 Oer!
Sognefogden: Aa saa kommer wi te hans Trou.
Konen: Ja, si de wel A no it saa gjan ha skrøwen op.
Sognefogden: Jamen de ska A ha' mei.
Konen: Ja, to A trouer nok, han æ mæ trou, men saaen aa gi'et skrøwtlig, dæ tøkkes A no et om.

Svedne Protokoller.

Hist bag Carlsbergs Viadukt
Ligger nogle Villaer smukt;
Aktierne kun daarlig staa,
Renterne blev ganske smaa.
Planen kommen er paa Knæer,
Saa med Grund hver Aktionær
Fik sin Villagrund beskaaren
Lige tæt ved Kirkegaarden.

Derfor blev de brave Mænd
Gnavne paa Bestyrelsen,
Og med Djævels Magt og Vold
Vilde de dens Protokol
Efterse i Sømmene;
Men man sa'e': Det skal ej ske!
Før vil RAAVAD og JOHANSEN
Slaas til sidste Mand paa Skansen!

Da man Kongens Foged fik
Til at klare den Butik,
Styrerne med Dødsforagt
Fik i Kakkelovnen lagt
Hovedprotokollen; men
Der var ingen Fut i den,
Saa den inte kunde brænde;
Det var Vandgang til dens Ende.

Da JOHANSEN dette saa,
Lod han Protokollen flaa.
— Men, for hvad han her bedrev,
Nu til Gjengjæld for ham blev
Lagt i Kakkelovnen godt.
Styrerne Arrest har faa't.
Saadan Trøst blev dem ej nægtet,
Som har brændt sig paa Projektet.

Telegram til Punch.

(gj. Theatrets Bureau.)

Kjøbenhavn den 18. Februar. Spørgsmaalet **Hennings** *ctr.* **Fallesen** er nu løst ved Hjælp af Formularen: *Ou est l'homme?**)

*) Paa Dansk: »Hvem fik ham i Lommen?«

Berettet?

Illustreret Tidende tillod i Søndags en Hr. *Kak* at levere en ganske kakofonisk Beretning om Empire-Udstillingen i Industriforeningen og alle dem, der velvillig har givet deres Bidrag til at fuldstændiggjøre dette Anskuelsesbillede af vore og vel ogsaa hans egne Bedsteforældres Tid. Han synes i sin barnebarnlige Naivetet ganske uvidende om eller uforstandig paa Begrebet Atavisme; men, skjønt han gjør, hvad han kan, for at bekakke den Pietetens Tidsalder, han tror at kunne karakterisere i Formelen: vi alene vide, producerer han sig dog selv som den alene uvidende. Men Redaktionen har formodentlig ogsaa givet ham den sidste Olie.

Et Brev
om Gadefejningen i Kjøbenhavn.

Man kan feje Gade paa flere forskjellige Maader. Man kan feje Skarnet sammen, læsse det paa en Vogn og kjøre det bort, men man kan ogsaa feje det sammen og lade det ligge, som det ligger. Endelig kan man gjøre det paa den Maade, at man hverken fejer det sammen eller kjører det bort. Den sidste Fremgangsmaade er den nemmeste.

Gadefejningen udføres her i Kjøbenhavn af et uniformeret og militært organiseret Korps, hvis Medlemmer er forsynede med Koste. Kostene bruger de til at feje med. Man kunde ogsaa tænke sig den Ordning, at de kun brugte dem til at paradere med til Stads. Men saaledes er det nu ikke. Naar de fejer, vender de i Reglen Kosten nedad og Skaftet opad. Det skal gaa nemmere paa den Maade.

Integade er som skabt til at fejes. Der har nylig været Fest. C. P. Berg fik Folkeur og Sylteglas, Bentheim har kun faaet Møblement og Malerier. Men hvem ved, om Uret ikke kan komme med Tiden? Bentheims Kreds er kun indskrænket. (Det samme er der for Resten flere i Bergs Kreds, der er). Men Bentheim kan ikke klage. Han har kun injurieret en Dommer, Berg lod en Dommer smide ned af Tribunen. Der er da Forskjel!

Der har samlet sig en stor Dynge Affald der paa det skarpe Hjørne. En stor Bunke gammelt Sengehalm ser ud, som om man en Gang havde forsøgt at lave en Straamand af det. Nu er det henkastet der som ubrugeligt Skarn, for nu er Forfærdigeren bleven en modig Mand, der tør sætte sit eget Navn bag paa Bladet. I Dyngen ligger der ogsaa nogle brækkede Hasselkjæppe; men nu kan de næsten ikke ses mere for de Injurier, der er bunkede ovenpaa. Vi fejer Bunken bort og gaar videre.

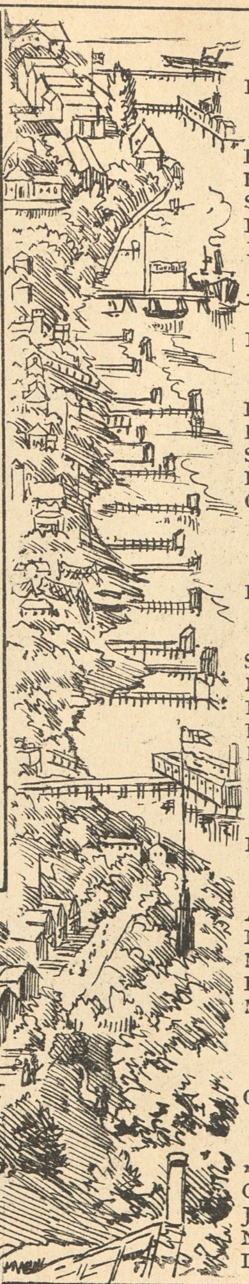
Vi er paa Gammeltorv. Der oppe bag de graa Mure sidder Stadens vise Fædre og sover. De sover paa deres grønne Øre og paa mange andre Ting. F. Ex. paa Østergades Brolægning, men der fejer man ikke. Støvet er for tæt, og desuden — vi kan ikke se i dens Belysning.

Nede paa Graabrødretorv har vi ogsaa den mindre behagelige Pligt at skulle feje. Vi tager den allergroveste Kost og holder os for Næsen, mens vi gjør det. Thi der ligger store Dynger usolgte Exemplarer af det lille *Aftenblads* store daglige Oglag. Dets Udgiver har en Gang været Redaktør af *Morgenbladet*. Men nu har han fejet sin Fortid ud af Huset. Den kunde let skade »Aftenbladets« Anseelse. Og Aftenbladet kan ikke taale at miste noget af den Vare.

Ude i Linnésgade ligger der hver Morgen en stor Bunke, væsentlig Mi'da'smadsaffald. To overflødige Mennesker har faaet det Hverv hver Dag at bringe dette bort. De maa feje for deres egen Dør, men er ogsaa ivrig optagne af at skaffe lebahnede Veje for andre. Det skulde de imidlertid ikke gjøre; thi de har derved paataget sig et Arbejde, som de ikke kan overkomme, og det er derfor det rimeligste, at andre maa tage Sagen i sin Haand.

Saaledes gaar Gadefejningen hver Dag sin vante Gang i Kjøbenhavn. Der er endnu meget at feje bort, men det er sent, og vi maa hjem. I det vi gaar hjem, kommer vi forbi »Larsens Variété«. Hvis det ikke var saa sent, skulde vi gjærne skrive tre Breve om Theatrene i Kjøbenhavn. Heinrich.

Mens Græsset groer —

Lad Andre kun
Med Pen og Mund
Trouville og Brighton prise!
Med fagre Ord
Vi kan i Kor
Gi'e Klampenborg en Vise,
Hvor Bøgen skygger lunt i Vaar,
Naar Børsen taer paa Landet,
Og hvor et Aktieselskab gaar
Om Sommeren i Vandet.

Ved Sundets Kyst
Ej blot til Lyst
Det ligger tyst og rolig
Bag Havens Tjørn,
For Israels Børn
En stille Trøstens Bolig:
I sluttet Ring de gaar omkring
Som Løver, der er tamme; —
Forpagteren gjør ingen Ting,
Bestyrelsen det samme.

Man lugte kan
Den nære Strand,
Men, er det lyse Dage
Og Luften høj,
Kan man se — Røg
Fra alle Taarbæks Tage:
Der store, grønne Plæner saaes
Saa flot, som man kan faa 'et,
Hvori de Bukke, der begaas,
Gaar rundt og tygger paa 'et.

Naar Mønt man har,
Kan man saagar
Faa skærpet Apetitten;
Man Intet sky'r:
Er Maden dyr,
Saa styrker det Krediten!
Men Værten selv forsigtig ta'er
Partiet at forsvinde;
Han udenfor Theatret la'er
Kun helst sin Lygte skinne.

Bestyrerne
Gebyrerne
Med Smil i Lommen stikker,
Mens Gæsterne
Paa Resterne
Af svunden Skjønhed kigger;
Men villig af et nyt Hotel
Man plukker Maaske-Renter, —
Hvad er en Smule Udsigt vel
Mod Udsigt til Procenter?

Men ak, hvad sker?
Paa den Maner
Gaar snart —*sic transit mundus* —
Imens paa Trods
De skjænd's og slaas,
»Bad Klampenburg« rabundus!
Og tænk Dem bare sikken Sorg,
Ja, rent ud sagt Forskrækkelse,
Naar som et udpint Krampenborg
Det døer formedelst Svækkelse!

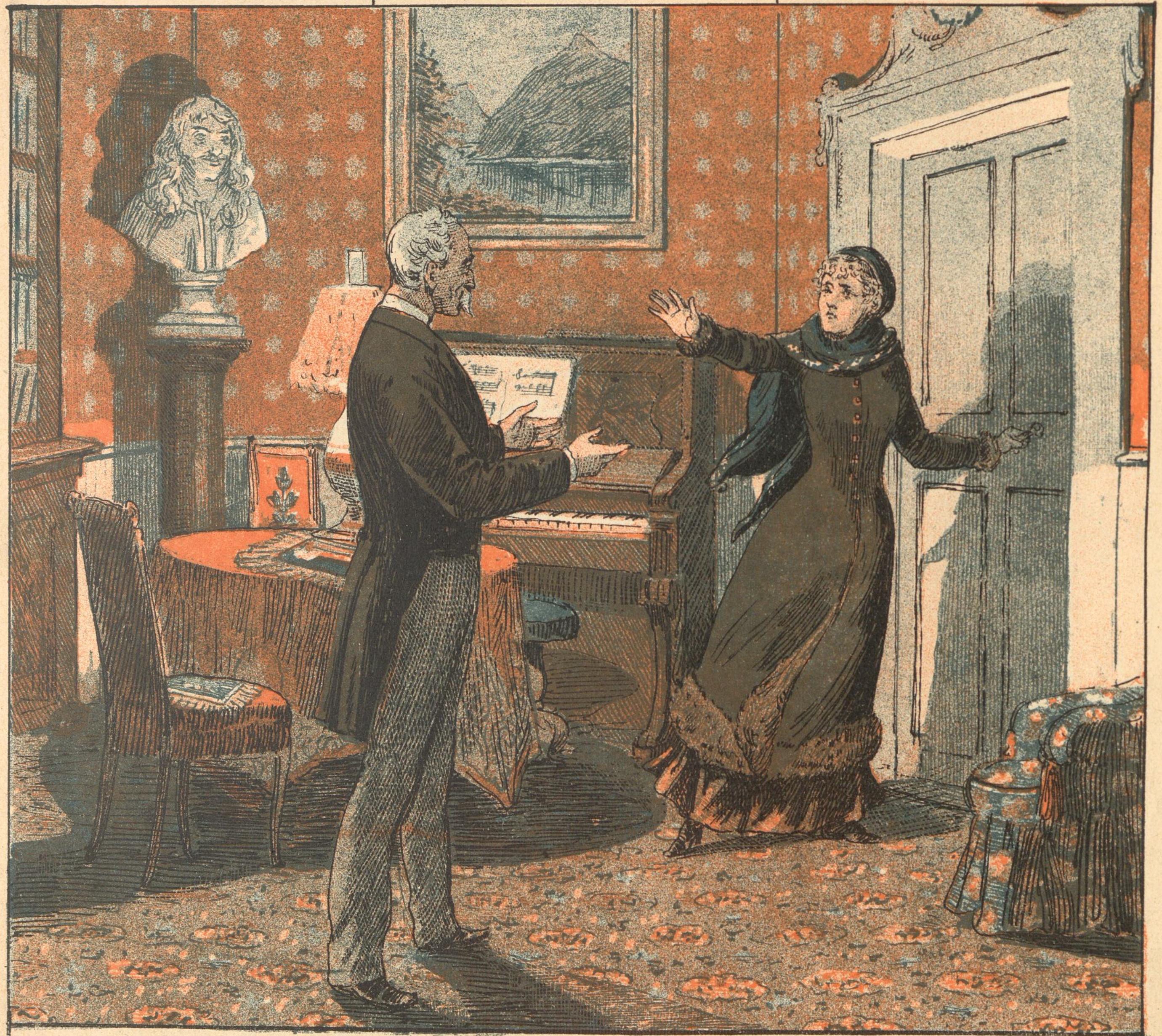
Lavgsbrødre.

»Os alle gjør Skrædderne til Folk« var Titlen paa en Artikel i Midas'avisen for i Tirsdags otte Dage, i hvilken Hr. O. Borchsenius mellem noget *»Pluk«* fra København betitlede dette Organ for den danske *bohême dorée* som »vor ærede Kollega«! — I Fredags erklærede Ex-*Piraten*, Hr. O. Rode, om Kaptainen paa den anden Plimsoller, at: »Hr. Borchsenius er en galant Mand«!

»Til Gjengjæld blev hans Buxer rost igjen«, siger Morgiane til Alladin; men det var ogsaa den Gang, da — »det var Skrædderlaugets bedste Tid«.

☞ Hermed følger et **illustreret Annonce-Tillæg.** ☜

Fra „Dukkehjemmet“.

Nu vil jeg til Sverig Billetten ta'e,
Og naar man saa er forlegen,
Hvor atter man faar en NORA fra,
Ja, saa er hun Nord paa, — af Vejen.

PUNCH udgaar hver Torsdag. Pris 2 Kroner Kvartalet. (Enkelte Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle kongl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor, Kjøbenhavn, Gl. Strand Nr, 50.

Mapper og Pragtbind til Bladet: 2 Kr.

Redigeret af Angelo Haase, udgivet af og trykt hos C. Simonsen i Kjøbenhavn.

1890. Torsdagen den 27. Februar Nr. 9.

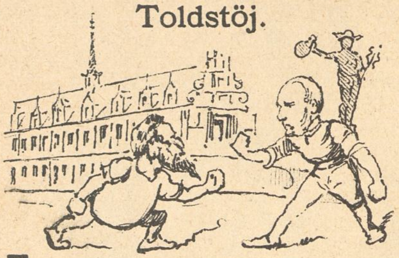
PUNCH.

„Gaa paa Børsen".

— Se lille Anna! Det store Hus der henne, det er Børsen.
-- Børsen? Har alle de Folk været oppe og faaet nye Sko? — Men der er jo ingen Spænder i.

Toldstöj.

For Toldreformen herhjemme
Er Vejen med Torne bestrøet;
Forleden var den i Klemme
Imellem TIETGEN og KÖEDT.

PaaBørsen,hvorGrækernes*Hermes*
Har fundet et gjæstfrit Exil,
Skulde der tales og sværmes
I Børsmatadorisk Stil.

Her brugte først KÖEDT sit Mæle
Og var til Bataille beredt
Mod TIETGEN og mod hans fæle
Grosserersocietet.

Som Protektionister de ha'de
Dem lavet et Toldprogram,
Og derfor skulde de Rade
Faa at bestille med ham.

For TIETGEN inte han stak op,
Men Æren ham overdrog
Som Toldbeskytter af JAKOB
HOLMBLADs Psalmebog.

— Men derpaa sin Tales Sluse
Saa listelig TIETGEN oplod;
Den kunde man ikke knuse,
Det gik som i Hosen en Fod.

Som Told- og Troldmand han Unge
Og Gamle fortryllet fik;
Mod saadan en Engletunge
Selv SALOMONs Visdom slog Klik.

Ja, om det saa var den store
KÖEDT udi egen Person,
Saa kunde man tydelig spore,
Han trængte til — Protektion.

Saa Rebellionen blev denne
Gang til Retræte nødt;
Da TIETGEN spandt den en Ende,
Saa var det KÖEDT, som blev kløet,

Og Børsen i TIETGENs Ledebaand
Fik lært, at i Toldernes Krig
Privatbankeaanden er redebon,
Men KÖEDT er kun skrøbelig.

Grosserer-Societets Møde.

Kongens Nytorv havde alle røde Lygter ude, saa fuldt var der af Grosserere, der stimlede sammen i Queue foran Formandens Kagebutik. Formanden aabnede Mødet. Han havde nu i mange Aar kunnet mele sin Kage uden Vrøvl. Men da det lod til, at der var Hævelse i Butterdejgen, bad han Forsamlingen omsmelte sit Hjærte.

Grosserer og Skibsridder **Carl** kunde forsikre Formanden, at han (Taleren) ikke hørte til de arme Riddere. Hans »Gutter« ude i Amaliegade arbejdede brilliant, og han vilde derfor meget beklage, om Nogen kunde tro, at hele Balladen kom ham ved. Han var tværtimod Formanden Tak skyldig, fordi hans Exempel havde lært ham, hvordan en Skude skulde provianteres for at gaa hundrede Gange gjennem Repertoiret. Kunde de andre Plimsollere inte klare sig, maatte det Bovenbramsejleren kobryggedanse ham blive deres egen Vandgang!

Grosserer **Rosenschmidt** fra Jernbanegade tog Ordet paa Oppositionens Vegne. Han oplyste Forsamlingen om, at han siden Efteraaret havde været en literair-dannet Mand til nedsatte Priser. Han var derfor begribeligvis en Ven af alle Komiteter; men, naar Formanden havde forhøjet sig selv til en Slags Komitietgen for hele Billethandelstanden, var det paa Tide, at man læste »Messen« over ham. Det var »Kampen for Tilværelsen«, det gjaldt om, mine Herrer. Derfor maatte der li'egodt ringes Told i Tide! (Stemmer: Immer elegant! Hør! hør!) Der var nu dette med Regeringsbeslutningen om de 111 Skuespil. — Allesammen indenlandsk Fabrikat. Se, dem vilde Formanden begribeligvis beskytte, ved det at han jo immer tog sig af alle Slags Heiberg'ere. ligefra De Danske Pottemagere i Paris til de Midas'iatiske Guldmagere fra Nørre. Men De ska inte la'e Dem stikke Plader ud, mine Herrer, bare fordi der er udsolgt i Kagebutiken; — det er den rene Protektionihilisme! (Stemmer: Immer elegant! — Bravo!) Anbelangedes de 111, kunde jeg nok selv ha'e Lyst til at gi'e »et Ord til Ministeren«; men det betaler sig ikke. Jeg vil kuns spørge Formanden, om han inte veed, at det er »Evropæerne«, vi andre ska' leve a'? Naar vi nu faar Oda ud til vores, maa vi begribeligvis forskrive en Bunke Morfin fra Udlandet, og vi maa hænge i med et evropæisk Forsøgstheater og hvad der saadan ellers kan falde af Dagens Krønike. Og det er nok muligt, at de smaa sorte Brandsvende vil vri'e sig af Fornøjelse, men de vri'er sig bare paa Fribilletter, saa den bli'er li'egodt tyndbenet. Og hvordan ska' saa vi Handlende faa Folk til at hoppe paa de evropæiske Varer, naar Formanden ligger her paa Torvet og gjør i det Indenlandske? (Stemmer: Immer elegant! — Hør!) For Resten sku' Formanden inte skave sig! Hvordan har hans egen Kammerchef protektionistet de Indenlandske? Jeg vil bare minde om den Lange-Møllersvend og om »Hanske»-Fabrikanten, der vilde bære sin Hat. som han vilde. Blev de kansk'inte begge to vist a'? Nej, — jeg si'er, hvad jeg sa'e; Formandens Bolledejg kan sammenfattes i to Ord: Torvehandelens Interesser paa Sekondgadernes Bekostning! (Jubel.)

Grosserer **Ferdinand** var meget »national«; men hvad kunde det hjælpe, at han havde til Øllet, naar det dog maatte ende med, at Profitten røg i Lygten paa Kongens Nytorv?

Grosserer **Salomonsky** kunde vædde circus ti mod en paa, at han kunde faa Borgerskab som Manufakturist, ved de at han var svært dreven i at faa Folk til at gaa i Tøjet, og det af alle Slags »Variététer«. Men han var ingen Politikus og en gruelig Beundrer af Formanden; han vilde i den Anledning gjentage de ærede foregaaende Taler.

Grosserer **Severinsen** maatte gjøre sine ærede Kollegusser opmærksomme paa, at de manglede Sagkundskab. Hovedsagen var, at der var fuldt Hus paa Nørregade; Resten var ligefedt. Skulde en velvillig Tilstedeværende tilfældigvis ha'e 40,000 at overlade ham, vilde det li'egodt vælte en Kalksten fra hans Portemonnaie.

Formanden vilde ganske geheime betro de Herrer, at det var Kageformen, man skulde se paa, og inte

Bolledejgen; for det var ikke ham selv, der lavede Kagerne. Man maatte ikke tro, at Kagebutiken var en selskabelig Forening, den var bare Geschæft, og derfor behøvede han hverken at spørge de nationale eller andre Tøjeri-Grosserer, om hvor han skulde ta'e Profitten fra. Naar to af hans Kollegusser nu skulde enes om at sla'e en »Othello«-Kage op, skulde de nok mærke, at det kostede Hovedbrud. Anbelangende de to Fabrikanter, som Kammerchefen havde vist a', var det jo deres egen Skyld, at de kom for tidlig, ellers ha'de de vaaren med blandt de 111. Hanske-Fabrikanten, der bar sin Hat, som han vilde, kunde han ikke sige nogen Besked om, for der var aldrig Nogen, der vidste, hvor man havde ham. Men hvad det Evropæiske angik, var det ka'ske netop Henningsigten at lave en lille hofmusikalsk Reform paa Kongens Nytorv; men det ragede allen Fallesen inte Publikum. Til Slutning vilde han bare bemærke, at den Slags Rabaldermøder aldrig kunde betale sig, for der var jo Ingen, der kunde tjene paa Billetsalget, naar alle Grosserere stod indenfor. Han vilde derfor opfordre mine Herrer til for en Gangs Skyld at »ta'e Billetten«. De maatte huske, at han li'egodt havde de Fleste af dem i Lommen, og der kunde gjærne vanke Privatbank.

Og saa vilde han bare spørge Forsamlingen, om han inte ha'de klaret sig som en fin Konditor? (Jubel.)

Grosserer **Salomonsky**. Du evige Billethul! Er d' inte gru'lig, saa drabelig Formanden kan mase os Allesammen? Han er li'efrem en hel Napoleons-Kage! Jeg vil i den Anledning foreslaa, at vi ikke ta'er vores Protest tilbaves.

Vild Flugt. Formanden sidder som Sejrherre paa Toppen af Kransekagen. Fire Herrer kjøber en halv Plads til »Fidelio«.

Qvid novi ex Afrika?

„Rygterne om Nos Alutas Død dementeres."

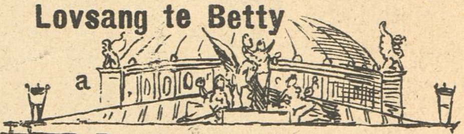
Herregud! Er han nu død, den gamle Karl? Ja, for det kan ikke nytte, at de vil dementere det; naar først Telegrafvæsenet har faaet fat i en Mand og expederet ham, saa er der ingen Redning for ham mere, saa kan de dementere lige saa meget de vil, det hjælper ikke; det kommer altid igjen, det med Døden, og saa gaar det videre med Dementeringen, og tilsidst veed man ikke mere, om Manden er død eller dementeret. I det Tilfælde, at man sidst har læst, at han er død, kan man i Almindelighed være ganske rolig for, at han lever; men, bliver han saa dementeret, kan man vædde ti mod en paa, at han er død, stendød, maaske allerede begravet. Nu saa man med *Dr.* Peters; har han ikke allerede været død en tre à fire Gange, og saa er han snart efter bleven dementeret, og efter de sidste paalidelige Efterretninger, der haves fra Afrika, er han nok nu atter ganske død, — altsaa spillevende — forstaar sig, indtil han bliver dementeret om igjen. Og Emin Pascha, brækkede han ikke nok saa nydelig Halsen ved at dumpe ud af et Vindue, som han — maaske i Tilstand lig Copernicus's, da han opdagede, at Jorden gik rundt omkring Polen — fejlagtigen antog for en Dør? Og kom han sig ikke i saa forbavsende kort Tid, som man ikke paa langt nær skulde mene var tilstrækkelig til at faa en knækket Hals repareret? Men saa blev han jo dolig igjen, og det hed sig, at han vilde tøfle af om ganske faa Dage og derpaa levede han op igjen og blev saa frisk som 500 Grise. Men det fejler ikke, at Helbredelsen atter er dementeret, og at han altsaa er død igjen; vi har ikke fulgt saa nøje med.

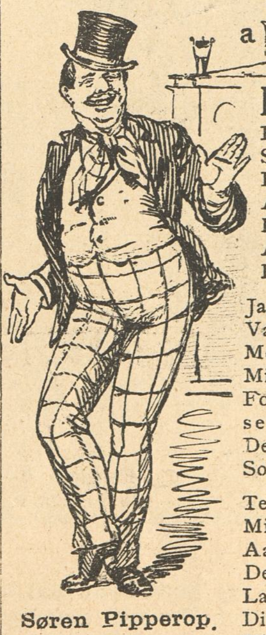
Vi har lagt Mærke til, at, naar der dementeres, er det altid galt fat. Som ogsaa nu nyssens med Stanley; han døde fem Gange, og hver Gang blev han dementeret, undtagen da han døde for femte Gang; da blev han ikke dementeret, og vi for vort Vedkommende begyndte nu at fatte virkeligt Haab — og se, faa Dage efter er han ganske rigtig paa Støvlerne i Bagamoyo eller Utskitskit eller hvor det nu var, og er saa levende som en Lillebelts Torsk, lige idet den bliver trukken op at Vandet.

Altsaa, vores gamle, fortræffelige Ven Nos Aluta er død! O, ryst fra Himlens Blaa, høje Gran, din tunge Vemodstaare! — Død og Kritte! Hvad skal vi nu gribe til? Nu kan vi da lige saa godt pakke sammen: efter dette Slag giver vi ikke 5 Øre for Verdensfreden. Thi begynder det først at se broget ud i Brasilien, saa virker det naturligvis tilbage paa Portugal, og under de forhaandenværende Rivninger mellem dette Land og England kan der, inden man ser sig om, heraf let resultere en evropæisk Krig. Om end nemlig den nye Præsident i Brasilien just ikke er absolut krigerisk stemt, saa havde man dog utvivlsomt større Garanti i Nos Aluta. Eller var den gamle Karl maaske ikke Præsident i Brasilien? Var han maaske General paa St. Domingo? Eller Borgermester i Antverpen?

Ja, ja, nok om det, det kommer ikke saa nøje an paa das, for saa vidt han da virkelig hed Nos Aluta, men hed han ogsaa Nos Aluta? Vi kan ikke rigtig se, om der staar Nos Aluta eller Ras Alula — det er nemlig Dagstelegrafen, vi har Efterretningen fra, og Sværten er noget ankommen her i de senere Tider. Hvis han hed Ras Alula forekommer det os, at det maa være en Afrikaner, maaske Sultan eller Konge i Staten Ulala, der, som bekjendt ligger 1700 Kvadratmile i Sydvest for en af de store Søer, og hvor blandt andet den casortiske Pantomime skal være uddannet til en Fuldkommenhed, som man her i Evropa ikke gjør sig noget Begreb om.

Lovsang te Betty

Du hule Muse, lammæ die
Poetisk Næktar a din Barm,
Saa Folk di om min Sang ka sie:
De ka nok hændse, den va varm!
A mine Glugger ve jæ tvætte
Hver Taare væk aa synge blødt
Aa skifte Sorjens fivelette
Kulør mæ Glæjens rosenrødt.

Ja, der var Landesorg, da Betty
Va inte »konstnerisk tilfres«,
Men hun, som immervæk ha væt i
Min Gunst, æ atter i sit Es.
For hinnes Konstnerkrav maa Fallesen falde ner paa sine Knæer,
Derfor min klangfri Røst ska tralle
Som ti Basuner ungefær.

Te daj, min ejen Betty, klinger
Min høje Lovsang denne Gang,
Aa da din Orlov du fremtvinger,
Det blier kumplæt en Orlovssang:
La Svenskerne nu kuns faa lidt a
Dit skavende Sjeni a se, —
Vi nøjs mæ Mindet om »Kong Midda«
— A rævoar, min søde Fe!

Søren Pipperop.

En lille Fejltagelse.

— Maa jeg bede Dem om at række mig Brødbakken?
— Antager De mig maaske for en Opvarter?
— Nej, jeg antog Dem blot for et dannet Menneske.

Hensigten helliger Midlet.

— Hvorfor Fanden skal ogsaa den Hofbager altid anbringe sit Navn her paa Franskbrødet, enten maa man lade ham pille a' eller sluge ham raa?
— Jo, ser Du, han holder nok af at »komme i Folkemunde«!

Med Soda og Sæbe.

Det er tilstrækkelig bekjendt,
At Dansken iblandt andet
Er umanerlig skikkelig
Og overmaade dannet.
Des Aarsag har nu Kjøbenhavn
I Fastelavn
Faa't Ry og Navn
Blandt literære Stormænd
Som — Vaskehus for Normænd.

Der er en Mængde Linned, — Aa,
Langt mer end man kan tælle,
Som trænger til at skylles a',
Hist bag de høje Fjelde.
Skjønt det er baade grimt og fult
Og mørt og hult
Og galdegult,
Det dufter over Havet
Og lige ned i »Gnavet«.

Først er der Norges store Bjørn.
Fra Gaustad under Krisen
Har han sendt store Bylter Tøj
Ned til Midas'-Avisen.
Og Otto bruger alt dens Vand!
Den arme Mand,
Saa godt han kan,
Har heldt sin sidste Draabe
Paa Bjørnsons Vendekaabe.

Men fra »Bohémens« Ravne-Krohg
Strax de smaa norske Sorte
Kom mylrende til Kjøbenhavn
Med deres — nok sagt — Skjorte.

Og i vor literære Stad
Et villigt Blad
Saa evigglad
Holdt Interessen vaagen —
Og bed gesvindt paa Krohgen.

Saagar det Kongelige blev
Gjort om til Vaskegryde!
Man mente vist, at Alle maa
Den norske Storvask nyde.
Naa, Renlighed er højst probat
Og delikat, —
Men desperat,
Saasnart Delikatessen
Hos os bli'er lagt i »Pressen«.

Lad dem gaa hjem, ifald de tør,
Og vise Norges Ørne,
Om Smudset ligger tykkest paa
Bohémer eller Bjørne!
De allerfleste Danske gaar
Vist med os, naar
Vi foreslaar,
At vi nu Vasketøjet
Faar ubarmhjærtig — — strøget!

Kredsløbet i Naturen. Intet Nyt under Solen, Alt har været før, Alt kommer igjen, Mennesker og Ting, lige til Navnene paa dem, om end Historien under Tiden gjør sig den Ulejlighed at renovere lidt paa dem. Salig *Da's-avisen* er som (Sukkerhuset) *Fønix* gjenopstanden i *Midas's-avisen.*

I Empiretiden, som nu er kommen til Ære igjen, — nøjere præciseret *anno* 1825 — kom det halve Kongens Kjøbenhavn i Totterne paa hinanden, da det kongelige Theater opførte *»Kong Salomon og Jørgen Hattemager«*, og næppe har i 1890 Grosserer-Societetets Komitée opført »W. Salomonsen som Hattemager«, før vi har Spektaklet igjen.

Under disse Omstændigheder bliver selv den, der ikke har været der, noget »skepsisk« ved at se *Dagmar-Theatret* fejre »Grøns Fødselsdag«. *Idus Martii* er saa nær!

Ogsaa et Besyv.

Højstærede Hr. Punch.
Nu har jeg i, la vos sige, i saa og saa mange Aar staaet under Fanen, og har en Gang for Alle svoret til Fanen og begribeligvis ogsaa svoret ved Fan'en, naar Tjenestens Vel krævede det; men jeg har, Dæ'len gjøre mig, til en Undermaaler, inte troet, at fornuftige Mennesker kunde falde paa at forlange, at det skal forbydes vos Befalingsmænd at bande. For syv tusind Bomber og Granater! Tjenesten maa jo gaa Fan'en i Vold paa den Maade!

Natyrligvis er det rimeligt, at det er forbudt de Trandunke, der bruges til at mænge Krudt sammen, at bande og sværge og gjøre Troldom, for at lave Troldkjællinger af Krudtet kan begribeligvis inte forliges med Tjenesten; men jeg kan, Dæ'len tampe mig, inte faa ind i mit firkantede Hoede, at Præsterne ska hae Lov at kritisere vores Maade at befale paa. Vi blander vos jo aldrig ind i Disciplinen hos disse hersens Theologer og Grundtviganere og Katholikker og Baptister og Atheister eller hvad de nu alle sammen hedder; skjønt deres Disciplin, Schandorff tordne og lyne mig, er den rene Jammerlighed, som nok kunde faa baade den ene og den anden af mine Kollegusser til at længes efter at give dem en ordentlig Stroppetur, og som vilde have faaet salig Brechvold til at vende sig i Graven, hvis han nu havde voren levende og kunnet set den. Men jeg tænker nu ogsaa, at det inte maa være rigtige Præster, men bare Undergravere, der har regnet den ud for at komme til at undergrave Disciplinen i Hæren.

Men ser De nu, Hr. Punch; skjønt at jeg kuns er Underofficer, saa er jeg dog et Menneske paa en Maade, og skal det ved Lov forbydes mig at bande, saa skal det, Fan'en kassere mig, ogsaa forbydes alle andre Mennesker; ellers tager man mine Menneskerettigheder fra mig; det er da, min Sæl for galt, hvis man forbyder os at bande baade til Lands og til Vands, at man saa skulde være nødt til at gaa op i en Luftballon, hver Gang man vilde lette sit Hjerte ved at sitte en lille Trumfpaa. Natyrligvis kan jeg jo nok indse, at det inte kan gaa an, at de menige Soldater har Lov til at bande; men saadan ligefrem at forbyde dem det ved Lov behøver man da inte. Man kunde jo f. Ex. lægge en Skat paa Eder og Forbandelser, ligesom man vil gjøre det paa Brændevin og Øl, for saa skal en Menig med sin Lønning nok tage sig i Agt for den Luxus. Skulde man nu inte kunne faa Venstre til at gaa ind herpaa, fordi Partiet synes, at det er Synd at lægge Skat paa den fattige Mands Eder, saa proponerer jeg, at man til en Begyndelse lægger Told paa alle udenlandske Eder og Kraftudtryk, saasom ta mig Tusan! Fanen hukke mig! Donnerwetter o. s. v., for at vores egen nationale Industri ogsaa heri kan blive beskyttet. Dette Stykke Toldreform skulde natyrligvis helst være foretaget, inden at Frihavnen bliver færdig; for der er jo Folk, som mener, at Svenskerne, naar Frihavnen begynder sin Virksomhed, i den Anledning vil møde med en hel Ladning af Eder og Forbandelser, og det vilde begribeligvis trykke vores egen Produktion, naar disse, ligesom Tankerne, skulde være toldfrie.

Natyrligvis skal ogsaa Rigsdagsmænd svare en vis Afgift, naar de bruger udenlandske Eder. Saaledes skulde, for Ex., Eedvard Brandes pænt faa Lov at erlægge et Gebyr til Toldvæsenet, hver Gang han svor ved Logos.

Deres meget forbundne
Thim
Sergeant ved 37 Liniebataillion.

Ved Kaffen.

Fru Juliane Petersen: God Dag, søde Fru Schrøder, og undskyld, at jeg ikke har været her siden sidst, men jeg har været saa stærkt esjaafferet og engageret af Kunstnerkarnevalet, som Petersen og jeg var med til, og jeg ved jo, at De kan tie, for De maa ved den levende ikke fortælle det til andre end i det højeste Deres allernærmeste. Jeg skal sige Dem, Petersen trænger saadan til det, for han gaar formelig og skæmmer sig over salig Moder, ja kan De tænke Dem, han kan ikke en Gang sove om Natten, men har fundet paa at gaa lange Ture om Aftenen, saa han først kommer sent hjem, og saa er han altid saa daarlig Dagen efter, saa det er ligefrem nødvendigt for ham at adsprede sig lidt, og saa maatte jeg jo med, fordi en god Kone bør følge sin Mand, og saa syntes vi da heller ikke, det gjorde saa meget med Sorgen, for vi kunde jo møde i sorte Dominoer og tage hjem, før Maskerne faldt, saa der ingen kunde kjende os. Og der var rigtignok nydelig arrangeret derhenne med Medvirkning fra alle tre Privattheatre. Fra Folketheatret var der *Svanenflygel*, som dansede Ballet sammen med *Madsen*, og hvis det var *Axel Madsen*, saa kunde jeg rigtignok ikke kjende ham igjen, og jeg tror, at Riis-Knudsen bare har engageret *Svanenflygel*, fordi han nu vil have en literær Ballet ligesom det kongelige, og saa skal han være hans Frøken Vestberg, som nu gaar bort, og saa kunde jo Fru *Charlotte Hansen*, født *Vilhelm Wiehe*, komme ud til sin Mand ligesom *Oda Nielsen*, og fra Kasino var der Grisene, som spillede med i »Gutter om Bordet«, og det var meget interessant at se sceniske Kunstnere paa saa nært Hold, men fra *Dagmar* ved jeg ikke hvem der var andre end Underskuddet, som nok var der, men som man jo ikke saa. Og der var en Mængde smukke Dragter, især Dominoer, som dominerede alle Vegne, og saa paa en Gang opdager jeg, at jeg har faaet en gal Domino under Armen i Stedet for Petersen, og saa maatte jeg jo alligevel vente, til Maskerne faldt, for at jeg kunde finde ham, og saa sad han inde i Kroen og drak mange smaa røde Snapse med alle Miskowiterne, som Frits Grønbæk kalder Tyrolerne. Og nu gaar han og er saa hæs af al den Jodlen, at han ikke kunde tage Ordet paa Børsmødet, hvad han vilde have gjort, fordi han jo gjør i hvide Varer, og Frits Grønbæk siger, at der kan man se, at det ikke gaar an at gjøre i vaade Varer og i hvide Varer paa en Gang, men det er jo rent ud sagt noget Vrøvl, for Petersen har jo saa tidt haft vaade Varer paa Lager, som var bedærvede af Ildsvaade og anden Fugtighed, og Petersen holder naturligvis med Pæske-Koedt, for Tolden passer jo slet ikke ind i hans Kram, og det er dog for galt, at man skal tolde 60 Øre, hver Gang man vil have sig en ordentlig Hat, og derfor er han ogsaa meget betænkelig ved den Betænkning af Grosserer-Societetet, som der ingen Grosserer er i, og det er der vel heller ikke i Handels- og Kontoristforeningen, og Petersen mener, at de skulde betænke sig to Gange, inden de igjen laver saadan en, og jeg synes da ogsaa, det er underligt af *Tietgen*, som jo dog er en pæn Mand, at han vil være Professionist, hvad jeg troede kun var Haandværkssvende, og De er vel uhyre glad over, at Fru *Hennings* bliver, for De kommer jo rigtignok aldrig i Theatret, undtagen naar De faar min halve Plads til »Elverhøj« paa rød Plakat, som hun ikke mere spiller i, men for Fædrelandets Skyld og den nationale Kunst, og saa maa det da ogsaa glæde En for stakkels *Otto Borchsenius*, som jeg havde helt ondt af, da hun vilde væk, og nu har hun jo opsat at spille »Lad os skilles ad« i veldædigt Øjemed, og det er nok til Fordel for en, som Hennings vil gjøre godt imod, men som jeg ikke ved hvem er, og det er nok heller ikke sandt, at *Oda Nielsen* vil slaa sig paa Politik og Kvindens Valgret, men derimod paa *Riis-Knudsen*, fordi hun vil ud til *Martinius* og se, hvor fin han er bleven med hvide Silkeseler og Ur i Buxelommen, og den sidste Mode synes jeg ikke kan være saa dyr, naar man da har et Ur og en Buxelomme at komme det i, og jeg har ogsaa faaet Petersen til at lægge sig efter det. Og vi var ude og se paa det forleden Dag, for Petersen skulde jo ud paa Fagets Vegne og se Martinius's Mansjetsjorte, som jo er det nyeste i den Branche, og han er saamænd saa fjong, at han godt kunde gaa i det Kostyme paa Mynicipalraadets Bal paa Slottet de Ville, som der stod i Dagbladet. Og nu skal jeg hen og tage Billetter til Kamp og Sejr, for jeg vil dog nok se, om *Abrahams* ikke skulde være lige saa godt med paa Moderne som Riis-Knudsen og have forsynet sig med lidt Nouveautéer for Sæsongen. Farvel, søde Fru Schrøder, og mange Tak for Kaffe.

Fra Snapsthinget.

Hvis et godt Raad I følge kan,
Bør I til Folkekammeret drage,
Hver Gang en folkekaaren Frihedsmand
Sit ædruelige Standpunkt skal tage,
Naar han som klinket Postelin
Behandler Skat paa Brændevin.

Der gik det nemlig ikke ganske glat
Med at faa Skat paa Brændevin forhøjet.
For Harald Holm er indirekte Skat
Hver en frisindet Mand en Torn i Øjet;
Hvorfor af Venstredisciplin
Bør nægtes Skat paa Brændevin.

Tauber vel Skat paa Drikkelse tilbød;
Men det var blot paa Øllet, *notabene*,
Medens Tutein bemærked' at for Brød
Gav man immervæk Vælgerfolket Stene,
Folkets moralske Retsdoktrin
Forlangte billigt Brændevin.

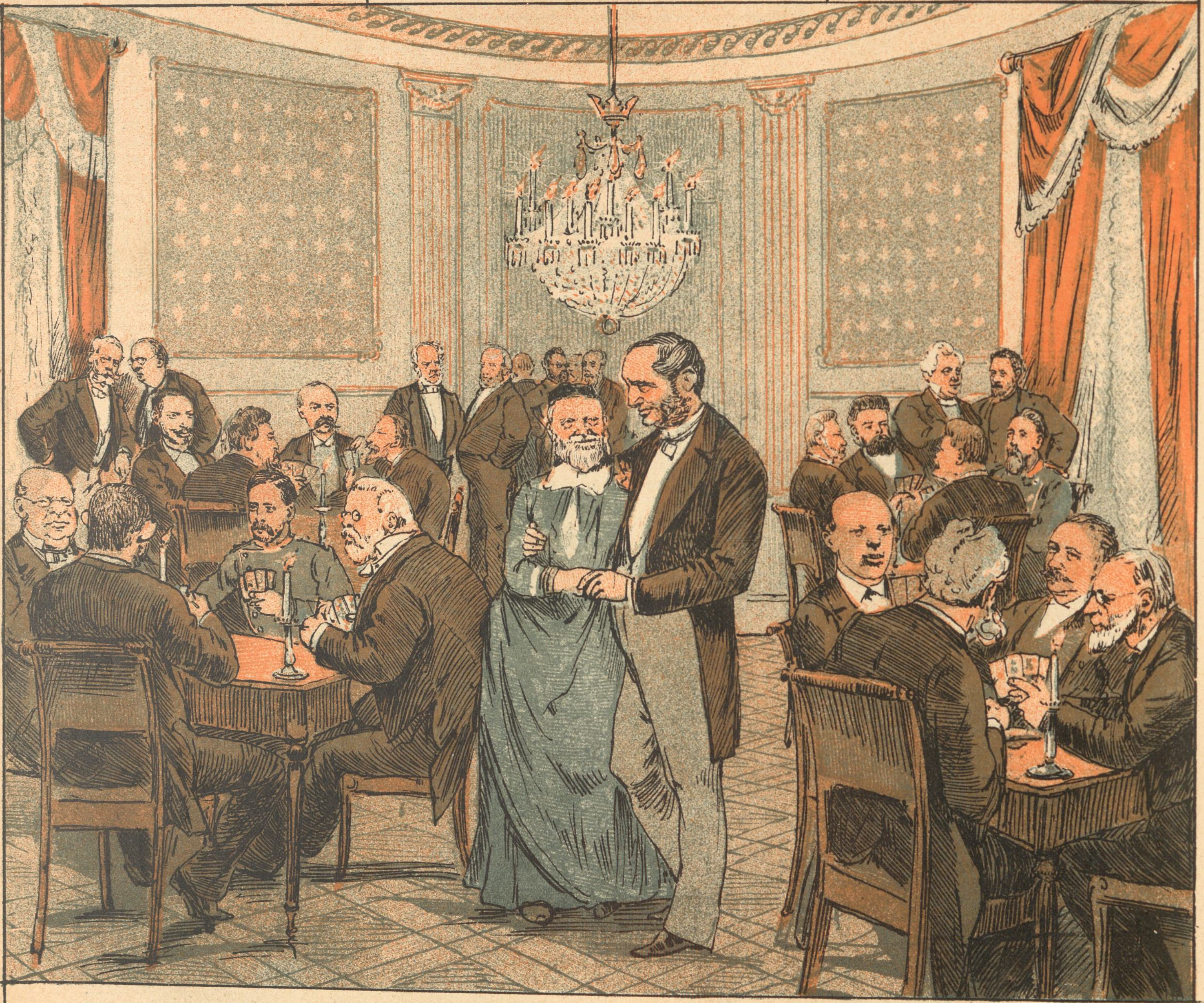
Finkel blev udnævnt til en National-
drik af Lars Larsen for de danske Bønder,
Som i hans Valgkreds faar en Perial
Ved at udtømme Masser af Tønder.
Det blev vor Bondestands Ruin
At lægge Skat paa Brændevin.

Hørup var ogsaa svært i Hætten gram,
Saasom en bitter Snaps han maatte tømme,
Da han af Sylow skænket fik en Dram,
At »den døde Torsk« bedre kunde svømme.
Han fandt, det Perler var for Svin
At vedta'e Skat paa Brændevin.

Vel var der fler, som letted' deres Sind
Med at bemærke, at Forhandlingsrollen
Strax burde byde dem at sætte Pind
For, at Estrup paa Snaps forhøjer Tolden,
Alt sammen til et billigt Grin
For dem, som perser Brændevin.

Men det er klart som Spendrups Akkavit,
At nu gaar Venstre rent i Vasken.
Tænk, det er kommet nu med det saa vidt,
At i Thinget har man slaaet sig til Flasken
Og — Ach du lieber Augustin! —
Maa styrke sig med Brændevin.

Den parlamentariske Klub.

I Følge *Verdens Gang* saa smaat man snakker
Om en Klub, hvor Rigsdagsmænd, trods Kiv og Tvist,
Forsamles kan som Makker hos Makker
Til en L'hombre — det skal være ganske Whist.
Endogsaa Venstre gaar med Glæde til 'et:
Det vil saa gjerne ind igjen i Spillet.

PUNCH udgaar hver Torsdag. Pris 2 Kroner Kvartalet. (Enkelte Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle kongl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor, Kjøbenhavn. Gl. Strand Nr, 50.

Mapper og Pragtbind til Bladet: 2 Kr.

Redigeret af **Angelo Haase**, udgivet af og trykt hos **C. Simonsen** i Kjøbenhavn.

1890. Torsdagen den 6. Marts Nr. 10.

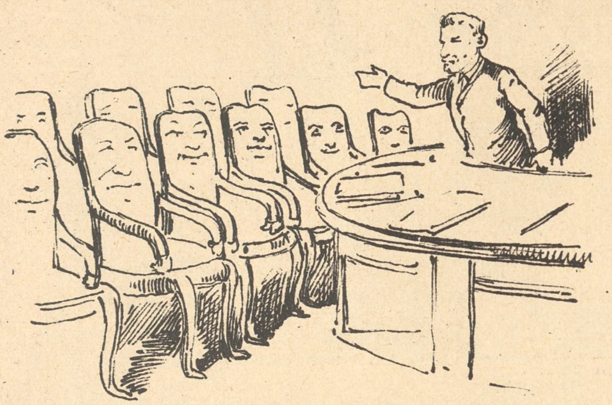
PUNCH.

Et venligt Raad.

— Hun gaaer aldrig paa Bal uden sin Forlovede.
— Jeg vilde ogsaa helst blive derfra.
— Du kan jo undskylde Dig med, at Du er hemmelig forlovet.

Betegnende.

Man siger om Folkethinget saagar
Saa tidt, at det bliver troet,
At Evne saa lidt som Vilje det har,
Naar det skal bestille no'et.
Men det er kun onde Tungers Kvæk;
Thi nu er det blevet saa klart som Blæk,
At det fik sit gode Navn paa Fode
Den Dag, det vedtog den *d'Hondske* Methode.

Methoden er ypperlig, blev der fortalt
Med Mund saavelsom med Pen;
Og der bør jo være Methode i Alt,
Selv hos vore Folkethingsmænd.
En Folkekaaren kan lade sin Stol
Bestride sit Afstemnings-Monopol;
Hans Sæde kan hjælpe sig uden hans Ho'ede
Ved Hjælp af den praktiske *d'Hondske* Methode.

Vel bliver det kritiske Publikums
Betragtning af Sagen omtrent,
At Venstre har dermed d e t t o m m e R u m s
Betydning dog anerkjendt,
At Tomheden breder sig mer og mer,
At daglig kun tomme Stole man ser,
Hvor før sig de tomme Tønder kroede,
Og det er paa Grund af den *d'Hondske* Methode.

Men Venstre vil ræsonere som saa:
»Vi har jo da Førere nok,
Dem véd vi dog, at vi kan stole paa;
Hvi skal vi saa møde *en bloc*?
Partiets Holdning har fremkaldt Trang
Til slig en politisk Stolegang,
Og den bliver afhjulpet, tør vi formode;
Thi nu har vi faaet den *d'Hondske* Methode!«

Og saa kan en renlivet Venstremand
Forsømme en lang Debat
Og dog berette, at ESTRUP han
Har Stolen for Døren sat
Og slaaet hans Argumenter ned
Med apostolisk Veltalenhed;
Jo, Højrepartiet er snart marode,
Naar Venstre først bruger den *d'Hondske* Methode.

For »Folket« er det dog „*eins Bier*", naar blot
»Protesten« til Sæde kom,
Og det er en Lettelse lige godt
For Stolen, naar den er tom,
Kun SCHJÖTTZ ved Ideen har Uret lidt: —
Ham vraged' man, for han forsømte saa tidt,
Saa det kommer slet ikke h a m til Gode,
At nu kan man bruge h a n s *d'Hondske* Methode.

Den dramatiske Skræder.

— Peter!

— Ja vel, Mester!

— Ned a' Bordet og stræk Haserne. Der har Du en Galleribillet til »Dagmar«. Stejl saa hen og studér Dramatiken.

— Hva' ska' jeg med d e n?

— Det er dig, der er Fremtidens Kunst, min Dreng. Ka' Du ikke begribe d e t, dit Naaleho'ede?

— Sikket Sjov. Hvordan gaar d e t til?

— Det gaar saadan til, at der er to Slags Kunster, en for det Indvendige, og en for det Udvendige. Den Indvendige »vandrer i Breidabliks straalende Midasguld«, og den Udvendige »smeder graat Jærn i Dværgeboets Taage«. Er Du med?

— Næ?

— Det var mærkeligt! Og det staar dog at læse i »Politiken«, lige med de selvsamme Ord. Som jeg vil for Essempel sige Fru *Hennings*! Hva' er Fru *Hennings*? Hun er et Stykke Breidablik, forstaar Du, der klarer sig med det Indvendige. Hun spiller lynendes forkert, men hun spiller g o' Komedie. Og saa er der *Poul Nielsen*. Han er det graa Jærn i *Eedvards* Dværgebo. For han kan spille Udvendig, men han spiller sløj Komedie. Og derfor er han meget bedder end som Fru *Hennings*. For ser Du, — spille go 'Komedie, det er ingen Kunst; men spille sløj Komedie, det er moderne Kunst, og det Moderne er immer det Fineste!

— Naada, — det var den Nyeste!

— Ja. Gu' er det den Nyeste, og den er a' *Eedvards* egen Fabrik. Du skal bare se alle Kjøbenhavns Statister hale ham i Guldkarreth hjem til Integade, naar han faar gjort dem begribeligt, at de Allesammen er moderne Kunstnere, der bare behøver at *bloch*es ud for at blive li'saa store som *Poul Nielsen.*

— Det bli'er Grin!

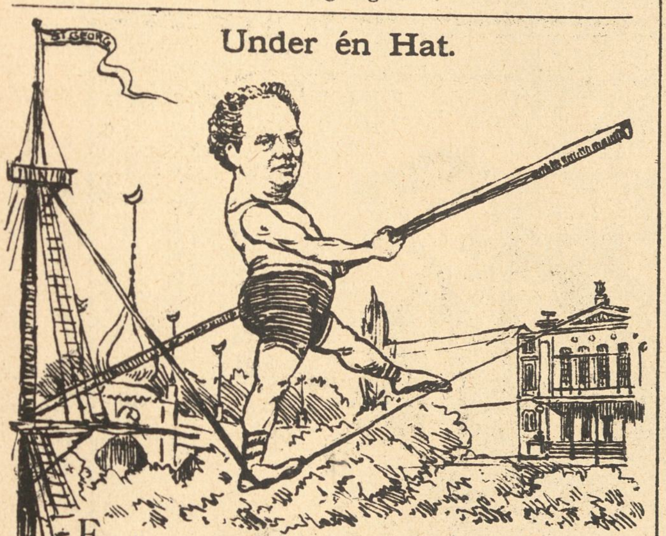
— Grin? Er Du gal, Peter? Det er bare fordummede Hyklere, der griner a' *Eedvard* og hanses Kunst. Men nu har han aabnet *Bloch*aden: han og *William*, — de ska' nok klare hele Komedien!

— Jeg sønes, Mester sa', at det var mig, der skulde besørge den Lap ringet sammen!

— Vist ska' Du saa, som *Schandorph* si'er i Goldonis »Forelskede«,

Hensigtssvarende. Efter et næsten ganske sikkert Forlydende paatænker det forhandlende Venstre at indføre en ganske ny Forretningsorden i Folkethingets Forhandlingsarbejde. Ifølge det paatænkte Forslag skal nemlig Flertallets Medlemmer inddeles i Grupper, som én Gang om Maaneden anmelder for Formanden, under hvilken Postadresse de ønsker dem deres Diæter tilsendte. Paa denne Maade kan altsaa den væsentligste Del af Forhandlingsarbejdet blive udført, uden at Medlemmerne behøver at være personlig til Stede i Rigsdagen.

Under én Hat.

For hvem, som i det nittende Aarhundrede
Med Hovedstrømningerne er *à jour*,
Staar tvende Statsmænd som de mest beundrede,
Det er de Herrer Bismarck og Cavour,
Der Italien samled' og das grosse Vaterland;
Men lige godt vi har i vort Theaterland
En Konkurrent i disses Fag, som ikke
Har nødig op for hine Mænd at stikke:

Vor Robert Watt har uden Psalmer stærke
Tilendebragt Kasinos Annektion,
Og paa Tivoli og her som Enhedsmærke
Man ser nu ham i egen Person.
Exemplerne fra Tyskland og Italien
Blev fulgt af *Bob*, hin Stadsmand fra Avstralien,
Fra Marx han strækker nu sin Magt til Volkersen uden Garibaldier og Moltker.

Nu skal han det loyale Samarbejde
Blandt begge Steder danne i en Snup,
Og Publikum begjærlig ses at spejde
Efter, hvad der nu hos *Bob* vil sætte Knop.
Man kan alt vente, at Kasinos *„Gutter“*
Til Tivolis *Fregat* i Aar sig slutter,
Til Gjengjæld kan saa *Harleqvins* Elskov
Ved Lejlighed faa Tumleplads hos Kjeldskov.

Kun Abrahams misslieblg sig viser,
Til Watt han nemlig ogsaa svarer Skat,
Og, spiller han til nedsatte Priser,
Saa skal han først ha'e Lov dertil af Watt!
Og skjønt Abrahams nok ogsaa paa Trods sa'e.
At han vil inte gaa til Canossa,
Er dog fra Nørregade Vejen banet,
Som fører lige lukt til — Wattikanet.

Ganske naturligt.

For kort Tid siden fortalte Jens Busk, at Alliancen mellem Venstre og Socialisterne var den sandeste, sundeste og naturligste Ting af Verden.

I Lørdags var de to naturlige Forbundsfæller Busk og Hørdum ualmindelig stærkt i Haarene paa hinanden i Anledning af Spørgsmaalet om, hvorvidt Arbejderne er slemme til at ryste Busken, eller ikke.

Bare nu Alliancens »Naturlighed« ikke kommer til at gaa for tidt over Optugtelsen, for ellers bliver nok »Sandheden«, at det kommer til at se galt ud med Forbundets »Sundhed«.

naar han tilfældigvis ska' tale dannet: Vist ska' Du saa! For se, naar en Skuespiller nu hverken kan spille go' Komedie eller moderne Komedie, saa er det osse ligemeget, naar bare Klæ'erne er moderne. Talanget er inte Andet end som den bare Tradition og Fordummelse; men det er Sjorten og Vesten og alt dette hersens Udvendige, det kommer an paa.

— Er den osse a' *Eedvard*?

— Nej, den er a' en *Rode*-Mester i »København«. Han har hittet Bohêmeligheden ved Fremtidens Kunst! At Damerne klæ'er sig paa, det er en gammel Geschichte, og at de klæ'er sig a', det er li'saa gammel en Geschichte, men at Herrerne klæ'er sig baade paa og a', det gi'er mylrendes fuldt Hus i Jernbanegade?

— Det er da Løgn, Mester?

— Nej, det er Kunst, Peter! Jeg vil for Essempel si'e, at Du er Theaterdirektør. Vil Du ha' Udstyr — saa gaar Du til Skræderen. Han leverer det Hele, li'e fra Mansjetknappen til Normaltrøjen Du la'er ham bare ta'e Maal a' Personalet, og naar han saa hitter en fix Skabelon med Svajning i Ryggen og Bentøj til stramme, saa la'er Du begribeligvis Skabelonen faa Hovedrullen. Og vil du saa ha' en Komedie, — saa gaar Du osse til Skræderen. Du opgi'er bare, saa og saa mange Skabeloner, og saa kan Du la'e trykke paa Plakaten:

Kampen for Tilskjærelsen,

Ekviperings-Drama i 5 Omklædninger.

Nyeste Nyt fra *Alphonse Daudi's* Pariser-Etablissement. Anbefaler sig med Alt til Faget henhørende.

— Ja, saa kan da Ingen sige, at der mangler Traad i Handlingen!

— Meget rigtig, Peter! Det bli'er da for den Sags Skyld osse »Københavns« egne Skrædere, der besørger Anmeldelsen. Men det ska'er inte No'et, for *Eedvard* har selv indrømmet i »Politiken«, at der ikke gives nogen Kritik!

— Saa tror jeg li'egodt, at jeg vil være udvendig Kunstner. For det kan da inte være sværere, end som for en anden Kamel at gaa igjennem et Naaleøje.

— Begribeligvis. Det er paa den Maade, at de graa Pressejærn i Dværgeboet kan gjøre sig gældende. Saa kan jo Fru *Hennings* og *Emil* og de andre Indvendige gaa omkring og kaste skjæve Breidablik efter Kunsten!

— Ja, de er færdige! Der er da ingen Rimelighed i at gi'e den Slags Folk Gasje for at betræde Brædderne.

— Du maa inte si'e: »betræde Brædderne«; for Fremtiden hedder det »at gaa i Klædeskabet«. Og Skuespillerne faar inte Gasje — de faar Naalepenge.

— Ja men, Mester, saa kan Theatret jo heller inte hedde »Theatret«!

— Passiar, Peter! Hva' skulde det ellers hedde?

— Selvfølgeligvis: Skræddernes Lavgshus;

En literær Misforstaaelse.

Forlæggeren: Er 'et ikke Hvid, De hedder?
Forfatteren: Nej, Gu' er det ikke Vittigheder! — det er en Tragedie.

Af de Umyndiges Mund —

— Hør Mads, Do æ saa klog po de hær Poletik; ka Do et sej mæ hua de æ uo Venster-Grew miener mæ »Nej Ret«?

— Jou de kan A godt sei Dæ, Kræsten. Han uel ha'et søjn, a nærensti han seir Nej te noued, saa ska all di anner holl die Kjæw. O soien bøer et aasse wær, faa han haar lisse møi Faastaan i hans Bettefenger, som all di anner i die hiel Krop. O sikken en Mondleir!

I „Kjæden“ gaar hele Familien.

Mel.: »Rundt om Jorden der sejler en Skude.

Se, det hændte som saa ofte her forleden,
At »de Liberale« vilde ha'e lidt »Grin«;
Og saa gik de som sædvanlig i »Kjæden«,
Danseboden, og den er jo fin.
Der de talte saa overmaade mandig,
At de danser, det nægter de bestandig;
Men, saasnart det for »de Danske« monne knibe,
Lystig danser de efter Hørups Pibe!

Saadan gik det ogsaa her, det er tydeligt!
Det var Hørup, der strax gav Tonen an;
Da Hr. Philipsen havde talt saa nydeligt,
Ja, saa mødte han selv, den store Mand.
Og saa førte han an i en Sextur,
Hvor han først fik berørt sin Portemonixtur,
Og da jublede alle i Dansen,
Først og fremmest Octavius Hansen.

Hørup talte om »det Konservative«,
Som vi Danske urgerede paa,
Der bestandig holdt det Gamle i Live,
Saa de samme Fænomener man saa.
Han holdt ikke af denne »Bevaring«,
Manden talte af sin friske Erfaring —
At han ikke skulde mere bedærves,
Nys tre Maaneder han herte til »*Konserves*«.

Da der op saa for Daasen blev lukket,
Og Hr. Hørup kom ud som en Sardin,
Han fortalte, at han i Grunden sukked,
Men han foretrak dog at gjøre Grin.
Og saa talte han om Estrup som Spiller
Og om Krigsministeren, der driller —
Hvad der nærmest den gode Mand vist drilled',
Var, at selv han blev sat ud af Spillet!

Og han talte om deres Kort paa Bordet —
»Det var stadig de samme; man saa« —
Sligt var Noget, der slet ikke mored'
Hørup, efter hvad man kunde forstaa,
For han mente, de var blevet noget »fedtede«. —
Den Idé af Hr, Hørup, den smittede!
Thi her udenfor »Kjæden« ta'er vi Ordet:
»Hr. Hørup! de rene Kort paa Bordet!«

Og han kvidrede videre for at sige,
Vi skal byde alle Stormagter Trods;
Hvis de kommer til os med deres Krige,
Skal vi sige, at vi vil ikke slaa's.
»Ikke Prygl eller Smør skal vi byde dem,
Men med Ost og med Smør skal vi fryde dem —«
Hvad han mente med den Katachrese — ?
Ja, her mangler *Punch* den finere Næse!

Naa! for Resten slog Octavius paa Trommen
Der i »*Kjæden*«s gemytlige Lejr.
Deres Hørup var kommen ud af Brummen,
Og han havde forvundet sin Sejr
Han blev hilset af dem alle der i Bulen,
Som en Daniel, der slap af Løvekulen —
For enhver liberal »Dumme Peter«
Regnes Hørup blandt de store Profeter!

Advarsel.

Da der falbydes et Plagiat under Navn af *det eneste ægte danske Venstre-Kors*, bede vi enhver, der ønsker det virkelige og originale Venstre-Kors, kun at kjøbe dette i det rigtige Central-Venstre-Depot og ikke hos en af Dhrr. Forhandlingsmænd, hvem Retten til at føre de ægte Venstre-Varer paa Lager er frataget.

Ærbødigst
C. P. Berg & Ko.

Erklæring.

Da der falbydes et Plagiat. som endogsaa har haft den Frækhed at lade sig indregistrere under det *virkelige og originale Venstre-Mærke*, bede vi alle, der ønske *det eneste ægte virkelige og originale Venstre-Kors*, kun at kjøbe dette hos de eneste rigtige Forhandlingsmænd.

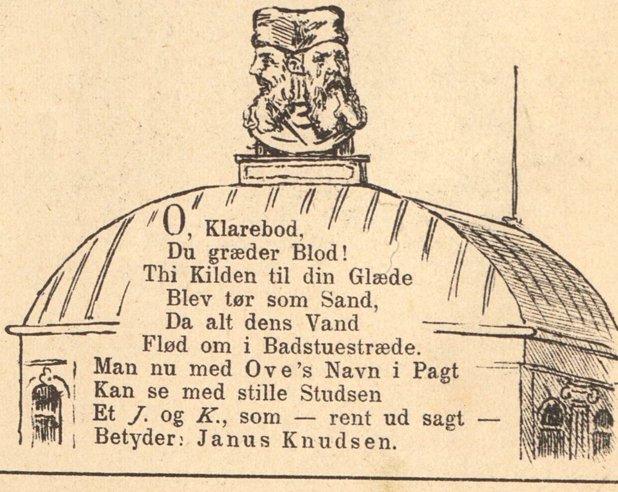
Ærbødigst
F. Bojsen, Høgsbro & Ko.

Advarende Erklæring.

Da der falbydes et Plagiat under Navn af det eneste ægte virkelige og originale Venstre-Kors, bede vi alle og enhver, der ønsker *det rigtige eneste ægte virkelige og originale Venstre-Kors*, kun at kjøbe dette i *det rigtige gamle Central-Venstre-Depot i Integade* og ikke hos andre af D'Hrr. Forhandlingsmænd.

Ærbødigst
Bentheim & Ko.

En Svikmølle.

Hr. Janus hed —
Naa ja, det veed
De fra Mythologier —
En driftig Mand
I Romerland
Med to Fysiognomier.
De skiftedes til Graad og Smil,
Til Blegnen og til Blussen: —
Det Samme i moderne Stil
Er just Begrebet »Knudsen«.

Den Ene ser
Med bitire Veer
Ud mod det literære,
Men tomme Rum,
Hvor Publikum
Jo gjærne skulde være.
Han græder hele Salen fuld
Af Taarer, mens han venter,
Og Taarerne er Midas-Guld —
Men det gi'er sløje Renter.

Den Anden svang
Sig ned til Bang
I Pressens Syltelage
Og ødsler kjæk
Sit spæde Blæk
Paa Ove's sidste Dage
Dér hæver han sig lystig op
Til Dagmar-Kunstens Højder,
Og danser rundt med glade Hop,
Naar Liget Herman fløjter.

Den store Riis
Kun Kunstens Pris
Har i sit Alvorsho'ede;
Den smaa Johan
Har li'saadan,
Men i en anden Rode:
For Demimondens Publikum
Han Tiden glad forkorter
Ved Hjælp af et Konsortium
Af sig og af Konsorter.

Ja, stolt og stor
Den store Bro'er
Højt mod Parnasset knejser,
Til vingebrændt
Og endevendt
Som Ikaros han dejser.
Johan vil helst til Ro i Flæng
Sig med Bohêmer strække;
Men — Floridor er Coelestin,
Og Knudsen er de Begge!

Varemærker.

Anmeldte og indregistrerede i *Punch* d. 6te Marts 1890.

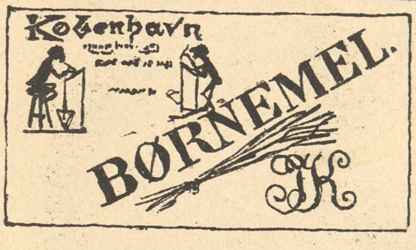
Reg. 1890 Nr. 1. Anmeldt af Aktieselskabet Kasinos Wattfabriker. En Direktør paa bar Bund.

Reg. 1890 Nr. 2. Anmeldt af Fallesen & Hennings, Kjøbenhavn. En med kunstneriske Hensyn udstyret Etikette, hvori ses to paa Overenskomstens Grund staaende røde Køer. Forneden i Etiketten staar: »Lad os ikke skilles ad«, og derover er anbragt en Fredens Oliegren.

Reg. 1890 Nr. 3. Anmeldt af »Dagbladet«s Agentur for Theater-Artikler. En affabel trekantet Etikette med en Kammerherrenøgle, der tydelig antyder, hvor der er en Dør.

Reg. 1890 Nr. 4 Anmeldt af Ove Rode, Redaktør, København. En løjerlig aflang Tingest med en ny Etikette hver Dag, øverst til Venstre staar *„København"* med stærkt fremhævede Typer og Anmelderens Navn og Adresse med en Redaktionskomité ved Siden. Tværs over Varen staar med store Bogstaver Ordet »Børnemel« og i den anden Ende et Sæbe-Riis med et af Bogstaverne J. og K. dannet Monogram.

Reg. 1890 Nr. 5 Anmeldt af Aktieselskabet »Oppositionens Redningshjem for den gode danske Snaps«. En cirkelrund Etikette, paa hvilken læses Ordet: »Skaal!«

Reg. 1890 Nr. 6. Anmeldt af »Avisen«. Til Venstre i Etiketten staar »Det literære Højre« Til Højre staar der ingen Ting.

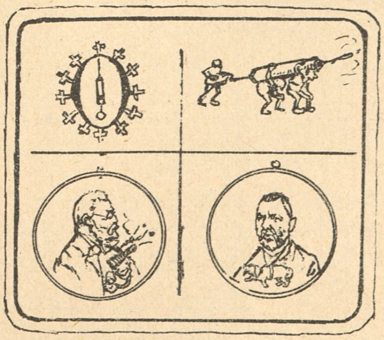
Reg. 1890 Nr. 7. Anmeldt af H. Drachmann, *Af Dagens Krønike.* Paa Etiketten ses en »Mand«, der efter Behag kan anbringes snart til Venstre og snart til Højre, og som bærer sin »Hat«, som han kan, men ikke altid som han vil.

Reg. 1890 Nr. 8. Anmeldt af Secher & Borchsenius's Midasabonnement, Linnèesgade. Paa Etiketten ses en Bohéme i overnaturlig Størrelse, derimod ikke Spor af Abonnenter.

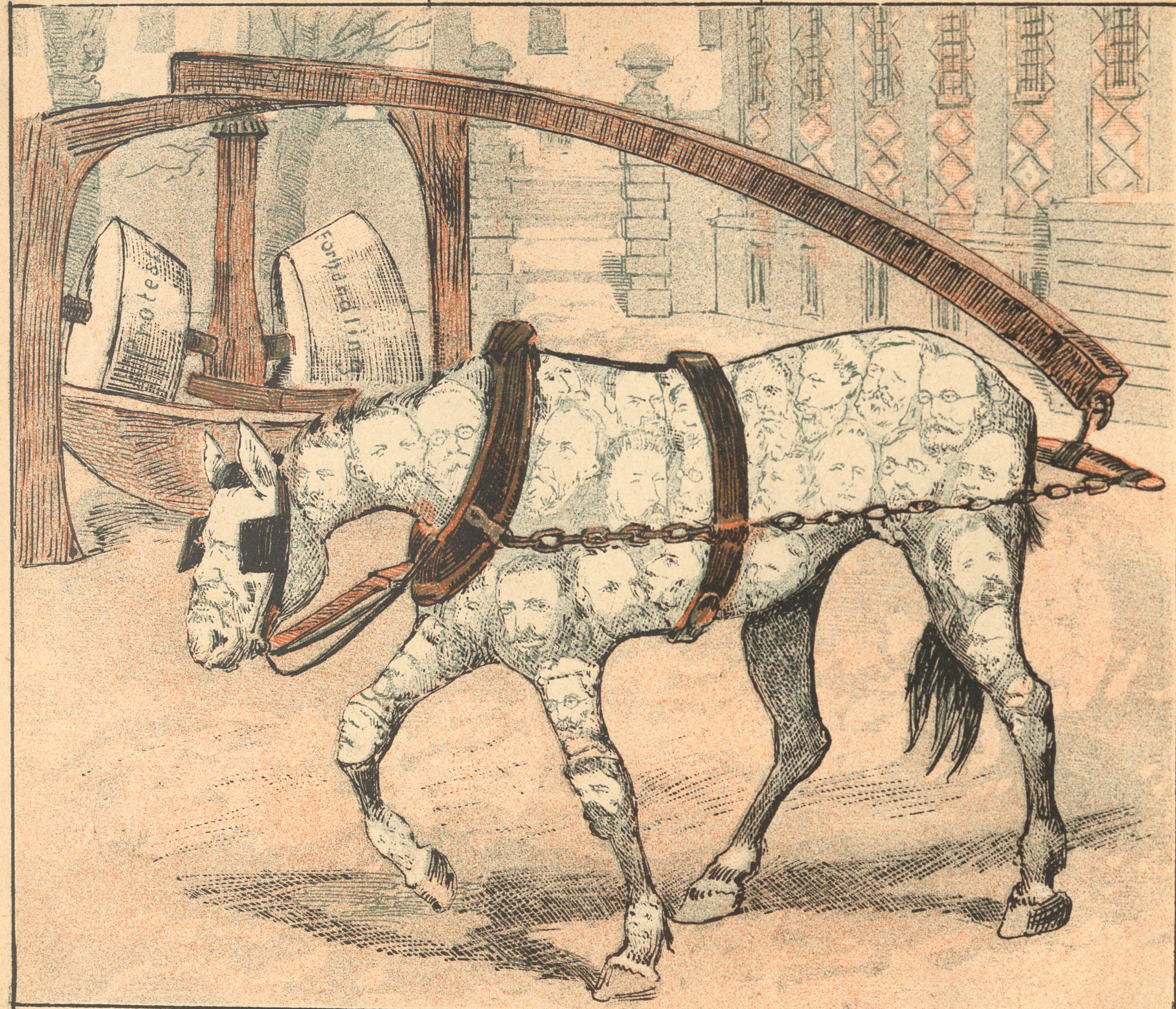
Reg. 1890 Nr. 9. Anmeldt af Korsgaard & Rex. Nix Spor af Etikette.

Reg. 1890 Nr 10. Anmeldt af det rene Venstre. Mærket bestaar af 4 Dele: En Korsgaard, hvis daglige Oplag er afrundet til et højt rundt Tal, og i hvis Midte der er anbragt en lille Haandsprøjte. 2) En noget større Hovedstadssprøjte, der trykkes i Holbæk og holdes af Fri-Abonnenter i Provinserne. 3) En Medaillon med Brystbillede af en Mand med aaben Pande og Dannevirke i Brystet, der i en Uhrkjæde bærer en Folkegave. 4) En Medaillon med Brystbillede af en menig Folkethingsmand, der bærer en Hund i Snor om Halsen. Mærkets Dele anbringes paa fire Sider af den Ligkiste hvori Lovforslag begraves.

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

Det gamle Ælte.

— For, hvis det er sandt, at Tiden bevæger sig
Og det er kun vores Parti, som staar stille,
Behøved man bare at lette Hovene
Og hæve Diæter og tygge paa Lovene,

Saa kunde man komme, hvorhen man vilde,
Og komme fremad saa temmelig sovende.
— Se det er vort Langöres stadige Tanke;
Men det Højrepak skal alle Tider banke.

Frit efter Chr. Richardt.

PUNCH udgaar hver Torsdag. Pris 2 Kroner Kvartalet. (Enkelte Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle kongl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor, Kjøbenhavn. Gl. Strand Nr, 50.

Mapper og Pragtbind til Bladet: 2 Kr.

Redigeret af **Angelo Haase**, udgivet af og trykt hos **C. Simonsen** i Kjøbenhavn.

1890. Torsdagen den 13. Marts Nr. 11.

PUNCH.

„Fra Fyrrerne?“

— Men, Fru Jespersen! De er ikke paa Skøjter som vi andre?
— Nej, Hr. Hansen, Jeg er dog vist snart alt for gammel til den Sport.
— Alt for gammel! Hvad kalder De, Frue, for altfor gammel?
— Mener De ikke, at otte-og-tyve er for gammel? Det gjør jeg da.

Vel anvendt Tid.

Bestandig bider man og snærrer
Ad disse folkekaarne Herrer,
Som tilbragt har omtrent et halvt
Aars Tid i Fredericiagade
Og ingen Ting bestilt, de Rade!
— Men der skal jo dog Tid til Alt.

Der er nu først det ordinære
Finanslovforslag, som den kjære
Ordfører har i Fjor fortalt,
At denne Gang man har bekvemmet
Sig til at faa det hurtig fremmet;
Men der skal jo dog Tid til Alt.

Og Tiden har dog kunnet klare
Det Spørgsmaal, hvad en Driverskare
Saa kjønt har »hurtig Fremme« kaldt;
Oktoberløftet, sødt forjættende,
Staar uindløst i Marts den trettende,
Fordi der skal dog Tid til Alt.

Først, naar den sidste Martsdag ender,
Op til vort Landsthing man det sender;
Det var den lige Ret, der gjaldt
Til Dato mellem begge Kamre!
Men ingen bør herover jamre;
Thi der skal jo dog Tid til Alt.

Og mange Tider vil forødes,
Og mangen »provisorisk« fødes
I vanlig »frihedsfjendsk« Gestalt,
Før Venstre slipper fra sin Knibe
Ved klart at indse, at hos LIEBE
Man ogsaa bør ha'e Tid til Alt.

— Om BAHNSONs Fort paa Middelgrunden
I ganske samme Stil af Munden
Et Ord paa FREDE BÖJSEN faldt:
At, inden stakket Tid var omme,
Fra ham Betænkning skulde komme.
— Men han maa dog ha'e Tid til Alt.

Og, skjønt vel han og GREVEN begge
Forstaar til Gavns den Kunst at trække
Den dyre Tid ud med Gevalt,
Vil, naar de rykker ud med Sproget,
De være læns paa Tid til Noget,
Fordi de gav sig Tid til Alt.

Samum.

Naturalistisk Nevralgi i 1 Hjærneblødhed.

Personerne:
Sidi Strindberg, Samfundsfjende.
Scheik ul Georg, hans Fortrolige.
En hypnotiseret Herre.

Handlingen foregaar paa Literaturens Overdrev.

Sceneri: En literær Marabut (Gravkammer) med Skeletter af alle Fortidens Digtere. Romantikens Ligkiste midt paa Gulvet. Rødder og andre naturalistiske Fremtidsspirer i en Krogh til Venstre.

Første Vanvidsanfald.

Sidi Strindberg. (Kommer, vildt skulende, fulgt af Scheik ul Georg). Hu! — buh! — Bussemand! — Hør, hvor min Hjærne rasler! — Futski, — kaputski! Alla, il allah, — tschandala!

Scheik ul Georg. Hvor Du er stærk og stor, — næsten halv saa stor som jeg!

Sidi Strindberg. Jeg er saa naturalistisk!

Scheik ul Georg. Velan! — Min Storhed forduftede, da Højre-Nissen stak sin Næse i Integades Børne-Kammer, – nu er det din Tur! Lad din Digtergeist som en giftig Samum suse hen over Literaturen.

Sidi Strindberg (begejstret). Samum! — Samum! — Reklamum!

Scheik ul Georg (opmuntrende). Jeg hader alle Mennesker, — Du hader alle Mennesker, — vi hader alle Mennesker! — Hvorfor hader vi alle Mennesker?

Sidi Strindberg (gjentager stille). Reklamum! — Reklamum!

(En hypnotiseret Herre kommer vaklende).

Scheik ul Georg (forskrækket). Væk med ham, jeg slaas ikke! Det er en uhyggelig Bewerding, denne hersens! — Men giv Du hans Hjærne en Skalle, Kammerat, saa skal jeg nok blæse i Trompet bag efter. (Kryber skyndsomst ned i Kjælderen. Scenen bliver rød, derefter grøn, derefter gul, derefter blaa; Sidi Strindberg snakker sort).

Andet Anfald.

Den hypnotiserede Herre. Aa, jeg ulykkelige Københavner, — uden j! Aa, mit stakkels Bindesbølle-Ho'ede, — uden Hjærne! Opvarter, giv mig et Glas Vand.

Sidi Strindberg. Een Gang Vand? Saa gjerne. (Kaster ham Blaar i Ojnene).

Herren. Store Digter! Dit Vand er plumret.

Sidi Strindberg. Nej, det er naturalistisk, dit Fæ. (Magnetiserer ham). Tag dig i Agt, Du er bidt af en gal Heiberg! Hvor mange Gange har Du set Aprilsnarrene i Paris?

Heren (ømmer sig). Det var ikke min Skyld. Jeg havde jo bestilt Klap-Plads til »Kong Midas«.

Sidi Strindberg. Jeg skal nok kurere dig. Nu vil jeg synge.

Herren. (forfærdet). Skaan mig, skaan mig! Jeg har en Gang hørt dig læse i Kasino, — og det forvinder jeg aldrig.

Sidi Strindberg (synger). Samum! Samum! Reklamum! (En Stemme fra Dybet: Paria! Paria! En Stemme fra Holte: Schandale. Schandale!)

Herren. Forfærdeligt. Er Du ogsaa Bugtaler, store Mand?

Sidi Strindberg. Forsøgs-Bugtaler! — Bar Naturalisme! — Keine Hexerei. Vil Du saa behage at staa paa Ho'edet. (Herren staar paa Hovedet), Hvad ser Du nu?

Herren. Jeg ser Skuespillere skjændes, jeg hører Frøken Julie barbere sig, jeg føler Eedvard stave sig Rustam, og jeg lugter — ve! — jeg lugter et nyt Arbejde af Dig selv.

Sidi Strindberg. Naa, og hvad skriver jeg?

Herren. Du skriver om Konernes Troløshed, om Vennernes Falskhed, om døende Børn og om klaprende Hjærner. Du skriver, at Alt er Løgn, at Livet er en Kamp og at Galehuset er dets Poesi. Samum! Samum!

Sidi Strindberg. Reklamum! — Vil Du saa behage at vende Mølle. (Herren vender Mølle). Saa sværger vi: Der er kun een Strindberg og Georg er hans Profet.

Herren. Der er kun een Strindberg og Georg er hans Profet. Hele Resten er Fordummelse og Hykleri.

Sidi Strindberg. Godt! — Saa gaar vi i Krig. Trummelummelum! Hvad er det? Du har jo Strimer paa Ryggen, en smudsket Ble i Armen og en vandrende Lirekasse paa Ho'edet!

Herren (spræller), Av! Av! — O, du hellige Bentheim, — nu sidder jeg tre Maaneder i Hullet.

Sidi Strindberg (haler et Skelet op af Graven). Se dig nu i dette Spejl!

Herren. Ve! Ve! — det er Liget Herman. Han hænger Graahimle op, og Du selv klatrer med en gal »Fader« op ad hans »Kreditorer«. Og nu springer Du Buk over din Hjærne og spiller Forsøgskomedie i Skærgaarden. Hele Verden er en Klat Blæk, men Du sidder midt i Blækket og digter, — — Hold Dig paa Maatten! Ve! Ve! — Naturalismen leve! (Styrter om). Hvad vilde jeg dog paa den Galej?

Tredie Anfald.

Sidi Strindberg. Puh! — Nu fik jeg ham besørget — (Sparker til hans Hjærne). Væk er 'en! (griber sig med vilde Fagter om Hovedet). Hvor det rasler! Hvor det rasler! — Formér Rødderne! (Alle Fremtidsspirerne danser Fandango og kaster Bolt med deres Hjærner. Sidi Strindberg skærer Halsen over paa hele Samfundet og dejser til Jorden med et Hyl).

Scheik ul Georg (kommer frem). Hvor Du dog er stærk; (fløjter) Peter! — Bortfjern denne sørgelige Gjenstand og bær ham ind i »Af Dagens Krønike«.

Kvindelig Dialektik.

»Sparsomt i Norden vi Blomsterne finde,
Farven er bleg, og kun svag deres Duft.
Blomsten i Nord er den dejlige Kvinde!
Herlig hun groer i den nordiske Luft!« —
Bare hun brugte sin sunde Fornuft?
Men naar hun sværger til Erna Juel Hansen,
Frederik Bajer og Erika Skram,
Duften vil tit gange bagud uf Dansen —
Det var den blodigste Synd, det var Skam!

Laver hun »Samfund« og staar paa Tribuner
Som en forloren Dragonofficer,
Som en Fru Mejer tordner og lyner,
Saa maa hun undskylde os, at vi leer.
(Undskyld, Fru Mejer, jeg leer — aa, jeg be'er!)
Vil hun sig selv og sin Dragt reformere,
Frygter jeg for, at hun har en Skavank,
Duften forsvinder! — jeg siger ei mere,
Skjønt det er vist, at Niveauet — det sank!

»Ærbarhed, Tarvelighed — det skal fremmes!«
Saaledes lyder det sidste Program.
Læser man saa mellem Linierne, væmmes
Man over Duften, for den er lidt stram,
Skjønt den dog slet ikke stammer fra Skram.
Det er en hel Del blufærdige Kvinder,
Der vil forsage Silke og Fløjl
Christelig, hedder det. — Hurtig man finder,
Det er det reneste, skjæreste Gjøgl!

Slet ingen Silke — undtagen den sorte,
Den maa de slide, saa godt de formaa;
Blomster — at sige de eftergjorte,
Dem vil de aldrig i Livet ha'e paa —
Det bliver ellers lidt dyrt for de Smaa!
Ja, vil de pynte sig altid med ægte
Blomster i Haar og i Hat — o. min Skat! —
Saa kan jeg rigtignok slet ikke nægte,
Fru Dina Schuldt vil alvorlig ta'e fat.

Fjedre af Fugle maa ikke benyttes —
Dyner i Sengen skal fyldes med Tang —
Men deres Bagdel maa gjærne beskyttes
Pænt af en Staalfjeder — tænk dog en Gang!
Jo, en Tournure beholder sin Klang.
Ikke det Mindste af paahængte Smykker —
Uden kanskesens lidt Spænder og Naal:
Ikke det fjerneste Spor af Parykker,
Kunstige Tænder etcetera — Skaal!

Ed har man gjort paa en højhalset Kjole,
Svoret bestandig at dække sin Arm
Vinter og Sommer — jo, jo! De kan stole
Paa, at den bliver tilstrækkelig varm —
»Skovbal i højhalset«! den bliver varm!
Hør nu en Gang dog, I dejlige Kvinder:
Brug dog en Gang Eders sunde Fornuft!
Skjønhed bestaar, men Vrøvlet forsvinder.
Aldrig det trives i nordiske Luft!

Tidens Gang.

— Gaar Tiden nu ikke lovlig langsom for Dem herude?
— Næ — ser Di, jæ sover te jæ ska' ha' Middesmad, og naar jæ saa haar spist, stiller jæ Uhret trei Timer frem, aa saa æ jo den Dav snart forbi.

Dagligt Brød.

— Jeg forstaar nu ejenli inte, Maddam Peddersen, at Di gijer slide saadn i'et for den Betalning! Naar je gaar uj aa fægter, saa tjenner je maveli mine tre—fire Kroner om Daen.

Den gaar ikke!

De har vel sagtens hørt, hvordan
En ny Forening kom i Stand
Til Fryd for Men'skeracen,
Et sandt Komplot, hvor Styrerne
Bekriger først Tournurerne
Og siden hele Stadsen?
Hver Nederdel staar nu for Fald,
Naar »Løftelsen« ta'es fra dem,
Og klæ'er sig Damer af til Bal,
Saa ta'er man »Livet« a' dem.

I den Anledning har nu *Punch*,
Mens han forleden nød sin Lunch:
En Kaffe uden Sukker,
Betænkt, at det var nok saa godt,
Om der blev stiftet et Komplot
Mod Hankjøns-Pyntedukker.
Den Plan vil Alle synes om, —
Skjønt den maaske bedrøver
Hr. Rode-Knudsens Smaabørn, som
Vil gjærne lege Løver.

At klæ'e sig broget eller gaa
Med Blomster og med Fjedre paa
Er gamle, stygge Vaner.
Hvad si'er Jens Busk?-Tænk, hvilket Held,
Ifald han mistede de vel-
bekjendte »Tulipaner«;
Og hvilken Fryd, naar aldrig mer
Som »Harlekin« hin Ledre
Med kjælne Venstre-Blikke ser
Paa Georg's laante Fjedre!

Anstændigheden skjærmes bør!
De Herrer Holm og Hørdum tør
Ej mer gaa *sans culotter*
Og Liget Herman tør ej gaa
Forklædt som Krogh's og Tine's smaa
Nedringede Kokotter;
Selv Drachmann ikke mer paa Dril
Tør Vendekaaben svinge
Og bære Hatten, som han vil,
Og vise Folk sin Bringe.

Ja, det var overmaade smukt,
Om man i rette Tid fik Bugt
Med de »moderne« Klude!
Men trods det smukke Øjemed
Faar Brogethed og Dristighed
Man aldrig lukket ude:
Selv om man strængt til Værks vil gaa
Og stifte Sammenrottelser,
Gaar Bentheim dog med Strimer paa
Og Chresten gi'er sig Blottelser!

Militaristiske Grubliseringer

af

Defensor Evropiæ.

I.

Først og sidst: Hvad kan det nytte? Hvad kan det nytte at befæste en Hovedstad? Der er nu for Exempel Jerusalem. Var den ikke befæstet i højsalig Kong Nebukadnesers Tid? Og blev den ikke alligevel baade belejret og berendt? Og blev den ikke siden efter baade belejret og berendt igjen af Romerne? Havde Jerusalem ikke været befæstet, saa havde Titus nok ladet være med at berende den, og saa havde voreses Evropæeres Forfædre maaske havt den Glæde i deres Grav, at dereses Efterkommere havde boet der endnu. Ikke at tale om, at havde Jerusalem ikke været befæstet, saa havde Gotfred af Bouillon ikke havt nær den Ulejlighed med at komme derind, som han bevislig havde. Og saa taler man om at ville befæste Kjøbenhavn!

II.

Hvad kan det nytte, at man bygger et Middelgrundsfort? Det er jo notorisk, at saadan Noget aldeles ikke kan beskytte Byen mod et Bombardement fra Kjøgebugt. Og hvad kan det nytte, at man har lavet en Vestfront-Enceinte? Den kan jo ikke værge os mod Beskydning fra Øresundet. *Item*, hvad kan Nordfronten og Garderhøjfortet nytte? Derfra kan vi dog ikke sikres mod et Anfald fra Amager. Endvidere, hvad kan Kastrupfortet nytte? Det er indlysende, at det aldeles ikke kan betrygge Hovedstaden mod alvorlig Beskydning, f. Ex. fra Valby Bakke. Og endelig, hvad kan det nytte, at vi har Prøvestenen og Mellemfortet? Derfra kan vi jo aldeles ikke tænke paa at forsvare os mod et Angreb Nord fra. Fjenden kan aldeles uhindret besætte vort allervigtigste strategiske Punkt, nemlig Dyrehavsbakken og uden synderlig Risiko bemægtige sig baade Kanonjøden og Rundebrødsmandens Efterfølger, okkupere det Terrain, hvor Frederiksstens Festung »i gamle længst forsvundne Tid« var beliggende, og fuldstændig beherske Adgangen til Kirsten Pils Kilde, hvorved Kjøbenhavnerne udsættes for, at de til Krigens andre Rædsler ogsaa maa føje den, aldeles at maatte undvære deres traditionelle Rystetoddy. Og den Slags rystende Situationer agter man at bringe Hovedstaden ind i!

Ja, det er sandt, vi har jo Tre Kroner; men hvad kan det nytte, at vi har Tre Kroner? Tre Kroner forslaar ikke meget under en Krig. Vi kan nu se, hvordan det gaar Godsejer Oldenburg, som dog i sin Tid gik for at være sagkyndig baade som Strateg og Politiker. Forleden maatte han af med 100 Kr. i Bøde foruden 50 Kr. i Krigsomkostninger. Han skulde sandelig ikke komme langt med 3 Kroner! Man behøver altsaa ikke nogen lang Grubliseren for at kunne indse, at Kjøbenhavns Befæstning ikke vil være til nogensomhelst Nytte under en Krig. Og saa befæster man alligevel Kjøbenhavn!

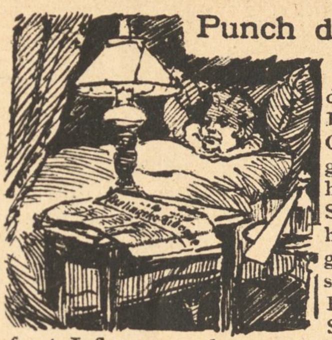
III.

Men kan det nu egentlig nytte at appellere sin Sag til den almindelige Folkeret? Som bekjendt er den almindelige Folkeret saadan en Slags højeste Ret her paa Jordkloden; men det er ikke altid, at man har Held med sig i højeste Ret. Hørup og andre fredhellige Personer er endogsaa midt under Rigsdagssamlingen blevne dømte til Fængsel trods alle mulige Protester og Defensorer, saa jeg tør ikke garantere, at jeg eller Politikens *Defensor patriæ* egentlig vilde have Held med os ved den omtalte Ret. Statsret vil jeg slet ikke tale om; den har Professor Matzen nu en Gang gjort os kede af. Hvad nu de øvrige Retter angaar, saa falder det mig ind, at Regeringen aldeles ikke har skjænket Provianteringsspørgsmaalet behørig Overvejelse. Man fortæller os nok, at Byen kan provianteres for 6 Maaneder, men det er aldeles ikke oplyst, om det er de 6 Maaneder, i hvilke Folketingsmand Tauber har Bolig i Slagelse eller i Kjøbenhavn. Og det er aabenbart af højeste Vigtighed at faa dette Punkt tilstrækkelig klaret! Og saadan er alle Regeringens Oplysninger i denne Sag!

IV.

Nej, efter min uforgribelige Mening er den eneste fornuftige Maade, vi kan forsvare Hovedstaden paa, at vi river alle de ny Landfæstninger ned og paa deres Plads anlægger en sammenhængende Række af Natkuler og Lossepladser. Jeg har selv en Gang været med til en Grundlovsfest paa en saadan Plads, og det var saa uhyggeligt, at, skulde en Fjende nærme sig saadant et Territorium, vilde han stikke Fingeren i Jorden og lugte, hvad Land han var i. Mod Søsiden kunde man bedst værge sig ved at optage Fred. Bajers Program og omdanne Søforterne til Badeanstalter; thi, kunde man bare faa Kjøbenhavns Magistrat til at forlænge sine Kloakanlæg derud, saa skulde Fjenden nok betakke sig for at komme der og gaa i Vandet.

Punch drømmer.

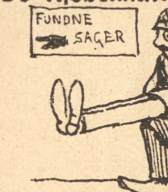

Det var en nordisk Foraarsdag med Sne og Is og rød Plakat udenfor det Kongelige. Opad Formiddagen var det begyndt at tø, saa *Punch*, der havde begivet sig ud i sin nye Spaserepels, havde maattet gaa hjem og ombyttet den med en gammel Sommerfrakke, men saa var det pludselig bleven Frost med en 10° Kulde i Skyggen, og saa havde *Punch* faaet Influenza og laa nu i Sengen med Surdejg under Fødderne, Vat om Halsen og Hyldethe i Maven og tænkte paa Theaterforhold og anden Usselhed. Han havde ikke læst om andet end Røret i Theaterverdenen hele Dagen igjennem, først om Morgenen til sin The, saa hos sin Barber, paa sin Kafé, paa alle Gadehjørner i hele Byen, og nu havde han lige faaet Aftenberlingeren og Nationaltidende og set, at alle de Skuespillere, som *Watt* havde engageret Aftenen før, var gaaede fra ham igjen næste Morgen, og at han derimod nu havde engageret dem, som han ikke havde faaet fat i før og et Par Stykker til, som ingen Mennesker nogensinde før havde tænkt paa at engagere. Til sidst løb det rundt i hans udmattede Hjerne, han faldt hen i en Døs og — saa var han bleven Theaterdirektør og havde lejet Kasino.

Han sad ude i »Træhatten« og engagerede. Han havde allerede skrabet sig et lille net Personale sammen. Fra det Kongelige havde han faaet Kammerherren selv, som han nærmest havde tænkt sig at anvende i Ræsonnør-Faget. Desuden havde han faaet nogle Balletdanserinder, som skulde anvendes i Operetten, og en Operasanger, som endnu ikke havde debuteret, men som nok kunde blive en god Støtte for Folkekomedien. Fra Folketheatret havde han faaet Abrahams, fra National Ferdinand, og fra Dagmar havde han temmelig sikkert Haab om at faa Fru Riis-Knudsen, som nok var ganske mellemfornøjet med sin Stilling paa det literære Theater. Desuden laa han i Underhandlinger med en ung, meget lovende Kraft, hvis Navn i den Grad var en Hemmelighed, at han ikke en Gang selv vidste, hvem det var. Men saa havde *Punch* engageret Marx, og dermed var hans Fred og Ro forbi. Først var Kammerherren mødt om Morgenen med en Adresse, hvori han paa Personalets Vegne i affable, men bestemte Udtryk misbilligede det for al god scenisk Kunst ødelæggende i et saadant Engagement, dereſter var der indløbet et Bytelegram fra Sophus Neumann, som erklærede, at, hvis *Punch* havde tænkt paa at engagere ham til sit Theater, og hvis dette Engagement kom i Orden, saa vilde det komme i Uorden igjen, dersom Marx blev engageret. Han (Neumann) kunde nemlig denne Gang faa sit Kontraktbrud noget billigere, end han var vant til, og han vilde ikke lade denne gunstige Lejlighed slippe sig af Hænde. Endvidere havde tre af Theatrets første Billetsjovere indgaaet en Sammensværgelse, der gik ud paa, at ingen af dem vilde tjene ved Theatret sammen med Marx. Saa havde *Punch* faaet Bud fra Marx om, at han i Forvejen var engageret baade til det Kongelige og til de to andre Privattheatre, men dermed var *Punch's* Lidelser ikke udtømte. Thi nu var Personalerne gaaede fra alle de andre Theatre og sendte hver Dag *Punch* Meddelelser om, at de ikke vilde lade sig engagere, hvis *Punch* vilde have engageret Marx, dersom han ikke havde været anderswo engagirt. Derfor havde *Punch* nu maattet begynde sin Engagementskampagne helt forfra og sad som sagt i den lille Træbygning og engagerede.

Udenfor hørtes der en Brusen af et Menneskehav. Det var dels Supplikanter, dels Reportere for de forskjellige Blade, der hver fulde og halve Time kom ind og interviewede *Punch*, skrev hans Meddelelser op sammen med, hvad de selv i en Fart kunde hitte paa, sendte Bybude af Sted med det til Trykkerierne, hvorfra det saa to Minuter efter i Form af Løbesedler spredtes over hele Byen, der formelig sloges om at faa Nyhederne først. Enkelte Gange maatte Politiet trække Stavene, flere Arrestationer foretoges, nogle blev saarede, og i Kasernerne var Tropperne konsignerede. *Punch* havde nu helt opgivet at faa de rigtige Skuespillere og havde bestemt sig til udelukkende at rekrutere sin Trup med Debutanter. Otto Borchsenius var bleven engageret til det alvorlige Rollefag. Han havde særlig bedt om at maatte faa Lov til at spille Hovedrollen i »*Fra Otte og Fyrrerne*« og mulig Ramseth i »*Kong Midas*«. Hørup skulde spille Hovedrollen i »*Naar Møbler flyttes*«, Peschke-Køedt i »*Grøns Fødselsdag*« og Ove Rode i »*Bagtalelsens Skole*«. D'Hrr. Brandes og Høffding skulde debutere henholdsvis som Erasmus og Per Degn i »*Erasmus Montanus*«, og til den politiske Kandestøbers Rolle havde der meldt sig et Utal af Ansøgere, som alle var gode, men *Punch* mente dog, at Rustam vilde fylde bedst. Nu var han ved at prøve Berg som lyrisk Tenor, og denne havde flere Gange taget det høje C. Da lød der med Et en forfærdelig Larm. Folkehoben vilde ikke vente længere. Trykket mod den skrøbelige Trævæg var bleven for stærkt, alt masedes og splintredes og *Punch* saa pludselig Tusinder af truende Hænder hævede imod sig. Han udstødte et Fortvivlelsens Skrig og — vaagnede. Foran ham paa Dynen laa Aftenberlingeren med et Dementi af alt, hvad der havde staaet i de andre Blade. Saa fik *Punch* kolde Omslag om Hovedet.

De Kjøbenhavnere, der forsvinder.

Vor Hovedstad var altid rig
Paa gode, gamle Minder,
Som laa med Tidens Tand i Krig,
Til den blev Sejervinder,
Der, li'esom gamle Brokkensbod,
Det glade Kjøbenhavn forlod,
Saa knap nok Pladsen, hvor de stod,
Med største Mas man finder.

Men fremfor alt man ogsaa har
Diverse Mænd og Kvinder,
Som Tøjet og Billetten ta'er
Og, en, to tre, forsvinder.
Smaapiger med Forældres »Gryn«
Begynder med at gaae i Byen
Og ender med at ta'e til Fyen
Som flinke Turistinder.

Men nok saa ravgalt er det dog,
At sært betroede Bude
Gjør først med deres Tegnebog
En eller anden Knude,
Og derpaa uden mange Ord
De selv fordufter uden Spor,
Saa Politiet næsten troer,
At deres Liv er ude.

Til sidst de findes dog igjen;
En træffer man i Sverig,
En anden hos de brave Mænd,
Der sælger Rhom og Sherry,
Hvor han med Tegnebogens Skat
Har Tømmermænd i Arbejd sat
Og sig den Ros har efterladt,
At han var inte gjerrig.

Saa bli'er der Glæde over En,
Hvem saadan man har fundet,
Som samme Bud da var en ren
Gevinst, man havde vundet,
Og Trøst dog faar den Principal,
Der finder sin forlorne Ka'l,
Selv om lidt Mammon til hans Kval
Er rigtig nok forsvundet.

Peber og Salt.

Betænkningen over det næste Budget
Er bleven en lovlig sveden Ret,
Fordi den for længe paa Ilden har staaet
Og har, hvad man kalder, en »Snive« faaet.

Men et Par Kokke har Demokratiet,
Som kan deres Kogebog udenad
Og sparer ikke paa Krydderiet,
Saa det bliver nok til en god Skefuld Mad.

PUNCH udgaar hver Torsdag. Pris 2 Kroner Kvartalet. (Enkelte Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle kongl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor, Kjøbenhavn, Gl. Strand Nr, 50.

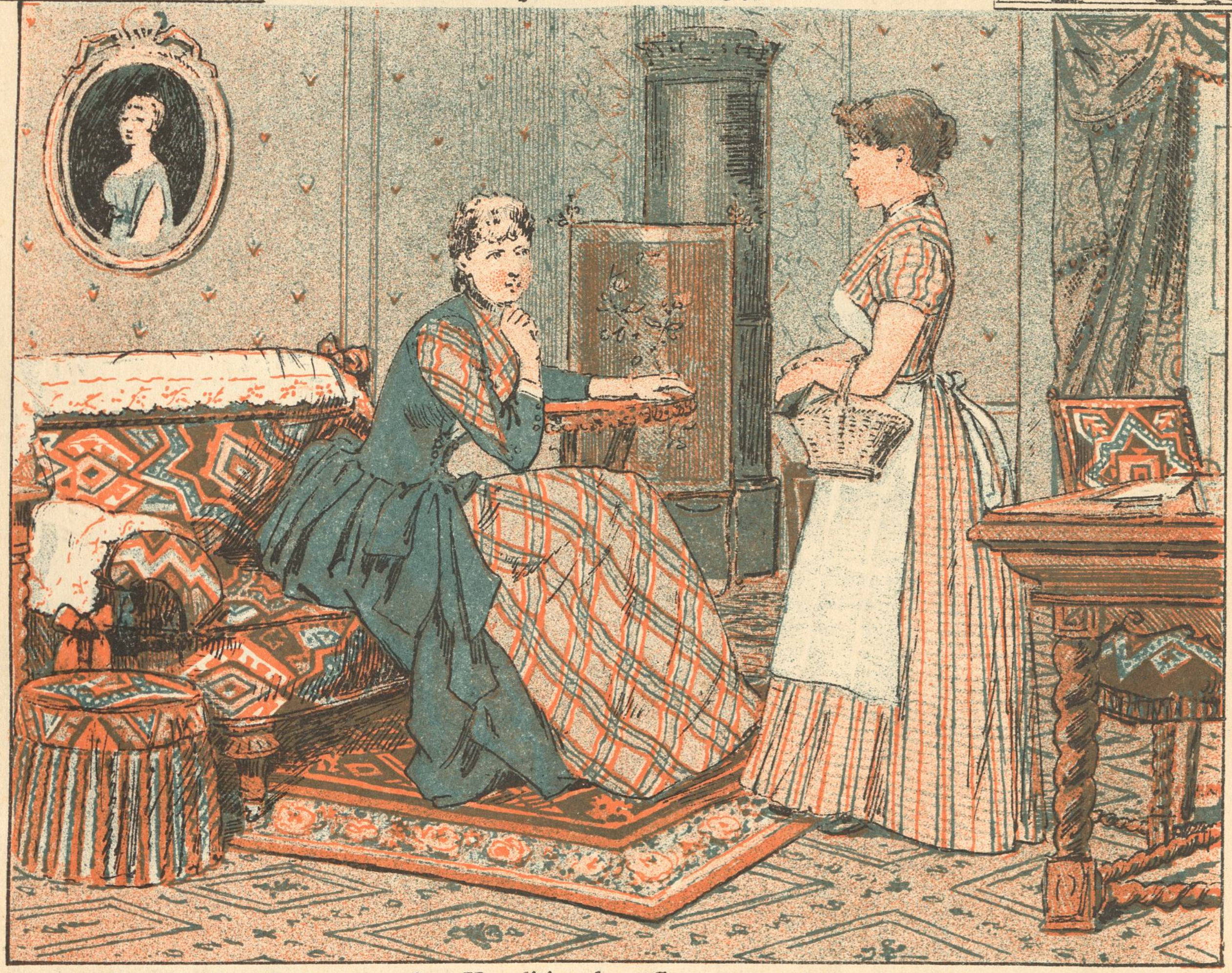
Mapper og Pragtbind til Bladet: 2 Kr.

Redigeret af Angelo Haase, udgivet af og trykt hos C. Simonsen i Kjøbenhavn.

1890. Torsdagen den 20. Marts Nr. 12.

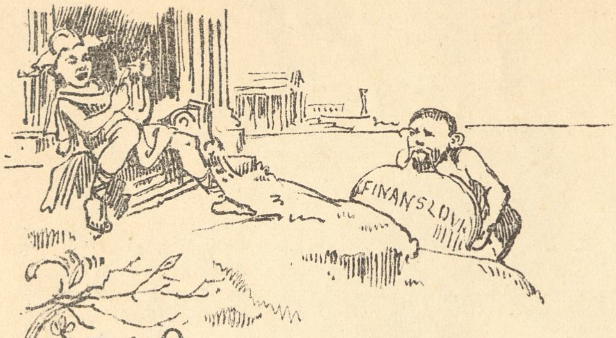
PUNCH.

Gjennemskuet.

— Naa, Marie, fik Du saa den Kondition hos Grossereren i Amaliegade?
— Guj næj! Je opdagede jo straks, at det var et fattigfint Hus.
— Saa, hvorledes det da?
— Jo, Fruen kan tænke sig, at da je kom ind i Stuen, saa sad begge Døtrene, var det vel, og spillede paa ét Klaver!

Fra Forsumpelsens Region.

SO, Musaget, som fra Parnassets Tinde
Har smilet venlig til mig ned
Og ufortrøden stod paa Pinde
Saa tidt, som i mit Ansigts Sved
I Harpestrengene jeg sled!
Lad atter rigt din Naades Straaler skinne
Ned paa din Sanger, som har særlig Trang
Til himmelsk Bistand denne Gang,
Formedelst Emnet til min Sang
Kan sluge al den Aand, — og det vil sige Noget, —
Som rummes kan i Hjertesproget
Hos Vælgerfolket her i Dannevang:
Jeg nemlig Lyren slaar om Venstres »Flid«,
Ved Hjælp af hvilken, skjønt det lyder
Utroligt, efter knapt et halvt Aars Tid,
Det en Finansbetænkning dog os byder!

At den Bestilling, Herkules har havt,
Den Gang, han fælded' Løver, Drager, Tyre,
Med mer, ved sin enorme Arbejdskraft,
Har været noget nær en Sinecure
Imod det Mas, som Folkethinget fik
Af sin Forhandlingspolitik,
Det kan man sætte Fingren, naar man vil, paa
Sit Øje og be' Fanden at slaa til paa.
Endog Jens Busk, som videst har det bragt
I Retning af at »vove Trøjen«
Og i at kunne »taale Røgen«
Og varme Vafler *à la* Meulengracht,
Har selv til Vælgerfolket sagt,
At i det sidste Halvaars Tid
Har der i Thinget været mangen Time,
Hvor han af lutter Slæb og Slid
Har været nærved at besvime.

Men desuagtet maa man dybt beklage,
At dette kolossale Spil
Af Kræfter, hvortil knap kan findes Mage
I salig Sisyphos's Dage,
Er heller ikke nogen Nytte til;
Thi, naar omsider med en »vissen«
Udvalgsbetænkning Venstre sled,
For at faa Sagen bragt paa Spidsen,
Saa ruller hele Stadsen atter ned,
Og ingen Ting det har for sit Besvær,
Det i saa lang en Tid har døjet,
Blot for at faa de blaa Gendarmer strøget
Til Gjengjæld for, at disse har fornøjet
Sig med at »stryge« Venstre hist og her.
Og Skuffelsernes Grund er ene den,
At de krakilske Højremænd
Ved hvert Finansaars Udløb er saa stridige,
At ej en Gang den salig »midlertidige«
Faar Lov at leve op igjen.

— »Forhandlerne« i Venstre bliver vaer man
Som Skyggerne ved Styx's Bred
At klage og bejamre sig: det har man
For sin Forhandlingsvillighed!
Til Højre ser de Provisoriets sorte
Og fæle klippefulde Kyst,
Til Venstre Undergangens Porte,
Hvor Chresten giver Hals af Hjertens Lyst,
Med Dannevirket paa sit Bryst,
Og røde Spøgelser, beredt til Dyst.
Nu kniber det for Greven som en Charon
At klare Overgangens Skjær i Aar,
Og ingen Moses eller Aron
I Bings og Edvards Lignelse formaar
At føre Venstre gjennem al den Skræmsel,
Saa paa det Tørre det kan sætte Fod.
— Det bedste var, om strax man overlod
»Taktiken« til en evig Glemsel
I Lethes Flod.

Af Vrøvlebølle Sogneraads Protokol.

Formanden meddelte, at saavidt han kunde indse, saa var der nu Udsigt til at slippe en af Fattiggaardens konstantinske Besætning, som var So-Mette. Hun havde i flere Aar været et unyttigt, ja bekosteligt og skadeligt Lem, idet hun aarlig forøgede Lemmerne, de sidste to Aar med hele tre dito. Denne »Lemmen« gik vel ofte paa, og da der nu var Udsigt til at komme af med dette overflødige Lem, saa var det bedst at gribe Lejligheden. Der havde meldt sig to Liebhavere. Den ene var Skræder ovre i Hinkerup Sogn og natyrligvis halt, men iøvrigt dygtig, skjønt han gjorde Bukserne vel rigelige bagtil. Han havde rigtig nok fire Børn selv — med Mettes fem blev det ni — og var noget svavelig, saa det var vel vanskeligt, at han holdt til Overarbejde, men, hvad Fanen, det blev jo hans Sag og ikke vores Kommunes. Den anden var Husmand ovre i Fjollerup Sogn og havde et Sted med et Par Höveder uden Gjæld. Han var nok noget fordrukken, men det var Mette jo ogsaa, saa de passede godt nok sammen i disse Afholdstider. Uden at ville forgribe sig paa sine Medkolegiummers Mening vilde han udtale som sin ubegribelige Anskuelse, at det heldigste var, om man fik hende hanket paa Husmanden. Han (Formanden) var ikke hævngjærrig, men han syn-

tes dog, de skyldte Fjollerupperne et lille Tak-for-sidst for den forsollede Skomager, som de paa Grund af en Forsinkelse eller Forsømmelse forgangen Aar fik pløkket paa Vrvlebølle Kommune.

Jens Tykhud anbefalede at amputere Lemmet. Han satte nok ellers Pris paa Tillægsdyr, men ikke af den Slags. Han mente ogsaa med Hensigt til Fjollerupperne, det Kjæltringpak, at det var bedst at hanke hende sammel med Husmanden, hvis han blev ved at have Appetit til hender. Han maatte ellers Faen-hente-mig ikke være kræsen, men hun kunde da sagtens være god nok til saadan eu Fjollerupper. Skulde man spørge Mette om hendes Mening? (Nej!!!)

Folke Petersen holdt paa, at Mette skulde gjøres bekjendt med, hvilke Bejlere der anholdt om hendes Haand, og da have fuld Frihed i Valget af de foreliggende; thi »Frihed er det bedste Ord, som paa Jorden findes.« Hovedsagen var ikke Gods og Rigdom, men at Hjærterne i frit Valg smeltede sammen i inderligt og aandeligt Slægtskab. Skræderens halte Ben maatte man ikke hænge sig i. Det kunde han ikke selv rette. Slige Ben var en Tilskikkelse fra oven. De var derfor ikke Hovedsagen, men noget underordnet, som man ikke skulde staa for meget paa. Aanden og Hjærtet var det, det kom an paa. Han troede nok, at Mette, trods sine Forvildelser, var en Hjærte-Kvinde, og han troede med, at Skræderens Aand var bedre end hans tilskikkede Ben. Hans Mening var dog at anbefale Husmanden, ikke fordi han var fra Fjollerup, men fordi han, skjønt en Del fordrukken, var befrugtet af gamle Grundtvig.

Spitzer. »Kunde man endda lade hende faa dem begge to. Af Husmandens Krop og Skræderens Aand maatte der vel kunne dannes et Menneske, der var rigelig godt nok til Mette.« Forøvrigt havde han tænkt, om man ikke kunde faa hende udbudt ved Licitation sammen med Fouragen til Skolerne. Endvidere forhørte han sig om, hvordan det stod sig med Skræderens Øjne, og om Husmanden ikke havde været fuld, den Dag han bejlede hos Raadet.

Sølseck forstod egentlig heller ikke de to Herrers Smag. Han vilde ikke finde det underligt, om de trak sig tilbage, naar Husmanden blev ædru og Skræderen fik sine Briller paa, for hun var Faen-vaske-mig noget af det mest beskidte, han havde set, og saa var der den Ligtorn, hun havde paa Ryggen, men . . . .

Folke Pedersen formanede til at tage Sagen alvorlig. Ægteskabet var indstiftet af Vorherre, og det var sikkert hans Vilje, naar Mette fik Husmanden. Man maatte desuden huske, at det var tre Menneskers Livslykke, det drejede sig om. Mette var maaske slet ikke saa ilde. Naar man tog Næsen, som var lidt skæv, bort, var hendes Ansigt ganske pænt, og hendes Øjne havde vist været ret kjønne, før de blev saa rødrandede. Desuden maatte man huske, at Husmanden ikke heller var nogen Adonisen. Og hvad Mettes Opførsel angik, siden hun havde været i Forbedringshuset, saa havde den dog i det Hele været ret god. Sluttelig skulde han minde om det gamle Ord, at »Kjærlighed gjør blind«, samt at den er en Vilje, »der falder paa Løg som paa Lilje«.

Ole Tykhud var lidt ængstelig for Kjærlighedens Holdbarhed. Han proponerede at spæde den op med en lille Duser til den af Bejlerne, man bestemte sig for. Man maatte erindre, at det vilde give lidt Nedgang i Kommuneskatterne, hvis man blev af med So-Mette og hendes Yngel.

Sparekjær var kjed af at høre denne Kjærligheds-Snak. Kjærligheden behøvedes slet ikke. Skjønt hans Kone, som de jo alle vidste, heller ikke var ganske lige at se til, havde deres Samliv dog ikke været saa puggelrygget endda. Ducøren vilde han stemme imod. Den kunde Fjollerupperne betale efter Brøllupet. (Stort Bifald).

Formanden udlod sig med, at det var i Grunden ogsaa Satans, at de ikke meldte hende for det sidste Rapseri. saa havde de maaske været af med hende for Livstid. Nu var der ingen Udsigt til at faa hende i Tugthuset, siden hun havde slaaet sig paa Relionen og var bleven saa Fandens hellig. De maatte se at faa hende rigtig gift. Han vilde alligevel stemme for at smøre lidt, saa gled det bedre ned. Det kom jo ikke saa nøje an paa en halv Snes Kroner, naar de bare blev Kællingen og Ungerne kvit og fik kvitteret Fjollerupperne for den forsollede Skomager. Han vidste nok, at den Slags Udgifter var utilstedelige i Amtets Øjne, men dette kunde jo opføres i Rubberikken: Uforudsete Udgifter, som ti Kroner til So-Mettes Udstyr.

Folke Pedersen. Man maatte ikke tale saa letsindig om Mettes Omvendelse. Selv kunde han dog godt ønske hende ind i Forbedringshuset igjen, for at hendes kristelige Liv i Frihed yderligere kunde befæstes. Det hed jo som skrevet staar, at »Gudsfrygt med Nøjsomhed var en stor Vinding«. Gudsfrygt havde hun lært i Forbedringshuset og Nøjsomhed paa Fattiggaarden. Hun kom vel forberedt fra disse to Anstalter ind i det ægteskabelige Liv. Han var vis paa, at hun vilde blive til Velsignelse baade for Husmanden og Fjollerupperne, ligesom det var en Velsignelse for Vrvlebølle at komme af med hende.

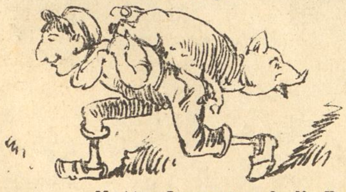
Spitzer. Amen!

Formanden. Jeg synes, de sagde »Jamen«? Vi er vel alle enige om at fremme Sagen? (Stor Tilslutning).

Han bad derefter Medlemmer afstemme over de to Kandidater. Husmanden blev den lykkelige.

Derpaa foreslog en af Tykhuderne, at Raadet skulde gjøre et ordentligt Bryllup med Steg og Kage og det hele, og saa selv gaa med som Forlovere. Han fandt, det var det mindste, de kunde have for den Ulejlighed, de havde haft. (Alm. Hør!) Dette vedtoges enstemmig. Mødet hævet.

Flæsk.

Motto: Lever er en herlig Ret,
Kallun er det osse.

Integadens Ungdom var »paa Benene«,
Hørups Mandskab samlet var, forenende
Alt, hvad Aand og Hjertelag fortryller,
Og i dem vi ser vor Samtids Bøl—
Bølgeslag, især naar højt det gaar.

Bentheim sagde: »Med Brasilianerne
Og »Thronprætendenter« brød I Banerne;
Nu det bør jer Svinene at gjæste,
Saasom man dog elske skal sin Næ—
Næring, hvis den blot er kauscher Mad.

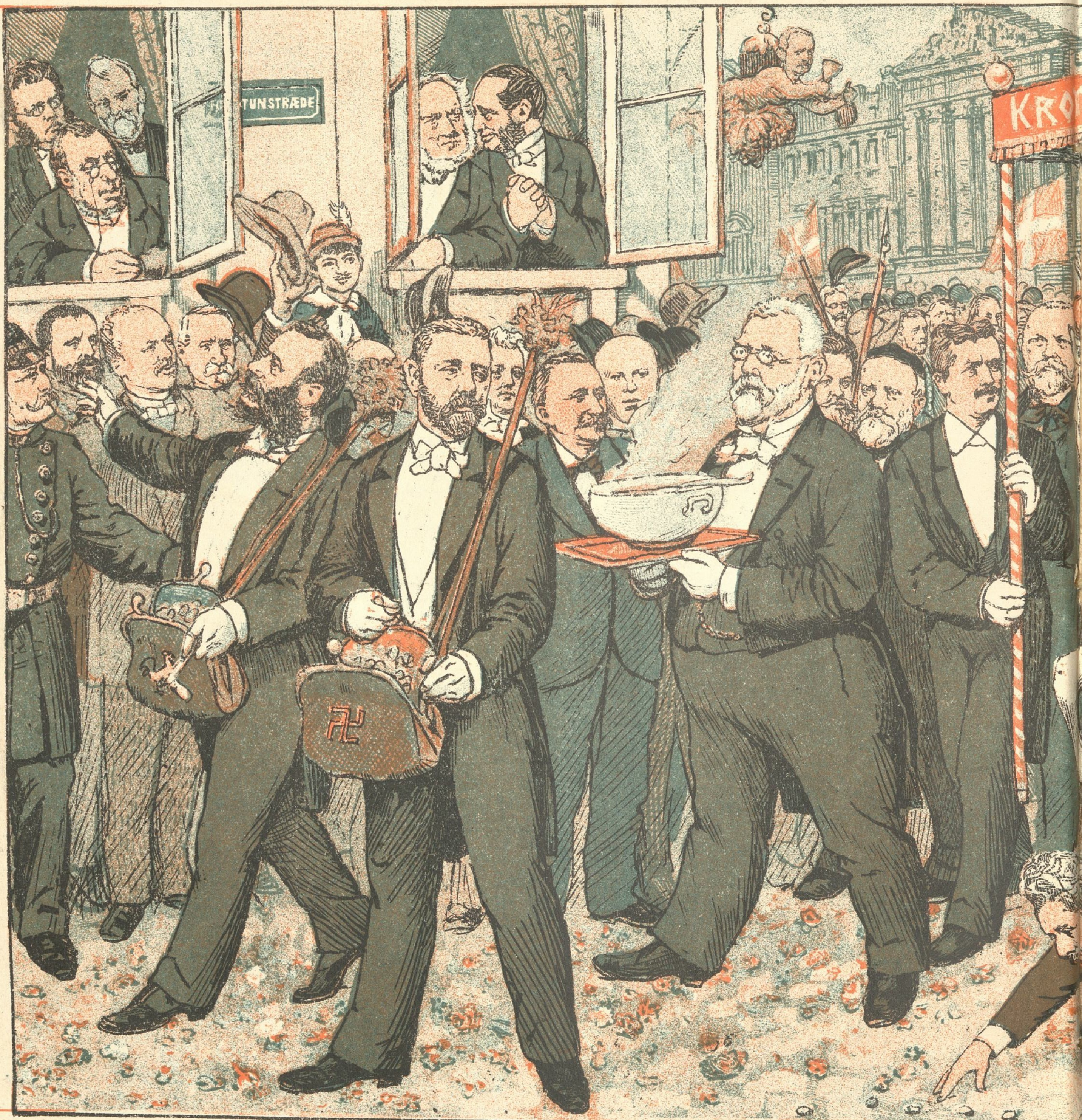
Ud til Borups Slagtehus I styrer
Og ransager Hjerter der og Nyrer,
Til I ser, hvorvidt Tuberkulosen
Truer Folk, der stammer ned fra Go—
Gode, danske Smørforbrugere!«

Strax hver Nigger vidste, hvad han skulde,
Og skrev flere Flæske-Sider fulde
Om den Indmad, som man fik fra Studen,
Og des Aarsag slog de sig paa Tu—
Paa Tuberklerne, som gik i Svin.

Og da, lig Jens Busk, et Svin betragter
Sig just ikke som en »Kostforagter«,
Gik den grimme Mad i dem min Sandten,
Som naar Tauber er ved Provi—
Provisoriets Afskaffelse.

Dog nu tog Borgmester Borup Ordet
Og fik oplyst, at han gjør med Kloret
Hver en Indvold i hans Intreprise
Saa umulig som en Eedvardsk Vi—
Viderværdig bitte Woldemar.

Men, er Politiken med i Legen,
Vil den nyde godt af Svinestegen,
Saa den holder paa det dementerede
Li'esom paa den Konsul, der kre—
Krediterede' den en Andesteg.

Nu drager Punch fra sit gamle Sted,
Men tager dog sine Husguder med,
Som venligst besørger hans Flyttedag
Efter Magistratens nyeste Smag.

Og udstrøer Blomster og ædelt Malm
Paa Gaden, i Stedet for Flyttedagshalm,
Af hvilket i Dag de sorte Smaa
Faar ikke en Gang det korteste Straa.

Under al den med Residensens Forlæggelse fra **Gammelstrand** til **Kronprinsessegade** forbundne Uro og Tummel har *Punch* haft det Uheld, at hans Ceremonimester har glemt at notere den ikke uvæsentlige Kjendsgjerning, at Mønstret til det paa de 2 foregaaende Sider kunstnerisk-sandfærdig gjengivne Øjebliks-Fotografi af selve

Flytningshøjtideligheden

er et frit Laan fra Hr. Direktør **O. Baches** berømte Billede af **Christian IVs. Kroningsoptog**, hvilken Forsømmelse herved i den historiske Sandheds Interesse pligtskyldigst redresseres.

Kulisse-Passiar for ever!

Vel elsker jeg højt, Du, mit København!
De mange forskjellige Scener,
Der afhjælper Publikums dybtfølte Savn,
Hvor Kunstens Fremme, Aktørernes Gavn
Sig ofte til Et forener.
Dog tykkes mig fast, at hver en Avis
For meget om Scenerne taler
Og sætter en Smule for vidtløftig Pris
Paa Skuespillerskandaler.

I Dannemark ligger der By ved By
Med Masser af Skuespilhuse,
Hvor »Direktører« af tvivlsomt Ry
Den ganske Vinter søger et Ly
For deres obskure Muse.
Den høje Thalia har intet med
De Thespiskærrer at gjøre;
Og hvordan de vel joller af Sted,
Er slet ingen Lyst at høre.

Hvor saadan en lystig farende Svend,
En Henrichsen eller Hansen
Eller en eller anden Hr. Petersen,
Paa Thepiskærren tumler sig hen,
Før han vel gaar bag ad Dansen;
Om han er i »*Nøddebo Præstegaard*«
Eller »*Kjøbmandshuse*« er skyldig,
Eller andre Jeppesens »*Plader*« slaar,
Er dog temmelig ligegyldig.

Hvor kan da en kjøbenhavnsk Avis
Med Sligt os tidt divertere?
Det er dog sikkert naturligvis,
At grumme Faa paa Sligt sætter Pris
Eller hvem det kan interessere,
At en eller anden Provinsfrøken Glad
Blev gift med Elskeren Jensen
Eller at Fru Petersen skal til et Bad
Med Bonvivant'en, Hr. Bentsen.

Nej, hver en kjøbenhavnsk »*Moniteur*«
Bør holde paa sin Prestige,
Og, vil man endelig gjøre Honneur
Som — ja, som theatralsk *Croniqueur*,
Man huske: *noblesse oblige!*
I Hovedstaden der har vi mer
End nok af Kulisse-Affære,
Saa vær saa artig! behag og server,
Naar absolut det skal være.

Her er der jo nok af Løst og Fast
Om den eller denne store
Aktør, der nu vil skifte i Hast,
Om alle de Kontrakter, der brast —
Og det vil jo altid more;
Om Reumert og om Mantzius,
Der atter i »Huset« vil spille,
Om Neumann, der skriver selv om sin Rus,
Og Olaf, der »ikke vilde«!

Tag for dem af Retterne! vær aa god!
En stor eller mindre »Stjerne«
Af dette saakaldte Kunstnerblod
Til Stoffet dem hjælper med frejdigt Mod
Og gjør det saa inde lig gjerne.
Lidt fejl Besked er en ærlig Sag —
Det hører til den Menage —
De retter blot Fejlen den næste Dag,
Saa bliver der dobbelt Kourage!

Et Inlæk om Maalføret.

Saadan ser en gammel Gubbe ut. Klage og atter Klage. Hvorfor i al Verden kan Verdens Gang ikke staa stille? Hvorfor skal der ændres Signaler? Og naar der endelig skal forandres Signaler, hvorfor ikke forandre dem alle sammen paa en Gang? Er der Konsekvens i slikt? Men Kammerherren og Amtmanden Bille skønner ikke slikt, han!

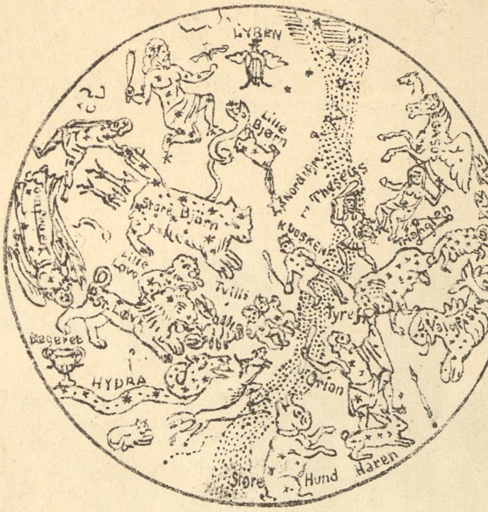
Jæg kaller, lisom Bjørnson, gamle Knudsens Ortografi for min, fordi jæg bruer den, jæg, og fordi jæg har Fidus til Knudsen; men det har Kammerherren, Amtmand Bille nok ikke, han. Har jæg maaske ikke Lov til at kalle hans Ortografi for min? Vet Hr. Kammerherren da inte, at naar jæg f. Ex. kjøber »på Guds Veie«, saa er Boken min, endda jæg ikke har skrevet en Tøddel i den, jæg? Har ikke den store Georg Brandes taket baade av Børne og gamle Folks Uttalelser og kallet dem sine, og ær han ikke et saa ejegot Gemyt, at jæg og Bjørnson ikke kan bli sint paa ham i fem Minuter? Men Kammerherren, Amtmand Bille skønner nok ikke sligt, han.

Jæg mener ogsaa lisom Bjørnson, at naar jæg har faaet mig en ordentlig Dragt, saa ær den min, endda jæg ikke har klaret Regningen med Skrædderen for Utlæk og Umake; og naar Bjørnson har faat skikkelig Juling og er blet klædt av, saa er Dragten hans, Fan hakke mig, endda han ikke selv har syt den, men laant den av gamle Knudsen. Skønner kanske Kammerherren, Amtmand Bille heller ikke slikt, han?

Han kaller Bjørnson »Østlænding«! Vet han da ikke, at Bjørnson stammer i like Linje fra Dovregubben og har væt »over de høje Fjælle«, og at det er derfor, at Spraaket i hans Bøker minner om Fjælleboderne? Han kaller det »uhøfligt« og »inkonsekvent«, at Bjørnson prater Norsk. naar han henvænner sig til de danske; men selv prater baade Hr. Kammerherren og Hr. Amtmanden dansk, naar han ligger ved Bad i gamle Norje. Skønner han da ikke, at Forhollet ær ganske likt, enten man bader sig i Norje, eller gaar i Vandet i Klareboderne? Naar Bjørnson og jæg har faat vort Honorar for Vandgangen i Gyldendalen og naar Bille har betalt sit for Badningen mellem Norjes Skær, saa ær vi jo alle like glade Gutter for det. Men nu tvætter jæg mine Hænder, thi jæg kan ikke følge med længere, fordi dette ær »over Ævne«. Skønner kanske Kammerherren, Amtmand Bille heller ikke slikt, han?

Taakestjerne Taakesøn.
Norsk Normand fra Norje.

Stjærnehimlen
i Eftervinteren 1890.

Kortet forestiller Kjøbenhavnernes politiske og literære Horisont og er nærmest bestemt for dem, der kan hitte Rede i det.

Stiller man sig med Ansigtet mod Stjernehimlen, vil man til sin Forundring opdage, at man har Nakken bag Ørene og det højre Næsebor paa den modsatte Side af det venstre. Man vil da med Lethed kunne angive Stjernernes Stilling, idet hele Vrøvlet vil ligge i en Vælling omkring Mælkevejen, medens den sunde Fornuft vil kunne findes Østen for Sol og Vesten for Maane.

Naar man med **Kudsken** kjører til **Trianglen**, vil man ikke kunne undgaa at passere den ovenfor nævnte Mælkevej, der i prosaisk daglig Tale benævnes Fredericiagade. De lovkyndige Himmellegemer vil her kunne findes samlede i forskjellige Grupper, der i Reglen holder sig i en vis taaget Almindelighed. De mere fremtrædende iblandt dem har man givet Fællesnavnet **Thesevs** (se paa Kortet), hvilket formodentlig er en astronomisk Vittighed for at antyde deres Forsøg paa at finde en Ariadne-Traad, der fra Vrøvleriets Kjærnemælk kan føre til normale, himmelske Tilstande. Dette Haab synes dog hverken provisorisk eller »midlertidig« at ville gaa i Opfyldelse. **Krebsen** — hvis »Vennekreds« strækker sig lige fra Kolling til Venstrebladets Trykkeri i Holbæk — holder sig nemlig stadig i foruroligende Nærhed af Socialismens **Hydra**, saa at det kun er et astronomisk Tidsspørgsmaal, hvor vidt disse To vil gaa op i en højere Enhed, med Graabrødretorv som Zenith. Sandsynligvis vil da **Haren** fra Integade, der for Øjeblikket viser en udpræget Tilbøjelighed til at holde sig indenfor Berlins Horisont, blive optaget som Trediemand i denne højst mærkelige Konstellation.

Jomfruens Stilling, — der naturligvis særlig kan iagttages fra Dronningestolen paa Møen, — har i forrige Uge været Gjenstand for almindelig Opmærksomhed. Den **lille Bjørn**-bak har forsøgt at tage **Tyren** ved Hornene, og en ganske nyopdaget Asteroide fra Varde med det ikke ukjendte Navn Sørensen har holdt sin Jomfru-Tale; men det er ikke lykkedes Nogen af dem at bevise, at hun endnu ikke er fuldmoden. Baade den **store Løve** fra Nørresundby, den **lille Løve**, ogsaa kaldet lille **Klaus**, fra Assens og en tredie mindre betydende **Falken-Stjærne** er optraadte som hendes Riddere, saa at hun nu er erklæret tilstrækkelig »fix« til at kunne komme i den syvende Himmel og paa Folkehøjskole.

Man vil iøvrigt let kunne se af Kortet, at **Valgfisken** foreløbig er skubbet til Side, men at den dog holdes i Beredskab for paakommende pludselige Tilfælde.

Paa det literære Felt af Himlen ser det endnu en Smule taaget ud. Hverken **Lyren** eller **Pegasus** nyder synderlig Anseelse i den **Krogh**, hvortil de ifølge Tidernes Ugunst er henviste. Endogsaa den **store Bjørn**, der tidligere rumlede paa **Karlsvognen** hen »ad Guds Veje«, har fornærmet trukket sig tilbage til Gaustad. At „**Nordstjærnen**“ stadig holder sig, er et Fænomen, der ikke har synderlig Interesse. Den dobbelte Broderstjærne **Tvillingerne** staar vedblivende temmelig isoleret. Den Ene af dem lyser over Kjøbenhavn, den anden over Jernbanegade, uden at dog Nogen af dem kan gjøre Fordring paa at kaldes et Lys. Astronomerne har aabenbart ikke rigtig Fidus til Knudsen, hvad enten Riis sættes for eller Rode staar bag. Da de desuden Begge røber Tilbøjelighed til at bevæge sig fra Højre til Venstre, er det tvivlsomt om den Ældste af Tvillingerne vil kunne holde Kampen for Tilværelsen gaaende i en længere Aarrække; den Yngre har trods Sangforeningen **Orion's** umiddelbare Nærhed kun opnaaet at stille sig i et temmelig misligt Forhold til Hofmusiken.

At **det dobbelte W** i Mælkevejen skal kunne udtydes som **Woldemar**, er kun en Overtro fra Hexernes Tid. Saafremt Woldemar overhovedet har Berettigelse til at existere paa anden Maade end som en uhyggelig Levning »af Dagens Krønike«, maa man enten søge ham i Stjernetaagen „**Logos**“, der nok for Tiden er i stærk Opløsning, eller eventuelt i det kyniske Stjærnebillede **Hundene**.

Liget Hermans Forsøg paa »at hænge Graahimle op« har for nogen Tid siden vakt en vis Munterhed i de sagkyndige Kredse, men vil næppe faa nogen Betydning for Astronomien.

Naar der paa ovenstaaende Kort ses en Stjærne, som ikke ses, betegner det, at den ikke længere er fix og derfor skal have en paa Planeten. Blandt disse Planeter er **Venus** for Tiden den interessanteste. Hun har hidtil uanfægtet spillet Stjærnekomedie ved Midas-Tid i Kjøbenhavn, men en ny Stjærne, der nylig har vist sig i Malmø, synes allerede at have gjort hende missliebig. Det var Alt, hvad hun fik for sin Villighed! Forhaabentlig vil hendes »kunstneriske Krav« dog snart tillade hende at hævde sin Plads som den eneste rigtige Stjærne paa Theaterhimlen.

Mars, ogsaa kaldet Defensor patriæ, har en Tidlang forsøgt paa at lyse rødt i Integade, men er nu heldigvis i hurtig Nedgaaende. »Gnavet« har ikke været heldigere i sine Bestræbelser efter at opfattes som Morgenstjærne, skjøndt Otto stadig synger Vægterversene med sædvanlig Livlighed til Omkvædet: »Gnavet hævner!«

Punch, der stadig hævder sit Ry som Nutidens første Observator, har forøvrigt nylig gjort den højst interessante Opdagelse, at **Merkur** — der, som bekjendt er Medlem af Grosserer-Societet —, har »bunden Rotation« ɔ: uafbrudt vender Ansigtet mod Solen. Fænomenet er iagttaget paa Børsen, hvor Solen, som man veed, er Gehejme-Etatsraad for alle store nordiske Himmellegemer. Nogle merkuriale Oppositionsmænd satte en Bevægelse i Gang, der gik ud paa at vende ham Ryggen og sætte Pletter paa Solen, men det lykkedes ham at holde dem til Ilden, eller for at bruge et astronomisk Udtryk at sætte sin »Korona« paa Værket, saa at samtlige Medlemmer af Merkur nu i en uoverskuelig Fremtid maa kredse rundt om ham og vende et ærbødigt Ansigt til hans straalende Skive.

At Punch om Torsdagen ikke oftere vil servere sin Himmerigsmundfuld i Nærheden af **Fiskene** ved Gl. Strand, er foreløbig det eneste Himmeltegn, der varsler om en lysere Fremtid.

Farende Svende.

Nu rejser vi ned til Spreen
Og faar Plads i Komiteen,
Som giver sig i Lag
Med den normale Arbejdsdag.

Den savner vi, det er Sagen;
Især er Arbejdsdagen
Ved Marmorkirkens Portal
Nok ikke rigtig normal.

PUNCH udgaar hver Torsdag. Pris 2 Kroner Kvartalet. (Enkelte Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle kongl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor, Kjøbenhavn, **Kronprinsessegade 34.**

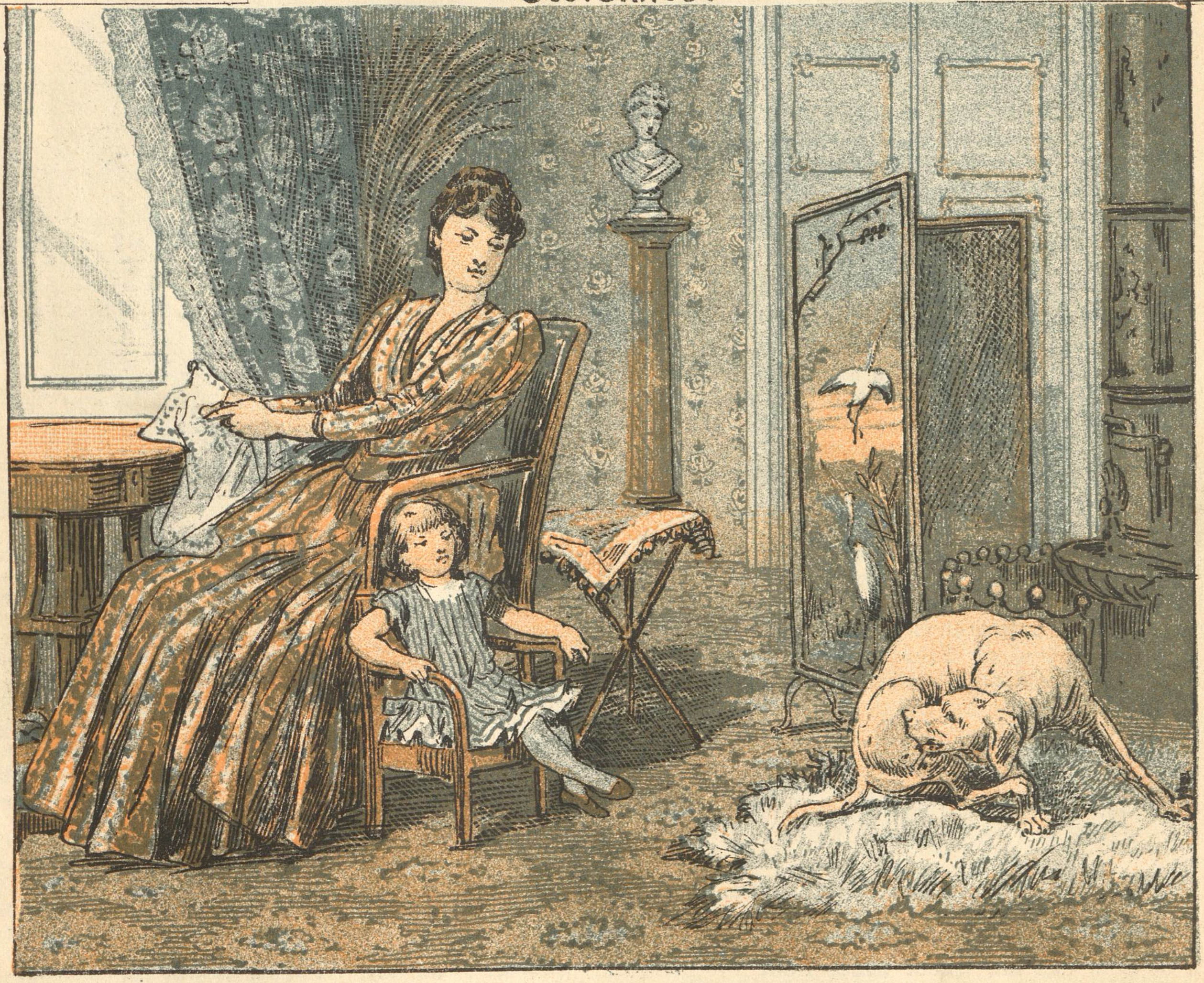
Mapper og Pragtbind til Bladet: 2 Kr.

Redigeret af Angelo Haase, udgivet af og trykt hos C. Simonsen i Kjøbenhavn.

1890. Torsdagen den 27. Marts Nr. 13.

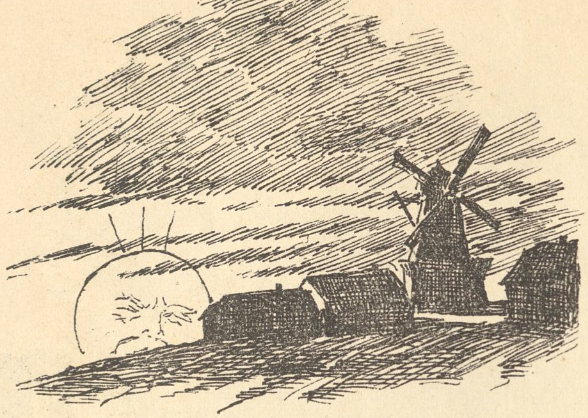
PUNCH.

Stofskifte?

— Moder, — Diana behøver da aldrig at være sulten.
— Men hvorfor dog, min lille Pige?
— Jo den har alle sine Lopper, og dem holder den vist meget af.

Ved Solnedgang.

Et Sorgens Bud fra Berlin vi fik,
At han, som blandt Tyskerne staar
I Ry for sin »ærlige Mægler«-Butik
Og for sine trende Haar,
Har atter sporet en dybtfølt Trang
Til Lettelse fra sin Empløj;
For uigjenkaldelig sidste Gang
Har han frabedet sig Kantsler-Rang
Og taget sit Rejsetøj.

Paa sine Lavrbær han slaar sig til Ro,
Da neppe der venter ham fler,
Som Hertug til Lauenborg, Nr. II
Og Generaloberst, med mer.
Ifølge den Magt, der gaar for Ret
I selve den „*sittliche*“ Stat,
Kan nu dens „*Gründer*“ stirre sig mæt
Paa »Kejserens legemsstore Portræt«!
— Det er dog et Slags Surrogat.

— Der vandrer en Guddom hernede paa Jord
Til Højhed og Fald for Enhver
I Lykkens og Brødens lønligste Spor
Med Tømme og Svøbe og Sværd.
Hun nedstyrted' Ørnen fra Kapitol
Til Aadsler og Ormenes Kryb
Og løfted' til Lys og Liv og Sol
Galilæiske Mænd paa ST. PEDERs Stol
Fra Katakombernes Dyb.

Usynlig hun vandred ad Vejen frem,
Han baned med Jern og Blod
Fra Sønderborgs Ildhav til Paragraf V,
Som han har traadt under Fod.
Hun spandt hans Bedrifter ind i sit Net
Og drager dem frem for sin Dom,
Hin strenge, ubønhørlige Ret,
Som Folkegaver og Kejserportræt
Aldrig faar styrtet om.

Snart løfter ADRASTEIA det Slør,
Der skjuler Gjengjældelsens Dag,
Hvor Dobbeltørnen, trods Næb og Kløer,
Faar stækket sit Vingeslag,
Hvor Nattens mørke Datter paa Skjold
Højt løfter hvert svigtet Ord,
Mens Blodflaget vifter med brandrød Fold
Til Hævn for Uret og Straf for Vold
Paa Blodets og Jernets Jord.

Gutten og Troldungen.

Frit efter Chr. Asbjørnsen.

Der var en Gang en Gut, som sad paa »Strøget« og knækkede Nødder. Det var hans bedste Fornøjelse, naar han ikke gav Velgjørenheds-Forestilling for fattige Komponister; for Gutten var hofmusikalsk. Saa fandt han en vældig ormstukken en, der var grangivelig ligesaa stor som »København«. I det samme kom en Troldunge spadserende forbi; han havde faaet et nyt Hovede paa en mager Krop, derfor knejste han saa strunk som en Rode-Mester og troede, at han kunde sige Alt, hvad han vilde.

»Hvad er Du for en Fyr?« sagde Gutten.

»Du kan gærne kalde mig en Pirat, for det er jeg«, sagde Troldungen; «og Du kan gjærne kalde mig en af de smaa Graa, for det er jeg ogsaa. Men jeg kan baade sparke og spytte, for saadan bruger vi oppe i den Fjæld-Krogh, hvor jeg kommer ifra!«

»Saa voxer der vel ingen Birkeris til Troldunge-Haler oppe paa Fjældene da?« sagde Gutten.

»Der traf Du det! Artige Børn skal ha' Klaps og de uvorne skal ha' Klap, det er Bohêmeligheden ved den moderne Opdragelse. Lav dig nu til, — for nu vil jeg æde dit gode Navn og Rygte.«

»Andante! Andante!« raabte Gutten paa hofmusi-

kalsk; men det hjalp ham ikke. Troldungen tog sin Sværtekost, dyppede den i Rendestenen og dængede ham, saa at Exekutioner og Flygler og gammel Gæld og Kongens Foged suste omkring Ørerne paa ham. Men den Behandling »schyttede« Gutten ikke om og skyndte sig at lægge Papirerne paa Bordet. Da saa Troldungen saae, at Papirerne var i Orden, blev han pludselig ganske flad og lille og krøb paa Hovedet ind i den ormstukne for at gjemme sig.

»Nu har jeg dig!« raabte Gutten. »Saa du vil dænge uskyldige Folk? Det skal vi nok faa sat en Pind for.« Og saa satte han en Pind for. »Nu er Du èn Umulighed,« sagde Gutten. men Troldungen bare grinte. Han vidste, at ormstukne Sager med Troldunger i er den lifligste Barnemad for alle Københavnere uden j.

Saa tog Gutten en Proces og gav sig til at banke løs paa Nødden, men den holdt alligevel. Troldungen sprællede og peb i Fingrene, saa at de smaa Graa omme i Badstuestræde slog Kolbøtter af Henrichelse. »Vil Du bekjende?« skreg Gutten, men det vilde Troldungen slet ikke høre Noget om. Han galede som en Snushane og forsikrede, at han selv havde ladet en Mand forhøre sig om, at der ikke var et sandt Ord i det Hele. Derfor kunde han med rolig Samvittighed bande ved Knudsen paa, at det var sandt Alt sammen.

Saa gik Gutten op i en meget stor Smedje, hvor der hamres tre Aviser paa een Presse. »God Dag,« sagde Gutten, »jeg vilde gjære smedde, mens Jernet er varmt. Kan I ikke hjælpe mig at faa denne ormstukne Tingest slaaet i Stykker?« — »Hæng i!« sagde Formanden. Saa gav Gutten sig til at hamre løs efter Noder, for han var hofmusikalsk; men Nødden vilde endda ikke gaa i Stykker. Troldungen begyndte at blive hed i Hovedet og laa ligesaa stille som en Mus. Han legede, at det Hele slet ikke kom ham ved.

»Vil Du nu bekjende!« raabte Gutten.

»Jeg er ikke hjemme, — jeg er paa Rejse«, skreg Troldungen. Han syntes stadig ikke, at han kunde være bekjendt at bekjende.

»Der maa grovere Konfekt,« sagde Formanden for Smedjen, og saa gik Gutten ud for at hente grov Konfekt. Han vidste jo nok selv, at Troldungens Historie kun havde været et frit Fantasistykke over Themaet: »Auf Flygeln des Gedichtes«; men, naar man er sværtet sort, maa man have Sort paa Hvidt for at kunne vaske sig ren. Da Gutten kom tilbage, havde han derfor ogsaa alle Lommerne fulde af Attester. Dem svøbte han om Hammeren, saa at den blev ligesaa tung som et Dommedagsslag, og lod den suse ned over Nødden.

Den ormstukne knagede og bragede i alle Spalter; Liget Herman vendte Mølle henad sine Graahimle af Forskrækkelse, og lille Johan sparkede til alle de Theatre, som hans lange Broder endnu ikke selv dirigerer, bare for at tale om noget Andet, — men lige meget hjalp det: Nødden smadredes i Stumper og Stykker, saa at alt det ormstukne vendte udad.

»Lad være, — lad være!« hylede Troldungen. »Jeg har jo hele Tiden vidst, at det var Opspind det Hele, — — jeg har bare ikke havt Lejlighed til at sige det!!« Med disse Ord forsvandt han som en Røg fra alle anstændige Menneskers Selskab og foer som en Umulighed op igjennem Skorstenen.

Men Kjøbenhavnerne, baade med og uden j, stod ganske forbløffede og kiggede efter ham. Saa vidt havde de ikke en Gang troet, at en Pirat kunde drive det.

»Jeg mener, at det var en Troldunge, der var i Nødden,« sagde Folk.

»Ja, det var saa!« sa'e Gutten.

En Handlingens Mand.

Greven, der raader for venstre Fløj
Med sit bekjendte Snakketøj,
Mæled forleden med Fynd og Klem:
»Kunde man ikke forhandle sig frem,
Maatte man se at handle sig til'et,
Hvis man da vilde ind i Spillet!«
— Det var et sørgeligt Øjeblik
For den berømmelige Taktik.

Det blev des værre ikke gjort klart,
Hvad samme Ordfører for sin Part
Egentlig agter at handle med,
Naar dette Jærtegn skal finde Sted;
Thi, skjønt han forhen tidt har haft den
»Djærvhed« at angribe Handlekraften,
Handled' han selv, hvad Vorherre veed,
Aldrig med Alvor og Skjønsomhed.

Een Gang i nylig forsvundne Aar
Blev han i Venstres grønneste Vaar
Eller dets yngste Danmark set:
Den bød han være til Handling beredt.
Ja, naar det gjaldt at kompromittere sig,
Skulde de barestens inte genere sig,
Han vilde selv i egen Person
Give dem gratis Absolution.

Men, da der endelig En fremstod,
Som sig paa Førernes Ord forlod
Og sig som »kompromitteret« hengav,
Stod der i Førernes »*Morgengnav*«:
Fy for den Ledre! Vorherre bevares!
Saadan en Handling kan aldrig forsvares!
Det er med Aandens Vaaben, min Ven,
At man bør myre Ministeren!

Mon nu Hr. Greven virkelig tror,
At han med sine »forblommede« Ord
Skulde sig kapre en billig og nem
Haandsrækning, naar han skal »handle sig frem«?
Tak! Nej med den Slags uægte Varer
Ikke Forhandlingsbutikken han klarer!
Der er dog ingen, som selv for Spas
Byder paa denne Harlekinslas.

Riposteret.

Prokurator: Det var en skrap Prædiken, De holdt i Søndags, Hr. Pastor; havde Djævelen været i Kirke og hørt den, havde De vist faaet Dem en Injurieproces — —.

Præst: Ja, saa vilde han vel ogsaa have vundet den; for han har jo alle Jurister paa sin Side.

Krølhaar med Fjedre?

— Jeg kommer vist snart til at anskaffe mig en Paryk.
-- Ønsker Obersten den med Fjed'r?
— Nej — jeg holder mig til det Gamle; — jeg vil dog hellere have den med Haar.

Jonglør-Vise.

Meget frit efter: »Der var en Gang —«.

Jeg bærer min Hat
Akkurat, som jeg vil,
Og min Kappe paa hvad for en Skulder, jeg lyster,
Jeg kan slutte mig til,
Hvem jeg nys har forladt,
Naar man bare mig rejser behørige »Bøster«.
Hvert Sogn har sin Hex og hver By sine Trolde;
Nu vil jeg til Badstuestræde mig holde,
Thi der gjør man Honnør,
Naar man ser en »Jonglør«,
Som har blandt Evropæerne vovet sig hen for at solde.

Jeg bærer min Hat
Li'esaa skjævt, som jeg vil,
Naar jeg udfører mine Jonglørproduktioner,
Og mit vexlende Spil
Gaar bestandig saa glat,
Som jeg mindst havde været tre, fire Personer.
Fra Gammelholm over til Badstuestræde
Jeg slaar mine Volter og hilses med Glæde,
Naar blot Linen saa stram
Er, som det »Epigram«
Om vort Forsvar, som jeg Peter Nansen gav nylig at æde.

Jeg bærer min Hat
Paa de Haar, som jeg vil,
Og min Kappe jeg vender, saa tidt det skal være,
Ja, St. Georgs Postil
Er nu atter min Skat
Og paa gyngende Grund vil igjen jeg mig nære.
Hvert Sogn har sin Hex og hver By sine Trolde;
— Før sang jeg om Dybbøl og Garderhøjs Volde,
Nu hos Hørup jeg maa
Se hans Bifald at naa;
Det kan vindes, naar Hjerterne bare bli'er tvivlende kolde.

Billige Folke-Things-Koncerter.

Endnu kun i nogle Dage giver den forenede Opposition sine saa populære Folkekoncerter i Koncertpalæet i Fredericiagade. hvortil Entreen ved Hjælp at Statens Tilskud er aldeles gratis. Hver Dag møder Koncertgiverne med et nyt Program. Af det sidste skal særlig fremhæves følgende gode Nummere:

1. Kor af *„Syvsoverdag“*, udføres af samtlige »Forhandlingsvillige«.
2. Romance af *„Sovedrikken“*, foredrages af Finansudvalgets Formand.
3. *„Sof i Ro“*, Korsang, udføres af Udvalgsmedlemmer over Middelgrundsfortet.
4. *„Ensom er jeg, dog ej ene“*, Solo af Folkethingsmand Klein.
5. *„Nu titte til hinanden“*, Duet af de Herrer C. Hage og Klein.
6. Skjændeduet af *„Fra Djavolo“*, udføres af C. Berg og Holstein Ledreborg.
7. *„Pastoralsymphoni“*, udføres af Henning Jensen; (Samme Karl spiller nemlig stærkt paa alle Slags Instrumenter.)
8. *„Klokkens Lyd er min Fryd“* foredrages af Høgsbro.
9. Potpourrie af *„Den lille Rødhætte“* af de Herrer Hørdum, Harald Jensen og Peter Holm.
10. Brudstykker af Oratoriet *„Moses“*, udføres af Herman Bing.
11. Arie af *„Profeten“*, synges af Eed. Brandes.
12. *„Jærnbanegalop“* af samtlige »Forhandlingsvillige«.

Mellem de forskjellige Nummere serveres med extrafin Kammermusik i den rigtige Kammertone af Hr. Korsgaard.

NB. Paa Grund af den overordentlige Tilslutning, saavel den »danske« som den »europæiske« Koncert har opnaaet i Vinter, vil Saisonen allerede til den første kunne vente sin Afslutning.

Ved Kaffen.

Fru Juliane Petersen: God Dag, søde Fru Schrøder — ja tusind Tak, bare en ganske lille bitte Kop paa Bunden, for De har vel set i Berlingske, at nu stiger den ligesom Thermometret, begrundet paa, at Priserne bliver højere, nemlig Kaffen mener jeg, for jeg véd jo nok, at ti Øre pr. Pund ikke er nogen Spøg for Dem, og Gud sikken et Foraar, vi nu har faaet med ikke videre Frost og snart Provisorium, saa jeg har det formelig med Vapørser i min Vinterkaabe, og nu holdt jo baade Fremtiden og Skuespillerforeningen Jubilæum og Journalistforeningen skal, og hvis de bliver ved at fejre deres 10-Aars Jubilæum hvert Aar, saa kan vi rigtig nok se Fremtiden i Møde uden Bekymringer undtagen for Mad og Drikke, som vi ikke fik noget af ude

i Kasino, hvor vi naturligvis var med, uden et afgnavet Koteletben, som der var nogen, der havde været saa venlig at levne til os. Men Gud man kommer der jo heller ikke for at spise og tylle i sig, men for den kunstneriske Nydelses Skyld, som var *Ser Jer i Spejl* og Wolfgang Hansen og Fristrup, men som jeg heller ikke fik noget af, fordi Petersen ikke vilde sidde oppe paa Galleriet, men saa var der jo hele Lakræmdølakræmen og Balduins Fremtidsmusik og det smukke Formaal, som jo er at Medlemmerne skal have en glad Alderdom for Udbyttet af deres Anstrengelser, og nu gad jeg vide, hvor meget jeg faar, fordi jeg dansede hele Natten, hvad der var meget anstrengende, og saa har jeg været til Skuespillerforeningens Variété, hvor jo Formaalet er det samme, nemlig en glad Alderdom og Forsødelse af Livsaftenen, og jeg haaber, den maa blive sødere end vores Aften var, og det er vel navnlig til Benefice for Koristinderne fra det kongelige, som ogsaa nok kunde trænge dertil, og saa maaske Kammerherren, og desuden er det Meningen at lave en anerkjendt Sygekasse for alle de stakkels syge ved Theatret, som man kan se paa de røde Plakater i denne Tid. Jeg var da naturligvis inde og blive fotograferet hos Mester Olaf, som for Resten slet ikke var Olaf men Pacht, men det er dog alligevel morsomt at komme i Kassen med Heiberg og Fru Emma Nielsen, og det kan nok blive til et Kassestykke, hvis de sælger mit Portræt i veldædigt Øjemed, men for Resten saa jeg ikke noget videre af det hele, fordi Petersen var bleven tørstig og vilde have en Bajer i den store Sal, mens de spillede i den lille, og da vi saa kom ned i den lille, saa spillede de i den store, og da de spillede i dem begge to, saa var vi oppe og vinde tre Nitter i Tombolaen, saa vi fik ikke andet at se end Jaques Wiehe og Poul Nielsen, som var saadan nogle Fy-föj-Piger, som man ikke kan være bekjendt at se i Virkeligheden, men nok, naar det er Herrer, og Petersen sagde, det lignede dem fra Rantzau, ikke han Politiassistenten men den anden, og saa skal jo Vilhelm Wiehe have læst saa øndig op, og hans Kone født Hansen, dansede, og naar hun nu gaar til Folketheatret, saa kan han jo gaa til Balletten, hvad der vel ikke er under hans Værdighed, for der er jo ingen Marx, som heller ikke optraadte i Variétéen, men derimod en Student, som var fransk Sjangsonette, og det er jo mageløst morsomt saadan at se Kjøbenhavnernes Yndlinge paa nært Hold i alle Kaféerne, hvor Opvarterne var Studenter og Skuespillernes Koner stod bag Skjænken, mens de selv spillede i Theatrene, og saa de Skuespillere, som aldrig nogensinde spiller Komedie, fordi de ikke kan. Saa omtrent Klokken Tolv blev vi smidt ud af Bollevig, som nok skal være noget ved Folketheatret, og saa var jeg da saa heldig at vinde en Billet til Dagmar i Tombolaen, men da vi saa kom derhen, saa var der ingen Forestilling, og hvis den gjælder til i Aften, hvad jeg ikke tror, saa vil jeg spørge Dem, søde Fru Schrøder, om De ikke vil have den. De kunde da altid prøve paa at komme ind, for De har jo saa faa Fornøjelser, saa jeg synes, De skulde, og De ved jo, at Petersen og jeg har set det, og Pigen var i Kasino i Søndags, saa De skal ikke genere Dem for at tage imod den. Farvel, søde Fru Schrøder, Tak for Kaffe og god Fornøjelse i Aften.

Foraaret begynder!

Enhver der vil, kan se paa Tryk,
At Foraarstiden med et Ryk
Nu flytter ind i Landet;
Thi, har man ingen Vinter ha't,
Er det jo øjensynligt, at
Den ej kan gjøre andet.
Mens Martsviolen breder sig
Paa Landet rundtomkring,
Sit Leje Stæren reder sig —
Kun Skøjteklubben kjeder sig,
Men det gjør ingen Ting.

Skjønt Himlen var bestandig graa,
Man undrende fornylig saa
I Fredericiagade
En »midlertidig« Foraarsblomst;
Men den fik hurtig sin Bekomst
Og bar kun visne Blade!
Det kan jo Bønderne forstaa:
Naar Tiden er saa knap,
Kan Frosten ej af Jorden gaa —
Men Chresten haler Støvler paa
Og vader rundt i Sjap.

Nu spirer Ukrudtsplanter frem
Af Jordens fugtig mugne Gjem,
Som Solens Magt har blødet,
De breder sig i saftigt Flor,
Hvor »Brandes' Mælkebøtter« gror
Og Liget Bang har gjødet.
Af »Padderok« og »Klinte« man
Kan skimte Blad og Top,
Og spæde »Føllefødder« kan
I Badstu'stræde hos Johan
Med Rode rykkes op.

Ubændig Jævndøgns-Stormen fnøs!
Fra Rømersgade brød den løs
Ved Valgene forgangen;
Ja, bag Kulisserne saagar
Man Oprørsstormens Susen har
Med Undren kjendt paa Klangen:
Men, om den end med Færdighed
Har raset, gik dog kuns
Paa Grund af dens Ihærdighed
Og Vilhelm Wiehes »Værdighed« —
Marxisterne til Bunds.

Den skjønne Vaar er Haabets Tid;
Man efter Vint'rens Kiv og Strid
En Sommer har i Vente!
Man overalt Revanche ta'er,
Ja, i Kasino nu saagar
Sæsonens Fejde endte:
Man af Carl Nielsen Skatter to',
Til Watter-sot man fik;
Men lystelig man atter lo, — —
Naar nu blot ej et Watter-loo
Vil bringe ny Panik!

Den svale, milde Foraarsluft
Og bly Violers friske Duft
Om liflig Sommer varsler;
Men desto værre! Ofte gaar
Det Vaaren li'esom Bjærget, naar
Kun med en Mus det barsler!
Vil Storm og Slud i Haabets Sted
Fj dække Lysets Sol,
Saa Berg og Greven raaber: »Red
Jer, Børn! — — Hvad vilde vi dog med
Den visnede Viol?«

Hermed følger et **illustreret** Annonce-Tillæg.

To Munke.

C. Bloch *pinxit.* Punch *delineavit.*

At sige Verden glad Farvel
Er aldrig let at nemme.

PUNCH udgaar hver Torsdag. Pris 2 Kroner Kvartalet. (Enkelte Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle kongl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor, Kjøbenhavn, Kronprinsessegade 34

Mapper og Pragtbind til Bladet: 2 Kr.

Redigeret af Angelo Haase, udgivet af og trykt hos C. Simonsen i Kjøbenhavn.

1890. Torsdagen den 3. April Nr. 14.

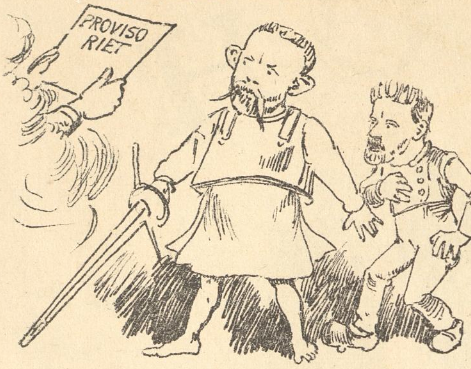
Trøsterigt.

— Jeg troede virkelig, det var af Kjærlighed, at Johan giftede sig med mig; men nu ser jeg altfor godt, det kun var mine Penge, han vilde have Fingre i.

— Men saa er det dog en Trøst for Dig at vide, at han ikke er saa stor en Idiot, som Du har anset ham for.

Indfriede Løfter.

Det var i Januar den en og tyvende,
Da Venstre »vandt« sit sidste Folke-Slag
Og kom paa Sejrens Vinger atter flyvende
Til Reden under HØGSBROEs lune Tag,
Da lovede Partiets Førerskare
Saavel med Mundlæ'er som med Manifest,
Den vilde intet »provisorisk« spare,
Men møde den Slags Ting med skarp Protest.

De kom herind, tog Plads paa deres Sæder
Og brugte som sædvanlig deres Mund,
Saa KORSGAARD stempled' GREVEN som Forræder,
Og GREVEN aaled' LETHs for lette Pund.
Mod ESTRUP eller BAHNSON Ingen glemte
At sætte rask sig paa den høje Hest;
Men »Provisoriet de godt dog gjemte,
Thi det er det, som kaldes »skarp Protest«.

»Forhandlingspolitiken skulde fremmes«,
Var Løftet, som i »Folket« svært blev hørt;
Og den Reform, at nu der kunde stemmes
Fra tomme Stole, fik de gjennemført;
Men, hvad man ellers kunde expedere
Fra først til sidst, var kun at gjøre Blæst:
Frilager, Frihavn, Toldreform, med mere,
Blev syltet, — det var sagtens »skarp Protest«!

Vort Vælgerfolks Profeter og dets Mahdier
Har lovet baade »Dansk« og »Evropæer«
Finansbehandling gjennem alle Stadier,
For at man kunde naa en »ordinær«.
Saa naaede knap den gjennem »Folkets« Kammer,
Hvor den et halvt Aar sad i mørk Arrest!
— Nu volder »Provisoriet« atter Jammer
Og Løfter om fornyet »skarp Protest«.

Thi GREVEN — lad os bare huske paa 'et! —
Har været alt i Flamme og i Fyr
Og uden Trældomsfrygt paa »Handling« slaaet,
Saafremt hans »ny Taktik« gik over Styr.
— Saa vover endelig JENS BUSK sin Trøje,
Og GREVEN sine Buxer og sin Vest,
Og »Broderkrigen« har vi da for Øje;
Thi det var den, der kaldtes »skarp Protest«.

Dog lige strax skal Ingen blive bange
For, hvad hin ledre Borger hitter paa;
Af Løfter har han nemlig givet mange,
Men opfyldt har han rigtig nok kun faa!
Lad ham nu gaa i Staal og Assensplade;
Men den, der ler til sidst, han ler dog bedst!
— Om gik han forhen i en anden Gade,
Naar Venstres Færd blev mødt med skarp Protest.

Strambux.

Interiør fra den literære Fri-Skole.

Kor. Virpe skarpe skrirpe, - naarpe darpe, virpe skarpe skrirpe!

Børne-Lehrer **Georg**. Det var Ret, Kinder! — Spyt i Blækhuset og hæng i. Ved Logos og Sankt Nietzsche, just nu maa der skrives Noget. Er jeg maaske ikke Jeresches Lehrer? Er jeg ikke Jeresches Høvding?

Kor. Vi kjender ingen Høffding uden dig!

Hr. Georg. Meget godt. Aa, Du lille Københavner, dér — lad mig en Gang høre, om Du kan skrive realistisk.

Den lille Københavner (læser). Da jeg er overtydet om det Ubegrundede og Uretfærdige i mine Beskyldninger, vil jeg efter fjorten Dages Udsættelse ikke renoncere paa at erkjende — — —

Hr. Georg. Vaas, — det er ikke det, jeg mener. Men kan Du oversætte mig Sætningen: »Hun rakte ham rødmende sin Haand« paa Realistik?

Den lille Københavner. »Hun lagde sit unge Legeme tæt op til hans og sugede lange Kys af hans Læber. I dette Øjeblik levede hun saa fuldt og rigt, som hun ikke paa længe havde levet. Næste Dag kom hun paa Hospitalet.«

Hr. Georg. Særdeles godt. For Resten giver Du dig ikke en anden Gang af med at erkjende Noget. Hvad skulde vi allesammen leve af, naar vi skulde erkjende? Se en Gang paa lille Gunnar Heiberg deroppe i den venstre Krogh; han kan spytte, saa at det flyder over Lamperækken paa det Kongelige og helt ned i Børstidende, men giver han sig nogensinde af med at erkjende?

Verner von Endymion. Hr. Lehrer! Nu har jeg sat ti Østerlændere i Idiotanstalten og bragt alle Vestlændere i Tugthuset.

Hr. Georg. Det kan jeg lide Dig for. Du er saa livsglad. Men vi er alle livsglade. Er vi ikke Alle livsglade?

Kor. Uh, — saa livsglade!

Hr. Georg. Jeg synes, salig Herman vender det sort eud under Øjnene? Hvorfor sidder Du saadan og spræller? Naa, det er din Hjærne, Du slaas med. Det var Ret, — Kil paa, Herman, — lad Hjærnen rasle!

Herman. Jeg er saa afdød, Hr. Lehrer!

Hr. Georg. Udmærket godt. Du er pessimistisk. Men vi er alle pessimistiske. Er vi ikke Alle pessimistiske?

Kor. Uh, — saa pessimistiske!

Hr. Georg. Hvem af Jer har ellers faaet sin Stil færdig?

Henrik Pontoppidan. Vær saa artig, Hr. Lehrer!
Hr. Georg. Lad mig se: »Skyer. Skildringer fra Provisoriernes Dage.« — Storartet Titel! — Vi skyer ikke Noget. Men hvorfor er Du saa rød, lille Henrik?
Henrik. Det er Blod. Højre-Tyrannernes Blod under Krapylets Bøddeløxe.
Hr. Georg. Wai mir! — Er der Blod i disse »Skyer«?
Henrik. Fem og tyve Procent Blod, fem og tyve Procent Galde, fem og tyve Procent Venstre-Vanter og fem og tyve Procent Noveller.
Hr Georg. Er Du gal, Menneske? — Har jeg sagt, at Du skulde spytte Blod? — Du prostituerer os jo med dine Skyer! Tror Du maaske, at vi vil koge Blodsuppe paa vorésches Hasselkæppe i Integade? Hvad skulde vi leve af, naar vi kappede Hovederne af Højremændene?
Henrik. Nej, det forstaar sig. Det er jo ogsaa bare Noget, man saadan skriver.
Hr. Georg. Naa, det er bare Noget, Du saadan skriver? Ja, saa skriv bare væk; det er fortræffeligt. Jeg udnævner dig til Krapyldigter med Ret til at afløse voresches rigtige Inte-Henrik, født Olsen (betalt Cavling). Næste Stil!
Arne Garborg. Her!
Hr. Georg. Ih se, voresches store Karakterkunstner! — Hvad har Du nu lavet?
Arne Garb. »Hos Mama«, Roman. 400 Sider.
Hr. Georg. Hvad er det for en Mama?
Arne. Isch! — Den Kjærringen er saadan . . . . nok sagt.
Hr. Georg. Genialt set! Og hendes Datter?
Arne. Den Fantefillen er lige ved ogsaa at være. . . . nok sagt. Isch! — men hun er bare Dyd alligevel.
Hr. Georg. Genialt set, — nej, hvad er det, Du siger? Er hun bare Dyd? Begynder Du nu ogsaa paa sligt Højre-Skøjeri? Skal vi nu have dydige Damer i voresches Bøger? Hvem i Alverden gider saa læse dem?
Arne. Isch! — Mine Bøger skal slet ikke læses, — de skal bare roses!
Hr. Georg. Ja, naturligvis skal de roses. Men hvad oplever da Mama og hendes Datter?
Arne. Ingen Verdens Ting.
Hr Georg. Firehundrede Sider om ingen Verdens Ting? Det er mageløst. Det er genialt! Lad bare de fordummede Højre-Hyklere arbejde sig gjennem den Bog, saa har vi da Haab om, at de allesammen dør af »Nona«.
Arne. Isch! — Hvad er »Nona«?
Hr. Georg. Det er Sovesyge, lille Arne.
Per. Her er min nyeste, Hr. Lehrer!
Hr. Georg Naa, det var jo flinkt, lille Per. »Korte Veje« — det er en storartet Titel. Hvad er Ideen?
Per. Der er slet ingen Ide! Jeg kunde for den Sags Skyld ogsaa gjærne have kaldt den »Korte Kjoler« eller »Korte Kys« eller »Korte Sindssvagheder«, men jeg skal sige Hr. Lehren, det gjalt bare om at hitte paa korte Veje til en Smule Forfatterhonorar.
Hr. Georg. Ja, men det er jo kun en halv Bog?
Per. Det er ogsaa kun det Halve af den, der er nyt. Og det Nye er ogsaa gammelt, for det er bare andre Forfatteres Bøf paa en anden Maade. Der er rigtignok somme, der mener, at det er Fiskevand; men jeg fandt nu, at det var Synd, at al den dejlige Makulatur skulde ligge ubenyttet.
Hr. Georg. Meget rigtigt, lille Per: Der skal Nogen til det Daarligste. Ja, skriv nu bare løs, Kinder, — sørg for, at der bliver gjort ordentlig Mudder i Gaden; Hvem véd, hvad vi Allesammen kan blive til.
Kor. Mudder-Aal!

København.

»København«, den er god,
Den Avis, den har Mod;
Den er skabt af en Rod-
-e af fineste Blod.
Retsindig var Fa'ren,
Men Ove som Barn
Dog lærte de Fif,
Der hør til for en Rif-
Rifpirat, som han blev,
Da »Piraten« han skrev,
For han »afhjalp et Savn«
Med sit Blad »København«
:|: »København« — den er dejlig, naar bare man har,
Sig en Nøgle til Gaarden og saa en Cigar! :|:

Ja, det er en Avis,
Som man bør sætte Pris
Paa, for vi har jo set,
Hvor den er indiskret.
Den privateste Kreds
Der i Bladet kan ses
Baade forfra og bag,
I det Fri, under Tag;
Det fortroligste Hjem
Viser Fyrene frem
I en Bladfrikasé —
Man maa raabe: O ve!
:|: Ove Rode, ja han er unegtelig go'!
Men han faar vist Dada paa sin lille P—p— :|:

Naa, for Resten saa har
De jo Godtfolk til Nar
Med den fadeste Snak
Om Theatre — jo, Tak!
»Kjendte Navne«s Rubrik,
Den er ogsaa ret *chic*,
Det er Brylupper, Bal-
ler, og hvad der nu fal-
der i Pennen af Sligt,
Baade Sandhed og Digt.
Skjønt det Meste er Løgn
Baade Søndag og Søgn,
:|: Er der Folk dog, der si'er, naar de ser, hvor den skjar:
Det er Satan til Ho'ede, den Rode dog har! :|:

Saa har han Feuilleton,
Der er rigtig saa fjong;
Der er Galgenhumeur,
Zola-Madsensk Odeur,
Ja, og den er saa fin
Som af Patchouli-Svin,
Som af raadnende Tang,
Som af »Liget«, Hr. Bang.
Ove Rode han gnider
I Hænderne sig,
Medens Knudsen, han slider,
Og Graah ta'er paa Vej.
:|: »København«, den er dejlig, naar bare man har
Først en Nøgle til Gaarden og saa en Cigar! :|:

Naa galt skal være.

— A wild gjan spør Hr. Prokeraateren om, hudn det er goen mæ mi Saw?
— Ja, min gode Per Jensen! jeg maa meget beklage Udfaldet; jeg har saamænd gjort, hvad jeg kunde, men daarligt er det sgu alligevel.
— Ska baade mæ o mi Kuen hen o sed?
— Nej, De slap fri, Per Jensen! men Deres Kone skal ha'e 2 Gange 5 paa Vand og Brød.
— Naa ja, gid et aaller go wa'r!

Endda et Held.

— Hvem var 'ed saa, som snød hinner, Mads Rasmussens?
— Ded var Kristen Væver; han hør ellers te den her »lille Flok«, men je sier: Gyd ske Lov, den itte æ støre!

Ved „Nutidens“ Baare.

Ding, dang, — Klokkeklang,
Ligfærdstog og Sørgesang!
Alt maa synke i den milde,
Dybe, stille Glemsels Favn,
Alt — om saa det er den lille
Richard Kaufmanns store Navn!
Faa blandt Danske
Mindes mer
Danmarks franske
Officier;
Selv hans »Nutid« fra hans Fortid
Uden Fremtid staar i vor Tid.

Richards Blad, det vidt omspurgte,
Kom til Verden havarert;
Billederne, de var sorte,
Texten Mac-Adamisert;
Højt han tragted',
Men han knap
Fik for-pachtet
En a' Trap!
Bølgen nu dens Vrag bortskyller —
Bølgen hedder Vilhelm Møller.

Vilhelm som Erobrer ha'de
Stedse fulgt i Richards Spor
Og begik paa Ugeblade
Evigglade Massemord:
Nyt dansk Maaned-
Skrift foer hen;
»Dachsen« daaned'
For hans Pen;
Han var »præventiv«, men kysk;
Talte Russisk, — men paa Tysk.

Og for Resten han som lille
J. P. Jacobsen'sk Profet
Bar sin Hat, som Drachmann vilde,
Og var Georgs tro Komet.
Men da siden
Richard sky
Bad i Kviden
Fromt om Ly,
Hvisked han med Ord saa nette:
»Væk de là que je m'y mette!«

Richards »*Nutid*« strax opæde
Møller selv dog ej formaar:
Go'e Men'sker gav den Spæde
Hus og Mad i mange Aar;
Men et blakket
Skyggeliv
Er en stakket
Tidsfordriv:
Da han ene skulde føde
Barnet — gik det hen og døde.

Ding, dang, — Klokkeklang,
Salmesang og Kirkegang!
Ved den salig »Nutids« Grav i
Pastor Bechs »Familieblad«,
Mumler Møller sit *peccavi*,
Sjæleluttret, ren og glad!
Bli'r en vis Mand
Gammel, bedst
Kan tilfreds han
Blive Præst,
Derfor svandt den sidste Rest a'
Fortids Møller — — i Bethesda!

Foraarsgrønt.

Kere Bob!

Nu er den rendt gal igjen hernere i Skollerne, fordig man har begyndt mæ aa lære vos den nye Redtskrivning, saa vi snart værken ve ud eller ing i Problæmet, om vi ska skræve Kjøvenhavn uden »j« eller Køje mæ »j«, saa a de Køje bier et stort Huskors i Onnervisningen; aa naar en danni Dræng saa tillie ska ligge sei etter den lidterære Redtskrivning for aa kunde gøre sig forstaaeli for de store Poplekom, saa blir natyrligvis vor Ongdom overbebørdet, va der inte æ te Gavn for Efterslækten, aa da de nu æ been bekekent, a Hærman Trier, som nok ellers er en Jøde, ve ha Græsk avskaffet a Skollerne, aa Pengel, som altid har vaaren en Græger fra Norens Athen, ve ha de hebraiske uryttet a vor Ongdom, saa har je aa Aron Jakobsen lagt vores Hoder i Blød for at hitte paa om de inte osse kunne gaa mæ a faa avskaffet Dansk i Skollerne. Vi har derfor lavet et Særkulære, som vi sænner om te alle Drænge i hele Skandignavien mæ Andmodning om aa udfyldte det aa sænne de te Unnertejnede ingen den føste April.

Særkulæderet seer saadant ud:

1) I va for en Skolle gaar du?

2) Engtresserede Onnerhvidsningen i Dansk dei, aa da i vekke Redtnenger?

3) Faarekomer Onnerhvidsningen i Dansk dei a frembyje særlie Vandskeliheder, aa da i vekke Henseender?

3) Fek du i Skollen Engtrøk aa noen dansk Forfadter aa vekke Slagx Engtrøk.

4) Har du læst noed dansk Skræft

a) i Gronsspraaget?

b) i Ovversædtelse?

aa da vekke noed?

6) Æ du støt paa Vandskeliheder, som du velle inte ha kondet klare, ves du hade inte lærdt Dansk, aa da vekke?

7) Velle du i aannelig Udvækling ha staaet lavere; ves du hade inte lært Dansk, aa da i vekke Henseender?

8) Mener du, at man i Skolen skulle i Steden for Dansk lære Norsk? eller Arabisk? eller Norsk-Arabisk?

9) Ve du ha Onnerhvidsningen i Dansk udvidet eller endskrængket, eller avskaffet?

Naun ....

Stelling ....

Bopægel ....

Ves du nu kunne faa Uldmand te aa engtressere sej for Spørsmaalets Besvarelse oppe imellem di andre raske norske Gudter, saa ka du gøre Reining paa Gentjænneste, naar I ve a mæ jerres Maalføre hos

din hengivendes

Ejnar Jørrensen.

P. Skr. Da je nu seer, a je æ been Aprilsnar, fordig de allerede har vaaren den føste April, saa æ de bæst a usætte Besvarelserne te den føste ordignære Flødteda i denne Maane.

Renlighed er en god Ting.

Endelig har da Kjøbenhavn med »j« opnaaet at faa de forjættede billige Folkebade, hvor Godtfolk for en tynd Tiøre kan faa Snavset vasket af sig. Hidtil har man maattet nøjes med de sørgelig bekjendte billige Folkeblade, som skikkelige Mennesker gratis bliver smudskede til i, og hvor Redaktørerne for en to-tre Øre først indsæbede deres Næste efter alle Kunstens Regler og derpaa selv gik i Vandet med Glans.

Paa Kafeen.

— Hvad Fornøjelse mon Johan Knudsens Familie i Grunden kan have af hans Engagement i *København*?

— Aa, har den tjent sine Penge paa Fedestude, kan den jo gjærne ofre Noget paa Spædekalve.

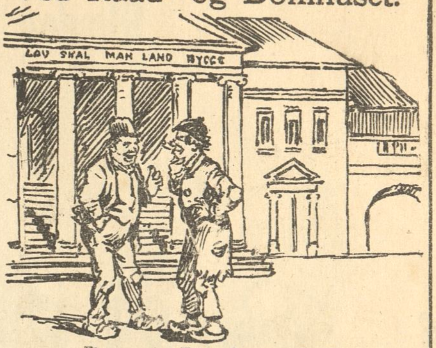
Fra det København, som burde forsvinde.

Har De læst i Rodes »København«,
Eller har De hørt 'et,
Hvordan Rode, graadig som en Ravn,
Nærved ha'de myrdet
Peter Hansen, hvem galant han bød
Ud for Fuglestangen
Paa Revolverskud og Kaardestød —
En Portion ad Gangen?
— Det vil sige, han bekjender,
At paa første Vink han sender
Peter to af sine »Venner«!
— Hu! det Højhedsvanvid!

Om han turde vove selv sig ud
I en slig Affære
Som Revolverpressens yngste Skud,
Kan jo gjerne være;
Men vi kjender Ingen, som vi tror,
Vil med den Slags fæle
Vaaben, lig Hr. Rodes Barnemord,
Livet paa ham stjæle;
Nej, i saa Fald man erstatte
Vil Revolverne med Patte-
flasker, op til Halsen ladte
Med Se-Mule-Vælling.

Ved Raad- og Domhuset.

— Ih se go' Da', du gamle Borger! Hvordan er 'et gaaet dig, siden du sidst kom ud fra Ladegaarden?

— Naada! jo, nu æ je sku been Skatteborger.

— Skatteborger? du er vel Fan'en er Du?

— Jo, ser du, der sto' jo i »Socialdemokraten«, at vi sku bare opgi'e, at vi hade 1000 Kroner om Aaret i Indtægt, for saa fik vi Lov te aa stemme paa Trier og Klausen og Knudsen aa alle di Kantøfler, som vil ind i Kommunalbestyrelsen, for det di er saadan en Slags Kommunister.

— Naa saadan! Ja, det er godt nok; men hvad gjør du nu, naar Rodemesteren kommer for at hente Skatten?

— Je sitter natyrligvis Pengene af.

Afsløret Kunstnerbeskedenhed.

Om Meldahl her vil vi sjunge,
Den vidt navnkundige Mand,
:|: Blandt Kunstnere, gamle og unge,
Er han Paven i Danmarks Land. :|:

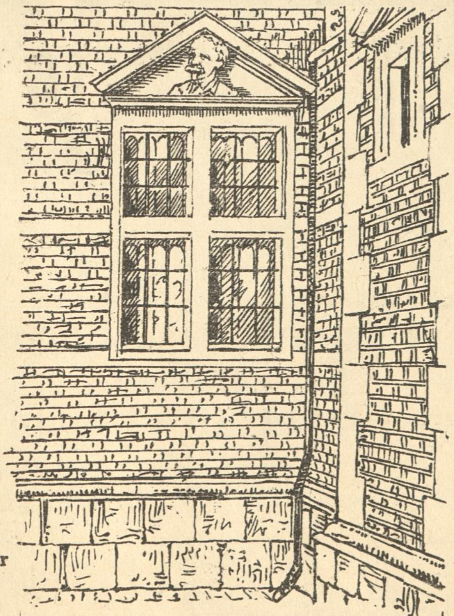
Artikler syv-, otte-spalted'
Lod ofte han komme for Dag,
Og med Akademiet han skalted
Og valted efter Behag.

Af Ho'der haver han mange,
Og jeg det siger for sand:
Mod ham den lernæiske Slange
Var kun det bare Vand;

Thi af Kjød var kun Uhyrets Ho'der,
Men Meldahls er Sten og Træ!
Det hører, I Kunstens Poder,
Og bøjer for ham jert Knæ.

Dog af Kjød han et Hoved og haver,
— Det har jo de fleste nok, —
Paa Knæ, — nej! — paa eders Maver
I kaste jer, Kunstneres Flok, —

Og gaar saa en Gang til Forandring
At røre de dovne Ben,
En lille Smule paa Vandring
For at søge hans Ho'der af Sten — — —

Institutet — nemlig de blindes —
Ej bærer dem, — Ak, hvilken Sorg!
Ej paa Styrmandsskolen de findes, —
Men paa Frijsen- og Fredriksborg!

Der, — ser I, — fra Muren af Slottet
Hans Stenhoved ned monne sé!
Det Indfald var ikke saa fjottet,
Man maa sørge for sit Renommée!

Lad os Arm i Arm med hverandre
Til Herbst'ses Rosenborg
Forhaabningsfulde nu vandre, —
Ej Meldahl gjør os den Sorg

Der os *ikke* sit Aasyn at vise — — —
— — Der, ser I, af Petersen gjort,
Der staar det, — ak, hvilken Malice, —
I Krogen ved Taarnets Port!

Men tænk, hvilke skændige Tanker
Der kan ligge i Folkses Natur:
De dækked ham til med Planker,
Ja satte ham ind i et Bur.

Der sad han og kukkelured
Den kedsom Vinter saa lang,
Men saa sprængte han endelig Buret,
Sprang frem som en Blomme paa Vang!

Stævn did, — skønt rædsomt er Føret, —
Til Rosenborg, En og hver!
Se der hans Hoved afsløret
Som — hans Kunstnerbeskedenhed her!

Glæden over den billige Provisorie-Gas,

Hoveddepot
af Apparater til Forhandling fra
Bojsen & Holstein,
Blæsenborg.

Hoveddepot
af Apparater til Forhandling fra
Bojsen & Holstein,
Blæsenborg.

hvortil Venstre gratis besørger Ledningen paa den »ordinære«. Udgiften til Gendarmeriet m. m. er nu bortfalden og Beløbene til Militarismen er yderligere nedsat, hvorfor jeg anbefaler vore

provisoriske Gas-Apparater med tilhorende brodne Kar

som den mest besparende Opfindelse, der kan bringe alle

Venstre-Gryder til at koge over.

Alle Oplysninger meddeles med velbekjendt Sandhedskjærlighed fra Undertegnede

Sofus Høgsbro & Co. **Fredericiagade Nr. 20.**

PUNCH udgaar hver Torsdag. Pris 2 Kroner Kvartalet. (Enkelte Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle kongl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor, Kjøbenhavn, Kronprinsessegade 34.

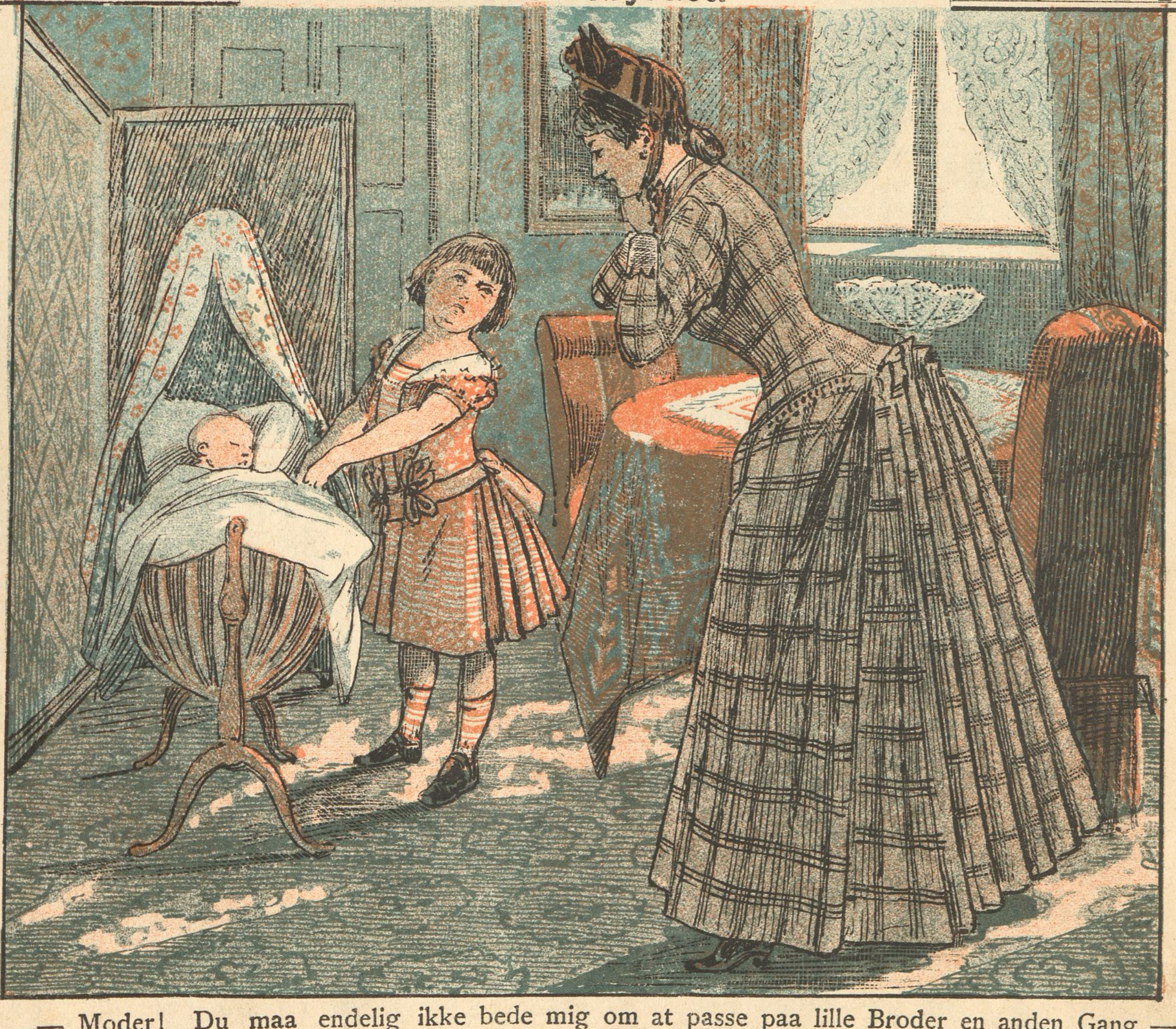
Mapper og Pragtbind til Bladet: 2 Kr.

Redigeret af Angelo Haase, udgivet af og trykt hos C. Simonsen i Kjøbenhavn.

1890. Torsdagen den 10. April. Nr. 15.

PUNCH.

Overbebyrdet.

— Moder! Du maa endelig ikke bede mig om at passe paa lille Broder en anden Gang — han har været saa uartig! — jeg maatte spise alle Kagerne og hele Appelsinen med, bare for at more ham.

Ved Hjemkomsten.

Der er dog ingen Trøst saa skjøn, som den
At kunne se med Sjælero tilbage
Paa lange Rækker vel anvendte Dage,
Hvor intet Øjeblik er ødslet hen!
— Og denne Trøst maa vore Venstremænd
I bredfuldt Maal da have Lov at smage,
Naar nu de vender hjem og nyder Freden
Med Frugten af Forhandlingsvilligheden!

Først kan jo LEDREGREVEN være glad,
Som saadan fik vor Rigsret paa det tørre,
At ESTRUP her kan faa sin varme Mad,
Og »Traditionerne fra ott' og fyrre«
Ved GREVENS Lotterispil kan med større
Triumf erobre Landets Hovedstad!
At sige, hvis ej heri ogsaa Blæsen-
Borg-GREVENS Øren kom til kort mod — Næsen.

TAUBER er sagtens ogsaa i sit Es
Paa Grund af Toldreformen, han fik fremmet,
Og LETH, som har bebudet kort Proces
Ved Rettens Gang, blev ikke helt beskæmmet.
Selv Skrædder HOLM er nu kjørt trøstig hjem med
De løste sociale Spørgsmaals Læs!
Kort, hele Styrken ser med Fryd tilbage
Paa tolv Dusin »normale« Arbejdsdage!

Føj hertil saa det sjældne »Sammenhold«
Og Disciplinen i Partiets Rækker;
Naar GREVEN sang i Dur, og BERG i Mol,
Saa fatter man, at det gaar hjem og lægger
Sig med det samme Valgsprog som Kong SKJOLD,
Naar hjem med Sejr han styred' sine Snekker:
Æren er Førernes, som var saa enige,
Men Byttet gaar til Folket og de Menige!

Da Byttet nu er usædvanlig stort,
Kan i det mindste Førerne vel vente,
At Folket rejser dem en Æreport
Som Tak for, hvad de denne Gang har gjort
I Kampen mod Hr. ESTRUPS Regimente,
Der med saa flotte Resultater endte,
At selv Hr HØGSBRO paa sit Formandssæde
I Thingets Slutningsmøde græd af Glæde!

— Des værre mellem »Folkets« Slavesjæle
Er Offervilligheden altfor sløj,
Saa Førerne maa deres Lyster kvæle
Til »Folkegaver« eller »Syltetøj«.
Alt deres Krav paa sligt blev Lamperøg;
Men de faar sagtens rejst til Eftermæle
Et Sejersmonument af Asenskjæfter
Med Inskription: de skjønne, spildte Kræfter!

En Visit paa Kirkegaarden.

Det er en god gammel Skik, at Kjøbenhavnerne i Paaskedagene besøger Kirkegaarden for at lægge Kranse paa afdøde Slægtningers og Venners Grave; og »*Punch*«, der jo holder sin egen Kirkegaard, har selvfølgelig ogsaa været ude for at se til sine salig Afdøde, blandt hvilke den har en hel Del »gode Venner« ude paa »venstre Kirkegaard«. Uden at være ubeskedne, tør vi nok paastaa, at dette er saa meget kjønnere af os, som Vedkommendes nærmeste Slægtninge er i en sørgelig høj Grad forfaldne til at glemme disse Afdøde; de taler i det mindste saa lidt, som muligt, om dem.

Først kommer vi da til »*Almuevennen*«, der nu kun er Støv og Aske, skjønt den var assureret i Udgiverens egen Brandforsikring. Kunde den nu staa op af Graven, vilde den gankke sikkert gjentage sine berømmelige Ord til Demokraterne: »Et Hovedslag er tabt!«

Ved Siden af ligger »*Dansk Folketidende*« med Næsen i Vejret. Den var, ligesom Redaktøren, Hr. S. Høgsbroe, for renlivet for denne Verden og døde af Mangel paa Efterspørgsel, da den ogsaa, ligesom Redaktøren, ikke egnede sig til »Forhandling«.

Ikke langt herfra ligger »*Da s-Avisen*« med Hummerkloen i Vejret. Herre Gud, at den ikke en Gang skulde opleve, at Magistraten fik sine Nødtørftshuse færdige, skjønt det kun var et Tids-Spørgsmaal!

Ved Siden af træffer vi paa »*Den nye Tid*«. Den Stakkel kunde heller ikke holde sig, til den blev »den gamle Tidsavis«.

I Nærheden af disse to ligger »*Det nittende Aarhundrede*« begravet. Dets Liv var kun kort, men saa haardt, at ikke en Gang Eedvard Brandes kunde holde Liv i det med sine Lægemidler. Fred være med dets Støv!

Med et dybt Suk passerer vi Graven, hvori »*Ude og Hjemme*« maatte gaa hjem og lægge sig, da dens Tid var ude.

Et Øjeblik standser vi, hvor »*Hjemme og ude*« maatte lægge sine mødige — Ben, havde vi nær sagt, men kom dog i Tide til at huske paa. at der ikke var mange Ben i den salig Afdøde, — heller ikke meget Hoved for Resten. Vi tænker paa Borchsenius og opdager med lønlig Gru, at her allerede er gjort Plads til »*Morgenbladet*«, og gaar saa videre.

Saa staar vi lidt stille ved Graven, der gjemmer Elberlings liberale »*Flyveblade*«. De Stakler! de kom dødfødte til Verden og gik afsjælede derfra. Nu ligger de her med deres mange og lange Linier i den nydeligste Liniebegravelse.

Tre Skridt fra Livet af disse ligger salig »*Clown*«, som desværre ogsaa maatte opgive »Aanden« i sin spæ-

deste Alder, efterladende en talrig Skare af dybt sørgende Venstremænd og »bedrøvede« Udgivere.

Lige ved Siden af ligger *»Piraten«*. Ulykkelige Plimsoller! den tog for meget Vand ind og gik til Bunds med Mand og Mus, og det var saamænd den eneste Gang, at den gik til Bunds i Noget.

Til sidst standser vi ved en ganske frisk Grav. Den indeholder Støvet af *»Nutiden«*. Graven har lige aabnet sine Spalter for den og forvandlet dens Spalteføde til Ormeføde! Dens ydre Mission er endt; nu begynder dens indre Mission. Amen!

Betænksomt.

Da Bismarck drog fra Berlin af Sted
Og meldte sig ud af Legen,
Gav Kejseren allernaadigst ham med
Et Par Piber til Trøst paa Vejen.

Det kan man kalde at skjønne paa,
Hvad Bismarck var for „der Greise"!
Hans Sønnesøn lader saa fint ham forstaa
At nu kan han ryge og rejse —!

Folketællings-Statistik.

Endelig er man da bleven færdig med at tælle Kjøbenhavnerne, saavel i Kjøbenhavn med »K« som med »*C*«, »*L*«, »*N*«, »*Ø*« og »*V*«. Hvad der først falder En i Øjnene er, at mellem Byens Roder findes en enkelt Rode, nemlig Ove Rode, som omfatter København ganske vist uden »*J*«, men til Gjengjæld baade med »*L*«, »*Ø*«, »*G*« og »*N*«.

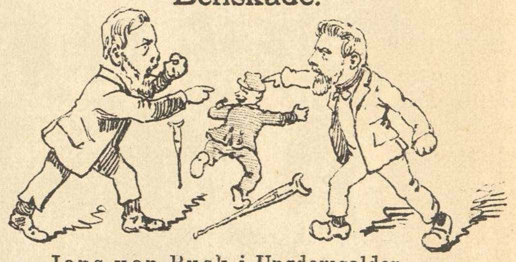
Blandt Byens Gader har Ryesgade hævdet sit Ry som den talrigst befolkede Gade; men ikke des mindre knytter, som sædvanlig, den største Interesse sig til Integade, om hvis Befolkningsforhold vi herved skal meddele et Par allerhøjeste Oplysninger. Befolkningens Antal anslaas til imellem 7 og en halv Million, men i det sidste Tal er saa rigtig nok medregnet alle *»Politikens«* forhenværende, nuværende og tilkommende Abonnenter; hvor mange Indbyggere her fandtes den 1. Februar, lader sig ikke med Sikkerhed opgive, en enkelt, Redaktør V. B. Hørup, angaves som midlertidig fraværende under et Ophold ude paa en af Christianshavns Kaserner for at aftjene sin journalistiske Værnepligt. Mellem »bortreiste paa ubestemt Tid«, fandtes opført forskjellige, saasom Ceder, til Gjengjæld figurerede Hr. Cawling baade som »fra-« og »tilrejst«, hvad der nok i øvrigt hverken gjør fra eller til. Om Befolkningens Tæthed lader der sig ikke sige meget, da den, som bekjendt, ikke kan holde tæt med noget; derimod lader der sig, des værre, sige en hel Del om dens Tyndhed, især i aandelig Henseende.

Befolkningens Nationalitet fremviste en broget Blanding af »Evropæere«, Asiater, Semiter, Busk-Mennesker og Blad-Negere; det eneste, der var ægte dansk, var det gode danske Smør; rigtignok fandtes her en Gang en falsk Smørbalance, men den var, efter Redaktionens sandfærdige Oplysninger, ikke andet end »en grovkornet Spøg«.

Religionsbekjendelserne synes at være ligesaa forskjellige. De Christne, som er de færreste, har dog deres egen Præst i Gaden, nemlig Ex-Pastor Henning Jensen; men den overvejende Del af de Troende bestaaer af Jøder, Mohammedanere, Brandessianere og Atheister, en enkelt Ildtilbeder, nemlig Herman Bing, bringer med passende Mellemrum en Redaktionsprotokol som Brændoffer til det fortærende Element.

Med Hensyn til Næringsvejene skal bemærkes, at en Del af Befolkningen opholder sig paa Hjørnet af Østergade, hvor den nærer sig af tilfældigt Sjov, andre bringer Ænder til Torvs og sælger dem med stor Profit, andre gaa paa Opdagelse efter Thronprætendenter og Lampevejsmordere, og atter andre lever af døde Brasilianere, som de fortærer dels raa, dels opkogte. Et Særkjende har imidlertid hele Befolkningen: den er yderst villig til at »gaa om i en anden Gade«, naar den ikke længere kan »nære sig« for de »danske«.

Benskade.

Jens von Busk i Ungdomsalder
Ved »Malisen« staaet har,
Hvorfor han af al Slags Skvalder
Hos Rekrutterne sig ta'er,
Men kan ogsaa naadig te
Sig mod Invaliderne.

Fra sit Invalidskjalv løfted'
Han sit brede Maal den Dag,
Da de »Folkekaarne« drøfted
Andre Invaliders Sag,
Og han anbefaled' En,
Som var saaret i sit Ben.

Invaliden hed nok Hansen,
Og sin Invalidelse
Regned' han fra Vaabendansen,
Der, hvor Kugler susede;
At det Sandhed var, han svor
Ved Kartofler, Kaal og Roer.

Det tog Jens for gode Varer,
Og med li'esaa frejdigt Mod,
Som det var en Trop Husarer,
Der paa Dagens Orden stod,
Brugte han sin Kunst og Flid
For en miskjendt Invalid.

Men som bedst han voved' Trøjen,
Fik han til sin Sorg og Men
Vished for, at det var Løgn,
Det med Saaret i hans Ben.
— For den Buk, vor Jens begik,
Skyld nu stakkels Tauber fik.

— Vælger, bliver Du forlenet
Med Skavanker eller Saar,
Naar en Kugle du i Benet
Paa en Keglebane faar,
Meld Dig kun i rette Tid
Hos de to som Invalid!

Selvfølgelig.

Første: Je har tænkt saa tidt over, og kan da slet itte begribe hvorfor man kalder det derhenne for »Vaabenhuset«.
Anden: Nej, det er da i Grunden ogsaa løjerligt.
Tredie: Aa! kan I ikke en Gang begribe det? Det er naturligvis, fordi der gjemmer de »Bøsserne« i.

Stik den!

Bonden: Do er jo en vidtberejst Mand, si'n te Do haar sejlet baade o Engelland og Frankeri.
Matrosen: Det er kun Smaating, men jeg tør be' Fa'n hugge mig paa, at jeg har været i saa godt som alle di Havne, der er, saavel i den gamle som i den ny Verden.
Bonden: Haar Do væt i Hadsund?
Matrosen: Næ — næ, det har j'ente.
Bonden: Jamen dér haar A væt!!

Strø Muld paa!

Det er jo intet Særsyn mer,
At tidt man ser,
De døde Folk her hjemme
Staa op af deres lune Grav
Med billigt Krav
Paa at faa Lov at stemme.
I Syv-og-firs paa denne Vis
Kom Skrædderen i Paradis
I Fredericiagade;
Men i den store Vælgerflok
Ved sidste Valg var, sælsomt nok,
De Døde ligeglade.

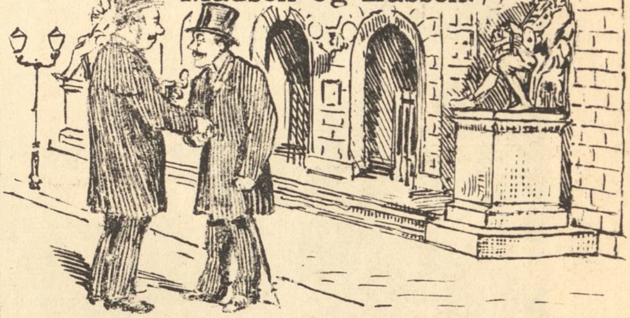
Men ak! Hvor længe tør man tro
At finde Ro
I Gravens stille Hygge?
Hvor længe kan i Hades' Skjød
Som ærlig Død
Man vanke som en Skygge?
Naar ikke til politisk Brug
Man længer lokkes frem i Smug
I sine Kisteklæder,
Saa viser der en uforsagt
Etatsraad med hypnotisk Magt
Sig strax som Stedfortræder.

Hr. Christensen, saa klog en Mand
Som tænkes kan
Paa en Theater-Throne,
Har manet Fortidsaander frem
Af Gravens Gjem
For svunden Brøst at sone.
Og hver en gjenopvækket Aand
Han rækker smilende sin Haand
Ved dette glade Gjensyn
Og be'er dem tilgi'e, som sig bør —
At ej han kaldte paa dem før
Paa Grund af »visse Hensyn«.

Hr. Christensen med Mandemod
Og roligt Blod
Theatrets fordums Piller
Paany i deres Otium
For Publikum
I Gabestokken stiller.
Og med et tordnende: Far hen!
Han jager glubende sin Pen
Midt i den sølle Skare,
Og styrket ved det fæle Syn
Han raaber høj, med rynket Bryn:
»Prøv bare paa at svare!«

Nu kan Hr. Christensen da staa
Med Glorie paa
Og nyde Hævnens søde
Bevidsthed om, at det er let,
— Om ikke net —
At ville slaas med Døde.
Som Chef og som Theatermand
Er af sin egen Storhed han
Aldeles overvældet,
Men efter den Bedrift, han sidst
Har øvet, var hans Storhed vist
Navnkundigst i — Kapellet.

Madsen og Lassen.

— Go' Morgen, Lassen Skal Du i det Kongelige?

— Nej, jeg er bare kommen herhen for at kigge efter, om den hvide Plakat nu er mørkerød eller lyserød. Det ser sort ud, Madsen! Naar der er et Stykke, man vil se, veed man aldrig, hvad man faar at se, førend man har set noget Andet. Jeg tror nu, at de arme, svagelige Mennesker gaar og forkøler sig i de lange Mellemakter; for de maa vel sagtens sidde uden Kl'æer paa og spille L'hombre, mens de klæ'er sig om, hvordan skulde de ellers faa Tiden til at gaa?

— Ja, det er mageløst, saa de Mennesker kan more sig! Men det meget Extraarbejde ta'er naturligvis paa Kræfterne. Der var nu for Exempel Skuespillermarkedet.

— Ja vel. Naar Publikum ikke maa komme i Kulisserne, kommer Kulisserne til Publikum

— Gemytligheden leve, Lassen! Jeg vadede en hel Aften rundt i Variethe-vand og Trængsel, og saa gav jeg 10 Kroner for at faa Lov til at traktere en Komiker med Portvin.

— Det er rimeligt nok. Naar Du giver Vinen, maa han være Optrækkeren!

— Ja, og saa gav jeg 20 Kroner for at drikke Dus med en Elsker og 25 Kroner for at sige Dikkedik til en Blomsterpige. Men det forstaar sig, — nu har jeg ogsaa Lov at grine min Mave itu, naar jeg ser dem spille fin Komedie.

— Det er det, man kalder Respekt for Kunsten, Madsen. Men saadan er det at være velgjørende; de Unge gjør Halloj med Kunsten, for at de Gamle skal kunne leve. Blæse med Respekten, naar bare Dyrehavsbakken betaler sig.

— Naa, jeg fik da ogsaa min Datter Mine forlovet ved samme Lejlighed.

— Sa'e Du Mine? Du milde, Madsen! — hun blev jo forlovet til Koncertpalæets Aabning, da hun havde gjort det forbi med ham fra Tivoli?

— Ja, men denne Gang var hun velgjørende. Det foregik, mens at Kjæresten stod og gjorde Haneben til en Opvartningspige i Mêre-nobel-Faget. Hendes nuværende er ansat ved Elevskolen, og han kan derfor gjøre sig grundet Haab om at komme til at debutere som Første-Reserve-

Statist hos Watt. Ak ja! det er saamænd Mines første Skridt paa Theaterbanen, og hvem veed, hvad det kan føre til? Nu kan hun jo blive Fru Wiehe ved Balletten, naar den rigtige danser til Nørregade.

— Gratulerer, Madsen.

— Selv Tak, Lassen. Hun er for Resten allerede kjed af, at hun har taget ham, for hun kom til at sidde ved Siden af saadan en pæn, velgjørende Herre, da vi var henne at se Fru Hennings spille »Lad os skilles ad«.

— Naa, med Kammerherren?

— Nej, med Abrahams. Han var saa mageløs begavet, sa'e Mine, for han kunde formelig hitte Rede i Fru Hennings' kunstneriske Krav. Hun var da ogsaa lige ved at lade Eleven dumpe og ta'e den anden; men saa foreslog han hende at være med til at blochere Scene-Instruktøren, og det satte Krohnen paa Værket. Der er ingen Mening i at gjøre Man-sjus med Instruktøren, sa'e Mine, bare fordi han har en Kone, som ikke har Noget at sige, naar Fru Hennings har Noget, hun vil sige.

— Ja, ja, Madsen, — jeg si'er ligesom han si'er, der ikke vil si'e, hvad han hedder: Instruktøren maa ta'e og gifte sig om igjen og lægge sig efter det Tragiske. For det ligner ikke Noget at være lykkelig hjemme og tragisk paa Scenen, naar man har Forpligtelse som Embedsmand til at være lykkelig paa Scenen og tragisk hjemme!

— Det er Altsammen lutter Kabale og Livlighed, Lassen! Akkurat ligesom ved Velgjørenhedsforestillingen forgangen Formiddag. Hvad sa'e ikke Personalet til Chefen? »Vil De ikke lytte til os,« sa'e de »saa holder vi os til Ungdom og Galskab«. — »Her er ingen Lütken,« sa'e Chefen, »jeg har selv Dukketøj.« Og saa gav han dem »Hoffmanns«-Draaber for at kurere dem for Ungdommen og Galskaben; men de virkede nok bare afførende paa Indtægten.

— Ja, der har vi det, Madsen, — »Ser Jer i Spejl«, som jo han sier, Heiberg.

— Johan? Ja vel, nu si'er han Heiberg, men det er bare for at ærgre Midas-Avisen. Til at begynde med, var Fru Hennings evig dejlig; men Fru Heiberg er meget dejligere, sa'e Eedvard, for hun er en af voresches, — og saa maatte lille Johan naturligvis sige det samme. Og han forstaar sig paa det, for han er selv Broder til en Didirektør.

— Hvad skal vi ogsaa med Fru Hennings? Hun kan jo ikke Andet end spille Komedie! Hun er baade altopslugende og maniereret og affekteret — — og antikveret, det har lille Johan selv sagt.

— Forstaar sig! Er det kanske ikke Hennings, der har maset Johans egen Ove i Stumper og Stykker, og skulde Johan saa ikke ha'e Lov til at midaske til Konen?

— Det er bare kjedeligt, at man merkt die Absicht, Madsen! Men det var begribeligvis blevet en anden Tobak, dersom Oda selv havde faaet Lov til at ryge sin Pibe ved Formiddagsforestillingen.

— Ja, det er Noget, Johan og Ove kan dømme om. For hvad Tobak for en Skilling angaar, saa er de Mænd for at snakke med!

— Der er jo det ved Oda, at hun er saa mageløs naturlig!

— Ja, og saa er der Ungdom og Skjønhed! — Hun er jo et helt Aarstid yngre end Fru Hennings!

— Ja, og saa er hun en af Voresches. — Veed Du, hvad der falder mig ind, Madsen? Du skulde se at faa Mine forlovet med Ove.

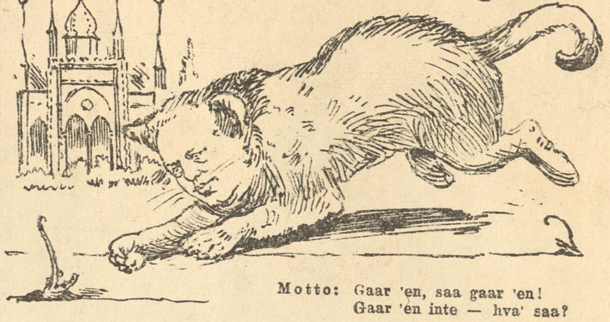
— Nej, det er en Umulighed.

— Javel er han en Umulighed; men han forstaar saa rart at gjøre en god Mine til slet Spil.

— Jeg skal tænke over det, Lassen.

— Adjø, Madsen.

Ny Tivoli-Tappenstreg.

Motto: Gaar 'en, saa gaar 'en!
Gaar 'en inte — hva' saa?

Forgangen Nat var sultne Kat
En ung og lækker Mus fik fat;
Men, da den i det Samme saa
En Rotte, lod den Musen gaa.
Den sultne Kat, der hedder Watt,
Fik ikke paa Rotten rigtig fat,
Saa Mus og Rotte, begge to,
Slap lykkelig ud af Wattens Klo.

Ja, Robert Watt, vor egen Skat,
Theatermonopol fik fat.
Paa Nørregade snart han saa,
Det vilde ikke rigtig gaa.
Sit Monopol han smed i Grams,
Og snuppet det blev af Abrahams;
Men Robert Watt, den sultne Kat,
Han forbeholdt sig en god Rabat.

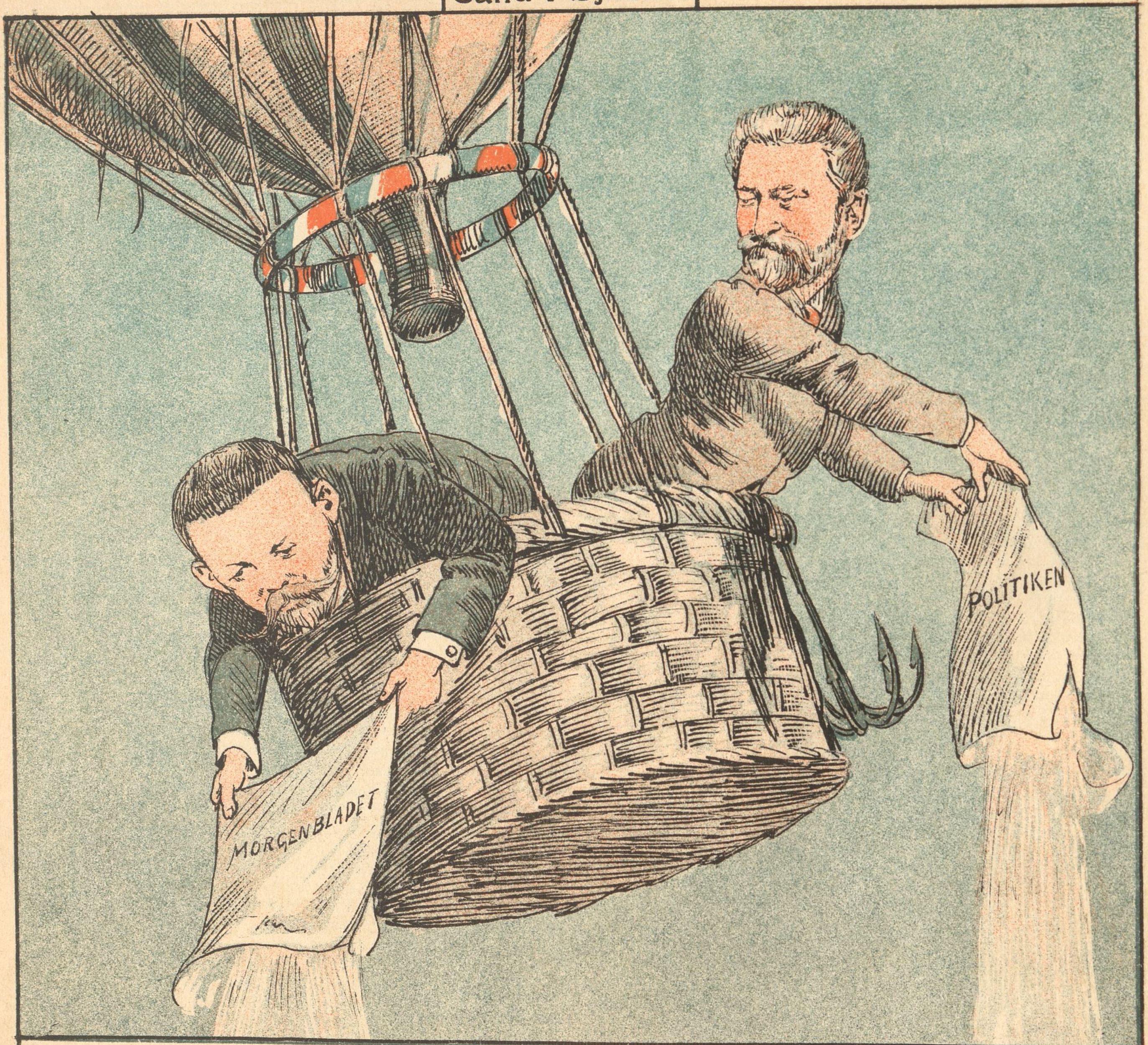
I Tivoli han saa drog ind
Med Mønt paa Lommen, Smil paa Kind;
Skjønt hans Talent som Dirigent
Blev ei bekjendt som stort bevendt,
Saa fik han dog Casino fat —
Det er dog en Pokkers Fyr, den Watt! —
Men at en slig Tagfat kan gaa,
Kan ingen Andre end Watt forstaa!

For Abrahams han som bekjendt
Er bleven nu en Konkurrent;
Og Abrahams har Alting sat
Paa Kortet, han fra Watt fik fat.
Kortpenge maa han svare til
Hr. Robert Watt i det fine Spil;
Den gode Mand vil — aa, gaa væk! —
Ha'e baade i Pose og i Sæk.

Med to Theatre kan han lie'
At have lystigt Maskepi,
Og desforuden nok saa fri
Han tumler sig i Tivoli.
Men ærligt talt, det siger vi,
Det er der slet ingen Mening i,
Det er det bare Vrøvleri,
En ganske løjerlig Trilogi!

Nei, kjære, gode Robert Watt!
Vel er De en behændig Kat,
Men, har De faaet Musen fat
Og vil ha'e Rotten i Rabat
Og desforuden gaa som sagt
Lidt extra efter en Spurv paa Jagt,
Det hænder let, De faar en Kurv
Af baade Rotte og Mus og Spurv!

Sand i Øjnene.

Ballonens Bærekraft led et Skaar,
Hvis Aarsag Løftelsen af den gaar;
Og, hvis det skal lykkes den paany
At løfte »Forhandlingens Flag« mod Sky,
Maa Førerne enten ta'e GRANBERGs Parti
Eller ogsaa fra Ballasten sig befri
Og Sand i Øjnene strø paa Mængden.
— Men den gaar vist alligevel ikke i Længden.

PUNCH udgaar hver Torsdag. Pris 2 Kroner Kvartalet. (Enkelte Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle kongl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor, Kjøbenhavn, Kronprinsessegade 34.

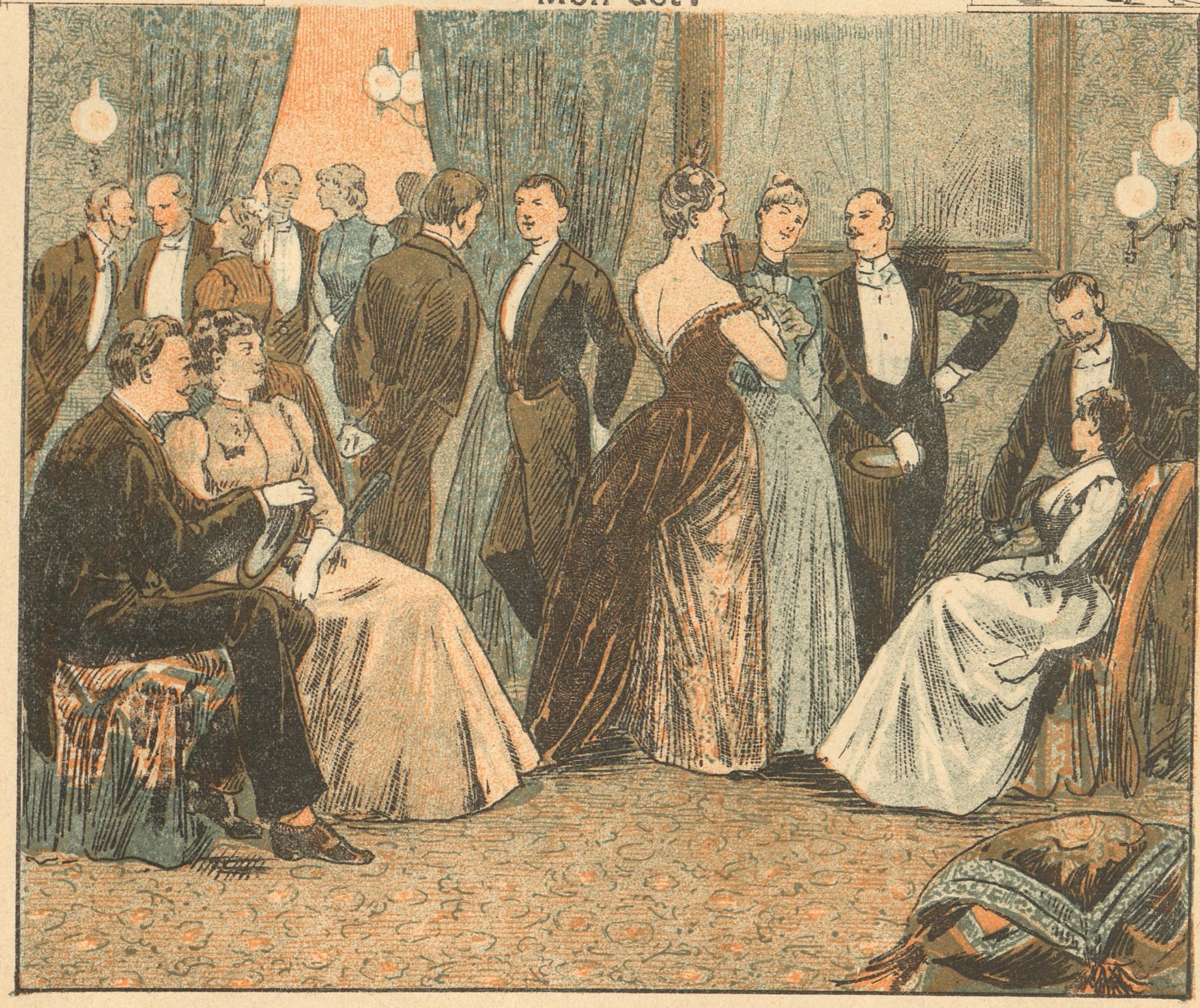
Mapper og Pragtbind til Bladet: 2 Kr.

Redigeret af Angelo Haase, udgivet af og trykt hos C. Simonsen i Kjøbenhavn.

1890. Torsdagen den 17. April. Nr. 16.

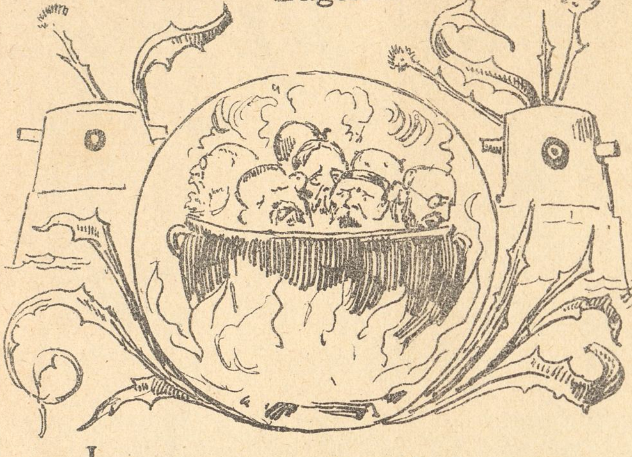
PUNCH.

Mon det?

— Du! — hun faar 3000 Kroner om Aaret af sin Mand til at klæde sig for.
— Saa kunde hun i Grunden nok have lidt flere Klæder paa!

Bagefter

I Stort saavelsom Bagateller
Er der i Venstres triste Flok
Folk, som for kloge Ho'eder gjælder,
Der trøster deres Forbundsfæller,
Naar de har gjort i GREVENs Nælder,
Med et: Jeg sagde det jo nok!

Mod BAHNSONs Fort paa Middelgrunden
Man gjorde et gevaldigt Chok;
Men av, nu kommer Gjensynsstunden,
Da Fortet sætter Fod paa Bunden
Og lægger HØRUPs Blad i Munden
Et: Sagde vi det ikke nok?

Det var jo Galenskab at lægge
Dets Hoved paa et Udvalgs Blok!
I Stedet for dets Hals at knække
De gjemte det som sande Gjække.
Nu brød det gjennem Gravens Dække
Med et: Jeg sagde jer det nok!

— Nys HENNING JENSEN holdt en Tale
For „*Politikens*“ faste Stok.
Han præked' om det splittergale
I al Forhandling at forhale.
Hans Præk fik ogsaa til Finale
Et: Sagde jeg det ikke nok?

— Selv den Gang BOJSEN figurerede
Hos CHRESTEN som et lydigt Pjok,
Indvendig tidt han protesterede
Mod Visneriet, der grasserede,
Men siden efter proklamerede
Han: Sagde jeg det ikke nok?

Og tidt har mangen Venstre-Rise
Sig revet i sin fagre Lok
Ved Enden af enhver Bêtise;
Og, medens Højre hørtes fnise,
Han sang den gamle Venstre-Vise:
Ja, sagde jeg det ikke nok?

Den fulgte ovenpaa Fadæsen
Som »Kjendelsen« paa HØJMARKs Grog,
Og medens den forslagne Blæsenborggreve maalte Venstrenæsen,
Bemærked klogt et »fremsynt« Væsen:
Ja, sagde jeg det ikke nok?

Des værre faar man ej at vide,
Hvad TAUBER har betroet sin Kok,
Forinden han lod Stegen svide,
Hvori han siden maatte bide,
Hvad det var, han har sagt i Tide,
Og om det muligvis var nok.

Dog denne Sang vil Venstre fryde
Selv i Partiets Ragnarok.
Naar det i Skæbnens sorte Gryde
Et syndigt Leben skal fortryde,
Vil her til Slut en Gravrøst lyde:
Ja, sagde jeg det ikke nok?

Fadermorderen.

En Skæbnenovelle
efter **Ola Hansson.**

Punch kom fra Redaktionsmøde med sin Ledsager og lagde Vejen over den store, realistiske Brakmark.

Den stirrede paa ham med høje Tidselvæxter, mat og glansløst som Liget Hermans Øje, og fra de tomme Grøfter strømmede ud denne Spindelvævs-Atmosfære, som er ejendommelig for Forlæggerlofter, hvor de moderne Forfattere gjemmer deres Affald. I Mosen foran gabede det dybe Hul, hvori Georg plejede at gaa i Vandet, Pontoppidans »Skyer« laa som en gulgrønsort Bræmme over Padderokkerne, paa hvilke Drachmann hængte sin Hat, som han vilde, og »Korte Veje« førte lige ud i Slammet. Og et hendøende Suk af Dagens Krønike skar gjennem Dødskulden, hvor Liget af »en Politiker« laa som en sidste Levning »fra Hexernes Tid«. Og Arne Garborg dryssede den evige Søvns Valmue, som han havde hentet »Hos Mama«, ned over de skrammede »Fjældmennesker«, i hvis Fodspor »Doktor Wangs Børn« laa som smuldrende Benrade, uden at Nogen begærede Finne-Løn for at samle dem op. Og Alt var dødt og vanrøgtet. Og Ingen uden »Menneskedyret« fra Københavns umuligste Rode formaaede endnu som en enlig »Snushane« at gale over de Døde.

»Den Brakmark synes ikke længere at være en Mark værd«, sagde *Punch*. »Nej«, svarede Ledsageren, »men nu skal Du høre en underlig Historie«.

Og saa fortalte han:

Paa denne Mark boede lige til for nylig Fader Georg med sin Søn Ola Hansson. Faderen havde en Gang ejet et literært Laanekontor, der var falleret af Mangel paa »Søgning«, da det havde vist sig, at han selv var den eneste Kunde, og han havde nu trukket sig tilbage i sin Storhed sammen med nogle sidste Venner, der var for gamle i Tøjet til at kunne udrette Noget

alene. Sønnen Ola var hans Fremtidshaab og eneste Livsglæde, og Virakduften fra Integade dalede blidt ned over den møre, literære Trappe, ad hvilken de Haand i Haand vandrede ned mod Realismens Ende.

Lille Ola havde endnu ikke frigjort sig fra Georgs Navlestræng, og Georg havde endnu alle en forhenværende Førers underlige Fornemmelser. En Gang havde Ola gjort Forsøg paa at staa paa egne Ben i Stokholm, saa at alle Svenskerne havde slaaet Kors for sig af Forskrækkelse, men saa havde Georg faaet Barselfeber og erklæret, at ingen moderne Forfatter kunde være fuldbaaren, naar han ikke selv havde havt ham under Behandling. Og saa havde han taget sig faderlig af Ola og givet ham voresches egen Peter til Oversætter og voresches egen Forlægger til Forlægger, og Ola voxede op til en spædlemmet Forfatter, som ikke kjendte mere af Verden end Integadens hvidløgbræmmede Protokolhylder og af Mennesker kun Georg og voresches egne.

Fader og Søn kom til at ligne hinanden som to Draaber af samme Vand. Det var de samme Ejendommeligheder med Sætninger, der aldrig faar Ende, med filosofiske Brokker, som ikke en Gang den originale Forfatter kunde gjenkjende, naar han læste dem, med alt dette Ubestemmelige, som bliver sat i Bevægelse af en og samme Affektation. Georgs brede Mund og den lange Næse, der skød frem over et kort, tyndt Overskæg, og dette Smil med den hospitalslyriske Livsglæde, hvori Ingen kunde finde Indhold. — Fiffighed, Selvstorhed, Martyrfornemmelser, baade det ene og det andet og alligevel ingen af Delene, saaledes var Ola's aandelige Fysiognomi. Den Unge var som en Neglerod af den Gamle. Naar de gik ned ad den brede Gang i Logos' Tempel, Ola bag efter Georg, syntes Folk, at Parret mindede om en Ravn med sin Unge, der endnu maatte holde sig fast i Faderens laante Paafuglefjer.

Hvordan de levede paa Tomands-Haand i Brakmarken, derom vidste Ingen synderlig Besked. Brakmarken aabnede sig aldrig for fordummede Hyklere, der ikke vilde kravle ind paa Maven, og de Gamle i Tøjet var ligesaa utilgængelige for Anderledestænkende som deres gamle, miskjendte Fører. Man mente, at Fader og Søn elskede hinanden saa højt, at de var sig selv nok, og at den øvrige Verden ikke kunde faa Plads i disse Hjærner, der helt og holdent fyldtes af en eneste Literatur, en eneste Integade, en eneste Georg.

Men Ola var et Sorgens Barn, en af dem, Skæbnen har mærket. I hans Væsen laa befrugtet den Æggestok, hvoraf udklækkes den sygelige Utaknemmeligheds Yngel, spirede den Svamp, der som en Fistel-Tenor tog falske Toner i hans Hjærne. Han var dømt, uigjenkaldelig dømt, allerede da hans »Skæbnenoveller« laa til Oversavling og Virakning paa Georgs Skrivebord.

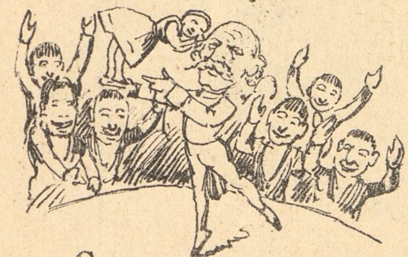
En Misdannelse bulnede ud paa hans sønlige Følelser. Dens første Symptom var, at han med Ubehag, med Væmmelse kunde vende sig bort fra Georg, naar denne kælede for ham. Men en Uvejrsaften, da Georg sad og studerede Børne, saae han en Fører-Glorie strutte frem af hans Skægstubber og lægge sig i en forgudende Ring om hans Næse. Han maatte have denne Glorie væk, maatte trykke den flad, itu, i Stykker. Og Hadets Begær kildrede i hans Hud, glødede i hans Aarer, sled i hans Kindben, flaaede i hans Nerver, halede i hans Hjærne. Og han truede ad Georg i sin Sjæl, medens han paa samme Tid græd ved Synet af den hendøende Brakmark.

En Aprildag fandt han Georg hvilende paa sine Lavrbær, slumrende over det sidste Bind af sine »Essays«, og han hørte de Gamle i Tøjet synge Logoshymnen ude i Brakmarken, og han saae Førerglorien lægge sig fra Skægstubbene op over Næsen. Og han vidste ikke, hvad han gjorde, og Fosforen lyste blankt i hans Hjærne, og hans Fingre udspilede sig som Kløer, der kløede. Og han bøjede sig over den slumrende, og han jog sin Pen dybt, dybt ind i Førerglorien.

Han følte noget blødt boble under Pennen, — og saa var det forbi med Georgs Glorie.

Og Ola styrtede forvildet ud i Natten, ud paa Højbroplads, op i Philpsens Forlagsboghandel. Og hans »Skæbnenoveller« kom i Trykken, og Hjærnens Misdannelser lyste ud fra hver Side. Paa Brakmarken gaar han endnu og plukker filosofiske Brokker, og de gjør ingen Fortræd. Men, naar han raaber, at han ser en Førerglorie, oplyst af den højeste Oplysnings Fosforisation, saa bæver alle de Gamle i Tøjet og hører ham med Gru fortælle om hin Aprildag, da han myrdede sin Faders Glorie, uden at han endnu véd hvorfor.

Det nyeste System.

Chefen som fnysende,
Banstraale-lysende
Hævngud blandt gysende
Kunstnere staar;
Fiffig han bøjer dem,
Bukker og døjer dem,
Men, naar han føjer dem,
Hvassest han slaar!
Snildest han makked
Dog ret, da med List
Fornylig han takked
Fru Hennings for sidst.

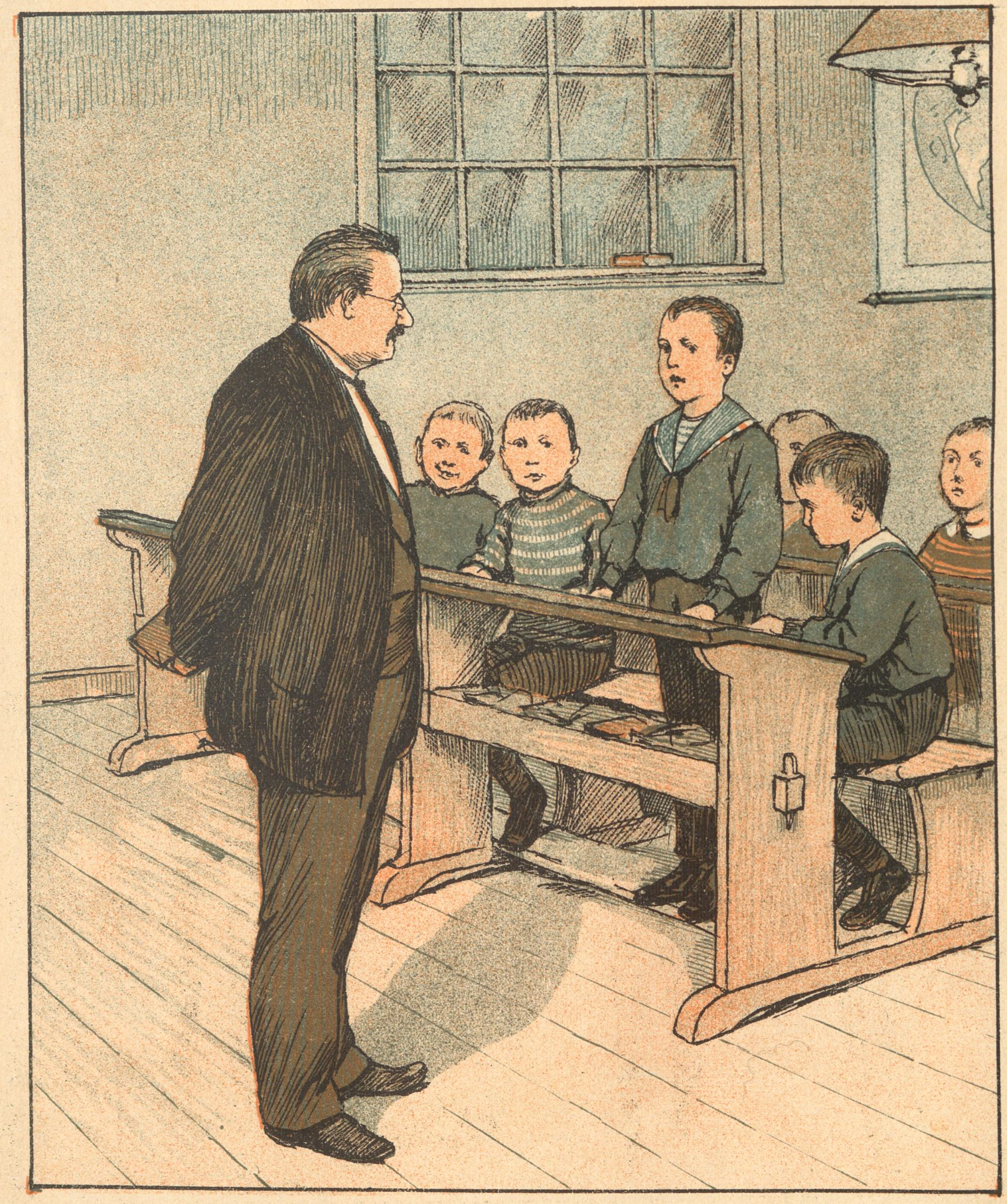
Kunstnerisk krævende,
Venskabet hævende,
Hun mod den bævende
Chef var paa Spil;
Indvendig sukkende,
Udvendig bukkende,
Hovedet dukkende
Lytted han til.
Sket er, hvad sket er,
Men Hævnen er nær!
Han fik en Ide, der
Er Midas-Guld værd.

Ævret opgivende,
Kunst-Krav-fordrivende,
Gik han blandt Sivene
Ved Herups Hav;
Gunnar beskyttende,
Bjørnson bespyttende,
Begge benyttende
Grov han en Grav,
Heldte i Dunsten
Af Grøft-Poesi
Fru Hennings og Kunsten
Paa Ho'edet deri.

Og fra det Fjerne nu
Kommer en Stjerne, nu
Skal den »moderne« Fru
Heiberg med Smæld
Gansk fortrænge
Og dyppe og dænge
Og flænse og flænge
Fru Hennings ihjel;
»Nora« forsvinder,
Fordunklet og læns, —
Hun suger blandt Finner
Paa Lappen imens

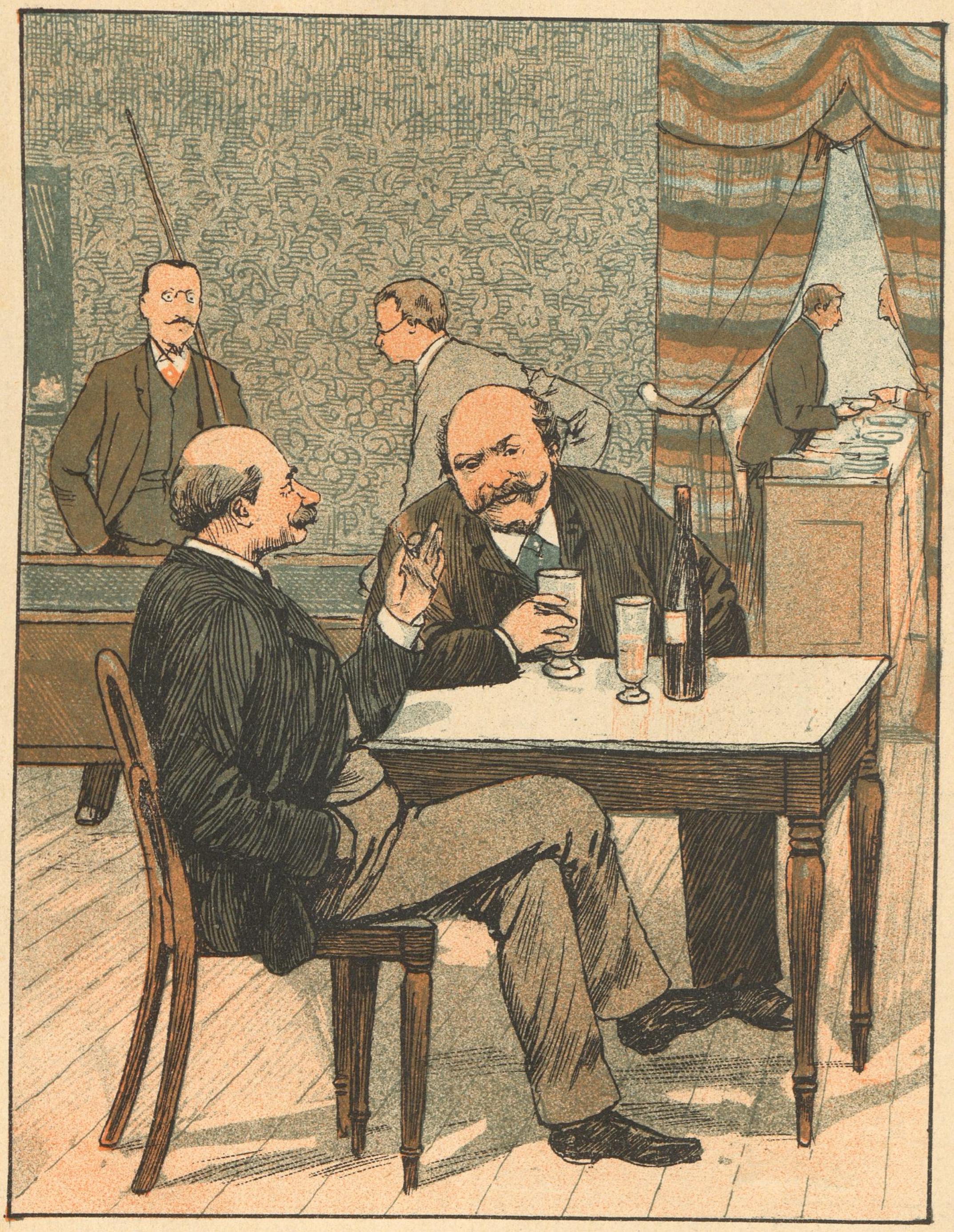
Brandes-Gebrüderne,
Bifaldsklap-Yderne,
Alle smaa Gryderne
Helt springer læk
Og jubler og vri'er sig
Og griner og gi'er sig,
Thi selv det nu si'er sig,
Fru Hennings er væk!
Men slet ingen stikke
Kan Chefens Geni:
Han giver jo ikke
Dada, men — Didi!

Anakronisme.

— Hvilke Betingelser krævedes der saa for at kunne komme ind paa Jomsborg?
— Man skulde være . . . konfirmeret!

En lykkelig Uvidenhed.

— Det er virkelig en Guds Lykke, at Folk i Regelen ikke veed, hvor sund en Drik egentlig Kognak er, for saa drak de sig sgu ihjel allesammen!

Foraarsfornemmelser.

Se, nu har vi Vaaren her!
HØJMARK, GRØN og BUSK og KJÆR
Ud til BAHNSONS Anemoner
Deres Kroner
Hjemad bær'.
Paa Charlottenborg er Støj
Om de mange Alen Tøj,
Som os Fremtidskunsten væver,
Der sig hæver
HAMMERS-HØJ.
Hos Magistraten staaer Vaaren i Flor alt
Græs paa »Torvehallen« groer alt
Og dens »Sidefløj«.

Folk ved Tivoli, min Tro,
Paa den høje Port kan glo,
Hvorigjennem Vej er banet
Til Divanet
Et og To.
Her paa tyrkisk Alt man har,
Fra de Troendes Bazar
Til Hr. WATT, som hel og holden
Sultanrollen
Overta'er.
Men, hvis Du plages af Tørken til Sommer,
Ved den høje Port der kommer
En Stambulevard.

Dramatiske Skræddersals-Betragtninger.

Se, nu skær'en jo igjen, nemlig ved Dagmar, begribeligvis, for hvis jeg har nogen Forstandighed paa, hvordanne at en Madpose skal skæres, saa riiskerer vi sgu ligefrem, at Folk gaar hen og ser paa vores Othellokage med Vilhelm Wiehe som Negertragiker og med store Følelser. Og hvis at nu Direktøren ikke tager Stykket af Repetoriummet igjen, hvad han vel for Resten nok gjør, fordi at Kassestykker jo egentlig ikke passer for et literært Theater, som den store Hob ikke forstaar sig paa, saa kan Moren nok gjøre sin Skyldighed og gaa med Rosenbergs Mellemaktsmusik, som vist er meget kjøn. Og jeg skal da ogsaa som Fagmand bevidne ærbødigst med megen Agtelse, at der er taget nydelig Maal til det Arbejde, saadan som de Klæder sidder paa de Mennesker med literært Meininger-Snit, og det er nok ogsaa korrekt, at Meiningerne er delte paa Buxerne, saa at hvert Buxeben har sin Kulør, og er det sandt, at Klæder skaber Folk, saa er det Pinedød ogsaa sandt, at det er Folk, der har skabt de Klæder, der har vadsket sig, begribeligvis ikke som Benjamin Pedersen, der er Sjago og ikke holder paa Renligheden, men bagvadsker Næsten og laver en grim Sjagosuppe paa hans gode Navn og Rygte, men Martiniusens, som ogsaa forstaar at bære et Sæt klassisk Tøj ligesaa godt som dettehersre i Kampen for Tilværelsen, og for Resten er Jacques ogsaa pæn og Komiker og ikke nogen fattig Jacques, men Velhaver og gjør gode Fremskridt ligesom Broderen, der gjør et nyt Fremskridt paa sin kunstneriske Løbebane for hver Akt undtagen i sidste, hvor han falder af paa den igjen. Nu vil nok Kasino ikke spille det Stykke, hvad der er en Skam, fordi han skrev dog alligevel ikke saa ilde, ham den afdøde Sjækspirsen, og jeg kunde ogsaa godt lide, om Carl Nielsen hævede det kunstneriske Niveau. Han har jo Helsengreen til at spille Othello, som jo er vant til at være Neger i Jorden rundt, hvor han spiller paa en lignende Maade og er Opdagelsesbetjent ligesom Stanley, der jo ogsaa er Opdager og nu bleven afsløret af Politikens Specialkorrespondent til Ritzaus Bureau ligesom Helsengreen bliver det af Pio nede i Kahytten, som for Resten er ganske grinagtig, nemlig Pio, ikke Kahytten. Men jeg troer nu ligegodt, at den gaar rabundus derude paa Kasino, for hvad skal det blive til, naar unge Kolling er den sidste af en stor Stamme og ikke en Gang saa lebendig i Bentøjet som gamle Kolling? Jeg har for Resten sagt til Watt, som jeg jo kjender fra den Gang jeg syede til det aabne Theater, hvor der er lukket nu for Tiden, men bliver nok for Resten vel snart aabnet igjen, at enten maa han sgu se at faa sin Singhaleneser-Trup, som bestaar af 28 Personer ialt, indbefattet beredne Pukkeloxer og Børn, til at optræde paa Kasino, eller ogsaa maa vi se at faa nogle Beneficer paa Benene igjen. Se nu til Abrahams. Han forstaar dog alligevel ganske anderledes at tage det rigtige Maal til Buxerne. Hans Skuespillere er da i det mindste første Rangs i alle Bladene den Dag, da de har Benefice, og saa er sgu kanske Severin alligevel den, der lér sidst. For han har nu én Gang saadan Snittet paa'et, at gaar 'en ikke, saa gaar 'en for sidste Gang, og gaar 'en saa godt igjen, saa gaar 'en alligevel ikke, for saa gaar 'en endnu nogle faa Gange sidste Gang paa en Søndag, og saa gaar en bagefter i Skovridergaarden. Og nu skal han jo have sin Svigermo'r ud af Huset, som jo er en orlamundter Dame og nok kan gjøre En det kruset i Hovedet, men nok alligevel bliver hos Abrahams, og lader være at gaa til Riis, og selv om Abrahams ikke faar Wiehe, som han skal have engageret, men derimod hans Kone, saa bliver det dog nok ved alligevel i den gamle Dur med det fortrinlige Lystspil-Personale paa Nørregades lille hyggelige Scene. Og naar saa Abrahams sidder i sin Gitterloge ligesom Edderkoppen i sit Spind og venter paa en frelsende Engel, saa kommer der s'gu nok nogle, som han ikke har engageret.

Ærbødigst
Nadelhus.
Theaterskræder.

En Hestehandel.

Da den sentationsvækkende Nyhed, at Viggo Bjørnbaks Modkandidat var attrapperet som mistænkt for af have solgt en Hest med skjulte Fejl, naaede her til Byen, var »*Punch*« ikke sen, men sendte øjeblikkelig sin verdensberømte Reporter Henrik Cravling af Sted for at skaffe den højest mulige Oplysning i denne spændende Sag; og med Paalæg om øjeblikkelig at telegrafere, saasnart han havde erfaret noget, der vedkom Sagen, tog denne Nordens Stanley med Toget til Korsør, efter at han først havde forsynet sig med de fornødne Rejsegodtgjørelser. Det varede ikke længe, før nedenstaaende Telegrammer begyndte at indløbe:

Frederiksberg: Ankommen til Ventesalen, drukket et Par Bajere, interviewet Buffetjomfruen. Faaet et Tilhold om at holde mig paa Maatten. Befolkningen aldeles hestedum.

Glostrup: Ingen Ting at glo efter. Drukket en Extrabajer med en lille Kognak til. Derefter faaet Øje paa en rød Hest af evropæisk Race Interviewet samme. Min Hjemmelsmand formoder, at Sagen drejer sig om en Plag, der er greben i Plagiat, dog ikke efter Børne.

Taastrup: Drukket et Par røde Snapse med en Hestehandler. Antager nu, at Handelen har drejet sig om en »blakket« Hingst.

Hedehusene: Oplivet mig med en »lille Sort«. Formoder nu, at vedkommende Hest har været blisset.

Roskilde: Var saa heldig at faa fat paa en Foreviser ved Domkirken; drak en Dragontoddy sammen med ham og fik ved denne Lejlighed den Oplysning, at Hestens Fejl bestod i, at den manglede det ene Ben: var altsaa ikke nogen hel Hest, men kun en Helhest. Skal for Resten ligge begraven et Sted i Domkirken.

Ringsted: Fik heldigvis fat i Redaktøren af *Ringsted Folketidende*. Fik af ham den vigtige Oplysning, at Viggo Bjørnbak virkelig har kjøbt et Kreatur, men om det var en Hest, en Ko, en Venstrefører eller et almindeligt Faar, havde han ikke Spor af Mistanke om. Vi drak et Par Snapse sammen for at klare Begreberne, men uden at komme til det forønskede Resultat.

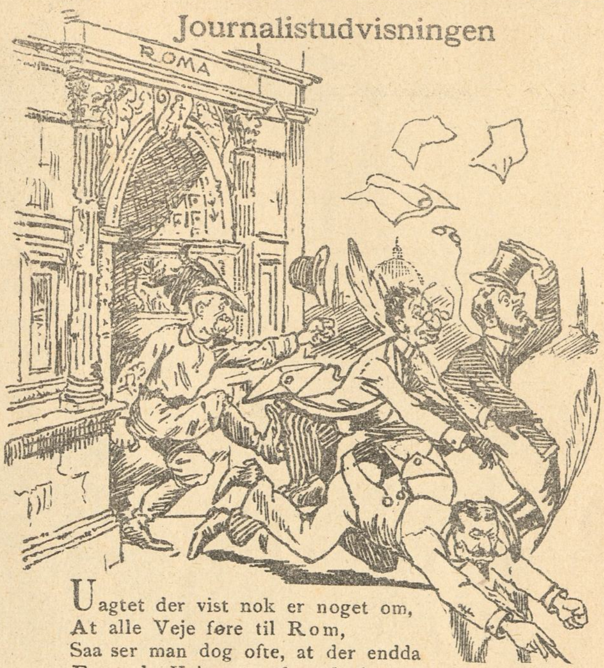
Sorø: Drukket Dus paa Banegaarden med Folkethingsog Træskomand Paul Christensen; er nu kommen til den Slutning, at det er Viggo Bjørnbak, som er i Besiddelse af de skjulte Fejl, og at Handelen har drejet sig om en Gyngehest. Har i hvert Fald faaet Vished for, at adskillige Venstremænd ved denne Lejlighed er gaaede i Gyngen.

Slagelse: Drukket Broerskaal med en fhv. Tillidsmand fra Taubers sal. Folkebank. Er nu sikker paa, at Historien reducerer sig til, at en af Venstreførerne har stukket Hestefoden saa stærkt frem, at Partiet ikke ved, om det er kjøbt eller solgt.

Korsør: Har lige talt med en hjemrejsende Bergianer og tømt et Afskedsbæger med ham. Er nu fuldstæn dig klar over, at det er Holstein Ledreborg, som har gjort Alvor af at ville »handle« sig frem og des Aarsag begyndt med at kjøbe Forhandlingspartiet en Fløjte. Den skjulte Fejl bestod i, at der paa en ubegribelig Maade er kommen Sk— i Fløjten.

Redaktionens Bemærkning: Vor Reporters sidste Slutning har Sandsynligheden for sig. Vi har nemlig selv set Fløjten i »*Politiken*«. Det var en Hest med en Fløjte i Halen og synes at være Hr. Grevens sædvanlige Kjæphest, naar han har noget, han vil have skaaret.

Journalistudvisningen

Uagtet der vist nok er noget om,
At alle Veje føre til Rom,
Saa ser man dog ofte, at der endda
Er nogle Veje, som føre derfra.

I Machiavellis forjættede Land
Kom tre Journalister uheldig daran,
Den ene var fransk, og Germaner de to,
Men lod dog som hjemme langt sønden for Po.

Blandt Romerne Hus-Rom og Hjerte-Rom fandt
De Herrer, imens deres Ender de spandt;
Af dem mangt et Romerbrev sammen blev smurt,
Men det skulde de nu slets inte ha'e gjort.

Thi Crispi, som Bismarck til Busenfreund har,
Blev gnaven i Hætten, og Tænder han skar.
Han skreg: »*Sacramento*, nu vil jeg en Gang
Sgu te mig som Bismarck imod Herman Bang.«

Saa kaldte han »Negerne« strax for sig frem
Og sagde paa Italienisk til dem:
»Missliebige er I! Her er jeres Pas!
Skrup af paa Minutten! Forstaar I nu Das?«

Saa maatte de Stakler da tøfle af Sted
Og ta'e Paraplyer og Rejsetøj med.
Dog kan man i Frankfurt slet inte faa ned
Den Medfart, »der vanker ved Tiberens Bred«.

Til Kejseren og hans Caprivi man be'er
Om snarest at sende de atten Armeer
Til Rom for at slaa for hvert »*Tageblatt*«s Ret
Til daglig at spise i Ænder sig mæt.

Saa, hvis ikke Bajer af Sagen sig ta'er
Med Voldgift, en skjøn Dag Skandalen vi har,
At Rom brændes af og Hr. Crispi faaer Prygl,
Og alt sammen kun for en Bladnegers Skyld.

— Naa, Gud ske Lov, sligt er hos os ikke hændt;
Her kan fra Berlin dog hver Korrespondent
Som født Integadedreng drive sit Spil
Og lyve om Bahnson, saa meget, han vil.

Hermed følger et **illustreret Annonce-Tillæg.**

En glædelig Overraskelse.

Er det virkelig Flyttedag i Dag!
Eller skulde det være et optisk Bedrag?
Ikke en Halmdynge opdager Øjet;
»Strøget« ser ud, som det nylig var strøget,

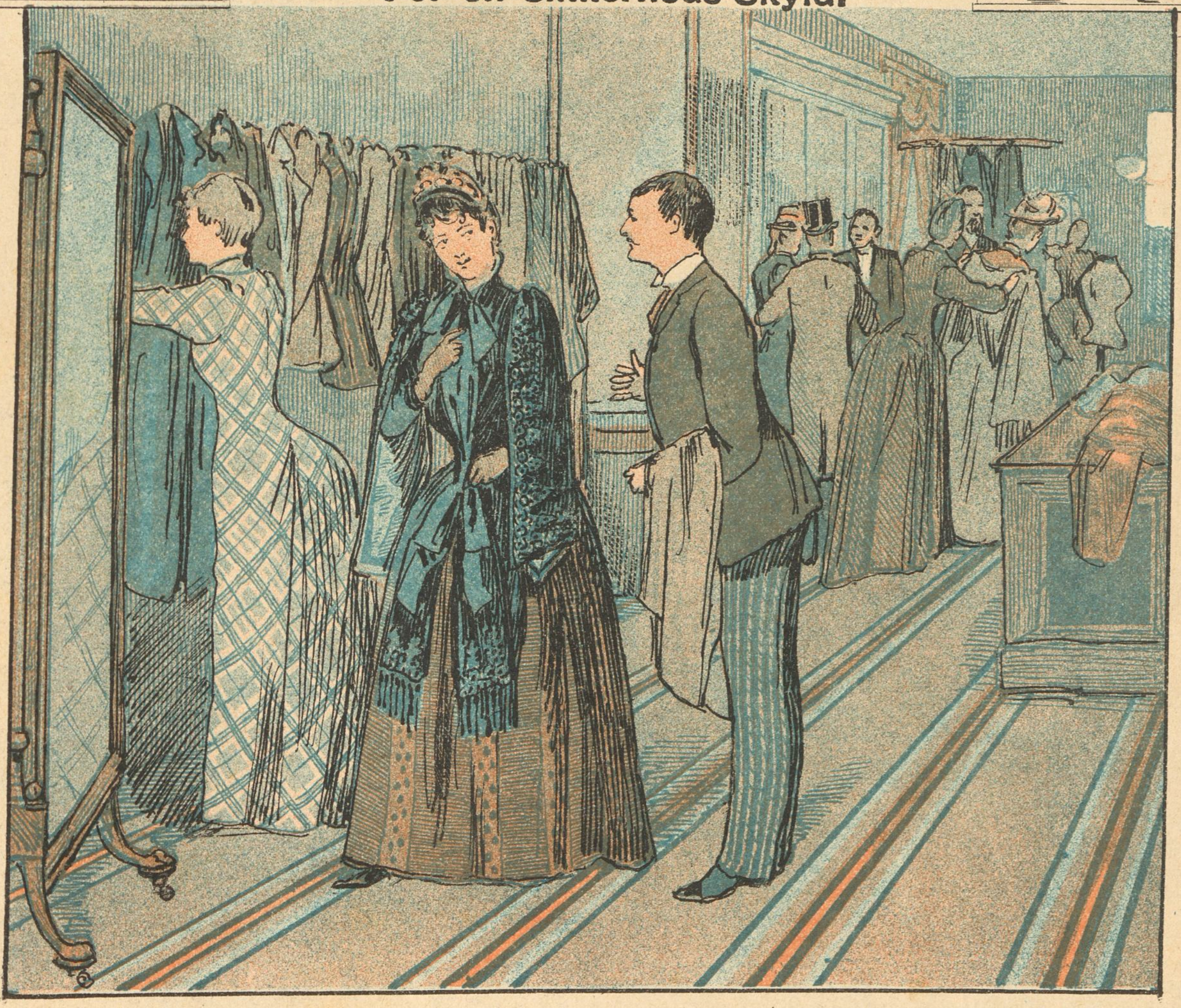
Og man kan saa dejlig i Byen gaa
Uden at mærke de Sorte smaa;
Den er jo ren! — Ikke blot i Kanten,
Men midt paa Kongens Nytorv, min Sandten!

Redigeret af Angelo Haase, udgivet af og trykt hos C. Simonsen i Kjøbenhavn.

1890. Torsdagen den 24. April. Nr. 17.

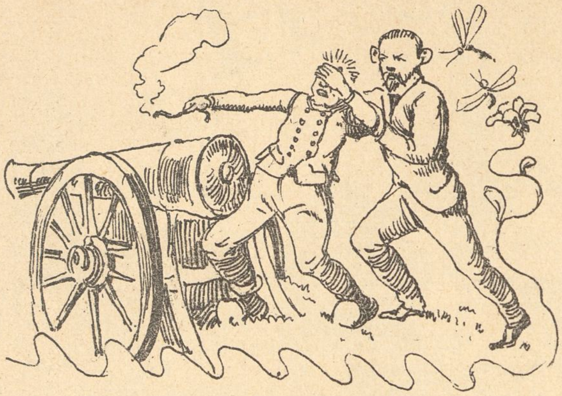
PUNCH.

For en Sikkerheds Skyld.

— Hvor meget koster det Foraarsstykke?
— Det koster kun 100 Kroner.
— Vil de saa adressere Regningen til mig. Jeg vil dog først forberede min Mand paa det.

For galt.

Ak, det er sørgelige Tider
For en usalig Demokrat!
I Enevælden ned man glider
Trods hvert et »folkeligt« Mandat.
Paa provisoriske Budgetter
Diæterne vi faar betalt;
Men at paa dem man Forter sætter,
Det er dog lige godt for galt.

Nu bygger ESTRUP et Kredithus
Dog op, hvor »Toldbod-Vinhus« staar,
Endskjønt i »Vælgerfolkets« Kridthus
En Plads han derved ikke faar.
Til Baner og deslige Sager
Han vel gav Penge liberalt;
Men, give Mønt til sligt et Lager,
Det er dog lige godt for galt.

Det ingen Verdens Ting har nyttet,
At »Folkets« Talsmænd sagde »Nej«,
Og har i Søbekaalen spyttet
I den Tro, at den stod paa Steg.
Den Englands-Damper, Venstres Skraal paa
En billig Fragt har anbefalt,
Har INGERSLEV saagar gjort Kaal paa!
Det er dog lige godt for galt!

Selv RAVN sig ta'er paa samme Maade
Den Frihed at bevilge selv
Sig Plader og Torpedo-Baade,
I hvilke vi dog slog en Pæl.
Vort Arbejd blev infamt kasseret,
Skjønt overalt det var »normalt«,
Og Pudlen var kun halvt barberet
— Det er dog lige godt for galt!

Men nu skal ogsaa Hævnen komme
I skrappe »Manifester« svøbt;
Pas paa! Før stakket Tid er omme,
Har GREVEN nye Kugler støbt;
Og, vil blot Nogen ud dem skyde,
Saa faar vi al vor Harme svalt;
— Men Ingen vore Vink vil lyde.
Og det er lige godt for galt!

Et Marer-Ridt.

Populær Forelæsning i Før-Fremtiden.

Mine Damer og Herrer!

Det vil være Dem bekjendt, at den samlede Menneskehed gaar en hidtil uoplevet Fremtid i Møde, som Følge af Videnskabens indviklede Udvikling siden Nutidens og Flyttedagshalmens Ophævelse. Det Øjeblik er derfor nær, da man med stille Studsen maa sige til sig selv: »God Dag! — tør jeg spørge, hvorledes dette skal ende?«

Lader vi Blikket glide hen over Bo-hm!-hm!-ernes literære Kroghveje i Kristiania, hvor »Doktor Wangs nyfødte Børn« med Gabriel Finne suger paa Lappen »hos Arne Garborgs Mama«, og vender vi Øjet mod det mørke Fastland, hvor de smaa Sorte forgjæves leder efter deres Pascha, paa Grund af Ola Hanssons Evne til at lade sin Hjerne tale med Fistel — cfr. »Skæbnenovellerne«, Pag. 124 —, da vil den opmærksomme Iagttager samme Steds kunne opdage en nyopfunden Misdannelse paa Modernismens Videnskaberi. Dens tekniske Navn er: »*Graphologien*, eller det ottende af Verdens syv Underværker, avtoriseret efter det Franske ved Johannes Marer.«

Hvad den nævnte avtoriserede Videnskabsmand angaar, skal jeg ikke nærmere udtale mig om dette Emne, eftersom Begrebet Marer, trods omhyggelig Anvendelse af Mikroskopet, ikke har kunnet stille sig klart for min Bevidsthed. End ikke den Knud Ipsenske Dobbel-Bevidsthed vil med al sin Dobbelhed være i Stand til at opfatte Hr. Marers Betydning, der efter Sigende kun i hans egen Selvbevidsthed har antaget tilsyneladende konkrete Former. Vi vil derfor foreløbig lade Hr. Marer blive liggende paa Arbejderforeningens Maatte af 1860, hvor han i disse Dage ad »korte Veje« søger en beskeden Berømmelse ved at blæse i Barnetrompet for Peter Nansen; at en saadan Nørrevoldsgjerning upaatalt kan finde Sted, synes at være en overlærerig Advarsel, der forhaabentlig ikke vil blive schmidtende for Fremtiden.

Med Hensyn til den af Hr. Marer ægte importerede Videnskab, kan vi med Bismarcks berømte Ord, da han ved Modtagelsen af den tilbagesendte Hertugtitel udraabte: »Donnerwetter«, ikke sige Andet, end at den som et Lyn maa slaa ned i den hidtil trygge Menneskehed. At man kan læse sig til sine Medmenneskers Drifter gjennem deres Haandskrifter, er i og for sig en Mærkværdighed, der synes at ligge lige for Haanden. Men at man saaledes paa Forhaand skal kunne sige, hvad Haandskriveren har i Baghaanden, vil utvivlsomt lægge et Haandtryk paa al Frihaands. Udvikling og Videnskaben vil efterhaanden reduceres til et Haandværk. Det er en haandgribelig Kjendsgjerning, som jeg Haandkraft lyne mig kan gi'e Dem Haanden paa. Naar jeg anfører en Haandfuld Exemplarer, vil mine ærede Tilhørere selv kunne faa Haand i Hanke med de beklagelige Følger af Hr. Marers Haandbog for Begyndere i Studiet af haandforarbejdede Avtografer.

Selv det mest moderne Valgsprog: Tag den op med Haanden, vil i det forhaandenværende Tilfælde ikke kunne yde den skeptiske Tvivler en Haandsrækning. Jeg vil f. Ex. kun spørge Dem, hvorledes en Kjøbmand skal kunne vinde Kredit, naar han har den Naturfejl at skrive uheldige smaa k'er, og derved altsaa selv henleder Opmærksomheden paa sine »smaa Kaar«? Hvorledes skal en Sollicitant kunne vække Medlidenhed, naar han skriver med fede Bogstaver? Og hvorledes vil en ung Pige være stillet, naar hun modtager et Frierbrev, men allerede paa Krøllerne over u'erne har kunnet opdage. at Frieren er skaldet?

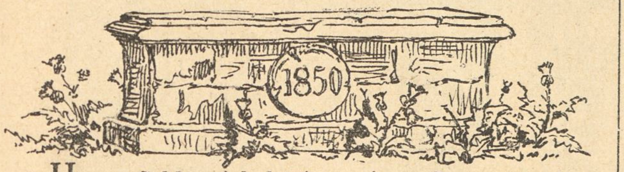
Er dette ikke for galt, mine Damer og Herrer? Naar ethvert Brev bliver en Haandskriftestol, hvori vore hemmeligste Skrøbeligheder ligger saa klare som Haandhvidt for en hvilkensomhelst Uvedkommende, vil det kgl. danske Brevpostvæsen jo blive en Angiver af saa graverende Art, at samtlige Herrer Postbude vil ende med at faa deres Portræter i »Avisen«! Jævnfører vi Graphologien med de nyeste videnskabelige Undersøgelser af Søvnen, vil det være indlysende, at Hr. Marers Videnskab kommer til at hvile som et Marer-Ridt paa alle brevskrivende Medborgere, der i god Tro har givet deres Penge ud til en Sovepude. En saa overhængende Fare for Samfundet bør for enhver Pris afvendes; og det vil derfor blive Videnskabens nærmeste Opgave at finde et til Borgerheld sigtende Middel, hvorved det bliver muligt at skrive et Brev i Søvne, saaledes at det uden Risiko for Afsenderen vil kunne læses af Folk, der er ganske vaagne.

Vor Opmærksomhed henledes da strax paa Skrivekuglen. En flittig Anvendelse af et saadant trillende Skrive-Klaviatur vil simpelthen føre til al Haandskrifts Afløsning af Rundskrift; den vil faa økonomisk Betydning ved at give de mange brødløse Spillelærere Adgang til at ernære sig som Skrivelærere, og Kuglen vil desuden lette Brevskriveren Arbejdet, idet han kun behøver at følge Principet: La' rulle, Marie! At det paa en Skrivekugle vil blive muligt for en Sanger eller Sangerinde at nedskrive sine Triller, vil jo ligefrem være epokegjørende for Skrivekunsten, og at Skrivekuglen vil medføre Gjenoprettelsen af den nu afdøde Kuglepost, vil maaske i Begyndelsen faa det Hele til at rende rundt for Generalpostdirektøren, men det vil næppe blive en af de provisoriske Reformer, mod hvilke det skrivende Publikum behøver at være paa sin Post.
— Hvad dernæst Sprogtonen i denne moderne Rund-Kugleskrift angaar, maa det anbefales i Et og Alt at følge den moderne Skrivemaade, der gjør det aldeles umuligt at skjælne, om en Bog skriver sig fra Eedvard eller Peter, Skram eller Herman, »Politiken« eller »København«. For nærmere at anskueliggjøre Methoden skal jeg anføre et Par almindelige Sætninger, oversatte paa moderne-realistisk Fin-du-siecle-Volapyk:

Han elskede sit Fædreland ...	Han var et villieløst Offer for denne uhyrlige Overdrivelse, i hvilken sund Menneskeforstand erstattes af Fædrelanderi.
Solen gik ned.............	Matblaaviolette Toner afbræmmede Skyrandenes Purpurguld og Skovsyrens sødlige Duft fra det fugtige Jordsmon lagde sig som en blytung Taage ind under Bøgehvalvets dunkelgraamættede Slagskygger.
Hun satte sig i Sofaen.....	Nederdelens knitrende Atlask lagde sig i tætsluttende Folder om Benenes Runding, medens Busten hævede sig under det sartrøde Liv, der aftegnede det sunde, unge Legemes bløde Konturer mod Restaurantens Sofaryg.
Da jeg var fem Aar.......	Det var i min første pinefulde Ungdom, da Sjælens blottede Nerve bar Mærker af de vaagnende Drifter.
Han kyssede hende........	Hendes unge Legeme dirrede, givende sig hen i fuld menneskelig Frihed til hans umættelige Sansers Begjær, der sugede lange Kys af hendes Læber.

Jeg skal ikke tærske Marer-Halm paa Emnet ved at anføre flere Exempler, men med Sindsro overlade det til en tredie Hr. Fremtids-Riis-Knudsen at anvende et Par halve Millioner paa Systemets Gjennemførelse.

Et passende Fodstykke.

Hvor »Schleswigholsteins« gjæve Sønner trøste
Sig med den »sittliche« Kultur,
Oprejser disse brave Mænd en Buste
Af ham, som satte dem i Bur.

I Flensborg skal en Kejserbuste knejse
Til ævig Tak og Lov og Pris
Fra dem, der blev »befriet« af der Greise
Fra disse »dumme Dänen«s Ris.

— Men, som man saar, skal man bestandig høste
I denne Verdens Jammerdal!
Nu skulde til bemeldte Kejsers Buste
De redde sig en Piedestal.

Og, da der ingen andre var at finde,
Man syntes, det var vel fortjent.
At sætte »Hr. Erobreren« hans Minde
Paa Istedløvens Fundament!

Thi paa en lie'saa pæn og ærlig Maade
Til denne Piedestal de kom,
Som salig Vilhelm af Vorherres Naade
Fik Slesvig til sin Ejendom.

Saa ser man strax, at han har dirigeret
»Moderne Gjennembrydere«;
Thi, hvad han staar paa her, er »annekteret«
Fra danske Bidragydere.

Her skal han staa som »Løvens« Stedfortræder
Og Vidnesbyrd om Magtens Lov;
Der er jo andre Dyr, »som Folk opæder«,
Og som forstaar at gaa paa Rov!

Her har jo Tysken stolte Lavrbær plukket
Og taget, hvad han kunde faa,
Og derfor bør hans Kejser paa et hugget
Fodstykke til Erindring staa.

Og saa vil deres Samfund gøre Ende
Paa Uret, Vold og Anarki,
Og sine »Røde« fra den Mening vende,
At »Ejendom er Tyveri«!!

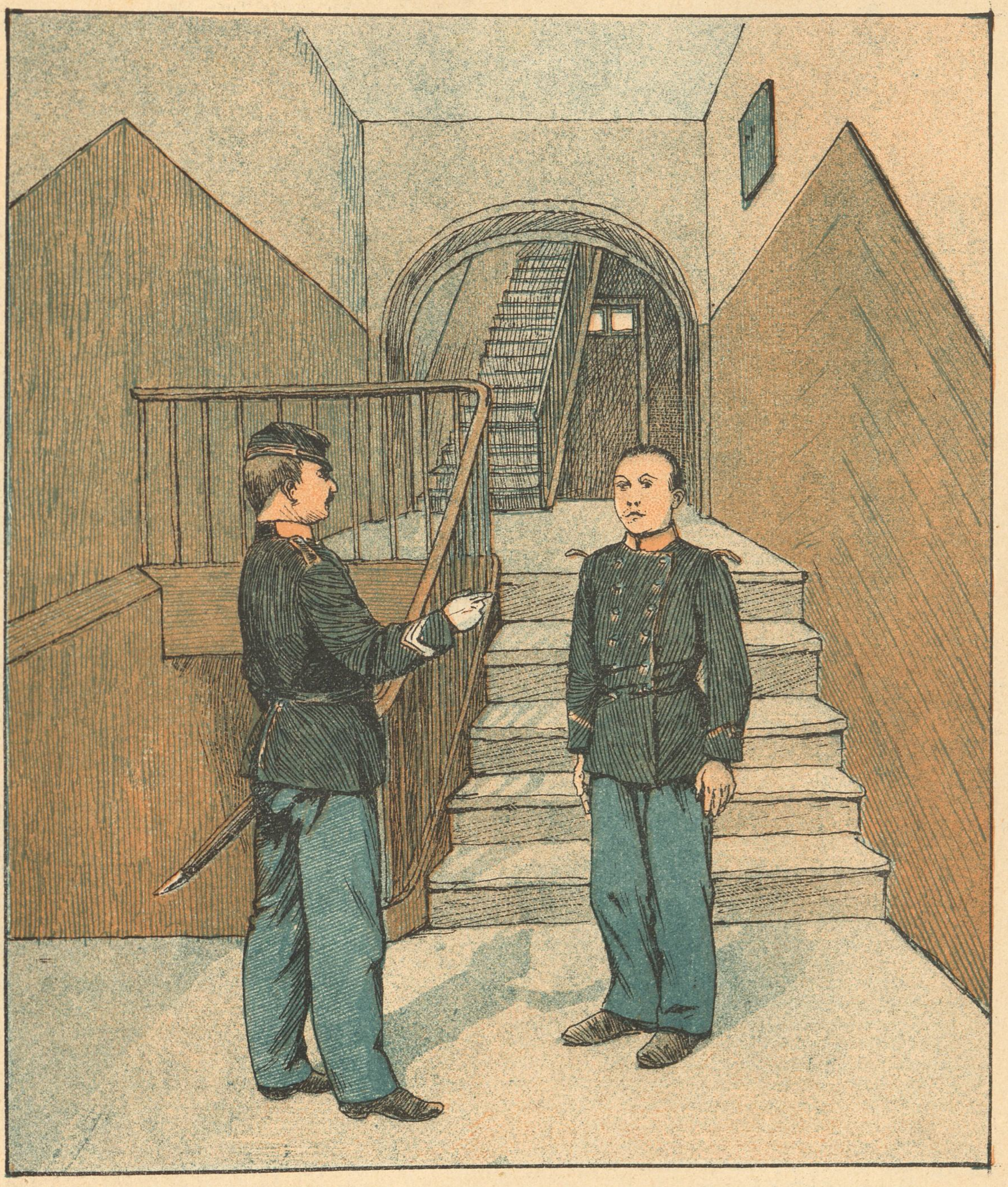
En farlig Smitte.

Motto: Da kom han i Avisen,
Det var den første Gang.
Chr. Richardt.

— Haar Do høt, te Pe Hansen haar hængt sæ —
— Ja, A haar løst et i æ Avis —
— Haar Do løst et i æ Avis? Hmh! A ku ha Løst te aa gør de sam, saa kom A osse i æ Avis, A haar aaller vaaren der enno!

En blid Bebrejdelse.

— Er Uniformen Dem for varm, 37?
— Næ-æ-æh!
— Hvorfor Fa'en knapper De da ikke Deres Skulderstropper?

Oh!

Jeg er saa henrykt, saa det er svært
At holde ud i Længden!
Først nu har den sande Kunst jeg lært:
At hæve sig over Mængden.
Klaverets Dronning og Danmarks Haab,
Som adlede blev ved Musers Daab,
Min Sjæl have flaaet i Pjalter, —
O, lad min Begejstrings vilde Raab
Nu runge i *Punch*'s Spalter!

Maa Hjertet ikke en hellig Gru
I alle Fibre fornemme,
Naar det har vist sig, at ej før nu
Vi hørte Musik her hjemme?
Det er en navnløs, men salig Kval,
Der breder sig fra Palæets Sal
Og helt ud til Landegrænsen!
Hvad er nu Holger og Balduin Dahl?
Og hvad er en Smule Svendsen?

Teresa, kaldet Carreno, kan
Min jublende Sang Du høre?
Snart risled dit Spil som Kildevand
Og skylled med Guld vort Øre,
Snart som en Wolfgang i Hungersnød
Fra dybe Urskoves dunkle Skjød
Du rasede mørk og skummel,
Saa Rubinstein'er og Pachmænd flød
Til Wandsbeck i samme Rummel!

Og Frida, født Frøken Schytte, mon
Du hørte mit Haandklaps Brusen,
Da henrykt, skjult i Parterrets Bund
Jeg sad blandt de andre Tusind?
I Violin-Bue-Lampeskjær
Du stod de spilglade Muser nær
Og smilte saa glad, — men vi da?
Naar Frida spiller, maa for Enhver
Det være en Fest- og Frida'!

Jeg ænser ej Vaarens Tordenskrald
Og gru'lige Mordhistorier
Og Socialisternes Majdags-Knald
Og Middelgrunds-Provisorier!
Nej! Indtil nu var mit Liv kun tyndt,
Med hine To er det først begyndt,
Og glad jeg en Sommer venter; —
O, havde jeg blot Riis-Knudsens Mønt,
Jeg gav jer den uden Renter!

Ak, jeg har ikke Millioner fler, —
Jeg ejer kun fire Øre!
Men fra i Dag vil jeg aldrig mer
En eneste Tone høre;
I den Anledning vil strax paa Stand
Jeg gjøre Alt, hvad et Menneske kan,
Ifald han for Alvor vil 'et:
Thi nu vil jeg være Rigsdagsmand
Og blive sat ud af »Spillet«!

Ved Kaffen.

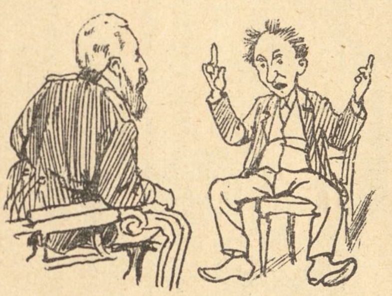

Fru Juliane Petersen: God Dag, søde Fru Schrøder — ja tusind Tak, maa jeg bare sidde et Øjeblik og nyde en lille Draabe, for der er jo ikke til at være hjemme for alt det Roderi, som vi ligger i efter Flytningen, fordi vi jo ikke mere maa smide Noget paa Gaden, men maa beholde vores Snavs og Skrammel hos os selv, hvad jeg rent ud sagt synes er sjofelt af Politiet, for der er dog ikke Nogen, der tænker paa at lægge dem et Halmstraa i Vejen, saa jeg synes nok, de kunde holde deres Næse fra, hvad vi tager os for. Og kan De tænke Dem: der ser vi Følgen af det, Petersen har været i den offentlige Politiret, fordi at Stine vendte en Bøtte ud paa Gaden, det Skarn, og Frits Grønbæk siger, at han nok altid har mærket, at det var den Pige komplet umuligt at holde Bøtte. Men nu maa Petersen alligevel betale Bøde eller ogsaa sidde den af, hvad der dog er kreperligt for en Mand, som aldrig før har været i Konflikt med Loven undtagen den Gang, da Ami gik uden Tegn, og saa risikerer han at komme i *Aftenbladet* med Navn og Adresse og maaske med Portræt og Fortid i *København* eller *Avisen*, hvad der jo let kan svække Krediten, som man sandelig maa holde paa i disse Tider, da der er saa faa Penge paa Markedet, men jeg haaber, det bliver bedre, naar vi nu faar de nye Tikronesedler, hvis de da kan blive enige om, hvad der skal staa paa dem, om det skal være »Vexles efter Ankrav mod Paafordring i Guldmønt« eller »Byttes paa almindeligt Forlangende efter Ankravsfordring i eller med Guldmønt«. Det sidste er maaske det danskeste, men for Resten synes jeg, det er ligegyldigt, hvad der staar paa, naar man bare har Sedler, og jeg bryder mig slet ikke om at bytte dem i Guld, men det er nu altsammen den Flytnings Skyld, foruden at vi nu først opdager, at der kun er fire Værelser i Lejligheden i Stedet for sex, fordi at da vi saa paa Lejlighed, saa gik vi fra det ene Værelse til det andet og lagde slet ikke Mærke til, at det var de samme, som vi havde været i en Gang før, saa vi maa flytte igjen næste Flyttedag, for vi kan da ved Gud ikke holde ud at have Spisestue i Sovekammeret og Dagligstue i Ambrosiuses Værelse og Kabinet i Pigekamret, og alt Postelinet staar pakket sammen ude i Entréen, saadan at vi ikke kan komme til det, men maa spise paa Restaurant, og nu kan man jo ikke mere hos Nimb, som er bleven Handelsbank paa Kongens Nytorv, men bliver

Gud ske Lov ved at være Divan i Tivoli, hvad der er heldigt for Folk, som nu en Gang har for Vane at høre Balduins Musik derfra, og gid der nu snart maa blive aabnet, for de spiller da ved Gud ikke noget paa Theatrene, som man gider se, nu da det kongelige lader til at ville indføre et nyt System og være Sekundtheater med at spille det samme Stykke hver Aften og Dagmar kongeligt med at skifte, saadan at man altid faar »Othello« at se, naar man gaar til »Daarlig Race« og omvendt, og naar Skuespillerne ikke gider mere, saa er det jo rart, at Studenterne ogsaa kan, og det baade Foreningen og Samfundet og Elevskolen, som jo ogsaa er Studenter paa en Maade, fordi at de jo stude er til Skuespiller, og vi var da til Foreningens Komedie og se »Hamlet«, som rigtignok ogsaa er gaaet paa det kongelige, men var meget morsommere hos Studenterne, og dette her er nok en Slags Dramatisering efter Sjækespire, ligesom Skovridergaarden, som er af Østergaard, undtagen Sangene og Dialogen og lidt af Handlingen og Musiken, og det var jo altid morsomt at se Senioratet i Kjole og Hvidt og alle Marskalkerne, som stod og fyldte saa rar op allevegne, og rigtig Opera paa Italiensk, som var sørgelig, men glædelig i Enden, hvor de alligevel faar hinanden i bengalisk Belysning, og som jeg ikke forstod et Ord af, men altid ligesaa meget som paa det kongelige, hvor det i Reglen er paa Dansk eller dog Svensk, men nu glæder jeg mig til Samfundets Komedie, som nok ikke er literær i Aar, men af en bekjendt yngre Skuespiller, og naar det er en Skuespiller, der har skrevet Komedien, saa er det vel Forfattere og andre Skjønaander, som spiller med i den, og det værste er, hvem de skal faa til at se paa den, for selv om alle Billetterne er tegnede i Forvejen, saa kommer der alligevel aldrig Nogen derhen, men de har da altid Bestyrelsen og Herman Trier og de Spillendes Paarørende paa Fribilletter, ligesom ved Elevkomedien, som jeg faar Billet til gjennem en Veninde af Petrine, der haaber paa at blive engageret ved Kasino, naar hun har gaaet tre Aar og lært Tragedie af Emil. Farvel, søde Fru Schrøder, og Tak for Kaffe.

Da jeg opgav Ævret.

(Frit efter *Mark Twain.*)

Jeg har opgivet det. »Forhandlings«-Maskineriet synes rigtig nok at gaa endnu ligesom før; men alligevel maa der være en Skrue løs et Steds. Jeg var bleven ansat som Sekretær ved det Folkethingsudvalg, der var bleven nedsat for at undersøge, hvad der stod i »den foreløbige Finanslov« og med det samme gjøre sig bekjendt med Indholdet af en halv Snes andre Forslag; men jeg mærkede snart, at alle Statsmyndigheder ligefrem syntes at have rottet sig sammen for at lægge mit Arbejde Vanskeligheder i Vejen.

Det første, jeg bemærkede, da jeg kom ind i Udvalgsværelset, var, at man aldeles havde undladt at forsyne det med Spilleborde, ja, der var ikke en Gang bleven tilforordnet mig et Par Medspillere, saa at jeg kunde have faaet mig mit Whist- eller Lhomberparti. Det saa stærkt ud til, at man vilde sætte mig ud af Spillet.

Jeg henvendte mig selvfølgelig strax til Formanden og gjorde ham opmærksom paa Forglemmelsen; men han svarede mig, at det var des værre endnu ikke kommet i Brug i Udvalgene at spille Kort; men til næste Aar vilde han se, hvad han kunde gjøre for at bøde paa det Forsømte. Iøvrigt kunde jo Medlemmerne saalænge godt gaa et andet Sted hen og faa deres »Sjavs« eller »Skidtmads« eller »Sorteper«, da deres Stole jo havde faaet anerkjendt Ret til at deltage i Afstemningerne.

Jeg maatte altsaa se at finde mig i det; men for dog at tage mig noget for, da jeg selvfølgelig ikke kunde sove hele Samlingen igjennem, gik jeg en Dag op til Krigsministeren. Jeg syntes, at det var min ligefremme Pligt at bringe hans Forsvarsplaner ind i et fornuftigt og folkeligt Spor, og derfor sagde jeg til ham:

»Ja, undskyld, Højstærede! Det er godt nok med dette hersens Middelgrundsfort og disse ni Millioner; men det koster for meget, og saa er Pengene smidt i Vandet til ingen Nytte. De maa jo meget heller bygge en Enspænderstalerstol ude paa Middelgrunden, og naar der skulde arrivere en fjendtlig Panserflaade for at bombardere Hovedstaden, saa slipper De bare Berg derud og lader ham aflevere en af sine »skarpe Protest«-Taler. Den kan sku ingen Fjende staa for, og De skal se, han gjør sig usynlig inden ti Minutter. Lad ogsaa Fjenden være beslaaet med det tykkeste Panser, der existerer. Berg skal nok slaa igjennem, for han har sin særlige Force i at gjøre Indtryk paa de Tykhudede. Saa sparer man — !«

Nu skulde De bare hørt, hvor Mennesket tog paa Vej. Han spurgte mig ligefrem, fra hvad for en Daarekiste jeg var sluppen ud; og da jeg sagde ham, at jeg var Sekretær i et Folkethingsudvalg, svarede han, at det vilde han tro. Saa bad han mig ligefrem om at forsvinde lidt hurtig, og det gjorde jeg da ogsaa, imens jeg lovede mig selv, at ham skulde jeg aldrig nogen Sinde oftere indlade mig i Forhandling med.

Saa gik jeg op til Finansministeren, der modtog mig meget forekommende og spurgte, hvad jeg havde paa Samvittigheden. Jeg svarede ham, at jeg var kommen op for at snakke med ham om hans sidste Finanslovforslag, som jeg fandt urimelig langt og tørt og kjedeligt. »Ser De, Hr. Estrup,« sagde jeg, »vi literære Venstremænd bryder os endda ikke saameget om, at et Værk er lumsk kjedeligt, naar der bare er dygtig med naturalistiske Skildringer i det; men det mangler Deres Værk ganske og aldeles, og derfor er der ingen Mennesker, som gider læse det. Hvad er det, der gjør f. Ex. »Aftenbladet« saa søgt af det store Publikum? Ene og alene dets Sensationsnyheder! Se, dersom De nu kunde anbringe nogle smaa pikante Skandalehistorier og Sædeligheds-forbrydelser omkring i Lovforslagets Text, saa skulde De se, hvor det vilde gaa i Folk ligesom varmt Brød, og jeg er vis paa, det vilde endogsaa blive rost i »Politiken«.

Hertil svarede Finansministeren tilsyneladende glad overrasket, at det var han ganske enig med mig i, og at det undrede ham, at han ikke af sig selv var falden paa den Tanke. Han bad mig vente et Øjeblik, medens han sendte Bud efter en Departementschef, som kunde følge med mig op i Kancelliet, hvor mit Forslag saa skulde sættes i den rigtige Kancellistil. Derpaa forsvandt han og kom lidt efter tilbage med en pæn ældre Herre, som fulgte mig ned til en Vogn, og saa kjørte vi af Sted. Men desværre maa der have indsneget sig en Misforstaaelse et eller andet Sted; thi vi havnede ikke i Kancelliet, men ude paa Kommunehospitalets Sindssygeafdeling, hvor man vilde have mig indlagt »til Observation«.

Heldigvis kunde jeg dokumentere, at jeg var Folkethingsmand og hørte oven i Kjøbet til den »forhandlende «Gruppe, saa den observationshavende Læge permitterede mig med den Bemærkning: »Ja, den Slags Folk har des værre Lov til at gaa løse!« Det var formodentlig min idiotiske Vejviser, han sigtede til.

(Sluttes).

Hermed følger et **illustreret Annonce-Tillæg.**

Kanoniseret.

St. Victor Sejer vandt, *Victoria* han skjød,
Og fra hans Pave-Stol et Naades-Budskab lød;
Thi, saasom han sit Fort paa Middelgrunden faar,
Velsigner han vort *Provisorium* i Aar.

PUNCH udgaar hver Torsdag. Pris 2 Kroner Kvartalet. (Enkelte Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle kongl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor, Kjøbenhavn, **Kronprinsessegade 34.**

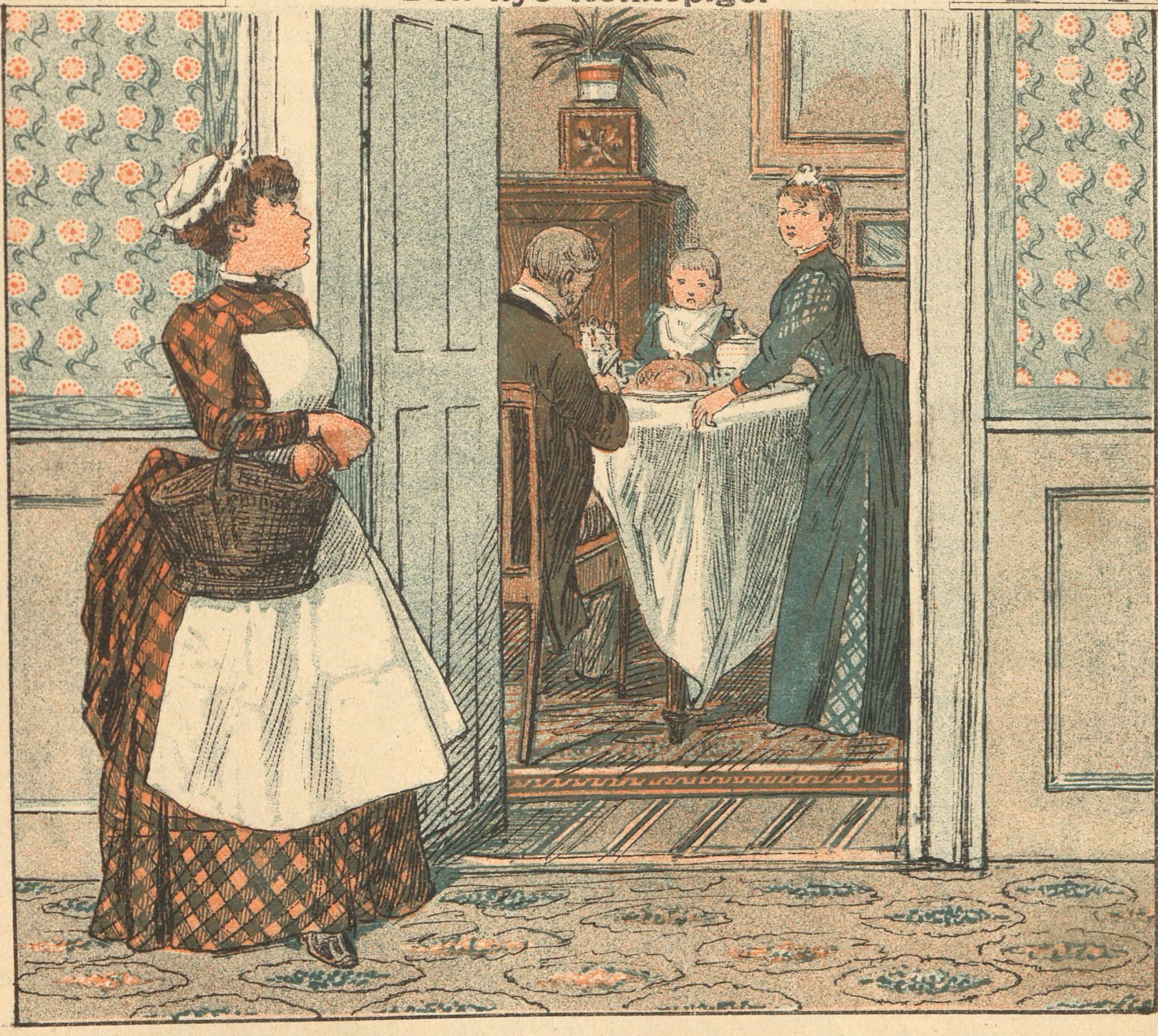
Mapper og Pragtbind til Bladet: 2 Kr.

Redigeret af Angelo Haase, udgivet af og trykt hos C. Simonsen i Kjøbenhavn.

1890. Torsdagen den 1. Maj. Nr. 18.

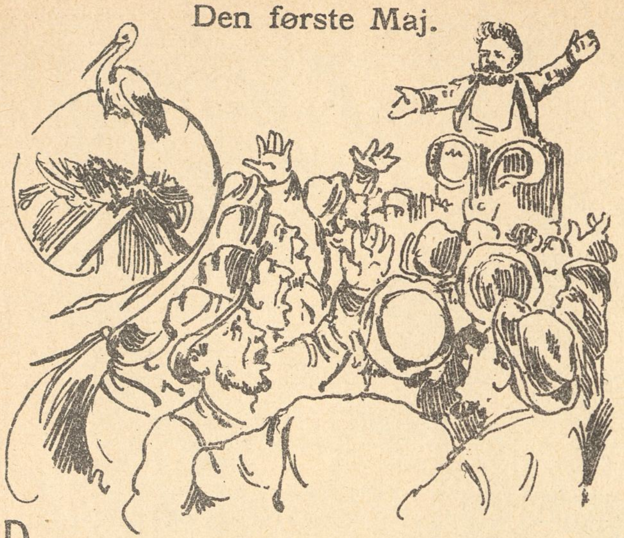
PUNCH.

Den nye Kokkepige.

— Spurgte De saa, om Kjødet havde hængt?
— De' var da ingen Nytte te'. Je' saa jo sæl, a Kyddet hang!

Den første Maj.

Den skjønne Maj er endelig oprunden,
Og Storken sidder snart paa Bondens Tag,
Imens hans Husmænd smøres brav om Munden
I Aar med »den normale Arbejdsdag«.

Thi, medens Bededagens Klokker kimer,
Paa Blegdamsfælleden i Ro og Mag
Man holder Stand, dog knap i otte Timer,
Til Gunst for »den normale Arbejdsdag«.

Mens foran Bededagen Andre beder,
Den tapre Skræder holder Foredrag;
Men det er ikke om de varme Hveder,
Det er om »den normale Arbejdsdag«!

De mange Hundredtusinder han tæller,
Som ses i Dag omkring det røde Flag,
Og lover Bønderne, hans Forbundsfæller,
Til Høsten »den normale Arbejdsdag«!

— Med fagre Ord opstrammer man Partiet
Til trofast Arbejd for den gode Sag
Undtagen — Hm! — i Fællesbageriet!
Her bruger man den gamle Arbejdsdag.

Finalen bliver sikkert ikke ilde;
Thi ovenpaa skal en og anden Fag-
forening slaa sig løs og holde Gilde
Og fejre »den normale Arbejdsdag«.

Endskjønt man ikke »klinker Postelinet«
Saa livlig som i Mähren eller Prag,
Her bliver hørt af Klinkning en velsignet
Klingklang for »den normale Arbejdsdag«.

Een Fører drikker Rhinskvin og Tokajer,
En anden kun i Most kan finde Smag;
De Menige faar nøjes med en Bajer
Ad Gangen »den normale Arbejdsdag«.

Hvis Aarsag i den internationale
Demonstration man i det glade Lag
Nok træffer dem, som ikke er normale
Paa Grund af »den normale Arbejdsdag«.

Selv paa en Græstørv Dagens Skaal man drikker
Og lytter til den glade Lærkes Slag,
Til man gaar »løftet« hjemad, ganske sikker
Paa Sejr for »den normale Arbejdsdag«.

Naa, Herre Gud! fordi man sig bestiller
En Rystetoddy, ikke altfor svag,
Man ryster ikke strax vort Samfunds Piller
Omkuld paa »den normale Arbejdsdag«.

— Men ovenpaa de tømte Glas og Boller
Man vaagner højst sandsynlig som et Vrag;
Saa er det Tømmermændene. som holder
I Morgen »den normale Arbejdsdag«.

Bukkene Bruse.

Et Thema af Asbjørnsen med Variationer.

Der var en Gang tre norske Bukke fra Norge, som skulde til Danmark og gjøre sig fede, og alle tre saa hedte de Bukken Bruse. Paa Vejen var der en Bro, som førte lige lukt ind i det kongelige Theater, og ved Broens Ende stod en affabel, gammel Chef og bukkede for Bukkene, for det kunde betale sig, mente han. Og Kjøbenhavns fineste Forlæggere tog dem under Armene og gav dem Kost og Logis i deres Pengekasse, saa de Bukkene kunde da sagtens blive fede. Men under Broen boede der et Trold, som en Gang havde gaaet i de smaa Sortes Skole, og han hedte Ess-mann, fordi han havde ædt op Alt, hvad der ikke duer i Norden. Han vilde selv have været over Broen og lige ind i det kongelige Theater, men han kunde ikke komme frem for Bukkene, og saa blev han sint.

Først saa kom den yngste Bukken Bruse. Han kaldtes saa, fordi han var yngst af Sind, om ikke af Aar; der var og somme, der kaldte ham Kjelland. Paa det ene af Hornene hans stak de fordummede Levninger af *»Professoren«*, og paa det andet Hornet hang *»Forsvarssagen«* i Pjalter og Filler. Trip, trap! sagde det i Broen, da han Bukken kom trampende over døde *»Kaniner«*.

»Hvem er det, som tripper paa Broen?« skreg Troldet.

»Aa, det er den liden Bukken Bruse; jeg skal bare ned i en Gylden-Dal og gjøre mig fed,« sagde Bukken.

»Væk med Normændene! Nu kommer jeg og ta'er Dig,« sagde Troldet.

»Aa nej, tag ikke mig, husk paa »gammel Gjæld« fra Integade! Bi lidt, saa kommer den mellemste Bukken Bruse, han er meget større.«

»Ja nok!« sagde Troldet.

Om en liden Stund saa kom den mellemste Bukken Bruse. Han strøede »*Midas*«-Guld til alle Sider, saa at Dværgfolket fra Integade hylede af Glæde og fik travlt med at samle op. Og den store Georg løb selv bagefter og raabte »*Heiberg*!« for det betyder »Hurra!« paa Norsk. Trip, trap! sagde det i Broen, da Bukken kom trampende over Sandhedskravet, saa at alle Norges Nora'er og Albertiner blev vanvittige i sidste Akten.

»Hvem er det, som tripper paa Broen?« skreg Troldet.

»Aa, det er den mellemste Bukken Bruse, jeg skal ind i det kongelige Theater og gjøre mig fed.«

»Af Vejen! De danske Forfattere skal først, og de danske Forfattere, — det er mig!« sagde Troldet. »Nu kommer jeg og ta'er Dig!«

»Aa nej, tag ikke mig, jeg er en liden Bohême, der bare i al Skikkelighed vil have »det frie Ordskifte« til at skjælde ud med. Men om lidt saa kommer den store Bukken Bruse, og han er meget større: jeg har dænget ham og flænget ham, og dog er han lige stor.«

»Ja nok da!« sukkede Troldet.

Ret som det var, saa kom den store Bukken Bruse: Trip, trap! sagde det i Broen, saa den knagede, for Bukken var en Bjørn. Intefolket hujede og peb, men lille Otto klamrede sig til Bukkens Hale, svingede med »Gnavet« og pegte Fingre ad Troldet.

»Hvem er det, som tramper paa Broen?« skreg Troldet.

»Det er den store Bukken Bruse, som skal fede sig i det Kongelige,« sagde Bukken. »Jeg er kommen over de høje Fjælde »paa Guds Veje«, for slig er »det nye System«!«

»Nu kommer jeg og ta'er Dig!« sagde Troldet og saa læste han op af Dagens Nyheders Krønike for at fordrive ham. Men Bukken bare gren og sagde:

Kom kun Du! Min Pen er et Spjud,
Som stinger Dig og Bohêmerne ud!
Og jeg har en Otto, skulde jeg mene,
Som knuser dig baade Marv og Bene!

»Bekjend!« sagde saa Bukken, og saa maatte Troldet bekjende, at han havde en Bagtanke, fordi han selv havde en Komedie liggende, der ikke kunde komme frem for lutter norske Bukke fra Norge. Men det er altid kjedeligt, naar et Angreb har en Tanke. Og ligefra den fjærneste Finne-Garborg'ske Arne Krogh kom Bukkene mylrende. De vaskede deres Linned i København, — for den Slags Bukke gaar ogsaa med Linned, men det er ikke af det reneste, — snakkede Norsk, som Ingen forstod, og stangede sig frem overalt, baade i Literaturen og paa Theatret, saa at ingen Dansk kunde faa Ørenlyd, saadan bredte og fedte de sig.

»Det er jo lige fedt!« sagde Otto.

»Kan hænde det,« sagde Andre, som ikke en Gang havde en Komedie liggende. »Men det bliver aldrig godt, førend vi faar alt det norske Fedt smeltet ud!«

Og saa er den Historie ude.

Grafologisk Propædevtik.

»*Le style c'est l'homme!*« er et gammelt Ord,
Der altid blev holdt i Ære;
Men nu er der ogsaa dem, der troer,
At der i de blotte Skrifttegn boer
En ny og forunderlig Lære.

Af skrevne Bogstavers Form man vil
I Kraft af Filosofien
Skribentens Habitus slutte sig til,
Hans Hjertes Følelser, Aandens Spil —
Det kalder man Grafologien.

Se, Noget er der vel nok deri,
Det vil vi slet ikke nægte;
Og denne splinterny Theori
Om Chiromanti og Grafologi,
Den vil vi des Aarsag forfægte.

At der kan være usynlige Baand —
Det lyder slet ikke pedantisk —
Imellem den, samtidig, tænkende Aand
Og trægt eller livlig skrivende Haand —
Ja, det er omtrent chiromantisk!

Tag nu til Exempel et »*Morgenblad*«
Aldeles blottet for Genius:
Skriften er baade flov og flad,
Den minder om Pølse- og Barnemad,
Om Cantor og Otto Borchsenius.

Tag saa »*København*«, og hurtig kan
Man se af det strittende »Ho'ede«,
Som der man har faaet prentet i Stand,
At det er Værk af en Sprællemand,
En lille næsvis Hr. Rôde.

Ved »*Dagstelegrafen*« er der en Luft
Af stiv og koldblodig Beregning,
Hvert Træk bevarer en egen Duft
Af den Emil Bjerringske Snusfornuft
Og Ferslevs selvsikre Tegning.

I »*Politikens*« hele Bedrift
Oplysningens Flammer gløde,
Og Patchouliduft og Blod og Forgift
Aander ud af den hele Skrift:
Eed. Brandes og Hørup hin Røde!

Tænk saa paa »*Punch*«, Deres egen Ven
Se hans gemytlige »Ho'ede«!
Ved Bollen ser De en Ungersvend
Med Pensel, Palet og Blæk og Pen
Alt efter den flotteste Mode. —

Ja, nu kan det vel forstaas af Enhver,
At, tager man Grafologien
Paa denne Vis, som vi saa det her,
Saa ligger det jo saa inderlig nær,
At Noget er der vel i'en.

Faar De nu en Gang et Brev, hvori
De Runerne ikke kan raade —
Der er ikke Mening skabt deri —
Saa prøv en Gang med Grafologi!
Den løser maaske Dem en Gaade?

Selvstændig Opfattelse.

— Saa tog Adam og Eva nogle store Aviser og lavede sig Bælter.
— Aviser! Hvad mener Du med det, mit lille Lam?
— Jo Frøken, der staar *Blade,* og min Moder gaar med »Demokraten«.

Ingen Roser uden Torne.

— Det er en dygtig Kone, De har, Kromand.
— Ja, aa-ja!
— Ja, man spiser udmærket hos Dem, og Anretning og Opdækning er saa fiks og elegant, saa det ikke præsteres bedre i det bedste Hotel.
— Ja, dygtig er hun, men — — — højst ubehavelig!

Sommer!

Luften skjælver
Med Tordenbrag,
Bøgen hvælver
Sit spæde Tag,
Lette Klæder
Og Sol fra Sky
Og Sommerglæder
Vi faar paany.
Snart ad Standvejens smaa Alleer
Vi vandrer i Husenes Skygger.
Nyder den skjønne Udsigt og ser,
Paa Alt, hvad Grossererne bygger.
Saa føler vi os paa den grønne Gren;
Men, mens vi vader i Grus og Sten
Og troer, vi kan lugte Vandet,
En Bicycle maser vort ene Ben
Og Damp-Sporvognen det andet!

Alligevel vi
Med Ro det ta'er,
Thi nu til Held vi
Turister har,
Og de vil kæmpe
Med Ord og Daad,
Med List og Læmpe
Og Sogneraad.
Naar blot man traver ad Rungsted til,
Er der jo Intet i Vejen;
En Strandvejs-Kaj de os skaffe vil
Ved flittig at bruge Kajen;
Turisten Otto som tapper Mand
Os baner Adgang til Strand og Vand,
Hvad kan man saa ønske Andet?
Tænk,hvorbekvemt,naar manli'somhan
Er vant til at gaa i Vandet.

Kjøbenhavner!
Vær glad paany,
Intet savner
Nu mer din By;
Strandvejs-Hygge
Du faar med fri
Strand og Skygge
Og Tangduft i!
Du Sommeren nu med roligt Sind
Kan atter velkommen byde,
Naar med det Første den flytter ind
Og la'er os sin Friskhed nyde.
Hvis Julemærkerne talte sandt,
Har Vinteren nu — det mærkes grant —
Alt danset sin Klap-Finale;
Thi Singhalesernes Elefant
Er Sommerens første Svale!

Immergrønt.

Sødeste Laura!
Mange tusind Tak for det øndige Lommetørklæde til min Konfirmation, som jeg glæder mig forfærdelig til, naar det en Gang bliver færdigt, Du maa rigtignok have en fin Næse, siden Du kunde lugte at det netop var det jeg gik og spidsede min Næse efter, for Resten er det jo rart, at man nu er ude over det, jeg stod i Hvidt og har valgt Kunsten til mit Livskald og skal paa Elevskolen paa det kongelige til Efteraaret, hvis han vil have mig, nemlig Kammerherren, hvad han vist ikke tør andet for Pressen, der tager sig af de unge Talenter, og jeg var da naturligvis med til Prøven, som jeg havde faaet Billet til af ham, Ulysses Petersen, Du ved, den skjævbenede, som vi grinede saa rædsomt af paa Danseskolen, da vi var Børn, og som faldt igjennem til Kadetexamen, men nu sværmer for mig, hvad der dog er én god Side ved ham, men som Du ikke skal fortælle til nogen, og han er maaske ikke saa skjævbenet endda, men har faaet Nona og maa derfor ligge paa den lade Side og sove hele Dagen igjennem, og det er slemt, fordi han skulde spillet Titelrollen baade i »Hakon Jarl« og »Abekatten«, som nu udgik af Programmet og deklarere et Digt af en af vore klassiske Forfattere, som f. Ex. Henrik Ibsen eller Otto Benzin fra Apotheket Du ved nok, og der var jo et talrigt og distingveret Publikum og Peter Nansen og mange andre, og jeg skal ikke nægte, at den første Dag var det lidt under mit Nivo hvad de leverede, jeg ved næsten ikke, om jeg ikke heller skulde debytere strax uden at gaa paa Elevskolen for det er dog egentlig ikke noget for mig at begynde igjen at lære danske Vers nu da jeg er konfirmeret og voxen og det begyndte jo med at Tæppet gik op for en hel Del Stole og saa kom Eleverne ind og satte sig paa dem ligesom Artisterne i Hunde- og Abetheatret, som vi saa i Cirkus Varieté den Gang vi var der med Onkel Hans, Du ved, ham den Fy—Føj fra Æbeltoft som kommer paa den Slags Steder og ikke har Sans for god Kunst og literær Komedie, og saa var der jo Tragedie og Svendyringshus, som der dog manglede en hel Del af. hvorfor det kun var af de smaa Huse og for Resten noget Barnemad med et væmmeligt Spøgelse i rød Kjole og stor Turnyre og Dronning Margareta, som ikke var nær saa morsom som Othello paa Dagmar, og den næste Dag fik vi moderne Skuespil af Moliere og Bjørnstjerne og andre fremragende danske Forfattere, som rigtig er Blochs Force og »Unge Koner«, som var yndigt og vistnok er af Grilleparser, som er en verdensberømt Forfatter, som der ikke er andre her i Landet der har læst end Riis-Knudsen, og det blev spillet aldeles storartet, men det bedste var dog Barselstuen, som var i Kostume og sat i Scene af Olaf, som selv spillede med i en yngre Udgave, der ogsaa var morsom som Oluf i Dronning Margrethe, jeg gad se Olaf selv i den Rolle, jeg er vis paa, at han kunde gjøre det ligesaa godt som Sangenberg, men det hele tror jeg dog nok, at jeg kunde gjøre ligesaa godt, og det er kjedeligt, naar jeg kommer til, at de ikke mer sætter Navnene i Bladene, men min Fætter, den tykke Johannes, som skriver Korrespondance til Nykjøbing Avis, har fundet paa en god Ide, han vil nemlig kalde mig Frøken Dagmar A., Datter af Grosserer A—sen, og saa kan man jo nok gjætte sig til Navnet alligevel, lev nu vel, søde Veninde og endnu en Gang Tak for Lommetørklædet som vel bliver af ægte Kammerdug med Kniplinger og vær hilset fra din hengivne Veninde

Dagmar Akkelejsen.

En Tur paa Volden.

Fæld ikke, stakkels Morgenblad,
En Taareflod bag Ruden,
Formedelst »*Berlingske*«, den Rad,
Har givet Dig paa Tuden!
Nej, tør dit Øje, og vær glad,
At du er hel og holden,
Saa kan vi to nu følges ad
En lille Tur paa Volden.

Ja, det forstaar sig, Volden her
Er Bahnsons, vel at mærke,
Den ligger os lidt mere nær
End Chrestens »*Dannevirke*«.
Dog, trøst dig, thi naar Venstremænd,
Som Navn af »danske« bære,
Omsonst har revet ned paa den,
La'er Tysken ogsaa være!

Hør nu paa Klokkernes Dingdang,
Det minder os om Thinget,
Hvor Høgsbro har til Aftensang
For Folkets Øren ringet.

Ak jo! — Nu er der li'esaa stor
Tomhed i hans Kaserne,
Som efter Hørups egne Ord
I Frede Boisens Hjerne.

— Men her er alt saa dejlig grønt
Som Andemad i »*Gnavet*«,
Hvorom din Hostrup sang saa kjønt,
Da Fest for Berg I laved'.
Se bare: hist i Græsset staa
To venlige Violer! —
Av, det var to af Bahnsons »Blaa«!
— Det Syn du nødig taaler.

Det bliver saa det bedste vist
At stikke af i Tide,
Her er kun Græs, og det for trist
I Græsset er at bide.
Til Bager Marstrand Vej vi ta'r;
Vor »liberale« Leder
I Aften til »Forhandling« har
En Mængde varme Hveder!

Da jeg opgav Ævret.

Frit efter *Mark Twain*.
(Sluttet.)

Da jeg kom tilbage til Kasernen, blev jeg antastet af Udvalgets Formand, som spurgte mig, hvor jeg havde været henne. Jeg svarede ham, at, hvis det kom ham ved, saa havde jeg været hos Krigs- og Finansministeren for at forhandle med dem. Saa gav han mig ligefrem en Røffel, fordi jeg vovede at forhandle med det Ministerium; og da jeg saa oplyste ham om, at jeg jo netop var valgt paa det Program at forhandle, saa lod han mig vide, at saadant noget maatte man ikke gjøre uden Partiets Vidende og Villie. Jeg proberede at gjøre gjældende, at, naar Greven havde Lov til saadant noget, saa havde jeg vel ogsaa, ellers var der hverken Frihed eller Lighed i Venstre! men saa bad han mig ligefrem om at holde min Kj- — og passe mine egne Sager.

Jeg spurgte ham, hvad det da var for Sager, jeg skulde passe.

»Det skal jeg gjerne sige ham,« sagde han. »Han er jo Sekretær i Udvalget, og jeg har ledt efter ham for at overdrage ham at nedskrive en Forespørgsel til Regeringen om værsgo med det første at sende Udvalget nøjagtige Oplysninger om:

a) Hvormange Penneskafter der for Tiden findes i alle Administrationens Kontorer i Danmark, Island, Grønland og de vestindiske Øer indbefattede.

b) Hvormange af disse, der kan antages at ville blive udrangerede i det kommende Finansaar.

c) Hvorvidt Regeringen vil gaa ind paa at lade de udrangerede Penneskafter bortsælge ved offentlig Avktion, og

d) om Regeringen gaar ind paa at bekjendtgjøre disse Avktioner i de lokale Venstreblade, hvorved en større Indtægt kan paaregnes at indkomme?

Han kan saa i Slutningen anbringe et Par passende Ord om, at det vil bero paa denne Forespørgsels betimelige Besvarelse, om Udvalget ser sig i Stand til at tilendebringe sit Arbejde i denne Samling.»

Denne Anmodning fik Bægeret til at flyde over.

»Det er altsaa et virkeligt Stykke Arbejde,» sagde jeg, »man forlanger af mig, og det for lumpne sex Kroner om Dagen! Nej, Tak skal I have! Se I Jer om efter en anden Slavesjæl, som er villig til at trælle for det Par Sølvskillinger. Jeg har dog heldigvis endnu saa megen Selvagtelse og Respekt for Individets Ret tilbage, at jeg ikke vil fungere som Jeres Skriver eller Forvalter!«

Og saa nedlagde jeg min Bestilling som Sekretær.

Til Slut skal jeg bare bemærke, at jeg er ikke den eneste Folkethingsmand, af hvem man har forlangt Arbejde udført for en urimelig lav Betaling. Jeg kjender Udvalgsmedlemmer, som sidder hele halve Aar igjennem og slider i Finansloven uden at faa stort mere end de lurvede 6 Kroner pr. Dag. Ganske vist er det Arbejde, de præsterer, af den Beskaffenhed, at det gjerne maa gjøres om i Landsthinget eller Statsraadet; men, Herre Gud, naar Folk gjør deres bedste for at tjene deres Fædreland, saa kan man jo ikke forlange mere. Jeg kjender ogsaa Udvalgsmedlemmer, som for den samme skammmelige Betaling har slidt Aar ud og Aar ind for at komme til et Resultat med Befæstningsspørgsmaalene, og saa har Krigsministeren endda været taktløs nok til at undlade at sende dem Kvarterpenge og Furagegodtgjørelse, da de for visse Aarsagers Skyld ikke kunde bekvemme sig til at overvære Forevisningen af Vestfronten og deltage i den til samme hørende bedre Frokost. Og endelig kjender jeg Udvalgsmedlemmer, som har tilbragt Tiden med flittig at indstudere flerstemmige Sange, uden at der nogensinde er tilflydt dem det, der ligner Feu eller Gratiale fra Statens Operakasse. Tænk, hvilke Kapitaler disse Mennesker kunde have tjent, hvis de i Stedet for at synge i Udvalgene havde optraadt som Operister eller givet Folkekoncerter. Jeg siger det ikke for min egen Skyld, men kun for at oplyse Almenheden om, at der i Folkethinget nedsættes alt for faa Udvalg, og at disses Medlemmer faar alt for lidt for deres hafte Ulejlighed.

Skjøn Valborgs Dag.

Det er Foraar med Lys over Landet,
Med let og styrkende Luft;
Det er Foraar med Solglimt paa Vandet
Og med Violernes Duft.
Og alle smaa Fugle tage paa Vej
Skjøn Valborgs Dag, den 1ste Maj.

De frejdig i Træerne synger
Og nipper til Knopperne smaa
Og vipper i Grenenes Klynger,
Mens Lærker i Luften slaa.
Ja, der er rigtig Glædesstaahej
Skjøn Valborgs Dag, den 1ste Maj.

Paa Landet rider de Sommer,
Sommer i By paa Ny,
Fra Landet Pigerne kommer,
Kommer til Stad og By.
Ja, Tiderne skifter, og Pigerne — ej!
De skifter med den 1ste Maj.

Man overalt er fornøjet
Med Aarets skiftende Fjed;
Om saa det er Vintertøjet,
Saa bliver det skiftet med.
Med Overtøjet, det tykke, nej!
Man nødig møder den 1ste Maj.

Ja, nu er vi midt i Vaaren,
Og Sommeren stunder til;
Ikke een Folkekaaren
Driver sit visnende Spil.
Derfor har man Lov til at gotte sig
Skjøn Valborgs Dag, den 1ste Maj.

Og dog er der Uro i Luften
Imellem Arbejdets Mænd. —
De skulde dog bruge Fornuften
Og sige: Hold op med den!
Det let kunde blive en farlig Leg
Skjøn Valborgs Dag, den 1ste Maj.

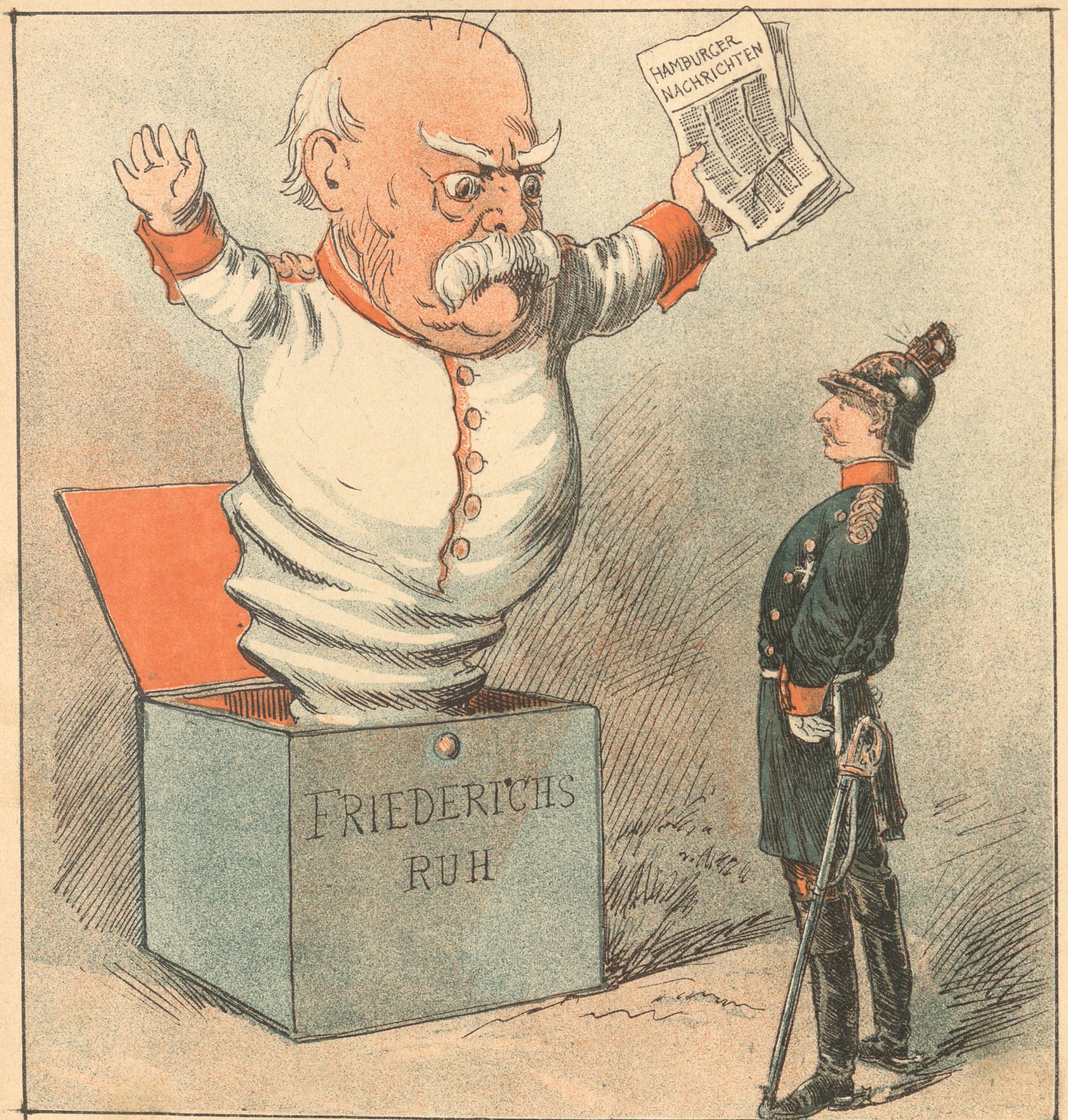
Naar Bededagsklokkerne klinge,
Er Arbejdstiden forbi;
Saa kan de paa Fælleden svinge
Deres Hatte og Kvinder, fordi
I ofte Timer de svedte ej
I alt Fald i Aar, den 1ste Maj.

Thi det er Bededags-Aften,
Hvert Værksted skal være lukt;
Man sparer gratis paa Kraften
Og hævder Principet smukt.
Hver Fører skraaler: Vi træller ej
Den 1ste Maj, nej, den 1ste Maj!

De frit fra Leveren snakker —
Men tag den dog helst med Ro! —
Og varme Hvedetvebakker
De faar til en Dram eller to. —
Hvorfor skal de ikke more sig
Skjøn Valborgs Dag, den 1ste Maj?

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

„Trold kan tæmmes".

Motto: Bange machen, gilt nicht.

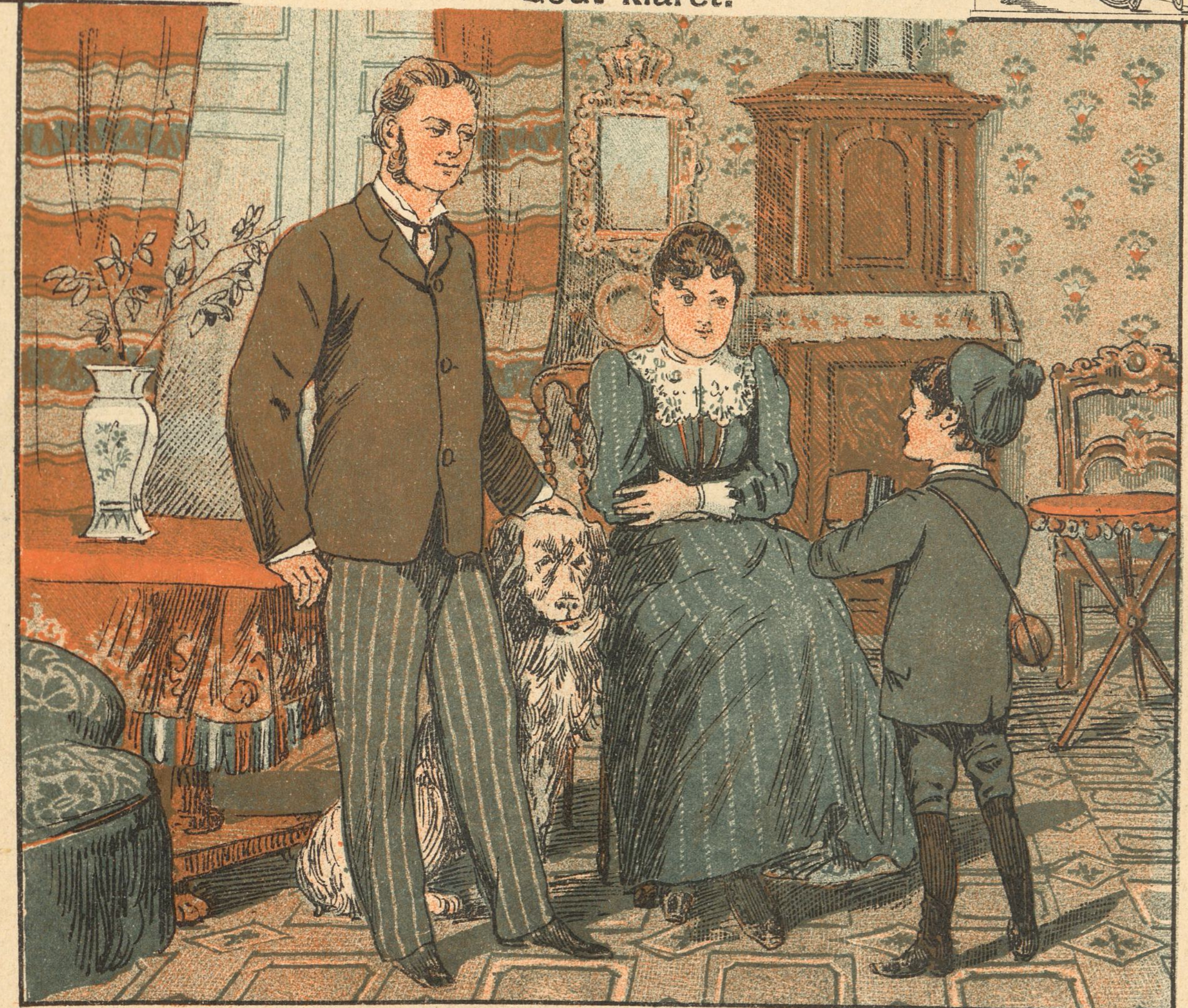
Skjønt Trolden har ingen Ro i Daasen,
Men springer op, naar der pirres ved Laasen,
Og viser sig som en op-farende Svend,
Saa maa han nok ned i Æsken igjen.

Redigeret af Angelo Haase, udgivet af og trykt hos C. Simonsen i Kjøbenhavn.

1890. Torsdagen den 8. Maj. Nr. 19.

PUNCH.

Godt klaret.

— Naa min Dreng, hvordan er det saa gaaet Dig i Regning i Dag?
— Udmærket, Fader!
— Hvad Karakter fik Du da?
— Jeg blev slet ikke hørt!

Forandring i Anmarsch.

Mens Rømersgadens For- og Over-Leder
Fandt ud, da han i Torsdags holdt Sabbath,
At Vrøvl er et fortrinligt Surrogat
For disse Aftentimers varme Hveder,
I Venstre man sig ogsaa forbereder,
Til Fryd for hver en staalsat Demokrat,
Paa en Forandring i Partiets Rækker,
Som næsten »evropæisk« Opsigt vækker.

Thi, saasom Ledregrevens Politik
I sidste Samling kom saa slemt paa Knæerne,
At den sandsynligvis sin Bane fik,
Trods *Morgengnavets* Raab paa Valgtrofæerne,
Er der for Tiden mellem »Evropæerne«
Tendenser til at gjøre nyt Bestik,
Udslette »Aandens Fornemhed« af Fanerne
Og gaa for Fyldekalk blandt Bergianerne!

Utroligt det vist Ingen forekom,
Hvis HØRUP nok en Gang vil skifte Stade
Og dreje ind igjen i samme Gade,
Fra hvilken han i sin Tid drejed om,
Da han i Følge Bogøkongens Dom
Blev nødt til *Morgengnavet* at forlade,
— Og nu som ydmyg Tjener kom til Skue
Hos Hs. Gefærlighed i »samme Stue«.

Dog er det sært at se den Evropæer,
Som selv har sagt saa skjønt: »Hvad kan det nytte?«
Alligevel med samme nix forknytte
Holdning at følge CHRESTEN paa hans Færd;
Thi, enten HØRUP vil sit Standpunkt bytte,
Hvad heller han betænksomt lader vær',
Saa kan han ganske sikkert derpaa stole,
At der er ingen Ting for ham at hole.

Men derfor er det aldrig værd at græde!
I Skæbnens Luner bør man fromt sig skikke.
— Kan HØRUP faa af Livet mere Glæde
Paa CHRESTENs Standpunkt ud, saa — hvorfor ikke?
Mens han hos Luskepeterne tog Sæde,
Han mange bitre Skaaler maatte drikke;
Hvad gjør saa det, om han hos »Rumlepotten«
Faar Tilhold om at holde sig paa Maatten?

Godt maalt.

Intermezzo i et Par Artikler.

(Tilegnet »Politiken«.)

Personerne.

En Kommandør . . . Hr. Hansen.
En Undermaaler . . . Hr. Tutor.
Stemmer fra Folket.

Undermaaleren. Ja, der kan J selv se, Godfolk, hvordan saadan en Kommandør kan maale. Vil han ikke bilde os ind, at der er næsten 11000 Alen fra Kongens Nytorv ud til Kjøbenhavns Frelse. Og nu kan J selv dømme. (Han maaler og klemmer lidt paa Passeren). Se her en Gang, 9000 Alen, ganske nøjagtig, hverken mere eller mindre. Det kunde da enhver Kadet have maalt meget bedre.

En Stemme fra Folket. Han er dog en Fandens Karl, den *Tutor*, han maaler min Tro sin Modpart Skjæppen fuld.

En anden Stemme. Ja, men med strøget Maal. Jeg synes nu, hans Maal røber ham.

Første Stemme. Aa Snak Du. Han maa da være vis i sin Sag. Han har maalt mange Sporveje i sine Dage, saa han kan da sagtens tage Maal af en Kommandør.

(De gaar.)

En Kommandør (kommer ind). Ej, ej. Der har vi jo min gode Hr. *Tutor*. Lad nu os To tales lidt ved.

Undermaaleren (afsides). Av, han har nok passet mig op.

Kommandøren. Jeg synes, han talte om en Passer. Vil han ikke laane min?

Undermaaleren. Tak, det passer mig ikke i Øjeblikket. Jeg har travlt, for jeg skal skrive en ny »sagkyndig« Artikel. Jeg skal gjerne rose ham lidt, naar jeg bare maa gaa.

Kommandøren. Han kan spare sin Ros, min gode Mossjø. Han er en Filur, og nu skal han maale, enten han vil eller ej. (Rækker ham Passer og Kort).

Undermaaleren. Lad være! — jeg raaber om Hjælp. Hej, Hej, *Defensor Patriæ!* — kom mig til Undsætning. Ak, hvad skal jeg gribe til! — Der kommer Ingen.

Kommandøren (tager ham i Øret og fugtler ham med Passeren). Vil han nu maale! Hvor langt er der saa?

Undermaaleren (græder). Der er 10,600 Alen. Det vidste jeg godt.

Kommandøren. Og for lidt siden sagde han, der var 9,000 Alen ganske nøjagtig.

Undermaaleren. Jeg maatte jo trække lidt fra for at faa Folk til at tro mig. Ingen kan lægge en Alen til sin Væxt, men man kan da sagtens trække lidt fra. Jeg beder saa mindelig om Forladelse.

Kommandøren. Der er visse Folk, min gode Mossjø *Tutor*, som man ikke gider blive arrig paa. Nu kan han løbe for denne Gang. Men vær dog lidt forsigtigere, naar han begaar en »sagkyndig« Artikel næste Gang. (Gaar).

Undermaaleren (til Publikum). Saa J, hvor jeg stod mig. Sikken et Staahej, fordi man bare snyder en Smule paa Maalet.

Normal.

De er nu inte for det, men er der nogen Arbeder, som har, hvad man kalder, Forstand paa, hvad en Normalarbedsdag er for noget, saa er det, Fanen balbere mig, Undertegnede, for jeg har nu i flere Aar vaaren ansat ved et Normalvæveri, hvor man vævede Normaldragter af Normaluldgarn, og hvor vi desformedelst hver Dag havde vos en Normalarbedsdag, saa naar Skrædder Holm griber ind i min Gesjæft og giver sig til at væve om den Ting, eller naar Forretningsfører Knudsen osse taer og spinder en normal Ende, saa vil jeg bare lade de Godtfolk vide, at det er noget, de slet ingen Indsækter har i.

For at begynde med Begyndelsen, saa vil de have 8 Timer til at sove i; men det er da tydeligt, at det kan en træt og udslidt Arbeder inte hjælpe sig med. Vi har jo sæl læst, at en Professor i Doktorvidenskabeligheden har sagt, at Folk faar alt for lidt Søvn herhjemme, saa mindre end tolv Timer til Søvn kan man begribeligvis inte regne.

Saa sætter de 8 Timer til at adsprede vos i; og det synes jeg nu osse er for knapt beregnet; for det kan da ethvert Barn begribe at inte en Gang Skrædder Holm eller Skommer Hørdum er Mand for i 8 Timer at kunne overkomme at besøge alle de Steder her i Byen, hvor man kan adsprede sig, saa tolv Timer er da det allermindste, man kan nøjs med paa den Konto.

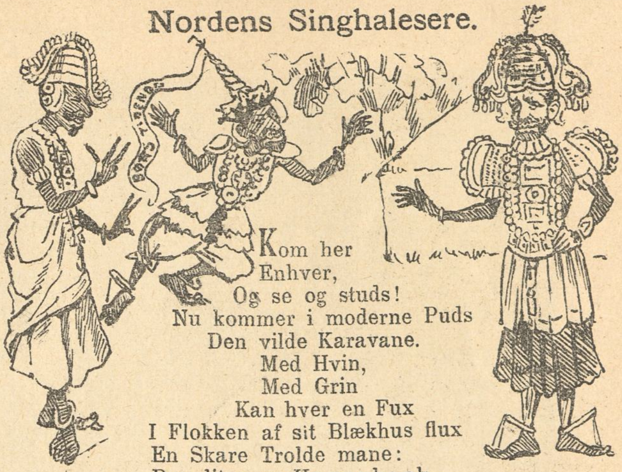
Og endelig er det da tydeligt nok, at naar en Arbeder skal adsprede sig i 12 Timer i Stedet for i, lad vos sige sex, saa kan han inte hjælpe sig med den samme Dagløn som før; han maa natyrligvis have lige akkurat dobbelt saa meget; hvis der da inte kommer en Lov, som paaligger Storborgerne at betale vores Adspredelser; men det siger vores Førere, at de vil sætte sig imod, undtagen at de kunde blive undtagne; men da man jo har opgivet Undtagelseslove for Sjoselisterne, saa gaar den Undtagelse begribeligvis inte, og saa kan det jo inte nytte at spekelere deri.

Det er derfor rent forkert, at vores Førere inte har taget med paa Normalprogrammet, at Daglønnen skal være dobbelt saa stor, for naar man barestens fik baade Normalarbedsdagen og Normalarbedslønnen saadan som jeg her har udveklet, saa tror jeg nok, at der inte mere vilde blive noget, der hedder Arbedsnedlæggelser og Skruer og saadan noget.

Med broderlig Hilsen og Haandslag
D. R. Iversen, Normalarbeder.

P. Skr. Hvis De tilfældigvis skulde træffe min gode Ven og Arbedskammerat Knaspersen, vil De saa nok være saa behavelig aa drikke han en Skalle fra mig. Vil De tænke Dem; jeg møder den Indiot Dagen efter Normalfesten, aa saa sier han til mig, at otte Timers Adspredelse var for meget for Sjoselisterne, for Politiet behøfte inte nær saa lang Tid til at adsprede vos i. Aa da jeg saa for at drille ham sae, at Skrædderen havde sagt, at der var halvtredsindstyve Tusinde Normalarbedere paa Fælleden, saa sae han, Hørdum knække min Hals: Hva Satan! Saae han allerede dobbelt, saa tidiig paa Eftermiddagen?

Nordens Singhalesere.

Kom her
Enhver,
Og se og studs!
Nu kommer i moderne Puds
Den vilde Karavane.
Med Hvin,
Med Grin
Kan hver en Fux
I Flokken af sit Blækhus flux
En Skare Trolde mane:
Den literære Hagenbeck
— født Georg — med Drabanter
Har af nervøse Myg med Blæk
Saagar skabt Elefanter.

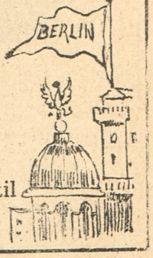
En Gang
De svang
Sig højt mod Sky
Og varsled' nyfødt Vaar i By,
Men svært lædert er Glansen!
Med Spring
Omkring
En Guldkalv kan
De trives bedst — det kalder man
»Sølv- eller Fægtedansen«.
Men lige lukt *ad undas* gaar
Det Leben, som de fører:
De sjældent et Par Kroner faar,
Men mange — — »Midas«-Ører!

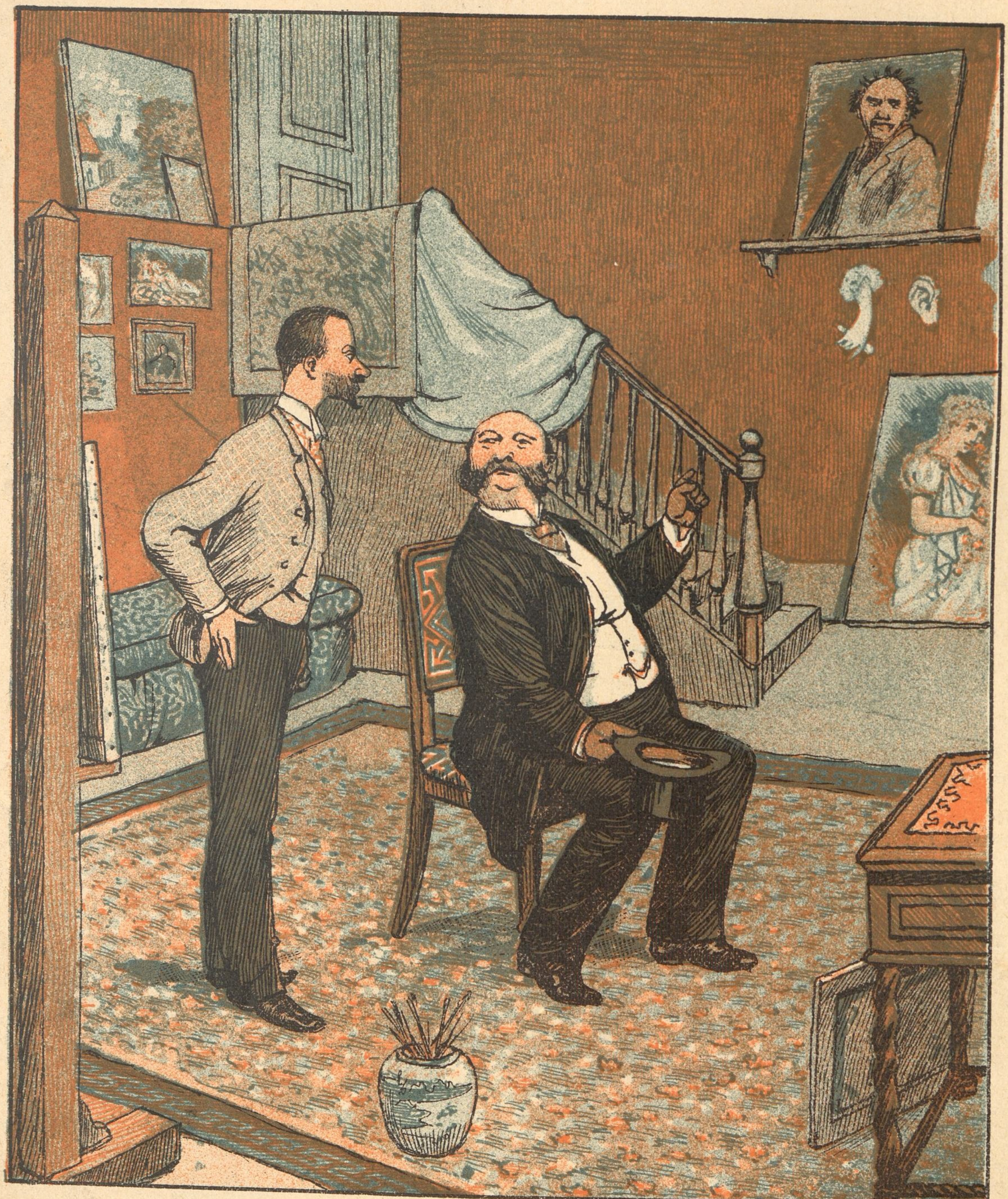
Nu bedst
Med Blæst
De sværger paa,
De Gudebilleder vil slaa
I Kvas og vælte Bjærge,
Man kun
En Stund
En Dværg bli'er vaer!
Thi Folk, der ingen Kæmper har,
Jo nøjes maa med Dværge.
Mod Ola Hanssons Slangehær
De Smaa gaar kækt i Striden
Og har for Resten mod Enhver
Martyre-horn i Siden.

Med Spræl
og Smeld
De for Motion
I »Værre-herre-Procession«
Til Afgud Georg drager;
Men, skjønt
Saa kjønt
De hænger i,
Sig selv i »Offerdansen« de
En Pen i Livet jager!
Og endt er deres Skuespil
Og brustne deres Stemmer, —
Mens Georg ta'er ad Tyskland til
Med sine Bo-hm!-hm!--er!

En Kjender.

— Formodenlig Deres ærede Hr. Fader?
— Nej, det er en gammel Sjover, som jeg tilfældig stødte paa en Gang.
— Ah saa? Ja det ser man ogsaa strax!

Kjendere.

— Nu skal Du smage en extrafin Kognak!
— Er Du nu ogsaa vis paa, at den er saa god?
— Du kan jo selv se, den har Mærket »Vieux«!
— Vieux! — Den har sgu aldrig set Vieux!

Krigens Gang.

Mel.: Slaar du mine Jøder, slaar jeg dine Jøder.

Da vort vidt berømte Folkekammer drømte
Om at faa en »Broderkrig« i Stand,
Lød fra højre Side den Besked i Tide:
Øje for hvert Øje, Tand for Tand!
Saadan gik det stedse; thi, naar Venstres Presse
Rased', gjorde »Mundkurvloven« godt,
Og, gav Venstre Møde med sit stærke »Røde«,
Blev der svaret flux med »Lyseblaat.«

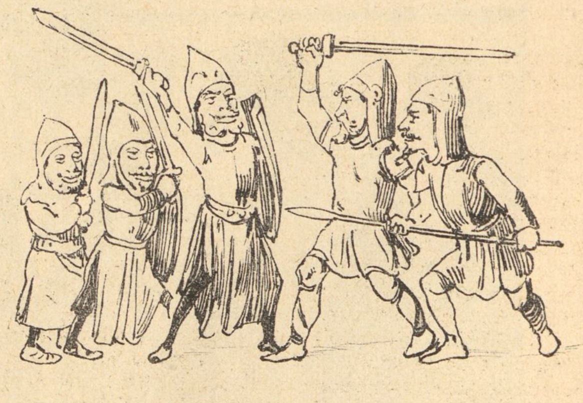
— Endnu saadan gaar 'et; thi, har Venstre kaaret
Høgsbro til Kasernekommandant,
Bahnson anbefalet har til Hospitalet
Skraas derfor en Oberst højst galant,
Der blandt Vaagekoner lig en Høgsbro throner
Og har ogsaa Disciplinen kjær,
Saa med tjenstlig Melding syge Folk paa Tælling
Snart krepere skal og »visne« her.

— En Reservelæge lod sig her bevæge
Til hos Hymen at ta'e Borgerbrev.
Strax blev Kommandanten næsten li'esaa vranten,
Som i ott' og firs Hr. Høgsbro blev.
Han om Disciplinen kontra Medicinen
Sagde, lie'som Søren Kierkegaard:
Gifter De Dem, Kjære, eller la'er De være,
Begge Dele nok fortrudt De faar?

Og da vor Reservelæge lod sig hverve
Ind i Hymens Regiment til sidst,
Det sgu gaaet ham er, som i Høgsbroes Kammer
Handelen med Gifte — nemlig trist:
Han blev permitteret, skjønt han excellered'
Udi Medicin alligevel.
— Lad Moralen være, at den militære
Direktør, trods ham, kan slaa ihjel.

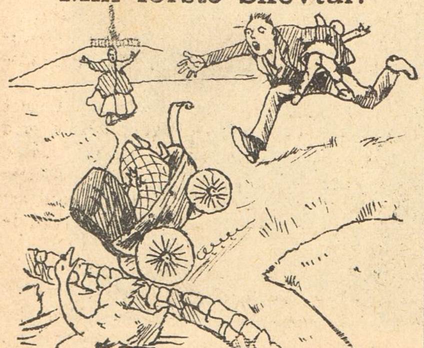
Af Vørstidninge-Saga.

Ernsts Kamp med Blaamændene.

Brandes hed en Slægt, som var kommen Syd fra. Af dem var den største Georg. Han var en vældig Hærfører som Solblink over vindkruset Vand, men er han nu ude af Sagaen.

Min første Skovtur.

»Hvad er det for et Store Bededagsansigt, Du sætter op?« sagde min Kone forgangen Store Bededag, mens hun med et svagt Smil afventede Resultatet af mit Selvmordsforsøg. Jeg havde nemlig stukket Pibespidsen i en hul Tand af Forskrækkelse.

»Har Du en Skrue løs?« lykkedes det mig endelig at fremstamme, idet jeg pegede paa en stor Plakat, som hun havde fæstet i min ene Morgensko og stillet op paa mit Skrivebord. Der stod kun følgende Ord:

8 Timers Ærgrelse! 8 Timers ugift Stand! 8 Timers Nattero! — Og en Skovtur i Formiddag!

»Meget rigtig, — nu er Skruen løs«, svarede hun med samme Haandbevægelse, som naar Skræder Holm meddeler sin Tilskærer, at en Kunde maaler 29 Tommer om Livet. »Jeg nedlægger Arbejdet! For Fremtiden vil jeg kun i 8 Timer ærgre mig over Dig og Børnene. I 8 Timer vil jeg være min egen Kone, og i 8 Timer maa Du selv om at vugge den Lille. Men foreløbig ta'er vi i Skoven.«

Hvad var der at gjøre? Jeg vidste i Forvejen, at min Kone havde faaet en frisindet Bakterie i den gale Hals og jeg kunde jo ikke godt betyde hende, at hun havde sin Afsked, naar hun ikke passede Huset. Da der desuden vilde vanke paa Refshalen, hvis jeg ikke faldt til Føje, konsignerede jeg min Arrigskab i Baglommen og besluttede at optræde humant.

En halv Time efter spankede alle Familiens Medlemmer af de forskjelligste Kjøn og Aldere ad Klampenborgstationen til; men min Kone vilde partout gaa alene i Spidsen for Toget: »Det er mig, der er de Revolutionæres Procession!« sagde hun. »Kan Du se«, tilføjede hun triumferende, da en ældre, velklædt Herre traadte i Rendestenen for at lade hende mylre forbi; »nu bliver Slaveejerne imponerede og begynder at vige for Overmagten.«

Paa Stationen var der saa fuldt, at selv Edderkopperne i Liget Bangs forpinte Hjærne vilde have opgivet at

Broder hans var Eedvard hin liden, som var haandgangen Mand hos Kæmpen Viggo. Og der Viggo kom i fremmede Lande og blev fangen Mand i hint Bur paa Kristianshafn, da var han Eedvard den eneste Mand i Landet, som mægtede at føre Slagsværdet Politiken. Og Mænd sige ham ogsaa at have været Skjald og lagt skjønne Kvæder. Hvilket synes mange Mænd og fast utroligt.

Men der den yngste Broder Ernst voxede til, da blev han en vældig Kjøbmand. Og saa er sagt, at han drog vide om Lande og blev mægtig rig ved Handler. Men da han kom igjen til den fædrene Gaard, da blev han en Kæmpe som de andre. Og vel er det troligt, at han ej var mindre end de. Slagsværdet hans hed Børstidende. Og det er om det, at Sagaen fortæller.

Otto og Villiam hedte to Mænd. De vare af Blaamændenes Æt, som vælske Mænd kalde Negre, og havde de et overflødigt Menneske i deres Sold. Om dette Menneske er at fortælle, at han en Gang drog i Ledingsfærd under Kong Midas til Svearnes Stad Malmøe, og mæltes der dér Haansord om hin væne Maag Betty, Hennings's Hustru, som sagdes at være mindre fager end hin norske Frue Didi. Kom da derover Nationaltidende i stort Raseri og slog til den overflødige, saa han faldt med meget stort Fald. Og er han nu og ude af Sagen.

Nu skal saa fortælles, hvorledes Ernst hin Frække kom i Kamp med Otto og Villiam. Hauch hed en Skjald, men han er nu ude af Sagaen, fordi at han er død. Over ham vilde danske Mænd rejse en Bauta, og var Otto med i Raadet, fordi at han var altid med, hvor han kunde komme med. Og var samme Otto og selv en stor Skjald. Men da Ernst hørte dette, daskede han til Gudebilledet, fordi at han bekjendte sig til den nye Lære, som Broder hans Georg prædikede og som europæiske Mænd holde for at være den rette. Thi bleve de Blaamænd saare mod i Hu. Dog vilde de ej denne Gang bære Avindskjold mod den Brandesske Æt. Thi de vare saare fredsæle. Dog svor Otto ved sig selv, og Villiam svor med ham, at de vilde tage Hævn, om sligt skete en anden Gang.

Henrik Pontoppidan hed en Yngling, som var en stor Skjald. Selv havde han aldrig været i Ledingsfærd, men han havde lagt mange skjønne Lyvesager og opflammet til Kamp mod Provisoristerne, som var et Folk, der levede udenfor Loven og bare Vaaben paa det danske Folk. Han bar Tilnavnet hin Røde, fordi han aldrig selv havde set Blod, men led godt at tale derom og høre andre mæle de samme Frasagn. Bannermærket hans var den røde Jomfrus Gribbehoved, og sammen med ham rullede bluseklædte Madser frem som hint røde Hav, der druknede Faraos Hær. Fylkede han da sine Tropper sammen med Ernst og droge de i Ledingsfærd mod de Blaamænde.

Da rustede disse sig ogsaa, og der stod et Slag, som gamle Mænd ej mindes at have set Magen efter. Tvende Gange peb Børstidende og tvende Gange peb Blaamændenes store Slagsværd Morgenbladet. Og Blaamændene gnavede de faldne Fjenders Ben, mens Ernst og hans Mænd drak Blaamændenes Blod. Men midt under Kampen mærkede Blaamændene, at de kunde ej staa sig. Thi Fjenden blev støttet af hin mægtige Drot Tietgen hin Rige. Vendte de sig da i deres Nød til ham og bad ham aflade med at hjælpe de nedrige Fjender. Og de besvore ham ved Marmorkirkens Kors hellere at give sit Guld til den Kirke. Men da gren Ernst og hans Mænd ilde, thi de vare ej kristnede og led ikke Hellig-Korset. Men Tietgen syntes ej at høre Blaamandenes svare Suk i deres store Nød. Toge de da til at kæmpe igjen, og der faldt saare mange paa begge Sider. Og saa sige Mænd, at midt under Kampen viste der sig et Syn for Tilskueren paa Himlen: St. Georg kæmpende med en stor Blaamands-Høffding. Men under Synet stod prentet i Flammeskrift det Ord: Nietsche. Dette Syn gjorde da begge Parter end mere kry. Thi hver mente, at hans Gud havde sejret.

Men om Aftenen, der Dagen led, da gik **Punch** ud at synge Slagets Drapa. Satte han sig paa en Marmelsten og kvad saalunde:

Sloges saa slidelig
med slebne Slirer
Penges og Pennes
pæne Mænd.
bugnende Børsers
brandesske Bladmænd,
salige Skjaldes
sentfødte Søn.

Hvem der nu vandt,
veed jeg vel ikke,
Bække blandedes
af begges Blæk.
Trøst dog i Tvivlen
yder den Tanke,
at det er fuldstændig
lige fedt.

glide ud i det store Tomme, hvis de havde lagt Vejen over Klampenborg. »Det er det underkuede Folk, der ryster sine Lænker,« raabte Mutter begejstret. »Hundredtusinde Normal-Arbejdere ta'er i Skoven, — nu staar Samfundet stille!«

Men vi stod ogsaa stille. Og da det aabenbart vilde blive 8 Timers Adspredelse at staa og vente paa Billetter, bestemte vi os til foreløbig at gaa over i Ørsteds-Parken.

»Her er li'esaa kjønt som i Skoven,« bemærkede jeg. »Se, hvor Alt er friskt og grønt!«

»Fin-de-siècle-grønt!« indflettede min Kone, der veed, hvordan frisindede Folk skal udtrykke sig, naar de vil tale moderne.

»Ja, det er da tydeligt, at Træerne endnu ikke har nedlagt Arbejdet,« henkastede jeg en Smule dæmpet.

»Det kommer nok!« erklærede min Kone med en Sikkerhed, der aldeles tog Vejret fra mig.

I to stive Klokketimer travede vi alle Gange mange Gange rundt, indtil vi omsider segnede om paa en Bænk lige over den store Skrænt.

»Lad os saa faa Madkurven frem,« sagde jeg.

»Madkurven?« snerrede Mutter; »den maa Du selv skaffe, — jeg har nedlagt Arbejdet!«

»Tu-hu!« vrælte den Næstmindste, »mai vil ha'e Mad!«

»Herregud, faa dog Barnet til at tie!« sagde min Kone.

»Skal jeg —« forsøgte jeg at indvende.

»Ja, naturligvis! Dette er jo et af mine 8 Timers Hvil!«

Naa, jeg fik jo den Lille paa Skjødet og begyndte at fortælle ham Eventyr; men den Arbejdsgiver er endnu ikke funden, der paa én Gang kan passe et Skjødebarn og en Barnevogn. Som Følge deraf gav det sidstnævnte Befordringsmiddel sig til at trille, og lidt efter stod min Spædeste paa Hovedet mellem to Svaner i den salig Stadsgrav!

»Synes Du nu ikke, at Barnet skulde have 8 Timers Adspredelse med at ligge dernede og pjaske?« raabte jeg ude af mig selv, medens Mutter styrtede ned efter ham og aabenbart rent havde glemt, at Samfundet skulde staa stille.

Vi maatte naturligvis skynde os hjem og faa den Lille tørret, — og saa var den Skovtur forbi. Men det følger af sig selv, at jeg skyndsomst søgte at trøste mig med en Bøf og tilhørende Snapse hos Restauratøren henne paa Hjørnet.

»Saadan faar man sin Villie!« sagde min Kone, da hun om Aftenen gik sulten i Seng.

Jokum og Lisbeth.

Politisk Duft-Vaudeville.

:|: Lisbeth! :|: O, hvor er Du sød og net!
:|: Se paa mig ret! :|:

PUNCH udgaar hver Torsdag. Pris 2 Kroner Kvartalet. (Enkelte Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle kongl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor, Kjøbenhavn, Kronprinsessegade 34.

Mapper og Pragtbind til Bladet: 2 Kr.

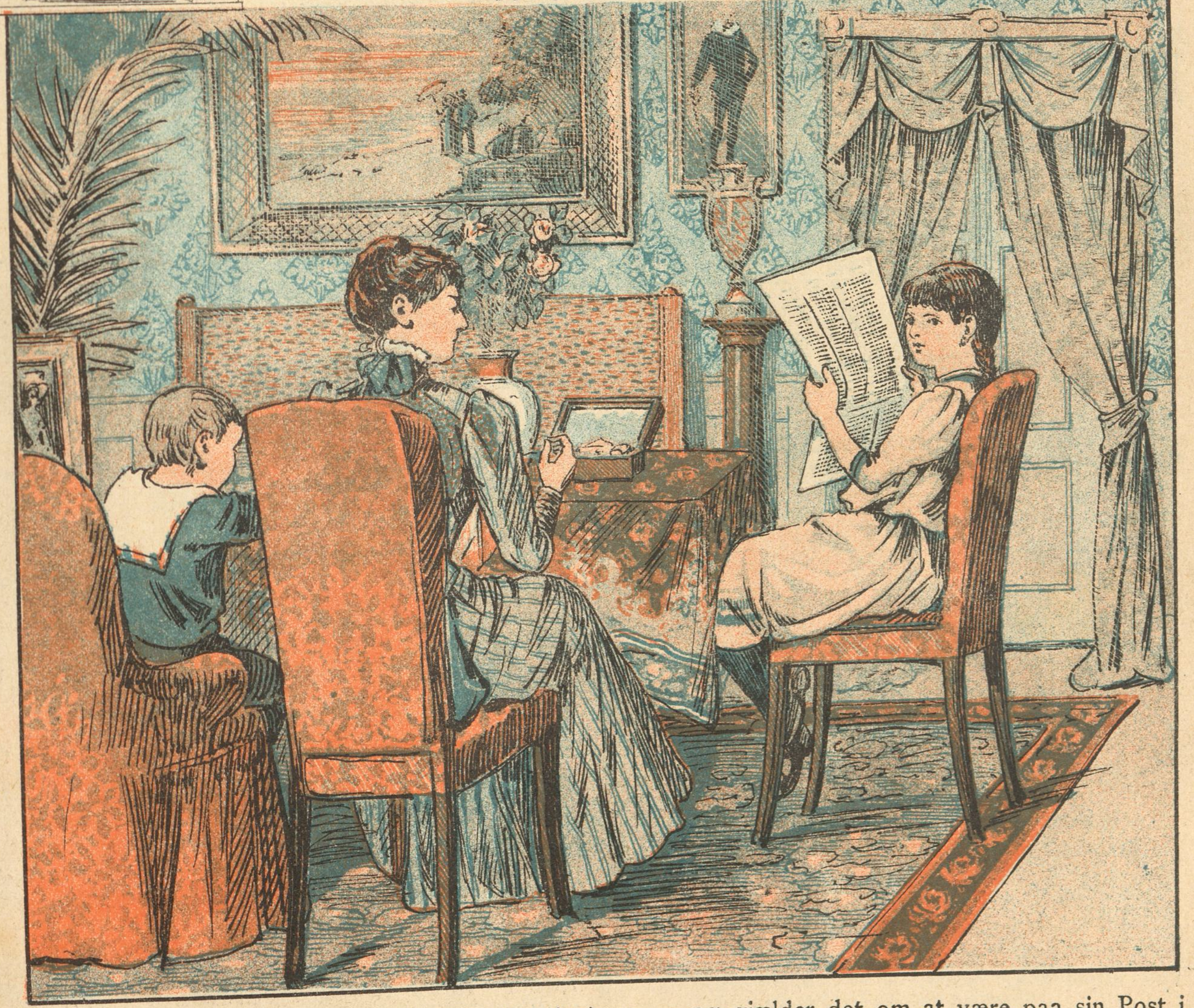
Redigeret af Angelo Haase, udgivet af og trykt hos C. Simonsen i Kjøbenhavn.

1890. Torsdagen den 15. Maj. Nr. 20.

PUNCH.

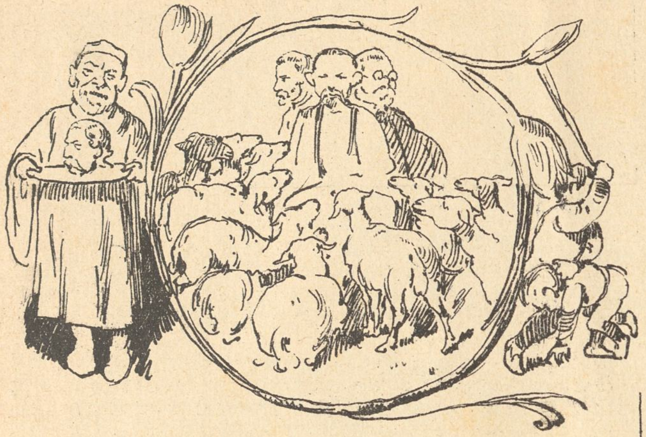

Hvorfor ikke?

Lille Karen (læser højt for sin Mo'er af Avisen): » — og gjælder det om at være paa sin Post i denne Tid, da de drægtige Oldenborrer sværme omkring i Eng og i Have«, — drægtige — hvad er det? Naa! Der skal naturligvis staa nederdrægtige.

Den allersidste Udvej.

Hvor har dog ikke Venstre slæbt og slidt
Aar efter Aar og anvendt Sved og Møje
Forgjæves for at blive ESTRUP kvit!

Snart lod det „*Visnepolitik*“ ham døje,
Snart skulde dets „*Forhandling*“ faa ham væk;
Men Resultaterne blev lige sløje.

Snart man bekæmped' ham med Pen og Blæk,
Snart med en Hoben endeløse Taler;
Men spildt paa ham var lige godt hvert Kvæk.

Snart fristede man Lykken med Kabaler,
Snart man med „*aaben Pande*“ tappert slog.
Men altid led man Skuffelsernes Kvaler.

Snart en „*barberet Puddel*“ Bifald tog,
Snart man en „*rundelig Finanslov*“ laved';
Men ingen ESTRUP man paa Flugten jog.

Snart man hans „*Provisorier*“ begraved'
I Udvalg, glat man slog dem snart ihjel;
Men det var lige fedt for „*Frihedskravet*“.

Man dyrked' „*Taalepahner*“ — uden Held,
Man stifted „*Riffelring*“, og Skat man nægtede;
Men ingen Ting det hjalp alligevel.

Man skød paa ham — og strax med Hæle fægtede,
Ja, man lod EEDVARD RUSTAM rose ham;
Men selv et saadant Middel intet mægtede.

Nu flokker sig de fromme Venstrelam
Om deres Hyrder, hvor en stille Messe
Har afløst lange Tiders Brask og Bram.

Man ingen *Ærmekniv* vil mere hvæsse,
Nej, nu har Lederne nok hittet paa
At volde ESTRUPs Fald med en — *Adresse*!

Naar den faar Underskrifter, vil man gaa
Til „*Folkethingets Skriver og Forvalter*“
For ESTRUPs Hoved paa et Fad at faa!

Uheldigvis gav Venstrepressens Spalter
For tidlig Møde med Adresse-Planen
Som Offer paa Nyfigenhedens Alter;

Og dermed gik, trods EMIL BOJSENs Manen,
Buketten af den, som af BUSK den gik,
Den Gang han lugted' selv til Taalepahnen.

Saa Følgen er af dette »sidste Stik«
Alene bleven, at af sin »Bestyrelse«
En Venstreredaktør en Røffel fik;

Men — den besørged' inte ESTRUPs »Myr'else«.

Hvorfor? — Fordi.

Kammerherre-Nøgle til unaturlig Theater-Videnskab efter Chefens nyeste Optegnelser.

———

1. Hvad er en Fejekost?
En øm Forening af en Theaterchef og et Penneskaft. Naar det Sidstnævnte tørres rent i »Berlingske«, for at den Førstnævnte kan faa sit paa det Tørre, vil enhver Tørvetriller kunne indse, at det allerreneste journalitiske Ukrudt maa blive fejet sønder og sammen.

2. Hvad er journalistisk Ukrudt?
En Krudtsammensværgelse mod uskyldige Theaterchefer, stiftet af en fanatisk Presse.

3. Hvornaar er den ren?
Naar Sammensværgelsen presser en Opera frem, saa er den ren; men naar den presser en Theaterchef i hans egen Sylte, er den allerrenest.

4. Hvad er en fanatisk Presse?
Ferdinand og Frederik og Otto er en fanatisk Presse. Eedvard og Ove er ingen fanatisk Presse. Naar en fanatisk Presse vil løbe Linen ud, angriber den Kammerherrer.

5. Hvad er en Kammerherre?
En Herre, der skriver i Berlingske.

6. Gives der mange Arter Kammerherrer?
To og en Afart. Den ene af de To hedder Vedel og skriver om Brandpletterne i Jernalderen. Den Anden hedder Bille og skriver om Retskrivningspletterne i Sølvalderen. Afarten hedder Fallesen og skriver om Bohêmepletterne i Midas-Guldalderen.

7. Hvorfor skriver Kammerherren?
For at løbe sig en Pen i Livet og bede Redaktionen om Forladelse.

8. Hvorfor beder han om Forladelse?
Fordi det er lutter Løgn og Bagvaskelse, at han baade vil være Højremand og Venstremand og Normand og tillige Straalemester for Bohêmerne.

9. Hvad forstaas ved Løgn og Bagvaskelse?
Naar en lile Bohême-Herre peger Fingre ad en stor Bjørn, og naar saa Nogen vil paastaa, at Kammerherren

har Øjne nok i Hovedet til at opdage Pegefingeren, — saa er det en Bagvaskelse. Og, hvis Nogen vil tro, at en Kammerherre kan huske, hvad han selv har sagt, saa er det Løgn.

10. Hvad er en Bohême?

En Herre med Midas-Øren, hvis Arbejder faar Attest af Chefen for at være storslaaede og slet ikke pinlige. En Bohême har undertiden en Kone.

11. Hvorledes findes en Bohême-Frue?

Ved at en Theater-Kammerherre ser en af sine Skuespillerinder efter »inderst inde«.

12. Hvad er en Bohême-Frue?

Et Modtræk-Plaster, naar den indvendig undersøgte Skuespillerinde har faaet Orlov. Enhver, der vil hindre Plasteret i at trække, har ikke den svageste Adkomst til at kaldes en *Gentleman of the Press.*

13. Hvad er en *Gentleman of the Press?*

Eedvard er en *Gentleman of the »Politik«*. Kammerherren er en *Gentleman of the »Berlingske«*. Alle Andre er malicieuse.

14. Hvorfor er der saa faa *Gentlemen*?

Fordi Kammerherren er saa sædelig. De Malicieuse har rentud forlangt, at han skal opføre et Stykke, der handler om »den frie Kjærligheds Farer for Kvinden«!

15. Hvad er den frie Kjærlighed?

Naar en Kammerherre optræder som Theaterkommissionær for de smaa Sorte, er det en simpel Følge af hans frie Kjærlighed til Bohêmerne. Naar han svinger sit Penneskaft for at blive fri for Kjærligheden, er det et Udslag af hans frie Kjærlighed til Journalistfaget, men i begge Tilfælde beholder Kammerherren sin Sædelighed.

16. Hvad er da Sædelighed?

En Theaterchef er altid sædelig. Eedvard Brandes' *»Kjærlighed«* er ogsaa sædelig. Men Mænd af Ære er ikke sædelige. Derfor er Mænd af Ære forkastelige.

17. Hvad er en Forkastelse?

Et forkasteligt Stykke kan være antaget, og et antaget Stykke kan være forkasteligt. Et ikke antaget Stykke er altsaa ikke forkastet, saa at et forkastet Stykke godt kan være antaget, og et antaget Stykke kan muligvis være forkastet. Det vilde derfor være en forkastelig Antagelse, at en Kammerherre forkaster et Stykke, fordi han ikke antager det, eller antager et Stykke, fordi han forkaster det, uden at antage det. Intet kan være tydeligere.

18. Hvem skal forkastes?

— — — — — — — — — — — — — — — — — — —?

Kammerherren vil uforkastelig kunne faa en Plads som Spaltefylder i »Punch«.

Den gordiske Knude.

Motto: Mangen en Beværter sukked',
Den Gang den blev overhugget;
Og han lukked',
Thi det nytted' ej, han mukked.

Der er Uro i Luften i Aar og Dag,
Og Usikkerheden, den svier
Til det saakaldte »restavrerende Fag«:
Kaféer og Konditorier.
At være ret som en Spilleboldt
For Politiet, det smerter;
Thi, om han er kjøbt, eller om han er solgt,
Det aner ingen Beværter.

Ifald den stod paa Gjæstgiveri,
Saa var der en Del Paragrafer,
Som Ingen kan vel finde Mening i,
Der baade lukker og straffer.
Faa Værtshusholderborgerskab,
Er det Fine af Spillet' det er der
Ret Intet, der hedder — sikken et Tab
For hver en uskyldig Beværter!

Omsider det blev dog for pinegalt —
Det briste saa eller bære! —
Omsider har Magistraten talt,
Løst op for denne Misère.

Men, var dens Ord nu end fulde af Trøst
Alt for adskillige Hjerter,
Saa var de just ikke til »Sommerlyst«
For mangen stakkels Beværter.

En Enkelt sidder i *»Bellevue«*
Og ta'er sig et billigt Grin a'
Det Hele og faar sig foruden Sky
En Kognaksen i *»Bernina«*.
En Anden sidder i et *»Palais«*,
Imedens til Sang og Koncerter
Han lystig samler Liggendefæ
Som velmeriteret Beværter.

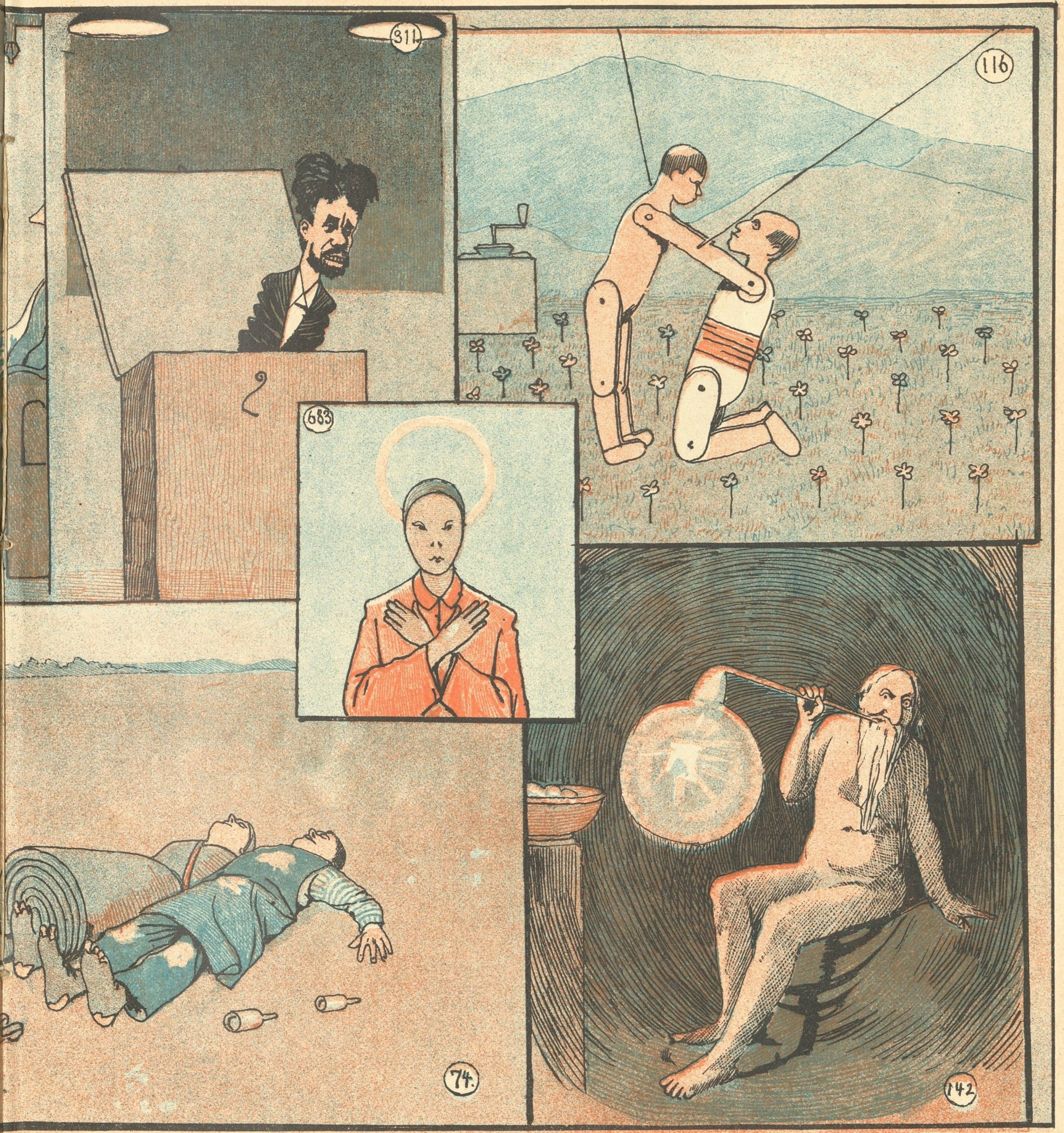
Ja, Mange der er, som blev løst ud
Af Pinen, de truedes haardt a':
De tidtberørte drakoniske Bud,
Som til Exempel *à Porta*;
Paa *Gammelholm* i den lyse Hal
Alt under tindrende Kjerter
Der spilles nu lystig op til Bal,
Imedens Wittmach beværter.

Men saa er der dem, som gik »Hus forbi« —
En fin Konditor blandt Andet
Sidder nu der med sit Gjæstgiveri
Og er næsten husvild i Landet.
Maaske har han Plads til en opredt Seng,
Men Stalden? — der er det, det smerter!
Ak! hvor skal Du hen, Du gamle Dreng?
Hulker saa mangen Beværter.

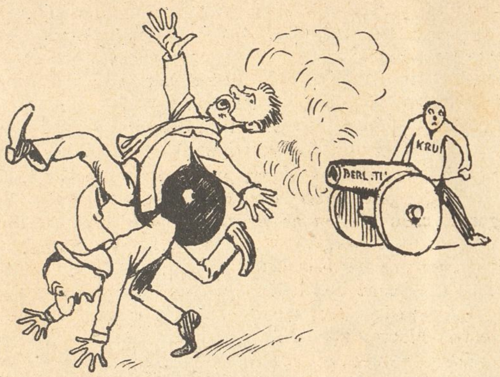
Ja, Senge, Heste! — Du, milde Gud! —
Og Vogn skal der Plads til i Hallen.
Den *»røde Lygte«* maa kun hænges ud,
Naar den hænges ud *»over Stalden«*.
Nej, Skæbnen er ikke videre blid
For saadan en stakkels Beværter —
Deres eget Grav-øl den sidste Tid
De drikker med bristende Hjerter.

310.
689.
629.
V. HORUP FRA KIØBENHAVNSKE VENNER
17.
15.

ts du Salon.

Over Bombardements-Grænsen.

Som man veed, rummer Integade-Pressen
Baade Grundighed og uforfalsket Vitz,
Nys lod den en Brevskriver fra Essen
Demontere Bahnsons nye Kysthaubits!
— Med et Kaliber som de tolv Profeters
Gav Bladet et Par Ladninger fra sig,
Hvorfor de ni og tyve Centimeters
Selvfølgelig gik straxen hjem og la'e sig.

Det stod der da i Evropæerbladet;
— Men Folk vil inte rigtig tro dets Ord:
De siger, at »Organet« er ladet
Med Sprængsats, som ej duer her i Nord,
Saa meget mer som Bladets »Historie«
Af selve Krupp er bleven dementeret.
I Vinter Hørup fik sin Martyrglorie,
I den skjønne Maj han blev »kanoniseret«.

Hans »*Medarbejder*« nede i Essen
Er bleven reduceret til en »And«,
Som Bladets Sværmen for »*gefundnes Fressen*«
Med livlig Fantasi fik gjort til Mand,
Men som ramtes fælt af en af Krupps's Pjecer
Og blev saa flad, som nogen vel kan blive
Af Gjennembruddets Mænd med store Næser
Bag »Organets« lovlig hullede Skive.

Saadan gaar det, hver Gang *Politiken* søger
At give sin »Sagkyndighed« Vægt,
Paa Grund af de kanoniske Bøger,
Hvormed *Gebüder Brandes* er i Slægt!
— Blandt Integades Medarbejderskare
Er der altid en og anden Kanonjøde,
Som paa Krudt og Ild og Blaar vil inte spare,
Naar han devoverer sig som Kanonføde.

Øjebliks-Fonografier

fra

Udstillingen paa Charlottenborg.

Punch har altid haft Respekt for det gamle Ord: *vox populi vox dei.* Og, da Fonografen er det Voxkabinet, hvori vox populi i vor fremskredne Tid opbevares, saa har han selvfølgelig ogsaa strax anskaffet sig saadan en, og det i den allermest forbedrede Skikkelse. I den sidste Tid har han været paa Udstillingen med sin Fonograf og taget Studier i Marken. Han har opfanget vox populi i sin Kasse og vil nu have den Ære at lade den gjentage, hvad den har hørt, ligesaa frisk fra Fad, som den selv har faaet det. Saa begynder det da . . . En . . . to . . . tre . . .!

Der er jo *Anchers* Portræt af Dr. Schandorph! Fonografen er Psykolog og vældig begejstret. Hvad fortæller det Billede os ikke? Næsten ligesaa meget som et helt Kapitel af Digterens egne Oplevelser. Og det Kapitel har været det allergemytligste i hele den morsomme Bog; Oplevelserne har været den bare Oplivelse. Maleren er gaaet saa dybt til Bunds i Mandens Sjæleliv, at han har tilegnet sig hans egen saftige Pensel. Det er F. g. m. storartet! men *Punch* staar i al Stilhed og er glad ved, at det ikke er ham, der har malet det Billede. Saa havde nok Cantor skaffet ham en ny Injurieproces paa Halsen!

Men *Willy Gretor's*: »Alkoholist«? Han er godt set! Med »Holger Danske«s Briller?

Fonografen snurrer videre. Den Røst, som vi fanger foran *Frants Henningsens* »Vandrebogen efterses«, er vox populi i højeste Potens, den kommer jo fra tre af Folkets Talsmænd paa Tinge. »Vandrebogen efterses!« Naa, saa det gjør den? Man kan se paa de tre Hædersmænds værdige Holdning, at de to er nogle af Egnens mest oplyste Bønder. De har aldrig lavet falske Smørballancer og aldrig læst et Højreblad. De er pletfri i de fleste Ender og Kanter. Den tredje vil vi derimod ikke svare for, men derfor ser Provisoriets lyseblaa Haandlangere ogsaa hans Vandrebog efter i Sømmene. Om lidt bliver han smidt i Hullet, maaske de bliver det alle tre. Det er en af de sædvanlige Gendarmhistorier. Den kommer øjeblikkelig i *Aftenbladet* eller *Politiken.* Og saa gaar naturligvis Højrebladene hen og dementerer den. Saadan er jo det Højrerak!

Otto Baehe: »Fra Fælleden«. Mere Militarisme. De stakkels Umælende er Sindbilledet paa det store, tavse, lidende Demokrati, der maa taale Magthavernes Undertrykkelser. Kun en af dem, en Kalv, tager Mod til sig og slaar bagud; men det er vel ogsaa en Københavner uden j, der protestere med skarp Front. Certosa!

Hans Nik. Hansen. 158. En Ramme med Tegninger. 157. Mere Ramme — med Portræt af *Frk. H.* Men Tegningerne til »*Aladdin*« er der jo ikke. De passer nemlig ikke i nogensomhelst Ramme, og allermindst i en østerlandsk.

Paa Farten opdager vi *Carl Møller* »i Juni mellem Blomster og Blade«. Det er ikke saa ilde i Betragtning af, at han er ny paa Egnen her paa Charlottenborg. Men der burde have været Perikum!

Hvad er det, her staar i Katalogen om Frølichs Billede: »Efter et Digt af Victor Hugo i Digtsamlingen: »*La légende des fin-de siècles*«? Den ældre Herre ser ellers snarere ud til at være fra *le commencement des siècles!* For saadan kan Kain maaske nok have set ud paa sine gamle Dage. Men den stærke Solglans i Baggrunden antyder nok, at det er en af Kainz's Glansroller!

Punch korser sig, inden han vover sig ind i den *Slott-Møllerske* Familiebegravelse. Der opfanger Fonografen den Honning, der flyder fra to unge Damers Purpurlæber. — »Næh, der er jo Oberländer, ved Gud! — med et afrikansk Billede fra Kamerum. Hør Du, tror Du for Resten ikke, det er et Kamerum obscurum? Den Mand der, som ser saa snedig ud, det maa vist være ham, denne Tippe-Tib, som ser sig om efter Stanley. Han ser

jo for Resten næsten ganske civiliseret ud. Tænk, hvor han kan, den Oberländer! Det maa ogsaa være ham, der har malt den morsomme Gyngehest inde i den anden Stue, Den kiger saa grinagtig om efter sin egen Bagkrop, som vist maa være af noget, der ikke kan taale Fugtighed, for den er næsten smeltet helt bort. Det er ligesaa morsomt som Løven af Vanille-Is, Du ved, den i Bojesens Oberländer-Album. — Lad os nu se ham efter i Kataloget — — 311. *Slott-Møller:* Portræt af Hr. Dr. *Georg Brandes* — nej, hvad er 'et? — — og 312: Landskab med stor Staffage — — det er jo stor Staffage med Landskab — —. At det ikke var Oberländer?!«

Christiansen har ogsaa malet en Gyngehest, men han har taget den paalangs, mens *Slott-Møller* har taget sin paatværs. Der sidder en lille Dreng paa Ryggen af den og leger Dragon, og hans Forældre staar og er ganske bange for, at han skal falde af. Men gjør han det, faar han nok Dada.

Agnes Slott-Møller: »Dronning Margrethe og den jydske Adel«. Aabenbart et Interiør fra Viborg Landsover- samt Hof- og Stadsret, der anskueliggjør det spændte Forhold, der var mellem Hds. Majestæt og *la haute volée.* Charmant Ide for Resten! En Caprice af den Slags, som kun en regerende Dronning tillader sig. Mens den jydske Adel maa antichambrere udenfor, saa man ikke ser noget til den, har hun givet Avdiens til nogle af Samfundets allerlaveste Lag, af hvilke en har været til Viborg Snapsting og faaet et blaat Øje i Dumpen og alle de andre er hentede ind lige fra Tugthuset. En stakkels vanfør Purk med Vand i Hovedet, som er undsluppen fra Taterne paa Alheden, har hun taget under sin særdeles Protektion. *Parole d'honneur* — en ægte kongelig Ide — men noget excentrisk!

Punch kaster et flygtigt Blik paa Danmarks skjønneste Egne. Men han trækker overlegent paa Skulderen ad *Jespersens* Billeder fra Stevns, for han veed fra *Galschiöts* »Danmark«, at saadan ser der ikke udi Storehedinge-Egnen.

Han føler sig som en anden Stanley, da han begav sig ind i det mørke Fastland, idet han standser foran *Julius Paulsens* »stormfulde Efteraarslandskab«. Men er det Stormen, der er det øverste af Billedet og Efteraarsaftenen, der er det nederste, eller har Komitéen ikke taget fejl og vendt op og ned paa Skilderiet, saa at det egentlig skulde være en Skov ved Nattetid med lidt Himmel ovenover. Saameget ser han da, at det ser lovlig sort ud for Paulsen, hvis det er taget ved Sjæl-Sø, ligesom hans andet Billede: skulde han virkelig være saadan en sort Sjæl?

Fonografen følger to ældre Herrer; den ene ser ud til at være Professor i Gastronomi, den anden Restavratør med Beværterborgerskab og Bænke paa Fortovet.

Viggo Johansen har malet »et Selskab efter Middagen«, men Maden er spist. Lysene brænder døsig, og Gjæsterne er søvnige. Hvis Maleren bare havde ventet, til de to Herrer ved Klaveret var færdige, saa var Selskabet gaaet og Lysene slukkede. Saa havde der været helt mørkt, og saa kunde det have blevet en smuk Pendant til Jul. Paulsens Natstykke.

Otto Petersen Balle: »I Billardværelset efter en lille Middag«. Det kan jeg bedre lide. Hr. Balle kommer nok til at gjøre gode Baller.

Foran *N. V. Dorphs* »Lawn-Tennis«. En Sportsmand mener, at Klubben *A* vil gjøre 14 Maal i 3 Omgange, en anden tilbyder at give en Omgang til bredfuldt Maal paa, at Klubben *B* vil sejre med 15 Maal i 4 Omgange. Men en tredje staar aldeles maalløs og blander sig ikke i dette Maalstræv. Han tager med Øjnene Maal af den unge Dame tilhøjre. Bare hun vilde vende sig om!

Mere Sport, oven i Kjøbet af den i Kammerherre Fallesens Øjne saa missliebige Theatersport! Det er *Poul Fischers* »Skoletime i det kgl. Theaters Ballet«. Herre Gud! Det maa være fra den Tid, da vi endnu havde en Ballet! Hr. Fischer shulde have sendt det Billede til Empire-Udstillingen.

Idet *Punch* gaar ud gjennem Skulptur-Afdelingen, ser han *Niels Hoghs* »Portrætbuste af Grevinde Moltke Hvitfeldt«. Saa kom den dog op. Ja selv om der er Høg over Høgh, saa er der nok igjen en anden Høg over Høghs Høg.

Nu pakker vi Fonografen sammen for i Dag, men vi kommer igjen paa Torsdag.

Mandefald.

Et Drapa.

Et Drapa jeg nu vil sjunge,
Saa drøveligt som jeg kand,
Og vide skal Sangen runge
Til fjerneſt Bohême-Land.
Jeg synger om Kammerchefen,
Der hart har sin Færd fortrudt,
Og om, hvorlunde den Herre
Sit Banesaar fik disværre
Alt udaf en Kieler-Sprut!

Det var sig hin tapre Kieler,
Hun var af de Svages Kjøn;
I Leding hun mandeligt iler,
Mens Skoven staar lysegrøn.
Vog hun den Herre Brandes, —
Det blev ham til svar Forlis;
Sin Pen hun fnysindes sliber,
Saa Eedvard hin liden piber
I Bentheims store Avis.

Havde hun i sit Følge
Helt vældige Riddere tre;
Det vil jeg slet intet dølge,
Thi det staar paa Tryk at se.
Men der de trende Bersærker
I Blækhornets Strømme svam,
Aged hin Kammer-Herre
Til Holmgang paa Thespis' Kærre,
Han var sig i Hu saa gram.

Slog da hin Kammer-Kæmpe
Alt udi den bare Luft,
Han foer saa vist ej med Lempe,
Men med dets mindre Fornuft;
Han slog for sine Bohêmer
Saa mangt et drabeligt Slag,
Han slog med „Løgn og Bagvaskelse" —
Men ramte til stor Overraskelse
Sin egen Nøgle i Bag!

Hans Pen var hans sidste Værge,
Da hans Hukommelse brast;
Men intet han kunde sig bjærge,
De Riddere sloge for hvast:
Og alle de „Mænd af Ære"
Ej vidste levendes Raad,
Da slagen i Kampens Bulder
Han græd ved Fru Heiberg's Skulder,
Saa **Berlings Avis** blev vaad!

Smaa sorte Ravne om Valen
Nu flyve med dødskudt Haab,
Og udi Theater-Salen
Fornemmes de Slagnes Raab:
Som „Midaske" Regne-Penge
De spredes for Vinden hen, —
Det volded hin gæve Kieler,
Mens Nemesis bittert smiler
Ad Eedvard og Fallesen!

Hermed følger et **illustreret Annonce-Tillæg.**

Borgerskabet revideres.

Her ser man et historisk Billed,
Som har i skjønne Træk fremstillet,
Hvordan vor Magistrat har pillet
Ved Retten til at skjænke »Øller«,
— Ideen skjænked' Fru SLOTT-MØLLER.

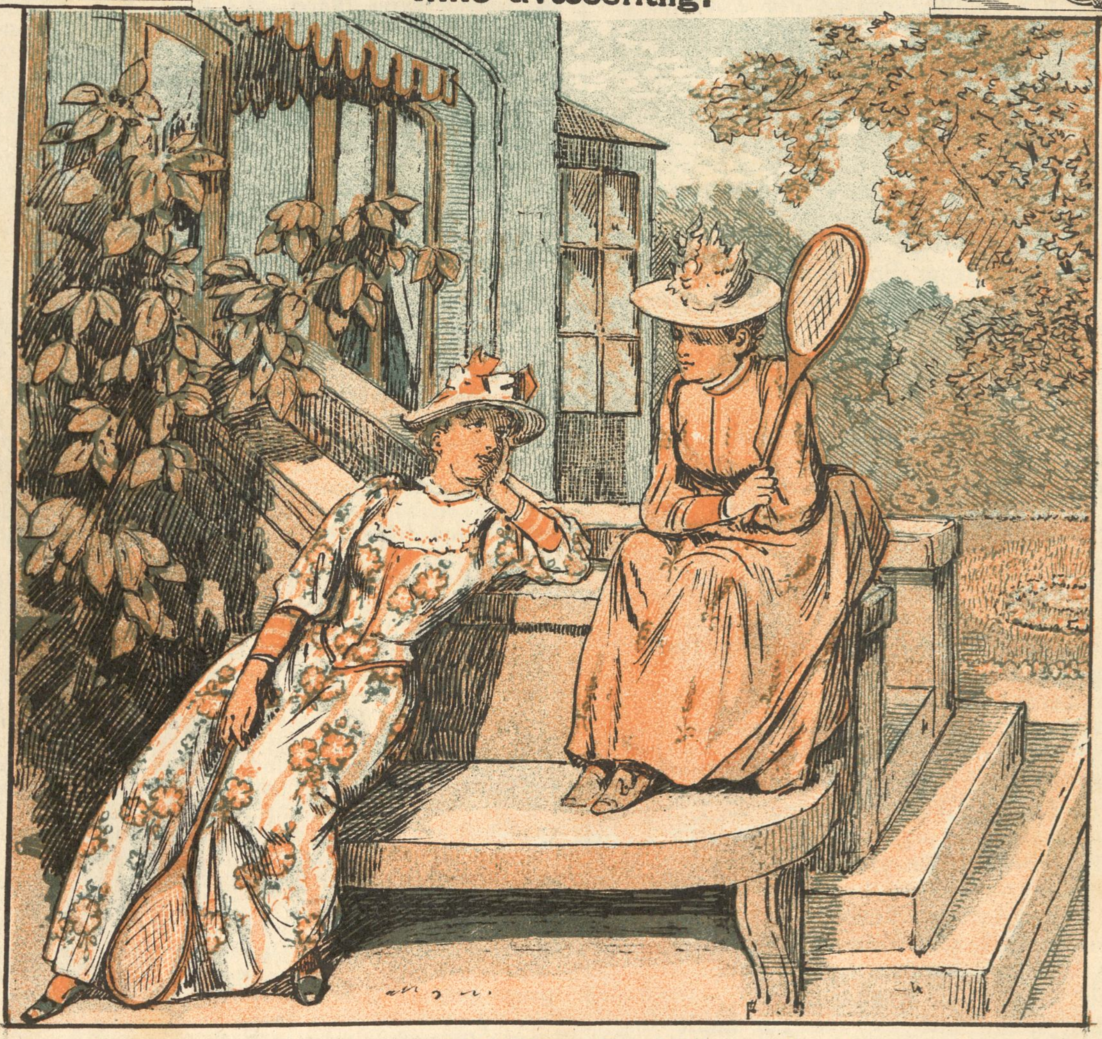
PUNCH udgaar hver Torsdag. Pris 2 Kroner Kvartalet. (Enkelte Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle kongl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor, Kjøbenhavn, Kronprinsessegade 34.

Mapper og Pragtbind til Bladet: 2 Kr.

Redigeret af Angelo Haase, udgivet af og trykt hos C. Simonsen i Kjøbenhavn.

Ikke uvæsentlig.

— Det er dog en dejlig Have, Fru Møller nu har faaet.
— Ja vist saa, men én Skyggeside har den dog.
— Saa? Hvad er det?
— Der er ingen Skygge i den!

Foraars-Tungsind.

Mens Skoven er paa den grønne Gren,
Mens Fuglene synger fra Bladet,
Og Hornfisk vanker med grønne Ben
Hos dem, der er komne til Fadet,
Ja, selv den mismodige BOGØ-DROT
Med Haabets Grønt sig kan blære,
Saa sidder HIN LEDRE, som en Per Tot;
For ham er Livet kun Graat i Graat,
Og vanskelig kan han sig »nære«.

I Vinter han i en løftet Stund
»Forhandlingen« agted' at fremme
Og dekretered' paa Sortedamslund:
Giv kun Skrædder HOLM jeres Stemme!
Men ovenpaa slig en Vintersæd
Der følger en Høst af en egen
Beskaffenhed, som gjør Bonden ræd:
I WINTHERs Valgkreds, hvor BJØRNBAK græd,
Bli'er Venstre vist Vintervejen.

Fra Skjoldelev spurgtes der nys, hvordan
En Spaltning sig aabenbarer
Imellem den ærede Gaardmands-Stand
Og HØRDUMs Land-Proletarer.
De skjændtes paa Kraft af Hjertens Grund,
Og rent af Tankerne svandt dem
Det lille Ord af JENS BUSK's Mund
Om en naturlig og sand og sund
Alliance, som sammenbandt dem.

— Og som en Slags dæmpet, vemodig Trøst
Det klinger i Venstres Blade,
At Evropæerne gribes af Lyst
Til GREVENs Trop at forlade
Og slutte sig atter, Mand for Mand,
Til CHRESTEN som Forbundsfæller,
Skjønt Pagten, HIN LEDRE med dem fik i Stand,
For baade naturlig og sund og sand
Hos OTTO BORCHSENIUS gjælder.

— Men, bærer det nye Forbund Frugt,
Saa sker der en brat Forvandling
Med det, som LEDREGREVEN saa smukt
Har kaldt »den loyale Forhandling«:
Hin Blomst som i GREVENs Rækker fandt
Sine Rødder — at sige figurligt —
Snart »visner« som Venstres Troskabs-Pant!
— Ja, sørgeligt er det, men ogsaa sandt
Og sundt og ganske naturligt!

Hvorledes jeg fandt Terslew.

Skildringer fra de smaa Sortes Fastland.

Saa sort det saa ud i de smaa Sortes Fastland! De havde rent ud gjort Oprør mod deres eget Overmenneske, den store Georg Pascha, som nok for Resten egentlig var en Evropæer, der hed Terslew. Der var ogsaa dem, der sagde, at han var en Eventyrer; for snart var han Nervebundt-mager, og snart var han livsglad, snart Overmenneske, og snart var han »Inte«-Menneske. Men nu vilde Terslewianerne bare vaske alt det Sorte af sig, som han selv havde snakket.

Ifølge de sidste Efterretninger havde en mægtig Høfding faaet ham presset ind i en Omnibus, som nok egentlig var en Rustvogn. Der var en »Tilskuer«, der havde set det. Og der sad han nu og rustede og sang Farvel til sig selv paa Melodien: »God Nat, Ole Hansson! — Midas-Guldet ligger i Vinduet.« Men ovenpaa Rustvognen sad lille Eedvard og lille Ernst og tørrede deres Taarer af i *Børstidende*, for Georg Pascha havde altid været en Børne-Ven. Han var lige ved at blive helt borte i det, da *Punch* heldigvis var overmenneskekjærlig nok til at rejse ud for at finde ham, og dermed begyndte en af de navnkundigste Expeditioner, som »Nordstjernens« sorteste Illustrationer endnu har skildret.

— — — — — — — — — Det lange Tog marcherede modig ind i Landet Bohêma ved den sorte Flods Bredder. *Punch* i Spidsen, ridende paa en nøgen Nerve, for det er Skik og Brug der i Landet; ved Siden af ham Tippe Tib, paa Dansk kaldet Otto, bærende Ideens Fane højt. Men han var ikke rigtig til at stole paa, for han havde selv en Gang været en af de Sorte.

Vanskelighederne optaarnede sig. Hist dannede forkrøblede Slyngplanter af Arten *literatura norvegiana* et uigennemtrængeligt Vildnis, hvor den romantiske *Flora danica* fordum havde groet i Fred; her kom den sorte Flod rullende med *fin de siècle*-Vand fra de Indfødtes Redaktionskontorer. Man siger, at Vandet er galdegrønt, fordi det af de smaa Sorte bruges til at dyppe en stor Skuespillerinde i, naar hendes Mand har knækket en af deres »Umuligheder« mellem Neglene. Isch! — saa det stank! Paa Landets Sprog kaldes Floden *Certosa.*

Saa kom de Indfødte. Paa de bohêmeligste Steder stak de giftige Penne i Jorden, som sprøttede, naar man traadte paa et af deres Blade. Deres Soldater, de saakaldte »Mænd af Ære«, kom listende bagfra og slog paa stor Tromme for at skræmme Fjenden. Men det Frygteligste var dog, naar Liget Herman kom kravlende som en Edderkop ud af det store Tomme og gav sig til at væve et af sine »Digte«!

Toget marcherede ufortrødent videre og kom til Fersleviternes Stamme. Den var fredelig sindet, sagde den, men det er en løjerlig Maade, de Folk har at vise Venlighed paa: de øser Slammen op af den sorte Flod og »helmer« ikke, før de har heldt den over Hovedet paa andre Gentlemen af the Press, og bagefter kieler de af.

Saa naaede Toget endelig til den rigtige Urskov, hvor de rigtige smaa sorte Dverge boer. Skoven indtager en umaadelig Strækning, ligesaa stor som fra Integade til Badstuestræde. Aldrig kan en poetisk Lysstraale trænge derned. Overmenneskets fordunklede Glorie har lagt sig som en klam Taage over Krattet, saa at den højeste Oplysning er et evigt literairt Tusmørke, hvor kun de smaa Sorte kan se sig selv. Derfor tror de ogsaa, at de er Kæmper. Svampene antager de for Træer, Muldvarpene for Løver og Solskinnet udenfor Skoven for lutter Hykleri og Fordummelse.

Midt i Skoven snublede *Punch* over to af Dvergene, der kom slentrende Arm i Arm fra et Møde i de Indfødtes Theaterkommission. Den ene var sort, og den anden affabel. *Punch* døbte dem Adam og Eva, fordi den Sorte havde faaet den Affable til at bide i et surt Æble, der hed Didi Heiberg. De rystede og bævede, da de saa, at de var opdagede. Men *Punch* gik rolig videre og overlod sine tre Rejsefæller, Otto Tib, Major Ferdinand og Lieutenant Frederik at tage dem under Behandling.

Lidt efter hørtes en Nysen omme bag et Skræppeblad. »Der var En, der raabte: **Nietsche**!« udbrød *Punch* henrykt. Og ganske rigtig: et Øjeblik efter laa Terslew i hans Arme.

Der blev gjort et stort Gilde for den gjenfundne. Men hvad skete? Georg Pascha følte stadig en overmenneskelig Trang til at ligge ude under Skræppebladet og lege Martyr. Og da han af gammel Vane vilde smutte bort ad Kroghveje, tog han fejl af Døren og plumpede gjennem Vinduet ned i Urskoven igjen.

Der kan han blive liggende, til *Punch* næste Gang samler ham op.

Hvad skal Barnet hedde?

Efterretningen om, at den utrættelige Partifabrikant Chresten Berg, NB. født Povlsen, igjen er i Færd med at glæde Verden ved at formere de mange større og mindre Partier, han har skjænket Livet, med et ganske splinternyt, sundt og velskabt Oppositionsparti, var aldrig saasnart naaet til »*Punch*«, førend vi øjeblikkelig afsendte vor af den højeste Oplysning her paa Jorden saa højt fortjente Reporter Henrik Crawling til Ex-Kongen for at interviewe ham i den Anledning.

Vor Reporter fik naturligvis den mest forekommende Modtagelse af Bogømonarken, der paa sin sædvanlige hjertelige og ligefremme Maade bad ham tage Plads, idet han beklagede, at han paa Grund af Rejseforberedelser ikke havde anden Stol at byde sin Gjæst end sin egen Enspændertalerstol, og, da vor Reporter med beskeden Taktfølelse afslog at berøve ham hans dyrebare Sæde, svarede Berg: »Gjør endelig ingen Omstændigheder! Jeg kan alligevel ikke komme ind i den!« — Saa tog vor Reporter Plads i Stolen, medens Berg, ganske som da han sidst var i Holstebro anbragte sig selv paa et Bord, og Samtalen begyndte.

Han var, oplyste han, endnu ikke nedkommen med den forløsende Tanke, men han ventede sig med det allerførste, noget man jo nok kunde se paa ham. Han havde havt en let forklarlig Frygt for, at Planen skulde blive kvalt i Fødselen; men nu troede han ellers nok, at det vilde gaa, som det plejede. Han havde selv tænkt paa at bede »*Punch*« staa Fadder, naar det kom saa vidt, at Barnet skulde døbes.

Da vor Reporter saa spurgte, hvad Navn han da havde tænkt sig, at dette hans nyeste Foster af Oppositionspolitiken skulde forsynes med, lejrede en Sky sig om hans Pande; han sukkede dybt og svarede:

»Ja, ser De, det er egentlig det at hitte paa et Navn, der er det vanskeligste ved hele Sagen; for nu har vi brugt saa mange, skal jeg sige Dem, at mit Lager egentlig er realiseret. Vi har slidt »*det forenede Venstre*« op og har brugt baade »*de Moderate*« og »*de Radikale*« og »*de Udtraadte*«. »*Det danske Venstre*« og det »*europæiske Venstre*« er heller ikke ganske nye, »*Folkethingets Venstre*« har jeg ogsaa anvendt tidligere, og Benævnelsen »*Forhandlingsvillige*«, »*Protestpartiet*«, »*det rene Venstre*« o. s. v. har heller ikke mere nogen Klang i folkelige Øren! Han havde for en Gangs Skyld spurgt Tauber til Raads; men han havde svaret, at ham var det ligefedt, hvad Barnet kom til at hedde, naar det blot inte blev »Mistemad«.

Paa vor Reporters Henstilling, om man ikke kunde slaa Benævnelsen »*Rumlepotter*« og »*Luskepetere*« sammen og dividere Facitet med to, saa Partiet kom til at hedde »*Rumlepeterne*«, svarede han, at saa var han bange for, at hans gamle Kjæreste, Digteren Hostrup, vilde rive ham i Næsen, at Partiet kom til at ligne den af hans bekjendte »fem Petere«, der døde, førend han blev født. Saa foreslog vor Reporter ham at skrive en Seddel med Navne paa forskjellige Partier, f. E. saaledes:

Danske,
Oppositionsmænd,
Socialister,
Moderate,
Evropæere,
Radikale,
Nihilister,
Endrægtige Samarbejdere.

Naar han saa tog et Bogstav fra hvert Navn, helst det første, vilde han vist kunne finde et passende Navn paa et Parti, der var i Stand til at rumme alle Oppositionsgrupper.

Ved dette Forslag forsvandt Skyerne fra hans Pande ligesom Guldstykkerne af hans Sylteglas. Han takkede dybt rørt og lovede vor Medarbejder ved Bortgangen, at han nok skulde have ham i venlig Erindring.

Idylliske Tilstande.

Som Dyrene, der strømmed ud af Arken,
Er Stadens Køer rykket ud i Marken
Paa Fælleden imellem
De bolde Boldpartier,
Med hvem de tygger sammen,
Skjønt ingen Ting de si'er,
Men har blot etableret Magen
Til det Thing, som paa Fælledsagen
Tygged Drøv.

Paa Søen andre Sportsmænd Lykken frister
Og muntrer sig som Aaretollerister;
Det bliver nok til Baade
For Hvermand, tør vi tro,
Som kommer frem ad Aare,
Naar han den ta'er med Ro
Og tilsidst sig ved Dyden glæder,
Saasom man bedst med gode Sæder
Prisen naar.

Til Lands man har for Resten ogsaa taget
Det med en særlig Ro i Murerfaget;
Hver »fyrig« Murer føler,
At Kalken fra ham gaar,
Og intet Rejsegilde
Han for det første faar.
Ingen Pilt springer efter »Lærken«,
Og der kom, selv paa Marmorkirken,
Standsning i'et.

Thi, ser I, Godtfolk, kommer Vintertiden,
Saa lægger »Arbejdsløshed« Baand paa Fliden,
Men, naar paa Himlens Bue
Man Sommersolen har,
Saa skal her gjøres Skrue
Et halvt Aars Tid, min Fa'er!
Det er just, hvad vor radikale
Sprogbrug flot kalder »den normale
Arbejdstid«.

Imens har Folkethinget ferieret
Og i sex Ugers Tid Bevis leveret,
For at man kun behøver
Saa lang Tid akkurat
Og dog et halvt Aars »Arbejd«
Kan faa som »Resultat«.
— Dog det er inte værd at lave
Taler om Strejker i vor brave
Høgsbroes Hus.

Glemsomhed.

— Men, Jens! har Du nu husket at tage det Lommeklæde med, je gav Dig i Søndags.
— Nej Fan'en raspe mig! de har je sgu glemt —
— Du er en net En, det var endda Fruens — !

Historisk Utaknemlighed.

(Repetition).

— Naa lille Anna; men hvad saa mere om Jomfruen af Orleans?

— Efter at Jeanne d'Arc var bleven fanget af Englænderne, foretog den franske Konge sig Intet for at udrive hende af Englændernes Vold, og han skyldte hende endda en Krone — — —

En Tusindkunstner.

Hyp, alle mine Heste!
Hæng i, min Digterpen!
Thi Kunstens Værn og Fæste,
Hr. Cirkus Busch vil gæste
Vort Fødeland igjen.
Nu ryger Watt af Pinden,
Thi Alle vil kun se
Paa Tusindkunstnerinden,
Jokey- og Kæmpekvinden,
Den bly Mamsel Doré.

Hun ene staar, fordi saa
Perfekt hun bruger Ben;
Hvad nytter det, at vi saa
Herhjemme har et li'saa
Mærkværdigt Fænomen?
Carreno's Navn og Frida's
Fordunkles af Doré,
Men som en Leonidas
Staar Kammerherre Midas
Og gi'er sit *pièce à clé*.

Han snart som «stærk Mand» ynder
At gaa i lette Klæ'er,
Mens Eedvards tomme Tønder
Og Bo-hm!-hm'ers Synder
Paa Skuldrene han bær';
Snart han Mundering bytter,
Og for privat Plaser
Som øvet Skole-Rytter
Han smaa Elever hytter,
Som aldrig bli'er til mer.

Han som Jonglør kan drive
Det vidt, — ja, hille den!
Om ikke just med Knive
Han kan med Penne hive
Mod Pressens Gentlemænd.
Som kjæk og lystig Fætter
Paa Berlings Trykpapir
Sit ømme Sind han letter, —
Men overfor Pamfletter
Han «dumme Peter» gi'er.

Hans sidste Nummer lover
Dog mest: Man si'er, at han
Det store Brospring vover
Fra Kongens Nytorv over
Til Eedvards Inte-Land.
Des værre er det vist en
Kun altfor udbredt Tro,
At kort bli'er Galgenfristen,
Thi Broen — husk paa Chresten!
Bli'er Chefens — — Holstebro!

Øjebliks Fonografier fra Udstillingen.

Punch drejer igjen paa sin Fonograf. Saa begynder det med:

Michael Ancher: Pigen med Solsikkerne.
Sikke Sikker! Disse Sikker
alle Sinkers Sikker stikker.
Ingen anker over Ancher,
stolt hans Tankers Skanker spanker
om paa Kunstens Skibsdæks Planker,
og hvor Ancher kaster Anker,
er hans Pensels Styring — Sikker.

Punch kjender ikke dens Stemme, hvem dette lille begejstrede Impromptu skyldes. Men han tænker sig, at det rimeligvis maa være Sofus Michaëlis, der ikke kan tæmme sin Pegasus, og han er glad ved, at Fonografen er kommen *København* i Forkjøbet med at optage det.

V. Irminger: Brevskrivning. Fra Børnehospitalet paa Refsnæs. De bliver nok snart udskrevne. Jeg skal for Resten gjerne skrive noget op til dem.

Christian Kroghs Madamme*) burde have holdt sig inde i længere Tid. Det kan blive en meget farlig Historie, naar man saadan viser sig mellem Folk under Rekonvalescensen. Jeg maa raade Madammen til at lægge sig ind paa det Hospital, som hans Landsmand Hr. Asor Hansen har oprettet lige neden for.

Harald Slott-Møller: Portræt af Frk. R. Hm! Diagnosen er noget vanskelig. Blegsot med Anlæg til Leversyge. Sygdommen flatterer ikke, og jeg maa rent ud sagt anse det for tvivlsomt, om Frøkenen nogensinde faar sin Skjønhed tilbage. Hun maa ialt Fald ikke lade sig behandle af Slott-Møller mer. Hans Strygemethode duer ikke.

Paul Bloch: Paulus helbreder en lam Mand. Ja, Gud ved, hvad han gjør! I alt Fald er det vist en meget smertefuld Helbredelsesmethode for Patienten, for han ser saa ynkelig ud, som om der var sprunget noget indeni det gamle Lammekjød. Det kunde blive sprængt Lammekjød. Han gjorde vist bedre i at konsulere Professor Reisz, som er sendt derop af Professor Bache.

(*Punch* kan høre paa de sidste Stemmer, at det maa være nogle unge Medicinere, som er oppe for at studere Udstillingens medicinske Vidundere. Des værre bliver det vist ikke bedre med Patienterne.)

Foran *Besnards: Une sirène:* Skal jeg løfte lille Misse op! Kan lille Misse se — der er Ane Kokke, som kom bort fra os til Maj, nu har hun faaet en Plads her. Hun tjener vist hos den røde Mand derovre paa den anden Væg. Han er saa fin paa det, at han spiser Rødgrød til Middag hver Dag, og det er ogsaa, fordi han er saa fin, at han har Raad til at gaa i saadan en rød Frakke. Rødgrøden er rent mislykket for Ane Kokke, men det bryder hun sig ikke om, for hun er en Gris, som ikke en Gang er ren i Ansigtet og som ikke kan lave Mad. Nu er hun nok saa fornøjet alligevel, for hun er nok af dem, der har Kjærester og skal ud paa Freds'berre sammen med en af dem, naar hun er bleven ordentlig klædt paa. Ja, det forstaar lille Misse sig nu ikke paa.

(Det er nok Barnepigen, som har løftet lille Misse op, for at hun bedre kan se det opløftende Syn.)

Død og Pine! Der har vi sgu *Bertha Wegmanns* Portræt af Hr. Etatsraad, Direktør Philip Schou. Det er paa Bestilling af Industridrivende. Ja, det er sgu meget fornuftigt af dem, for Etatsraaden er jo saa vant til at figurere paa Udstillinger, at det er jo ikke mere end rimeligt, at han ogsaa kommer med paa denne her. Hvor mange Ordener mon han nu skal have for det? Man skulde for Resten ikke se paa den Mand, at han var Etatsraad. Men han er vel bleven det, efter at Billedet er bleven malet.

Jeg kan for Resten ogsaa nok lide *H. Christian Jensens* Herreportræt. Det er Brystbillede Ja, det kan man da se. Det er endda mere end Brystbillede, det er Skjortebrystbillede. Det er nær ved at være det nydeligste Herreblad paa hele Udstillingen. Sikken Skilling — naada!

O. D. Ottesen: Aaret i Danmark. Ja, det er da i alt Fald ikke Danmark i Aar og heller ikke fra i Fjor, for det maa være mange Aar siden, at det Billede er taget. Maleren har været saa fornuftig ikke at sætte Aarstal paa, og det er jo ogsaa saa revnende ligegyldigt, for man kan da nok se, at det er et sjelden godt Aar. Men jeg tror nu alligevel

*) Fonografen maa have hørt fejl. Der sigtes rimeligvis til Kroghs Madonna. Fejltagelsen er dog for saa vidt undskyldelig, som Madonna sikkert aldrig bliver nogen Primadonna!

ikke, at den Blomsterkrans der udenom bliver nogen Lavrbærkrans. Ottesen har ogsaa lavet nogle Hundestejler og Haletudser med og uden Hale og nogle andre naturhistoriske Mærkværdigheder, der fimrer nok saa bevægelig og sjemytlig omkring i noget grumset Vand. Naa, Kataloget kalder det ellers for Skøjteløbere i Maaneskin paa Sortedamssøen. Saa kan det altsaa ikke være Hundestejler. Det var ellers den stejleste.

M. Therkildsen: »Sovende Ungkvæg« og »Faar paa Overdrevet«. Sikken de ligger og driver, de Kvajho'der og Bagbæster! Det er noget rigtigt Lammedriveri! De driver formelig saa drevent, at det næsten er overdrevent, og derfor er de ogsaa kommet ud paa Overdrevet. Kalvene er ved at tage sig en lille en paa Øjet, og Lammene er lige vaagnede, men det kniber dem svært at holde Gluggerne aabne. Det er sgu heller ikke saa let, naar man ser paa det Skilderi. Nu vil jeg sætte mig ned og se paa Lammestegen, saa kan de andre sgu kjøre med Lammene, ligesom de selv vil.

(Her forkynder en snorkende Lyd fra Fonografen, at den Talende maa være falden i Søvn. Maaske har han selv hørt til det avtoriserede Driverfag. I saa Fald synes *Punch* dog, at han overdriver.)

Jul. Paulsen: Portræt af Hr. Statsrevisor Hørup. Det er sgu da heldigt, at Komitéen har været forsigtig nok til at lade være at anbringe det Billede i Nærheden af Therkildsens Lam. Derimod kan jeg godt forstaa, at det maa more hans kjøbenhavnske Venner at se ham stikke Hovedet ud af Vinduet paa sit Malepertus.

(Det kan *Punch* ogsaa godt forstaa, for han er en af hans bedste Venner.)

Tør jeg spørge — er det *Madsen,* der har begaaet den Bukke? — Ja gu er det Madsen, men det er ikke Bukke — Ikke det? — Nej, for det er Gjeder. — Naa, det er Gjeder. Jamen er det da ikke *Karl Madsen,* der har begaaet dem? — Ikke det? Naa ja, for ellers vilde jeg sige, at det ikke er de første Bukke, han har begaaet.

L. A. Ring: Landsbybillede. Ka Do sie, Muer, de æ akkeraat lisom hjemm' te wores. De æ Dehnen aa aall æ Skuelbønn. Han æ lighgodt ett saa rænt ringh, Ring. — Gu' æ'et ett æ Dehn, han æ jo fuld a Brenvin. — Gu æ' ha' ett fuld. — Jou gu æ ha' saa, to Do ka' jo sie, te han ett' kan holdh Ballansen. — Ka' ha' ett de'! Nej, de ka' ha' sgu heller ett. Saa mo' et wal vær' denher Dønnergaard. — Ja, de mo'et — Ja, de' æ rele!

(Det var en rar Forklaring, og det er den med, som nu kommer).

Maa jeg forklare Dem. mine Damer: Ser De her — *Kroghs* »*Grumset Farvand*«. »Ham den gule — det maa være Messingjens, De ved, ham fra Blicher, som har skrevet »Christian den anden« og nogle mindre bekjendte Noveller.

Og saa er her Brendekildes »Udlidt«. Den Kilde, som Brendekilde har øst af, er Millet og saa ham den anden franske — De ved, ham med »Tiggeren« og »Kartoffelhøsten«. Jeg tror for Resten ikke, der er mere at høste paa den Kartoffelmark, og Millets Brændehugger er snart ikke nogen videre righoldig Brændekilde mere. Bliver det saadan ved, saa er han snart udslidt.

Der skal De se *Bertha Wegmanns: Resignation.* Hvorfor mon den unge Dame maa resignere? Mon det er Ola Hanesons Skæbnenoveller hun læser i. eller skulde det være noget saa gediegent som Peter Nansens Korte Veje?

Fonografen er bleven hæs og kan ikke taale at tale mere. Den var nemlig bagefter i Tivolis Arena-Theater og er altsaa bleven forkølet. Hvad den mere har hørt paa Charlottenborg, maa den nu gjemme til en anden Gang.

Ved Pintsetid.

Nu den nærmer sig, den kjære Pintsehøjtid,
Ak! Saa kniber for Theatrene det slemt.
Alle veed de, at saa kommer der en sløj Tid.
Og at klare sig i den er ikke nemt.
Konkurrenter vrimler frem paa alle Kanter:
Singhalesere og Æsler, Elefanter,
Ja, og Hunde og saa Heste og Beridere
Og Marie Doré og saa videre.

La jeunesse dorée og „Evropæerne"
Og de Smaa fra „*København*" kan man se
Nu hver evige Aften staa paa Tæerne
Og beklappe *la vieille Doré.*
Ja, om Frøkenen de enes Alle broderlig,
Hun behandler dem nu ogsaa — aa, saa moderlig!
Det er nysseligt at se, hvordan hun dægged'
For de Kyllinger, der nys krøb ud af Ægget.

Og de synger hendes Pris i deres Blade,
Og de trommer og trompeter Touche paa Touche;
Men Theatrene, nej, de er ikke glade
Over Frafald af „the niggers of the Busch".
Se „*Casino*" til det Sidste er paa Færde;
Nu de kiler paa med „Mændene af Ære",
Men vi tvi'ler paa, at det vil lykkes, Kjære —
De, Hr. Nielsen, skulde heller vist lad't være!

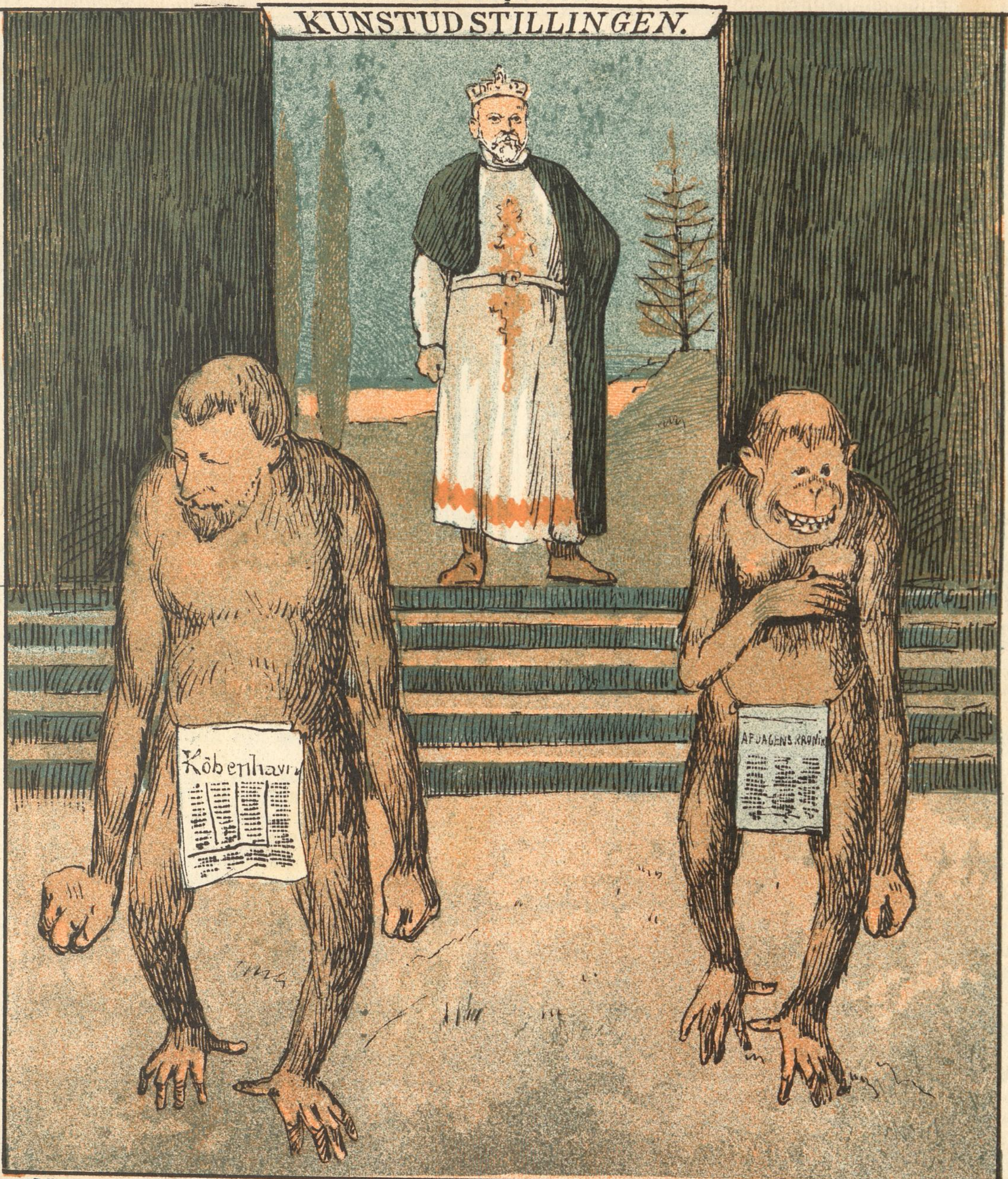
Hr. Riis-Knudsen en Sortie har fiffig fundet
Paa sit første Direktør-Eventyr;
Han for tomt Hus spiller „Æren tabt og vundet"!
Det er Ære værd, men Æren, den er dyr.
Mens Hr. Abrahams fra „Skovridergaarden"
Siger vistnok med det første et Go'mor'en!
Jeg var ikke rigtig literær i Vinter —
Det betaler sig saagu' saa daarlig, Kinder!

I „*det Kongelige*" Gjæstespil florerer —
Frøken Nordgreen og Fru Heiberg her paa Rad
Med Fru Lütken kordialt hospiterer
Som et ægte skandinavisk Kløverblad.
Over slig Konstellation der var hernede
Ganske sikkert nogle Faa, der bleve vrede;
Men vor Kammerherre — det skal ikke glemmes! —
Han har vist os, at „Troldene kan tæmmes"!

Snart er lukket dog hver eneste Scene,
Og Acteurer og Actricerne faar fri.
Saa er Robert Watt og Kaptain Weiss alene
Herrer hist i Cirkus og i Tivoli.
Og saa kan vi andre lystig gaa i Skoven
Eller trille paa en Bicyclette forvoven,
Mens vi tænker med et følende Hjerte
Paa de Stakler, som ej mere maa beværte. —

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

Les refusées.

SLOTT-MØLLER *pinxit.* PUNCH *delineavit.*

I Paradiset, det, som Kunsten ejer,
Til Wandsbeck Darwinismens Love gjælder;

Impressionismens Abekattestreger
Her efter Kunstens Regler ud man hælder.

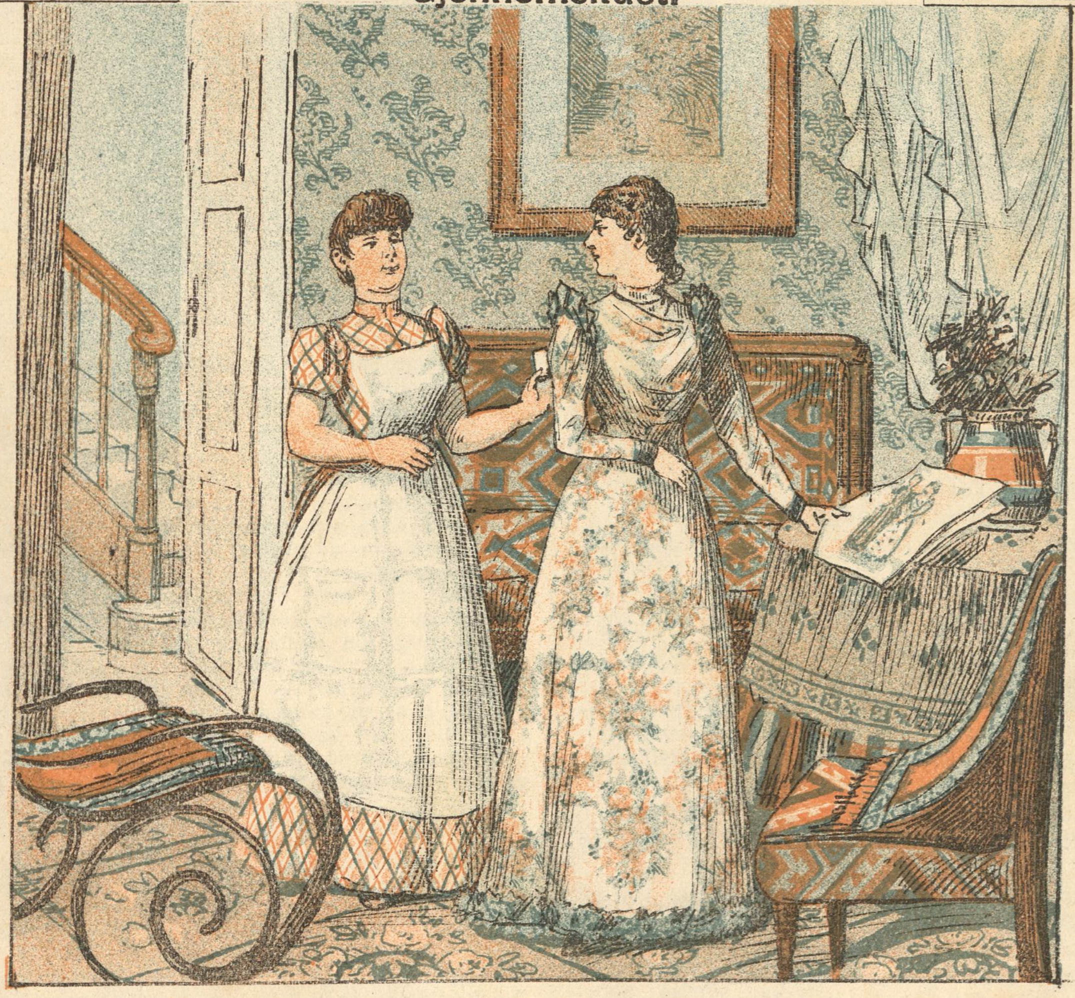
PUNCH udgaar hver Torsdag. Pris 2 Kroner Kvartalet. (Enkelte Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle kongl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor, Kjøbenhavn, **Kronprinsessegade 34**

Mapper og Pragtbind til Bladet: 2 Kr.

Redigeret af Angelo Haase, udgivet af og trykt hos C. Simonsen i Kjøbenhavn.

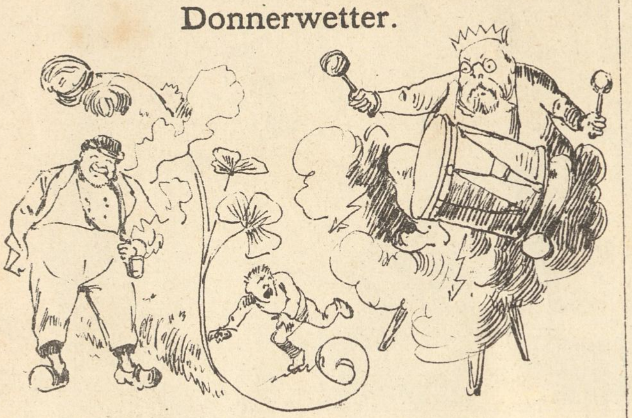
PUNCH.

Gjennemskuet.

— Du sagde vel til Fru Jensen, at jeg ikke var hjemme?
— Ja Frue!
— Lod det til, at hun tvivlede paa det?
— Nej, slet ikke! Hun sagde, hun vidste godt, at Fruen naturligvis var hjemme alligevel.

Donnerwetter.

Mens Bonden smiler saa glad og fornøjet
Til sine Marker, hvor Kløver og Vikker
Og alt det Grønne gjør godt for Øjet,
Og Himlen er klar, og Solen stikker,
Saa hører han ude fra Horisonten
En Lyd, som af Trommerne foran Fronten,
Naar de forkynder med Larm og Brag,
At nu maa man være parat til Slag;
Da tænker Bonden, imens han tromler
Og harvér: »Kors, det er BERG, som rumler!«

Han gaar skam ikke paa Hosesokker;
Men, naar han, som Zevs paa Olympens Tinde,
Blot ryster sine ambrosiske Lokker,
Saa bæver hans Ven og skjælver hans Fjende.
At baade Aften- og Venstrebladet
Er stærkt med elektriske Dunster ladet,
Betyder, at BERG er i Hætten vred
Og sender en Tordenkile ned
Mod en eller anden letsindig Skumler,
Der udbryder: Av, det er BERG, som rumler!

I Tordenvejr løber Mælken sammen,
Til Gjengjæld skilles derimod Fløden,
Og saadan gaar det, naar rød i Kammen,
BERG tordner og lyner ufortrøden.
De »Rene«, som nys var næsten paa Knæerne,
Glat løber sammen med »Evropæerne«,
Imens »de Forhandlendes« Tykmælksfad
Til Gjengjæld skilles bedrøvelig ad,
Og FREDE BOJSEN og HØRUP mumler:
»Det kommer der ud af, naar CHRESTEN rumler!«

Om Demokraterne kan skumme Fløde
Af CHRESTENs nyeste Kjærnemælks-Suppe,
Hvor blakkede »Danske« og gloende »Røde«
Skal samles i en og den samme Gruppe,
Det aner man først, naar man kjender Rumlen
Og fatter, at ovenpaa kommer Humlen,
Som denne Gang bare bestaar deri,
At det »forenede« Demokrati
I en Adresse til Kongen sig tumler;
Og saadan bestandig Partiet rumler.

Thi, enten de Herrer som Sansculotter
Giver Partiet eller la'er være,
Saa er de kun, rent ud sagt, Rumlepotter,
Skjønt mer eller mindre ordinære.
Og enten de med en Adresse gjør Bulder,
Eller Tordentaler fra Læberne ruller,
Faar deres Lynild kun liden Respekt,
Fordi de paa »Gnisten« er ganske defekt.
— At HØGSBRO gnaver, og TAUBER gumler,
Er Alt, hvad der opnaas, naar Venstre rumler.

Under Aaget!

Bedrøvelighed i tre Kapitler, frit efter Herman Bang.

I.

Han vilde komme — Kunstneren. Det stod i Byens Avis, paa Tryk, med Sværte, — sort Sværte. Aa, saa sort det er, Alt sammen, — det, vi kalder Livet. Han vilde holde Oplæsninger — stod der —, saafremt et tilstrækkeligt Antal Tilhørere tegnede sig med sædvanligt Talent, — om Kunsten, om sort Liv, om tyndt Liv. Om sin egen Ligbegængelse.

Der tegnedes tre Fribilletter. Kunstneren ansaa det for tilstrækkeligt. En Graavejrsdag — kom de kjørende med Liget. Paa Bukken stod Bagagen mellem Kuskens Fødder, som holdt Tømmerne. En Champagnekurv tætpakket, med udslidte Nerver og med de sidste Rester af en optrævlet Kunstnerhjærne. Men Liget skreg med Haaret, helt nede i Panden, liggende glatstrøget paa Bagsædet og spandt Tomhed i Karethens store Intet. Der er Herman! Der er Herman! — og Drengene peb i de skrigende Fingre.

Saa smilte Liget.

Han logerede i Kroen. Formiddagen gik med mange Processer med Krøllejærn og glødede Strikkepinde under Øjenhulerne og Okkergult over Kinderne. Naar Hovedet var i Orden — sort og bleggult, som det, vi kalder Livet — hængte han Graahimle op over Champagnekurven i Krogen og stjal det sidste Lys. Saa vendte han det Sorte ud under Øjnene og fik Hjemvé efter Badstuestræde.

Han altid faldt i Søvn, midt som han sad — og saa drømte han om dem derovre. Kontoret, hvor »Umuligheden« gjorde Halløj med Hofmusiken — — og fik Strambux . . . . . og var ligeglad . . . . .

Om Aftenerne — — — i Restaurant-Kabinetterne . . . . . hvor de knagede . . . . . alle Nerverne . . . . Og Johan, der bare betalte . . . . .

Og han vred sig i Mareridt. Han drømte, at han maatte læse sine egne Digte.

II.

Ugerne gik, og han levede Dagen i Dagen. Og han spiste og han drak, og han gik i Seng, og han stod op, og han spadserede, og han pudsede Næse, — aa, saa tomt det er — Livet! Og han fældede dem, Taarerne, — fordi han var saa afdød.

Han havde holdt Generalprøve paa sin Oplæsning for Postbudet, og to Stole, som nikkede med Hænderne, i Skødet, langs Væggen, og bad om Fribilletter. Men han altid tænkte paa dem derovre.

Imorgen skulde der et Digt i Umulighedernes Blad — vidste han. Det var hans ørkesløse Ven Oscar Madsen, der havde skrevet *fin-de-siècle*-Vers til Didi Heiberg. Eller var det Certosa-Likør? Ligemeget!

Smerterne var éns — for Læserne. Aa, for Pinsel! Det kunde ligne Oscar at lave Vers med Rim, — disse Rim! Og med Fødder, disse Fødder!! Som om han, Herman, ikke forlængst havde udryddet alle Rim og traadt alle Fødder flade!

To Dage efter fik han Bladet — med Digtet! Han kunde høre alle Kjøbenhavnerne grine ad Versene, — dem med j. Og han kunde høre alle Københavnerne pibe og grine ude i Kasino, — dem uden j. Medens han selv . . . . .

Aa, saa tungt, saa tungt det er, Livet — under Aaget.

III.

Der var fuldt i Salen, hvor Oplæsningen skulde holdes. Ligesaa fuldt som ved en Heiberg-Forestilling i det Kongelige. Kun 29 Rækker af de 30, stod tomme. Præstefrøknen kneb Kapellanen i Armene, midt som hun sad. En Præstefrøken altid kniber Kapellanen i Armene. Det er Trækket, af Livet, saaledes som Herman kjender det.

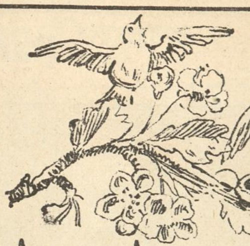
Bag Forhøjningen stod han — Kunstneren, i Halvmørket, der var graat af Ælde. Hans Nerver strakte sig ud som Snore, — ud efter Hjernen, der som en Edderkop svirrede rundt i Stuen, i Gulvet og op, i Gulvet og op.

Lydløst gled han gjennem Dørsprækken ud til Publikum, der sad i Lysene. Han var chausseret i røde Silkestrømper, med Rosenknoppen i Knaphullet, for han elskede dem, — Klæderne. Sølvarmbaandet raslede, saadan han bugtede sig omkring Bordet, alt som han læste, — under Bordet, — over Bordet, — paa Hovedet, — paa Knæerne, — op og ned, og ned og op. Han var ikke længere Herman, han var selve Martinius Nielsen, naar han med aandeløs Kunst skildrer Jødindens Kvaler fra Toledo! Og han hævede sig paa Tæerne med sin ældede Sekstenaars Gratie og med Bogen, løftet i en rund Arm — — —

Han vidste ikke, hvordan han var kommen ud . . . Han havde kun hørt Præstefrøknen knibe Kapellanen i Armen — og Latteren — Latteren, mens han pludselig saa alle disse Ansigter . . . . .

Næste Morgen sad han bleg og stille paa Champagnekurven, paa Bukken, paa Karethen, paa Landevejen, hos Kusken — der kjørte. Han havde anmeldt en Oplæsning om Kunsten, at skrive Noveller i den nærmeste Flække.

Og saa rejste han ud i det store Tomme, vi kalder Livet.

Kvirevit!

Alt er grønt i Vang og Vænge!
Kløveren staar højt i Enge
Og Syrenen staar i Flor;
Dybt i Skov og lune Dale
Synger Vaarens Nattergale
Deres Hymne uden Ord.
Men forgangen fløj en lille
Nattergal af Sted, — den Smaa
Vilde rigtig vise Snille
Ved at lære at slaa Trille
Af de Mennesker, den saa!

Fuglen kom til Integade,
Vugged' sig paa Herups Blade
Og fornøjede sig svært:
»Her er grumme rart at være!
Af de Herrer »Mænd af Ære«
Kan man da faa Noget lært!«
Men, da den saae Herup bukke,
Saa at Ryggen fik et Knæk,
Og for Chresten kjælen klukke —
Maatte Nattergalen sukke,
Slog en Volte og fløj væk!

Da saa Fuglens Vej den førte
Over Rømersgade, hørte
Den, hvordan Parolen lød:
Streng Befaling til at stride,
Strenge Forbud mod at slide
For at tjene sig sit Brød.
Nattergalen maatte grue,
Og den skyndte sig forbi,
»Sæt, vi Fugle gjorde Skrue! —
Nej, hos os kan Ingen bru'e
Den Façon Fri-Mureri.«

Fuglen kom til Badstuestræde;
Der var høj Certosa-Glæde:
Fra Kasino kom de hjem,
Hvor ved Kieler-Bakkanalet
Drabelig de havde halet
Deres Sukkerfløjter frem.
Men med Spot lød Fuglens Tale
Over Vindueskarmens Rand:
»Jo — det var en net Skandale,
I vil lege Nattergale! —
Kan Du fløjte, hva', Johan?«

Flux den vendte Byen Halen,
For nu havde Nattergalen
Hørt adskilligt mer end nok;
Til sin lune, lille Rede
Mellem Tjørnene dernede
Fløj den over Sten og Stok.
Til sin Kone sa'e den: »Mutter!
Syng, trods Regn og Stormens Sus,
Men hvert Menneske, der smutter
Ind til os, vi skyndsomst putter
I et Natter-Galehus!«

Pareret.

— Hør Du! Hvor kan det være, Du er i Garden? For Du har da ikke Garderhøjden.
— Jo Gu' har jeg Garderhøjde; men jeg gaar ikke med den endnu.

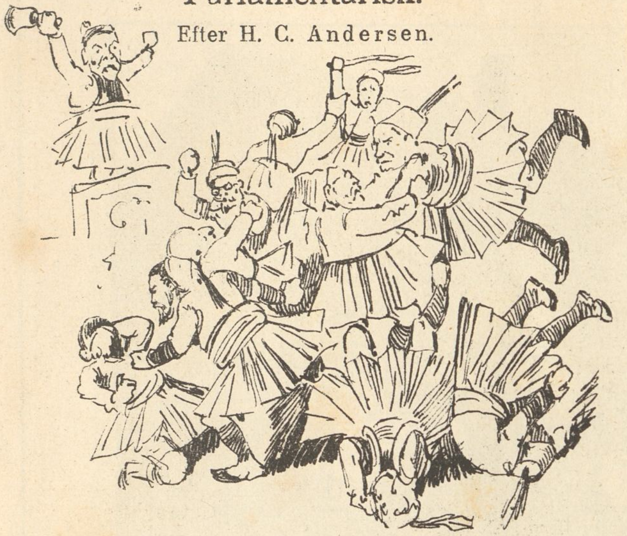
Soldat hver en Tomme.

— Hvad er Di?
— Jæ æ Hunnersejsden.
— Jeg mener, hvad er Deres Livsstilling?
— Konstabelrekrut.
— Sludder! hva bestiller Di da, naar Di ikke er i Tjenesten?
— Saa pusser jæ mit Tøj aa spiser.

Parlamentarisk.

Efter H. C. Andersen.

Der var en Rigsdag i Grækenland,
Der pristes fra Bogøs Throne
Som Ideal for hver Frihedsmand
Paa Jorden — Hille den gloende!

Den havde Lokale i Sydens Athen;
I Salen en Klokke hængte,
Og der skulde ringes af hver og en
Som til Portefeuiller trængte.

Og Klokken lød højt. Hver fik Taburet
For ingen Ting at bestille,
Kort sagt, her fandtes den skjønneste Plet,
Som «Greven» sig tænke vilde.

Ja, Tallene talte, og god Disciplin
Selv fandtes i Demokratiet,
Saa det efter Tour fik endog sine Svin
Til at komme i Kancelliet.

En Dag da hørtes Klokken igjen;
Den rent var kommen af Tanker,
— Ak, selv de helleniske Frihedsmænd
Har ogsaa deres Skavanker.

Et Møde de holdt, hvor «saglig Debat»
Forvandledes til Bataille,
Fordi deres Vice-Formand glat
Blev tituleret Canaille.

Hvis Aarsag han slog med sin Støttestav
Som Herakles med sin Kølle,
Og Rollepartiet som Heros han gav,
Eller muligvis ogsaa som Bølle.

Den bankede Rigsdagsmand slog igjen,
Og fler af de «Folkekaarede»
Sig viste i den Grad som «Handlingens Mænd»,
At de blev kjørt hjem som saarede.

Ens Ryg var i Blod, saa haardt han led,
En Anden slap med en Skalle. —
Her burde aabenbart Høgsbro ta'e ned
Og se, hvordan Tingene falde.

Øjebliks-Fonografier fra Udstillingen.

Punch havde givet Fonografen dygtig med Havresuppe og Hyldethe siden sidst. Den var derfor bleven saa rask igjen, at den kunde fortælle Resten af, hvad den havde hørt paa Charlottenborg. Saa tog den fat igjen!

Malthe Engelsted: Isaaks Ofring. Næ, her skal Du se, Mutter, saadan saa'et ud, den Gang denne Isaak vilde ofre sin gamle Fader Abraham. — Gjorde det det? Nej, det gjorde det nok ikke, for det var jo slet ikke Isaak, som ofrede Abraham, det var tværtimod Abraham, som vilde ofre Isaak. — Jamen Herregud, Du kan da se, han beder for sig, den gamle. Han ser sgu ynkelig nok ud og tror vist, han kan slippe fra det ved at lægge Drengen i et Tøjr. Men den gaar nok ikke. — Ja ja, men hvor er Englen henne? — Englen — ja det véd jeg sgu ikke. Engelsted rummer allenfals ikke nogen Engel.

Knud Søeborg: Kafé-Interiør. Sig mig — kjender Du de to? Er de nu ikke mageløse — hvad? »Kalvene vil ikke hjem«, kunde det ogsaa hedde, og saa var det en god Pendant til Niels Pedersen Mols's »Kalvene vil hjem«. Det er formodentlig malet i sin Tid til Konkurrencen mellem *Københavns* Hoveder, men disse to Ho'der har nok ikke hørt til de bedste. Naa, de er da altid bedre end det, Hr. Jacob Sømme har udstillet ude hos Kleis, for med det Ho'de har han sgu'nte truffet Ho'det paa Sømmet. Udstillingskomitéen har nok heller ikke syntes, at det var sømmeligt at ha' det hængende her

Næh, se der henne! Sikken et nydeligt Billede. Det er *Tuxens* »Mokattem belyst af den nedgaaende Sol«. Det kan da ikke være Tuxens Kunstnersol, for den er jo ikke nedgaaende endnu. Det værste er, at det er noget vanskeligt at se Mokattem for bare Solskin. Hvem kan finde Mokattem? Puh — det er for Resten drøjt nok at se paa i denne Varme.

Naada! Skal vi nu ogsaa have disse Forgylderbilleder heroppe? Tak Skæbne! Det er *Skovgaards* Altertavle! Storartet! Se der, Amalie, det er noget for Dig! Det er vist et Skilt til en Forretning med italienske Straahatte og Broderimønstre. Mon det virkelig skulde blive Mode i Aar at gaa med saadan noget paa Hovedet? Der er for Resten nogle nydelige Kunst-Broderier, de har ned ad deres Kjoler.

Nej, ved Du, hvad jeg tror, det er? Jeg tror, det er Børnenes Paradis, der har bestilt det. Det er jo baade en Fæstning med Ringmur til Drengene og de dejligste smaa Dukker til Pigebørnene. Dejligst er dog den Himmel blaa.

Ser Du der — det er *Henningsens* Sædemand. Den Sæd er nok voxet efter Vermehren. Men Vermehrens har just ikke baaren hundrede Fold. Mon Henningsens gjør det?

Hvorfor mon nu *Lørup* ikke har malet sin Fader til Hest? Han maa ellers for Resten have sin Force i Familiestykker, for ude hos Kleis har han en Servante, som formodentlig ogsaa maa være et kostbart Familiestykke, siden han har fundet det Umagen værdt at male det. Porcelænet er især godt truffet. Hvor langt mon han nu vil gaa ned efter Sujetter til sit næste Billede?

Kristian Zahrtmann: Opgang til Civita d'Antino. Man kunde saamænd ligesaa godt kalde det en Nedgang.

Skal vi saa gaa. Her er jo ikke noget, som er værd at se oppe. Nej, ude hos Kleis, det er sgu noget ganske andet. *Slott-Møller* er et Geni, det er han, og han er et uhyre ungt Geni. Sikke nogle Uhyrer, han har malet derude! Det er dog for galt, at de refuserer hans Billeder!

Hvor kunde den Tyr ikke passet til Hesten heroppe! De er saamænd lige store Uhyrer begge to. Og nu *Johan Rohde*. Han har sendt de bedste af sine Billeder derud, blot for at ærgre den bornerede reaktionære Udstillings-komité. Det kan man da kalde kunstnerisk Mod. Han er ligesaa stiv i Penselen som i Pennen i *Dagens Kronike.* Næste Aar er jeg vis paa, at han ikke udstiller et eneste Billede paa Charlottenborg. Det kan de have godt af, de gamle Parykblokke i Komitéen. Nu vil jeg ogsaa ryste Støvet af mine Fødder her.

Det sidste Hjertesuk kom nok fra et af de unge Genier, der er blevne uddrevne af Paradiset. Fonografen hører ham smække Porten i efter sig. Men da den nu selv har hørt nok, vil den ogsaa gaa. Og det gjør den.

Konkurrencen leve!

Da der i flere Blade har været meddelt det ærede Publikum, at et herværende Firma har sat en Patent-Damp-Tæppe-Banke-Maskine i Gang og givet en omstændelig Beskrivelse af samme Maskines Virksomhed, saa finder *Punch* sig heraf foranlediget til at henlede Opmærksomheden paa den af ham konstruerede Patent-Børste-Maskine, ved Hjælp af hvilken i en Række af Aar en stor Mængde mere eller mindre bekjendte Samtidige er blevne afbørstede.

Fremgangsmaaden er her næsten ligesom i den omtalte Bankemaskine, idet man nemlig anbringer det Subjekt, som skal gjøres til Afbørstningens Objekt, paa en saadan Maade, at alle Vedkommende faar deres Lunger og Mellemgulv tilbørlig rystede og derved deres Humør befriet for al Slags Støv og Skimmel; endvidere bliver alle de smaa sorte og andre skadelige Insekter, som befindes at være gaaede i Tøjet, børstede saa grundig af med det samme, at Ingen derefter er i Stand til at kunne paavise, hvor de stikker.

Alt, hvad der kommer under vor Maskines Behandling, bliver forsynet med en saa tydelig Adresse, at det er grumme sjældent, at nogen Forvexling finder Sted. Prisen er fabelagtig billig, kun 2 Kr. Kvartalet.

Utallige er de Anbefalingsskrivelser, som i Aarenes Løb ere indløbne til os med Tak til vore tjenende Børste- og Bankeaander for deres propre Behandling af Godtfolks Skind- og Rævepelse, samt af diverse »Evropæeres« laante Klæder og »Danskeres« vævede Vadmels-Kofter; men af alle disse Skrivelser skal vi blot indskrænke os til at aftrykke nedenstaaende

Anbefaling.

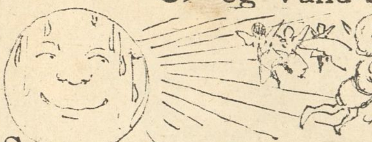
Undertegnede, der fra Tid til anden har faaet sit Rejsetæppe afbørstet i »Punch«, skal herved med Fornøjelse bevidne, at det omtalte Rejsetæppe derved er bleven fuldstændig befriet for at fortæres af Møl og Rust, men er ligesaa brugbart som den Dag, jeg »tog det«, paa Holstebrotribunen.

Chresten Berg,
født Povlsen.

Erklæring.

Efter at min gamle Svinepels i nogen Tid havde hittet paa at reise Børster paa en temmelig generende Maade, blev den tagen under Behandling i „Punch“, som hverken sparede paa Arbejde eller paa Sagens Omkostninger i den Anledning, saa at Resultatet F. g. m. er bleven en yderst flatterende Tilgift til mine Oplevelser. So. Skamdrup.

Øl- og Vand-Strike.

Sommeren kom og tog paa Vej —
O, Guderne sig forbarme! —
Førend vi rigtig er ude af Mai,
Med henved fem, sex Graders Varme.
Graavejr for Solskin og Blæst og Regn! —
Det er lovende Tidernes Tegn!

Skuespillerne gaar paa Tournée
Og flyve fra deres Reder;
Vi andre gaar i en Variété
Eller sidder i Cirkus og sveder;
Ja, lad os sige det uden Harm,
At der er den endelig krukkevarm! —

Mens vi nu passer vor stille Dont
Trods den forkølede Varme,
Vi ser i den truende Horizont,
Hvad der os maa fylde med Harme:
At muligvis snart, trods Guld og Sølv,
Vi, Stakler, kan hverken faa Vand eller Øl!

Paa Vandværket mured' man lystig væk:
Men Søndermarkerbassinet
Og Fliden der har faaet sit Knæk,
Den Gang da Murerne stænged'. —
Ja, saa var vi ellers ovenpaa,
Ifald nu Vandværket gik i Staa!

Aa, det er sandelig Ynk og Gru
Og græsseligt, hvad man faar høre,
Især da mellem Bryggerne nu
Der er nok forfærdeligt Røre.
Den Ene vil knuse den Anden paa Trods,
I, Guder! hvad skal der saa blive af os?

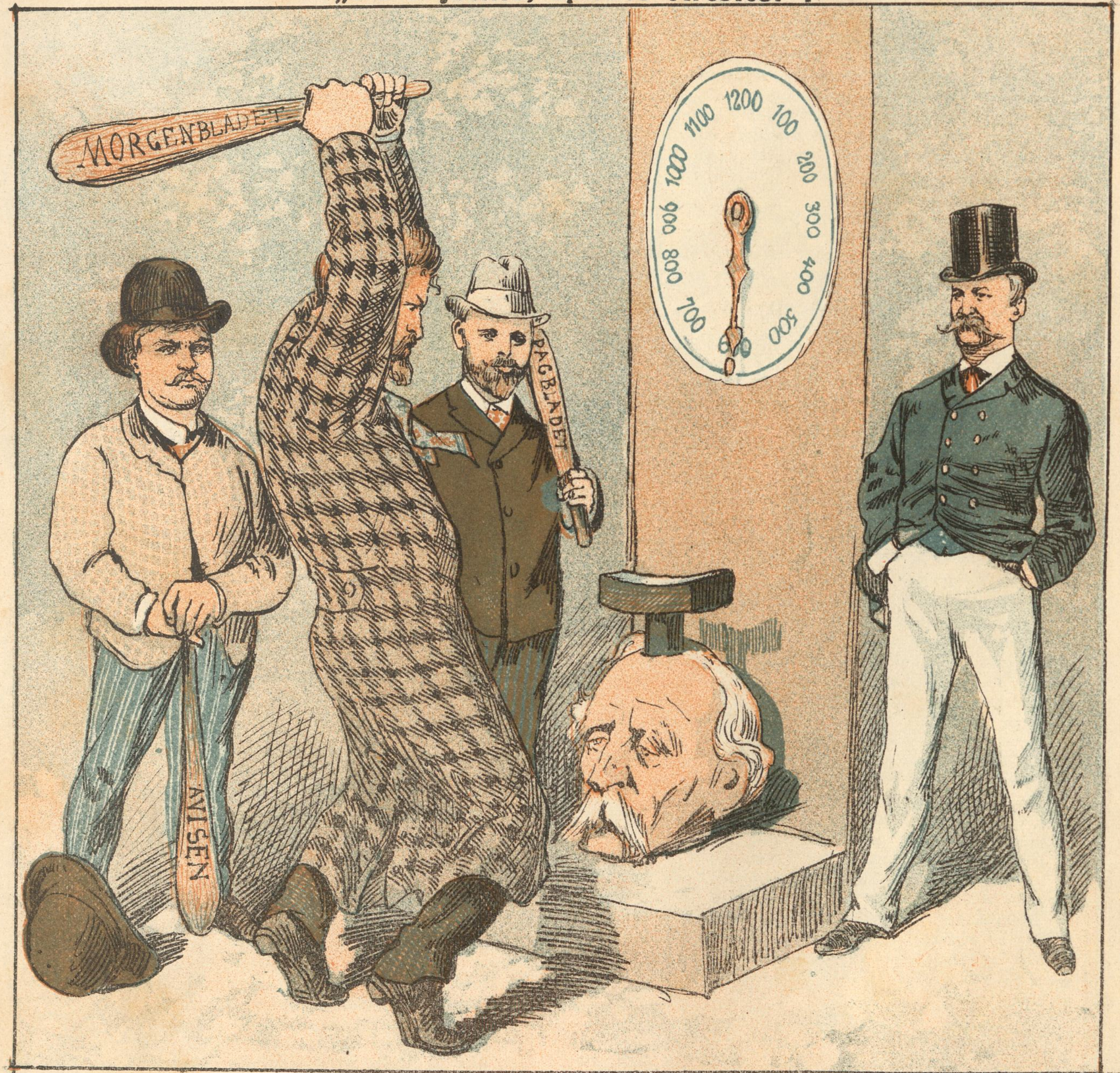
I stille Rædsel man fast bliver stum
Ved Perspektivet, der maler
Sig for os, af et Konsortium
Med fremmede Kapitaler,
En truende Alliancehær
Med skruende Konkurrencefærd.

Ja, kunde de faa Kapitaler nok,
Hvor vilde de Herrer da svire
I Bryggerier, drevet *en bloc!*
Saa smurte de vel deres Lire;
Men alle vi Andre maatte forvist
Betale hele Gildet til sidst.

Ja, vilde det gaa saa aldeles kontrært,
Vi trues paa Vandet og Øllet,
Og Situationen, talt populært,
Den blev saa temmelig krøllet!
Men Unge-Carlsberg-Jacobsen, tror
Vi nok, vil sige et borgerligt Ord.

Vort Vandværk kommer vel ogsaa i Stand
Til Trods for det svigtende Murværk.
Vi dør vel næppe af Mangel paa Vand,
Vort Vandværk gaar som et Uhrværk;
Med Hensyn til Øllet vi *sans facon*
Vil støtte os til vort «Carlsbergerfond»!

„De skjønne, spildte Kræfter".

De Tre gav Agt paa Kunst og Smag
Og Aand og Vid,
De heised' højt Ideens Flag

Og slog paa Ho'det Slag i Slag;
Det blev Saisonens Hovedsag
I denne Tid.

Men Chefen bar sit Hoved trygt,
Det holdt, fordi det var saa tykt,
I Strid.

PUNCH udgaar hver Torsdag. Pris 2 Kroner Kvartalet. (Enkelte Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle kongl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor, Kjøbenhavn, Kronprinsessegade 34.

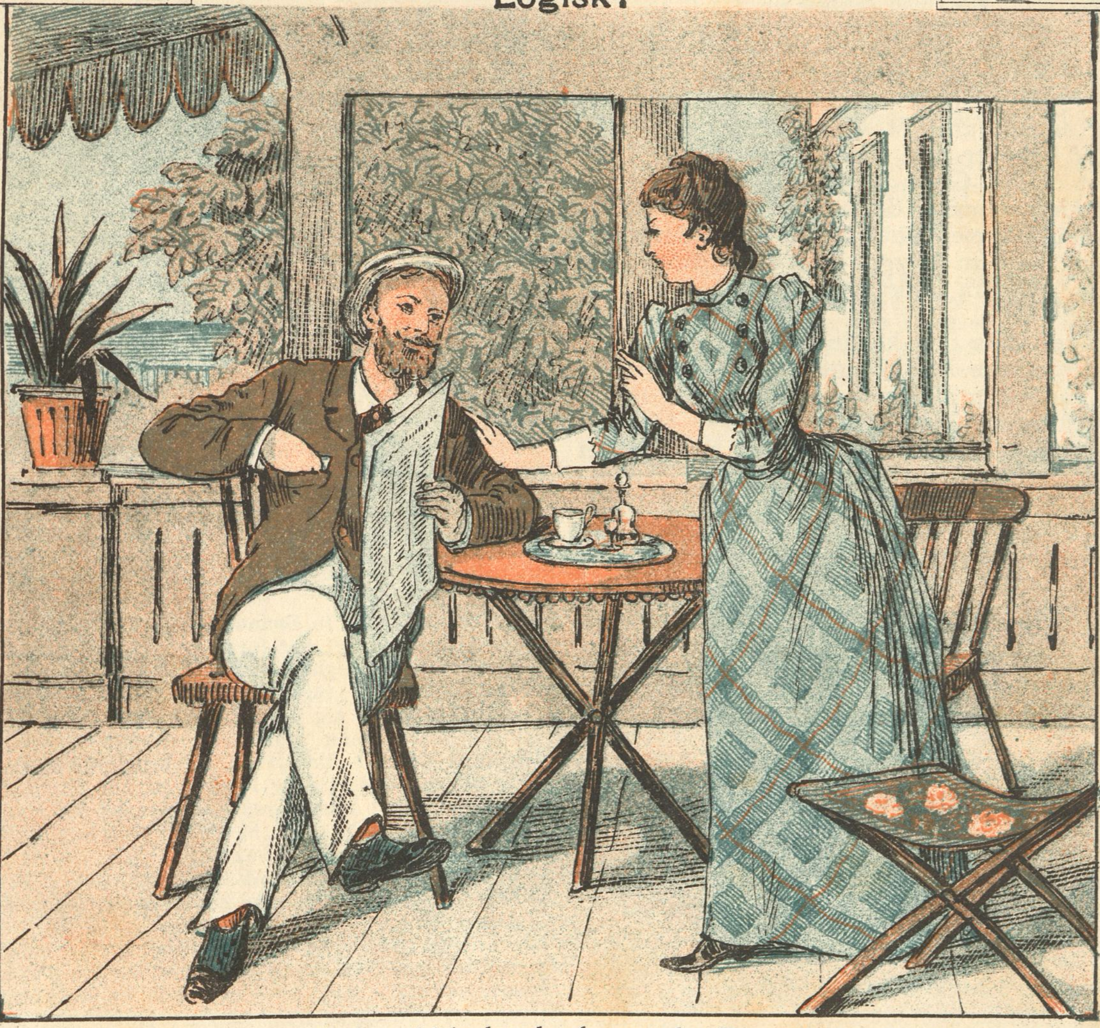
Mapper og Pragtbind til Bladet: 2 Kr.

Redigeret af Angelo Haase, udgivet af og trykt hos C. Simonsen i Kjøbenhavn.

PUNCH.

Logisk?

— Jeg vilde give meget til, jeg aldrig havde skrevet det Brev til Amalie; jeg har i Grunden gjort hende skammelig Uret.
— Hvad for et Brev, mit søde Lam?
— Du besørgede det jo selv til Byen for mig i Lørdags!
— Død og Pine! Her er det! Jeg har rent glemt det, men det er dog altsaa heldigt nok.
— Nej, det er skammeligt, er det; men jeg skal nok herefter selv besørge mine Breve!

Lidt Grundlovs-Statistik.

I Dag er der Jubel, Musik og Flag,
Hvorfor behøver man ikke at spørge;
Thi det er just Grundlovens Fødselsdag:
Den fylder saamænd de en-og-fyrre
Og er nu kommen til Skjelsaar og Alder;
Gid sent man fra Skygge bort den kalder
Og fra Bedrag.

I Dag det vilde dog klæde smukt
At kaste et lille Blik tilbage
Paa Kvantiteten af, hvad den har brugt
I disse forløbne Grundlovsdage,
Fordi man jo véd, det er Mængden der gjør 'et
Ved Folkethingsvalget saavelsom ved Smørret
Og sligt Produkt.

Først har man ved Grundlovsfesterne talt
Af Flag og Vimpler sex, syv Millioner,
Og dernæst man véd, der er blæst i alt
Ni hundred Tusinde falske Toner;
De rigtige er dog i Majoriteten,
Især, naar der bliver paa Glastrompeten
Blæst med Gevalt.

De Taler, der holdtes, man uden Tvivl,
Naar man beregner den samlede Mængde,
Til fulde fire Hundrede Mil
Er nødt til at sætte med Hensyn til Længde,
En Sum, som i Fald man i Alen den tæller,
Nok ti Gange herfra til Wandsbeck gjælder
Tvers over Kiel.

Ti Tusinde Viser er sungne i Kor
Paa de populæreste Melodier
Fra »Slyngler hæves« til »fagre Ord«,
Forfattet af større og mindre Genier,
Saa Muserne vist nok har staaet paa svage
Versfødder i alle de Grundlovsdage,
Vi holdt i Nord.

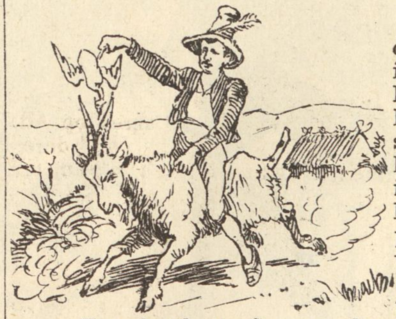
Men, naar fra det tørre vi vender vort Blik
Mod de nationale, vaade Varer,
Ved Hjælp af vor Grundlovs-Statistik
Man ogsaa forbavsende Ting erfarer:
Af danske Snapse og Bajere var der
I alt rekvireret en Snes Milliarder,
Mens Tiden gik.

Af Grundlovstog har tilsammen vi faaet
Fem Tusind og fire Hundrede Mile.
Kasino blev derved af Marken slaaet
Og kan lade »Jorden rundt« gaa til Hvile,
Saasom i den Tid, vi har lagt tilbage,
Er vi paa de fyrretyve Dage
Rundt Jorden naaet.

Og nu, da vor Grundlov i Dag har set
Sin Fødselsdag Nummer en-og-fyrre,
Vil Fester og Glæder i Kvantitet
Til Frihedens Hæder igjen blive større;
— Der er os dog Ærgrelser nok beskaaret,
Da vi paa dens Misbrug i Resten af Aaret
Er forberedt.

Certosa-Hans

Frit efter H. C. Andersen.

Midt i Byen laa der et Hus. Det var ikke noget fint Hus. Ejermanden boede i Luskepetersens Passage, Barnekammeret laa i Badstuestræde, og i Integade var Huggehuset, hvor Hasselkæppene lavedes; men det vilde han gjærne have lejet ud til en Rumlepottemager.

Han havde to Sønner, der selv fandt, at de var saa kloge, saa det var forskrækkeligt. De gik begge og nærede fri Kjærlighed til King Mob's Datter; for hun havde lovet at tage til Mand den, der bedst kunde snakke sort for sig. Og det kunde de. Den Ene — han hed Georg, men i Diminutiv hed han Eedvard, — kjendte udenad alle Børne-, Hayms og Goedekes Skrifter, og det baade forfra og bagfra, for han var et Overmenneske. Den Anden hed Ernst, men han var bare et Handelsmenneske; han havde gjort sig fortrolig med alle Børs-Etatsraadens Kursvendinger, for saa fik han Lov til at styre »Børstidende«. Det var ogsaa ham, der broderede paa de Seler, som hansches schtore Bro'er kjørte sine Folk i.

»Nu rider vi til Slottet i Rømersgade og frier til King Mob's Datter!« sagde de til gamle Fa'er Bentheim. »Ja wohl,« sagde han, for han kunde sit Modersmaal. Og saa red de deres Kæphest og tog af Sted. Men først smurte de sig i Mundvigene med Floskelfedt for at imponere Krapylet.

I det samme kom den yngste Broder, for der var tre; men den tredje vilde de ikke rigtig kjendes ved. Han havde Sort paa Hvidt for, at han var en Umulighed, og saa duftede han saa fælt af Certosa-Likør. Hans

kontante Navn var Johan; men paa hofmusikalsk hed han Ove, og, naar han var afdød, hed han Herman. Det havde de Andre altsammen forkortet til Certosa-Hans.

»Jeg vil ogsaa fri til King Mob's Datter!» sagde han. — »Passiar, min Dreng, det er ikke for Bohêmer at komme i Kancelliet,« sagde Fa'er Bentheim. Men saa satte Certosa-Hans sig overskrævs paa en Gedebuk med en Sukkerfløjte bag i. — »Nu kieler vi a'!» sagde Hans og peb i Sukkerfløjten, og saa red han lige i Hælene paa de Andre.

»Halehoj!« raabte Hans. »Se, hvad jeg har fundet paa Gaden! — Det er Menneskedyret. Nye tiltrædende Abonnenter faar det Udkomne gratis; den Zola-Vexel er go' nok!«

»Det er jo en død Krage,« lo Brødrene og red videre.

»Halehoj!« raabte Hans igjen. »Se, hvad jeg nu har fundet. Det er min egen Avis: København, tre Øre! j'et er bare drattet i Rendestenen.«

»Det er jo en af mine udtraadte Slæbere,» sagde Georg. »Kan det more dig at vade i den, saa værs' artig.« Og saa red han videre.

»Halehoj!« raabte Hans for tredje Gang. »Nu bliver det værre og værre, — det er mageløst! Se bare: Digte af Herman og Oscar, Kunstkritik fra Dyrehavsbakken, og Niels Juule-Fortællinger fra Farvergade; det er No'et for King Mob!«

»Uh«, sagde Brødrene. »Det er jo Pludder, der er kastet lige op af Grøften!«

»Ja, det er det. Certosa-Pludder af den fineste fin-de-siècle-Slags,« sagde Hans.

Saa kom de til Slottet i Rømersgade. King Mob sad paa sin Throne med Jakobiner-Krone paa og med sin Skræddersax i Haanden. Ved Siden af ham sad hans Datter Socialine; det var hende, der ikke vilde giftes, fordi det er saa usædeligt at være gift. Men i Vinduet sad Esmann og Erik og Per og skrev op Alt, hvad Brødrene sagde, for bagefter at sætte det i deres Aviser. Og saa var der fyret saadan i Kakelovnen, for at King Mob kunde smedde, mens Jernet var saa varmt, at den var gloende rød i alle Skruer.

»De er nok hede i Hovedet herinde?» sagde Georg.

»Ja, for vi steger literære Hanekyllinger i Dag!« sagde Prinsessen.

Det Svar havde han ikke ventet fra den Side. »Æ-bæh!« stammede han og glemte rent, at han egentlig vilde have sagt: »Askesen er en unaturlig Ting!«

»Æ-bæh!« skyndte de tre i Vinduet sig at skrive; saa havde de jo altid den Aandrighed til deres næste Kunstanmeldelse.

»Sikken et Overmenneske!« lo Prinsessen. »Væk!« Nu kom den anden Broder, der lignede Georg-Eedvard, som om han var snydt ud af Næsen paa ham.

»De noterer nok høj Kurs paa Brændschel?« sagde han.

»Ja, vi holder Normal-Arbejdsdag: Vi steger ferske Artikler til en Børsmiddag.«

»Naa, be . . . . jobbe . . . . snobbe . . . .« stønnede han.

»Væk!« sagde Prindsessen. »Her har du ikke No'et at fløjte efter!«

Saa kom Hans farende lige ind i Stuen. »Sikken Varme!« sagde han. »Her kan man nok faa kogt Suppe paa en Pølsepind!«

»Har Du Kogetøj?« spurgte hun.

»Certosa!« sagde han, for det, troede han, var et Mundheld. Saa puttede han Menneskedyret lige ind i sin Avis.

»Ja, men hvor faar vi Dyppelse fra?« spurgte hun.

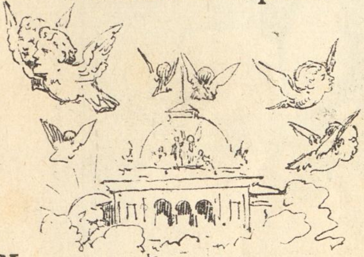
»Jeg er vant til at blive dyppet i mit eget Fedt«, svarede han og saucede Avisen ind i Pludret. »Maa jeg byde?« sagde han. »Der har De et Numer af Bladet!«

»Det Pludder kan jeg li'e at rode i«, nikkede hun. »Du er en Mand af Ære! Nu gifter vi To os paa polsk, men det skal foreløbig være bohêmeligt!«

»Hurra!« raabte Hans og kylede Resten af Pludret lige i Ansigtet paa de Tre i Vinduet, saa de vrinskede af Henrykkelse.

Saa luskede Overmenneskene hjem til Integade og var fine paa det; men Certosa-Hans drak en Alliance med King Mob, saa at Bundfaldet laa i Rømersgade og Skummet i Badstuestræde. Og det har vi lige ud af hans egen og King Mobs Aviser, — og de er ikke til at stole paa.

Tournée-Respekt.

Nu drager Skarerne af Sted!
Thi endt er nu Sæsonen med
Dens Glæder og dens Veer;
Med Sang de rejser Landet om
Paa hine Thespis-Kærrer, som
Man kalder for »Tournéer«.
Selv de, hvis Børs er tom og trang
Som Busken, der blev brugt en Gang
Til Gjemmested for Strudsen,
Med Telegrafen et Dusin
Ad Gangen sendes til Berlin —
Adresse: Hr. Riis-Knudsen.

De drager ud til Vest og Øst.
Fru Hennings hist ved Mælarns Kyst
Paa Ærens Top befandt sig;
Da Kunstnerkravet hende drev,
For Heiberg hun Reporter blev,
Og Midas-Guld hun vandt sig.
Hun spillet har med stor Bravour
»Fenella« paa sin Sverigstur, —
Des værre gi'es der dumme
Personer i vor gode Stad,
Der ønsker, at i Ferslew's Blad
Hun altid gav »den Stumme«!

Vor store Primadonna lod
Os brat i Stikken, — ak, det stod
I Bladene at læse;
Man si'er, Philine i *»Mignon«*
Gav hende, stik imod *bon ton*
En lang Fest-Polo-Næse!
Thi Kunsten er ej blot til Lyst,
Den hærget har den Enes Røst,
Den Andens har den skaanet:
I Kunstens Vaar Fru Lütken staar,
Mens Primadonna-Røsten gaar
Mod sin Avgusta-Maaned.

Alverden rejser ud og la'er
Sig hylde nu som Jyllandsfar,
Som Tysker eller Svensker;
Kun Georg, li'esom Gulliver,
Med de smaa andre Sorte er
Paa Tur blandt Over-Men'sker.
Selv Liget Herman som en Klud
Nu i det store Tomme ud
Fortvivlet maatte spanke:
Han Bankekjød saa længe fik,
At han til Laurvigen gik
For Laurbær at sanke.

Men lad de Andre rejse! — Vi
Ta'er helst det klogere Parti:
Vor Rejselyst vi ave.
Og fromt i Dag vi som i Fjor
Vil Arm i Arm gaa paa en stor
Tournée til Kongens Have!
Det er en højst besværlig Ting
At rejse kunstnerisk omkring
Og søge efter Hyre,
Thi Ingen veed, hvad der kan ske:
Man hovedkulds gaar paa Tournée,
Men hjem — — paa sin Tournure.

En ringe Trøst.

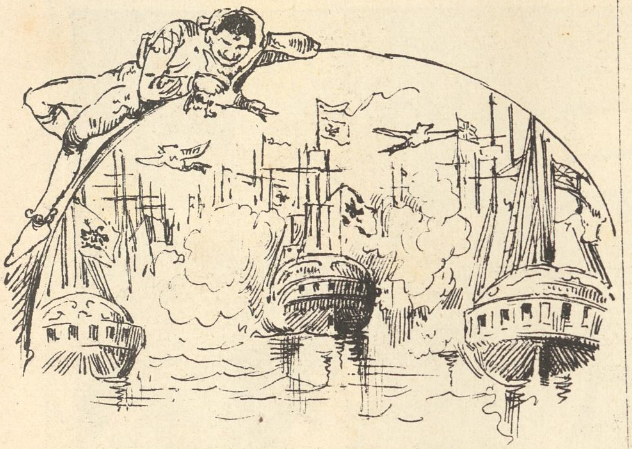
— Hvad græder Du for, min lille Stump?
— Je' æ saa søvnig!
— Har Du da ikke sovet i Nat?
— Næh! Fa'er kom fuld hjem, og saa smed han vos allesammen ud a' Sengen.
— Gaar det tidt paa, saa kommer I jo aldrig til at sove.
— Jo, Fa'er sidder jo somme Tider!

I Rideskolen.

— Men Herre Gud! bedste Frøken! Kan De da ikke begribe, at Pisken skal erstatte Dem det Bagben, som De af Naturen mangler?

Nationaltidende'r.

Der Kaiser vil plukke Lavrbær til Vands;
Thi spilles der op til en Bølgedans
Alt ved de slesvigske Kyster.
Alverdens Flaader vil stævne did
Og gjøre sig den alvorligste Flid
For at støtte og prise Kejserens Id
Og hans maritime Lyster.

Frankrig møder nu først som Gjæst
Med en Eskadre nede fra Brest —
Den bliver maaske dog for lille,
Naar der skal mødes med fuld Honneur,
Som slig en Ære sig hør' og bør,
Saa muligt Touloner-Flaaden, vi hør',
Faar Ordrer til ogsaa at stille.

At Rusland ligestrax er parat
For denne Sømand, Husar og Soldat
Alt til en Kejserparade,
Ja, det er jo klart! — med pilsnar Flugt
Fra Sortehav og den finske Bugt
Der stævner overordentlig smukt
En veludrustet Armade.

Og England siger ej heller Nej;
John Bull vil give sig lystig paa Vej,
Derom er slet ikke Talen.
Han har jo endnu saa frisk ihu
De tydske Manøvrer — ja, de var en Gru!
Da »*der Kaiser*« rendte »*Kurfürst*« itu
Dernede et Steds i Kanalen.

Nu vil han nok se, hvorledes det gaar
Med deres Manøvrer her i Aar;
Det Samme vil Sverig og Norge.
Italien sender sit Kontingent,
Fra Østerrig bliver en Flaade sendt,
Og Grækenland vil ikke være bekjendt
At svigte — derfor vi borge.

Til Danmark sendes en Invitation,
Om ikke vor Prins i egen Person,
Prins Valdemar vil give Møde
Og komplimentere nede ved Als
Den preussiske »*Adler*« allenfals —
Ja, saa er vi rigtignok slemt om en Hals;
Men man vil jo nødig støde.

Prins Valdemar hejser paa »*Tordenskjold*«
Sin Vimpel, men siger: Gaa Pokker i Vold!
Vi damper dog ikke til Grænsen. —
For Resten skal De nu slet ikke tro
Paa hele Historien — ta'en med Ro!
Det var kun lidt »Grin« af »*le Figaro*«
Med Ferslew og Hjort-Lorentzen!

En Væsensforskjel.

Kong Salomon anbefaler i sine Ordsprog den Dovne at gaa til Myrerne, se deres Veje og blive vis, fordi de indsamler Føde om Sommeren og gjemmer til om Vinteren. Socialdemokraten anbefaler derimod den Lade at gaa til Murerne; thi de nedlægger Arbejdet om Sommeren og holder Normalferie om Vinteren.

Ved Kaffen.

Fru Juliane Petersen: Goddag søde Fru Schrøder — og glædelig Grundlovsfest! Ja, det kan man saamænd nok ønske dem, der skal gaa i Toget, for det er jo saa ustadigt med Vejret, at naar det er Solskin, naar man gaar ned ad Trappen, saa bliver det Regnvejr, inden man er kommen ud af Gadedøren, og inden man saa faar sin Paraply slaaet ned, saa er det Regnvejr igjen, og saadan var det jo ogsaa i Pinsen, og De kan ved Gud være glad ved, at De ikke fik Raad til den Sommerhat, saa De ikke kunde vise Dem mellem Folk, men maatte sidde og have det lunt inden Døre i Kulden, hvis De da havde en Pind til at ligge i Kakkelovnen. Petersen vilde jo partut ud, og saa maatte jeg jo med, for ellers veed jeg nok han morer sig og gaar over Stalden, hvor han sagtens kan faa Staldbrødre til at drikke Toddyer med dobbelt Væge og se paa Sangerinder med dobbelte Lægge, som anstændige Folk ikke kan være bekjendt at have set, og saa maatte jeg jo med, men jeg havde nær fortrudt det igjen og taget hjem strax, hvad jeg skulde have gjort, for lige paa en Gang begyndte det at regne paa min nye Sommerhat, og lille Ambrosius stak i at tude, for vi havde Børnene med, fordi Pigen ogsaa skulde i Skoven, og saa maatte vi jo ind i en af Baasene paa Klampenborgstationen, hvor vi bare maatte staa i tre Timer og vente paa at komme ind i en Kreaturvogn, uagtet vi havde taget Billet til første Klasse for at være sikre paa at komme med, og lille Ambrosius blev saa flad af al den Trykken og Klemsel i Trængselen, saa der slet ingen smalle Steder er paa ham mere men bare Buler over det hele, og om det saa var Petersens nye høje Hat, saa var den bleven til en Bulehat, da han kom hjem, og Frits Grønbæk var uartig og sagde, at saa maatte vi vist alligevel have været paa Buler, uagtet jeg var med, men jeg skal ikke nægte, at saa gaar jeg hellere paa Tivoli, selv om jeg skal sidde paa det aabne Arenatheater i Regnslag og med opslaaet Paraply saadan som forleden Dag, da vi var der i en Pavse, mens Danserinderne, som stod paa Plakaten, optraadte nede paa det aabne Theater, og Balduin spillede i Koncertsalen, saa vi fik ikke noget at se, men naar der kommer Tag over og bliver indlagt Varmeapparat, saa kan

der vist blive ligesaa hyggeligt som hos Wivel eller Nimb, hvor vi maatte ind bagefter og varme os op med en iskold Sodavand med Banko, men jeg maatte alligevel gaa i Seng, da jeg kom hjem, og blive liggende i to Dage, saa jeg var nær ikke bleven rask nok til at komme hen og høre Fru Lütken som Filipine i »Mignon«, og det er rigtignok ingen Sag for Kammerherren, naar han altid kan have saadan Gjæster. Jeg synes dog, han skulde prøve til næste Sæson med Hartmann, som jo nu er gaaet af og som ogsaa skal være en stor Kunstner, hvad jeg jo læste i hans Nekrolog eller hvad det hedder i Berlingeren, og naar saa Frk. Vestberg og Gade gav et lille Gjæste-Divertissement i Mellemakten og vi bare fik Didi herned igjen, saa kunde Kammerherren da faa en glad Sæson og behøvede ikke at skrive Anmeldelser i Berlingske for at faa Folk til at gaa i Theatret. Ja, nu har jeg for Resten ikke Tid at sidde længere, for jeg skal til Grundlovsfest med Petersen, og vi vidste saamænd ikke, hvor vi skulde gaa hen, om vi skulde gaa i Rosenborg eller til de Liberale, for Petersen har jo Kunder begge Steder, men nu bliver det da saadan, at han gaar med i Højres Tog, og saa stikker han ud og hører Talerne paa Wodroffslund og saa gaar han igjen tilbage i Kongens Have og deltager i en Sexa, og saa lader vi Karlen i Forretningen gaa ud paa Fælleden til Socialisterne, hvor vores gamle Kokkepige, Maren, skal holde Talen, De veed hende, som blev gift med en Mursvend, som nu er arbejdsløs paa Grund af Striken, og for Resten var han ogsaa arbejdsløs før Striken, men nu faar han jo Bidrag af Strikekassen, saa Maren er formelig bleven ret velhavende, og jeg tror ogsaaa nok, at hun kan holde Tale, for den Gang hun var hos os, var hun saamænd veltalende nok, og det var ogsaa derfor, at hun kom bort, for De veed, søde Fru Schrøder, at jeg ikke er en Ven af mange Ord, især hos Kvinden, der skal tie i Forsamlingsbygningen, som Pastor Mikkelsen siger, men altsaa vel nok maa tale paa Fælleden, og veed De hvad, søde Fru Schrøder, hvis jeg maa give Dem et godt Raad, saa skulde De sandelig gaa ud paa Fælleden, for der er der saamænd ingen, der ser efter, hvad De har paa, og saa er det jo ogsaa saa morsomt, at man dog har været med og kan læse Dagen efter i Socialdemokraten, hvor mange man har været derude, og saadant Folkeliv med Dans paa aaben Estrade og Holm og Hørdum paa tre forskjellige Talerstole, det er dog ogsaa noget, som man ikke faar at se hver Dag, og desuden bør man jo ogsaa gaa der af patriotiske Hensyn, saa jeg synes virkelig, De skulde tænke over det. De behøver jo ikke at gaa med i Toget, selv om der nok er særlige Afdelinger for Damer. Ja ja, saa vil jeg da ønske Dem en god Fornøjelse. Farvel, søde Fru Schrøder, og Tak for Kaffe.

Et Varsel?

Den unge tyske Kejser har nylig taget Tøjlerne fra Fyrst Bismarck og sat ham fra Bestillingen som Kusk paa Statens Vogn, efter Forlydende fordi Exkantsleren forsynede sig selv med en ordentlig Pisk. Nu vil Kejseren selv tage Rigets Tømmer i sin Haand, og saa vælter han med Vognen over en af Berlins regulære Afviserstene!

*

Kammerherre Fallesen har som sædvanlig taget Sommerophold i Whistbaden.

* *

Derimod synes Efterretningen om, at Dr. Eed. Brandes samtidig hermed vil aflægge »et Besøg« i Witzbaden, at være en ganske ualmindelig daarlig Vits.

Lokningskantate

a

Søren Pipperop.

Talia, du som emmer va mæ
En Trøstens Engel allesteds
Aa pusted te mit Hjertes Flamme,
Saa Følelsen be brændendes,
Lamme din Naades Gonst fornemme,
Naar je aa Søren Pipperop
I Da ska dej aa Musen klemme,
Fordi Sæsongen æ holdt op.

Man har sej a og te fornøjet,
Hvor Fallesen Partiet ga
Som en Bornholmer, der va røjet,
Men inte dov æ røjet a;
Han bier emmervæk paa Pletten,
Hvora man dov en Trøst kan faa,
Naar sæl Balletten tar Belletten,
Aa Oberaen liesaa.

Dov i den skjønne Maj beværted
Han mæ Fru Lytkens sjældne Sang,
Aa de ka hændse, der i Hjertet
Va Slav formedelst det Talang.
Mens ve Fru Didis Gæsterolle
Man saa jo nok, a Vennerne
Va osse mæ paa Slav a holle,
Men de va kons mæ Hænderne.

Paa Dagmar var der nok a Munden;
Mæ Ulden va de mere knapt,
Aa, be sæl Æren taft og vunden,
Saa va Moneterne dov tabt.
I Abrahamses Skød ha Løkken
Te Gjengæld ente vaaren tynd,
At ha let Overskod i Røggen
Æ Abrahamses Skødesønd.

Kasino, hvor den frie Elskov
Fik a Fru Kiler paa sin Hat,
Ska styres næste Aar a Kjeldskov,
Som styres ska igen a Wat;
Derfor je ønsker, før je slutter,
A en Syksæ maa bie undt
Kasino, naar det faar di Gutter
Ombord, som har væt Jorden rundt.

Til Grundlovens Pris.

Sit »Grundloven leve!« ethvert Parti
I Dag stemmer i.
Selv Oppositionen dens Livskraft priser,
Skjønt ellers beviser

Den klart, at vor Grundlov er slaaet ihjel;
Forklaringen maa dog vel heri stikke,
At li'esom den var der, saa var den der ikke;
Men — saa er den der dog alligevel.

PUNCH udgaar hver Torsdag. Pris 2 Kroner Kvartalet. (Enkelte Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle kongl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor, Kjøbenhavn, Kronprinsessegade 34.

Mapper og Pragtbind til Bladet: 2 Kr.

Redigeret af Angelo Haase, udgivet af og trykt hos C. Simonsen i Kjøbenhavn.

1890. Torsdagen den 12. Juni. Nr. 24.

PUNCH.

Ægteskabelig Uenighed eller — Enighed?

— Nej Frederik! Jeg skulde ikke have giftet mig. Pallas Athene var ogsaa ugift, og hun var Visdommens Gudinde.

— Ganske vist, min Engel; men Salomon var dog den viseste Mand, der har levet, og han giftede sig jo, Gud véd, hvor mange hundrede Gange!

Den ellevte Juni.

Der var fra gammel Tid blandt vore Mærkedage
En Tycho Brahes Dag, som havde knap sin Mage;
Selv paa Sieur Holbergs Tid den volded' Hjertesorg
Leerbeutlers faste Stok og hver en Skyldenborg:
Den ellevte Juni lod gementlig Bud de skikke
Til gode Venner om at faa til Laans en Strikke,
Da selv de for en slig fandt stoppet al Credit,
Saa de var om en Hals, naar først det kom saa vidt.

Endnu den Dag i Dag det fejler ingenlunde,
At den af visse Folk henregnes blandt de onde,
Sær er der Venstremænd, som under Ve og Ak
Forsyner den med Kors i deres Almanaque;
Thi det var just den Dag, da Estrup tog Affaire
Og gav Partiet fast det største Kors at bære,
Som i sin Livstid det har maattet slæbe paa
Til Straf for al den Skyld, det ej kan klaret faa.

Thi den bevidste Magt, som Dumhed ikke sjælden
Har gjort og har gjort Gjæld, kan ikke klare Gjælden;
Endog paa gammel Gjæld Partiet led et Tab,
Der har forhvervet det et Skylden-Borgerskab.
Med store Løfter har fra Aar til Aar Partiet
Bragt det særdeles vidt udi Leerbeutleriet;
Men, naar Terminens Dag omsider hørtes slaa,
Saa kneb det stadig mer og mere for de Smaa.

Vel har vort Venstre tidt behændigt kunnet spille
Ved trofast Bistand af en folkelig Pernille
Holbergiaden om den Bonde, som i Pant
Blev af en Fører sat i Mangel af Contant;
Men selv hin Ledreborg kan ikke længer holde
Paa Illusionen i Hofmestrens smukke Rolle;
Han ud af Spillet gaar, men ikke den Termin,
Som tidlig eller sent er det Parti's Ruin.

Thi det er alt for sandt og ingen Assensplade,
At Venstre har havt Bud saagar i Rømersgade,
Om Socialisterne Partiet vil betro
For gammelt Venskabs Skyld en Strikke eller to.
Og disse brave Folk har viist i dette Stykke
Sig saare villig til at gjøre Venstres „Løkke"
Og skille Venstre ved et Liv, der var saa haardt,
Sær, naar det maatte gaa med Estrup paa Accord.

I den syvende Himmel.

Frit efter Flammarion's »Urania«.

Blidt svævende i det forvirrede Mylr af dæmrende Attraaer, der hæver den Salige langt over det træge, jordiske Stof, stod *Punch* i den silde Aften og stirrede paa sit Uhr. Fru *Punch* vilde absolut have at vide, hvad Klokken var, da han kom hjem. Men Bronce Statuetten paa Uhret — en Kvindeskikkelse saa dejlig, at end ikke Slott-Møller kunde have faaet hende kasseret, hvis han vilde male hende af, vaklede saa besynderlig frem og tilbage, at hver Viser blev til tre.

»Uhret er Taalmods Prøvesten, som Ordsproget siger!« stammede *Punch*. »Men det er løjerligt nok, siden jeg fik den tre Stjærners Kognak ude i Stjærnekroen, ser jeg lutter Stjærner!«

»Vil Du paa Stjærnekomedie?« svarede pludselig Statuetten og blev lyslevende.

»Hurrania!« udbrød *Punch* fornøjet. »Gamle Fader Syl's astronomiske Muse, — er det Dig?«

»Nej, det er min Halvsøster. Jeg er den tiende Muse, og mit Navn er Bohêmia. Følg med mig op i mit Rige.«

Saa greb hun *Punch* i Penneskaftet, der altid hviler bag hans Øre, og de fløj sammen op i den syvende Himmel. Snart forsvandt Jorden som en lysende Prik i det Fjærne. Der var kun et eneste mørkt Punkt i Prikken; det var Tivoli, der havde Illumination.

Underlige, ufuldkomne Atomer svirrede og drejede omkring mellem hverandre og gjorde sig selv umulige ved at spænde Ben for de flyvende.

»Ih!« sagde *Punch*; »det er jo Redaktionskontoret i Badstuestræde!«

»Nej, det er Mælkevejen,« svarede Musen. »Foreløbig er vi kun i Ammestuen, men nu flyver vi ind til Herskabet.«

Efterhaanden blev Luften ganske blaa. — blaa som det bundløse Vand. En bedøvende Patchouli-Duft gjennemstrømmede Atmosfæren, og sælsomme Melodier tonede ud i Rummet, ombølgede af Virak.

»Det skulde vel aldrig være Charles Kjerulff, der er paa Tournée med sin Operette?« bemærkede *Punch*, men fik i det samme Øje paa nogle mærkelige Væsener, der tilsyneladende var skabte af lutter Vind. Paa deres tynde Ben og vingeformede Kjoleskøder lignede de nærmest hine Insekter, der ogsaa paa Jorden er smaa sorte. De svævede uophørlig frem og tilbage mellem mimoseagtige Blomster, fra hvis Dyb den ejendommelige Patchouliduft udstrømmede.

»Er det deres Verden?« spurgte *Punch* og pegede paa Blomsterne.

»Nej, det er deres Demimonde,« lød Svaret, »anden Verden kjender de ikke.«

»Naa, saaledes! Hvorledes er saa disse Væseners Tankeliv?« spurgte *Punch* videre.

»Hvad skulde de med Tankeliv? De har vibrerende Nerver, hvor I almindelige Dødelige kun har Hjærner, og kjender Intet til saa ufine, jordiske Begreber som Fædrelandskærlighed, Heltemod eller Sædelighedskrav. Enhver Begivenhed opfatter de direkte og sætter den lige i Bladet uden nogen smaalig Undersøgelse.

»Ja, men de ligner jo alle sammen hverandre?«

»Naturligvis, og det baade indvendig og udvendig. De holder fælles Sjæle, der gaar paa Omgang. En af dem behøver blot frivillig at ligge Lig, saa farer hans Indvortes lige lukt i de Andre.«

»Videnskaben er dog en skjøn Ting!« udbrød *Punch*. »Nu kan jeg forstaa, hvorfor Herman ligger Lig, medens de tre Fjerdedele af ham er krøbet ad korte Veje ind i Per, og den ene Fjerdedel er gaaet som gammel Gæld i Esmann. Men hvor kan det være, at der er saa mange af den Slags Væsener?«

»Se ned i Mosen, — dernede i en Krogh sidder de rigtige norske Fluer, de har selvlysende Øjne, saa at alle de ubefæstede Smaavæsener, som de bare ser paa, bliver hypnotiserede. Vil de en Gang imellem sprælle for at slippe løs, svinger Normændene deres Mester Erik og giver dem Skrammer, saa de hyler ved det!«

»Nu bliver der Røre i Lejren. Hvem er det, der kommer?«

»Hatten af, — det er deres Theaterchef. Han har den hellige Egenskab, at han kan lukke sine Ører, naar en Gentleman of the press vil sige ham Besked. — Nu flyver vi videre! — Kan Du se de to Skikkelser, der sidder og kigger ind i sig selv? Fra hver Molekule i deres Legeme gaaer der en Nerve op i Hjærnen paa dem og danner en Fistel. De taler kun med Fistel, skriver med Fistel og tænker med Fistel; men Svenskere er de alligevel.«

»Ih, det er jo Ole Hansson og Strindberg,« raabte *Punch* fornøjet og hilste paa sine gamle Venner. »Men hvad er det for en Sæk, som der hænger? Det er vel Troldtøj?«

»Det er Troldtøj's Digter. Han lever kun periodevis. Den meste Tid er han i Puppetilstand, indhyllet i Vævet af sin egen Storhed, og naar han en Gang imellem flyver ud, er der Ingen, der veed, om han vil flyve til Højre eller til Venstre.«

»Højst interessant! — Men hvordan bliver nu hele denne Inte-Verden oplyst?«

»Fra den højeste Oplysning. Kom med, skal Du se.«

De fløj videre og kom til tre mægtige Sole, der svævede som lysende Overmennesker over Krapylet. Den ene var gul, den anden grøn og den tredie blaa.

»Man kalder dem ogsaa Georg, Eedvard og Ernst,« sagde Musen. »Ernst er den blaa, for han gjør i Sedler og Vexelblanketter, noterer Geheime-Kurser ins Blaue hinein, og alle de Dødelige, der ikke hører til vorasches egen Familie, giver han Løbepas paa blaat Papir. Georg er straalende gul af bare Midas-Guld; han har faaet Solstik af sig selv og kan ikke tænke sig nogen Sol, der er mere straalende end han, skjønt Glansen undertiden er laant. Eedvard er grøn, men det er af Misundelse, fordi han aldrig kan blive andet end Georg's Bro'er. Men alle disse tre Sole bader sig i hinandens Lys og kredser uophørlig omkring hverandre. Eedvard snurrer rundt om Georg, Ernst om Eedvard, Georg om Ernst, Ernst og Eedvard om Georg, Georg og Eedvard om Ernst, Eedvard . . .«

»Hold paa mig, jeg bliver svimmel!« skreg *Punch*.

»Nu veed jeg da, at vi ikke kan komme længere.«

»Ikke det?« sagde Bohêmia og lo. »Jo, nu staar vi først lige midt i det uendelige — — — — Vrøvl!«

Efter Regn —

Lad nu nogen komme og sige, at vi Liberale ikke er et levedygtigt Parti. Nu har jeg været med til alle vores Grundlovsfester, og jeg har overlevet dem alle sammen, skjønt vi altid har havt et eller andet Vanheld i Finalen. Jeg har vaaren med til vores Grundlovsfest paa Sommerlyst, hvor Damerne maatte tage deres gode Tøj og fordufte, fordi Festtalerne kom i Haarene paa hinanden, og jeg var med i Ulvedalen, da Tribunen gik fra hinanden, fordi den ikke kunde bære de vægtige Udtalelser, der kom fra Oktavius Hansen. Jeg var ogsaa med paa Lossepladsen, da Hostrup spillede Skidt-Mads og Evropæerne Sorte-Per, og jeg var med paa Frederiksberg, da vi ihke en Gang havde til Øllet, og vores Festkomitté nær havde faaet Vand og Brød, men slap med at bøde 40 Kroner. — Og nu var jeg denne Gang paa Wodroflund, hvor Kaptain W. Dinesen sagde, at vores Førere ikke duede noget, fordi de havde trukket saadan om med Partiet, at der var Ingen, som vidste, hvor det vilde hen. Vi maatte se at faa nogle nye Førere. Det var vi begribeligvis svært begejstrede over at høre, for de nye Førere skal saa formodentlig være Turist-Førere, og saa skal den næste Grundlovsfest nok holdes ude paa Rungstedgaard. Saa fik en af de hjertefaste Kvinder Ordet, og da hun var midt i Talen, saa kom Syndfloden; men det anfægtede hende ikke mere, end om man slog Vand paa Fru Nørlund. Naa, det regnede baade paa Pastor Henning Jensen og det dryppede paa Bager Marstrand, men det var ligegodt et Held i alt det Vandhæld, at vi slap for Christoffer Hage, thi havde han først begyndt at lukke op for sine Sluser, saa kunde vi ligesaa gjerne være taget til Kongens Have og ladet os drukne i Springvandet der.

Natyrligvis var alligevel alle Partier glade og fornøjede, især Totalafholdsmændene og den Slags Vandskabninger; det var netop en Grundlovsfest for dem.

Til Slut vil jeg bare bede Dem, Hr. Punch, om at bringe vores Dirigent, Bager Marstrand, en Tak paa Forsamlingens Vegne, da den ikke fik Tid til selv at gjøre det formedelst Regnvejret. Han har ogsaa ved denne Lejlighed vist, at skjønt hans Brødstudium er de varme Hveder, saa kan han ogsaa nok gjøre Vrøvl, naar Foreningens Vel kræver det, og prima Vandbakkelser.

En gammel Liberal.

Post festum.

Og dersom du mored dig do'li'
Paa Grundlovens Vegne, min Ven,
Og Regnen dig blev paa Tivoli
En Streg i Forregningen,

Saa skal du paa ingen Maade
Ta'e dig det videre nær;
De Danske blev ligesaa vaade
Som Højremænd og Evropæer.

Da Regnen os gjorde til Skive,
Det koldt ned ad Ryggen til sidst
Løb baade paa Konservative
Og paa hver rød »Sjoselist«.

Mest gjør det mig ondt for de Stakler,
Som ude paa Wodruffslund
Igjen skulde holde Spektakler
Og komme paa gyngende Grund.

I Syv-og-firs Legionen
Herude til Marked var mødt
Og blødte til Agitationen,
Indtil den blev — gjennemblødt.

Skjønt den Gang man »*Pumpen*« forhandled'
Saa blev dog til Sorrig for Schandorff Overskuddet forvandlet
Til rent og ublandet Vand.

Nu samme Steds »*Pumpen*« ha'de
Som Skypumpe majet sig ud,
Saa Venstre her maatte vade
I Sky- og i Grundlovs-Brud.

Paa Fælleden gik det dog bedre,
Skjønt Regnen slog Mængden paa Flugt,
Og selv med de tapre Skræd're
Kan vaade Varer faa Bugt.

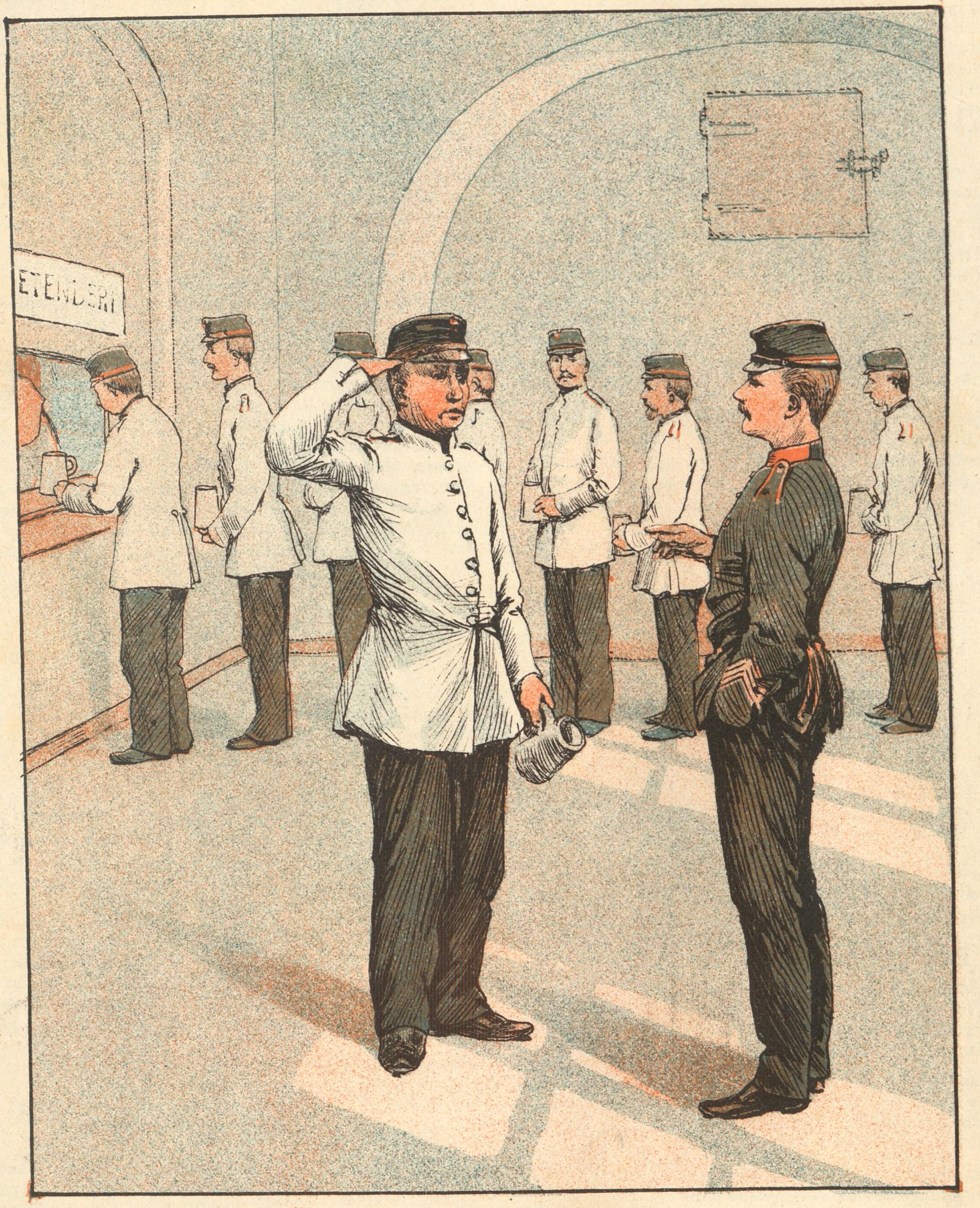
Her dronede slets ingen Bølle;
Men Vand blev der nok af paa
De »strikkende« Sømænds Mølle:
Nu kunde for Vandmænd de gaa.

Des værre, da selv den røde
Fane blev til en Klud,
Saa blev det vellykkede Møde
Bogstavelig talt hældt ud.

Selv Rosenborg Have i Vand flød
Saa Festpladsen frembød et Syn
Fra Vandkurhuset som Vandgrød,
Det vil sige, foruden Gryn.

Men hvad gjør en Smule Vanding,
Naar blot man forstaar til Bunds
Den Kunst, med behørig Blanding
At lave den om til — *Punch!*

Hvad Hjærtet er fuldt af —

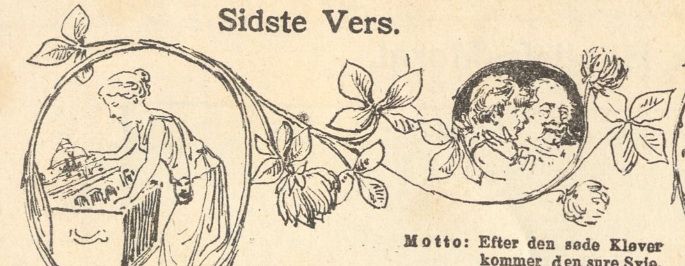
— 43! Hvad Hold er De af?
— A holder mejst af stejt Sild!

Journalistisk. Handels-Moral.

— Lad mig faa KØBENHAVN for i Dag!
— Ja, nu æ der da Gu'skelov et Dobbeltmord igjen.
— Gud bevares! Er De virkelig glad over det?
— Ja, ser Di, det liver jo immer noget op i Forretningen.

Sidste Vers.

Motto: Efter den søde Kløver kommer den sure Svie.

Saa snart en Mark er bar og tom,
Pint ud og sur og mæt,
Saa si'er de vise Landmænd, som
Paa Markens Knolde sparker om,
At den er »kløvertræt«.
Men, naar ved Sommersolens Skin
Thalias Præster pakker ind,
Bli'er ogsaa vi saa mætte,
At vi la'er Scenen ligge brak,
Og er af bar Theatersnak
Ustyrlig kløvertrætte!

Og derfor vil for sidste Gang
I den Saison, der gik,
Vi vandre over Kunstens Vang
Og ofre den en Afskedssang
Og et Tilbageblik.
Vi mindes vil med Travrighed,
Hvorlunde de smaa Sorte bed
Fru Hennings helt fordær'et,
Mens Didi viste os, hvordan
Det tidt er rart at ha'e en Mand,
Naar Chefen ikke er'et.

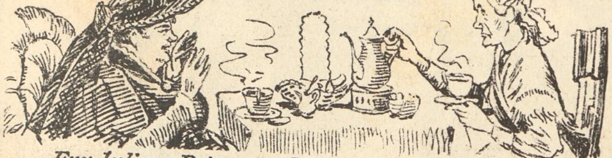

Saa tæt som Dyr i Noahs Ark
De Sorte tumled rundt
Paa gamle Fader Holbergs Mark
Og skreg og peb med Hyl og Spark,
Saa Folk fik ganske ondt.
Fra Integadens Ungkrat ud
De brød i smaa Muldvarpeskud
Som vilde Kløverknægte,
Og Chefen smilte vennehuld,
Thi Gødningen var Midas-Guld, —
Men det er ikke ægte.

I Hængedynd komplet til Bunds
Den arme Svendsen gik;
Alt, hvad han opnaaet har, er kuns
At Lütken-Triller Frøken Dons
Forkert i Halsen fik!
Og, medens Abrahams og Riis
Lod Ridder Carl til nedsat Pris
Ta'e hjem hver Trumf, han ha'de,
Har Kammerherren højst adræt
Faaet gravet hele sin Ballet
Ned i en Inte-Gade.

Farvel da, du Saison, som gik!
Det være nu din Trøst,
At Du kan slippe for Kritik,
Thi vi af dine Marker fik
En grumme daarlig Høst.
Forbi er nu den muntre Leg:
Firkløveret drog hver sin Vej,
Men ej en Gang et »Tak, Mand!«
Har fulgt dem, thi det ligger nær:
Naar Kunsten ej en Mark er værd,
Bli'er Resultatet — Brak-Vand.

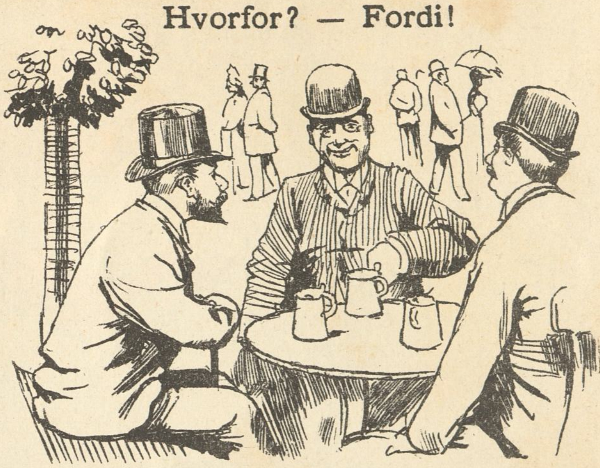
Ved Kaffen.

Fru Juliane Petersen. God Dag igjen, søde Fru Schrøder, — ja, De kan saamænd være glad, at De ikke en Gang kom ud paa Fælleden, for saa havde Deres Hat sandelig ikke kunnet holde Sommeren ud, som den vel helst skulde, for Mage til Skylle har jeg aldrig hverken hørt eller følt, og De kan tro, den gjorde Ravasje ude paa Wodroff-lund, hvor jeg jo var med Petersen og fik mit Tøj aldeles spoleret og ingen Tale af Hage, men det gjorde jo heller ikke saa meget, for man kunde jo læse den alligevel Dagen efter i »Politiken«, og desuden mener Petersen, det var godt, den ikke blev holdt, for der var jo Delegerede fra Nørrefælled, som vist var blevne fornærmede over den, for den handlede om, at man ikke skulde tvinge Andres Overbevisning. Og vi fik ellers Smæk nok for Skillingen, for der var Sange baade af Borksenius og Sjandorf og Tale af Dinesen og de andre udmærkede Talere, nemlig Henning Jensen og Fru Nørlund. Og Borksenius opfordrede til at bekjende Kulør, selv om man staar ene, hvad han ogsaa altid har gjort, naar han da havde nogen Kulør, som han nogensinde kunde være bekjendt, og han er jo ogsaa vant til at staa alene med Secher ved Siden, som dog vist nok læser hans Artikler, og det er jo ogsaa en god Borgers Pligt at bekjende Kulør, hvad Petersen ogsaa gjorde først i Højres Tog og saa paa Wodrofflund. Det var for Resten morsomt nok at høre den samme Ting belyst fra flere Sider, for først talte Dinesen jo imod den Grundlov, som vi ikke havde og heller ikke duede, fordi den var en Højre-Grundlov, og saa talte han Jensen for den Venstre-Grundlov, som duede, men som vi dog alligevel ikke havde, og saa talte Fru Nørlund om den Grundlov, som vi aldrig nogensinde havde havt, men som burde være en Hvad-vi-vil-Grundlov, og saa samledes man om Bordene i det smukke Etablissement, hvis Blomstertræer glitrede i Solen med en næsten sydlandsk Pragt, der gjenfremkaldte et eller andet gammelt hollandsk Maleri, som der staar i »Politiken«, og jeg gad nok set, om der var Blomstertræer i Kongens Have, der kunde glitre, i alt Fald har det da vist ikke været med en næsten sydlandsk Pragt og ganske vist uden gamle Hollændere, og der har vist ikke været saa hyggeligt, som paa Wodrofflund, hvor der i alt Fald var den Behagelighed, at Trængslen slet ikke generede, uagtet der var mange Tusinde Mennesker flere, end der nogensinde har været før til liberal Grundlovsfest, og jeg synes næsten, det er latterligt af Højre, at de vil gaa i Procession, naar de ikke kan stille mere end dobbelt saa mange paa Benene; der skal nok ogsaa have været en halv Snes tusinde færre end ifjor, saa hvis det bliver saadan ved, saa kan jo Ingen sige, hvad Enden skal blive. Petersen var jo med i Toget, før han gik ud paa Wodrofflund, og han mente ogsaa, der ikke var ret mange, men han kunde ikke rigtig have nogen Mening om, hvor faa der var, for han kunde ikke se alle de mange Mennesker, som gik med i Toget og skjulte Udsigten, men de allerfleste skal dog have været ude paa Fælleden, hvor der nok var en 3—400,000 Stykker, uagtet Gerson Trier ikke var med, og saa Petrine, som var ude for at høre Fru Johanne Meyer, og hun er bleven saa begejstret over det, at hun gaar hele Dagen og taler om at erobre den ny Jord med Menneskeret og Menneskelykke, og jeg vidste saamænd ikke bedre, end at »Ny Jord« var gaaet ind for længe siden, men til næste

Aar vil Petrine melde sig som Taler paa Fælleden for Gladstone og Stuart Mill og Frederik Bajer og om alle de Døre, hvorover der staar: »Ingen Adgang for Kvinder«, hvad der burde rettes til »Kun for Kvinder«, men det maa dog glæde enhver Patriot at høre, at Frederik Bajer er saa stor en Mand, saa nu skal der formodentlig snart være Fest for ham paa Skodsborg med Tale af Bille ligesom for vor berømte Landsmand General Christensen, i alt Fald kunde Bajer da let faa det, hvis han vilde rejse over til Amerika og blive General, hvad han vel ikke kan have saa svært ved, da han jo har været Løjtnant, i alle Fald kunde han da nemt blive Fredsdommer derovre, som han jo er i Forvejen paa en Maade, og som nok skal være en fin Titel derovre. Ja ja, det er dog alligevel rart saadan en Gang imellem at bevæge sig imellem Folk med smidigt Haandled, kraftig Kno, som Sjandorf siger, og som jeg først troede var Spillelærere, han mente med, og det er jo ogsaa morsomt at smile ad de Storme, som fjollet- Pust i Vandglas har begyndt, selv om man ikke kunde smile ad Regnen og nok kunde have ønsket, at Stormen var kommen med et lille Pust i al den Vandgang, selv om det var aldrig saa fjollet, men det har dog ellers den gode Side, at jeg nu maa have en ny Hat, hvad saa Petersen siger, og saa er jeg dog alligevel glad ved, at jeg ikke var i Kongens Have under den Byge, hvor Højremændene stod og krøb sammen under et Træ som der staar i »Politiken«, mens de glade Venstremænd bare sagde til Opvarteren om at tørre det Vand væk for saa at begynde paa en frisk. Men nu maa jeg nok sige Farvel, søde Fru Schrøder, og Tak for Kaffe.

Hvorfor? — Fordi!

— Hvorfor striker Murerne?

— For at skaffe Arbejde til arbejdsløse Kammerater!

— Og hvorfor drikker Børstenbinderne?

— For at skaffe Arbejde til arbejdsløse Tømmermænd!

— Men hvorfor »strikker« Sømændene?

— For at Fyrbøderne kan spinde Rhederne en gloende Ende!

Fremtidens Mirabeau'er eller Mirabelle'r.

Naar Vintersaisonen først er forbi
Og hver en politisk Taler,
De Menige som Generaler,
Har for en Tid faaet fri,
Saa dukker der gjerne frem en Flok
Af andre Talere — underligt nok!

Veltalenheden maa ikke dø,
Ej heller i Landet hvile,
Og derfor Talerne ile
Hid over Land og Sø.
De kommer i Hobevis herhen,
Ja, baade Præster og Skolemænd.

Saa lyder der saa mangfoldige Ord,
Der mest løber ud i Sandet —
Er Tilhørerglæden blandet,
Er Talernes egen nok stor;
Det tør man forudsætte med Grund,
Thi ellers holdt de vel nok deres Mund.

Saa mangt et lille Veltalenheds Frø
Af Sommervarmen udklækkes;
Mangfoldige Æg der lægges,
Men ak! Embryonerne dø.
Dog! større Mangel vi lide knap,
Thi Hønsene kagle nu med om Kap.

Der er kommet Liv i »de Stummes Lejr«,
Og Ordet man højt forkynder.
En Madam Jensen begynder
Tilligemed Madam Meyer.
En Frøken Nelly det ækelt fandt,
At Kvinden skal være »Grødfabrikant«.

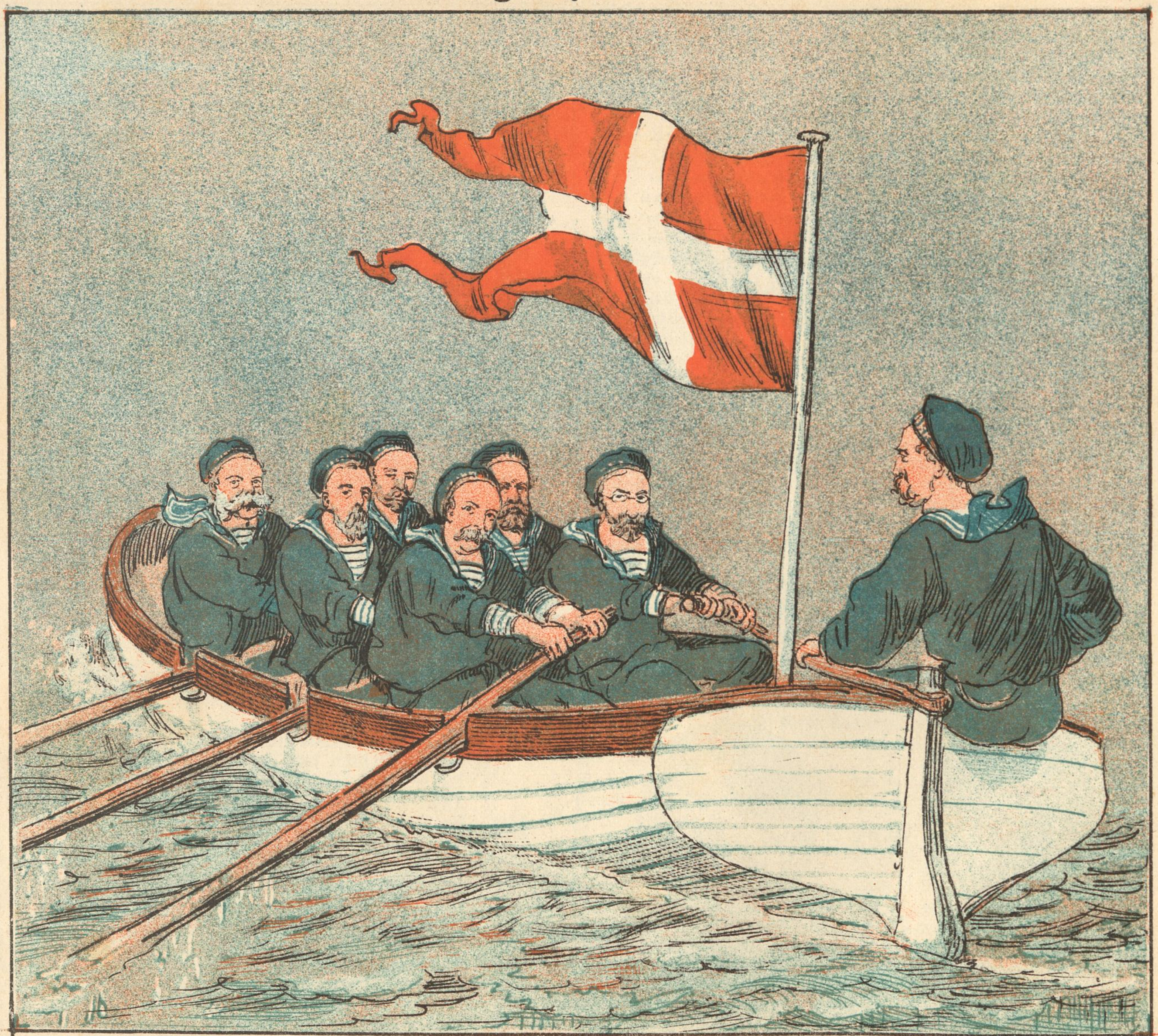
Paa Fælleden lystig Talen lød
Om »Grøden« og det paa Tælling —
Ja, sikken en Pærevælling
Hun gav dem i Steden for Grød!
Ja, Frøken Lagesen var hendes Navn,
Som Frøken Plagesen gjorde hun Gavn.

Paa Wodrofflund en Fru Nørrelund
Fortalte Gamle og Unge:
Ustandselig Kvindens Tunge
Løb i den Fagres Mund!
Men, da saa Tordenbygen kom til,
Saa slukkede den Fru Nørrelunds Ild.

Men, hvordan det gaar eller ikke gaar,
Vi tydeligt observerer,
Veltalenheden florerer
Stærkere Aar for Aar.
Og, naar vi fra Kvinderne Bistand faa,
Saa er vi først rigtig ovenpaa.

Med Berg og Holstein hamler hun op,
Hun tager Luven fra Alle;
Ja, som en Kjæp i en Skralle
Gaar Talen i strakt Galop;
Og »hvad vi vil! hun siger os flot,
Og saa — saa kan vi ha'e det saa godt!

Lang Vej endnu?

I femten Aar det mod Strømmen gik;
Men Styrmanden har gjort rigtigt Bestik,
Og derfor vil kraftige Aaretag
Nok bringe Baaden i Havn en Dag.

PUNCH udgaar hver Torsdag. Pris 2 Kroner Kvartalet. (Enkelte Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle kongl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor, Kjøbenhavn, Kronprinsessegade 34.

Mapper og Pragtbind til Bladet: 2 Kr.

Redigeret af Angelo Haase, udgivet af og trykt hos C. Simonsen i Kjøbenhavn.

1890. Torsdagen den 19. Juni. Nr. 25.

PUNCH.

Garanteret.

— Og dette Stof er virkelig nyeste Parisermode?
— Allernyeste, Frue! Rigtig *chic!*
— Naar jeg blot kunde stole paa, at Farven er ægte?
— Det har ligget her i Vinduet i næsten 2 Aar uden at falme.

Forhandlings-Villighed.

De gode Venstremænd har adskillige
Gange os skriftlig og mundtlig fortalt,
At de var saa grumme forhandlings-villige,
Forhandlingen var deres Et og Alt.
Men de blev forhindret i den med Gevalt
Af Højres underfundige Rænker,
Som volded' dem idelig Sorg og Fortræd.
— Beviset vi foreløbig dem skjænker,
Kun er der et Punkt, som i Tvivl os sænker:
Hvem vilde de Herrer forhandle med?

Thi, skulde det kildne Spørgsmaal besvares,
Om det var med ESTRUPs Kabinet,
Saa fik man til Svar: »Nej, Vorherre bevares!
En Stymper er den, som er bleven træt
Af Kampen for Folkets moralske Ret«.
Ogspurgteman:»ErdetmedLandsthingetsLemmer,
At Venstres Forhandling skal finde Sted«,
Saa svared' de strax med bevægede Stemmer:
»Nej, MATZENs Tilhængerflok vi bekvemmer
Os ikke til at forhandle med!«

Med Højre vil ikke paa nogen Maade
De heller forhandle, saa det Partis
Forhandlings-Villighed var os en Gaade.
Saa længe, til *Aarhus Amtsavis*
Har en Slags Opløsning givet til Pris:
Til visse evropæiske Magter
Partiet vil rette sine Fjed,
Og, naar en Adresse tilvejebragt er,
Det fastslaar, at Udlandet man betragter
Som selvskrevet til at forhandle med!

Det manglede bare, at EMIL BOJSEN
Med samt OCTAVIUS HANSEN gaar
I Deputation til Kongen af Preussen
Og beder ham gjøre, hvad han formaar
For at vise Kong CHRISTIAN, hvor Skabet staar!
Og, saasom Partiet har gjort, hvad det kunde,
For at forhindre, at Hegn og Led
Blev hængt i Lave ved vore Sunde,
Betvivler de Godtfolk vel ingenlunde,
At dem vil nok Tysken forhandle med.

Men det var dog rart, at man fik at vide,
Hvad der i Forhandlings-Hjerterne bor,
Og hvad der kan ned i en Venstremand glide;
Thi nu vil vi haabe, at Højre i Kor
Vil sige om den Ting et borgerligt Ord:
Lad Venstre nu føre Krig, om det lyster,
Og lad det ha'e Lov til at bede om Fred;
Men Folk, som spejder mod fjendtlige Kyster
For der Steds at finde en Hjælper og Trøster
— Dem fører vi aldrig Forhandling med!

Fat dig! eller Tripolis Mimose.

Stor orientalisk-dramatisk Original-Pantomime.

Forord.

Paa Kysten af de smaa Sortes Land vrimlede der i Slutningen af dette Aarhundrede med Pirater, der let kunde finde Smuthuller, dels i det tyndt befolkede Badstuestræde og dels i den store, journalistiske Fælles-Oase, der ligeledes laa Ved Stranden, og hvor de kunde føre et herligt Fersleben. At Piraterne endog gav de daværende Hofmusikhandlere nok at bestille, er jo verdensbekjendt.

Men ved Skænken i Landets dramatiske Locanda stod der en ældre, dejlig Cheferinde, som Værten, Sidi *Scaveniul*, havde den Glæde at se skyde i Vejret med det yppigste Underskud. Hun havde oprindelig været Regimentets Datter, men var nu almindelig bekjendt under Navnet Tripolis Mimose. „Tripolis" maa antages at have været en Fordrejelse af det østerlandske: tres poli, hvilket paa Dansk betyder affabel, medens „Mimose" var en Hentydning til hendes sarte Natur. Saa snart man berørte hende, skrev hun nemlig i Berlingske. Mellem Cheferinden og en ung Pékin af en aristokratisk Overmenneske-Familie, kaldet Eedvardo Ben Brandes, udviklede der sig et intimere Forhold, der omsider endte med „Kjælighed". Men pludselig ophørte Forholdet, da Eedvardo af sin store Bro'er, Emin ul Georg, blev sendt til Tvangsarbejde i Integade.

1ste Akt.

Cheferinden er beskjæftiget i Locanda'en med at servere Roller for en evropæisk Sangerinde, da hun modtager et Brev. Hun aabner det glædestraalende. Det er den nye Theaterlov, der sendes hende som Hilsen fra den Elskede. Kort efter ankommer denne, forklædt som Folkethingsmand, men da han kaster Masken, omfavner de hinanden i salig Glæde.

En lille Flok norske Pirater, forsynede med en Anbefaling fra Emin ul Georg, kommer frem af en Krogh og forlanger med høj Røst en Gang „ny Kunst", som de tilbyder at betale med Midas-Guld. Da Værten, Sidi Scaveniul, stiller sig forholdsvis velvillig, og da Eedvardo er nødt til at gjøre gode Miner til slet Komedie, slæbes Cheferinden bort af Piraterne, skjønt hun i Berlingske protesterer paa det Ivrigste mod denne Alliance.

2den Akt.

Den store Sultan, Holger Bei ben Drachmann, sidder paa Forundringsstolen i sit Palads og bærer sin Krone, som han vil. Han ser Piraterne bortslæbe deres skjønne Fange, der er villieløs af Skræk, og beordrer, at hun skal føres for hans Throne. Eedvardo skjærer Tænder i Baggrunden.

Holger Bei minder Cheferinden om, at „der var en Gang —", da de kjendte hinanden, og da Theaterkassen sagde Tak paa hans Vegne. Han lægger nu sin Kaarde, sin Vin og sin Elskerinde for hendes Fødder og foreslaar hende, at de atter skal tilbringe „Tusind og en Nat" sammen. Men hun tilslynger ham koldblodig den bekjendte østerlandske Besværgelsesformular: „Gaa til Dagmar!" Holger Bei fnyser af Raseri, tilkaster hende „en Hanske", der falder ned i Gnavet, og trækker sig derpaa tilbage i sin Storhed fort at skrive orientalske Digte.

Piraterne bryder triumferende ind, stikker Ild i Holgers romantiske Eventyrpalads og dasker til alle Gudebilleder, der staar dem i Vejen. Den vise Astrolog Bjørn-Stjærne og Seraillets Pryd Betty gennembores af deres Penne, hvorefter En af dem, Gunnar Ben Heiberg, løfter Cheferinden op i Luftballonen „Didi“ og flyver bort med hende. Eedvardo hænger bagpaa.

3die Akt.

Vild Egn i Piraternes Hjemstavn Bohême-Land, hvor de Indfødte med dirrende Nerver sidder og iagttager “Verdens Gang“. Gunnar daler ned med sit Bytte, da det hurtig viste sig, at Ballonen kun var fyldt med Vind. Der opstaar nu en vild Kamp om Cheferinden. Piraten Esmann vil føre hende med sig „I Provinsen“ og forlanger, at alle de norske Pirater skal nedsables; Piraten Erik, der er besvogret med Normændene, vil til Gjengæld hugge ham i Smaastykker. Forgæves trygler Cheferinden om sin Frihed og tilbyder at skrive i Berlingske.

I dette kritiske Moment springer Eedvardo frem, griber sin Elskede og flygter med hende til Theaterkommissionen.

4de Akt.

Stor Fest i Theaterkommisionen. Der uddeles Extra-Feu, medens Haremsvogterne William og Pietro udfører en Pas de deux. Eedvardo galopperer sejerstraalende Manegen rundt med sin tilbedte Cheferinde i stiv Arm. Men pludselig træder Holger Bei frem og fordrer i velformede Jamber, at Cheferinden skal udleveres ham. Skjønt Eedvardo peger paa den Stol, hvor han plejer at sidde, og dermed beviser sin Ejendomsret til den affable Skjønne, vil Holger Bei trykke hende til sin arrede Bringe, da den erfarne Dervisch Riis-ul-Knudsen træder ind i det Samme. Han rasler med sin Pengepung, og med et sukkende „Det er jo Troldtøj!“ synker Sultan Holger magtesløs sammen og begraves i Dagmar.

De Tilstedeværende gribes af Øjeblikkets Alvor.

Derpaa erklæres den hellige Alliance mellem Eedvardo og Cheferinden, og „samtlige Mænd af Ære“ udfører en straalende Ballet-Finale i den højeste elektriske Oplysning, medens de ombølges af apotheosende Virak fra Integade.

Vor Ungdom.

Lidt Pædagogik.

Det er sørgeligt nok, at selv *Nationaltidende*, som i sine brede pædagogiske Spalter har Plads nok til Rækker af Artikler om Geografiundervisningen, der, hvad Længden og Bredden angaaer, intet lader tilbage at ønske, dog ikke har kunnet bekvemme sig til at laane nedenstaaende Betragtninger Hus- og Hjerterum, skjønt de omhandler et Spørgsmaal, der baade har pædagogisk, hygiejnisk og almenmenneskelig Interesse. Det er nemlig gaaet op for mig, at der aldeles ikke gjøres nok for at uddanne vor Ungdom i den ædle Kunst at smøge Tobak.

Ofte har det smertelig berørt mig at se unge Mennesker, som bevislig har fyldt deres 9ende Aar og dog ikke har kunnet taale en ganske almindelig Radekop, men har maattet søge ind i en Port for at udtømme deres Indre og uden Spor af Nytte aflevere en ganske ufordøjet Middagsmad, som de maaske en Time i Forvejen har faaet tilgivendes paa Skolen som velvillig Gave fra „Komitteen for trængende Almueskolebørns Bespisning.“

Et unødvendigt Tids- og Kraftspild kunde formentlig ganske undgaas, hvis der i de offentlige Skoler blev indført Tobaksrygning som obligatorisk Fag. Det tidssvarende i en slig Foranstaltning turde vel være indlysende for Enhver, som ret betænker, at det er Dampens Tidsalder, vi lever i, og at Ungdommen selvfølgelig i Tide bør lære at følge med Tiden.

Derfor burde der i de offentlige Skoler indrettes Lokaler i Lighed med Tegne-, Bade- og Sløjdlokaler, hvori Eleverne undervistes i Tobaksrygning, muligvis efter den Schmalfeldske Methode. Maaske vilde det blive nødvendigt at indrette Røgkupeer for de kvindelige Elever, der naturligvis af Hensyn til Kvindens Ligestilling heller ikke skulde udelukkes fra denne Undervisningsgren; men det økonomiske Hensyn bør vel ved en saadan Sag ikke spille nogen videre Rolle, især da der maaske kunde paaregnes et Statstilskud paa Finansloven hertil som en Slags Kompensation for, at Lærernes Dyrtidstillæg samme Steds er røget for Kjøbenhavns Vedkommende.

At Skoledirektionen nok vil stille sig velvillig til Sagen, tør vi slutte af, at den allerede har forsynet Kjøbenhavns Skolevæsen med 2 Bacher, og det er ikke Tobakker for en Skilling.

Foreløbig skal vi altsaa indskrænke os til at foreslaa Indførelsen af Timer i Tobaksrygning ved de offentlige Skoler, idet vi udtrykkelig bemærke, at Forslaget indtil videre ikke strækker til at indøve Ungdommen i at bruge Skraa, for ikke lige strax at komme ind paa, hvad der kunde smage af de af Prof. Hommel med Rette saa afskyede Skraa-Planer.

Ærbødigst
Frits Røgter.

Glade Ungdomsforeninger.

Venstres glade Ungdomsalder
Er en saare herlig Tid,
Hvor der vanker Knubs og Skaller,
Naar man har Familiesplid,
Ja, man Øjne kan saa blaa
Som et Par Gendarmer faa.

Den Gang, »Riffelringen« revned',
Laved' man en ny, som »Ungdomsforening« blev benævnet,
Og dens Vej blev mindre tung;
Thi for Riflen et krabat
Mundlær blev et Surrogat.

Og, naar Venstres evig glade
Ungdom slog i den sig løs,
Var der Spænd i Skvaldergade,
Medens Højrerakket gøs,
Da hin Ungdoms Sjæl og Krop
Blev med Flasker flasket op.

Og dens hjertefaste Kvinder
Mødte her til Spil og Dans,
Mens i Laget »indre Fjender«
Modtog deres Kløe med Glans;
Saadan gik det nys paa Fyen,
Da dens »Ungdom« gik i Byen.

Først Tilværelsen forsødet
Blev med Flasken, men til sidst
Udbrød her paa Vennemødet
En fatal »Familievist«;
Snart en »bulet Pande« var
»Enhedsmærket«, som man bar.

En Bersærk greb Offensiven
Med en Flaske, der var tom,
Men saa kom den »Krig paa Kniven«,
I. A. Hansen spaaede om,
Mens paa Valen randt en Flod
Af det dyre Næseblod.

Dog det Ord: »Hvad kan det nytte?«
Skulde her sin Prøve staa,
Saasom Bulen lod sig rydde
Af et Par af Bahnsons Blaa,
Og hver »Krigsgal«, trods Protest,
Blev besørget i Arrest.

Moral:

Naar hin Ledre sin Svingom ta'er,
Flyder der nok inte Blod;
Men det unge Venstre, som har
For hans Fejl gjort Danse-Bod,
Selv i Retten »bløde« maa
Og gi'e Møde med to »Blaa«.

Den første Aarsprøve.

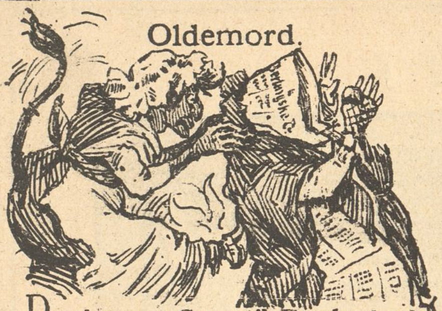
— Naa Peter, hvordan gik det saa? Stod Du Dig?
— Jo—o! Jeg kom til at sidde øverst paa den nederste Ende.

Et offentligt Slagtehus.

Motto: Her lades Haabet ude.

— Hvad er det for nogle forknytte Stakler der?
— Det er Seminarister, der skal op til »praktisk Prøve«.
— Er det saa slemt, som de ser ud til?
— Ja, de bliver sgu slaaede ned for Fode og det endda uden »Slagtemaske«.

Oldemord.

Der kom en Gang til Frankenland
En vidtberejst Professormand
Fra Nordens fjerne Sletter.
Men, da han i sin Flakken om
Til hine vilde Egne kom,
Hvorom han selv beretter,
At fordum Oldemødre kun
Gik rundt i Flok og lagde Grund
Til vore Nutids-Poder,
Han Breve om sin Pilgrimsfærd
Til Pilestræde skrev, — for dér
Boer Pressens Oldemoder.

Han satte ikke X for U,
Men H for Z, da han med Gru
Og Suk og bitter Klage
Skrev paa sit Olde-Modersmaal
Om hine Tiders Brand og Baal
Og mørke Ufreds-Dage.
Han skrev om Pavens Bøddelknægt,
Der hensynsløst den ganske Slægt
Forsøgte paa at kværke,
Naar med et grumt: „*Adieu, aïeux!*"
Han gav dem Alle peu om peu
Et Oldemoder-Mærke.

Det var — forstaar De vel — den Gang,
Da Hadet under Salmesang
Brød løs fra alle Kanter,
Da Munkene var Verdens Skræk
Og myrdede for Fode væk
De stakkels Protestanter.
Men, hvis ej det Professor-Brev,
Som hjem til Berlingske han skrev,
Er Digtning efter Noder,
Var det i Nøden dog et Held,
At Ingen blev slaaet helt ihjel —
Før man var Oldemoder.

Men, dersom det gik saadan til,
Hos vore Theologer vil
Det vække dyb Beklagelse,
Thi Overtro i Sjælene
Maa følge lukt i Hælene
Nu paa Hr. Z's Opdagelse:
Naar særlig Oldemoder-Mord
Blev Følgen af det Blod, der foer
Til de katholske Ho'eder,
Var det jo ikke Paven, — knap
Nok Fanden selv, der var saa skrap,
Men — — Fandens Oldemoder!

Enfin! — Vi dømmer ingen Mand,
Naar han har lidt den Tort, at han
I Ottøs „*Gnav*" maa ende!
Vi heller ser os fromt i Spejl:
En Sætter- eller Z'er-Fejl
Jo grumme let kan hænde.
Mens Pressens gamle Oldemo'er
Til Gavns, om end lidt sent, erfoer,
Hvor snildt man maa gardere sig
Og for at undgaa Otto's Dom
Be'e baade Z. og Sætter om
At Olde-moderere sig.

Landbrugsberetning for 1ste Halvdel af Juni.

Siden den stærke Nedbør, der fandt Sted paa Grundlovsdagen, har Vejret holdt sig nogenlunde stadigt, uden dog nogensinde at blive overstadigt. I Begyndelsen sporedes der nogen tiltagende Varme i Forholdet mellem Berg og Hørup, men det lader til, at det atter er kølnet en Del. Fra Tivolis meteorologiske Institut meldes: Køligt og stormende Vejr omkring Arenatheatret og blæsende Vinde ved Harmoniorkestret, nogen Fugtighed hos Wivel og Nimb, optrækkende Thorden paa Fregatten, iøvrigt Udsigt til smukt Vejr, undtagen paa Fest- og Helligdage. Denne Beretning er for saa vidt glædelig, som den er et Vidnesbyrd om, at man dog trods den om sig gribende Bebyggelse af det omliggende Terræn endnu kan have Udsigt til Noget fra Tivoli.

Vintersæden har lidt en Del af Nattekulden og havde i Begyndelsen noget vanskeligt ved at skyde. Paa et Par herværende Theatre havde man dog megen Glæde af en enkelt Slags Skud, de saakaldte Underskud, der navnlig trivededes godt ved den af Kammerherre Falles en indførte Driftsmaade, men som i det sidste Aar har faaet en farlig Konkurrent i den fra Mors indførte, just ikke meget prisbillige, men til Gjengæld meget nærende Riis, hvoraf der allerede udføres en Del til Berlin. Da det gik noget trevent med Skydningen paa Amager — navnlig fordi en Del af Sæden var udtraadt af noget Militær under Kommando af Kaptejn Wagner — indgik Overbestyrelsen med et Andragende til Indenrigsministeriet, hvori man bad om Støtte til Fremme af en ny Slags Skud, de saakaldte Tilskud. Man skjød imidlertid for saa vidt over Maalet, som man oversaa, at man vistnok i sin Tid havde været for radikal i sin Driftsmaade, saa at det skadelige Ukrudt Rumleurten, let kjendelig paa sin riflede, til Venstre snoede Stængel og sin fuldstændige Mangel paa Kronblade, havde faaet Lov at brede sig altfor meget.

Rodfrugterne lader til at faa mere og mere Indpas her i Landet, særlig i Omegnen af København, uagtet den Slags Tur-Nipsgjenstande vistnok egner sig bedre for Boulevardpublikummet i Paris end for danske Maver. Endnu er der dog heller ikke andet at se end nogle temmelig vantrevne Spirer, men enkelte af dem har allerede sat ret udviklede Knolde, der kan være saa haarde, at det er vanskeligt nok at faa dem møre, selv om de bliver underkastede den Række af Processer, som den af Alberti opfundne Knoldeknusemaskine lader dem gennemgaa. Af de her dyrkede Rodfrugter er de almindeligste Ove-Roden, Helge-Roden og Certosa-Roden samt en Afart Johanbrødtræet, der er i nær Slægt med Riisen. Forøvrigt plages de en Del af Insekter, særlig af de smaa sorte og det saakaldte Menneskedyr. I Reglen er de mindre velsmagende, men dog i alt Fald gode nok til Kreaturføde, naar de bliver kogt i en skarp Lud sammen med de saakaldte Aftenblade. Disse sidste stammer oprindelig fra en Plante, der vistnok nærmest maa regnes til Bælgplanterne og i alt Fald gjentagne Gange er bleven ærtet, den saakaldte Bergrose, der tidligere dyrkedes stærkt her i Landet, men i de senere Aar er bleven sjældnere, da den havde en kjedelig Tilbøjelighed til at visne, hvorfor Forhandlerne satte den ud af Spillet og nægtede at føre den paa Lager. Man mener, at dens Aftagen hidrører fra Cellerne, da dens Bindevæv nok ikke er rigtig i Orden. Aftenbladene er smaa og uanselige Planter, der trives bedst paa lav, sumpet og slibrig Grund. Navnlig findes de i stor Mængde i Dale, især i en Dal, der kaldes Skandalen. De er temmelig lette at opelske og behøver ikke Gjødning, da de selv frembringer tilstrækkeligt til at nære deres lange Trevlerødder.

Besætningerne har gjennemgaaende havt det godt, men alligevel har Førerne fra Kvægtorvet i Rømersgade ikke villet lade dem blive ved at være paa Stald, men har drevet dem ud af Folden, saa at de nu maa gaa paa Græs med de autoriserede Drivere, der navnlig ernærer sig af de saakaldte Strikekasser. Man havde tænkt paa at indforskrive noget af det berømte engelske Hornkvæg, der skal være særlig kort for Hovedet og derfor navnlig egner sig til at rende Døre op med, men det er dog tvivlsomt, om denne Race passer paa vore magre Jorder, der er bedre skikkede for det indfødte brogede Kvæg. Man havde iøvrigt udstedt et Forbud mod Tilgang paa Lossepladserne, men det er ikke blevet overholdt.

Agurketiden er inde, og Agurkerne dyrkes især af Henning Jensen i Politiken, men det er dog tvivlsomt, om denne Frugt faar videre Udbredelse, da Venstrebønder jo ikke forstaar sig paa Agurkesalat. *Enhver Sit* har ogsaa maattet gaa ind, da det ikke var Enhver, der vilde have sit Exemplar af denne Gevækst.

Den amerikanske Bille har vist sig en enkelt Gang paa Skodsborg, men iøvrigt tegner det til at blive et rigtigt Oldenburg-Aar i Aar. Dette Insekt har allerede begyndt at anrette sine Ødelæggelser i Bladene, men vil dog vist brænde sig paa en Neldemann, saa at dets videre Udbredelse forhindres.

For at ophjælpe vort Landbrug var det paatænkt at indgive en Adresse til de evropæiske Magter i Integade om at faa forskjellige Misbrug fjernede, men Tanken skal dog atter være opgiven.

Det kgl. Theaters Tournée.

(Privattelegrammer til *Punch*).

Aalborg. Det kgl, Theater Tournée under Ledelse af Hr. Zangenberg har gjort stor Lykke her. Efter »Konge for en Time«, der gaves for godt besat Hus, var der næsten 3 Fremkaldelser af de Spillende saavelsom af Stykkets Avtor, Hr. Charles Kjerulff. Der er allerede udsolgt til Forestillingen i Hjørring.

Hjørring. Det kgl. Theaters Tournée under Ledelse af Hr. Charles Kjerulff havde udsolgt til forhøjet Pris strax efter det ordinære Salgs Begyndelse. Efter Forestillingen, der gjorde stormende Lykke, blev Hr. Charles Kjerulff fremkaldt flere Gange og modtog en Buket af hjemmeavlede Roser med Baand i de evropæiske Farver. Ogsaa de Spillende gjorde nogen Lykke. Der er allerede udsolgt Hus til forhøjet Pris i Frederikshavn og Skagen.

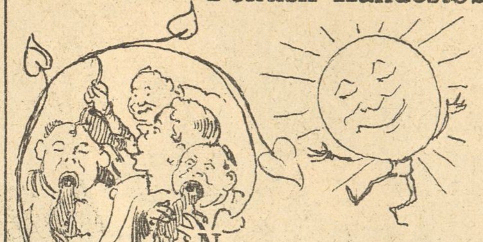
Frederikshavn. Forfatter-Komponisten Hr. Charles Kjerulffs Tournée havde samlet overfyldt Hus til »Konge for en Time«. Der var udsolgt til dobbelte Priser strax efter det forhøjede Salgs Begyndelse. Hr. Charles Kjerulff blev fremkaldt næsten en halv Snes Gange under stormende Begejstring og modtoges med en Regn af Buketter af stærkt lugtende Roser. *Politikens* ansete Musikanmelder, som for Tiden opholder sig her i Byen, har udtalt sig meget anerkjendende om Stykket i det lokale Organ »Fladstrandsøstersen«. Der er allerede udsolgt til næsten dobbelte Priser i Skive, Løgstør, Nibe og Nykjøbing paa Mors. Hr. Charles Kjerulff er Dagens Løve.

Skagen. Hr. Charles Kjerulff har gjort aldeles fænomenal Lykke her. Han blev fremkaldt omtrent et halvhundrede Gange efter »Konge for en Time« af det dobbelte Hus og druknede i et Hav af Monstre-Buketter af overvættes stærkt lugtende Roser under endeløs Jubel og stormende Begejstring. Alle herværende Urtekræmmere havde udsolgt hele deres Beholdning af Lavrbærblade. Der var udsolgt til firdobbelte Priser strax efter der tredobbelte Salgs Begyndelse. Alle Fiskerne henrykte, *Politikens* udmærkede Musikanmelder Hr. Charles Kjerulff, der har anmeldt Forestillingen i det herværende Organ »Skagenstorsken« ligesaa. Efter Forestillingens Slutning blev Studene spændt fra Forfatter-Komponistens Hr. Charles Kjerulffs Vogn, og han blev trukken hjem under øredøvende Hurraraab for den danske Richard Wagner og *Politiken.*

Der er udsolgt til mangedobbelte Priser i samtlige Landets Kjøbstæder og Handelspladser, og flere Billetter er tegnede til de Forestillinger, som af en lignende Tournée under vor berømte Landsmand Hr. Charles Kjerulffs Ledelse er paatænkt til næste Aar. Hr. Charles Kjerulff er Skagens Løve.

(Senere Telegram), Den i vort forrige Telegram omtalte Forestilling, der var berammet til i Aften, har paa Grund af en Togforsinkelse ikke kunnet finde Sted, men er opsat til i Aften. Enkelte Billetter kunne endnu faaes til ordinær Pris. Hr. Charles Kjerulff er dog vedblivende Skagens Søløve.

Politisk Kandestøberi.

Naar Sommeren i al sin Glød
Alt brænder saa hedt paa Gadens Fliser,
Da bliver saa mangen en Hjerne blød,
Det ser man bedst af vore Aviser:
De vildeste Fantasier svirred,
Naar Redaktionen først blev forvirret.

Og alle Slags Rygter Fart da faar,
Der baade ægger og lokker og frister;
De sluges baade med Hud og Haar
Af Masser af aandrige Journalister,
Hvis sunde Sans til daglig er liden,
Men fuldstændig væk i »Agurketiden«.

De nyder frejdig aldeles raa
De allerfedeste Toldbodrotter,
Og Ritzau faar dem til at gaa paa,
Ja, selv de allerværste Komplotter —
Den Smule Kritik, de ellers rummer,
Gaar fløjten i Dynamit og Bomber.

Men ikke blot Attentater og Mord
Flyver lystig nu fra deres Penne;
De synger ogsaa i ømmere Kor,
Naar deres Læsere de vil spænde.
Et saadant lyder just nu, *der Kaiser*
Atter giver sig ud paa Rejser.

Og Koret synger om Kejserens Pagt
Imellem en Dansk og en tysk Prinsesse,
Som snart skal blive i Orden bragt,
— Ja, det fortæller vor Venstrepresse.
Og, da det er set i en Venstrekikkert,
Saa kan man jo stole paa, det er sikkert.

Og saa skal vi nok have Slesvig igjen,
I alt Fald en Del, om ikke det hele;
Og Rigsdagen kaldes ind, min Ven,
For den skal jo være med til de Dele.
Naar Medgiftens Størrelse skal bestemmes,
Kan Berg og Korsgaard jo ikke glemmes!

Paa Fredensborg ser vi en Deputation,
Som har med Kejseren konfereret —
Til slig en diplomatisk Aktion
Er Berg naturligvis prædestineret.
Aa! vi vil faa mange Ting at høre,
Som baade vil glæde Hjerte og Øre.

For det er jo da begribeligt nok,
At Kejserens haarde Hjerte smelter
For saadan en Kandestøberflok
Af brave Herman von Bremenfeldter.
Og Glæde vi Andre vil sikkert tidt ha'e
Af Fablen om Kristian og Margueritha.

En diplomatisk Missionær.

Frisk Mod, OCTAVIUS, Du Intet har bedrevet!
Loyal Adressen er, dit »Folk« har underskrevet;
Selv om ved høyest Ret du tabte mangen Sag,
Ved høyest Naade kan dog vindes mangt et Slag.

PUNCH udgaar hver Torsdag. Pris 2 Kroner Kvartalet. (Enkelte Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle kongl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor, Kjøbenhavn, Kronprinsessegade 34.

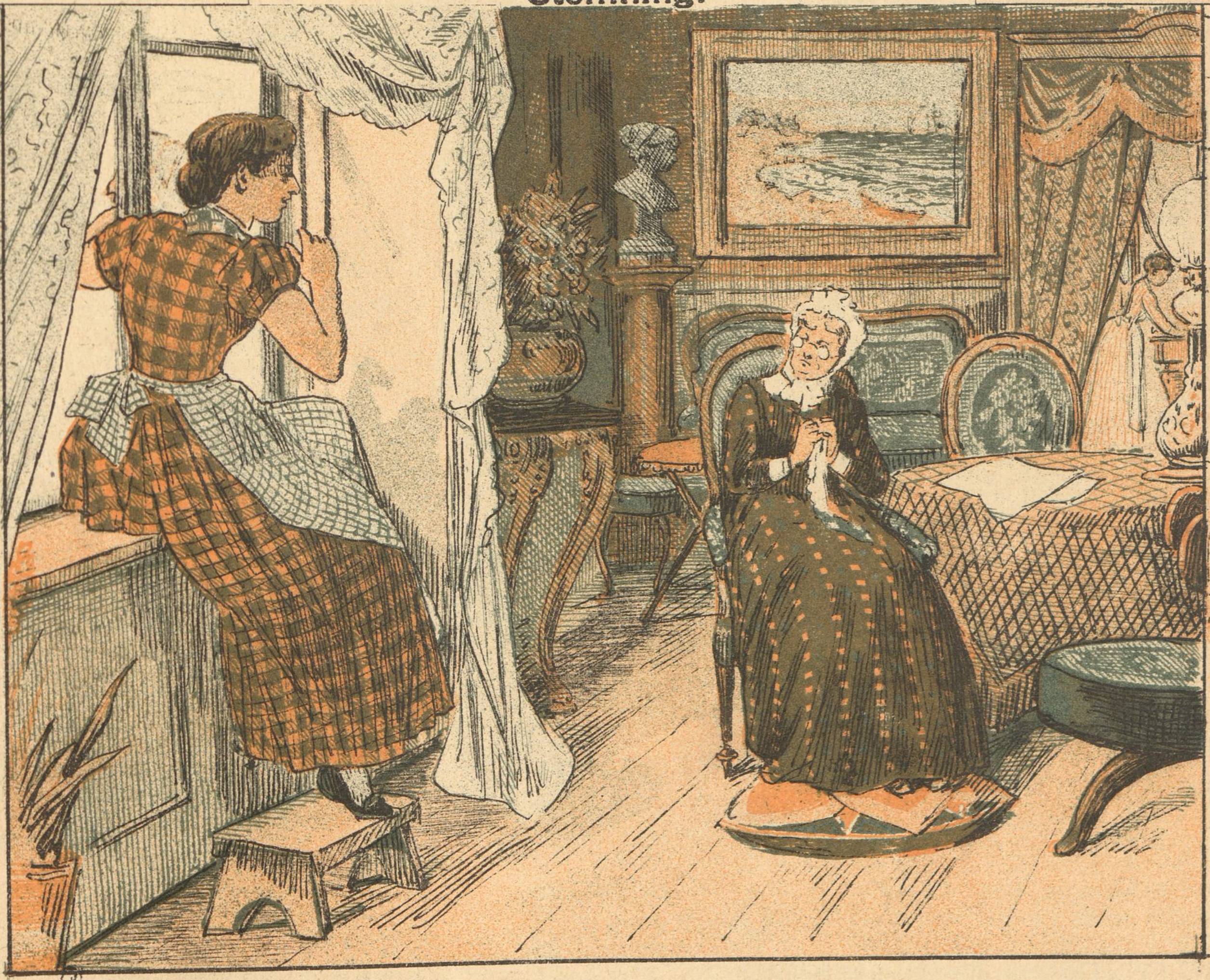
Mapper og Pragtbind til Bladet: 2 Kr.

Redigeret af Angelo Haase, udgivet af og trykt hos C. Simonsen i Kjøbenhavn.

1890. Torsdagen den 26. Juni. Nr. 26.

PUNCH.

Stemning.

— Hvad er det, Konen raaber med der nede?
— Det er med Rejer, Frue; men det lyder saa underlig sørgelig.
— Saa kan Du tro, at de vist er døde.

Den syttende Juni.

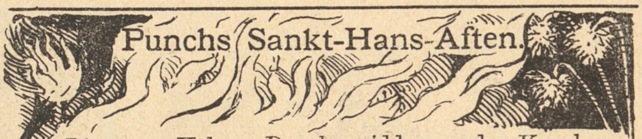

Motto: Formørkelser ere visse Tegn, som sættes paa Solen og Maanen, naar der skal skee nogen U-lykke paa Jorden.
Erasmus Montanus 3. Acts 5. Scene.

Fra TYCBO BRAHEs Tid til hans, der maatte
Gaa bort fra Skygge og Bedrag,
Har Skæbnen paa sin Vej sig vidst at flotte
Med mangen TYCHO BRAHEs Dag;
Men selv, hvor Venstres onde Stjerner tændes,
Man ikke hver Dag faar at se
De Jærtegn, som den 17de dennes
Bebuded' Venstres Sorg og Ve:
Paa denne Dag var Solen selv formørket,
Og dette varselsfulde Himmeltegn
Mistanken hos hver »Folkeven« bestyrked',
At der var noget slemt i Vej'n.
Ak, snart det saas paa Prent i »Politiken«
Og det forstemte „*Morgengnav*",
At GREVEN lod Program m. m. i Stikken
Og bytted' Førerpost med Rejsestav.

Og som en Slags Komet med Kløer og Hale
En Tale man fra PINGEL fik,
Som ikke roste GREVENs »geniale-
ste Vending i den danske Politik«.
Fra Jammerbugten ned til Varde
Opstrammed' den hver Folkeven
Til at forsyne med en sort Kokarde
De folkekaarne Tillidsmænd.
Snart ogsaa PINGEL som Hr. GREVEN drager
Ud af det Spil, som sikkert snart er endt,
Og hvor Devisen: Narren gaar og tager
En med sig, bliver jævnlig vel anvendt.
Hver Heros Vælgerfolket blindt har dyrket,
Har PINGEL skildret som et usselt Vrag;
Derfor er Venstres Haab formørket,
Lig Solen paa en TYCHO BRAHEs Dag.

Nu finder »Folkets« Flertal næppe
En Fører som hin Guttaperkamand,
Der nylig ogsaa tog sit Rejsetæppe,
Da hans »Forhandling« blev til bare Vand.
Men, medens BERG bag Blegdamsvejens Gitter
For Rejsetæppets Skyld led Martyrkaar,
Iskjænked' GREVEN Folk en Schweitzer-Bitter,
Hvorfor dog næppe Syltetøj han faar.
Den gav hans »Løftets Bæger« en Forvandling
Fra hin Dag, han i Folkets Thing med Klem
Bebuded', at slog fejl det med »Forhandling«,
Saa vilde han sig »handle« frem!
Jo, »Handle«-Maaden blev til at forlade
Partiet og at holde det for Nar!
— Det var den største Assens-Plade,
Som han endnu det slaaet har.

Punchs Sankt-Hans-Aften.

Ligesom Holger Danske sidder under Kronborg Slot for at komme frem og redde Danmark, naar det gjøres behov, saaledes ligger den skindøde Romantik og sover under Dyrehaven, dybt nede under de hundred-aarige Bøge og Ege, som har smilet huldsalig til den, da den som en lyslokket, rask Yngling slog sin Harpe til deres Ære, og som har knust mangen stille Taare, da den blev stedet til Hvile en graadtung Høstnat under falske Hvin fra Bakkens Sangerinder og hæse Hyl fra Karussellernes Lirekasser.

En Gang om Aaret, St. Hans Aften, vaagner Romantiken op. Forklædt som en gammel Tigger vandrer den da om paa de Steder, hvor den en Gang havde sit Kongerige. Den store Mængde hører ikke dens Stemme for Barnetrompeternes og Tudehornenes infernalske Hyl, men de faa, der endnu er blevne den tro, giver den sine Briler paa, saa at de se, hvad der ligger bagved den nøgterne Virkelighed.

Punch er en af disse faa trofaste, og han var da ogsaa ude paa Bakken Sankt Hans Aften. Da han havde drukket sin traditionelle Rystetoddy ved Kirsten Pils Kilde, fik han Brillerne paa.

Bakken er næsten ikke til at kjende igjen. Beværtningsteltene har iført sig de ædleste arkitektoniske Former, endnu skjønnere end den nye polytekniske Læreanstalt eller det Raadhus, som vi ikke har, skjønt vi nok har Raad til det. Det elektriske Lys staaler hen over Pladsen, og de faa Raketter, der opsendes, straaler, knalder og sprutter som et af Buschs allerfestligste Fyrværkerier i stor Stil. Menneskemængdens Hylen og Hujen lyder ikke mere som uartikuleret Spektakel, det er blevet til en hel Koncert af et vel sammenspillet Orkester, en Folkekoncert i stor Stil, hvor det er Folket selv, der leverer Musiken. Bare Emil Hartmann var herude, saa kunde han finde Motiver til en ny Suite „Skandinavisk Folkemusik".

Og hvad er det? Alle de Mennesker, der søger at underholde Publikum med deres Kunster, det er jo lutter bekjendte Ansigter. De fleste af dem er nok *Punch*'s allerbedste Venner, hans stadige Omgang, som mangen en Torsdag har siddet ved hans Bord og forslaaet en Times Tid i hans Selskab paa den fornøjeligste Maade af Verden.

Paa Karusellen kjører det store menige Vælgerfolk. Det kjører rundt — rundt — rundt, saa gladelig, saa gladelig, og saa kommer det dog ikke ud af Stedet. Det morer sig med at stikke efter den Ring,

der kaldes Provisoriet, men det lykkes det aldrig at ramme den. Der er et Par Mennesker, som sætter hele Maskineriet i Bevægelse.

Udenfor det varme Vaffelbageri staar en Flok fattige Drenge og skuer længselsfuldt derind. De havde moret sig med at skrive et Børneblad, som de løb om og solgte paa Gaden for tre Øre Numeret. Men alligevel gav Bladet Underskud, og saa var der oven i Kjøbet en Højesteretssagfører, som trak Drengene op paa Raadhuset for deres uskyldige Løjers Skyld. Nu staar de der, modfaldne og forknytte og uden en Øre i Lommen. *Punchs* gode Hjerte løber af med ham og han giver dem en Tiøre hver. Han haaber, de maa faa saa mange varme Vafler, som de har fortjent.

Den Mand der med de hvide Mus er i Grunden en interessant Størrelse. Han var en Gang Overlærer og Doktor, men kom i Ulykke for sin Munds Skyld. Nu staar han her og lader de hvide Mus løbe op og ned ad en Pind, op og ned, ned og op. Han kjender alle Musene ved Navn, og han generer sig ikke for at fortælle Publikum, hvordan de er. Den der er holdningsløs, den negativ, den her plump og ubegavet o. s. v. Til næste Aar vil han nedlægge sit Mandat og trække sig tilbage til Privatlivet. Alle de hvide Mus glæder sig til den Tid.

Vi synes, vi skulde kjende den Pjerrot, der spiser Blaar. Er det ikke vor Ven Bojsen? Ud af hans Mund kommer det i lange Væv. Han staar med det alvorligste Ansigt og øver sin mærkværdige Idræt. Han aner ikke selv, hvor ørkesløst det er, og dog lader han til at more Publikum. Sammen med ham optraadte indtil for ganske kort Tid siden en fin Jonglør, men han har trukket sig ud af Geschæften.

Udenfor et Telt staar en stor, svær Mand og slaar paa Tromme. Han var fordum saa populær, at han endog et Par Gange blev hædret med Folkegaver, indtil han i Holstebro vilde konkurrere med den jyske Smed, hvorfor han blev tagen af Politiet. Ved Siden af ham staar en lille Mand, der blæser i en ildelydende Trompet og reklamerer for en fyrkterlig Beretning om den sidste Skandale. Til disse to har der nu sluttet sig en tredje, som i sin Tid havde sin Force i at dressere barberede Pudler og forevise døde Torsk, ligesom han jævnlig rejste Landet rundt med en vandrende Lirekasse. Han forsøgte sig en Gang paa egen Haand med en evropæisk Tournée, men Tournéen gik i Stykker, og saa maatte han gaa til Kanossa og vende tilbage til sin Herre og Mester.

Men Dagen gryer, og Morgenens blege Lys truer med at forstyrre Illusionen. *Punch* maa skynde sig, hvis han vil naa at komme hjem med en Kapervogn, thi ellers bliver de alle optagne af Bicyklister, som skal have deres Maskiner kjørt ned ad Bakken. Idet han gaar, hører han Tonerne fra en Lirekasse. Det er Familien Secher og Borchsenius, der trakterer Instrumentet. Den ene drejer, medens den anden gaar med Tallerkenen. *Punch* giver dem venlig sin Skjærv, saaledes som han har gjort det mange Gange før og vandrer i glad Bevidsthed om et have gjort en god Gjerning hjemad, men standser ved den atter frisk anstukne Emiliekilde, tømmer et køligt Bæger og — vaagner.

Tikronen faldt i Mandags

lovlig rigelig og det endda paa Smørsiden.

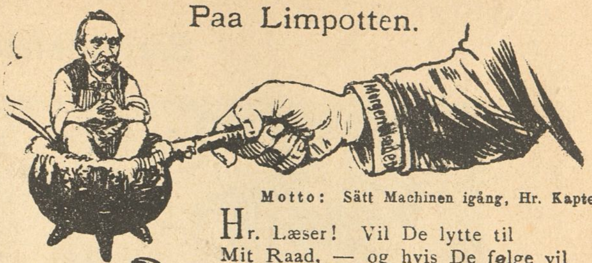
Hele 42 smaa Blaa

auf ein Mal auszugeben!

Det var et ordentligt Riis til Knudsens Broders Ende.

Paa Limpotten.

Motto: Sätt Machinen igång, Hr. Kapten.

Hr. Læser! Vil De lytte til
Mit Raad, — og hvis De følge vil
Det næsten li'saa villig, —
O, saa lav aldrig Møbler, som
De sender til Avktioner om
Og sælger grusomt billig;
Thi, selv om man sin Kunst forstaar,
Til sidst dog pinegalt det gaar,
— De har vel selv i »Gnavet« set'et? —
Ifald en Tapetserer faar
En Møbelhandler paaa Tapetet!

En Mand med stor Berømmelse,
Som var i sin Bedømmelse
Af andres Møbler kræsen,
For nylig tunge Kvaler led,
Fordi en Tapetserer smed
Hans Møbler ham i Næsen.
Han følte, hvor det bed og stak,
— Thi der gi'es jo Skavanker, ak,
Hvori der ingensinde Møl gaar, —
Da man i »Gnavet« tog og trak
Ham frem ved hanses egne Krølhaar!

Imod Avktions-Uvæsnet bøs
Den tapre Møbelhelt foer løs
Med kjæk og oprejst Pande;
Men al hans Politur forlod
Ham brat, den Gang paa Prent det stod,
At han var li'esaadanne!
Forgæves fnyste Manden rødt
Og talte just ej blidt og blødt,
Thi det kun nytter lidt, forstaar sig,
At Møbelmageren bli'er stødt,
Naar det er Møblerne, der slaar sig.

Den brave Mand, der vel er »Hoff-«,
Men ej hoffærdig, kun lidt Stof
Fra sit læderte Lager,
Som han lod sine Drenge faa
At prøve deres Kræfter paa,
Har solgt som Prima-Sager.
Men, vil af Sligt man gjøre Blæst,
Maa jo Enhver, trods al Protest
Partiet gi'e som knækket Lillie! —
Ak, Ingen paa den høje Hest
Er mod sin Sadelmagers Villie!

Det Blaar, hans Møbler skulde ha't,
Har Folk i Øjnene han sat, —
Nej stop, det var hans Drenge;
Men dog sin Traver-Banemand
Paa denne Bold(hus)gade kan
Man hitte langt om længe.
Naar selv man skjøre Møbler har,
Saa saare i sin Barm man ta'er,
Bli'er let den bedste Sag forkrøblet,
Og saa kan selv en Møbelma'er
Faa hele sin Bravour — formøblet.

Sankthansaftenspiltosset.

— Du, Peddersen! Dessem je bare én Gang kunne blie rigti ædru, Gubevaremejvel! hvor je saa sku' drikke mej fuld!

Med den blaa Vogn.

En medfølende Dame: Det er dog et skammeligt Dyrplageri at stuve de stakkels Lam saadan sammen i Vognen!

Kusken: Synes Di, lille Frue? — Men de' æ liemejet! Vil Di gie to Øre mere for Pundet a Lammekyddet, saa kører vi hver eneste a dem paa Kvajtorret i sin ejen Drossje!

Skruer og Nitter!

Nu er da snart det hele Kjøbenhavn
af røde Socialister sat paa Skruer,
de siger frækt, det være skal til Gavn
for dem, som Kapitalens Jærnhaand kuer
— men tier snildt om Fattigdom og Savn,
som altfor snart de arbejdsløse truer —
og støder daglig højt i Sejrstrompeterne
og tigger, trygler: „Kom blot med Moneterne!"

Saa længe Murerne en lille Klat
tilbage har af de halvhundredtusind,
de stoler paa, at Lavget snart er mat
og Silkehatten be'er om Fred hos Blusen;
— men ak, en Dag saa vaagner de af Rusen
og faar igjen paa Ske og Hammer fat, —
saa er de sidste Illusioner bristede
og Kassen tom og Kronerne er — mistede.

Matroserne, som hver Dag demonstrere,
for ganske nylig sig en Vandgang tog;
— til Skræk for „det forenede" med flere
fra Frederiksholms Kanal til Søs de drog.
Et lille Slag de gjennem Havnen slog
for Skrue-Bryderen at imponere;
—Men ak! man kunde ønsket dem lidt kækkere,
paa Vandet var de ganske simple Brækkere.

Paa Refshals-Øen fandt man nys en Anke,
som nok for Resten ej var ganske dum,
man vilde have Tillæg for at banke
en Tanke sammen, fuld af tomme Rum,
der skulde bruges til Petroleum
— Tilfældet ligner næsten her en Tanke —
men Skæbnen er jo undertiden bitter;
hvad om Gevinsten nu bli'er bare Nitter?

Des værre er det sandt, at Skruer smitter,
som hver en anden samfundsfjendsk Skavank,
og selv om hvert et Træk kun giver Nitter
og hver en Skrue kun gjør Kassen blank,
saa farver man dog sort, hvad faktisk hvidt er,
og de, som ej vil strejke, de faar Bank;
thi Førerne de puster rask til Hadet
— det gjælder jo, at holde sig ved Fadet.

Den sidste Kegle.

Gravtale med Forhindringer.
(Frit efter en gammel Historie.)

Punch taler ved den Hedengangnes Baare:

O, sørgelige Forsamling! O, I otte Hundrede Trofaste, der har fulgt denne Pers sidstefødte Spæde ud af Dagens Krønike, medens sex Hundrede Utaknemlige vandrede den ligegyldige forbi paa Livets Keglebane, — — (En Stemme fra Keglebanen: I er s'gu nok om den Pot!) — atter se vi en haabefuld Spire forsvinde i det store Intet i dette umættelige Dyb, der sluger — — (En Stemme: En Omgang smaa Sorte i en Ruf!) — Storværk efter Storværk. Blad efter Blad! Vi vide det Alle, den salig Hedengangne var Pers eneste Haab. Med den vilde han rejse Georgs sidste Trofaste til Kamp. Men ak! Han blev en bedrøvelig — — (En Stemme: Keglerejser!) — Skæbnes Offer. Han higede ikke efter at naa Parnassets højeste Tind, thi hans beskedne Valgsprog var kun: — — (En Stemme: Lad mig faa lidt Mad!) — »Alt for Eedvard og Badstuestræde!« Og derfor gik ogsaa hans Stræben — — (En Stemme: For meget i Venstre!) — stedse ad »korte Veje« fremad imod Maalet — — (En Stemme: Sikken en Bane!) — Lige uantastelig for Ideens forældede Krav og den danske Grammatik, laante han sit spæde-Lys fra den højeste Oplysnings hendøende Straaler, der kastede et svindende Skjær »fra Parkettet« over »Leporello's« Klagesange. Og da Dønningerne fra Kristiania-Bohêmen naaede vort lille Dannevang, indtog han en fremragende Klap-Plads i den tætte Fylking, der sluttede sig om den fejrede »Kong Midas«. — — (En Stemme: Otte om Kongen!) — Men ak! Midt i sit tynde Livs skjønneste Blomstring, omgivet af en uoverskuelig Skare Beundrere, maatte hans spinkle Pode bukke under for den ubønhørlige Død — — (En Stemme: Potten er ude!) — og vandre didhen, hvorfra ingen Dachs-Avis, ingen »Pirat« og ingen »Ny Jord« vender tilbage. Men Per, der ikke havde undervurderet sine rige Evner, da et indre Kald tilraabte ham: — — (En Stemme: Nu er det Dig, der skal slaa!) — »Du er Manden!« — han fandt sig blidt i den uundgaaelige Skæbne, da han saae Svindsoten tære i maanedsvis paa den Døendes kraftløse Lemmer. Og han lod den dejse med de trøstefulde Ord paa Læben: — — (En Stemme: Saa for Satan, den gik ikke!) — »Den var altfor elsket, og derfor maatte den dø!« Ja, mine Venner, denne Præmie-Redaktør i Ordets bohêmeligste Betydning fandt sin største Glæde i — — (En Stemme: En Vand og en Bitter!) — en udsøgt Stab af Medarbejdere. Der gik jublende Hyl gjennem Integade, naar Esmann gød sin Bouquet de Chypre over de spæde Blade, eller naar Woldemar tumlede sig i Hexedans paa Naturens Vegne. (En Stemme: Hvad er det, her lugter af?) — Thi det skal siges til de Skrinlagtes Ære, at deres Blik paa Livets mange Forhold var ligesaa frisindede som — — (En Stemme: Skjæve!) — uhildede. Og hen over Tidsskriftets døende Hefter svævede de udødelige Muser, — — (Alle ni!) — men de berørte dem ikke; thi det er Reaktionens fordummede Hyklere forbeholdt at se ved Lampen Musernes Dans. Ak, hvor ofte lød ikke Verdens formanende Røst til disse højtskattede Mænd af Ære? (En Stemme: Af Banen, Drenge!) — Men de ænsede ingen Raad og ingen Advarsler. Og derfor er I nu forsamlede om denne trøstesløse Baare! O, men fortvivler ikke, fordi at — — (En Stemme: Peter er ude med 800!) — ogsaa denne sidste Mohikaner nu har forladt Eder. Endnu er København rigt begavet med haabefulde Ynglinge, der ville trøste Eder med — — (En Stemme: En Certosa-Likør!) — med de smaa graa »Menneskedyrs« Krænkelser af Natlivets Fred og med kjærlige Mindeord om den højtelskede Afdøde. Af Integadens Støvere var den kommen og til Støv skal den hensmuldre! (En Stemme: Saa Du Røgen?) — Derfor kunne vi trøstigen tage Afsked med disse sørgelige Levninger, haabende paa et ikke for snarligt Gensyn! O, mine Venner, kaster endnu et Blik paa den blidelig Henslumrede, og lader vort sidste Ord være: (En Stemme: Det var skidt spillet!) — Fred med dens Støv!

Et historisk Fund.

Da Professor Peter Hansen i sin Literaturhistorie meget træffende bemærkede, at det var tvivlsomt, om Saxo Gramaticus havde brugt nogen trykt Kilde til sit historiske Arbejde, var der strax en Hoben overlegne Aander, som tog sig et billigt Grin paa Professorens Bekostning; men det gjorde *Punch* ikke. Han gav sig strax i Færd med at eftersøge, om der dog ikke muligvis kunde findes trykte Aktstykker fra Tiden før Saxo, og har nu endelig været saa heldig at finde et Exemplar af en trykt Avis fra det tolvte Aarhundrede. Bladets Titel var

Brændenælden

Organ for den allerhøjeste Sensationsnyhedssport i Norden.
Den 8de Januar 1131.

Foruden en Del pikante Skandale- og Klosterhistorier indeholdt Bladet følgende opsigtvækkende Nyhed.

Rædselsfuldt Mord!

Som vi allerede i Aftes ved Løbesedler meddelte Publikum, er der i Gaar i Haraldsted Skov ved Ringsted udøvet et Mord, som med Hensyn til Frækhed skal lede om Mage selv i vore med den Slags Forbrydelser saa temmelig vel forsynede Tider.

Det er ingen Mindre end den almenagtede Statholder i Sønderjylland, Hertug Knud Lavard, der er bleven et Offer for Mordernes Efterstræbelser. Selvfølgelig var det vor Pligt strax at skaffe vore Læsere den højeste Oplysning om Misgjerningen, og vi sendte derfor ufortøvet Reportere ud til alle Sider for at skaffe de nødvendige Detailler til at fylde vore otte Spalter med. Vi vil i Dag begynde med

Lighuset.

Det kostede vor Reporter en Del Besvær, inden han fik det idiotiske Politi til at indse, at det var dets Pligt at lade ham slippe ind for at tage Liget i Øjesyn, og det lykkedes ham først, efter at han havde lovet Politiassistenten, at han nok skulde have ham i Erindring i næste Nummer af Bladet.

I det uhyggelige Rum laa Liget af den Afdøde, hvis Hoved var flækket med et Slagsværd eller et andet skarpt Instrument, saa at man kunde se lige ind i det Indre af Hjerneskallen, der var aldeles tom; Ligets Identitet blev bevist ved, at en Folke-Things-Mand fra Møen, der paa Grund af ovennævnte Mærkelighed ved Hjærnen et Øjeblik var bleven forvexlet med den Afdøde, kunde bevise sit Alibi.

Den myrdede Hertugs Lommer var ligeledes tomme. Af det Guldur, som han havde faaet i Folkegave af de taknemmelige Bønder, var kun Vestelommen tilbage, og af den Tegnebog, som de trofaste Gildebrødre i Hedeby havde skænket ham, rigt forsynet med Femhundredekronesedler, var der ikke saa meget som Spor igjen. Politiet skal derfor have paatænkt at anholde alle de Værtshusholdere, der findes i Besiddelse af en Femhundredekroneseddel.

Hos den Myrdedes Hustru.

Som vort Blad allerede tidligere har oplyst, befinder Hds. Højhed, Fru Ingeborg, sig i interessante Omstændigheder, men disse Omstændigheder hindrede dog ikke vor Reporter i at skaffe sig Adgang til den ulykkelige Enke for at erfare de nærmere Omstændigheder, det vil sige, ved hendes Mands Mord.

Af hendes Forklaring fremgik det, at hendes Mand var bleven indbudt til en Forhandling med Prins Magnus, der som bekjendt er en af de ivrigste Provisorister her i Landet, og skjønt hun som en hjertefast Kvinde havde fraraadet sin Mand enhver Forhandling med denne ilde berygtede Statsretslærer, og da hendes Advarsel ikke frugtede, tilraadet ham at forsyne sig med en Revolver, eller i det mindste med en Kniv i Ærmet, saa havde han dog begivet sig til det skæbnesvangre Møde, ikkun bevæbnet med en Neijendamsk Sukkerbøsse, og som Følge deraf havde det været en let Sag for hans Modstandere at overmande ham.

Hos Kammersanger Simonsen.

Denne meddelte vor Reporter, at han havde sit Kjendskab til Balladen fra to højtbegavede Mænd, nemlig Konferentsraad C. Hauch og N. V. Gade, der begge havde været til Stede ved Mordet. Han havde imidlertid gjentagne Gange offentlig fremført, hvad han vidste om denne sørgelige Begivenhed, saa vi skal for ikke at trætte vore Læsere udelade hans Referat af det Passerede.

Morderne

er selvfølgelig ikke paagrebne endnu, og det vil sandsynligvis vare en god Stund, inden det lykkes Gendarmerne at faa fat paa dem; thi, da Misdæderne ganske som ved de af os saa tidt paatalte Sædelighedsforbrydelser, høre til det saakaldte „gode Selskab“, er det naturligvis Hensigten, at Sagen skal dysses ned. Og saadan en Retspleje holder Provisoristerne paa!

Efterskrift.

I dette Øjeblik erfarer vi, at to af den Myrdedes Venner, Asger Ryg og Ebbe Skjalmsøn har sat sig i Besiddelse af den dræbte Hertugs Overfrakke og fremvist samme som et *corpus delicti* i den folkelige Forsamlingsbygning i Ringsted. Der hersker som Følge heraf stor Ophidselse i Byen, og Redaktøren af det lokale Venstreblad skal allerede være bleven anholdt.

Det nærmere vil findes i vort næste Numer.

Den nye Traktat.

John Bull og Tysklands Kejserstat
Har lavet sig en ny Traktat,
Den hele Jord er sjæleglad,
Fordi de fromt forliges gad
Og deres Tvist af Vejen skaffer
Ved Hjælp af otte Paragraffer.

Vel findes ogsaa mellem dem
En splinterny Paragraf 5,
Som fra den tyske Højhed ta'er
En større Bid af Zanzibar.
Og Tysken er ej overvættes
Glad ved, at den kan inte slettes.

Men paa den samme Lap Papir
Paragraf 6 Erstatning gi'er:
Caprivi annektere kan
das ganze grosse Helgoland!
Hver Tyskers Klage plat forstummer
Ved Helgolænder-Kronen-Hummer.

Selvfølgelig man ikke gad
Først spørge dens Befolkning ad,
Saa lidt som Hummerne faar Ret
Til Valg, af hvem de bliver ædt;
Blev det forlangt af Diplomater,
Sku' Fanden skrive Fredstraktater!

For Resten samme Standpunk har
Man ogsaa valgt i Zanzibar.
Der spørges heller ikke No'en,
Hvor han vil ha'e sin „Protektion“,
Endsige, om det ham generer,
At man hans Hjemstavn „protegerer“.

Derfor vel ingen Evropæer
„*Sittlich entrüstet*“ bliver her,
Hvis evropæisk Sæd og Skik
Iblandt Befolkningen slaar Klik,
Skjønt muligt nok en Zulukafter
Gad slette disse Paragraffer.

Ja, hvis en Indfødt hitter paa
At spise Wismann ganske raa
Med henkogt Stanley til Dessert,
Skal man ej ta'e sig det for nær:
Man jo paa samme Vis indpoder
Ham Smagen for Kulturens Goder.

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

Plimsolleren.

Nu gaar Rotterne i Land!

PUNCH udgaar hver Torsdag. Pris 2 Kroner Kvartalet. (Enkelte Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle kongl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor, Kjøbenhavn, Kronprinsessegade 34.

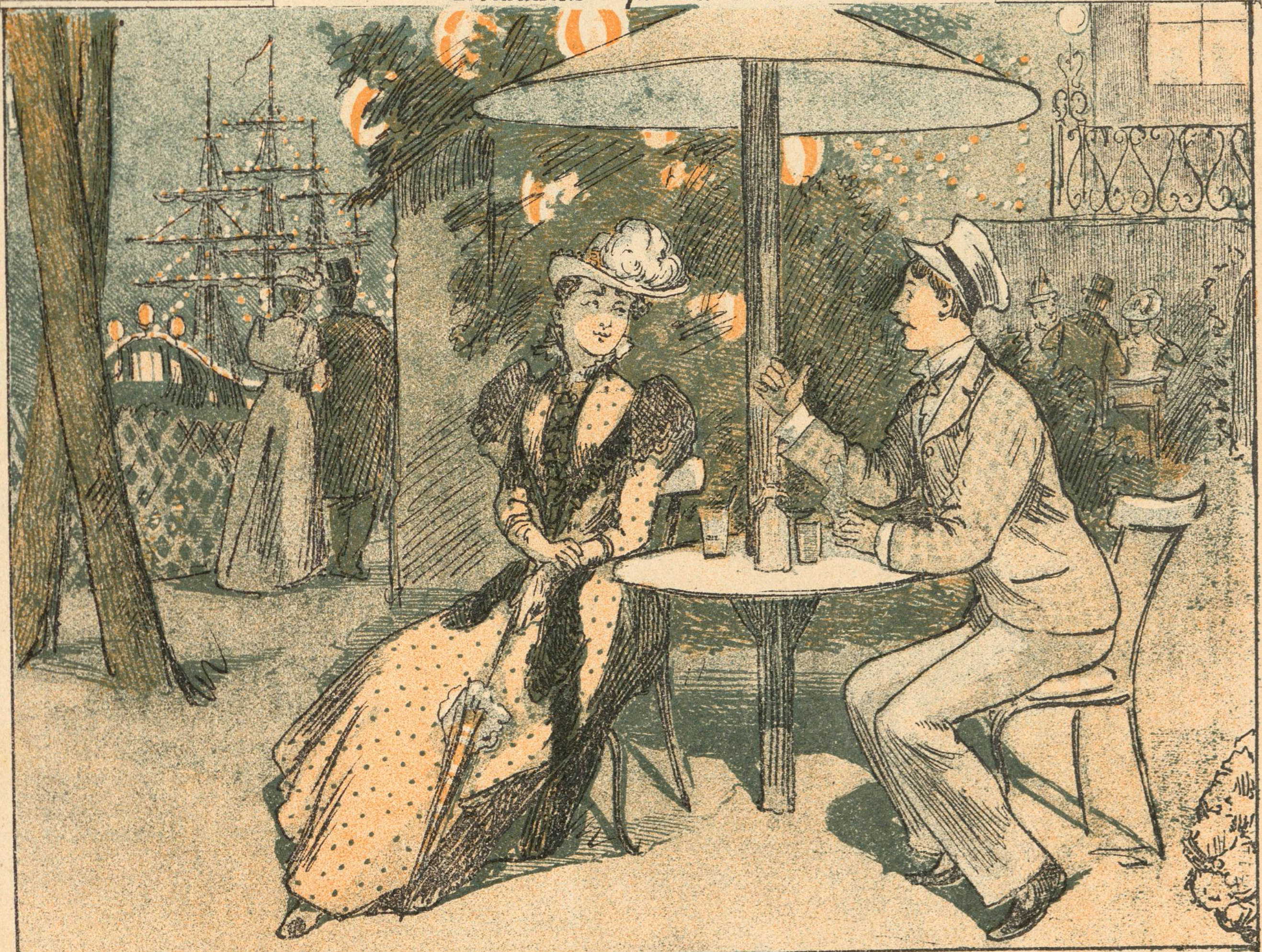
Mapper og Pragtbind til Bladet: 2 Kr.

Redigeret af Angelo Haase, udgivet af og trykt hos C. Simonsen i Kjøbenhavn.

1890. Torsdagen den 3. Juli. Nr. 27.

PUNCH.

Romantik — *fin du siècle.*

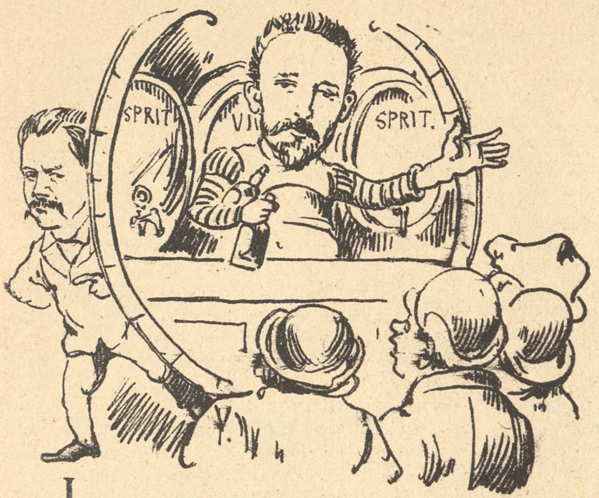

— Har Du da virkelig aldrig kjendt den Følelse, ja, den er jo næsten ikke til at beskrive, naar man mærker, at man ligesom svæver langt bort, at Jorden ikke længere kan holde En fast, at det er, som om man svang sig helt op i Himlen og — — —?

— Naa-aah! Jo-o-oh! — Er det Ballongyngen, Du mener?

— Charles!!

Hin LEDRE den Anden.

Imens de stakkels Venstremænd
Veed ikke, hvor de nu skal hen,
Og tæller melankolsk paa Knapperne,
Mod hvad Kant de skal vende Kapperne,
Da baade Visnepolitik
Og Skinforhandlingen slog Klik,
Og al Forligssnak akkurat
Gav samme skjønne Resultat,
Har Vælgerne desuden Sorg
Og Slid og Mas ved Blæsenborg,
Hvor de skal ha'e et Valg i Stand
Af Ledregrevens Eftermand
Og blandt de ny Kapaciteter
Faa sig en anden Luskepeter.

Hos OLDENBURG en Kurv de fik;
Hans »Strategi og Politik«
I Pen og Sværte stikker kun,
Men ikke i at bruge Mund.
I Venstres Hær han kan maaske
»Opløste Forhold« ikkun se,
Og nemt i den Slags Forhold kommer
Paa Kant man med en Sættedommer.

— I NEERGAARD har man dog en Mand,
Som har sit Snakketøj i Stand
Og har i Nakskov gjort for alle
Det klart, han foretrak at falde
Fremfor at flygte, da det kneb. —
En Udvej, hvortil Greven greb.
Des værre glimrer han kun i
At gi'e *„Tilskuerens“* Parti,
Saa han er ikke skabt til Leder,
Naar Venstre »Handling« forbereder.

Men her kan DØNNERGAARD med Hæder
Agere Grevens Stedfortræder;
Thi DØNNERGAARD har, som bekjendt,
Haft til at »handle« stort Talent,
Og handlet har han bredt og vidt
Med Bajerskøl og Vin og Sprit
Som Brugsforeningsprincipal
Og Venstres Gyldenkjerneka'l.
Ja, saasom Greven Last og Skam
Fik af sit Ligevægts-Program,
Vil DØNNERGAARD i hans Mandat
Nok skaffe Folk et Surrogat,
Naar han til Thinge drager, bringende
En net Balance ind i Tingene.

Det folkelige Oldsagsselskab

foretog forleden en arkæologisk Udflugt. Omtrent ved Oldtiden samledes paa Gammelholm en talrig Skare af Selskabets Medlemmer med Oldfruer og med Aldersformanden i Spidsen. Hedenfarten skete i Drageskibe fra Gorm den Gamles Tid.

Udflugtens første Maal var Ruinerne af det en Gang saa berømte Bundtmagerloft, om hvis historiske Betydning Aldersformanden, Oldermand Oldfux, holdt Foredrag. Des værre var den af den udmærkede Historieskriver Petrus Nonsens i Datidens naive, stundom lidt platte Sprog forfattede *Dagens Krønike* gaaet tabt, men alligevel havde man bevaret Aktstykker nok til at danne sig et ganske fyldigt Billede af hin graa Oldtid, da det havde set saa sort ud for mange Smaafolk, som derefter havde faaet Navnet “de smaa Sorte“. Stedet mindede navnlig om de Stridigheder, som havde fundet Sted mellem den drabelige Ridder Bentheim og en af de Næsekonger, der paa hin Tid regerede her i Landet, Kong Kresten den Store eller, som en af hans Forsvarere for Kongens Retterthing havde kaldt ham, Kresten den Enfoldige. Ifølge flere endnu bevarede Udtalelser af Bentheim selv havde han levet paa en Tid, da der endnu ingen Retspleje var her i Landet, altsaa formentlig før Frode Fredegode. Striden var navnlig bleven ført om den af Bentheim opfundne Forvandlingspolitik og var endt med Sejr for Kong Kresten, uagtet Bentheim havde ladet sig hylde af det forsamlede Folk paa Thinget i Kjøge, ved hvilken Lejlighed den en Gang saa berømte Minnessanger Stunkenberg kvad til hans Pris:

Der paa Kjæppe ej er Knaphed
i hans Hasselskov,
med en Henriks Skanke-Raphed
gaar han ud paa Sjov,
spejder stadig, aldrig sikker,
efter det, som altid dikker,
til et Jærtegn midt i Freden,
Klinten mellem Hveden.

I Tilslutning til dette Foredrag, der modtoges med stærkt Bifald, gjorde Oldermand Oldfux dernæst nogle Meddelelser, om det interessante Fund af en Adresse, man havde gjort paa Zahlekammeret i Aarhus. Den hidrørte utvivlsomt fra den bekjendte Octavius, Hans's Søn, der var Lovsigemand paa Kongens Retterthing. Indskriften paa denne Adresse var tidligere af de Lærde bleven tydet som viet de udenlandske Magter, men i den allernyeste Tid var andre Videnskabsmænd komne til den Anskuelse, at det vistnok var en fejl Adresse. Taleren mente dog ikke, at Videnskaben havde sagt sit sidste Ord i denne Sag.

Man begav sig derpaa til det nys opdagede Voldsted i Nærheden af Lyngby. Oldgesell Oldenborg forklarede, at man her rimeligvis havde det berømte

Garderhøjfort for sig. Værkets Bygning havde havt sin Forhistorie, men da denne tilhørte den forhistoriske Tid, skulde han ikke opholde sig ved disse Forsvindingstaarne, som der nu ikke mere var noget at se af, da det jo ikke kunde nytte, at man snakkede fort om den Slags Ting, som man ikke forstod sig paa. Stedet skulde i sin Tid have haft sin Skytshelgen, men det var ikke ganske oplyst, af hvad Kaliber denne havde været. Mulig havde det været den historisk bekjendte Klerk ved Domkapitlet i Integade, Henning Jens's Søn, men det var ikke sikkert, om denne virkelig var bleven kanoniseret. Forøvrigt var disse den i Kilderne meget omtalte Jesper Bahnsons samlede Værker meget interessante, og de havde sikkert bestaaet mangt et Sommerfeldttog. Han vilde ogsaa minde om det fra Middelalderen hidrørende Middelgrundsfort, som dog syntes at have været af mere provisorisk Natur end Garderhøjfortet.

Efter at man havde beset de antikvariske Mindesmærker i Cirkus Busch's Ballet, adspredte man sig i Urskoven, og da det atter blæste til Oldsamling, indtog man en let Souper paa Aldersro. Menuen var følgende:

Olden.	Gammel fransk Vin.
Urhøns.	Gammelt Øl.
Sardiner med amerikansk Oldje.	

Uagtet Varmen var saa betydelig, at der var nogle og tyve Graders Hedenold i Skyggen, ødelagdes den glade Stemning dog ikke paa hele Turen, før man lagde de trætte Ben til Hvile bag Højens Bavtasten med Bevidstheden om at have ydet Oldsagen en betydelig Støtte.

Foraarsgrønt.

Kere Bob.

Nu er vi her nere liegot kommen til de kridtiske Øieblæk, vor de æ Ongdommen, som maa gaa forandt aa gemmenføre den raddikale Poletik, fordig vore Forere æ none Snyddere aa Kraftindioter, som helst skolle sennes tel Hesseløen, ves de inte va fordig at der voxser none Hesselkæbbe, aa dem tør di dov inte brue, naar de kniver; men som nu faar a sleppe mæ sort Kokarte, som Pingel meiet regti sae ovre i Aarhus. Kuns ka je ente reine ud om han osse ve gi sine Venner blant di smaa Sorte en sort Kokarte, for naar di er sordte i Forveien, saa kan den sorte Kokarte jo inte sees, aa va kan de saa nytte? Det va naturligvis noet, der maatte krepere os raske frisindige Drænge, at Greven hade greven Harens Gevær og taet Beletten te Sveits, fordig han kaske ve se a faa en Plas som Sveitser hos Paven; men vi lar vos inte forknydte a saa let, aa derfor arangsjerede jej aa Arond Jacobsen en stor Fest for Vigo Bentheimsen, som hade sidtet i træ Maaneder paa Engternadlet, aa vi hade skinglet sammel i den Andlédning og keft han en Tobagsdaase mæ en Hane paa Lovvet, aa saa hade je skrævet en Festsang te han paa Melodien: Ve du nu bare la Hønen gaa? Aa vi velle ha lavet en Æresport for han i Skolegaaren, men vores Lere, den væmelie Hr. Knubstrob, forbod vos de, aa da je allievel begønte paa det, fik jej none Kle; aa saa sae je! Fanen ede mei, te han, men saa fek jeg inu flere Kle: aa det værste ve det er, at de kan inte nydte, at man klager over det oppe i Høisteret, fordig di reagsjonære Parøkker deroppe har ingen Følelse for di smaa i Samfundet, men har nu gjordt baade Lavrits Top aa Ove Rode te Martyrer for Ongdommens hellie Sag, kuns mæ den Forskel, at Laurits har faaet sine Strimer paa Røggen, mens Ove har faaet Ris Knussens Broer te aa lægge Røk te, naar de skulle knive. Men nu har je tænkt paa at faa en af Førerplasserne, som jo er en meiet anset Livsstelling, aa je ve derfor se og blive skrævet ud a Skollen aa ta Egsamen som Semignarist, ves je da inte skolle falle igemmel i dandsk og pragtigsk Færdihed, aa saa ve je stille mei nere i Leire paa Programmet Samsludning om en mandi aa klar Leddelse. Aa saa ska der være te Høirekragpyllet.

Din hengivendes

Einar Jørrensen.

* *Æ. Skr.*

Jeg hører, at det nok kniver for Nansen derobbe mæ aa faa hans Norpolsægspedisjon i Stand; her nere er det osse gaaet galt med Ægspedisjonen a Nansens Kronikke, for den æ been ægspederet ud a Verden. De va en kold En.

I Havsnød.

Hist, hvor fra en evig Kilde
Vrede, milde
Bølger trille,
Iført deres Skum-Kabus,
Vandrer tankefuld ad vilde
Veje Hr. Octavius.
Støvet hvirvler, Solen stikker,
Støvlen knirker, Fisken vrikker,
Tangen dufter, stram og sur,
Mens den Største blandt Turister
— Om just ikke blandt Jurister —
Drømmer bag en Villamur:

„Vend forskønnede tilbage,
O, I fage
Fortidsdage,
Da med Fisk og Saalelæ'er
Jeg mig en beskeden Kage
Vilde mele, — men lod vær'!
Aktier og havarerte
Fisk og Støvler fabrikerte
Jeg, indtil med Damp-Sko paa
I de smaa Akvariummer
Uden Fisk og Publikummer
Jeg i Vandet maatte gaa.

Atter grønnes Haabets Ranker!
Lyse Tanker
Kaster Anker
I min Hjærnes bløde Fo'er,
Hvor politiske Skavanker
Ellers kun paa Landet boer.
Tanken modnes! Tanken er der!
Som Turist og som Beværter
Vil jeg dække Dug og Disk,
Dybt i Havet ved Havslunde
Mine Aktier kan bunde
Mellem andre døde Fisk.

Tiden er paa Fremskridt svanger,
Den forlanger
Restauranter,
Øl paa Flasker, Øl fra Fad.
Øl — det er en Hjærtefanger,
Som gjør Sjæl og Mave glad!
Fattig er vor By paa Steder,
Hvor man dyrker Mavens Glæder,
Derfor er det fint Papir,
Naar nu i Havslundes Skygger
Jeg et Kæmpe-Ølfad bygger, — —
Sikken Udsigt, der saa bli'er!"

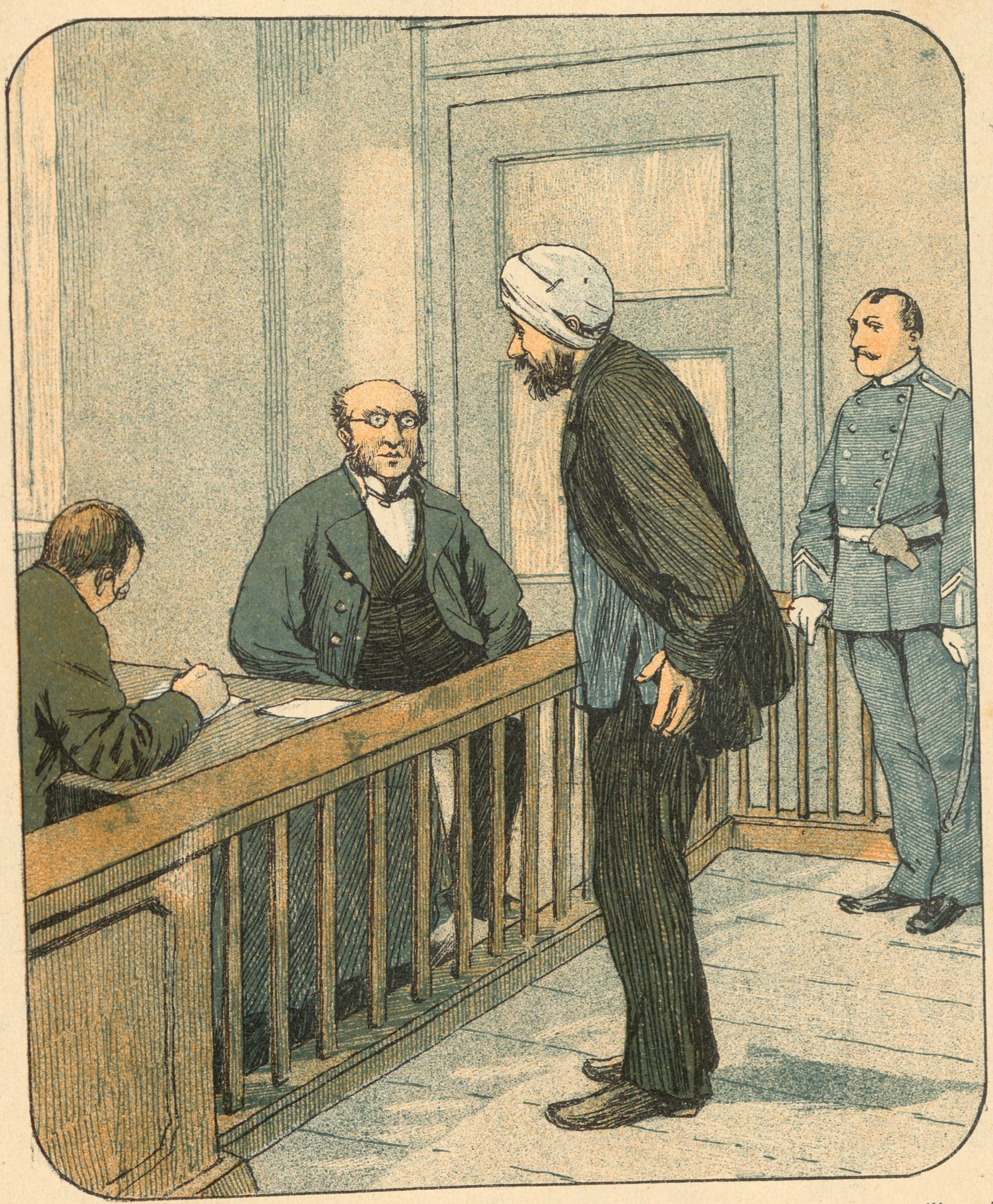
Saadan drømte lifligt hist en
Dag Juristen;
Ak, saa trist en
Ende kun hans Drømme fik!
Næppe tændtes Tankegnisten,
Før der Hul paa Tønden gik:
Sogneraadmænd ej kan pudses,
Grusomt i Octavius'ses
Ny Turistsko gik der Møl,
Thi, saa hurtig som de kunde,
Ned blandt Smaafisk ved Havslund
Har de væltet Mandens Øl!

Medicin mod en Elskovsrus.

— Men vil De nu bare tænke Dem! Der har Amanda været saa godt som virkelig forlovet med denne Doktor i næsten et helt, halvt Aar, og nu — hun har gjort det forbi med ham, sender Doktoren hendes Fader en Regning paa alle de Besøg, han har gjort hende!

Ren Besked.

— Men, hvad sagde Smeden altsaa, da De spurgte ham, om det ikke var ham alligevel?
— Han svarede rent mekanisk, Hr. Kancelliraad, ganske mekanisk.
— Ja, men hvorledes? Hvordan udtrykte han sig?
— Han tog bare sin Forhammer og satte den lige i Skallen paa mig!

I Glad-Hjemmet paa Højskolen.

Personerne:

L. Schrøder, Forstander.
Frigga, forstandig.

Schrøder.

Mutter Frigga,
Tro mig, vi ka'
Sige, vi er net deran!
Ser du, jeg var Landsthingsmand,
Paa den Tid, da Folke-Livet
Ligned' grant et Pust i Sivet,
Saa jeg maatte ta'e mig paa
Op i Liebes Thing at gaa;
For at føre Venstre an
Mangled der en Danne-Mand.

Frigga.

:,: Lille Schrøder :,:
Friggadellerne fortær,
Drik din Mælk og træk dit Vejr!
Fanden mere
Figurere
Der!
Ikke for min Død
Lod jeg mig traktere
Med Diæt til Leve-Brød.

Schrøder.

Men des værre
Denneherre
Matzen kaldte Folke-Høj-
Skolen for det bare Møg,
Skjønt jeg sagde selv, der fejled
Noget dem i Hjerte-Spejlet,
Som i Græsk er mere stiv
End i Valhals Kæmpe-Liv.
Men slet ingen brød sig om
Vor gelade Chresten-Dom.

Frigga.

:,: Lille Schrøder :,:
Smag paa vort Sæhrimner-Flæsk
Og med Suttungs Mjød dig lædsk!
Fanden mere
Hist parlere
Græsk!
Her skal ingen Død-
Bider protestere,
Naar din Mælk og Honning flød!

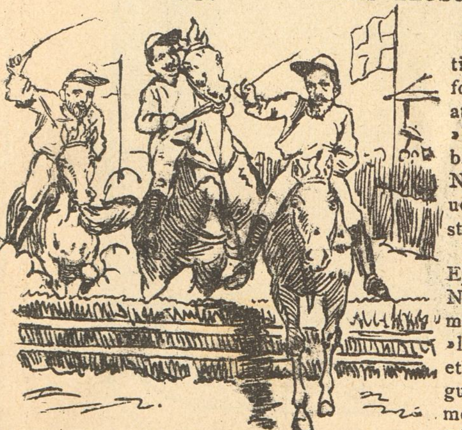
Schrøder.

Og Hr. Chresten
Er en trist En,
Som er Skyld i vor Fortræd.
Nys drog Ledreborg af Sted
Og forlader Asa-Ætten;
Pingel ogsaa ta'er Billetten,
Viggo Bjørnbak ligesaa,
Mens han Fribillet kan faa;
Derfor slutter ogsaa jeg
Mig til deres Askovsrej.

Frigga.

:,: Lille Schrøder :,:
Tag saa før igjen med Klem
Fat paa „Skole" og dit „Hjem"!
Fanden mere
Inspirere
Dem!
Ikke for din Død
Skal du invitere
Dem til Yduns-Æble-Grød.

Hyp, alle mine Heste!

Ved et Ulykkestilfælde var *Punch* forleden saa heldig at falde over den »Nyeste Haandbog i det moderne Neger-Sprog, frit udarbejdet til Selvstudium efter det Brasilianske.« Ejermanden, hvis Navn begyndte med C, endte med »ling« og havde et »Av!« i Mellemgulvet, maa formodentlig have tabt den ved en Hørupsfest, hvorfra den ved en Misforstaaelse er kommen *Punch* i Hænde.

Uden dette værdifulde Hjælpemiddel vilde vi ikke have set os i Stand til at beskrive den straalende, gryende Sommermorgen, da vor Referent steg ud fra Middagstoget og ad hvide Veje begav sig ind under Dyrehavens aftentunge Skygger. Ludende af Ælde lagde ungdomslanke Bøge sig over de bristende Dugperler, bræmmede af dunkelrøde Køers Brølen. Fuglene madede deres spæde Dengsebørn med Straa og med lystig Kvidder, og Mosekonens Bryg ud over Engene spillede i mættet Solglans under Maaneskæret, medens en ensom Vandrer forsvandt bag et Træ, inden han synlig lettet fortsatte sin Gang. Bøgene smilede, Køerne brægede, og Hjorteue snakkede sort, ... hvad Under da, at Landliggerne, der laa henstrakte i de aabne Dørfyldinger, blidt slumrende over »*Politiken*«, snakkede sort igjen og smilende sagde til en Referent: Smuk Neger, smuk Dag, smukt Vaas!

Stilfærdig og lydløst førte Vejen over skjulte Kilder og Bøgetoppe til Væddeløbsbanen, hvor Jokejernes Hestehove satte runde Mærker i den regnvaade Muldjord, og hvor spredte Pærer allerede varslede Høstens Komme. Stakaandede og prustende Væddeløbshingste af begge Kjøn, kraftig styrede af sveddryppende Rytterbuxer, foer hæsblæsende over Grønsværet, medens Bølgerne skvulpede mod de hvide Villamure ude paa Brohovederne langs Kysten.

En treaarig Følhoppe, der ifjor mistede Livet som Følge af Overanstrengelse og en knækket Hals under det skandinaviske Derby-Løb, blev selvfølgelig interviewet af vor Reporter, og det lykkedes ham derved at samle de paalideligste Oplysninger om Væddeløbene paa Søndag.

Vi undlader ikke at meddele vore Læsere denne højeste Oplysning, idet vi samtidig udtaler vor varmeste Beundring for den overlegne journalistiske Dygtighed, hvormed vi atter denne Gang er et Hestehoved foran vore Kolleger.

Blandt de forventede Løb vil »Det store **Forhindringsløb**«, der rides af Gentlemen of the Press, som sædvanlig vække en Del Interesse. Traveren »Gnavet«, falden efter Berg, har Chance for at komme ind som en smuk Nr. 1; »Avisen« og Dagbladet«, begge faldne efter et Aktieselskab, synes nemlig ikke tilbøjelige til at trainere Kammerherren i Agurketiden, og Halvblodshingsten »Dagens Nyheder« er forlængst brudt ud. Rødfuxen »Kong Midas«, tilhørende et Konsortium af Mænd af Ære, vil efter al Sandsynlighed kun opnaa at falde i den Grav, som Kammerchefen har gravet for sig selv. Dog vil Chefen muligvis kunne redde sit Underskud.

Klampenborgløbet har allerede paa Traineringspladsen givet Anledning til en hidsig Kamp mellem Forlystelseshestene »Tivoli« og »Klampenborg«, der Begge har forlangt at blive tilredne af Dame-Jokeyen Ødman. Da denne imidlertid har sat sig paa den høje Hest og foretrukket »Klampenborg«, vil »Tivoli« blive nødsaget til at gaa ud af Løbet som en absolut distanceret Spurv i Thranedans.

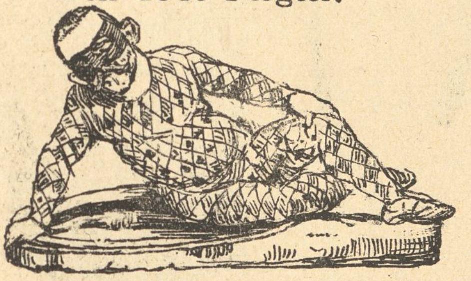
Salgsløbet har mistet en meget væsentlig Tiltrækningskraft, idet den tidligere Sejrvinder fra »provisorisk Steaplechase«, Blæsenborg-Skimlen »Hin Ledre«, i et Anfald af galopperende Forhandlings-Svindsot er sendt til Schweiz for at gjennemgaa en politisk Hestekur, og det er tvivlsomt, om Remonten »Frede« vil være kapabel til at tage Affære. De øvrige anmeldte Heste, saavel af »evropæisk« som af »ren« Race, viser stærk Tilbøjelighed til at følges ad, men har øjensynlig endnu ikke Rede paa, om de er kjøbte eller solgte.

I Forsøgsløbet vil Aktiehingsten »Kasino«, der allerede er lagt i Wat for at samle Kræfter, forsøge at distancere. Schwarz-Hoppen »Carl«, skjønt denne har godtgjort sin Evne til at løbe Jorden rundt i 80 Dage. Præmien, der er fastsat til en Krone, vil dog ikke blive udbetalt Aktionærerne.

Kjøbenhavns Handicap for mindreaarige Føl vil efter Traineringen at dømme ikke vække synderlig Opsigt. Blakken »Af Dagens Krønike«, falden efter »*Politiken*« og en svensk Blandingshoppe, er allerede ved Vægten befunden at være for tyndbenet og har derfor trukket sig ud af Løbet i Tide. Men ingen af de smaa sorte Føl, der endnu forsøger at starte, vil sandsynligvis kunne undgaa at løbe Panden mod Dommerpælen; navnlig vil den yderst spinkle »Certosa« næppe faa nogen lang Bane at gjennemløbe, og Pirathingsten »Ove«, der af tidligere Sportskyndige er erklæret for en Umulighed, vil ifølge en Højesteretskjendelse nærmest være henvist til »**Slaaet Handicap.**

For Fuldstændigheds Skyld skal vi endnu tilføje, at **Officersløbet** muligvis gaar i Løbet, da Stridshingsten »Oberst« endnu er paa Frederiks Hospital.

Den døde Fægter.

Motto: Habet! fra Podiet klang og fra Populariet: habet!

Grev Holstein lagde ned sit Sværd
Med Dødningsmil — samt Lavrbærkransen;
Nu er han gaaet bag ad Dansen,
Og endt er Heltens Herrefærd.
Ja, Politiken blev han kjed a',
Den blev han heller ikke fed a';
Tilsidst den voldte kun Besvær.

Han nu til Schweiz alt er rejst bort,
Hvor ugenert til Dato tumler
Saa mangen nihilistisk Rumler,
Der spilled' paa „fordækte“ Kort.
Og der han vil sit Skibbrud skjule
Som Troglodyten i sin Hule —
Det maa for Resten være haardt!

Han lagde ned sit Sværd, sin Brix,
Og sit Trikot med Pailletter;
Han gi'er ej mer en lystig Fætter,
Nu er han Alvorsmand og strix.
Som angergiven Synder gjæster
Hr. Greven de katholske Præster,
Og Politiken er ham — Nix!

Af Pantomimen led og kjed,
Hvor Berg omkring som Pjerrot fjanter,
Mens Høgsbro er en tvær Kassander,
Som sagt! han lægger Brixen ned
Foruden større Sjælepine —
Naar Bajer spiller Columbine,
Det bliver bare Kjedsomhed.

Man kommer til at tænke paa,
Hvordan, naar Fanden bliver gammel,
Han ved sin Ungdom bliver vammel.
Han føler, det kan ikke gaa.
Som Bod for Synder og Fadaiser
I Bibelen han flittig læser —
Og nu gjør Greven ligesaa!

I Landet blev en Sorg saa stor;
Fra Aalborg lige ned til Kjøge
Hans gamle Venner dog forsøge
At tale trøsterige Ord.
De siger højt til Vaabenfæller:
Nu er det Kamp, hvorom det gjælder!
Forligets Fane faldt til Jord.

Og Herman Bing er voldsomt vred;
Han haaner hver en gammel „Kjælling“,
Der til Forhandlings Pærevælling
Diæterne vil slubre ned;
Mens Berg — en Smule à la Karker —
Alt til den faldne Storhed sparker
I jublende Lyksalighed.

Han føler Karl sig for sin Hat,
Og efter denne store Rydding
Som ene Hane paa sin Mødding
Han F..... gale sig ta'er fat;
Thi der er heller ikke Tale
Om Andet, end at Berg vil gale
Sit „Han e' gal“ ved Dag og Nat.

Hermed følger et **illustreret** Annonce-Tillæg.

Frieriet paa Helgoland.

Det er saa yndigt at følges ad
For to, hvis Elskov er varm og lummer,
Saa tyske Klumper paa deres Fad
Forliges med Helgolænder-Hummer.

Jo, det er Gammen
For Friser-Stammen
At splidses sammen
Med tysk Kultur.

PUNCH udgaar hver Torsdag. Pris 2 Kroner Kvartalet. (Enkelte Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle kongl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor, Kjøbenhavn, Kronprinsessegade 34.

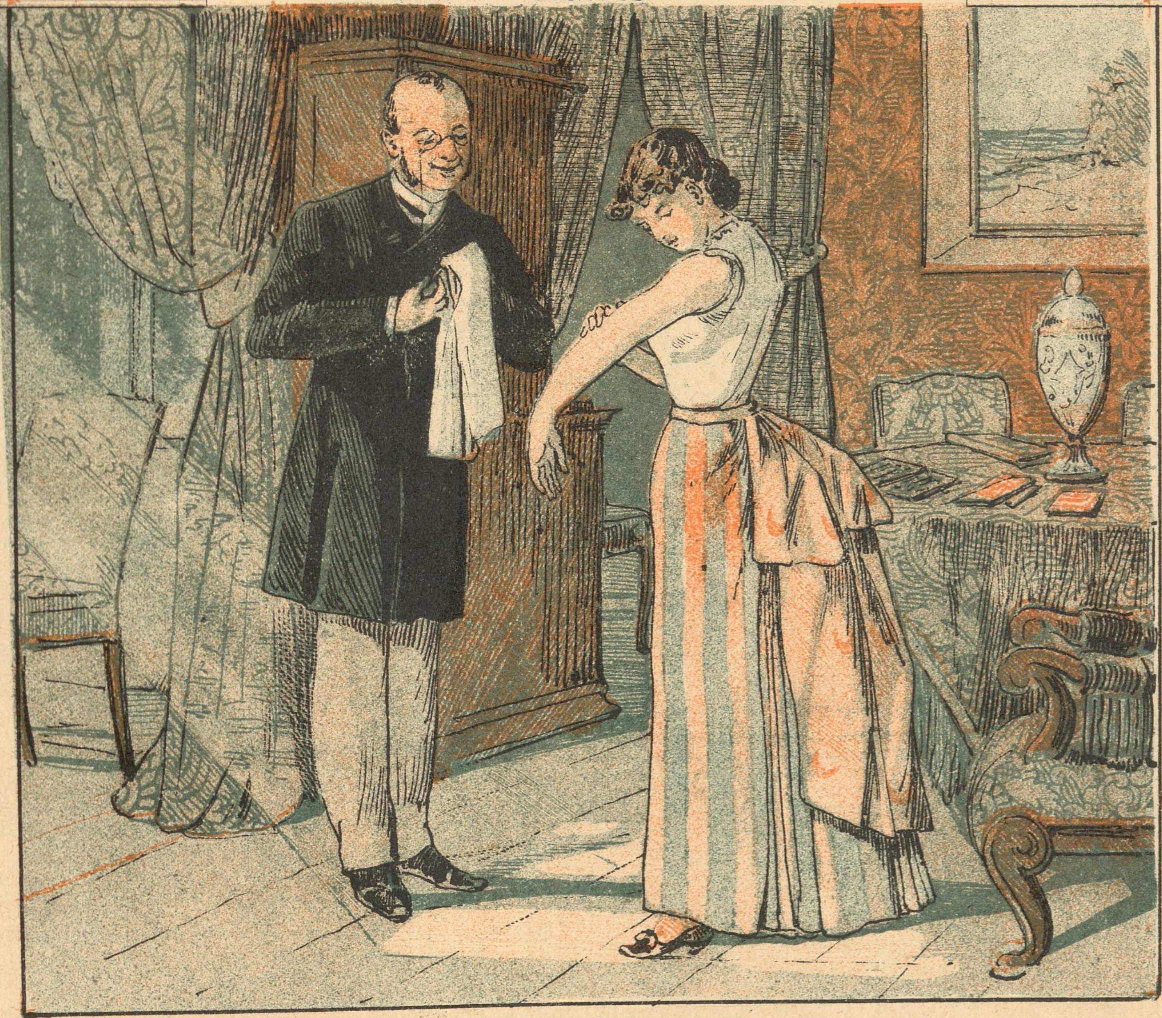
Mapper og Pragtbind til Bladet: 2 Kr.

Redigeret af Angelo Haase, udgivet af og trykt hos C. Simonsen i Kjøbenhavn.

1890. Torsdagen den 10. Juli. Nr. 28.

PUNCH.

Galant.

— Tror De nu ogsaa, Hr. Doktor, at det slaar an?
— Ja, slaar det ikke an paa saadan en Arm, saa tror jeg ikke længere paa Vakcinationen.

Uenighed i det Væsentlige.

Mens Hørup kalder Vælgerne i Vaaben
For den Forfatning, Venstre selv har sprængt,
Har Viggo Bjørnbak viselig betænkt
At holde sig en Retirade aaben.

Og, mens man hører Bergs bekjendte Raaben
Med „skarp Protest“, har Ledregreven hængt
Sin Dyrendal, med Drageblod befængt,
Paa Væggen som Pendant til Vendekaaben.

Mens Henning Jensen sit Talent udfolder
I Venstres Lejr som Kapucinermunk,
Hans Pappenheimere ved Kjøge solder!

Ak, Disciplinen staar paa svage Fødder
Hos Fører som hos Menigmand og Dunk:
— Nu deserterer Pingel selv og Schrøder!

*

Forhandle vil den skikkelige Frede,
Saa længe der af Liv i ham er Gnist,
Og Larsen, „*Gnavets*“ Fællesorganist,
Vil ogsaa til Forhandling være rede.

Men der er Klinte selv blandt denne Hvede,
Og blandt de „Danske“ spores her og hist,
At man Forhandling drive vil — som sidst
Og lade Høgsbro den Forhandling lede.

En foreslaar at slide som en Myre,
En anden bare Evne har og Villie
Sin Post at gjøre til en Sinecure.

Kort sagt: I Venstres nye Kro-Kodillie
Man ogsaa ser, at gode Raad er dyre
Og slette dito heller ikke billige.

*

Bestandig er der nok af Fremskridtsmænd,
Som vidner glat paa Møder og i Blade,
At Venstre Fremskridt vil i sluttet Rade;
Men ingen af dem veed, hvor det vil hen.

En foreslaar med Klein at gaa i Spænd,
En anden helst vil om i Rømersgade,
En vil ha'e »mere Mad« og flere »Fade«,
Og »Aandens Frihed« fordrer den og den.

En stryge vil alt Forsvarsvæsen ganske,
En anden Danevirke har i Brystet
Med Hus- og Hjerte-Rum for Holger Danske!

Og saa har Venstres Fremskridt dog kun høstet
Sig den Triumf , at det endnu beretter,
At Folkets »Villie« man tilsidesætter!!

Det skulde nu ikke saadan være.

Ligesom Kammerherre Fallesen med Føje sætter Pris paa at kunne datere sine Efteraars-Artikler til *Berl. Tidende*:

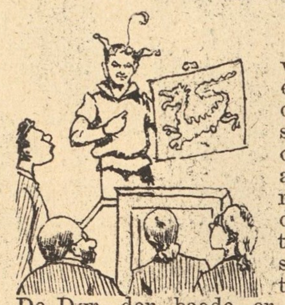
p. t. Boller,

har den mest »farende Svend« i *la fin du siècle*, Kejser Wilhelm II. vistnok haft en ret pikant Fornemmelse ved at kunne give sin Reichstag Sommerferie i en Dagsbefaling, dateret (endnu dog ikke »unser«)

Schloss Friedensburg.

Naar nu den norsk-tysk Alliance til Lands og til Vands var bleven afsluttet paa Oscarshal, vilde Christiania jo paa en smuk Maade ogsaa have været indskreven, om ikke i *Frithiofs Saga*, saa dog i Verdenshistorien.

Feriekursus
for naturhistoriske Begyndere.

Mine dyrebare Tilhørere!

Naar man i denne Dyrtid vil skaffe sig en billig Fornøjelse ved at kaste et Dyr-Skue over Øjeblikkets naturhistoriske Situation, da vil man kunne opnaa en naturtro Gjengivelse af Samme ved at henføre de naturfænomenale Dyreslægter, der paa en unaturlig Maade optager Nutidens og Dagspressens naturalistiske Interesser, til følgende tre Hovedklasser: De Dyr, der baade er Mennesker og Dyr til Plage, ogsaa kaldede Lindorme eller Drager: de Dyr, der er Menneskene til Plage, ogsaa kaldede Menneske-dyr; og de Dyr, der er Dyrene til Plage, ogsaa kaldede Sælhunde.

Vi skal nu gjøre disse Udyr til Gjenstand for en nærmere Undersøgelse:

Første Klasse: Lindormen eller Dragen
(draco nationalis)

findes i Skovene ved Vording- og Skanderborg, men viser sig kun i „Nationaltidende“, hvor den ganske har fortrængt den tidligere saa almenagtede „Søslange“. Den synes at være af tropisk Herkomst, eftersom den benyttes som Spalteføde af Negere, der sluger den raa og faar den ned ved Hjælp af en Viktoria-Presse. Paa Grund af dens nære Slægtskab med de saakaldte „Ænder“, er den skabt med et Andenæb; desuden har den noget i Ryggen, men rejser dog ikke gjærne Børster, selv lige over for Modstandere. I tæmmet Tilstand kan den benyttes i Dags-Telegrafens Tjeneste og læsker sig med Vand fra Aftenposten; men den er stadig temmelig nysgjerrig. Navnlig har den vist sig at være begjærlig efter Dagens Nyheder, som den vaager over som en Drage. Deraf Navnet.

Da den sidst er set af en paalidelig Kone i Fr. Bajers Valgkreds, hvor den lever i fri Tilstand, er der ikke Sandsynlighed for, at den er af Hankjøn.

Anden Klasse: Menneskedyret
(bakteria zolastica)

lever indeni Mennesket, hvor den tager sit Foder indenfor Fodret af Vesten. Det er en ganske bekvem lille Gjenstand at have ved Haanden, naar et Menneske vil adsprede sig med at slaa sin Nabo ihjel; Dyret besørger nemlig det Hele, men det er riktignok Mennesket, der kommer i Tugthuset. Ingen Dyrendal eller Dyrlæge kan værge En mod Dyret, saa at man ganske gratis kan begaa de livligste Forbrydelser og dog være et skikkeligt Menneske. I Koncertsale findes det derimod ikke, da det ikke kan døje Musik; navnlig, naar det hører Kreuzer-Sonaten, gjør det en forskrækkelig Støj, den saakaldte Tolstöj. Forøvrigt maa Dyret nærmest henføres til de saa meget moderne „franske Artikler"; i København forekommer det heldigvis kun i et dertil særlig indrettet Organ, hvor det benyttes til at skræmme Abonnenter væk.

Tredie Klasse: Sælhundene
(phoeca radikalis)

er sælsomme Dyr, der har en udpræget Tilbøjelighed til at gaa i Vandet, hvilket paa Grund af deres fede Flæsk ikke plejer at genere dem. De gjør stor Skade ved at jage efter døde Torsk, navnlig under Middelforter, og er derfor udsatte for kongresselige Forfølgelser. De fanges med „Provisorier" og gjør da store Øjne, ligesom de undertiden forsøger at vise Kløer; men Kløerne er ganske uskadelige. Naar de en Gang imellem kommer paa det Tørre, skubber de sig fremad i en kluntet Galop, men de ynder i det Hele taget ikke Fremskridt. For øvrigt mangler de Ørebrusk og er som Følge deraf ganske døve for alle Fornuftgrunde. Blandt Afarter kan mærkes:

1. Den hyppigst forekommende Art, der kaldes **Valgros.** Den ses navnlig i Sælhundedagene, hvor den samler sig i store Stimer, de saakaldte Valgmøder. Der kan ofte være noget stødende ved dem, naar de viser Tænder; men de er lette at kyse og skynder sig da at gaa i Vandet paany. Naar de raaber Hurra, minder deres Brøl om Oxens.

2. **Fjordsælerne,** saaledes kaldede, fordi de troer om sig selv, at de ikke er fødte i Fjor. Herhen hører: de blakkede Sæler, der er særlig tranholdige, da Alt er dem lige fedt.

3. **Svartsiderne** eller de smaa Sorte, paa Latin kaldede Pinnipedia eller de tyndbenede. Denne Afart er det nu næsten lykkedes at fortrænge af Dagens Krønike, da der er udsat en Præmie af Midasguld for at indfange dem. En enkelt skal dog endnu findes paa Langeland, hvor dens Tran benyttes til højeste Oplysning af de Indfødte.

4. **De smaa graa Sæler** (phoeca certosa) er i nær Slægt med de foregaaende, men viser sig helst i deres Nimbus om Natten eller under Fregatter. Da de let rode sig ind i et misligt Forhold til Privatlivets Fred, gjøres der kort Proces med dem. De hidtil forekommende Exemplarer er endnu ikke naaede udover Barnealderen; dog viser de sig undertiden som svømmende Lig (phoeca Hermania).

5. **Blæresælen** (species Bergiana) udmærker sig ved sin Evne til at komme paa Glatis. Den opholder sig undertiden i Blegdamme, men har i den sidste Tid formeret sig stærkt. Da dens Blære, der er af Størrelse som en ordinær Rumlepotte, desuagtet røber Anlæg til at springe, er der sørget for at opbevare den i Punch til Advarsel for kommende Slægter. Ogsaa er der endelig

6. **Øresælen,** der længe er bleven heftig forfulgt, da den siges ikke at være ganske paalidelig. Den har forgæves søgt Forlig og er derfor nu udvandret til Schweiz, saa at den foreløbig maa betragtes som uskadelig.

En Slag-Vise.

Om et solidt *fin-de-siècle*-Dask,
— Et af dem, som man destoværre
Ikke igjen kan faa af i Vask, —
Samt om en ung Certosa-Herre,
Sportsmand af Fag, Bohême af Gavn,
Barnlig af Sind og *Cito* af Navn,
Vil med en vemodsblandet Glæde
Nu jeg en Kæmpevise kvæde.

Kæmpen just ikke var meget stor,
Skjønt det kan derfor gjærne være,
At han i Ove's Blad-Kontor
Var en gevaltig Mand af Ære;
Men da Hr. *Cito* — det kan jo ske —
Vandred' i Jægersborg Allee,
Blev »Manden« sørgelig cito-eret,
Og »Æren« blev ganske afleveret.

Ad en Grosser han Grimacer skar;
De kom i Bladet uden Hinder, —
Men tvende Kindheste flux til Svar
Løb Væddeløb paa hans egne Kinder.
Selv ikke Drenge for bar Plaser
Maa vende »Møller« med en Grosser:
Nemesis følger Bohemer og Bøller, —
Det blev ham selv, der vendte Møller!

Men, hvis Du længes fra Bøgens Pragt
Ned til Italiens Blomster-Enge,
Hvor visse »Husarers« vilde Jagt
Hopper omkring i Godtfolks Senge,
Saa trøst dig, o Læser, og glem dit Savn,
Thi ude, hvor Kjø- og hvor København
I Væddeløbstiden paa Landet ligger,
Findes smaa Graa, — der ogsaa stikker.

Bare af Manddom, forstaar De nok,
Haled den smaa Certosa-Spire
Ud af Skeden sin Kaardestok
Og prikked' og stak med sin tapre Slire!
Det var vel sagtens et Menneskedyr,
Der atter løb løbsk med den kaade Fyr;
Paa den Slags Vittigheder dog allersikrest en Masse Tikroner falder.

Men nu veed man det: Saa snart man ta'er
En af Hr. Ove's Smaa ved Kraven,
Strax man lige paa Stedet har
Tre Tommer Lapsestok i Maven!
Atstikke for Grin, bli'er det næste Skridt, —
Hvis Legen faar Lov til at drives saa vidt;
Men nu vil Enhver vel føle dobbel
Foragt for det »københavnske« — Kobbel!

Meteorologisk. Efter hvad der forlyder saavel hos de fire store som hos de tolv smaa Vejrprofeter, kan Grunden til det uheldige Vejr i Sommer ene og alene søges i Murerstrejken, da det maa anses for at være totalt mislykket for Svendene at faa Mestrene til at bede om godt Vejr.

Skærsommer.

Frit efter H. Hertz.

Vinden pifter, Godtfolk skjælver mellem Engens Blomsterdun,
Medens Paraplyen hvælver over os et vaadt Pavlun;
Gjennem Luftens barske Strømme skyller Regnen stadig ned,
Mens vi som Amfibier svømme om i landlig Herlighed.

Et Krigspuds.

— Men, Gud bevares, lille Mand! Hvad er dette her? Du vil da vel ikke ogsaa spille paa Valdhorn, saa fortvivlet Du har været over vores Nabo, som sidder og tuder paa det baade Dag og Nat.

— Mutter! Hys! Tag det blot med Ro! Det er jo hans Horn, jeg har kjøbt.

Faglig Interesse.

— Naa, min kjære Hr. Vestfal, jeg saa, De var med til Begravelsen i Gaar. Hvordan syntes De om min Tale?

— Ja undskyld, Deres Velærværdighed, men der sad en Mand lige foran mig og var saa skrækkelig klippet, at jeg egentlig slet ikke kunde høre, hvad De sagde.

Paa Sommer-Tournée.

Forbi er nu snart Tournéernes Tid
Alt for Kulissernes Helte:
Med Byttet for al deres Id og Flid
Fra deres dramatiske Kappestrid
De søger de hjemlige Telte.

En Del har vel nok faaet Posen fuld —
Den „smukke Charles“, vi hørte,
Har Lykken nok været særlig huld;
Til Gjengjæld blev nok ej Alt til Guld,
Hvorved „Kong Midas“ rørte.

Som sagt! Tournéernes Tid forsvandt,
Og alle Kunstnerne hvile,
Om ej paa de Lavrbær, som de vandt,
Saa dog maaske paa Guldet, de spandt
De mange hundrede Mile.

Men, medens de nu i deres Baas
Alt med det mødige Hors gaar,
Til Ringkjøbing styrer Hr. Berg sin Kaas
Med kraftig Støtte i gammelt Vaas
Af Madsen-Mygdal og Korsgaard!

Hr. Chresten fik atter Vind i Sejl
Og føler sig som den stærke,
Da Greven forsvandt, den haarde Negl;
Dog regner Du, Chresten, vist dygtig fejl
Paa at blive „Enhedsmærke“.

Den Tid er forbi, det kan Du tro!
Du kommer i Halmen fra Dynen,
Ifald Du i Egnen om Holstebro,
Dit tragi-komiske Waterloo,
Vil spille Helt paa Tribunen! —

Naar Bogøkongens Tournée er endt,
Vil under Salut og Flagen
Den danske Konge som vel bekjendt,
Mens Fakler og Glædesblus bliver tændt,
Tournere festlig til Skagen.

Og høje, begejstrede Hurraraab
Fra Vendelboerne, stærke,
Vil under den Jernbanedaab
Forkynde, til hvem vi sætter vort Haab,
Og hvem der er Enhedsmærke!

Ved Kaffen.

Fru Juliane Petersen: God Dag, søde Fru Schrøder, og undskyld, at jeg maa sidde saa stum som en Fisk, og lade Dem snakke, for jeg er bleven saa hæs i Stemmen af det Vejr, vi har haft siden de syv Sjoveres Dag, og Petersen og jeg var da ude og tage imod Kejseren, som jeg jo kjender fra sidst, da han var her, nemlig til Udstillingen, hvor jeg ikke fik ham at se, og sikken en Jubel, der var for ham oppe i Norge, hvad der jo for Resten ikke er saa underligt, for de er jo ikke forvænte med at se berømte Folk deroppe, selv om vi jo nok somme Tider sender dem en eller anden, som f. Ex. Herman Bang paa Oplæsningstournée og Fru Hennings og Olaf og en enkelt Gang Drachmann, men for Resten trænger de jo heller ikke til at se store Folk deroppe, for de er store nok selv, især Bjørnson og Frithiof Nansen, som de nu vil give Penge for at blive af med igjen, hvad der jo er rart for Gamél, for saa sparer han sine denne Gang, og det skulde saamænd glæde mig for Dem, søde Fru Schrøder, om han kunde faa Raad til at lade Kaffen falde lidt. Saa kunde De maaske ogsaa faa Raad til at tage ud paa Klampenborg og høre Ødmann, hvis han synger mere derude, hvad han nok for Resten ikke gjør, som jeg jo véd, De sværmer for, fra den Gang for nogle Aar siden, da han ogsaa sang paa Klampenborg og De sad udenfor Koncertsalen, hvor der ikke betales

Rejsebreve

af Gjell Karlerup.

I.

(Til Læseren. Program. Skandinavisk Rejsevildfarelse. Til Wodroflunds Tivoli om Sommeren, om Foraaret til Café Blanca ved Ladegaardsaaen. Vaaren i Møde. Foraar i Kommunalgaardens Land). —

Kjære Læser og skjønne Læserinde! For første Gang tiltaler jeg Dig med denne ærværdige Titulatur; jeg hører jo til den nyere Tid og veed, hvad der hører til Recepten fra den Tid, da jeg skrev mine første litterære Romaner, Du veed dem med de lærde klassiske Titler, saasom Fis-Dur, en Kammerpigenovelle, Kampen med Rotterne, En kanadisk Legende osv. osv., der trods Titlernes: *abeste profani!* dog skal være blevne læste af henved et Par Mennesker. Jeg veed altsaa, at denne Tiltale er gammeldags, og at Herman, Erik og Amalie, kort sagt Alt, hvad der duer i Norden, vilde trække foragtelig paa Smilebaandet ad den Forfatter, der endnu vovede at bruge den i Romanen, især vilde naturligvis den selvkreerede æsthetiske Oversættedommer Erik finde den i høj Grad »ulitterær«: men jeg kan nok benytte den i disse gemytlige Rejsebreve, som jeg naturligvis skriver, naar jeg, efter at have tilbragt Dagen med at dingle omkring efter Næsen og Bädecker, kommer hjem om Aftenen, træt som en Allike. Kan en Allike, der er saa berømt som jeg, maaske ikke skrive, fordi den er træt? Skulde jeg ikke kjende mine Landsmænd? Er jeg ikke den store Gjell Karlerup? Godt, altsaa kan jeg væve op ad Stolper og ned ad Vægge det ferskeste Tøj, jeg vil, og være forud sikker paa, at mine Landsmænd vil finde det brillant —

Hvad om jeg ligefrem var fræk, bed Hovedet af al Skam? Jeg tror, jeg vil. Naar det er mig, der siger det, aner dog mine ærede Landsmænd ikke, hvor simpelt det er. Lad gaa!

Altsaa, jeg skriver for det første for at tjene nogle Penge under Weis. Det er egentlig Hovedhensigten med disse Rejsebreve. Vel kan jeg jo ikke bestride hele Rejsen af Honoraret, dog det er jo heller ikke Kultusministeriets Mening; men, da vore hjemlige Forhold er saa grulig fedtede, at jeg maa knibe svært paa Muskaten for at faa den til at strække til, kan det jo ikke være saa ueffent for en Rejsende at hole et lille Tilskud til sin »Cassa«*), hvis jeg en Gang imellem ønsker lidt Rullepølse paa mit Smørrebrød eller en Sobian. Og da jeg antager, at *„Punch“* honorerer højere end *„Berlingske,“* saa gaar jeg naturligvis til *„Punch“*. —

Egentlig gider jeg sgu ikke skrive; jeg er for løj; det er saa forbandet kjedeligt. Men — hm! man har jo Pligter mod sit Fædreland og — Kultusministeriet. Derfor har jeg gjort mig det til Pligt at male Noget op hver Dag for saaledes at deponere det betydelige Fond af Indtryk og Billeder, en Karl som jeg altid skraber sammen, paa en sikker Maade, at det ikke skal spre-

---

*) Er det ikke et morsomt Udtryk, kjære Læser? Aa, Du veed ikke, hvor jeg er aandrig.**) —

**) Nej! Men, det kan jo heller Ingen vide.
Red.

særlig Entré, men fik dog altid et lille Glimt at se af ham, selv om De ikke kunde høre noget, og det kan De ved Gud saa udmærket være bekjendt, for jeg maa tilstaa, at jeg selv er aldeles væk i ham, nemlig naar han synger denne: „Da jeg var ved det Kongelige“, saa er jeg færdig, og De skulde bare høre, naar han holder sig oppe paa det høje C, hvad Frits Grønbæk siger, han sagtens kan, fordi han stikker ikke dybt, nemlig i det dramatiske, saa han er nødt til at holde sig oppe i Højden, hvad der er ondskabsfuldt sagt af Frits, som ogsaa fik Skjænd for det af Fru Hansen, som var der med sin lille Arvid, som blev opkaldt efter Ødmann, da han var her for syv Aar siden, og en stor Buket, som jeg maatte kaste op, fordi hun selv maatte holde Styr paa lille Arvid, som begyndte at vræle, lige da store Arvid var paa det højeste C, hvor Hr. Rundberg, som akkompagnerede, ikke kunde følge med op, og det maa jo ogsaa være næsten lige saa anstrengende som at bestige Bjerge paa Turistforeningens Ungarnstur til Polen, hvor Petrine jo er med, som De nok ved, og kun ved indtrængende Forestillinger lod sig afholde fra at klatre op ad de allerhøjeste Toppe, og hun er bleven saa gode Venner med en polsk Student, at det ikke skulde undre mig, om vi en skjønne Dag fik Brev om, at hun var bleven forlovet paa polsk, og for Resten saa har vi jo ogsaa Polakker herhjemme, nemlig Russeren Maalokoff, der gaar paa Linie over Søen, hvad jeg for Resten synes han kunde komme nemmere fra, hvis han sejlede i en Baad, men maaske han ikke tør, fordi han er bange for at blive søsyg, men saa kunde han jo gaa over Broen ud til sine Landsmænd Tyrolerne paa Fregatten eller sidde paa Dækket og se paa Vandakrobaterne, som nok herefter skal optræde inde paa Kunstnerplænen, hvis vi faar mere Regn, og vi kan saamænd snart allesammens blive Vandakrobater, hvis det bliver saadan ved, men saa har man jo den Trøst at høre Fru Quiding, som er Frøken Springborg og evropæisk berømt i Udlandet, og denne Westling, som maatte have en Attest i „Avisen“ for at faa den Ære at optræde sammen med hende og nok ikke kan være nogen stor Profet, siden han kun er agtet i sit Fædreland. Og jeg har saamænd hørt saa megen Musik, at jeg ikke brød mig om at tage til Væddeløb, desuden synes jeg ogsaa nok, at naar vi har den mekaniske Bane i Reventlovsgade og Stipelsjæs og Forhindringsløb hver Dag paa Østergade, hvor vi har saa dybe Gruber, som nogen kan ønske sig, saa kan der ingen Fornøjelse være ved at tage ud og se dem sætte over de nye irske Grøfter eller hvad det nu er. Farvel, søde Fru Schrøder og Tak for Kaffe.

Fra Polens Bjerge.

De danske Turister til Ungarn drog ned
Og kom til Karpathernes Toppe;
Saa vanked' de glade ved Weichselens Bred
Og gjorde for Helten Kosciusko Besked,
Da de paa hans Bjergtop var oppe.
De Polske forstod dem og fulgtes i Trop
Med de Danske derop,
Og fra Taler og Sange fløj Gnister,
Som stak fædrelandssindede Hjerter i Brand,
Og saa raabte hver Mand
Hurra for de danske Turister.

Saa kom der et Brev om Turisternes Færd,
Som Bladene gjorde til Bytte,
Men Hørup, der gi'er den som støt Evropæer,
Strax stejled' ved dets patriotiske Skær
Og sagde saa: „Hvad kan det nytte?
Den højeste Oplysning har ingen Trang
Til en Fædrelandssang!
I det Punkt er vi sgu Nihilister!“
Og som Rejersen han med sin Rødkridtspen slog
En Streg og borttog
Hin „Tort“ fra de danske Turister.

— Ja, havde der barestens staaet deri
Lidt Nyt om de polske Affærer,
Om Leben paa polsk eller Polygami
Og den Slags, som „fremskredne Aander“ kan li'e,
Der af tilfældigt Var-Sjov sig nærer,
Saa havde han ikke sagt Polsk-Pas og Stop
Til den „taktløse“ Trop,
Som til Fædrelandssang sig fordrister,
Men saa havde han nok faaet Plads med Plakatskrift til en krabat
Lobhudling af Danmarks Turister.

des og drysses væk som Avner for Vinden, hvad der jo vilde være til ubodelig Skade for næste Udgave af P. Hansens danske Literaturhistorie.

Endelig er det min Hensigt, kjære Læser og o, bevaagne Læserinde, ikke blot at fornøje (thi en vittig Hund er jeg jo dog), men ogsaa at gavne Dig, det sidste, hvis du skulde være saa svineheldig en Kantøffel at komme til de skjønne Steder, hvorfra disse aandfulde Linier naar Dig. Dog vil jeg ikke gaa Bädecker i Bedene, ja, jeg agter end ikke at konkurrere med P. V. Grove. Men hvad Bädecker nu end er, Et er han minsæl ikke, og det er Digter. Men det er jeg, og jeg ser derfor med en Digters Øje, og derfor kan du have godt af at vade lidt med mig (*vade mecum**)), naar du rejser til de samme Steder. Glem derfor vel ikke din Bädecker, men glem for Guds Skyld heller ikke at have mine Breve ved Haanden først og fremmest. Thi jeg er Gjell Karlerup. —

*) Er den ikke god? Den har jeg selv fundet paa!

Men, inden jeg kommer bort, siger Alverden: »Til Cafè Blanca! Den i Aagade? — Men det er jo slet ikke den rigtige Aarstid! — Til Café Blanca*) rejser man dog helst længere hen paa Sommeren, naar Alt staar i fuldt Flor og de hyggelige Lysthuse er ganske dækkede afLøvet, saaIngen kan se derind.« — Der gives ingen større skandinavisk Rejsevildfarelse, ingen, som Enhver, der skriver om Sommer-Rejser, bør bekæmpe stærkere end denne Overtro, at man skal besøge Café Blanca om Sommeren. Lad det være et naturligt Ønske for os vintertrætte Nordboer at søge den rigtige, fulde, modne Sommer, — vi rejser dog ikke ud for at overliste Vorherre, men for at se dens Skjønheder eller Ejendommeligheder just i deres mest charakterfulde Livsytringer; rejs derfor til Vodroflunds Tivoli om Sommeren, men om Foraaret, i den unge Maj, absolut til Café du pin. Det er desuden det mest praktiske, thi i Vodroflund har Du Valget mellem mange Lysthuse, medens Café du pin kun byder Dig faa, og midt om Sommeren eller hen paa Eftersommeren, naar Folk valfarter i Massevis ud i det grønne, har Du altsaa kun ringe Chance for at faa et ubesat Lysthus, og træffer det saa ind med en kold Eftersommer, som jo ikke er saa sjelden i vort herlige Fædreland, saa kan du let risquere, at alle Lysthusene er optagne og Du maa sidde ude i Haven og varme Dine stive Fingre over et Gløderbækken — for Resten en ret malerisk Tingest — (man kallt das auchsaa et »Fyrfad«), medens Regnen strømmer ned og Blæsten hyler igjennem Arabeskerne. Det er ingen misundelsesværdig Lod, som Chresten Johansen Hornum siger. Saa vilde Du nok ønske, at Du havde din Overfrakke med og maaske ogsaa en Paraply og sukke efter lidt sikker Varme og sydligt Lys. Ja, giv bare Tid, Solen kommer nok en Gang, det er saa sikkert som Noget! Denne Vished er velsignet!

(Fortsættes)

*) Jeg ser, at denne Café's Navn senere er forandret til »Pinden« ɔ: paa Fransk Café du pin.

Den danske Sommer.

Svømmende Enge og gyngende Vange,
Drivende Høstakke, sejlende Høst,
Jordbær med Vand paa og Vandstøvler lange,
Det er i Sommer vor Bondemands Trøst.

PUNCH udgaar hver Torsdag. Pris 2 Kroner Kvartalet. (Enkelte Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle kongl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor, Kjøbenhavn, Kronprinsessegade 34.

Mapper og Pragtbind til Bladet: 2 Kr.

Redigeret af Angelo Haase, udgivet af og trykt hos C. Simonsen i Kjøbenhavn.

1890. Torsdagen den 17. Juli. Nr. 29.

PUNCH.

To Sjæle — samme Tanke.

— Hør Lise, jeg maa betro Djg, at jeg er saa godt som forlovet med din Broder — —
— Gud! gider du virkelig tage den Vigtigper; nej din Broder, Lavrits! Ham kunde jeg elske til min Død!
— Den væmmelige Fløs!

I Svinefylking

Mens Politiken holder Sommerferie,
Og GREVEN gik — figurlig — Kjødets Gang,
Er Flæsket blevet staaende Materie
For Diskussionen her i Dannevang,
Og som i Valhal mangen djærv Ejnherie
For Flæskestegen greb til Skjold og Stang,
Gav mangen Mand et talende Bevis paa,
At Flæsket sætter han forhøjet Pris paa.

Thi her til Lands i Svinets Lod der faldt
Et Navn og Ry, som ikke let fordamper;
Det strækker sig fra salig FREJERs Galt
Til SOFUS SCHANDORPHs glade Dithyramber,
Ja, her var ISRAELs Børn, der har fortalt,
At, selv om Flæsk som Nydelse var hamper,
Saa kunde — der var fuldt op af Beviserne! —
Man leve saare godt af Flæskepriserne.

Og Flæsket er et nationalt Produkt,
Som paa vor Indtægtsside Plads kan tage.
Trods alt det fede Flæsk, der blev forbrugt
Af Vælgerfolket i dets »stolte Dage«,
Er til Export dog mer end nok tilbage,
Som i et Overskud kan sætte Frugt,
Hvorfor vort Landbrug nok en Gang oplever,
At selv til Schweiz det sender Fedte-Grever.

Derfor det kan vort Folke-Hjerte lette,
At, just som Evropæernes Parti
Med BERGs en Sammenslutning tør forjætte,
Bebudes der vor Flæskeindustri,
At nu er Øjeblikket just det rette
At faa et Fælles-Svineslagteri,
Hvor Samarbejdets gyldne Stjerne blinker
Ned til dets Mørbrad og trikinfri Skinker.

— Ja, dersom det blot lykkes maa for hine
Ideens Mænd at faa det bragt i Stand,
Saa kan vort Fædreland paa denne Svine-
planet betegnes som et Kanaans Land,
Hvor Svineheld og Lykke daglig kan
Storkapitalens Pengegris velsigne,
Og selv i England man i lange Tider
Vil prise Slagteriets »gode Sider«.

Neuer Wegweiser

für Deutschen, die nach Kopenhagen reisen werden wollen oder sollen.

Ankunft.

Wilkommen, mein lieber Germane! Bedaure sehr, dass wir Sie nicht wie im stolzen Felsen-Bruderland Norwegen mit Kanoniren, Dampschiffe, deutschen Flaggen, Reden und Küssen empfangen werden können. Sie sind vielleicht auch des Frühstücksheeringen, des Anchovisse, des Lysholmer Aquawittes und der Küssen satt. Nun was machen Sie aus Norwegen? Schönes Land, nicht wahr? billig aber nicht! Ach lieber Germane, Sie müssen sich nicht so schrecklich über die norwegischen Hotelpreisen ärgern. Sind doch nicht so hoch wie die Felsen, und das Land ist ja arm, und wenn so ein feistes Wildbrad als ein ganz nagelneuer germanischer Tourist dahin kommt, dann können Sie nicht erwarten, das die lieben Norwegen die Finger zwischen legen sollten. Sie müssen ja erinneren, daß die Leute den ganzen Jahr Reunthiere zu jagen pflegen, und wenn Sie einen germanischen Rentier obserwiren, geht der Natur über die Erziehung, und sie jagen auch ihm das Fett ab. Gehen wir weiter!

Østerstrasze.

Ja hier sollen Sie was neues sehen! Sie wissen wohl, daß wir lange zu einem Sportsplatz gedrängt haben, weil das Sport des ganzen Sommers hindurch die größte Freude der rüstigen Kopenhagenerjünglinge ist. Darum hat der Magistrat in seinem Wohlweisheit auch Østerstraße zum Sportsplatze geändert. Hier sehen Sie die Hügel, auf und ab welchen die verwegenen Cyclisten rollen würden, wäre nicht das Hügelhinabcyclerollen jüngstens als polizeiwidrig verboten. Und hier sind Seen und Flüßen zum Rudersport und Luftsegelen. Hier können wir, lieber Germane, mit herumfließenden Brückensteine eine Footballpartei arrangiren, und auch das Alpensteigen praktisiren. Herr Je! Gehen sie doch vorsichtig! Sind Sie auch grade vom norwegischen Felsen mit ungebrochenen Beinen retournirt, müssen Sie sich doch für unseren magistratlichen Fallgrüber im Acht nehmen. Falls Sie hier den Hals brachen, müßte ich Sie ja pr. Droschke nach Friederichs Hospital expedieren. Und das ist eben nun sehr unheimlich.

Friederichs Hospital.

Während wir durch Wimmelschaft weiter promeniren, will ich Euch dies erklären. Auf Friederichs Hospital sind zwei Art Ärzte, Oberärtze und Reservekirürger. Die Letzen dürsen wohl rathen aber nicht heirathen. Den dann wird der Hr. Direktør böse. Und zwischen die Ärzte und der Hr. Direktor ist Krieg auf den Kniffe. Die Ärzte leiden nicht das Militär, weil dieser auch Menschen tödten, aber nicht nach des Wissenschaftes Regeln, sondern nur a la guerre comme a la guerre mit Kugeln statt Piller und Säbel statt Messer. Darum haben Sie auch gegen den unwissenschaftlichen Civilmilitarist, den Obrist, rebelliert und der *Defensor pairtæ*, welcher sonst viel zu wünschen übrig läst, hat sich als *Defensor filii* producirt, weil sein *filius*, welcher geheirathet hatte, darum vom Direktor exportirt geworden ist, während sein Oberkirurg ihm deswegens nur süsz angelächelt hatte. Das haben die Ärtzen aber als ein *casus belli* aufgenommen, und der arme Hr. Direktor ist auf seinen eigenen Hospital Blochirt geworden, während ein rasender Oberkirurg die Sache noch weiter zu verplummern gesucht hat. Endlich hat der Minister sich hineingemischt und ein kühlendes Pulver ordiniert, indem er nach dem *Pharmakopia Holbergiana* den alten Recept: „Gakken Sie hin und verliegen Sie sich Ihr Schabhälser!“ in „Berlingske Zeitung“ geschrieben Und nun hat der Obrist seinen Sabel, und die Dochtores ihre Messer eingestochen, und der Dr. Stadfeldt ist mit zwei Protesten glücklich entbunden geworden. Aber doch ist es besser nicht mehr davon zu sprechen. Der Defensor könnte sonst wieder anfangen zu defendiren Gehen wir darum lieber weiter.

Das Rathhaus.

Staunen Sie lieber Germane, denn Sie sehen hier unser großes neues Rathhaus. Wie herlich schieben sich die schlanke Thürmer in der Höhe! Wie hübsch blitzen die hohen Fenster im goldener Mittagssonne, wie schön wölben sich die Bogen und wie keck streben die Pfeiler gegen den Himmel! Da hinter den hohen Mauer waltet der weise Magistrat, dort schläft man nicht in den Ausschüssen, sondern arbeitet im Frieden und Einigkeit. Da führt der eine Burgemeister nicht gegen den andern Krieg, da ist der Professor Thomsen sanft und leutselig geworden, der Meldahl opponiret nicht, und selbst der grosse Revolutionær, der Tvermoes ist wieder Kayserlicher Beamter geworden und kehrt nimmermehr dem Kock den Rücken zu. Sehen Sie alles Dieses? Nein! Ich auch nicht. Ich sehe nur ein kommunalischer Plankwerck mit Allan-Dahlischer Wandmalereien dekoriret. Gehen wir weiter!

I Lighed med det store Stats-Tyreskue, som i disse Dage afholdes i Roskilde, har »Punch« fattet den aktuelle Tanke at foranstalte et større

Stads-Fyreskue,

der efter Planen vil finde Sted paa en af Feriens mange Fyraftener. Til det sørgelige Skue modtages Indmeldelse saavel af Forenings-Fyre, som af Privatfyre og Piratfyre. Dog vil følgende Bestemmelser være at iagttage:

Artikel I.

§ 1. De fremstillede Fyre maa være fri for Sygdomme. Herfra undtages de mindreaarige Fyre af »københavnsk« Race, der efter Sigende er angreben af »Menneskedyr«. Det maa nemlig antages. at disse Fyre kan blive antagelige, naar de af Komiteen forsynes med en forsvarlig Dragt, forfærdiget efter det noksom bekjendte Stram-Buxe-System. Navnlig vil denne Methode kunne anvendes lige overfor de saakaldte Fyr-Stikker, der har en brændende Lyst til at stange med Kaardestokke. De vandrende Lig af den hermaniske Race, der ligeledes aspirerer til Mænd af Ærespræmien, er saa vant til at leve af Udstillinger, at de med en vis Lethed vil kunne forbavse »Samtiden« ved at synge paa deres sidste Vers (uden Fødder). Lige overfor de Smit-somme Fyre — med ét t — forbeholder Komiteen sig derimod Højesteret til at tage Aftenbladet fra Munden. Heller ikke de ældre Kjællinge-Fyre af Bentheimsk Race, som »i det Hele mangler Rygrad«, kan gjøre sig noget som helst Haab om at komme i Betragtning.

§ 2. Fyrene maa være i passende Foderstand og i enhver Henseende vel holdte. Det maa saaledes kaldes en passende Foderstand, at en Højesteretssagfører kan leve i et halvt Aar af, hvad saadan en Fyr har sat til, inden han opnaaede at blive vel holdt af den mere ungdommelige end forsigtige Fyreopdrætter Johan. De Fyre, der allerede nu er gaaet ud af Dagens Krønike paa Grund af en altfor rigelig Foderstand, saavel som de mindre vel holdte Fyre, der er gaaede fra Foderet i »Gnavet«, vil derimod kun faa Adgang til Skuet som Skueretter.

Artikel II.

Eneste §. Det beroer paa det præmieæskende Individs virkelige Beskaffenhed og Godhed i og for sig og ikke blot paa dets Forhold til andre Fyre, om der skal tilkjendes det Præmie. Denne Paragraf vil navnlig være en reservelægende Trøst for Oberster, hvis Direktør-Værdighed er lagt paa Hospitalet. Men det er tvivlsomt, om den hos afskedigede, krigshistoriske Kaptejner eller korthornede Fyre af den Oldenburgske Race vil kunne vække grundet Haab om at opnaa »hæderlig Omtale«. At rejse til Schweiz for at ryste sine Fyre af sig, er et ikke uforsøgt Middel, der muligvis med Tiden vil kunne vise sig praktisk.

Artikel III.

§ 1. Ved Bedømmelsen tages det mest mulige Hensyn til Fyrenes rene Afstamning. Det vil være heldigst, at baade Afstamningen og Renheden iagttages. Naar lille Eedvard f. Ex. finder det hensigtsmæssigt at »saare og skræmme« sine Læsere, fordi hansches store Bro'er ikke har kunnet opnaa en Professorpost, eller naar Hr. Knut Hamsun føler Trang til »Sult«, fordi Hr. Dostojevski har ladet »Raskolnikov« slaa en gammel Kone ihjel, saa kan der selvfølgelig ikke være Tale om Afstamningen, og det kan med Rette siges om denne Afstamning, at — den er ren! Naar derimod en Fyr af de saakaldte »Umuligheders« Race føler sig kaldet til at referere »Frk. Lili's Dagbog«, saa er vel Afstamningen umiskjendelig, men der er Maade med Renligheden. Omvendt vil man ikke kunne finde noget at klage paa »Gnavets« Renlighed, men Afstamningen fra Chresten Berg er ganske udvisket.

§ 2. Fyrene maa være i Besiddelse af saadanne gode Egenskaber som Avlsfyre, at de kan antages at ville tjene til Forbedring af Avlen. Denne Bestemmelse vil dog vistnok vise sig temmelig illusorisk. Samtlige Fyre røbe en fri Kjærlighed til at yngle stærkt, men Yngelen synes for det meste at være lige moden til en Forbedringsanstalt.

„Skriver I Karle?“

Motto: *l'écriture c'est l'art du diable.*
Boileau.

»Hel sjeldent rørtes Blæk og Pen
Af vore blonde Fædre;«
Men nu til Dags de danske Mænd,
De kjender Kunsten bedre.
I Skriveriet kom der Fart,
Endskjønt den fine Næse
Des værre lugter meget snart,
Kun Faa forstaar at læse.

Per Skrivelse, helt excellent,
Fra Oberst-Directeuren
Hr. Doctor Rovsing som bekjendt
Blev livlig sat paa Døren.

Men den Gang Doctoren var væk,
Begyndte rigtig Striden:
Et Kæmpeocean af Blæk,
Det saa man flyde siden.

Professor Plum og Doctor Bloch
Har deres Penne hvæsset —
At Obersten, mærkværdigt nok,
Endnu ej bed i Græset! —
Vel stak han ind sin Dyrendal
Og stemte ned paa Tonen,
Men færdes endnu frisk paa Val
Og holder Positionen. —

En halv Snes Uger vel i Træk
Har Murerskruen varet;
Saa tog man fat paa Pen og Blæk,
Hvad man vist kunde sparet.
Et Svar der kom jo vel igjen,
Men ak! for døve Øren —
»For det er dog en Pokkers Pen,
Den Oldermand — han fører!« —

Nej, Pen og Blæk til tvivlsom Gavn
Er sikkert for de Fleste.
Se, nu det sølle »København«!
Hvad maa det ikke friste!
Den Poesi, det gi'er til Pris,
Apollo ej velsigner —
Man Mulkter faar i Massevis
Og extra — Ørefigner. —

Skovhugger Oldenburg og saa
Hans vidtberømte Navner
I »Nordre Birk« — ja, stol derpaa:
Ej Blæk og Pen vist gavner.
Den første bliver stadig dømt,
Den anden store Mester
Bli'er som Herostratos berømt
Ved sine »Manifester«.

»Hel sjeldent rørtes Blæk og Pen
Af vore blonde Fædre«.
Bar vi os ad som de, min Ven,
Saa gik det os vist bedre.
De fulgte Ærens lige Vej
Saa ubekymret glade,
Thi falske Vexler skrev de ej
Og ingen — »Aftenblade«!

Synsmænd.

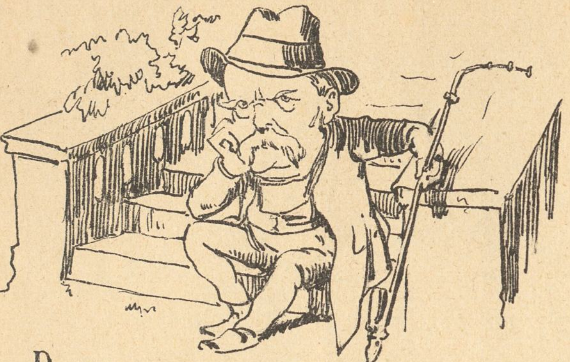
1ste Bonde: A ka aalle wide om den Skaastien osse æ lovli, Chresten?
2den Bonde: Jou-u—Ja-a, A wed 'ed sgu it, den maa it hæld uen som 45 Graader, saaen stoer der i Praadekaalen, kan A howse.
Ejeren (ironisk): Den hælder vist mere end 100 Grader.
2den Bonde: Nej to de gjør 'en sgu da it for, saa maanne Graader haar wi' it en Gaang.
Ejeren: Saa! Hvormange Grader har vi da, Chresten Poulsen?
2den Bonde: Paa woh Temmemeter haar wi da it un 85 Grader!

Orienterings Theori.

— Hvorhen vender nemlig de fleste Kirketaarne?
— De vender i Rejlen i Vejret.

Verdens Løn.

Der boer en Privatmand paa Friederichsruh
Af den Slags, som har kjendt bedre Dage;
Den meste Morskab, han dyrker, er nu
Sig over Omskiftelsen at beklage.
Nys saa man ham lade
En Jeremiade
Af Stabelen løbe om Tyskernes Blade;
Det var en Gru.

Den „sittliche“ Presse han kaldte „fejg“,
Fordi den holdt Mund ved hans Metamorphose,
Selv „*Post*“, der i sin Tid var hans Lakai,
Og „*Kölnische Zeitung*“ fik selvsamme Skose,
Og, skjønt han i Lommen
Har haft dem, har Dommen
Om ham de forandret, da nu han var kommen
Paa den Galej.

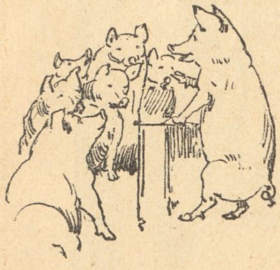
Nu finder Fyrst Bismarck det lovlig haardt,
At gratis vil ikke de vise ham Billighed,
Skjønt de for Betaling gik før paa Akkord
Med Kansleren selv om den yderste Villighed;
Og det skjønt han stedse
Har vist Interesse
For Tysklands berømte Reptiliepresse
Af første Sort.

Det Haab, som for Bismarck her slog Klik,
Beviser, han ikke har haft for Øjet,
Hvorvidt det er „holdte“ Væseners Skik
At elske, naar man har Betalingen strøget;
Thi Hjerterne fænge
Hos dem, kun saa længe
Som Kompensation, det vil her sige Penge,
De for det fik.

— Dog andet Steds ogsaa hin Mangel paa „Mod“
Et Omslag i Pressens Holdning bevirker;
Før Ledreborg Folkethinget forlod
Og drog til Privatlivets Enemærker,
Han hørtes at læsse
Med vanlig Noblesse
Den Dom af i Tinget om Venstres Presse,
At den var „god“!

Men, næppe har Thinget han Ryggen vendt
For bort til sit „*Friederichsruh*“ at drage,
Hans Presse af Grovfilen gi'er ham paa Prent,
Og ingen har „Mod“ til hans Fald at beklage;
Man kunde formode,
At Pressen, den „gode“,
Var Tyskerens lig og i den Episode
Eins Bier omtrent?

Svinepolitisk Møde.

Da Svineslagterne under Ledelse af Tietgen og med saa ansete Fagmænd som Jens Busk og Højskoleforstander P. Bojsen, Gjedved, i Spidsen havde holdt Diskussionsmøde paa Børsen om Svinesagen, besluttede de, hvem dette for Fædrelandet saa vigtige Anliggende dog nærmest angik, nemlig Svinene selv, ogsaa at give lidt store Ord og fedt Flæsk med i Laget.

Hr. Rodenberg begyndte med at udtale, at dette Møde var sammenkaldt for om muligt at komme ud i Uføret igjen, hvilket man næsten ganske havde været afskaaret fra siden Lossepladsernes Ophævelse. Dette Skridt havde været et af de mest brutale, denne Regering havde gjort sig skyldig i, og derfor hadede han den som Svinepesten. Der maatte ikke være nogen Splid i Svinestien, man maatte slutte sig sammen i en enig Svinefylking. Man maatte ikke taale, at Heymann gik og gjorde al Svine-Exporten til Tuborg-Export. Naar de kom og vilde forhandle Talerens Standsfæller til England, saa maatte Løsnet være: Ingen Forhandling med denne Regering. (Stærk Grynten).

Hr. Grynt erklærede sig for en Tilhænger af Fredssagen. Han havde altid haft et Pølsehorn i Flæskesiden paa disse Blodpølser, som der snart burde sættes en Pølsepind for. Svineslagteriet var modbydeligt og passede ikke i en civiliseret Stat. Man havde bygget provisoriske Slagtehuse paa Kvægtorvet. Blev det saadan ved, vilde snart alle Træerne paa Svineryggen falde for Slagteøxen. Endnu var der nogle Svin paa Skoven, men hvor længe vilde det vare, før der ikke var en eneste Olden at opdrive? Oldenburg havde man ganske vist altid nok af, men hvad kunde det nytte? Det var jo dog ikke for Svin at komme i Kancelliet, men det var netop det, Taleren og Meningsfæller vilde. Han kunde nok gaa med til Forhandling, men det maatte være en Skindforhandling — om han saa maatte sige en Svinelæderforhandling — saa skulde Forgyldningen nok gaa af Maskhaverne.

Hr. Tryne vilde sige rent ud, at nu vilde han og hans Folk til Truget, saa det var ham lige svinefedt, hvad de andre gik og gryntede om. Det havde altid ærket ham at se de store Fedesvin gaa og smaske af de smaa Grises Mask. Saadan nogle Somikler skulde bare have paa Trynen. (Stærke Øf fra en Del af Forsamlingen). Da der var bleven Lock-out paa Lossepladserne herhjemme, havde man skrevet til de lange halvfedede engelske Kolleger, at de skulde lade være at losse paa deres Lossepladser. Nu skulde de store Grise nok komme i Fedtefadet.

Hr. Soberg vilde gjøre opmærksom paa Soens uheldige Stilling i Samfundet. Vel maatte maatte man sige med Holberg: Vi er Svin, Farlil! men man maatte alligevel huske paa, at man ogsaa burde være galante Vildsvin. Taleren havde for Resten skrevet om det i Bladet »Hvad Soen vil«. Soen kunde ikke nøjes med at ligge hjemme og fortære sine egne Grise, hun burde i det mindste have Lov til at rode i det kommunale Svineri, men ogsaa paa Storpolitikens Omraade blev der syltet mange Ting, som hun maatte have Lov til at have sin Tryne i. Det gik ikke mere med den gamle Opfattelse, at Soen kun var skabt af Ornens Ribbenssteg.

Hr. Skinke ville henlede Opmærksomheden paa Hygiejnen, særlig de af ham forfattede Smaaskrifter »Vore Skinkers Pleje«, »Om vore Halekrøller« og »Grisetæernes Røgt«. Vi maatte sørge for gode og rummelige Svinestier, sundt og rigeligt Ælte. Det var ogsaa af stor Vigtighed at lade sig slagte paa den rigtige Aarstid. Taleren ville for sit eget Vedkommende helst slagtes til Jul, men han skulde villig indrømme, at det var ikke Alle, hvis økonomiske Vilkaar

tillod det. Det maatte ogsaa være enhver ordentlig Gris magtpaaliggende at holde sine Børster i Orden. Man havde ofte set, at et stort Svinebæst var bleven et ganske andet Menneske, naar han fik nogle ordentlige Børst.

Dirigenten takkede for den store Tilsvining, dette Møde havde fundet. Det var glædeligt at se, at der var saa mange, der var med paa Grisen.

Mødet sluttede dernæst under Øf-Raab for Dirigenten.

Fra Turistverdenens Overdrev.

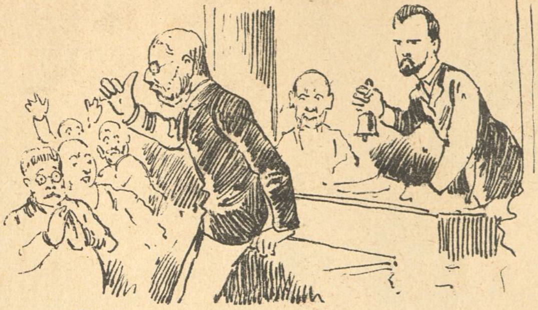
En Dag i forrige Uge holdt en Del af Kjøbenhavns og Omegns mere bekjendte Turister en extraordinær Generalforsamling i „*Lygten*". Højesteretssagfører Octavius Hansen oplyste, at siden Projektet med Havslunde var gaaet nedenom og hjem, var han, ligesom Diogenes, vandret om med en Lygte for at lede efter et passende Surrogat for Havslunde; et saadant troede han at kunne anbefale Medlemmerne, idet Lossepladsen „*Snavslunde*", beliggende paa Uttersløvmark, kunde faaes til Kjøbs for en Pris, der ingenlunde var for høj, naar man betænkte alle de Fordele, der vilde være forbundne med denne Handel.

Først havde „*Snavslunde*" en fortrinlig Beliggenhed, ikke tyve Minutters Gang fra „*Lygten*", og naar man tog i Betragtning, hvor meget visse af hans Klienter i Tidens Løb var gaaede fra, kunde det næppe falde nogen af dem besværligt at gaa fra „Lygten" til „Snavslunde", især naar man til Turistfører kunde faa Holstein-Ledreborg, der uden at overanstrænge sig kunde gaa fra det hele. Dernæst kunde man fra „*Snavslunde*" opdrive en henrivende Udsigt med de mest lokkende Perspektiver i Baggrunden. Naar man fik bygget et Turisthotel derude, vilde man fra Kvistvinduerne kunne se helt ud over Utterslev Mose, og man vilde en Gang i Tiden faa Øje paa den Turistskotøjsfabrik, som man sikkert ikke vilde betænke sig paa at anlægge derude, og som han med største Fornøjelse og mod et passende Vederlag gjerne skulde paatage sig at administrere. Jordbunden herude, der var tæt bevoxet med alle Slags vildtvoxende Planter, mellem hvilke indbydende Svine-Stier slyngede sig i alle Retninger, indeholdt mange rige historiske Minder. Han havde saaledes selv fundet Glasskaar, der upaatvivlelig skrev sig fra det Akvarium, som en Gang under hans Ledelse kom saa heldig paa det Tørre, at der ikke kunde opdrives Vand til andre end Aktionærerne. Endelig frembød „*Snavslunde*" heldige Betingelser for at kunne blive et yndet Udflugtspunkt for Medborgere, som ikke var i Stand til at hitte paa andre Udflugter. Desværre kan der ikke paaregnes nogen Indtægt af Svinehold, da saadant er forbudt paa Lossepladserne, men saa har man det Svineheld at kunne udleje Pladsen til de „*Liberale*" som Festplads paa Grundlovsdagen; disse vil sikkert gribe Tilbud i den Retning med Begjærlighed, da deres gamle Losseplads bag Tivoli desværre ikke existerer mere.

Selvfølgelig maatte der kostes noget paa Ejendommen; der maatte indrettes et fint Konditeri og et første Klasses Badehotel ved Utterslev Mose med Anløbsbro for anløbne Dampere, o. s. v.; men Pengene hertil kunde let skaffes. Han vilde nemlig stille et Forslag om at opfordre Kjøbenhavns Amtsraad til af Amtsrepartitionsfondet at udrede Kjøbesummen for Ejendommen og afholde Udgifterne til de øvrige Foretagender.

Dette vedtoges med Akklamation.

Ulve i Mosen?

De har vel hørt det Utrolige?
Tænk, — nu er der Demonstranter
Oppe imellem de rolige
Borgerrepræsen-Tanter!
Og det skjønt de kun i Dage og Aar
Har haft en eneste Villie
Og samlet de sorte og hvide Faar
I en hyggelig, lille Familie!

Man si'er, — skjønt sagtens det Halve kuns
Af den Slags Rygter er sande, —
At lunt de sad i en Mosebunds
Stillestaaende Vande;
Men, hvordan det nu gik til eller ej,
Er brat der gaaet Hul paa Posen,
Den Gang da Hr. Tværmoes muntrede sig
Og gik lige tværs over Mosen.

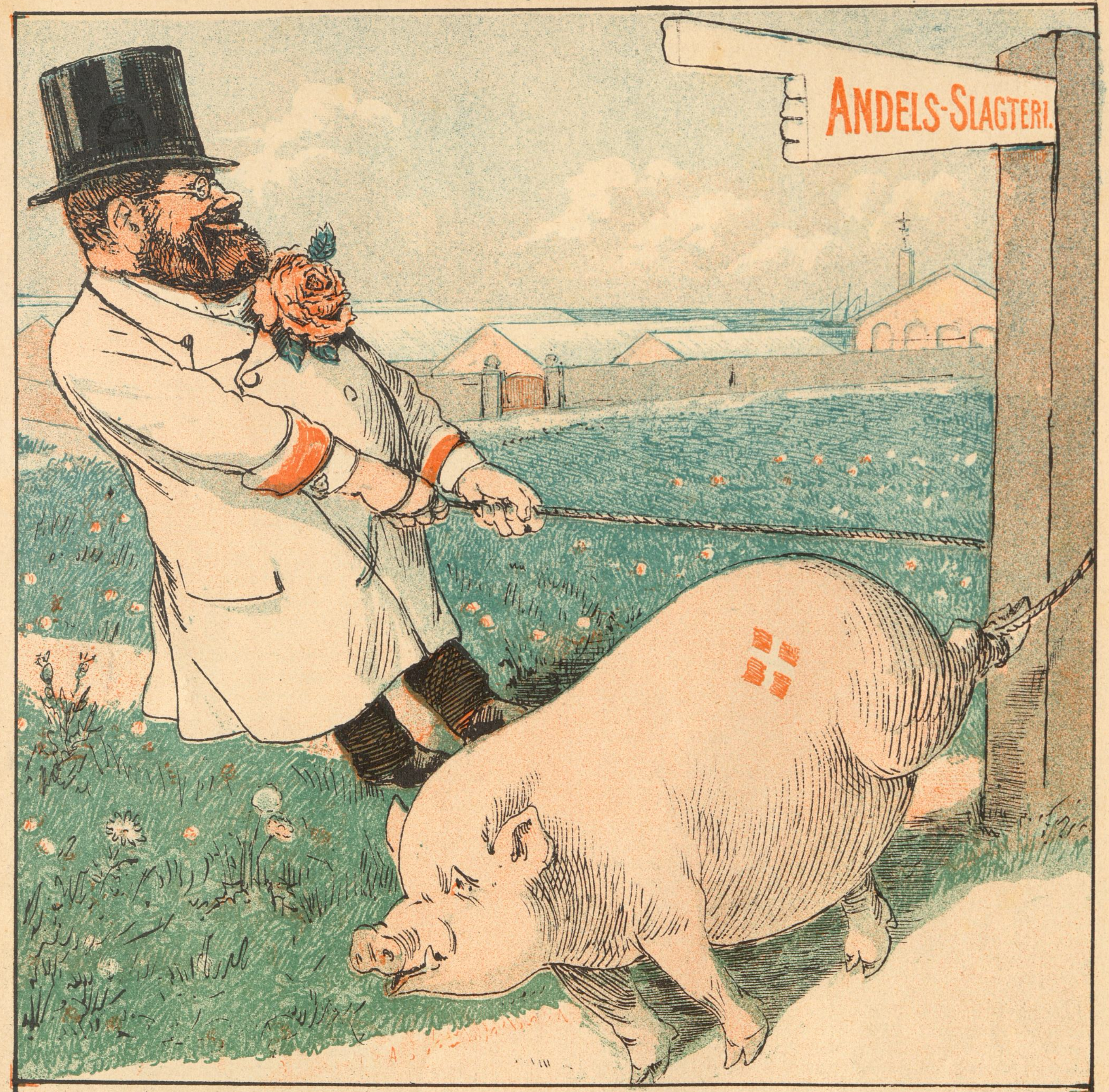
Han slog i Bordet og brugte Mund:
Han kunde sig ej forsone
Med, at der højt over Mosens Bund
Voxed' en Kayserkrone.
Thi hver, som vil over Mosen naa,
Og undgaa, at selv han dejser,
Han uden Kny maa paa Næsen gaa
— Li'esom Nordmænd gjør — for en Kayser!

Det kunde Hr. Tværmoes ikke li'e,
Men Næsen stak han i Skyen,
Og brød mod den skjønne Harmoni —
Saa blev der Røre i Byen!
Thi alle de højvise Fædre, som
Er vant til at tie og nikke,
Forstod ikke ret, hvad han stredes om, — —
Men om Kaysers Skjæg var det ikke.

Han skræmmed' den hele Menighed,
Da han som en selvbeskikket
Kritikus sa'e deres Enighed
Var en lille Smule be-klikket.
Ja, Faa en tapper Kritikers Mod
— Hvad mener Du, Læser? — kan stikke, der
Tør uden at blinke, paa staaende Fod,
Gi' en Kayser, hvad Kayserens ikke er!

Naa, *Punch* er et altfor fromt Gemyt
Til selv at ta'e Part i Striden,
Og, saasom der intet Blod er flydt,
Jævnes den nok med Tiden;
Men Isen er brudt og kan knage igjen
Endog paa saa fredlyste Steder,
Og saa veed Enhver, at de vise Mænd
Gaar med — — Kayserens nye Klæder!

Denne Vej med Skinken!

De gode danske Svin og de fagre danske Søer Forvolder Splid blandt Godtfolk med Kontanter.	Blot PHILIP W. kan klare sig i Kampen med Honnør Og bringe Byttet hjem som ALEXANDER.

PUNCH udgaar hver Torsdag. Pris 2 Kroner Kvartalet. (Enkelte Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle kongl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor, Kjøbenhavn, Kronprinsessegade 34.

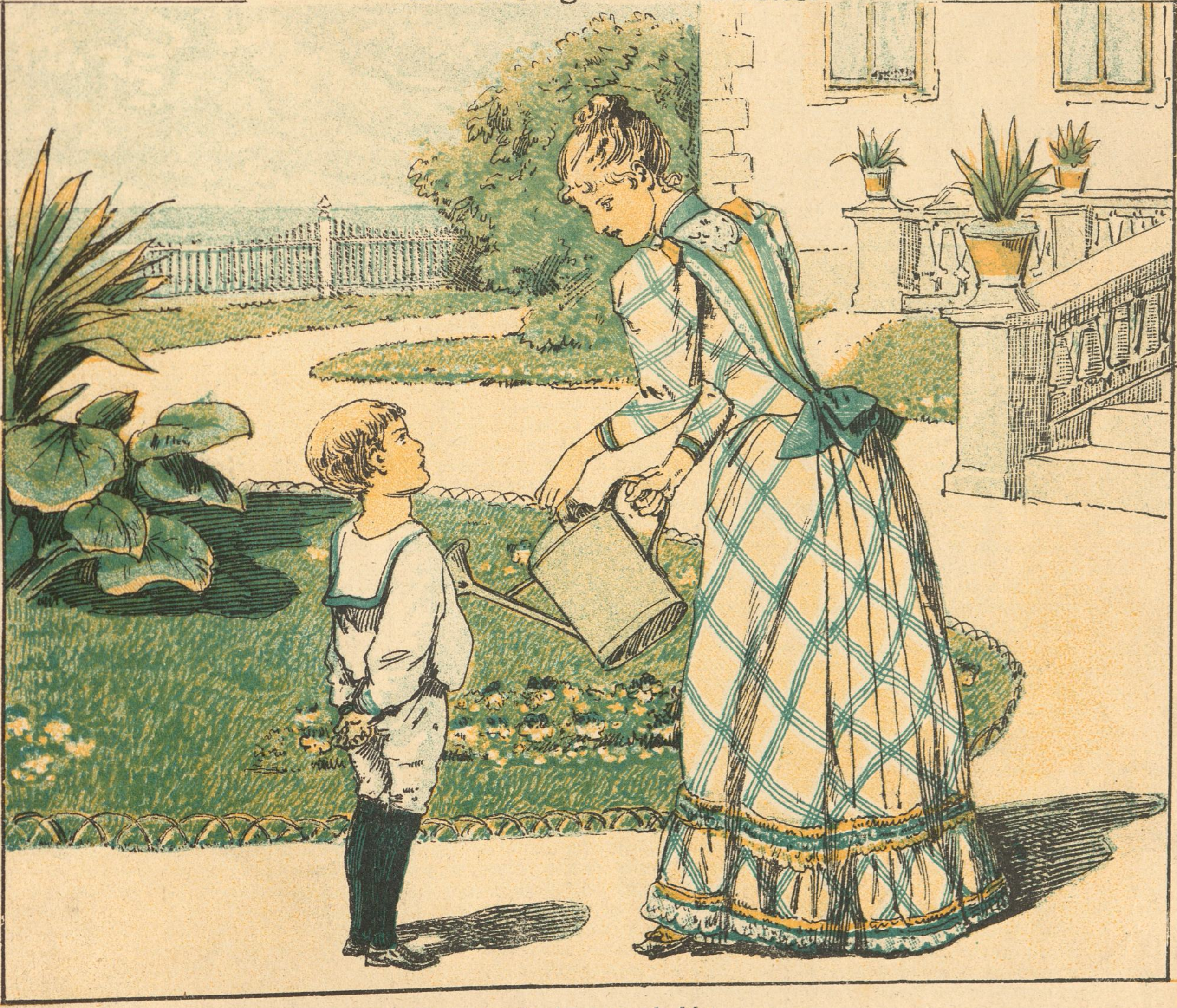
Mapper og Pragtbind til Bladet: 2 Kr.

Redigeret af Angelo Haase, udgivet af og trykt hos C. Simonsen i Kjøbenhavn.

1890. Torsdagen den 24. Juli. Nr. 30.

PUNCH.

Et barnlig fromt Ønske.

— Mo'er! Jeg vilde ønske Fader var skaldet.
— Gud bevares dog vel, Barn! Hvor kan Du falde paa saadan Noget?
— Jo, for han siger altid, at jeg sætter ham graa Haar i Hovedet.

Gamle Skader.

Den Gang, BERG paa Holstebro- Turneen
Gav sit store Nummer for Ideen:
Talerstolens Frihed, som blev Stødet
Til den folketribunale Volds-
handling, der fik sat Kulør paa Mødet,
Tog Fru DANA strax sin Søn paa Skjødet;
Alle Folkehjerter for ham gløded'
Trindt i Danevang, ja selv i Kvols.

Men, da samme BERG for Rettens Skranker
Kom, skjønt lovlig sent, paa andre Tanker,
Da han for at slippe fra sin Knibe
Lod sig reducere til et Fjols
Og stak ind sin krigeriske Pibe,
Sank hans Aktier, kan man vel begribe,
Saavel øst for Aars, som vest for Nibe
Og, des værre, ogsaa hist i Kvols.

Og, da Enhedsmærket slog forleden
Med sin KORSGAARD nye Slag paa Heden,
Gav han Gjæsteroller der paa Pladsen,
— Skylden var en underfundig Trolds. —
Og en Venstreredaktør, Hr. MADSEN,
Viste sig paa Mødet højst gelassen
Til at give CHRESTEN BERG paa Kassen,
Saa det sagde »Kvask« i hele Kvols.

Han rev BERG i Næsen de Bedrifter,
Han har gjort som An- og Oprørsstifter,
Og de lidt rebelske Egenskaber,
»Rejsetæppet« skjulte bag hver Folds
Gjemmer; thi ved dem der var den „*Aber*",
At som BORUP skulde ogsaa FABER
Været »verfet ned«, saa CHRESTEN taber
»Uskyldsglorien«, endog i Kvols.

Denne Gang har Limfjords-Politikken
Ladet BERG bedrøvelig i Stikken;
Og, hvis for de brave Østerjyder
Han istemmer samme Dur i Mols
Og selv her paa »skarp Protest« indbyder,
Han sit »Højhedsvanvid« nok fortryder,
Thi han bliver ikke Banebryder
Noget Steds og heller ej i Kvols.

Rejsebreve
af
Gjell Karlerup.

(Vaaren i Møde. Fra Kommunalgardens Land. Prins Jørgensgade og Mordet her i 1867. En venlig Kammerpige. Jeg bortskjænker et Exemplar af min Kmmmerpigenovelle. Herman Bangs »Digte; deres Værd og Historie.)

Hvilken befriende Følelse at forlade Nørrebrogade i Begyndelsen af Maj og rejse Foraaret i Møde paa denne Udflugt! Allerede naar man passerer det forhen berømmelige Blaagaards Seminarium med den mystisk tiltrækkende, karakterfulde Bygningsstil, er man for en kort Stund et misundelsesværdigt Menneske. Øjet hilses allerede her af fuldt udsprungne Blade paa Træerne, og ved Heegaards Have hvælve Hestekastanierne deres fyldige, friske Bladkupler med de smaa Blomsterpyramider; Lind, Ahorn, Akasier og Asier ere sprungne ud; ogsaa enkelte Hestepærer ses hist og her, især i Sporvognsbanen, og ved Siden af glimte rækkevis de blanke ligeløbende Skinner. Langs Ladegaardsaaen groer det saftige Græs, om ikke frodigt, saa dog trevent, og hvor fordum de knudrede Piletræer hinsides Aaen vred deres Knuder op imod de spidse, dolkeformede Blade, der lader Magistraten endnu stadigt vente paa sig med Tilkastningen af Aaen og Opførelsen af den lukkede Vandledning. — Ladegaardens Grænse ud mod Vejen dannes dels af selve Ladebygningen, der, som bekjendt, er opført i gothisk Renaissancestil, med flade Karnapper og spidse Rundbuevinduer, og med sine gule Alabastmursten gjør et højst ejendommeligt Indtryk, dels af det mægtige Plankeværk af malede Brædder, der er fastgjorte ovenover hverandre som Ringe i et Pantser, vistnok enestaaende i Norden. Men man skimter kun Plankeværket og ser ikke Brædderne; derimod kan man igjennem en og anden Revne i samme, naar man er heldig, skimte en og anden Pensionær i de bekjendte Lyseblaa sidde og hamre paa Kampstenene, saa Skjærverne flyve om i Luften helt over til Slomanns Realskole. Hist raver med vaklende Skridt en Skare af Brødrene, der har været ude for at feje de offentlige Pladser, med skuldrede Koste hjem til den gule Gaard, medens Fogden gravitetisk kommer bagefter; Træskoene paa deres Fødder er stænkede af Gadesnavs, i gothisk Stil, Fogden derimod har Renaissancestøvler paa Benene. Kom ikke denne Skare for nær, thi Luften omkring den er mættet af Brændevinens krydrede Duft og Udaandingen ikke ganske fri for at være noget syrlig. Fluerne flagre lunefuldt omkring Hovederne af dem Allesammen som ganske smaabitte Sommerfugle. Solen brænder, Vinden svaler, Bierne summe om, Oldenborrer surre tungt forbi med Toner af Basdrenge, Smaafuglenes Fløjter og Triller stemme op, Vaarens og Elskovens Tid er kommen — jo, det er Foraar ved Ladegaardsaaen!

Men jeg er allerede med Foraarslængselens Syvmilestøvler ilet langt forud og maa tilbage til et Par Mellemstationer, som det sgu nok er værdt at besøge undervejs.

Den første Station, jeg kom til — idet jeg nemlig gik om ad Griffenfeldsgade —, var Prins Jørgensgade. Den ligger til Siden for Hovedrouten og besøges neppe af mange Rejsende fra Christianshavn, men den er nok værd at se. Jeg dumpede ind i den ifølge en lykkelig Anelse, eller vel snarere, fordi jeg vidste, at her engang i Oldtiden er begaaet et Mord, som Politiet ikke var i Stand til at opdage. Gaden hed den Gang Louisegade. En Borger, vi traf paa Fortovet, paaviste os Huset, hvori dette uhyggelige Mord blev begaaet. Det var et „godt gammelt Hus". En Trappe paa to ikke rundede Trin fører op til det. Vel er der i Huset ingen Pragtsale med Parquetgulve og rigt modellerede og malede Lofter, hvorimod der rimeligvis er en Støvleknægt, da det vel neppe kan antages, at Beboerne trække deres Støvler af paa Dørtærsklerne. Om Spejle og Lysekroner og Portierer vil jeg slet ikke tale, men det Værste er dog, at der ikke er en rummelig Karnap ud mod Fortovet med Vinduer til alle tre Sider, hvor man kan sidde som i et Bur ude i Luften. Vi traf paa Trappen en Kammerpige, der var saa flink og venlig og pludrede saa fornøjeligt og lattermildt med min Hustru, at hun havde sat os i godt Humør, hvis vi ikke bestandigt havde været i det. Til Tak for hendes Venlighed forærede jeg hende strax et Exemplar af min Kammerpigenovelle.

Husene i Gaden er i byzantisk Renaissancestil med gamle Karnapper midt paa Façaderne, Urtekramboutikker paa Hjørnerne og stejle Tegl- og Skifertage, og mindede meget om Husene i Griffenfeldsgade. Endel spadserende Borgerfolk, til-

Gutter om Bord.

Hine sørgelige Tider, — eller rettere: Maaltider, — da der blev ført Krig paa Kniven og Gaflen mellem Pressens Repræsentanter, saa at de ikke kunde sidde til Bords med hverandre, maa vel nu anses for et vel fordøjet Stadium. *Punch* har derfor taget Suppeskeen i en anden Haand og agter at indbyde Anderledestænkende til en Række bedre Middage i Løbet af den kommende Uge. Ved Spisesedlernes Affattelse er der taget tilbørligt Hensyn til hver Enkelts Madstræv, ligesom der selvfølgelig vil blive musiceret under Bordet.

De Gjæster, der kan gjøre sig Haab om at komme til Fadet, henvises forøvrigt til følgende Program for

Ugens Menyheder:

Søndag. »Hvad-vi-vil«-Bladet.
(Lukket Middag for Damer og Fr. Bajer.)

Potage à la Tribune
Sprængt Tunge.
Steg: Forskjellige Valgretter.
Arme Riddere.

Bajersk Øl.

Reformatorie
(for Orgel.)

Blaamandag: »Social-Demokraten«.

Rumfordsuppe (ondt Blod)
Skaller.
Bankekjød (uden Lavrbær)
Blaabær.

Røde Snapse.

Arier af »Murmesteren«
(Skralle).

Tirsdag: »København«.

Grønærte-Suppe.
Paneret Kalvehjærne (nøgtern)
Ragout af Menneskedyr.
Knallerter.

Liebfrauenmilch

»Johan, jeg maa gaa!«
(for Børneinstrumenter.)

Onsdag: »Politiken«.

Protokoldskaal.
Torsk *à la defensor patriæ.*
Mørbrad med manglende
Rygrad.
Brasilianske Nødder.

Smaa sorte.

»Eedevard og Kunigunde«.
(Lirekasse).

Torsdag: »Venstrebladet«.

Potage automnière
(Visne-Suppe)
Poisson à la Diplomate
(Udblødt Bergfisk)
Cadeau de peuple glacé
(Farcerede Sylteglas.)

Vin d'oie.
(Blegdamsvin)

»De Trende blev til En«
(Tournée for stor Tromme)

Fredag: »Morgengnavet«.

Potage à la Tartuffe
Benløse Fugle (af-»gnavede«)
Vandbakkelser fra Otto.

Bjørn-Sjærne-Kognak

Slumre-Polka
(Duet)

Skiden-Lørdag: »Aftenbladet«.

Mule-Vælling
Mudder-Aal.
Mulktebær.

Hvin—ordinære.

»Jeg kunde slet ikke sove«.
(Solo for Redekam).

---

strækkeligt til at give Liv, ikke Fær-
sel. Kultur-Vandalisme aldeles ikke.
Ikke synderlig anderledes havde Ga-
den set ud i 1867, da Rathje kastede
sig ud af Gadedøren for at gaa til
sit Arbejde paa Jernbanen, og Ole
Alibi listede sig ind, saa saare han
var væk, for at begaa Mordet.

Hvorledes skulde man være her
og ikke tænke paa hin Dag? Man
kan da heldigvis sin Historie, baade
den profane og Kirkehistorien, det
støtter svært paa en Rejse og fe-
der gebommerlig paa Rejsebrevene.
Prinsjørgensgadianerne have ikke
glemt den, og det hedder sig, at Her-
man Bang skal have tilbragt nogle
Dage her for at gjøre Studier til sine
berømte „Digte". Det skal navnlig
være her, han opnaaede at væmmes
over sit eget Lig. For den, der be-
undrer dette Værk som Noget af Kun-
stens Ypperste (mine egne Værker
ufortalte begribeligvis), hvad det i
Virkeligheden er, ja endog som det
Ypperste af Alt, hvad det selvfølge-
ligt kun kan være for den individu-
elle Følelse og for den, der ikke har
læst mig, — for ham maatte Prins
Jørgens Gade have en egen Tiltræk-
ning. Hvormeget end Kjendskabet
til fremragende Digtning er gaaet til-
bage hos de Danske i den sidste
Menneskealder ved en ulykkelig Over-
førelse af Partiantipathier paa Kun-
stens Omraade, tør jeg vel dog for-
udsætte, at noget af deres Stemning
fra dette Hovedværk maa belyse, hvad
de her læser om denne Gade, — uden
en saadan Stemning er hvad jeg her
har skrevet kun en tør Lokalitets-
beretning.

Den lille Gade ligger dødstille,
og over Tagene af de lavere Huse
stiger Skorstensrøgen — der er sort
og i spiralbyzantinsk Stil — op i den
klare Aftenluft.

(Fortsættes.)

Tag Dem i Agt for Hvalrossen!

Den arme Watt, — Aa, lad ham gaa,
Ham maa I ikke fælde!
Husk paa, at han fornylig stod
I al sin Glans og Vælde;
Hvi skal da nu han gaa paa to
Patent-Akilleshæle,
Forfulgt af Tivolidelser
Og sorte Negersjæle?

Som Mestertolk for ædel Kunst
Var han fornylig havnet
I Stadsgravs- og i Viraksduft,
Mens han sin Hvalros favned'.
Da jubled' alle Negerne,
Der klappedes og dundredes:
At gaa i Vandet og faa Klask
Som Mod og Vid beundredes.

Men nu gjør Ingen Mudder mer
I Gravens stille Vande,
Og den watterte Hvalros drog
Paa Fangst i andre Lande.
Det Tab er tungt! Det Savn er dybt!
Med Sorg og bitter Klage
Der sukkes: Nu er Hvalen væk, —
Men Rosset er tilbage!

Og over Direktøren ned
Det regner med Begrædelser,
Saa ingen Svømmeklæder mer
Ham skærmer mod Forsmædelser!
Fra Thor til Nimb sig svinger nu
Med Hyl og fældet Lanse
Den graa og sorte Spurveflok
I vilde Thrane-Danse!

Den arme Watt, — Aa, lad ham gaa!
Ham kan I ikke fælde,
Om end i Eders Blækhus nok
Saa frygtelig I sprælle!
Det er en travrig Skæbne, — men
Som Ingen kan forandre, —
At falde i den Stadsgrav, man
Har mudret op for Andre.

Og Watt forstaar at tumle rundt
Med sine Pappendukker:
Forinden han sin nye Port
Til Efteraaret lukker,
Paany de mellem Tivolis
Gardister indrulleres,
Og stramt de efter Watterpas
Dresseres og — — thraneres!

Distraktion?

— Fandens flot Kone, Du har, Jensen?
— Jà, men hun er saa rædsom distræt? — forleden Dag tog hun ind til Byen for at kjøbe mig 6 nye Skjorter, og véd Du, hvad hun kom hjem med?
— Nej?!
— Den Hat, hun der har paa!

Paa Strandvejen.

Professoren (forskrækket): Hvad er det? Er der Nogen?
Indbrudstyven (forbløffet): Nej.
Professoren (beroliget): Naa, saa maa jeg vel have drømt det.

Universelle Voldgifts-Domstole.

I London holdes der Fredskongres,
Og Frederik Bajer er i sit Es,
Hvad der er let at beregne,
Da denne talende Exdragon
Af »Kvindeforeningen« fik den Mission
At møde paa Damernes Vegne.

Thi Damerne vil jo kæmpe for Fred,
Og det vil Frederik Bajer med,
Hvad der nu har Noget at sige.
Maaske, før ret vi faar set os om,
En Fredens Guldalder til os kom:
Det tusindaarige Rige, —

Hvor Ulvene græsser omkap med Faar,
Alberti drikker med Dønnergaard
Og Berg forliges med Bojsen,
Hvor Negrene nede i Afrika
Vil jublende raabe Halleluja!
For baade England og Preussen —

Og hvor Bulgarien kommer til Ro,
Og Franskmænd er Forfatningen tro,
Og Nihil- og Socialister
Har slaaet fredelig sig til Taals
Og ikke længer vil skyde til Maals
Efter alle Kapitalister.

Ja, det var nu ellers ikke saa galt;
For Resten mener vi ærlig talt,
At Udsigterne er lidt lange;
Thi, hvor man i Verden ser sig omkring,
Saa er der dog saa mangfoldige Ting,
Der nok kan gjøre En bange.

I Sudan de i Aarevis slaas,
I Chili bydes Regeringen Trods,
Armenien staar i Flammer;
I Serbien Dronningen ta'er paa Vej
Og giver sig næppe trods Frederik Bajers Fruer og bløde Madamer.

Her hjemme er den gruelig gal!
Vaabenbrødrene har General-
Forsamling netop for Tiden;
Og der er jo aldrig Tale om Fred:
De slaas paa Kniven, som Hvermand veed,
Og søge Vellyst i Striden.

Ak nej! det er blot Fantasi og Digt
Om Voldgiftsdomstole, Fred og sligt —
Det blev da kun stakket Glæde.
Thi, fik vi Voldgift — imellem os! —
Saa kom da Parterne op at slaas
Om, hvem der skulde ha'eSæde.

Den nyeste Parti-Gruppering.

For ikke ret mange Aar siden ytrede Hr. Berg i Folkethinget, at, dersom der kom et nyt Provisorium, vilde han slutte Forbund med Satan selv imod Estrup. Det synes imidlertid, som om Hs. diaboliske Majestæt har næret Betænkeligheder ved at indgaa paa noget Forbund med Hs. Maj. Kongen af Bogø; han har rimeligvis tænkt: „Nej, det sku' Fanden indlade sig paa, og ikke jeg!" — thi forleden Dag oplyste Bergs trofaste Følgesvend, Hr. Madsen Mygdahl, da han blev spurgt om, hvilke Midler Berg havde til at gjennemføre sin Politik med, at han stolede paa, at Berg vilde faa Hjælp af — Forsynet!

Det maa formodentlig være i Henhold til det gamle Ord, at Vorherre er visse Folks Formynder.

Forandring fryder.

— Ja, De har vel hørt, at vi skal ha'e en ny Krigsminister en af Dagene?

— Det er da vel ikke en Brasilianer fra Lampevejen?

— Nej, der staar i Morgenbladet, som siger, at det har Historien fra en ganske secher Kilde.

— Herre Gud, skal saa virkelig Frede Bojsen have den trekantede Hat, han har ventet paa saa længe? Ja, han er jo ikke saa helt trekantet endda, siger Morgenbladet jo altid om ham.

— Næh, slet saa fredeligt er det nu ikke, for det er nok Oberst Kofoed, som bliver den Udvalgte.

— Kofod, ja er det ikke det, Folk siger, at Morgenbladet begynder at forandre sig svært til sin Fordel?

— Hvorledes mener De?

— Jo, ser De, i gamle Dage stak Bladet sgu ved alle Lejligheder temmelig tydelig en Hestefod frem; nu nøjes det med at prøve, om en ganske uskyldig Kofod ikke kan gjøre samme Nytte, naar man stikker den frem.

Rundrejseplan.

Næppe havde Turistforeningen udsendt sin indbydende Indbydelse til en Hartz-Rejse, før den nærværende dansk-evropæisk-internationale Turistklub øjeblikkelig glædede alle herværende farende Svende med en Indbydelse til at deltage i en Fællestur over Haderslev og Kiel til

Bloksbjerg, Hekkenfield, Lyderhorn, Findmarken, Mundien, Borigundien, Gurolien, Fyrolien, Trapezund, Kolimund, Orknøer, Løxstøer.

Der vil selvfølgelig blive sørget for Deltagernes Bekvemmelighed i alle Ender og Kanter, saa at de, der nogensinde kommer tilbage fra Turen, vil have al Grund til at udraabe: Have vi ikke vel reyst?

Deltagerne behøver blot at forsyne sig med Rejsetæppe og Paraply, alt andet, inklusive sædvanlig Kost og Logis for et halvt Aar, vil efterhaanden blive tildelt dem.

Der har allerede tegnet sig ikke faa Deltagere, saaledes har Folkethingsmand Grev Holstein Ledreborg og Landsthingsmand Ludvig Schrøder allerede taget Billetten, og Pingel og Viggo Bjørnbak siges snart at ville følge efter. Den sidste har dog betinget sig, at der maatte forbeholdes ham en passende Retirade, hvis han ikke skulde kunne holde sig i Odder.

Som Deltagere i Turen kan endvidere paaregnes Ledere af den forulykkede Sømands- og Fyrbøderstrike, hvis Deltagere nok maa ryge, men ikke rejse, i alt Fald ikke med det forenede Dampskibsselskabs Skibe, og Ledere af Murerstriken, hvor Deltagerne saa grumme gjerne maa rejse, men ikke maa faa Lov til at ryge for de slemme Murmestre, men som paa den projekterede Fællestur ville faa Tilladelse til baade at ryge og rejse.

For Mursvendenes Vedkommende er der endvidere paatænkt, at der ved de forskjellige Stationer skal arrangeres særlige Rejsegilder, en Svir, som de stakkels Mennesker jo har været aldeles afskaarne fra i Sommer.

Rejsen vil blive paabegyndt, saasnart det er lykkedes Klubben at rejse de fornødne Møntsorter, og da Rejseudgifterne sikkert vil blive i høj Grad pebrede, skal det efter Forlydende være paatænkt, at Evropæerne og de rene Venstremænd i Forvejen vil lade Formand og Statsrevisor Høgsbro rejse derhen, hvor Peberet gror.

Paa Østergade.

Ved Højbro landed' en Venstremand,
Hans Børster vare saa stride;
Han havde ej hørt om Sofus Schandorph i mange Herrens Tide.

Han havde ej set, at „Greven" faldt
Lidt uventet ud af Legen,
Han havde kun spurgt, at nu det gjaldt
En Revolution „fra nejen".

Nu stod han paa Hjørnet ved Ranck og saa
I Retning af Integade,
Hvor spærrende Færdselen bunkevis laa
Barrikade ved Barrikade.

Da tørrer han sig om Mundlæ'eret brat,
Mens Hjertet i Buxerne bæver,
Han knuger sin gamle Balladehat
Imellem de „danske" Næver.

„Hvor er I henne, I sorte smaa,
I Hørupske Evropæere,
Som „altid paa Benene" man saa,
Saa snart der var Sjov paa Fær'e?

Søger I efter Krudt og Gevær?
Formerer I Bataillonen?
Viser I, Handlingens Dag er nær?
Er „færdig" Revolutionen?

Kalder Benthejmdals Hanegal
Paa Venstres sluttede Rader?
Kæmper som „Løver" hver Radikal
Bag „Rutens" ny Barrikader?

Nej! det er ikke de store Ord,
Som her sig til Handling forvandle!
Af Fremskridtsmænd er her ikke Spor,
Og det er kun sløjt med at „handle".

„Aktionen" har kun et Udslag væ't
Af Kommunalsmøleriet,
Som selv den moralske Fortovsret
Berøver Demokratiet.

De vise Fædre ta'er det med Ro,
Mens Tiden flyver bevinget;
Det gaar saa langsomt, at man skulde tro,
Man var oppe i Folkethinget.

At „Stilstand er Døden" sa'e vi saa tidt,
Især naar vi var forknytte,
Nu staar jeg her for at gjøre Visit
Hos Hørup, men hvad kan det nytte?"

Saa talede han ved Kloakløbets Bred
Og faldt, først i dybe Tanker,
Men bagefter i en Faldgrube ned;
Der brækkede han sine Skanker.

Ikke drille Dyrene!

At »hugge« Milliarder, at »annektere« Land
Og »slette« Paragraffer gaar nok hos Tysken an;

Men, vil selv BISMARCK pille ved »Pressen« dernede,
Saa stikker han sin Haand i en »sittlich« Hvepserede.

PUNCH udgaar hver Torsdag. Pris 2 Kroner Kvartalet. (Enkelte Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle kongl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor, Kjøbenhavn Kronprinsessegade 34.

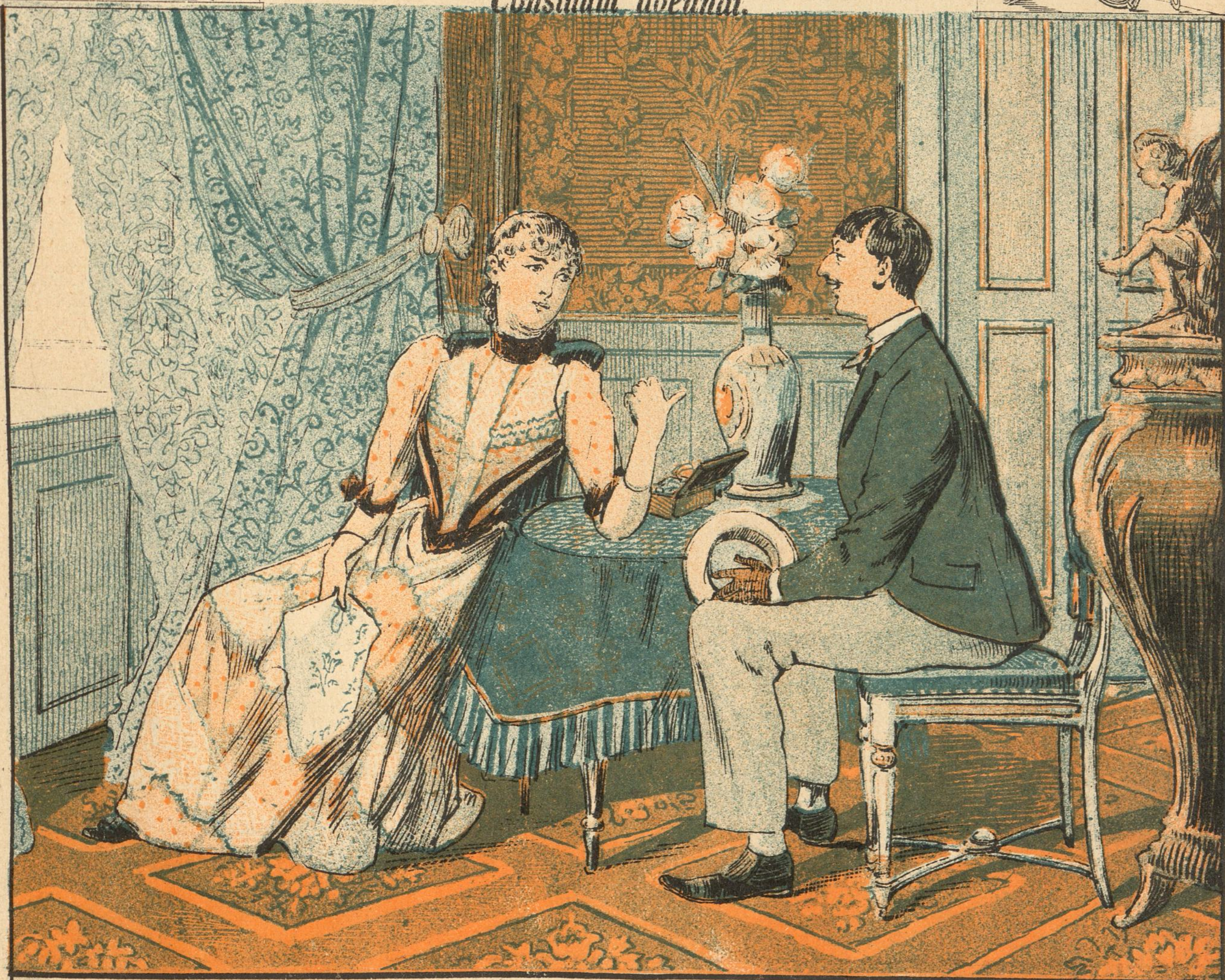
Mapper og Pragtbind til Bladet: 2 Kr.

Redigeret af Angelo Haase, udgivet af og trykt hos C. Simonsen i Kjøbenhavn.

1890. Torsdagen den 31. Juli. Nr. 31.

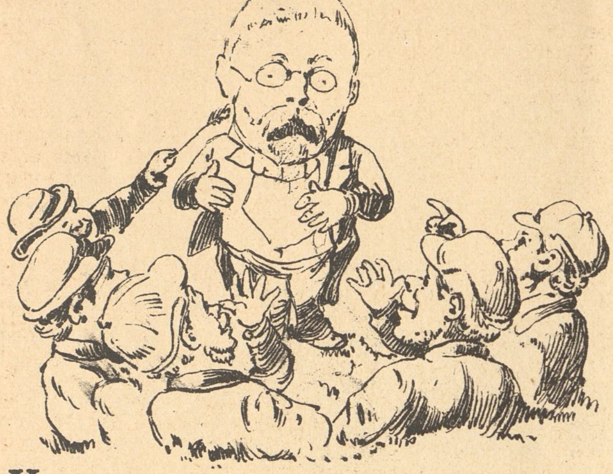
PUNCH.

Consilium abeundi.

— Aah, Hr. Jensen! Vil De gjøre mig den Tjeneste at lukke Døren?
— Men Frøken, den er jo lukket!
— Ja, men jeg mente rigtig nok u d e n f r a.

Mere Niveau-Sænkning.

Vort Venstre, saavel med som uden Revne,
Har tidt nok rost sig af en medfødt Gave
Til sig at føle husvant paa det Jævne;

Imidlertid har Folk, der blot kan stave,
Aldeles ikke svært ved at forstaa,
At Venstres Hjem er egentlig det — Lave.

Hvor meget Lavt der upaatalt kan gaa
Ind gjennem Øret i en Venstrehjerne,
Derom kan jævnlig et Begreb man faa;

Saa det er næppe for en Tvivl at fjerne
Heri, at CHRESTENs Holstebro-Bedrift
Nu staar i Venstre som hans onde Stjerne.

Højt lyder det i Taler og i Skrift,
I Folkeblade og paa Folkemøder,
Hvor før om Hs. Gefærlighed var Rift,

At han var der en højst uheldig Støder,
Som kneb forsigtig ud den Gang, det gjaldt,
Mens Andre skulde lide for hans Brøder.

— Vel sandt, hans Holdning minded' om en Pjalt
Og ikke om en Mand med aaben Pande,
Der blev den »stærke Folkehøvding« kaldt;

Men hvem var det, som da hjalp til at danne
Hin Martyrglorie, der fik en Plads
Hos NOES' og NIELSENs Sølvpokal og Kande?

Hvem trak ham hjemad i Triumf *en masse?*
Hvem satte Synderen paa Formandssædet?
Hvem fyldte de berømte Sylteglas?

Hvem var det, som hans Folkehjerte glæded
Med »Folkefesten« paa Marienlyst
Og strøede Virak for ham der paa Stedet?

Hvem fabled' snart i Vest og snart i Øst
Om »uretfærdig Dom« og hørtes raabe,
At Rettens Pleje led af svare Brøst?

Kort sagt, hvem bredte Kjærlighedens Kaabe
Om »Pjalten«, at den ikke skulde ses,
Men »Helten« sin Oprejsning kunde haabe?

Det var den samme folkelige Kreds,
Som nu henregner BERG til de Heroer,
Hvoraf der mindst gaar tyve paa en Snes,

Som nu i Folkeblade og paa Kroer
Afsløre BERG som pjaltet, »dum« og »feig«
Og ufrivillig Blegdamsvejs-Beboer!

— Men dermed kan dog ikke nogen Streg
Slaas over Flokkens Ros af CHRESTENs Bravhed,
Skjønt Hykleri er Venstres Næringsvej.

— Det illustrerer kun Partiets Lavhed.

En brasiliansk Visit.

Frit efter *„Politiken“*.

Vor største Digter, den eneste, der duer i Norden, har været i Udlandet. Ingen vidste det. Han er vendt tilbage; hele Integade veed det. Den store Digter boer ikke paa Vesterbro, rimeligvis for at være nærmere ved Paris. Han kjender sig selv; naar han paany agter sig udenlands efter „Oplevelser“, vilde han aldrig kunne komme forbi Kvægtorvet. Først naar han har trykket den sidste danske Røgter i Haanden, har han det Svineheld at kunne rive sig løs. ***Fermez la porte!***

Hver Gang Doktoren er tre Aar borte, bliver han tyve Aar yngre. Naar han næste Gang rejser udenlands, kommer han hjem i Barnevogn. Endnu er han uforandret. Det er de samme svinepoliske Øjne, de samme Dævle, der galer i hant Digterhals. Men han er bleven endnu mere Vidunderdoktor end sidst. Hans nyeste Kunststykke forbavsede endog en Reporter, der dog er vant til at omgaas afdøde Brasilianere. Doktoren tog en Latter, og væk var han. Eins, zwei, drei! nix dobbelte Bottom; — to Minutter efter stak han Hovedet frem af en Cigar. Saa var der Fyr i Cigaren, for Doktoren er en meget gemytlig Fyr.

„De har vel meldt Dem til Tjeneste igjen hos Nordens genialeste Georg?“ spurgte vi vor Vært.

„Endnu ikke. Jeg har kun hjemsøgt min Forlægger, — for visse Aarsagers Skyld. Det minder mig om en Historie, jeg en Gang har hørt af vor genialeste Skuespiller. For jeg omgaas kun geniale Folk. Han mødte

en Gang en Flæskesjover i Paris. „God Dag,“ sagde han, „hvad koster Flæsket?“ — „Det koster F. g. m. to Francs Pundet,“ svarede Sjoveren. Ha! ha! ha!

Vi vred os af Latter. Det er ved saadanne geniale Udskud, at den store Digter faar Damerne til at rødme.

„Om jeg igjen vil forsøge paa at komme til Truget i Kjøbenhavn? Nej, F. t. m. om jeg vil. Jeg har moret mig vældig! — Øxeskaft! — Albertine-Duften i den moderne Literatur og Renaissance-Duften i en Svinesti, naar Soen skal kaste. Michel Angelo og mig selv. Jeg foretrækker mig selv. Mig selv boer i Paris.“

Vi har en Gang besøgt Doktoren derovre, for vi besøger alle Mennesker alle Vegne. Der findes ikke Mage til velunderrettet Blad! — Abonnement tegnes i Integade.

Det hændte da imellem, at alle de genialeste Mennesker i Paris drog i Svinefylking ud til Doktoren. Paa Vejen kjøbte vi Blodpølser, Flæskekarbonade, Grisetæer og hvad der ellers hører med til den geniale Doktors aandelige Føde. Sædvanlig lyste Østhimlen med blegbræmmede Natskygger, inden vi dinglede hjem igjen. Aldrig har der derfor været større Sorg i hele Evropa, end den Aften, da Doktoren bad Fanden stoppe Blodpølser paa, at han maatte rejse. Hele Paris drak et Glas med og bar ham hjem. I Triumf. En uforlignelig genial Mand — det var dog ikke mig — holdt Festtalen. Han kaldte ham Poesiens sande Røgter, der røgtede sit Kald som en ægte nordisk Svinburne; og han takkede ham for hans uforglemmelige Historier, der saa ofte havde faaet Nordens Kvinder, ligefra Svinesund til Svinemünde til at rødme.

Et halvt Aars Tid efter gik vi i Ghetto'en i Florens og samlede Abonnenter til vort Blad. To Mænd stod i Maaneskinnet og en livlig Diskussion. Det var vor store Digter, der indviede en Lazzaron i vor geniale Georgs Betydning for Aandslivet i den evropæiske Civilisation. Med sin eminente Kunstforstand bad Doktoren saa mange Fanden'er ryge og rejse i den forbløffede Italiener, at denne sank til Jorden med en øjensynlig miserabel Takkelage. Doktoren svinebandt ham paa Hænder og Fødder og lod ham ligge.

Derefter tømte vi et Anker Vin sammen i en nærliggende Kafé, hvor Doktoren indtegnede to Friabonnenter paa vort enestaaende Blad og fortalte saa uigjengivelige Historier om Malkepiger og Køer og Grise, at vi rejste Svinebørster af Forskrækkelse og Henrykkelse.

Paris og So-rø — Frankrigs gryntende Menneskedyr og Bo-hm!-hm!-Renaissancen i Nordens Literatur — det er for den store Doktor Verdens Centrer — men midt imellem disse to Centrer sidder Georg som den sorte Hjærteprik i hans Liv.

Igno-ran-tus.

Udnævnelser.

Efter hvad der meddeles i flere Oppositionsblade er de Herrer Octavius Hansen og Christen Bergs „Ven“ fra Helsingørs-Udflugten i 1886, Hr. Knudsen, udnævnte til folkevalgte Landsthingsmedlemmer, formodentlig paa Livstid.

Disse Udnævnelser vil sandsynligvis vække overordentlig Tilfredshed rundt om i den „samlede“ Opposition, da de viser, at Tilliden til „Førerne“ atter er i Stigen. De er nemlig „Førere“ begge to; ganske vist er Knudsen kun Forretnings-Fører, men saa er Hansen til Gjengjæld intet mindre end Højesteretssag-Fører.

Vi skal her i Lighed med „Morgenbladets“ Levnedsbeskrivelse af „den nye Krigsminister“ levere et Par Notitser om de nye Landsthingsmænds tidligere Liv. Den ene fabrikerede Handsker til Beklædning af Godtfolks Hænder, den anden bestyrede en Skotøjsfabrik og tog sig af Publikums Fødder. Den første kastede Handsken til sin tidligere Bestilling, da der viste sig noget bedre at faa Fingre i, den anden kastede Rispen, da der ikke var flere „Syle“.

Da de saaledes havde givet Haand- og Fodtøjet en god Dag, satte de sig med Hænder og Fødder mod „Provisoriet“, og det med en saa god Virkning, at den ene blev sat til at bestyre forskjellige Forretninger i Rømersgade, hvilket var en overmaade god Forretning for ham, medens den anden blev betroet at føre Sager i Højesteret for saa godt som alle Venstres Martyrer, og, om det endda har været et Martyrium for hans Klienter, saa har det dog næppe været det for ham selv, skjønt han rigtig nok i et Modgangens Øjeblik udtalte i Retten, at „saa var det ikke længere værd at leve her i Landet.“

Forhaabentlig er han dog nu kommen til den Erkjendelse, at det i alt Fald nok er værd at leve i Landsthinget.

Trykkefriheden leve!

Redaktøren af »*Illustreret Tidende*« er en vittig Mand, der ikke blot faar »Indfald« i Helsingør, men ogsaa kan gjøre »Udfald« i Kjøbenhavn og publicere hele Spalter af begge Dele i sit Blad under Rubrikken

»Indfald og Udfald.
Eftertryk uden Kildeangivelse forbydes.«

Der er kun et Ord for mange i denne Overskrift: den skulde bare hedde

Eftertryk uden Kildeangivelse.

Mere Mandatnedlæggelse.

Daglig Folke-Hjærtet bløder
Ved de mange friske Saar:
„Greven“, Bjørnbak, Pingel, Schrøder
Alle ud af Legen gaar!
Nu gaar ogsaa Kjødets Gang
— Eller Pingels — Jeppe Tang.

Midt i Venstres Lømmel-Alder
Og ved J. A. Hansens Død
Han med Asa-Kjæft i Gjaller-
Hornet gav et vældigt Stød,
Og der blev i Dane-Vang
Glæde over Jeppe Tang.

Ingen Slinger mer i Valsen
Skulde Svendborg Valgkreds se;
Thi han vilde „knække Halsen
Paa den Provisoriske“,
Saadan lød med mandig Klang
Ordene fra Jeppe Tang.

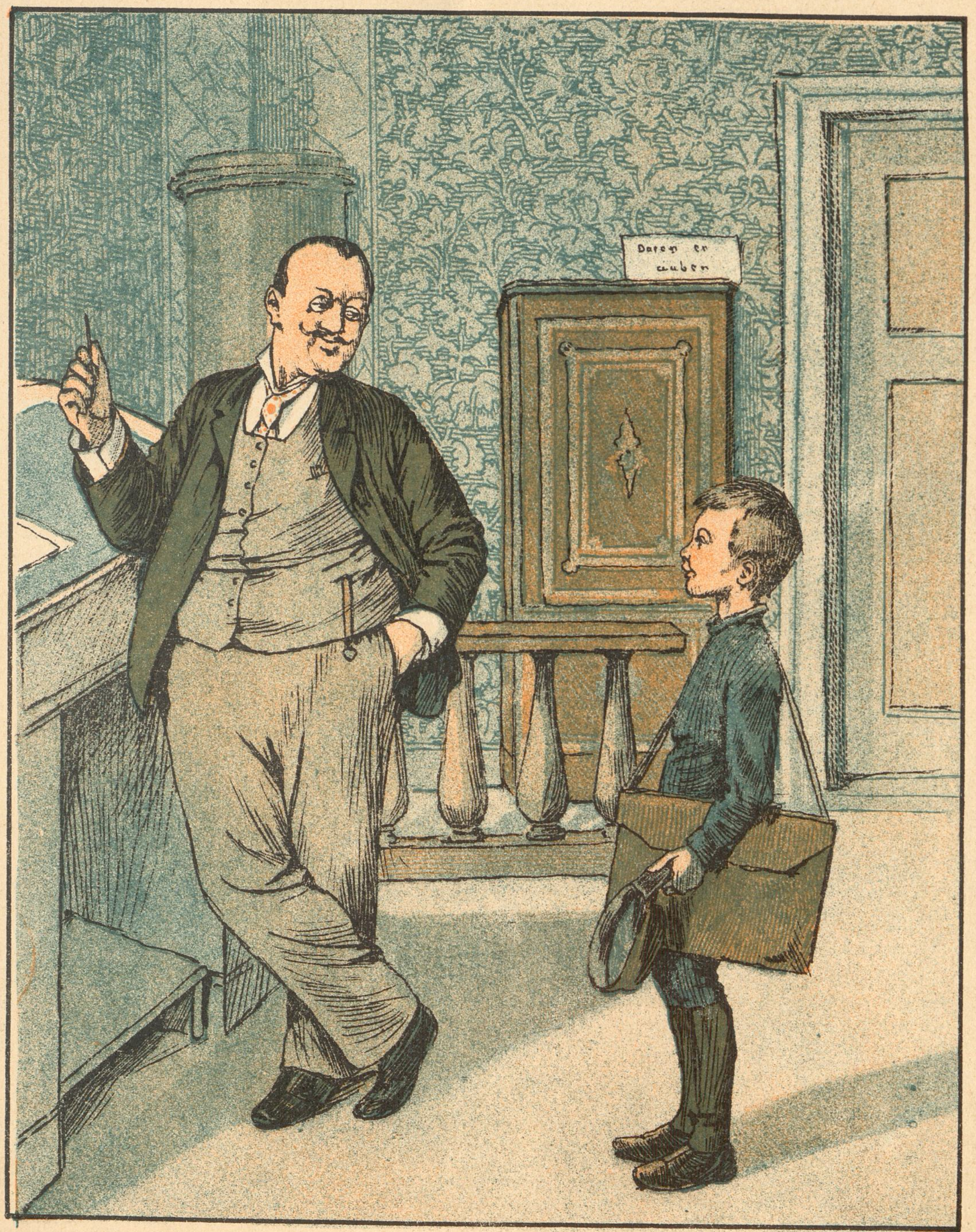
Men da Talerne fra Slusen
Vælted' ham i Folkets Thing,
Gjorde han som Fischers Busen-
Freund et højst mærkværdigt Sving:
Livs- og Hjærte-Træer udsprang
Mellem ham og Jeppe Tang.

Og, da Jeppe rent ud nægted'
Øl-Træer Plads som Folke-Træer
Og for „Renhedskravet“ fægted',
Blev han ikke populær,
Om det saa var Herman Bang,
Aalede han Jeppe Tang.

Selv hans stovte Vælgerskare,
Skrumped ind paa Valgets Dag,
Saa der næstendels var Fare
For et afgjort Nederlag,
Og i Svendborg ingen Trang
Spores mer til Jeppe Tang.

Men det er dog allenfalds en
Langtfra trøsterig Idé,
At han selv nu knækker Halsen
Paa den Provisoriske.
— Fred dog med hans Svanesang!
Vækkenberg er Jeppe Tang.

Omtanke.

— Var han ikke hjemme?
— Næh!
— Lagde Du da ikke Brevet et Sted, hvor han maatte se det?
— Jo, je la'e det paa hans Stol og stak en Knappenaal i Sædet.

Godt regnet ud.

— Naar jeg gaar her fra til Køge Kl. 9 og marcherer en Mil i Timen, og Du starter herfra Kl. 10 paa din Bicyclette; hvor tror Du saa, Du haler mig?

— I Flaskekroen, sagtens!

Pereat Klumppolitiken!

Da Pingel i Aarhus sagde Farvel
Og kvidrede der sin Svanesang,
Da havde han et vidunderligt Held
Med at faa et bevinget Ord i Gang,
Det var, da han sagde sig fri fra Klikken,
Der dyrker og lever af »Klumppolitiken«.

Ubodelig Skade har den gjort
Og ikke blot i det høje Thing;
Nej, Førerne har i Smaat og i Stort
Med alle Faarene kjørt i Ring.
Thi ve over den eller dem, der mukker
Og ikke vil være Nikkedukker!

I alle Forhold at følges ad
Og ikke skille sig fra sin »Klump«,
At æde af samme Sulefad
Og vælte sig i den samme Sump
Og ikke rejse sig op fra Stolen
Foruden Tilladelse — det var Parolen!

»At boycotte« Alle, der ikke var med
Til Et og Alt i Stort og i Smaat,
At exercere i sluttet Geled
En Flok Rekrutter — derom det gjaldt,
Saa de vilde sige Ja og Amen
Til Alt, hvad Førerne havde sammen.

Det gik nu en Tid paa den Facon,
Saa kom det I. A. Hansenske »Krach«,
Og derpaa Albertis Syreballon
Dernede i Kastrup — ak! — den sprak;
Og senere revned adskillige Masser
Af Laanebanker og Sparekasser.

Det aabnede Øjnene paa en Del,
Der ikke var gaaet fra Sans og Vid.
Og »Klumpen« er ikke længer saa hel,
Som den har været i fordums Tid.
Man ser, at der er *„something rotten“*
Og siger til Førerne: »Hold Dem paa Maatten!«

Og Berg og Madsen og Korsgaard faar
Nok ren Besked paa deres Tourné.
At større Spaltninger forestaar,
Det faar vi andre vist nok at se.
Men Berg faar Kjærligheden at føle,
Thi »Klumpen« er bleven til bare Søle.

Paa lysere Dage for Danmarks Land
Nu, Bonden atter er bleven rask,
Vi sikkerlig Alle haabe kan
Alt efter Sommerens store Vask.
Haabefuldt siger vi: »Op af Sumpen!«
Med Pingel synger vi: »Væk fra Klumpen!«

Ved Kaffen.

Fru Juliane Petersen: God Dag, søde Fru Schrøder — nu maa De sige mig, om De saa er kommen i den grønne Bog, som Borup har udgivet over dem, som han skatter højest her i Byen, og hvis De skulde skattes efter Fortjeneste, saa kunde De maaske ikke komme der, for De har vel knap nok de 800 Kr., som der skal til for at faa en lille Skat, eg selv om De ogsaa har det, saa vilde det jo være dumt af Dem at opgive det, for der er saamænd Ingen, der troer, at De har saa meget alligevel, saa naar De bare ikke opgiver noget, saa opgiver saamænd Lignings-kommissionen ogsaa nok at faa noget af Dem, hvad den vel ikke fik alligevel, hvis De ikke kunde faa Kontrabog med den ligesom med de andre Handlende og betale Afdrag til Nytaar, men De kan jo nok tænke, at Petersen var mellem de Højstbeskattede i alle Bladene og er bleven sat op, uagtet vi ikke havde opgivet Noget, hvad der for Resten er skammelig gjort af Borup, som er en rigtig Skattegraver, men vi tjener jo alligevel en kjøn lille Skilling ved det, at vi ikke opgiver noget, og derfor gjorde da ogsaa Petersen en lille glad Aften inde paa Tivoli, hvor Frits Grønbæk absolut vilde have, at vi skulde have et lille Skatkammer for os selv inde hos Nimb, hvad vi ogsaa fik tilsidst, men først saa vi de fynske Dystløbere gaa i Vandet, som hverken løber eller tager nogen Dyst, men ganske rolig lader sig pirke i Vandet med en lang Stang, hvad jeg næsten tror, at jeg ogsaa kunde gjøre, men jeg vilde dog hellere gaa ud fra Klampenborg Badeanstalt end i Søen, hvad der er en temmelig grumset Bestilling, og jeg kan godt forstaa, at Watt hellere vil have sine Artister lidt mere afsides end paa Plænen, hvor alle Folk kunde staa og kritisere, men nu har han jo faaet en Mand til at gaa til Vejrs i en Ballon, som mærkelig nok ikke er Rambusch, men maaske han kan blive engageret med sin Ballongkaptif hos Busch, hvor der jo ikke er saa højt til Loftet og Net, hvis han skulde falde ned. Og vi var jo i Cirkus i tre Aftener i Træk for at faa den Duel at se, som var annonceret i *København* og *Aftenbladet*, og som de jo naturligvis maatte æde i sig igjen, men saa fik vi da Nuvaaté-Forestillingen at se, som jo var noget for Petersen, fordi han i denne Tid gjør sit Indkjøb af Nuvaatéer for Sæsonen og som troede, at han kunde faa nogle gode Ideer i Cirkus, men foreløbig har han kun faaet Ideen til min nye Hat, som De ser, og den har jeg givet ham, nemlig Ideen, imod at han saa gav mig Hatten til Gjengjæld, hvad han jo troede, at han skulde slippe for, fordi vi ikke vilde til Vædde-

løbene i Aar, men han kan tro nej, kan han, og nu maa De undskylde mig, for jeg skal hen og tage Billet til Frederiksberg Morskabstheater, for vi maa jo ud at høre dem synge de uartige Vers i Revuen, som Politiet har forbudt. Farvel, søde Fru Schrøder, og Tak for Kaffe.

Neuer Wegweiser

für Deutsche, die nach Kopenhagen reisen werden wollen oder sollen.

Das Wetter.

Prosit lieber Germane! Ja, das kommt von das, daß Sie im offenen Waggon gestern Abend nach Klampenburg um im neuen, warmen Bäder mit alten Schweden zum Bademänner zu gehen, haben fahren wollen. Da sollten Sie erst den Adam Poulsen gefragt haben. Nun können Sie es so gut haben, wenn Sie vielleicht im Finger und Zehen kaltes Brand bekommen und mit Hüsten und Heiserkeit wie ein königlicher dänischer Kammerbaryton nach einem Privatkoncerte incommodirt sind. Ist aber für Pflanzen und Thierenwelt ein herliches Wetter, und namentlich die Regenwürmer wachsen sich beim vielen Feuchtichkeit so groß, daß Sie sich in dem Hirsch-Lorentzischen zoologischen Garten, den man die „National-Zeitung“ nennt, sich als große Lindenwürmer mit krausen Pferdemahnen und Entenschnäbeln produciren können. Leben aber nicht lang, weil sie nur mit sauren Gurken aus der Falkmännischen Gurkentreiberei gefüttert werden können. Wenn die Gurkenzeit vorüber ist, müssen die Lindenwürmer aussterben. Einige Gelehrte haben gemeint, daß die Lindwürmer, die in diesem Sommer besonders im Jutlande umherkriechen, eigentlich nur Seeschlangen gewesen, welche auf Land gehen, wenn es gut geregnet hat, wie die Aale und die sich im Sorø-See befindliche Schildkrötlein es auch thun. Aber das glaube ich nicht. Die Seeschlange ist doch nur eine Gemeinplätze, der Lindwurm aber ein ganz aristokratisch-heraldisches Thier. Und darum ist er auch der Wurm des Hirsch-Lorentzens geworden. Aber wo die Lindenwürmer husiren, liegt immer ein Schatz begraben. Und der Schatz heisst Ferslew und ist Etatsrath, welche Titulatur bezeichnet, daß man Rath hat sich einer Privatpassion hinzugeben. Der Ferslew hat auch so eine. Wenn er zu viel Geld hat, streut er es hinaus. Gibt aber nicht Gold und Silber, sondern nur Druckpapirgeld. Die Neuigkeiten des Tages sind — aber nun weder stürmet, donnert noch regnet es. Die Lindenwürmer sind wieder ins Erde gekrochen. Gehen wir darum lieber weiter!

Das Dagmartheater.

Wollen wir abonniren? Das muß jeder guter Germane thun, welcher den hochsittlichen Germanenfreund, den edlen Jüngling den Riis-Knudsen, liebt und nicht mit dem Pariserdäne, den königlichen Midassischen Kammerherrn frivolen Boheimlichkeiten flüstern will. Der Riis-Knudsen aber ist wohl kein Elefantritter des Sachsen-Meiningischer Hausorden geworden, noch so ein Ritter, welcher billigen Gemeinreisen nach dem Waldritterhof arrangirt, wie der Severin. Er ist aber ein Ritter ohne Furcht und Datteln, welcher einen neuen Ritt ins alten romantischen Land bereit zu machen ist. Und sein Steckenpferd heisst Rudolf Schmidt. Aber diesem Steckenpferde hat er einen prächtichen Privatställe, worin es von den Riis-Knudsensche Ehrenknappe, der kleine Lobenberg mit allerlei Süßigkeiten gefüttert werden kan. Der Privatstall heisst aber „Für Kritik und Literatur“. Wollen wir also abonniren. Nein! Warum den braven Riis-Knudsen zu betrüben? Liebt ja doch nur Geld auszugeben. Gehen wir weiter!

Sommer-Varsler.

Se saa! — nu kan man glæde sig,
Hvis man er kuldskær a' sig:
Theater-Direktørerne
La'er atter høre fra sig!
Naar disse Herrer Tappen ta'er
Af deres Nyheds-Tønde,
Saa plejer nemlig Sommeren
Først rigtig at begynde.

Riis-Knudsen har gi'et Tonen an,
Som Kunstens fødte Vægter.
Hans Morgenstjerne strutter alt
Af straalende Projekter.
Han med en unævnt Shakespear'sk Pjes
Imod Kritikkens Rotting
Vil værne sig, — det bli'er maaske
Much ado about Nothing!

Til Kunstens Tarv han opslaaet har
Abonnements-Plakater,
Hvor Folk faar Penge til, hvis de
Vil gaa i hans Theater;
Men, selv om han har havt det Held
At smage »*København*«s Ris,
Bli'er Riis'es ny Abonnement
Vist dog hans Fastelavns-Ris.

Som fordum bli'er Hr. Fallesens
Og Holbergs Residens-Hus
Bohémers og smaa sorte Mænd
Af Ære's Assistenshus;
Med en charmant Allegori,
Der ej kan kaldes dunkel,
Har Chefen derfor indstuderet
Paany »*En nyttig Onkel*«.

Ballettens skjønne Stjerner, som
Hans varme Venskab ha'de,
Gaar bag af Dansen, — lige ud
Saagar til Nørregade!
De løser hvert et Stemmebaand,
Som dem til Chefen fletter, —
Som Syngepi'er hos Severin
De danser Operetter!

Hr. Watt den ædle Vandgangs-Kunst
Paa »Søen« har studeret;
Pas paa! Han i Kasino nok
Faar Tonen svært poleret.
Hvis ikke, kan han hos Hr. Berg,
Det gjør saa udelt Lykke,
Faa lært at tale »naabelt Sprog«
I et Spektakelstykke.

Geheime-Etatsraad GULLIVER

i Brobdingnag.

Her gaar det som overalt paa Jord,
Saavel mellem Tamme som Vilde,
At den kan i Lilleput være stor,
Som i Brobdingnag bliver den lille.

PUNCH udgaar hver Torsdag. Pris 2 Kroner Kvartalet. (Enkelte Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle kongl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor, Kjøbenhavn, **Kronprinsessegade 34.**

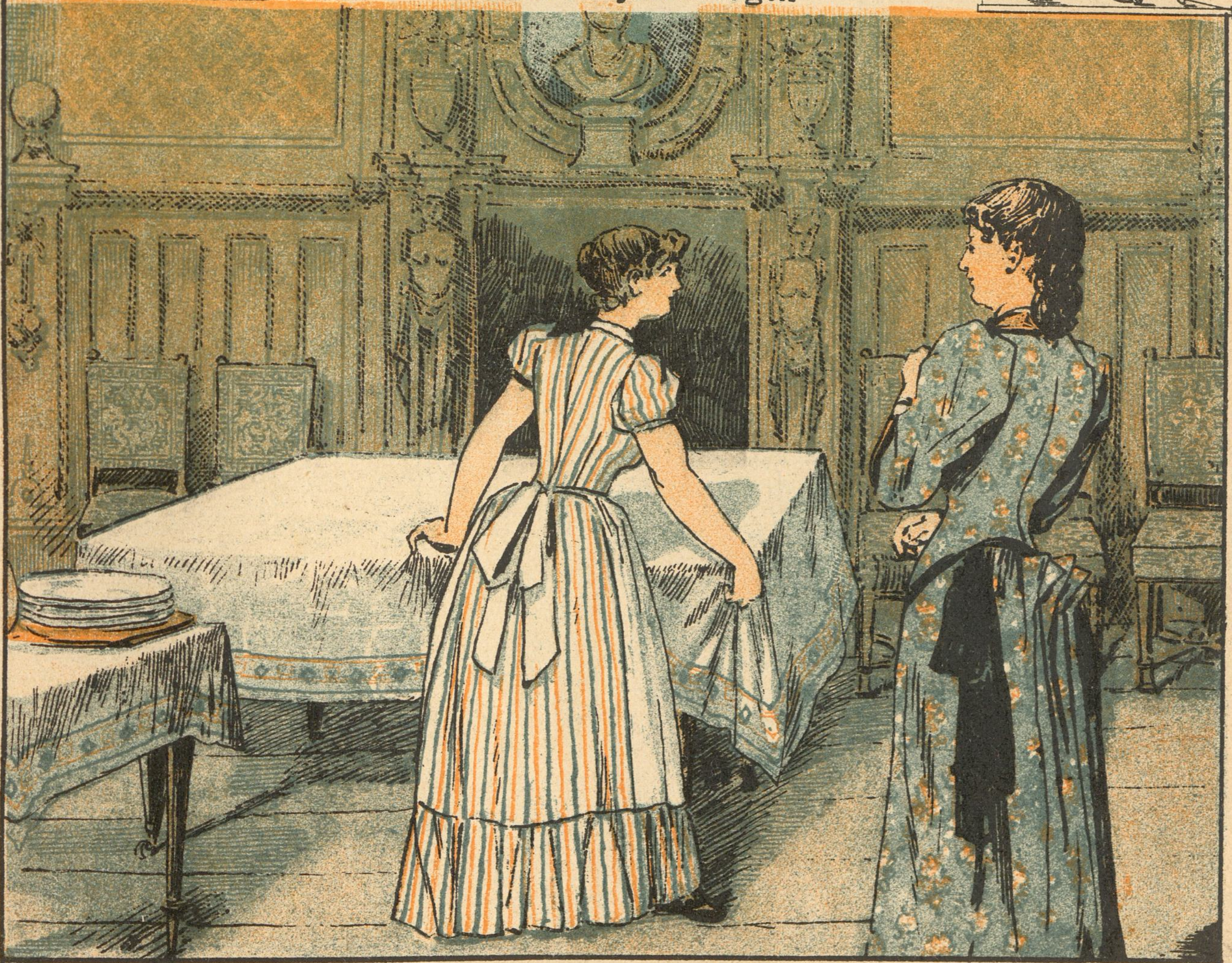
Mapper og Pragtbind til Bladet: 2 Kr.

Redigeret af **Angelo Haase**, udgivet af og trykt hos **C. Simonsen** i Kjøbenhavn.

1890. Torsdagen den 7. August. Nr. 32.

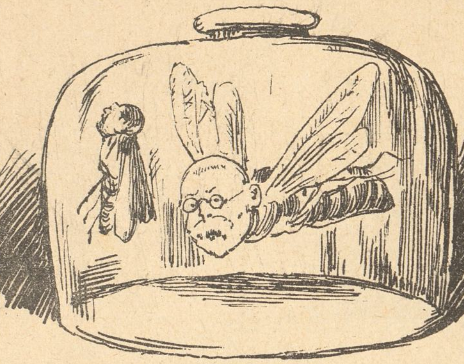
PUNCH.

Sikkert Kjendetegn.

— Mon Peter er kommen hjem fra Skole, Ane?
— Ja han er, Frue.
— Har Du set ham?
— Nej, det har jeg rigtig nok ikke — — —
— Hvor kan Du saa vide, at han er kommen hjem?
— For Katten har gjemt sig under Sofaen!

En ny Rundtenom.

Omtrentlig som en Flue i en Flaske,
Hvis klare Sider let kan gjennemses,
Saalunde farer BERG omkring med raske
Bevægelser i Kreds fra Kreds til Kreds.
Han hører ingenlunde til de dvaske;
Thi han har hjemsøgt godt halvanden Snes!
Og som en Gjenlyd af den store Tromme
Man hører ham endnu bestandig summe.

Men ganske som den merbemeldte Flue
Gaar det med »Enhedsmærket« *qva* Turist,
Trods al den Travlhed, som han bar til Skue,
Er Resultatet stadig lige trist;
Imens han flagrer om i Kampens Lue,
Han løber Panden mod, snart her, snart hist.
Man mærker, at han selv med samt sin Suite
En Udvej fra det Hele kan ej hitte.

I Grunden er det næsten mer end rørende
At se, hvordan de brave Bondemænd
Sig flokker om hans Talerstole, hørende
Paa den berejste CHRESTEN POVELSEN,
Hvordan han stadig summer dem om Ørene
Med »Kampen«, som han rejse vil igjen,
Endskjønt han ikke har selv nok saa liden
En Udsigt til at komme ud af Striden.

Han ejer netop Fluens Egenskaber,
Saa ind i Alt han let nok trænge kan;
Men, skal han ud igjen, er der en »Aber«,
Som langt gaar over begge Tos Forstand:
Ved hver en uset Hindring CHRESTEN taber
Strax Ligevægten og er net daran,
Ja, bliver li'esom Fluen overrasket
Ved, at hans Handling har sig ikke flasket.

Kun en Gang har man set, at han af Legen,
Hvor han er kommen ind, slap ud paa ny;
Det var, da han slap ud fra Blegdamsvejen,
Hvor han et halvt Aar havde fundet Ly;
Dog Æren for det var just ej hans egen,
Men SCHOVs, at Døren opladt blev med Gny,
Thi CHRESTENs Pande og — hans Frihedssind med —
Kun duer til at løbe Døre ind med.

Den skikkelige Gudfader.

Meget frit efter Grimm.

Der var en Gang en Bohêmefader, som havde en stor Børneflok, for han var en Normand. De var nu Alle rejst til Kjøbenhavn for at tjene Midasguld, og saa nedsatte de sig som Mænd af Ære og havde en Kammerchef til Opvartning. Finere kunde det ikke være. Men nu skulde ogsaa hans mindste Pode forsørges, og han vandrede derfor sin vante Verdens Gang ud i Livet for at finde en Gudfader til den Smaa.

Først mødte han en gammel Herre. „Lad mig faa Drengen," sagde den gamle, „saa skal jeg gjøre et pænt Menneske ud af ham, for det er mig, de kalder Romantiken." — „Et pænt Menneske?! Nej, Fy Fa'n hakke mig, det skal vi dog ikke ha'e Noget af," sagde Bohêmefader og gik videre.

Saa mødte han en Doktor med en stor Kopipresse under Armen og med en lille Doktorbro'er, der holdt Slæbet paa hans Martyrkaabe; men den var hjemmelavet. „Lad mig faa Drengen," sagde Doktoren, „saa skal han komme i den sorte Gryde i Integade og faa fast Ansættelse ved Alt, hvad der duer i voresches Norden, for jeg er et Overmenneske." — „Nej, mange Tak," sagde Bohêmefader, „kan Du bruge ham som Løbedreng, saa vær saa artig, men jeg er bange for Børne-Sygdomme."

Tilsidst mødte han en skikkelig Mand med Slobrok og Nathue paa. „Jeg kan se paa Skikkeligheden, at Du er den kjøbenhavnske Kritik," sagde Bohêmefader henrykt: og saa snakkede han Maalstræv for at gjøre sig behagelig. „Vill Dere vari Gutfar till gutten min?" sagde han. „Ja nok," sagde den Skikkelige, og saa blev den Lille døbt *„O ve!"* og kom i Huset hos sin Gudfader.

Da Drengen var ganske lille, kunde han allerede pifte i Fingrene og spytte meget længere end alle de andre Drenge i Gaden; og saa tog han Hyre som Pirat. „Saa ung og allerede saa havareret!" sukkede hans Gudfader. „Men jeg er skikkelig, derfor skal Du faa Lov at sejle af for denne ene Vandgangs Skyld."

Lidt efter kom han i Kompagniskab med nogle andre Smaadrenge. De vare Allesammen Nitter og Medlemmer af Johan-nitter-uordenens første Klasse. „Skal vi lege Avis?" sagde Drengene; og saa legede de Avis, saa at O ve fik Sort paa Hvidt for, at han var en Umulighed.

„Nu skulde jeg egentlig gjøre det af med dig," sagde Kritiken og rynkede Panden. Men den Lille bad saa pænt for sig og lovede, at han aldrig mere skulde gjøre Halloj med Hofmusiken. Saa slap han.

„Certosa!" raabte Drengene, for det betyder paa Dansk: „Jeg er en Umulighed," og saa piftede de, saa det skingrede. Men, naar de vilde være rigtig vittige, sagde de: „A! A!" og saa fik de Strambux, men lige lidt hjalp det. Saa var der en Gang en Theaterdirektør, der laa syg af Dagmare-ridt og kunstneriske Fornemmelser. „Jeg skal nok hjælpe ham!" sagde *O ve*, skjønt han meget godt saa, at Kritiken allerede havde den Syge fat i Haartoppen. Saa endevendte han Direktøren og gav ham det glatte Lag i Drengenes Avis, og en bedre Anbefaling kan ikke noget Menneske faa.

„Nu kan det være nok!" raabte Gudfaderen. „Jeg er meget skikkelig, men jeg lader ikke Børn gaa mig

i Næringen!" Saa tog han lille *O ve* ved de opstaaende Flipper og førte ham ned i sin Hule.

Der brændte tusinde og atter tusinde Lys i uoverskuelige Rækker. De var inddelte efter Bestillinger, men nogle af dem var satte under en Skjæppe; den ænsede Gudfaderen slet ikke. En hel Række Lys flimrede kun et lille Øjeblik, saa gik de strax ud igjen. „Det er den højeste Oplysning," forklarede Gudfaderen, „men det er Spermacet fra Integade, og det holder ikke i Længden." Et andet Lys var allerede lige ved at gaa ud, fordi det stod i en Rumlepotte. „Men nu er hele tre Mennesker gaaet paa Tournee for at pudse det," sagde Gudfaderen. „Til Oktober flammer det jo op igjen som et Juli-Lys." Et tredie Lys var kun en brændende Hasselkjæp og lugtede af brændte Protokoller. „Det kniber at holde det vedlige, siden Voxfabrikanten er rejst til Schweitz," lo Gudfaderen; men nu giver vi det et lille Dryp fra Rumlepotten, saa holder det nok Dyrehavstiden ud."

„Ja, — men hvor er mit Lys henne?" spurgte *O ve* ganske bange.

„Praas!" svarede Gudfaderen og viste ham en Stump, der bare kunde ose. Forskrækket faldt den Lille paa Knæ. „Aa nej! — Lad mig holde lidt endnu! Saa skal Du faa et Friexemplar af „Menneskedyret" eller af „Frøken Lilis Dagbog" eller af Noget, der er endnu meget værre! — Hvad vil Thor Jensen sige? Og hvad vil alle københavnske Skolepiger sige? — Lad mig holde mig lidt endnu, hører Du?"

Men Gudfaderen trak paa Skulderen og pustede paa Praasen.

„Lad være! Lad være!" skreg *O ve* og trak sin Kaardestok, for det havde han lært af de andre Drenge. „Du kan slet ikke gjøre det af med mig, — jeg er umyndig, rædsom umyndig! Du maa først gjøre det af med min Kurator."

„Umyndig?" sagde Gudfaderen. „Er Du saa stor en . . . . . Bohême, at Du vil benytte dig af det? Det er en anden Sag. De smaa Bohêmer hænger man op, de store lader man løbe ud."

Saa heldte han Praasen og lod alt Voxet løbe ud. Men Tanen ligger i Badstuestræde, — og der ryger den endnu.

Punchs lille-nordiske Skolemøde.

Samtidig med at Lærerne holder Skolemøde, har *Punch* foranstaltet et Skolemøde af Skoledrenge, der ved denne Lejlighed vil tage Lærerne ordentlig i Skole. Ved Mødet vil efterhaanden følgende Emner blive satte under Forhandling:

1. Om Karaktergivningen i Skolerne, særlig med Hensyn til, om mg. eller ug. skal anses som Minimumskarakter.
2. Om den saakaldte rhytmiske Sammensang eller om Klø efter Noder bør afskaffes.
3. Skolehygiejne, hvorunder falder følgende Spørgsmaal.
   a. Om Skadeligheden af Spanskrør for den opvoxende Slægt.
   b. Om ugentlig Maanedslov og dens Forhold til Sommerferier.
   c. Hvad der kan gjøres for at skaffe godt Vejr til Feriefesterne i Tivoli?
   d. Om Paalæg paa Skolemad.
   e. Hvad kan der gjøres for at skaffe ubemidlede Skoledrenge gode, lange og rygelige Cigarstumper?
   f. Om hygiejniske Madkasser.
   g. Om hygiejnisk Knaldviskelæder.
4. Om Forældre-Opdragelse og deres Forhold til Livet?
5. Hvorledes bør Drengene stille sig overfor Nutidens religiøse, politiske og sociale Spørgsmaal.
6. Drengenes Forhold til Afholdssagen, Sædeligheds-sagen, Fredssagen, Arbejderssagen og Hvad-vi-vil-Sagen.
7. Om fælles Undervisning af Drenge og Piger og om man bør forlove sig, medens man gaar i Skole.
8. Er det rigtigt, at Forældre sætter deres Børn i Skole?

Gode Venner.

Motto: Venskab er dog det egentlige.
Fanden og hele hans Armé
raspe i Fruentimmerne!
Fritz Jürgensen.

Og hvis I vil høre en dejlig Sang,
Vil nu jeg begejstret kvæde
Om blodige Pander, om Ærens Krav
Og Venskabets Magt og Glæde.
Jeg synge vil om en Frøken, som
Nok var med en Frue dubleret,
Thi Frøk'nen var Skolerytterske,
Men ikke i Frihed dresseret.

Det var i den skjønne Have, hvor
Det aldrig var godt at være,
Naar man gik derind med „gammel Gjæld",
Forklædt som en „Mand af Ære".
Fra Havens Skygger lød mørke Sagn
Om „Nasen und Duellanten";
Men denne Gang gik det omvendt, — nu
Kom Rahden til Lieutenanten.

Han gik nu og holdt sin Rahdenkop
Imellem de tapre Fingre;
Da hørte man kjærlige Venskabsord
Med Et gjennem Haven skingre.
Og Ordene lød, — som Bentheims Blad,
Der kjender den tyske Tunge,
Har skrevet paa Cirkus-Tysk-Brasiliansk —:
„Sie sind einer (!) dummer Junge!"

At det var et skjønt Exempel paa,
Hvor højt de hinanden skatte,
Kan Alle, der har lidt Hesteforstand,
Selvfølgelig sagtens fatte.
Af lutter Venskab vor Lieutenant
Tilsidst — ja, De veed hvordanne, —
Skamferte den arme Ægtemands
Formodentlig ømme Pande.

O, fryd dig, mit Land! — Din Ære stolt
Kan værnes af raske Dragoner,
Naar Venskabets Baand forbinder dem
Med Heste og tyske Baroner!
Hvor „Dumme Peter" er Viddets Tolk,
Den danske Soldat er kapabel
Til kjækt i Manegens Røg og Damp
At slaa paa sin tapre Sabel!

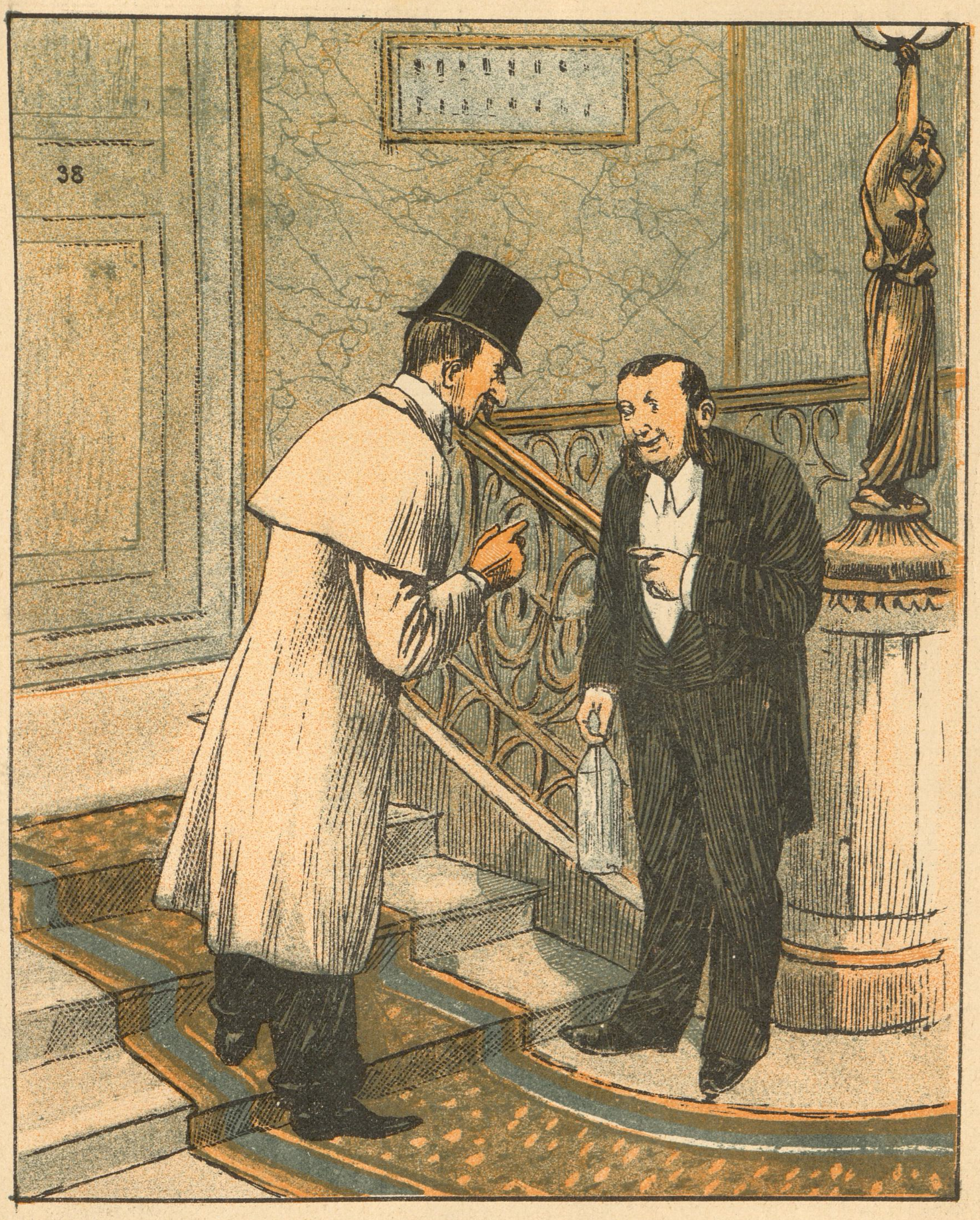
Men Fruen — nej, Frøk'nen, — nej Fruen, som
Fra skummende Hesterygge.
Ser ned paa de mandige Heltes Færd
Og paa deres Venskabsstykke,
Hun smiler nu skælmsk bag sin Ridepisk,
Gjør dobbelte Spring i Højden
Og hvisker til Løvegaarden ned:
Ich weiss, was es soll bedeuten!

Sygemeldt.

— Kan De ikke hjælpe en fattig Mand, Herre? Jeg har mistet min Stemme og kan ikke arbejde.
— Er De Korist eller hvad?
— Nej, — jeg raaber med Rejer.

Egen Erfaring.

— Er Baronen hjemme?

— Det veed jeg ikke, men De kan bare lukke den Dør op. Faar De en Støvleknægt i Hovedet, saa er han hjemme.

Nedad „Bakken"!

Mel.: »Du er rig, Du er dejlig, o Syd!«

Nu er Dyrehavstiden forbi:
Alle Kunstnerne ude paa Bakken,
De har Benene taget paa Nakken,
Og de stævnede hjem fra det fri'.
Der var gruelig magert Halloj,
Næsten slet ingen Penge at finde —
Ak! Da Murerne mured' sig inde,
Maatte Bakken i Aar blive sløj.

Men omkring i det øvrige Land
Kan man se paa, at Godtfolk fornøjer
Sig med den Slags Dyrehavsløjer,
Der gaar snart over Alles Forstand.
Her vi ser, at en ung Redaktør,
Der har holdt først et Leben saa syndig,
Selv fortæller, at han er »umyndig« —
Dertil hør' der Humør og Honnør!

Hist vi skuer den Bergske Terzet,
Hvor den farer i Vester og Øster!
Ja, og styret den faar sine Lyster;
Men endnu er nok Berg ikke mæt,
Skjønt for Klap han har mest faaet Klaps
Og alvorligt, hvad man kalder »Rent paa« —
Ja, det tænkte vist, Berg, Du for sent paa?
Den var bedsk, denne Sommerens Snaps!

Selv i Holbæk, det trofaste Amt,
I. A Hansens og Tschernings Enklave,
De en hæslig Ballade ham lave —
Deres Hilsen, den faldt noget klamt.

Da han der dem forkyndte Visit,
Og et Møde han lod dem bebude,
Ak! saa bad de ham helst blive ude —
Det har dog vist generet ham lidt!

»Enhedsmærket« fik sagt den Besked,
At Knud Jensen og Pedersen mente,
At han splitted', men ikke forente,
At han ej bygged' op, men rev ned,
Og at hans og at Fællernes Vid
Var de allerhelst fri for at høre,
Thi man mente, det kun vilde føre
Til at øge paa Strid og paa Splid.

Men en Dyrehavsbakkeartist,
Hvem man fordum har jublet i Møde,
Medens Hjerter og Aasyn de gløde,
Han kan ærlig talt nok blive trist,
Naar han pludselig ser sig forladt
Som en helt reducert Mester Jakel —
Stakkels Berg! forhen Bakkens Orakel!
Lykkestjernen — den flimrer saa mat!

Rejsebreve

af

Gjell Karlerup.

(Murer-, Smede- og Tømrergade. Stilfuld Bygning i Evaldsgade. Sagkyndig Vurdering af Thorvaldsens Værker. Spruttende Frokost i Café du Pin. Jeg klapper en Kat. Borgere og Borgermænd. Hexeprocesser. Trediveaarskrigen).

Længere hen mod Ladegaardsaaen mærkes det interessante Gadekomplex: Murer-, Smede- og Tømrergade, saaledes kaldede efter de tilsvarende Haandværkere, der have været beskjæftigede ved Opførelsen af alle Husene her. Der er ikke et eneste Hus, uden at baade Murere, Smede og Tømrere have havt deres Fingre med i Spillet ved dets Bygning. Dette skal, efter hvad der fortælles, forøvrigt ogsaa have været Tilfældet med Nabogaderne, Thaarups-, Vessels- og Evaldsgade, men da sidstnævnte Gader særlig ere knyttede til Mindet om vore større Digtere fra Slutningen af det foregaaende Aarhundrede, der, som bekjendt, her havde deres Hovedtumleplads, har Kjøbenhavns Gadeudvalg viseligen foretrukket at opkalde Gaderne efter disse Digtere. I Evaldsgade, ligeoverfor Smedegade, fængsles vort Blik af et sælsomt gammelt Hus med udtrædende øvre Stokværk og tungt overfaldende Tag, diverse Karnapper og runde Spidsbuevinduer, samt smaa træindfattede Vinduesruder, rigt kaseterede Trælofter og hele det øvrige arkitektoniske Tilbehør, som man fra foregaaende Breve jo ved, at jeg er Fandens bevandret i. Alt dette arkitektoniske Bavl glimter mat i det svage Skjær fra en Gadelygte. En forbigaaende Borger fortæller os, at det ikke er her, Albert Thorvaldsen er født. Dette er mig en velkommen Anledning til at give min Besyv tilbedste om denne fremragende Kunstner.

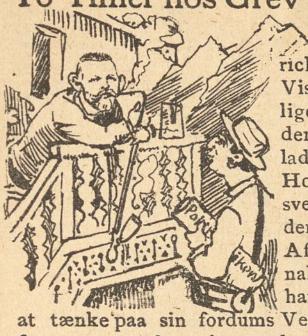
Albert Thorvaldsen! Intet menneskeligt Navn er helligere i Kjøbenhavn. Hvad ved jeg om ham? Masser naturligvis. Det er for Resten unægteligt, at mange af hans Figurer ikke af os kan nydes umiddelbart, men maa ses igjennem Tidsperspektivet for at kunne vurderes. Men Thorvaldsen har foruden saadanne Figurer, der er i Tidens Baand, ja stundom synes bagbundne af disse, skabt frie Kunstværker, der have Evighedens Præg. Som f. Ex. hans Apostle, der helt igjennem er fuldbaarne Mesterværker; Karakteriseringen er sikker og klar og, mærkeligt nok, ikke tenderende mod Karikaturen, hvad man jo skulde vente, men beaandet af Skjønhedens forskjellige Begivenheder, Draperibehandlingen baade bred og elegant. Jeg forstaar mig jo paa de Dele, og det gjør mig ondt, at Albert er død, da han naturligvis vilde være bleven kisteglad over at vide sig beundret af en Himmelhund som mig.

Vil man indtage en Smedegadisk Forfriskning, saa behøver man blot at gaa ind ad Porten til Nr. 15, idet man ad denne Vej naar til den af mig i et tidligere Brev omtalte Café du Pin. Staar Køkkendøren aaben, kan man se Bøfstegen sprutte paa Ovnen — eller er det maaske Frikadeller? Hvad ved jeg? — Da jeg kom her første Gang, en hundekold Foraarsdag, var der ingen Andre til Stede end Madammen, der sad og strikkede, en lille livlig Borger, der snakkede med hende i den gemytlige jydske Dialekt, og en hvid Kat, der sad paa Ovnbænken og spandt. Og mens jeg spiste min Karbonade — det viste sig nemlig, at det hverken var Bøf eller Frikadeller, der havde spruttet i Køkkenet — og drak en Bajer til, passiarede jeg saa godt, jeg kunde — og det var daarligt nok, det skal jeg villig indrømme, thi jeg sætter mindre Pris paa at være Sprogmand end Kunstkjender — med den sindige Matrone og den lille, livlige Borger og strøg den spindende Kat ned ad Ryggen; Dyret anede ikke, at det var en af de berømteste danske Digtere, der gjorde det den Ære. Udenfor bed Kulden Folk i Tæer og Næsetippe, og i Køkkenet spruttede og brasede og spruttede Lammesteg med Agurkesalat, Bankekjød med Snittebøner, forloren Pilskade u. s. w., som om hele Blaagaardskvarteret skulde bespises. — Der kan I se! Kom nu og sig, at jeg ikke ogsaa kan være gemytlig, naar jeg vil!

Da jeg kom udenfor, mødte jeg en bred Borgermand, der gik og smøgede af sin lange Pibe, medens han langsomt slentrede af Sted med Haanden i Lommen og fremskudt Mave.

Lad os nu snakke lidt om Hexeprocesser. Ved mit første Besøg i Blaagaardskvarteret gik jeg hele Tiden omkring og var indædt skrupgal i Hovedet over menneskelig Overtro og Dumhed, idet jeg nemlig var kommen til at tænke paa Middelalderen og alle dens Marterredskaber, nærmest ved, at jeg tilfældigvis var kommen til at se en Knibtang i en Isenkrambutik. Jeg vil raade mine ærede Læsere og særlig alle følsomme Læserinder til at tage sig i Vare for at kaste Blikket ind i Isenkrambutikker, Bandageudsalg eller Slagterboder, da Fantasien herved let kan hidses paa en uhyggelig Maade, saa at man kommer til at tænke paa Middelalderen med dens Tommeskruer, Pinebænke, Lemmefravridningsmaskiner, Radbrækningshjul etc. Vel deler jeg ikke den naive Opfattelse, at Flertallet af de Tusinder af Kvinder, der ofredes som Hexe, var uskyldige Lammeben;

To Timer hos Grev Holstein-Ledreborg.

Medens Bismarck paa Friedrichsruhe glæder sig ved at modtage Visitter af alle mulige og umulige evropæiske Journalister, sidder den stakkels Ledre Borggreve forladt og næsten forglemt paa sit Holsteinsminde nede i den frie sveitsiske Republik. Da »Punch« derfor sidste Torsdag læste i sin Aftenberlinger om et nyt Journalistbesøg hos Bismarck, blev han ganske blød om Hjertet ved at tænke paa sin fordums Ven fra Blæsenborg og sendte derfor samme Aften sin uundgaaelige Reporter Henrik Crawling af Sted til Sveits for at opdage, om Greven skulde have et eller andet bag Ørene.

Vor Reporter kom lykkelig og vel til Grevens Bopæl, en Villa i Sveitser-Stil med en særdeles indbydende Sveitserhave og tilhørende Sveitserpavillon foran. Efterat han havde afleveret sit Visitkort til en Sveitser, der stod ved Indgangen, blev han øjeblikkelig ført ind til Greven, der netop sad ved sit Frokostbord og delikaterede sig med en Sveitserbitter. Efter at Greven havde bedet vor Reporter om at tage Plads og lade som hjemme, yttrede han, at det overraskede ham, at der dog var een Journalist, der havde haft Mod til at besøge ham. Vor Reporter svarede beskedent, at han havde dog aflagt Visiter, hvortil der krævedes større Mod end her. Han havde for Exempel en Gang besøgt en afdød brasiliansk Generalkonsul og to levende Thronprætendenter fra Tugthuset i Rostock.

»Ja«, sagde Greven, »jeg veed jo nok, at De danner en hæderlig Undtagelse; men i det Hele er Pressen umaadelig fejg. De kan tænke Dem, at der er Blade, som jeg har understøttet, og som endnu skylder mig, jeg vil ikke sige hvor mange Penge, men som dog ikke har havt Mod til at forsvare min Afgang.«

Vor Reporter mente dog, at »Politiken« havde gjort, hvad den kunde.

»Politiken«! sagde Greven, »men hvad kan det nytte? Hvorfor har Hørup ikke taget sin Hasselkjæp og adresseret den til Kongen af Bogøes Rygstykker? Fordi han ikke tør! Han veed godt fra Krigen med Livjægerne, at, naar det kniber for ham, saa er hans Garde i Badstuestræde ikke bange for at kompromittere sig paa samme Maade som Kjøge Landeværn. Og hvad kan det nytte?«

Vor Reporter mindede dog om, at »Politiken« adskillige Gange havde vist Mod og Mandshjerte i Straamandsperioden.

»Ja, mange Tak« gjenmælede Greven, »men han havde jo ikke Mod til at beholde sine Straamænd, skjønt Straamandsloven var bleven indbragt af mig i Folkethinget og forkastet efter alle Venstres Regler. Nej, den eneste Gang, jeg synes, at »Politikens« Redaktør har udvist borgerligt Mod, det var, da han lod være at lægge Sag an mod en navngiven Mand, som i »Avisen« havde kaldt ham en »Æreskjænder«. Jeg veed af egen Erfaring, at der hører Mod til at bære den Titel; og jeg gik heller ikke til Domstolene i den Anledning; for hvad kan det nytte?«

Vor Reporter tillod sig dog at ytre, at Hørup ogsaa en anden Gang havde vist et aldeles ubegribeligt Mod, nemlig da han ansøgte Estrup om en Plads som Embedsmand eller Haandlanger under Provisoriet.

»Aah«, mente Greven, »det har vist bare været, hvad han selv kalder »en grovkornet Spøg«; det har vist ikke en Gang bragt hans Ven Dønnergaard ud af Balancen.«

Vor brave Ven Henrik Crawling mente nu, at det var bedst at trække sig tilbage i Tide, og tog derfor en hjertelig Afsked med Greven, der endog fulgte ham lige til Døren, dog næppe for at overtyde sig om, at der ikke manglede nogle af Sølvgaflerne.

---

nej, sikkert vare af ti gamle Kjællinger mindst de elleve gemene Hexe, der red paa Kosteskafter og fabrikerede Hexemel. Men ikke desto mere kan man bande paa, at Tilstanden ved Hiernernes ægyptiske Formørkelse under de protestantiske Troes-Stridigheder var rav — pinende — splintrende fjollet; og at mangen Mutter, der om Middagen ansaa sig selv for jævn skikkelig, om Aftenen sad i Hexetaarnet, wie Karudsen i Pæretræet, og at man næste Morgen kunde kjøbe hendes Liv for 4 Skilling.

Jeg havde svær Lyst til endnu at diske op med, hvad jeg har lært i min Skoletid om Trediveaarskrigen. Imidlertid — Der er jo en Del at ramse op herom, og Brevet er allerede langt. Jeg skal derfor indskrænke mig til med min sædvanlige Vittighed at gjøre den Bemærkning, at Trediveaarskrigen efter Gustav Adolfs Død paa Valpladsen ved Lützen (1632) ligner et Skakspil, hvor begge Dronninger er faldne, og at Banér er et Taarn og Torstenson en Springer. Jeg skal endnu kun tilføje, at Trediveaarskrigen endte ved Freden til Münster og Osnabrük, den saakaldte westfalske Fred, i Aaret 1648.

(Fortsættes.)

Ædel Kappestrid.

Jeg synger inte om den Slags Blade,
Hvorpaa der bare kan koges The,
Men om »*Organet*« i Integade
Og »*København*«, som begge elskede
Zola la la la la la, Zola la la la la o. s. v.

Da »*Politiken*« af Jord er kommen
Og bliver en Gang i Jord nedlagt,
En »*Jord*« den dyrked' i Helligdommen,
Som var forfattet af, rent ud sagt,
Zola la la o. s. v.

Bagefter var »*København*« paa Fær'e
Og glatvæk »*Menneskedyret*« ga'e
For den Slags Svine-Steg at fortære,
Som, reverenter talt, skrev sig fra
Zola la la o. s. v.

Da paatog Bentheim sig at fortælle
Lidt om en ny Feuilleton igjen,
Som hedder »*Penge*« og med Tugt at melde
Forfattet er af ingen anden end
Zola la la o. s. v.

Men O. Ve! Rode, som vist maa trænge
Til Sagsomkostninger, skrev som saa:
»I København kan man bruge Penge,
Og dem kan herlig jeg tjene paa
Zola la la o. s. v.

Og »*København*« er jo dejlig, naar man
Blot de nødvendige »Penge« har,
Og »*Penge*« ganske natyrlig faar man
Saasnart til Pengegris kun man ta'er
Zola la la o. s. v.«

Og »*Politiken*« ved den Devise
I Hætten blev baade gram og vred,
Og saa begyndte en »Penge«-Krise
Iblandt to Hunde, hvor Benet hed
Zola la la o. s. v.

At lære Rode Dyd og gode Sæder
For haabløst Bentheim erklærede,
Og det er troligt nok paa slige Steder,
Hvor med »*Besøg*« man beærede
Zola la la o. s. v.

En Konkurrence er snart i Gænge
Om samme lovende Aandsprodukt
Man gav hinanden rene Ord for »*Penge*«,
Fordi man elsker som Læsefrugt
Zola la la o. s. v.

Saadan det river ud i en Flænge;
Thi Verden er nu en Jammerdal,
Og hvad gjør den Slags Folk ej for »*Penge*«,
Som kaaret har til deres Ideal
Zola la la o. s. v.

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

Nordisk Feriefest i Kongens Have.

Hvor Ja og »Ammen« Hjertesprog
Var blandt de Militære,
Sig fryder nu hver Pædagog
I Skoletugt og Ære.

Her lyder Sang og Strengespil,
Hvis Aarsag man formoder,
At en Svingom nok vanker til
De bedste Hofmanns-Noder.

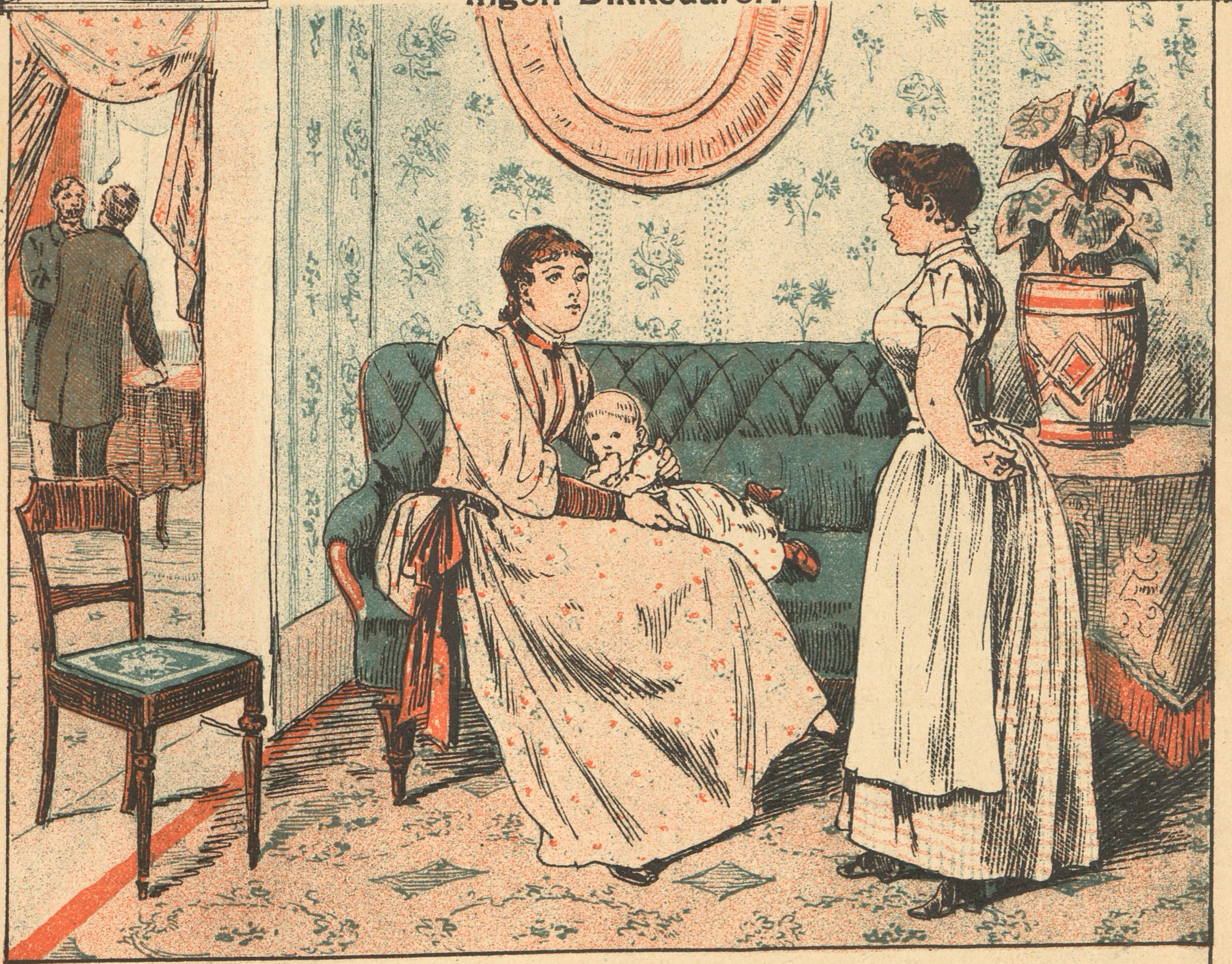
PUNCH udgaar hver Torsdag. Pris 2 Kroner Kvartalet. (Enkelte Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle kongl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor, Kjøbenhavn, Kronprinsessegade 34.
Mapper og Pragtbind til Bladet: 2 Kr.

Redigeret af Angelo Haase, udgivet af og trykt hos C. Simonsen i Kjøbenhavn.

1890. Torsdagen den 14. August. Nr. 33.

PUNCH.

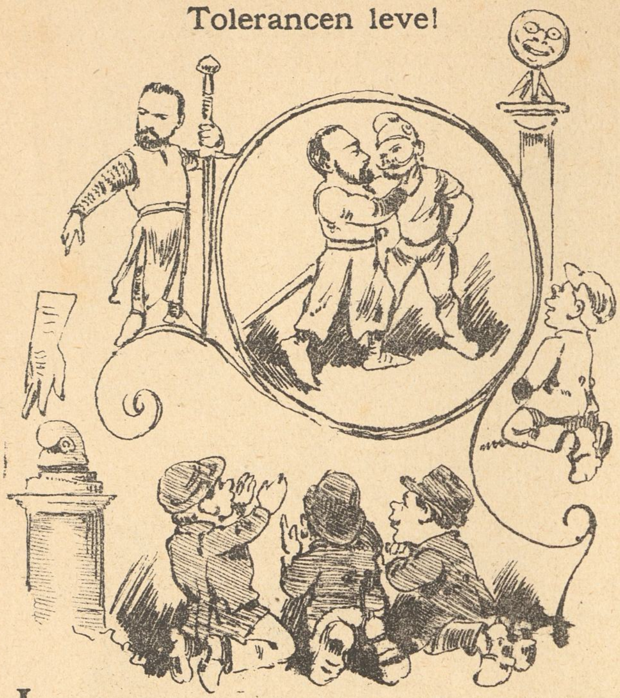
Ingen Dikkedarer.

— Naar Du giver den Lille det varme Bad, Marie, maa Du først stikke et Thermometer ned i Vandet for at se, om det er tilpas varmt.

— Det behøves saamænd slet ikke. Naar han bliver rød, er Vandet for varmt, og bliver han blaa, er det for koldt; det veed jeg godt.

Tolerancen leve!

Lad Højres lille Flok kun prale
Med, hvad den kalder sit Program,
Og lad den bare anbefale
Sit Dukketøj som første Klasses Kram,
Ja, lad dem kun til Sammenhold opstramme
Hver Hykler eller Idiot,
De har jo nemlig kun det samme,
Og ét Program er ikke no'et.
Nej, kom til venstre Fløj, min Kjære!
Der har vi Meninger i Snesevis,
Programmer, li'esaa mange det skal være,
Altsammen for en billig Pris.
Et Standpunkt man for to Rigsorter,
En Mening for en gammel Tremark faar,
Dem har vi flere af end rene Skjorter,
Hvis Aarsag med de sidste længst vi gaar.

Naar **Frede Bojsen** kaster grum sin Handske
Til Rømersgadens Nihilist-Moral
Og anbefaler Folk at være »danske«
I Sind og Skind i **Frejas** Sal,
Saa har man Lov at tro paa **Fredes** Lære
Og sværge paa hans nationale Snit;
Men man kan ogsaa lade være
At ta'e sin Mening paa hans Møens-Kridt;
Thi, naar hans *Morgenblad* fortæller,
At Socialisterne er pæne Mænd,
Der passer godt som Venstres Forbundsfæller,
Saa kan man ogsaa være med paa den.
Her har man Plads for skarpe Protestanter
Og for loyal Forhandlingspolitik,
For liberale Musikanter
Og Folk, som ud af Spillet gik.

Hvis man har troet, at **Chresten** var en ædel
Martyr for Folkets Sag i Holstebro,
Som aldrig trængte til en Dosmerseddel,
Blev her man salig ved sin Tro.
Men, tror man nu om samme **Chresten**,
At han som baade dum og feig
Helst burde slettes ud af Martyrlisten
Og bringes atter til sin Blegdamsvej,
At det var Humbug med hans Bogøkrone
Og ikkun Rumlepotten var real,
Saa kan man blandt de sande Troende,
Dog for sin Tro faa rejst en Piedestal.
Ja, selv en saadan Tro Partiet rummer
Om Førerne, det lystrer paa en Prik,
At hver en »Fører« er et daarligt Nummer,
Og Førelsen — er under al Kritik.

En skrækkelig Begivenhed.

Vore Læsere kjender Forbrydelsen.

Menneskedyret — en russisk-fransk Bastard af nyeste Opfindelse — lægger sine Æg i disse raslende Hjerner, der spinder Graahimle over det store Intet, der kaldes Livet. Og det dræber Mennesker. Og det forfører Koner og Piger. Og det hager sig uhjælpelig fast i alle Nervebundter, der ikke duer i Norden.

Men Samfundet — aa, for Samfund, det er, dette, — — udnævner ikke Menneskedyret til Etatsraad. Ikke en Gang til Pensionist. Hykleriet og Fordummelsen tillader hverken Mord eller Forførelser.

Aa, — saa ynkeligt!

Morderens Celle.

I den stinkende Kælderetage, dybt under Vandstanden i »København«s Spalter sidder han — Menneskedyret. Blodet staar ham til Halsen og saftige Elskovsbeskrivelser gaar som fransk Brød i Abonninerne. Og de bader sig i Uhyrlighederne, — disse Uhyrligheder, der kildrer vor Rygrad og faar vore Nerver til at stivne og vore Øjne til at slumre. Alt for tre Øre Numret.

Og Menneskedyret stirrer paa os, med de tomme Øjenhuler, der grynter af Tilfredshed ved at se vort vandrende Lig.

Og med Tanken paa det Forestaaende vandrer vi til

Retterstedet.

Mellem løvrige Træstammer, gaar Vejen. Tæt forbi det Sted, hvor Plæneforestillingerne plejer at afholdes paa Søen, og hvor smaa graa Umuligheder modtager deres Lussinger, imod at anbefale Thor Jensen til andre Umuligheders Velvillie. I Hundedagenes Solglans ligger Koncertsalen bagt med de 5000 Lærere og Lærerinder, af begge Køn, bag Ruderne. Og de trænger sig nærmere, og graadig stirrer de paa Balduins forladte Forhøjning, hvor

Bøddelen

træder frem, medens Klokkeslag følger paa Klokkeslag, med Klang af gammelt Metal fra Bazarbygningen. Det er hans første Excekution — den i Dag. Han er nemlig kun ung i Tjenesten. For hans Navn er Lærer Eftestøl fra Fans-Bygden.

Og det var Fa'ns godt, — saa han talte. Først om Sandhedens Poesi og om Stygliteraturens Skjønheder og om de store Digtere, som har faaet deres Karakterbog paategnet i Integade. Saa hylede vi af Henrykkelse — vi Digtere. Men »Politikens« Pastor blev saa vrinskende glad, at han gik hjem, og peb hele tre Spalter fulde.

Aa, for Fryd det var, da Pastoren fik Kniven af Ærmet og væltede hele Menigheden over Ende, saa at kun han

selv, og Lærer Eftestøl, og de andre norske Digtere, blev staaende tilbage, med Elektricitet i Luften.

Det er dette, man kalder det sjette nordiske Skolemøde, — sagde Pastoren.

Men han vrinskede for tidlig — Pastoren. For efter den søde Kløe kom

Den sure Svie.

Børn maa nok læse os store Digtere, — men Hr. Eftestøl vil staa bagved med Krabasken. Ellers bliver Børnene smaa sorte, og ender i Badstuestræde, og bliver umulige. Mens de endnu er umyndige. Og saa kom — Excekutionen.

Vi følger Opvarterens langsomme Gang over mod Fru Nimbs Leverpostejer. Og vore forpinte Nerver dirrer med Tanken paa Synet. Det Syn, — der skal komme.

Menneskedyret hales frem. Med Ord — kolde som skarpslebet Staal — opregner Hr. Eftestøl dets Forbrydelser. Og han forkynder dets Dødsdom. Dyret maa dræbes, — for at Mennesket kan leve!

Aa, for Pinsler! — Vore Øjne lukkes. Men vi se med Fingerspidserne, der borer sig gjennem vore Haandflader. Vi har villet se dette Forfærdelige.

For aldrig at glemme denne barbariske Scene.

For med Foragt og Afsky at bevare dette umenneskelige Skuespil i vor bange Erindring.

Men vore Muskler lystrer os ikke. Det bliver sort under vore Øjne, og med Fingeren mellem Læberne synker vi malerisk i en Lærerindes Arme, medens Bøddelens Ord falder tungt og sivende.

Det er sket! — Hoved og Hale er hugget af Menneskedyret, — til Advarsel for opvoxende Slægter.

Slutning.

Hermed er den literære Retfærdighed sket Fyldest. Menneskedyret vil være glemt, førend Knut Hamsuns Sol gaar ned, og førend »København« gaar ind, aa, saa hurtigt!

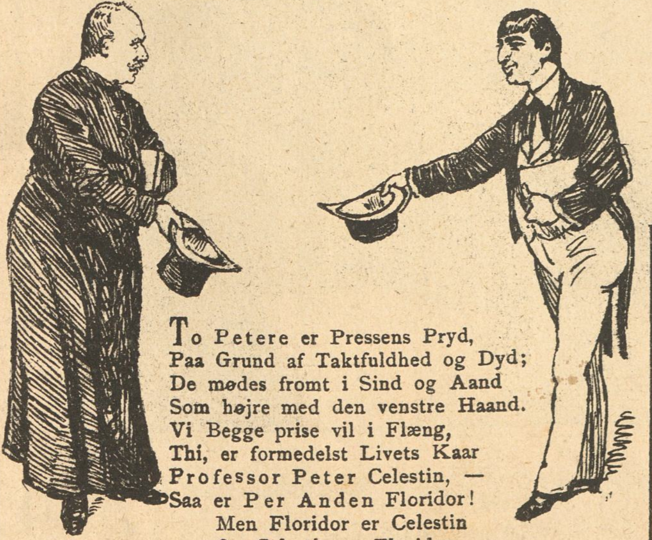
Men vi, der har Menneskedyrets Unge i vor raslende Hjærne, — vi vil skrive en ny Roman. Det skal være vor Hævn over dette umenneskedyriske Samfund!

Og Bogen vil komme ud! Og ingen vil læse den!

Og Menneskedyret vil aldrig blive Etatsraad!

Hr. Manbang.

Celestin og Floridor.

To Petere er Pressens Pryd,
Paa Grund af Taktfuldhed og Dyd;
De mødes fromt i Sind og Aand
Som højre med den venstre Haand.
Vi Begge prise vil i Flæng,
Thi, er formedelst Livets Kaar
Professor Peter Celestin, —
Saa er Per Anden Floridor!
Men Floridor er Celestin
Og Celestin er Floridor.

I Ott' og firs — De husker nok —
Da Pressen skulde gaa i Flok
Med vor Udstillings-Komite,
Fik man et sælsomt Syn at se:
Da det jo var nevtralt Terrain,
Hvor Ingen skælned' Buk fra Faar,
Saa faldt Professor Celestin
I Armene paa Floridor!
Og Floridor blev Celestin
Og Celestin blev Floridor.

Thi, saasom Ingen bad derom,
Og Pressens Førerplads stod tom,
Krøb Peterne i samme Skind
Og satte saa sig selv derind.
Og strax om Edvards Løbedreng
En slig Professor-Glans der staar,
At, hilste man paa Celestin, —
Saa var det bare Floridor!
Det hænder let, naar Celestin
Er Et og Alt med Floridor.

Men Malurt snart i Bæg'ret flød,
Thi skumlende Protester lød
Mod en saa mærkbar Sympathi
Og mod dens Dobbelt-Peteri.
Især Provinsen er saa stræng,
Den ej den Dag i Dag forstaar,
Hvordan Professor Celestin
Kan blive Et med Floridor.
Men ufortrødent Celestin
Blev ved at være Floridor!

Og nu har trods Protest og Snak
Udstillings-Komiteen sagt Tak
For Pressens Hjælp, og som bekjendt
Har Celestin faaet Takken sendt!
Det er jo klart, at saa fin-fin
En Tak ham dybt til Hjærtet gaar; —
Men, kribler det i Celestin,
Saa krabler det i Floridor.
Fordi endnu er Celestin
Komparativ af Floridor.

Professor Peter sagtens stred
En Kamp med sin Beskedenhed,
Før han med udsøgt Takt og Smag
Fik klaret den prekære Sag:
Hvem spørger om dens Sammenhæng,
Naar Svar nu Komiteen faar
»I Pressens Navn« fra Celestin?
Men »Pressen« — — det er Floridor!!
Moral: Hvad vilde Celestin
Paa den Galej med Floridor?

Don Cachot.

Efter hvad der forlyder i de højest oplyste Kredse, skal et større Antal Medarbejdere ved „*Politiken*“ og „*Morgenbladet*“ være blevne enige med et endnu større Antal Studentersamfundslemmer om, at de, hvis der i Anledning af Rindsholm-Sagen igjen skulde tilstøde Berg noget menneskeligt, vil tilbyde sig som Frivillige for at spænde Hestene fra „Salatfadet“ og selv trække Karossen til Blegdamsvejen, for at det kan gaa lidt villigt.

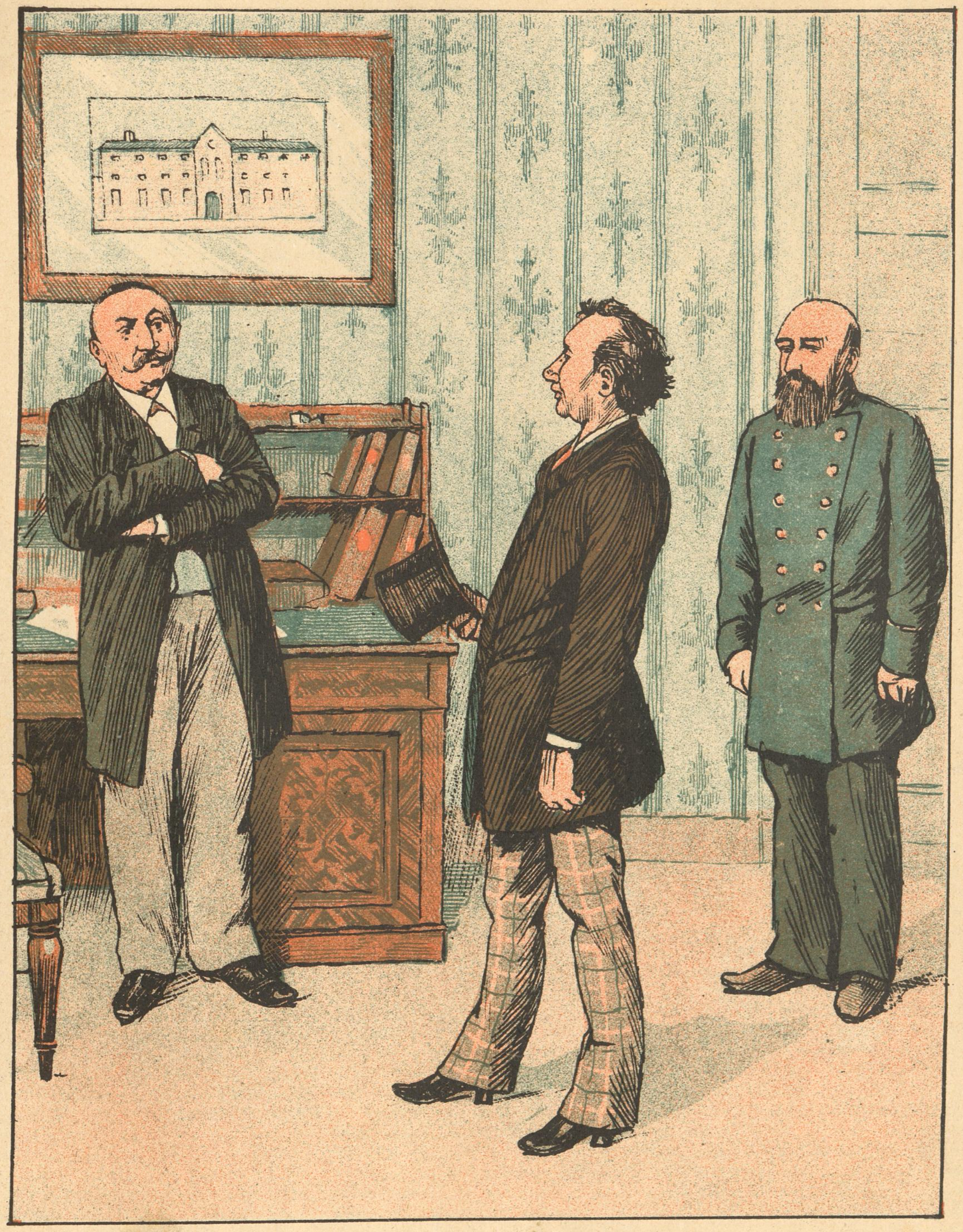
En stor Sjeldenhed.

— Sikke noet Snyderi! Kalder Di det en Dværg? — Han er jo næsten sine halvtredie Alen høj!

— Ja, det er netop det mærkværdige, for han er den højeste Dværg i hele Verden!

Den rette Mand paa den rette Plads.

— De maa naturligvis bestille Noget, medens De er her i Strafanstalten. Men De kan godt faa Lov til at arbejde i Deres eget Fag. Hvad er De?

— Sang-Komiker!

Et Kvindemøde.

Her forleden da var der Kvindemøde
Paa *„St. Thomas“* i Frederiksberg Allé.
De kan stole paa, de Fleste var søde
Af de Kvinder, som man der fik at se!
Men blandt alle de herlige Kvinder
Fru Wiksell Sejrens Palme dog vinder;
Hun i Kampen er sikker paa Sejr,
Hun er større selv end Frederikke Bajer.

Naar mod Mandens Træskhed hun trumfer,
Er det lutter bevingede Ord.
Og hun fejrede da ogsaa Triumfer
Som Solist i det skjønne Damekor.
Da om Ægteskabet flot hun perorerede,
Var det særligt, at Fruen imponerede —
Vi behøver jo vel ikke at fortælle,
Vi beklager hendes stakkels Ægtefælle?

Hun begyndte nemlig først med at sige,
At „det Ægteskab“ var ikke stort bevendt;
Og hun raaded' hver en sød, lille Pige,
Som af Elskovens Fakkel blev tændt,
Til i alt Fald dog ikke at forhaste sig,
Hvis en Laban skulde frækt nok formaste sig
Til at gjøre hende Tilbud af de fule,
Men at be' ham om at vente en Smule.

Og i Fald han skulde være saa anmassende,
At han vilde forlove sig, faar
Han at vide, at Fruen finder passende,
At Forlovelsen varer mindst — tre Aar!
Og det skulde da gaa til som bare F . . . . .
Om de ikke blev kjede af hinanden,
Og at begge Parterne, de rømmer Marken;
Hun er værre selv end Laban, Patriarken!

Ganske vist havde Laban den Idé, a'
Jakob skulde tjene i syv—otte Aar
For sin Rachel; men saa fik han dog Lea
Til sin Trøst, alt imedens Tiden gaar.
Fru Wiksell kjender ingen Trøstens Engel —
„Lad ham bare vente, den infame Bengel!“
Men saa vil hun ganske sikkert faa at se, a'
Han vil hverken eje Rachel eller Lea.

Naa! for Resten saa spillede Fruen
Med Bravour i det franske *„Divorçons“*!
Men oprigtig talt! hun strammede Buen
Næsten over, hvad der hører til *Bon-ton.*
Var man af hinanden led' og kjed' og trætte,
Skulde begge Parter frit kunne lette
Som i Selskab, naar Tiden er omme
Med — „Farvel og Tak for Mad og Velbekomme!“

Rejsebreve

af

Gjell Karlerup.

IV.

(Fælledvejens Architektur. Talende Huse. Pinapotheket og Kjødets Evangelium. De bildende Kunstnere Kalkerup, Svallerup og Klodderup og deres indbyrdes Forhold.)

Jeg har en Gang — jeg husker ikke, om det er i Kammerpigenovellen eller i Kampen med Rotterne, men det kan ogsaa være lige fedt — betegnet Nørrebros Fælledvej, maaskee lidt uhøfligt, som en ud ad Landevejen ranglende Gade. Kunsten er temmelig kjedelig paa Fælledvejen, og særlig er den fælledvejske Hellenisme næsten lige saa kjedelig som jeg selv er morsom. Sammenligner man Bygningerne her, er det strax paafaldende, at disse staar langt bedre i Omgivelserne end f. Ex. Bygningerne paa Jødevejen, og saavel med Hensyn til de architektoniske Forhold som til Farvetonen, er ganske anderledes bymæssige. Denne Klassicisme antager ved Brandstationen et vist brandmæssigt Sving, medens den dog i de smaa Udsalgsskure og imod St. Hanstorv intetsomhelst klassisk Præg har. Vist er det, at man, med al Respekt for Skurene i og for sig, gaar lige saa kold forbi dem, som man gaar sig varm i en Temperatur af 22 ° R.

Kunde Stenene i Brandstationsbygningen tale, vilde de sige: »Ja, bliv kun staaende der, eller gaa maaske $1^7/_8$ Skridt tilbages, saa ser du bedre de architektoniske Forhold. Godt, nu er Du tilstrækkelig forberedt, nu kan Du gjerne gaa ind paa Brandkontoret og søge en Oplysning«. Men Udsalgsskurene derimod vilde sige: »Wofür stehen Sie dort und glozen? Wollen Sie lassen sein mit das, das kann ich nicht leiden; Sie sollen sich es nur hier auf dem Fälligenweg gefälligst gefallen lassen, Madsen, Jensen und Fredericksen, — und vielleicht auch Christophersen.«

Saaledes vilde Stenene tale paa Fælligevejen. —

I Pinapotheket i Nr. 14, hvor Gisperen boer i Stuen, findes en med Rette berømt Kunstsamling. Her ser man Kjødets Evangelium i hedensk Renaissancestil, en skjøn, kunstnerisk Aabenbaring, men naar den former sig med modsatte, særlig religiøse Elementer, kan jeg som theologisk Kandidat ikke døje det. Saaledes i de to Figurer, der forestiller et Menneske af Hankjønnet, der klimprer paa en Guitar, og Pendantet hertil, nemlig et Menneske af Hunkjønnet, der i den ene Haand slæber en stor Julekage til 2 Kr. pr. Stk. Dette er ikke antikt og ikke moderne, men det er Antikens Virkning paa en aandsbelægtet Nutidsnatur. Disse Figurer af Kalkerup er dog ret charakteristiske; man ser, at Kunstneren ikke blot har set et Menneske, men at han tillige har en sikker Opfattelse af, hvad en Julekage egentlig er for en Slags Ting, og disse to Elementer virker befrugtende paa hinanden.

Endnu uudsletteligere er de tilsvarende Elementer hos den mærkværdige Svallerup; selve hans romantiske Syn er i og for sig moderne — reflekteret og bizart. Ja, det er ligefrem en Helvedes Karl, den Svallerup, et rent Jern; han saaer Forbryderens Skræk gjennem Marv og Ben. Ved det bekjendte Maleri af Dragen og Furierne, hvor man ser Dragonens græsselige, svaneøgleagtige Hale og Hoved strække sig langt ud af den skumle Klippehule, bliver man til Mode akkurat som en drukken amerikansk Matros, der har faaet Landgangslov og kjører omkring i Byen i en Drosche, vrælende og knyttende Næver ad samtlige Forbigaaende.

Ogsaa Klodderup er ikke tabt bag af nogensomhelst Vogn. Disse tre højst forskjellige Aander har, skjønt de ikke ligner hinanden mer end en Hest ligner en By, dog de samme Grundegenskaber tilfælles, omtrent som man kan tænke sig tre Katte, der sidder i tre aabne Loftsluger, nemlig en dyb Baggrund af Subjectivitet, kunstnerisk Stemning, om man vil, af Digteraand, lad gaa! — Kalkerup er episk, Svallerup novellistisk-psychologisk, Klodderup eventyrfortællende, mythisk eller rent dyrisk. Derfor er det gavnligt for os at kjende og studere dem. (Sluttes nok en Gang.)

Politisk Oversigt.

Efterat hans Hellighed Paven har faaet sineFordøjelsesorganer rekonstruerede og er kommen vel til Sæde paa St. Peders Stol, begynder det atter at se lysere ud paa den evropæiske Himmel. En væsentlig medvirkende Grund til dette Resultats Opnaaelse har det sikkert ogsaa været, at Danmarks Stuart Mill, Fred. Bajer og Herman Bing, hvem man passendekunde benævne vor hjemmebagte John Bright, har været til Fredskongres i London. Deres Lavrbær har ikke tilladt Kejser Vilhelm at hvile, efter Forlydende i svenske Blade omgaas han derfor ogsaa med Tanken om en Afvæbningskongres. Bagefter formodes det, at han vil kaste sig over Kvindesagen, og Redaktionen af „*Hvad vi vil*“ skal allerede have sikret sig hans Medvirkning.

I Argentina, som ifølge Erslevs Geografi er en Republik i Sydamerika, og som derfor ikke maa forvexles med Siam eller Zanzibar, der navnlig er bekjendt som et yndet Springbrædt for afrikanske Opdagere, der vil gaa i Vandet paa det mørke Fastland, ser det derimod mere broget ud. Efterat Sindene var komne lidt i Ro ovenpaa de Rystelser, som Hr. Godofredo Huss's Optræden i Kjøbenhavn havde foraarsaget, forsøgte nemlig Præsidenten Hr. Cellmann ligesom Guillermo Dahl at afgjøre forskjellige smaa Mellemværender med argentinske Penge. Da disse imidlertid som bekjendt ikke er i høj Kurs og ikke gangbar Mønt der i Landet, blev Falskneriet strax opdaget, og det kneb saa stærkt for Hr. Cellmann at holde sig i Sadlen, at *Politiken* allerede halvt om halvt havde engageret ham til at skrive Martyr-Artikler om sin Afskedigelse og Grundene dertil. Imidlertid opbrugte Oprørerne alt hans Krudt, og da de ikke i en Gesvindighed selv kunde opfinde noget nyt, maatte de stikke Geværpiben ind, og det hele endte saa ligesom Duellen i Næstved, hvor man heller ikke saa andet end Røgen, med Amnesti over hele Linien og Forsikringer om gjensidig Højagtelse. Dette Resultat var for saa vidt beklageligt, som man derved blev berøvet det Haab, man nærede om at faa den besat med en af de mange Statsmænd, der for Tiden gaar ledige om paa Torvet. Saavel Boulanger som Bismarck havde efter Forlydende tænkt paa at søge den, men Grev Holstein formentes dog at have den bedste Chance.

I Frankrig er Ministeriets Stilling for Øjeblikket stærkt truet. Paalidelige Efterretninger er vel endnu ikke indløbne, men, da Ministeriet allerede har siddet ved Roret i flere Maaneder, skulde det gaa mærkeligt til, om det ikke snart gik af. Derved kan dog Freden ikke betragtes som truet. Der forlyder vel noget om den fransk-russiske Alliance, der skulde være rettet mod Tyskland, men da det altid har vist sig, at der i den varme Sommertid har været stærk Efterspørgsel efter Alliance, bør denne Kjendsgjerning ikke forurolige Nogen, saa meget mere, som Berg-Tourneen nu synes at have indstillet sin Virksomhed. Mulig tør man ogsaa se et godt Varsel deri, at Kejser Vilhelm, ifølge hvad der meddeles det noksom bekjendte ansete østerrig-ungarske Blad Peterwardeiner-Kreuz-und-Donner-Zeitung vil besøge Fyrsten af Lichtenstein og paa Hjemvejen muligvis anløbe Jernporten.

Skræddere og Helte.

Mel:. Trankebarvisen.

Om Peter Vessel der lød saa tidt
En Heltesang paa den danske Tunge;
Men det er klart som Spendrups Akkevit,
At nu til Dags maa vi før besjunge
En Kjerne-Peter, med Huld begavet
Som ogsaa hører til Skrædderlavet:
Hr. Peter Holm.

Som Peter Tygesen blev han døbt,
Men li'som Vessel, der blev til Tordenskjold skaaren om, blev vor Helt omstøbt
Til Peter Holm blandt dem, som duer i Norden.
Og nok saa heldig som Peter Anden
Ophøjet blev i Storborgerstanden
Hr. Peter Holm.

Skjønt Peter Vessel til Husbehov
Fra Skrædderlavet fik Flidsattester,
Saa havde han dog slets inte Lov
Til at ernære sig som Skræddermester,
Og heri har man ham efterabet,
I alt Fald kneb det med Borgerskabet
For Peter Holm.

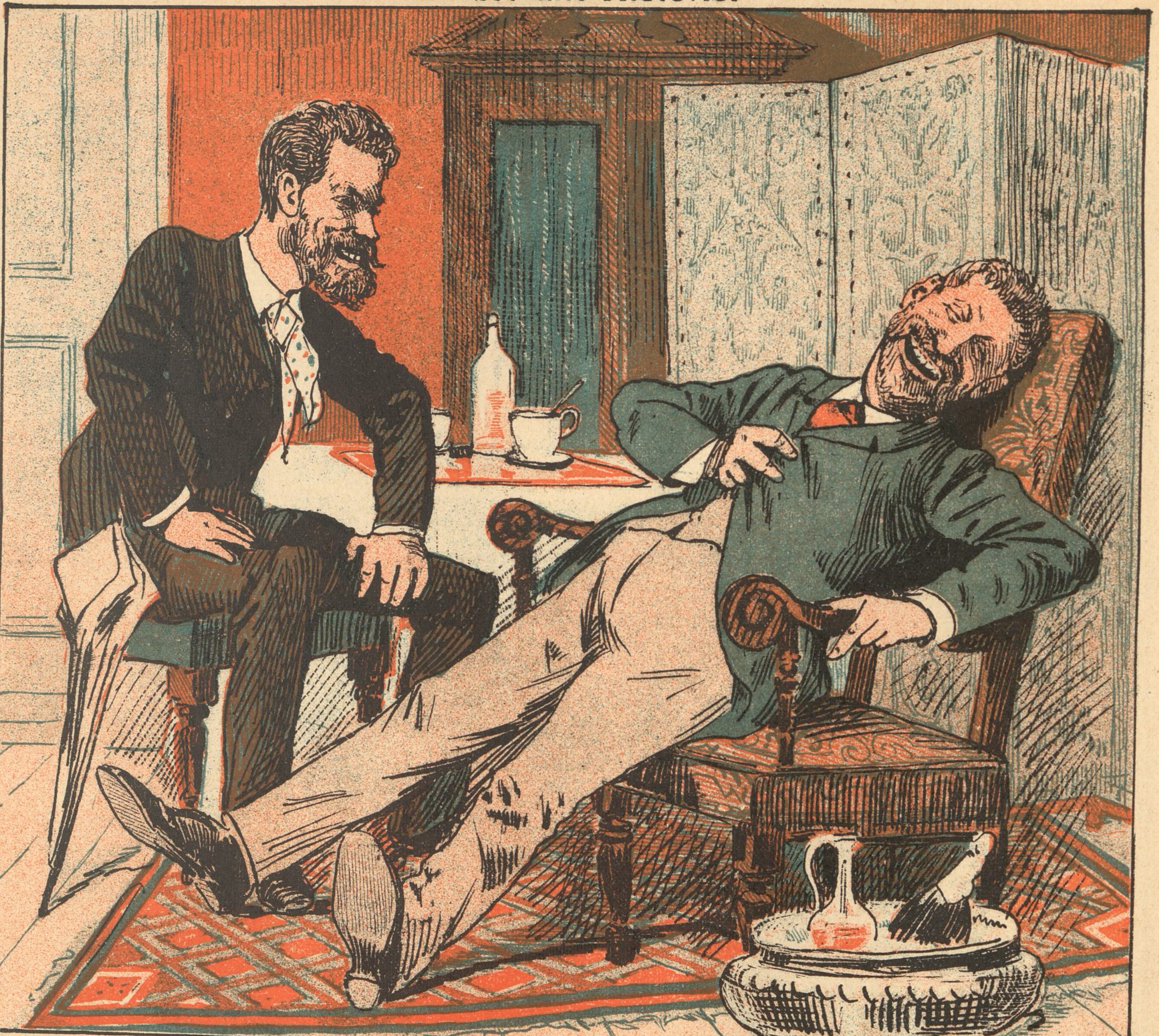
De hejsed' begge det „røde“ Flag,
Naar deres Skuder de holdt bemandet;
Men Peter Vessel slog sine Slag,
Og sin Berømthed han vandt paa Vandet,
Især, hvor Kattegats Bølger skylled';
Mens mer besindig sig kun til Øllet
Holdt Peter Holm.

Den sidste store Tildragelse,
Som kaster Glans paa vor tapre Peter,
Er nemlig „Marstrands“ Indtagelse
Ved Hjælp af Arbejdernes Moneter,
Her ses de trofaste Demokrater
Opstilt som Tordenskjolds Landsoldater
Af Peter Holm.

Kapituleringen, tør man tro,
En skjøn Dag Wiinblads Organ bekræfter,
Saa kan man ta'e den med Aldersro
Fra Peters Haab lige til Slukefter,
Kan tappert svinge en brandrød Fane
Og tappe Øl med en glorød Hane
Til Peter Holm.

Hermed følger et **illustreret Annonce-Tillæg.**

En brillant Historie.

Som evig glade Gutter VIGGO BENTHEIM og BORCHSENIUS
Et billigt Grin sig ta'er, saasom Venstres onde Genius
I Rindsholm ogsaa piller ved CHRESTENs Rejsetøj.
»Es ist die alte Geschichte, sie bleibt doch immer neu!«

PUNCH udgaar hver Torsdag. Pris 2 Kroner Kvartalet. (Enkelte Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle kongl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor, Kjøbenhavn, **Kronprinsessegade 34.**

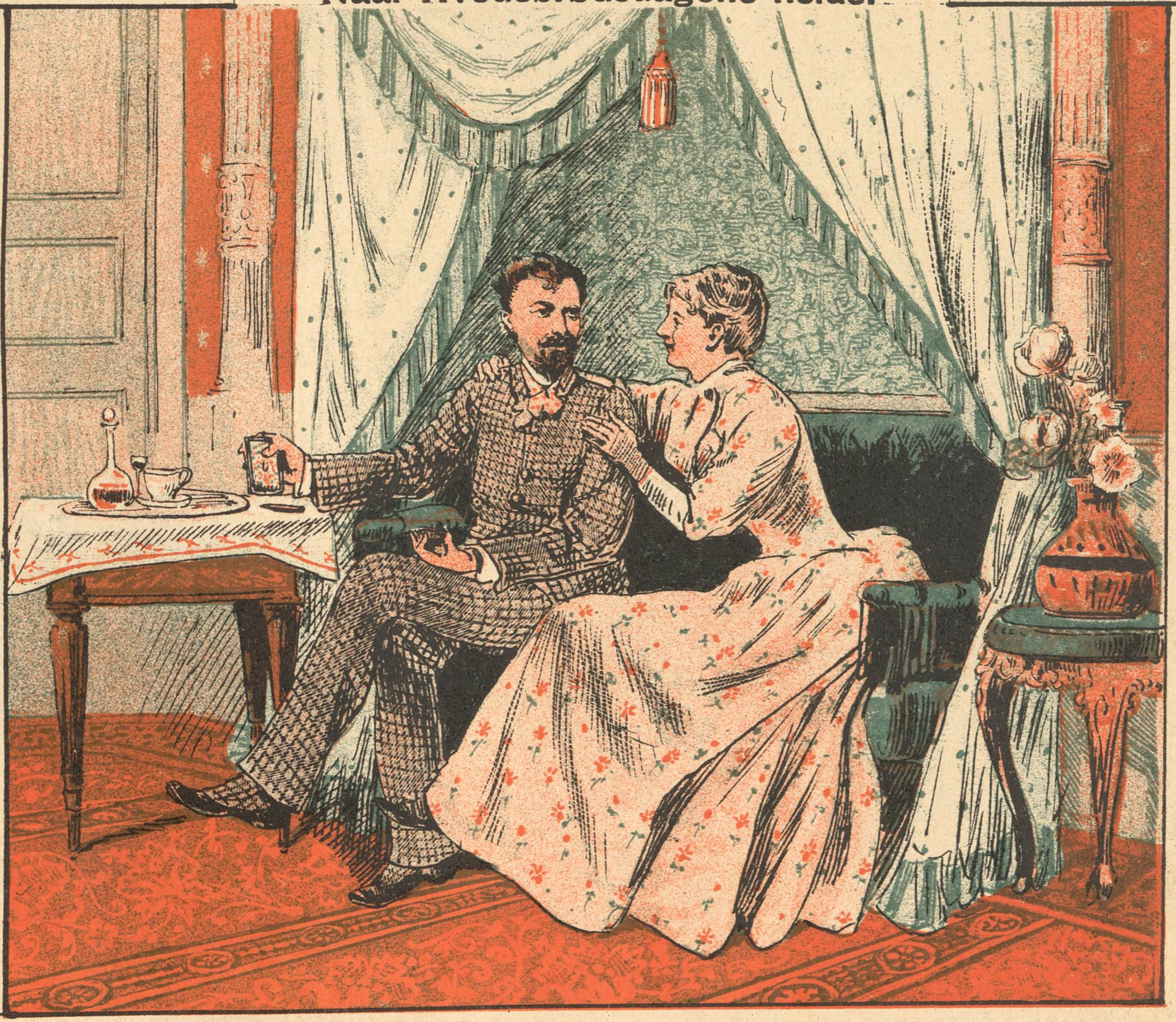
Mapper og Pragtbind til Bladet: 2 Kr.

Redigeret af Angelo Haase, udgivet af og trykt hos C. Simonsen i Kjøbenhavn.

PUNCH.

Naar Hvedebrødsdagene helde.

— Hør, min egen Pige, tror Du, at det spolerer Gardinerne, hvis jeg ryger?

— Du er da ogsaa den sødeste, mageløseste, hensynsfuldeste Mand, nogen Kone kan ønske sig. Ja, naturligvis har de slet ikke godt af det.

— Aa, min egen Pige — tag saa Gardinerne ned!

Andelsflæsk.

Dannevang med grønne Bred
Og med blomsterkranste Øer!
I dit Skjød er nok af Søer,
Hvoraf Bonden bliver fed,
Og i Rækker og Geled
Knejser rundt i Land og Stad
Svine-Børster, Rad ved Rad,
Mens i Tilgift ses at vanke
Flæsk, som har en Andels-Tanke,
Paa dit fyldte Sulefad!

Ak, men en Ting har dog skadet
Bondens gode Huld med Et:
Er det CHRESTEN, som sit Fedt
Faar paa Vej til Fedtefadet?
Eller er det Broderhadet,
Som til Venstre Vej har fundet?
— Nej, hans Kummer er begrundet
I hans Andelsslagterier:
For hans gode Flæsk de gi'er
Stadig ham for lidt for Pundet.

Paa hvert Pund af Flæskesteg man
Taber fire Øre, naar
Man den andelsslagtet faar!
Dermed kommer ingen Vej man;
Men, saafremt til PHILIP HEYMANN
Bonden sælger sine Grise,
Kan det Svineheld han prise,
Som, naar han i Masnedsund
Eller Horsens med sit Pund
Aagre vil, han maa forlise.

Nu ved Venstres Disciplin
Ser han Fællesslagteriet
Med dets gode Priser viet
Foreløbig til Ruin.
EMIL BOJSEN, som har Svin
Selv paa Skoven, har for Dagen
Lagt, hvordan man meler Kagen:
Til at slagte hvert privat
Slagteri var han parat,
— Det var Svinehovedsagen!

Derfor selv i HØRUPs Sti,
Hvor man fodres af med OLDENBORG, som sluges hel og holden,
Man en Andel ta'er deri.
Prisen paa et helt Parti
»Evropæer«, som anbefaler
Ærlig ment »Forhandling«, daler,
Og det nytter ikke Spor,
At ST. GEORG og hans Bro'er
Krøller slaar paa deres Haler.

Indenbys Betragtninger.

Som det vil være vore Læsere bekjendt, har der i den sidste Tid hersket en vis Bevægelse i Sporvognene, hvori Kuskene ej have været uden Skyld. Selve Hovedspørgsmaalet skal vi senere komme til, da det endnu paa dette Tidspunkt er usikkert, om der forestaar noget Systemskifte eller kun et Sporskifte. Paa dette Sted skal vi kun fremsætte et Par orienterende Bemærkninger.

Sporvognene er en Mellemting mellem et Jernbanetog og en Landauer. De bruges navnlig som en Slags Kuranstalt for ældre, svære Damer, idet disse især i den varme Sommertid ynder at løbe om Kap med dem, hvorved deres Figur vinder i Slankhed. Det er at haabe, at denne smukke og sunde Idræt sammen med Tykmandsløbet paa Ravnsborg maa indgaa i vort Sportsliv som en væsentlig Faktor, ligeberettiget med Lawn-Tennis, Boldspil, Frimærkesamleri osv.

Sporvognene har hidtil kjørt mellem 26 og 27 Timer i Døgnet. Man kan jo sige sig selv, at der under disse Omstændigheder kun bliver meget knap Tid for Konduktører og Kuske til at spise deres Mad. Saafremt de skulde gjøre Strike, har imidlertid Selskaberne paatænkt at erstatte dem med Skolelærere fra Rosenborg Have. De har nemlig vist, at de kan faa deres Mad spist op i en Gesvindighed.

Om det vil lykkes at faa en eventuel Strike gjennemført, vil til Dels bero paa, om Asfalten skal indskrænke sig til de allerede belagte Stykker eller om den vil gribe videre om sig. Saalænge der nemlig ikke var Spor paa nogen af Gaderne, var det nødvendigt at have Spor paa for at faa Sporvogne til at rulle, men da der nu er kommet noget paa, synes Omnibusserne at kunne blive farlige Konkurrenter til Sporvognene, efterat man i lang Tid ikke har set Spor af Vogne paa Østergade.

Hvad særlig Theatervognene angaar, da vil man sikkert paa disse mærke den Udvidelse, som Theatret har faaet, ved at der er bleven lagt to Rækker til Parterret. Tilmed forlyder det nu, at Riis-Knudsen vil følge Exemplet og forøge de bortabonnerede Pladser med nogle nye Rækker. Disse har nemlig været udsolgte flere Gange, allerede før Abonnementet blev aabnet, og det kan derfor muligvis befrygtes, at der vil blive lidt knapt med Plads, hvis der ikke nu træffes overordentlige Foranstaltninger.

Men, skjønt en eventuel Strike saaledes ingenlunde har de bedste Udsigter, saa maa det dog indrømmes, at Udsigterne i den senere Tid er blevne en Del bedre, i alt Fald for de Kuske og Konduktører, som har Station pea Kongens Nytorv. Der har nemlig Meldahl aabnet Udsigt til et Stillads af uforligneligt arkitektonisk Virkning foran det gamle Kunstakademi. Man maa haabe, at det ikke falder for tidlig ned, ligesom Skorstenen samme Steds for et Par Aar siden, og med dette Haab vil vi løbe ud af Sporet for denne Gang. Prrrr!

Foraarsgrønt.

Kere Bob;

Ingen Ferrien inu er heldt forbi, ve jeg dov skræve til dei for at fortæle dei, at her har vaaren et stort Skollemøde hernere, hvor alle di væmmelie Lerere, der lever a aa tyranisere Ongdomen. hade stokket Hoderne sammen for at finne paa none nye Teng te aa pine og plage di frisinnige Drænge mæ. Aa der va en Kromand, som fortalte, a de va Skollens aa Lerenes Obgave aa obdrage Ongdommen aa de va noed, som han mendte a den nok kunne magte; men je synnes nu, at de va noet Sludder, for di Læretambe ka jo ikke en Gang obdrage sei sel, aa vordan skolle di saa bære sei ad mæ a obdrage vos andre. Je va nu for Ægsembel kommen ing i Kongens Have til Sægsaen, fordig jeg aa none andre raske Drænge hade taet Plankeværksbelledt tel Haven, aa dær sad je obbe i et Træ aa saa hvordan di Læresnuder bar sei ad mæ aa holle Borskig. Men de va nok noed, di hade igge lærdt, for i Steden for a gaa ordenli te Bors, rente di om Kaps lisom di va tossige for at komme først te Fadet, aa saa snubbede di, va di kunne faa fadt i aa skøndte sei saa aa sidte sei ner i Græsset aa goffe det i sei, saa man kunne se, a det va sandt, va Folketengsmand Lauridsen har sagt, a Kampen gæller om aa faa mere Mad; saa ves han hade vaaren mæ ve Sægsaen, va han nok been unævnt te Spiseingspetør; men de va han nu ente; der va nok een, som hed Lavridsen; men han va kons Viseengspætør aa ska nok være gaaed te Bokrs i Sumsgaden; aa hade de vaaren vos Drænge, som hade baaren sei saadan ad i Skollen, saa hade di da geen os Slædt i Obførsel, ves di da igge hade avskaffet Karagterene aa geed vos Vidnesbyr i Stedenfor, aa je proberede den næste Da a bære mei lisaadane ad jemme ve Frokosten aa snobbede en Tallerkning mæ Reier aa noed Smørebrød aa sadte mai mæ etnere paa Goltæbbet; men saa fik jeg bare none Klø a min Gamle, som igge velle ta de for goe Varer, da je sae a saadden bar vores Lerere sei ad, naar di spiste; men je tængker osse nok, at der vel bie obrettet Ferriekursus i go Levemaade for Lerere og Lererinder, aa ves Staten eller Komynen ve ge none klægelige Telskud te dem, saa ve je se, om je ka hogge mei en Plas som Korsusbestyrer ve dem; det ve dog altid være et godt Ben og gnave, aa de æ jo de, som de kommer an paa hær i Livet.

Din hengivendes

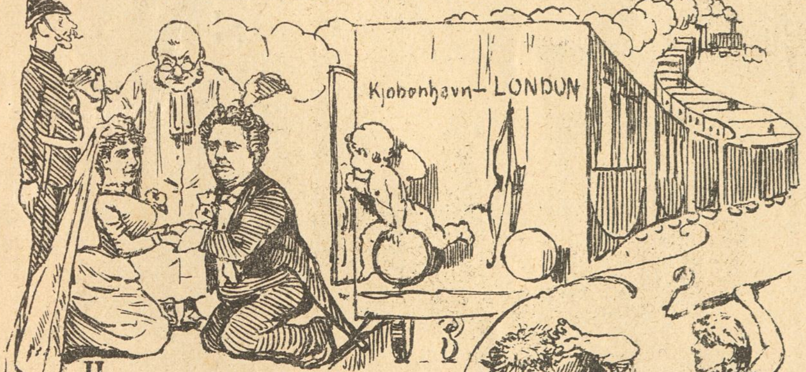
Ejnar Jørrensen,

P. Skr.

Je ska hælse dei fra Arond Jacobsen aa spøre, om der igge skolle være none flere Forlaxforredtninger obbe i Norje te Sals for en billi Penge, for saa velle han nok køve en a dem

---

Fra Kunstens Overdrev.

Hvor Kunsten er en herlig Ting!
Naar man har den ved Haanden,
Gaar man i Døgnets Slid omkring
Med Adelspræg i Aanden.
Men — selv i stolte Musers Stad
Dæmoner stundom slumre;
Snart Kjærlighed, snart bittert Had
Dens rene Luft forplumre.

Et Kunstnerpar ved Skæbnens Gunst
Fik Krop og Stemme givet
Og vilde nu ved deres Kunst
Forædle Bade-Livet;
Men uden Haab fra hviden Strand
Man spejded' efter »Glunter«,
Mens Hunderup til Engeland
Ad Elskovs Krum-Vej lunter!

Den samme Tomands-Kunstnertrup
Til Haandværksfest man hentede,
Men li'esaa brat i Hunderup
Gik Nydelsen, man ventede.
Man heraf ser, at Sorg og Nød
Tidt fejrest Haab kun rummer:
Man venter Kunstens rene Brød,
Men, hvad man faar, er — Krummer!

Hist fra det Nielsen'ske Asyl,
Hvor Kunstner-Flaget vajede,
En Storm af vilde Vredesbyl
Nys gjennem »Gnavet« fejede.
Thi Otto Kunstnerelsker er,
Og man hans Hjærte vinde kan,
Naar man er Bjørnson, Meininger,
Riis-Knudsen eller Lindemann.

Fru Lydia, hvem Hævn og Had
Til bitter Udaad æggede,
Paa Pio's Ryg slog Nielsen flad,
Saa Parasollen knækkede!
Hr. Nielsen Venskabsløfter gav,
Som hun taknemlig hørte, —
Men ak! Det var en kalket Grav,
Der til et »Kalk-Brud« førte.

Thalia svømmer rundt i Graad,
Og alle Muser blegne,
Saa »Gnavet« bliver ganske vaad
Paa Fru Thalias Vegne;
Saalunde hendes Børn forstaar,
Hvad de er hende skyldig! — — —
Du store, milde Otto, hvor
Det er os ligegyldig!

Vel udstyret.

— Her boer Du jo Pokkers flot, men Din Kone fik vel ogsaa en stor Medgift af sin Fader? Det var jo Din egen Skrædder.

— Ja, det kan Du tage Gift paa: alle mine gamle Regninger!

Øjensynligt.

— Fa'er! Hvorfor gaar den Mand kun med ét Glas i Øjet?
— Aa, det er vel for ikke at se mere ad Gangen, end han kan begribe.

Store Ord og fedt Flæsk.

Der gaar et Suk over Land og Stad,
Det hørtes fra Arilds Tider:
„Ak! hvor skal jeg faa min varme Mad?
Af Sult jeg svarligen lider!“
Ja, Kampen for Føden var ofte haard
Og kunde vel Klagen begrunde;
Vel maatte der ønskes blidere Kaar
For tusind hungrige Munde!

Men den, der har været til Fest som Gjæst
Og er bleven hædret af Værten,
Ham, synes det rigtignok, passer det bedst
At være tilfreds med Koncerten.
Ja, naar man har sagt: Farvel og Tak!
Da sømmer ret ingen Brave
Den parasitiske Eftersnak
Om en utilfredsstillet Mave.

To Læger, der nylig var til Kongres
I Keiserstaden ved Spreen,
Er slet ikke rigtig i deres Es,
Især formedelst Souper'en.
Vel saae de det fyldte Sulefad
Og Masser af skummende Drikke,
Men selv fik de ikke tilstrækkelig Mad,
Og fulde — det blev de ikke.

Saa talte de ondt om deres Vært
I „Børsen“ og „den nationale“;
Om „den scientifique Concert“
Det var der slet ikke Tale.
De Pædagoger, vi nylig bød
Til Gjæster i Rosenborghave,
De klager nu ogsaa deres Nød
Og raaber paa sulten Mave.

Det er jo for Resten kjedeligt nok,
Ifald de gik sultne fra Bordet.
En Enkelt mellem den hele Flok,
Han klager vist ej over Fo'eret:
Hr. Berg er dog slet ikke rigtig glad,
Skjønt ikke af Mangel paa Føde;
Nu skal han nok ha'e sin varme Mad
Paa Grund af det Rindsholms-Møde.

Ja, medens den Ene har for Lidt —
Det har man daglig for Øje —
Saa faar den Anden saa tidt sit Fedt,
Lidt mer, end han kan fordøje.
Der er nu det Svineslagteri,
Som Heymann vilde forpagte;
Men Alle de siger: maa vi være fri'
For at være med til at slagte?

Med alle hans mange dejlige Svin,
Der rigtig vare saa vakre,
Har hele Udvalget nu gjort Grin;
Med ham vil man ikke sjakre.
Den Heymann forstaar slet ikke sin Kunst:
Han havde jo nok vundet Sejr,
Ifald han var gaaet — vist ej omsonst! —
Til Wulff eller Cammermeyer.

Den lille Doktor.

Nutids-Skæbnenovelle.

Første Kringle.

Ikke paa mange Dage havde han taget aandelig Føde til sig. Alt, hvad der dur, laa paa Forlæggerens Loft; Reaktionens Hydra havde fortæret det.

Hans Hjærne var en nøgen Nerve, hvori Billederne dirrede, — Billeder af knitrende Atlaskes-Barme, der tog »en Politiker« i Favn. Disse Ovenuds-Billeder, der smedder graa Jærn i de smaa Sortes Dværgebo, og som er den eneste Literatur, der dur i Norden. Men Ingen ænsede ham i dette fordummede Land. Provisoristerne bare lo, og det kgl. Theaters »Tante Jetter« rystede paa Hængekrøllerne. Og ikke den bitteste Smule Reklame i norske Blade, rakte ham en Krumme Haab at gnave paa.

Saa trak han i hans schtore Brors aflagte Filler. Han maatte smøre dem dygtig med Sværte, at Ingen skulde se Hullerne. Og saa gik han op og ned ad Integade og spejdede efter en Bid »Moderne« i Logos' Navn! Aa, saa han sultede! Smaa Menneskedyr strakte Kløerne frem under Hjærtekulen og hagede i hans Hjærne-Fistler.

»Her kommer Nordens første Dramaturg!« sagde han og slog Fillerne sammen om sig. Men Folk bare saa forundrede ud, og der var ingen Læge i Nærheden.

Saa kom der en Professor-Spire forbi, der hed Valdemar Vedel. Og han tog sig af den lille Doktor og lagde sig paa Maven for ham oppe i Studenterforeningen. Men Ingen fik det at vide, før det kom i Riis-Knudsens Tidskrift.

Og den lille Doktor vred sig af Henrykkelse.

Anden Kringle.

Atter havde han sultet paa længe. Hans pengelige Bekymringer var uhyrlige. Alle Byens Forlæggere talte Maalstræv og skrev Norsk-Arabisk paa deres Pengebreve. Hvad i Herrens Navn skal jeg saa gjøre? sagde den lille Doktor. For han var Logosdyrker.

Han gravede i sin Hjærne, men han fandt kun en tom Cigarkasse. Den, Albertine havde ligget i.

Saa gik han op til Kammerherren og bad om Nøglen. Nøglen til Midas-Guldet.

»Det er mig, der er den højeste Oplysning!« sagde den lille Doktor. Saa bød Kammerherren ham indenfor i Theaterkommissionen og slagtede et helt Skuespil af Fru Kieler til hans Ære. Og den lille Doktor fløjtede, og Kammerherren dansede, og Midasguldet regnede. Det dyngede sig op, det stængte for alle Døre, og Esmann og Voldemar og den lille Doktor og alt det Eneste, der dur i Norden, laa begravede under Gulddyngerne. Men ovenpaa Dyngerne stod Kammerherren og bukkede og saae sin Skuespillerinder efter inderst inde.

Med et Hyl samlede den lille Doktor sine Titler sammen og løb ud i Natten. Men Hallucinationerne fulgte ham. Allevegne fra kom de hykleriske Højremænd farende, de flængede i hans nøgne Nerve og kaldte den en død Torsk, og hans Digtergenius kaldte de en smudsig Ble, og alle Frisindets moderne Forkyndere piskede de med Forfølgelsens og Fanatismens Hasselkæppe. For saadan kan kun hykleriske Højremænd bære sig ad.

Men der var stadig imgen Læge i Nærheden.

Tredie Kringle.

I Logishuset i Integade kom han til sig selv. Der stod de, Sengene, hvor hans Børn sov. Kjød af hans egne Ben og Blod af hans egne Nerver, — som de Allesammen var.

Nogle af dem var kun Plejebørn. Det var hans kjæreste. Som Guldskrift paa Marmorgrund laa de i Viddets blanke Sollys og suttede paa deres Surmælkssorg, for de var Nordmænd. Og Ammerne, som han havde skaffet dem, baade Hegel og Philipsen og Schubote, visselullede for dem paa Norsk-Arabisk og gav dem redebonne Forskud at føre af paa. Men en hylende Dervisch, som han holdt til at klappe dem ned ad Ryggen, sad og vaskede deres Fødder.

Den lille Doktor vred sig. Det var Børnene, der tog ham Brødet ud af Munden, dem han alligevel ikke kunde undvære. For nu skulde de hjem og slaa paa stor Tromme, saa at der kunde komme Kunder til Huset, efter at hans egen Trompet var bleven hæs.

Saa i det Samme sprang den lille Arne ud af Sengen. Sint var han, og Næverne hans var knyttede, da han satte i Sprang. Og han talte Verdenssprog, for han kunde ikke forstaa sig selv, naar han talte Maalstræv.

»Tsching-bing-fo-hi!« sagde Arne paa sit Verdenssprog. Det betyder: »Fan hakke mig, om jeg liker at slaa Stortromme for dei, du! For det er bare Storsnuderi! Jeg gaar utenom dere, jeg!« Og saa julede han den stakkels lille Doktor, saa Strimerne paa Ryggen blev blaa!

Men den hylende Dervisch bare klappede lille Arne ned ad Ryggen, for det var nu det Eneste, han forstod sig paa. Men lige i det Samme havde han den lille Doktor i Nakken. »Saa Du vil ikke være Norskæder, — Du forgrovede Kritiker?« skreg Doktoren. »Saa Du vil ikke spytte i den Kaal, vi selv har søbet, Mosjø Erik? — Ja, jeg skal lære dig at stikke din fornorskede Næse i Fodvaskevand, naar Du kan faa Mudder og Vand nok i Integade!«

Og saa julede den lille Doktor Mester Erik og Arne julede Doktoren, og Doktoren julede alle Børnene.

Moral.

Naar Krybben er tom, bides Hestene.

Hvad man kan opleve.

Paa vor letsindige Planet,
Hvor man sit dyre Liv maa bjerge,
Har man saa mange Jertegn set,
At man skal ingen Ting forsværge.
Hvad man har plat utrolig kaldt,
Man ser med sine Glugger:
Selv Østergade med Asfalt
Belagt, frem i vor Synskreds dukker.

I Integade, hvor maaske
Man flest af Særsyn kunde møde,
Saasom Brasilianere
Og andre Torsk, der vare døde,
Var vi paa Meget forberedt;
Men, at man her et Nummer prented',
Hvor Spor af sund Fornuft blev set,
Var mer dog, end vi havde ventet.

Hvis Garborg i sin næste Bog
Forsage vil dansk-norsk-arabisk
Og møde med et Verdenssprog
Som nedersachsisk eller schwabisk,
Af evropæisk Honorar
Og fede Klap paa Lommen fo'ret,
Al Æren »*Politiken*« har
— Dog vi vil se det, før vi tror 'et.

— En Gang lod Hørups Visdomstand
Af Bogø-Kongen sig forpagte
Til Brug mod Danmarks Lærerstand,
Hvis Dyrtidstillæg de lod slagte;
Men nu ta'er samme Hørups Blad
Paa Vej, fordi i Kongens Have
Han fandt, der var for lidt af Mad
Til hver en sulten Læreгmave.

Saadan kan Bentheims Politik
Slaa om, naar man har Lærermøde;
Den Mad, de Stakler inte fik,
Hos ham blev »kauscher« Spalteføde.
Men, naar en Skolelov igjen
Lidt Paalæg vil paa Lønnen bjerge,
Mon Hørup saa er med paa den?
— Det tør vi næstendels forsværge.

I Bogormegaarden.

— Det var ellers en kold En, at Wulff gaar hen og overtager Cammermeyers Forlag.

— Ja, hille den slemme Jøde! Hvad troer De, Wergeland vilde sagt til den, hvis han nu havde været levende? Han kunde let fortryde, at han skaffede Jøderne Borgerret i Norge.

— Jeg tænker, han vilde kalde det Krakileri af Danskerne, for han gjorde jo, hvad han kunde, for at drive de danske ud af Norge, og saa sender de til Gjengjæld Normændene de Jøder paa Halsen, som de selv vil være af med, for hvert Land faar jo kun de Jøder, som det fortjener.

— Bare nu de norske Normænd saa beholder ham deroppe.

— Det bliver de sgu nødte til, for man har jo kun Lov til at remittere uomskaarne Exemplarer.

— Men hvad for Cammermeyerprodukter vil han montro lægge sig efter deroppe?

— Aah, han proberer vel paa at skumme Fløde af nogle nye Hovedværker af Georg Brandes. Han har jo lovet »Politiken« at skaffe danske Forfattere rivende Afsætning i Norge, og Edvard ved jo af Erfaring, at »Cammermeyer averterer meget.

— Ja, mindre kan ikke gjøre det, og en Literat, som kalder H. C. Andersen en »ubetydelig Aand« — —

— Og som har sine Børne-Eventyr fra de betydeligste Aander, han kjender, gaar naturligvis som varmt og usyret Brød i Normændene.

— Men sæt nu, den nye dansk-norsk-evropæiske Forlægger alligevel siger til ham: Nej, ellers Tak, det betaler sig sgu i Længden bedre at handle med brugte Bøger end med brugte Aandrigheder?

— Det tør han ikke risikere; for saa siger Georg Brandes i »Børstidende« det samme paa en anden Maade om ham, som han sagde om Kjelland i Politiken.

— Ja, hvordan det?

— Naturligvis, at han er en fortræffelig Bogjøde, men en daarlig Cammermeyer.

Bastonnade.

Den tapre EEDVARD langer ud
Og garver den »hylende Dervisches« Hud.

— At denne »ramme Surmælkssorg«
Skal ramme E. SKRAM og A. GARBORG!

PUNCH udgaar hver Torsdag. Pris 2 Kroner Kvartalet. (Enkelte Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle kongl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor, Kjøbenhavn, Kronprinsessegade 34.

Mapper og Pragtbind til Bladet: 2 Kr.

Redigeret af Angelo Haase, udgivet af og trykt hos C. Simonsen i Kjøbenhavn.

1890. Torsdagen den 28. August. Nr. 35.

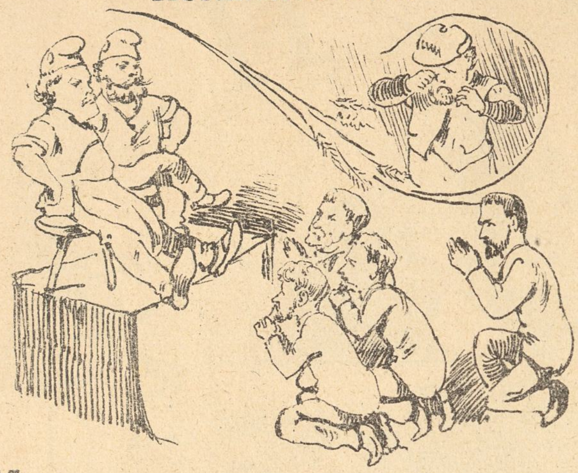
PUNCH.

En faderlig Gisning.

— Hvad troer Du egentlig, saadan et spædt lille Væsen sidder og tænker paa?
— Den tænker naturligvis paa, hvad den skal vræle over i Nat!

Høstmanøvrerne.

Mens Bonden sukker dybt, formedelst Rugen
Af Regn er slaaet ned snart hist, snart her,
Og Høsten lider ved det vaade Vejr,
Har Venstre lagt sig nok en Gang paa Bugen
I Rømersgade i det Haab, at Brugen
Af den Taktik skal klare alt Besvær,
Og for sin egen højst nedslaaede Grøde
Forskaffe sig Oprejsning hos — de Røde.

At Venstres Høst bedærvet er af Regn,
Erkjendes nu fra Blæsenborg til Varde,
Og der har vist sig visse slemme Tegn
Til Mytteri blandt Venstres gamle Garde,
Hvor Førerne saagar i PINGELs Egn
Blev dekorerede med sort Kokarde,
Saa, skal ved Valget Venstre skumme Fløde,
Maa Broderskab det slutte med — de Røde.

Vel har Partiets skikkelige FREDE
Som Feltpræst lyst hver »Sjoselist« i Ban
Og kaldt dem Klinte blandt den »danske« Hvede,
Ja, „*Morgengnavet*“ har i Stridens Hede
Sagt, at fra Rømersgade Menigmand
Blev ført og slæbt til Undergangens Rand;
Men, hvad gjør „*Gnavet*“ ej for Spalteføde?
— Nu præker det om Forbund med — de Røde!

Igjen i Aar paa Landsthingsvalgets Dag
Slaar Venstre glat væk sammen sine Pjalter
Med dem, som kæmper bag det røde Flag
Mod Stat og Throne, Fædreland og Alter;
For denne Pagt er HØRUP klar til Slag,
Og SECHER ofrer villig sine Spalter,
Ja, pas kun paa! Snart ved et Vælgermøde
Vil BOJSEN præke Troskab mod — de Røde.

Paa den Maner har Venstre frejdig søgt
At skjule den sig nærmende Crepence;
Thi det er ikke Kjærlighed, men Frygt,
Som sammenknytter denne Alliance;
Og Venstres eget Haab er saa forrykt
Og nok saa falskt, som DØNNERGAARDs Balance;
I bedste Fald vil kun Partiets Skjødesynd skaffe Landsthingspladser til — de Røde.

De sexten næsten tamme Venstremænd
I LIEBEs Kammer vil nok se med Studsen
Paa den Fraktion, man sende vil derhen:
Formodentlig Piano-HOLST og KNUDSEN.
Her opstaar vist et saa oprigtigt Ven-
Og Naboskab, som Tyrken har til Russen!
— Mon det kan Venstres sure Liv forsøde,
At her det faar to Snapse, af — de røde?

I Skriftestolen.

— Pater peccavi!

— Det var Ret, min Søn Otto! Naar man ligger paa sit Yderste, maa man frem med sit Inderste. Hvornaar peccavede Du?

— Ak, Fader Punch, det er 8 Aar siden. Jeg tjente hos et Herskab — Chresten var Mand i Huset, og Wederkinch var Goldamme; men jeg spaserede bare med Børnene. Den Gang havde vi ingen Nordmænd til at vaske dem, og derfor var de saa smaa sorte.

— Ja, — sehen wir Dass!

— Der kom saa mange stygge Mennesker i Familien, og det baade den „25 April“ og i „Onsdags“. Men saa satte vi os til at lege „skrive Sedler“.

— Var det Tikrone-Sedler eller Hundredkrone-Sedler?

— Gud nej, vi havde aldrig set nogen af Delene. Det var bare Valgsedler.

— Var det let?

— Ikke rigtig. Men for at faa „Tyngde“, — saa snuppede vi.

— Snuppede I Papir?

— Nej, vi havde Aviser nok til det Brug, og fra Rømersgade kunde vi faa rødt Papir nok til at skrive paa. Vi snuppede bare Underskrifter inde fra Højre-Naboens.

— Det var jo skrækkeligt!

— Nej, det var Grin. Det er det, man kalder fin Politik.

— For den Forsyndelse har Du at ofre to store Lys. Men det kan ikke nytte, at Du tager dem fra „Gnavets“ Redaktion; for de maa ikke ose!

— Ak, Fader Punch, det bliver meget værre! Sedlerne puttede vi ind til Højre-Naboen, der sov Middagslur, uden at han saa meget som vaagnede ved det.

— Saa er det ham, der skal give Lysene.

— Ja, men det var alligevel vore egne Lys, der blev pudsede, for den Gang havde vi endnu ikke den højeste Oplysning.

— Naa, og saa bedrev I Mørkets Gjerninger?

— Ja, omme paa Hjørnet af Raadhus-Stræde. Vi lejede en Lejlighed for at faa Lejlighed til at være til Ulejlighed.

— Var det dér, I samledes til Otto-Sang?

— Netop. Og det var hos en Højremand, der havde hængt Estrup paa Væggen for at vi kunde grine af ham.

— For den Brøde dømmer jeg Dig til i en hel Uge at læse „Gnavet“, — lige fra Begyndelsen til Enden.

— Naade, Fader Punch; det bliver meget værre. Da Valghandlingen kom, brugte vi alle de Kneb, vi kunde hitte paa, for at Ingen skulde knibe ud. Var det ikke mageløst?

— Jo, jeg har i det Mindste aldrig kjendt Magen. Var det ogsaa fin Politik?

— Nej, det var en Overrumpling. Men vi gik i Vandet alligevel.

— Det var nok i en Holbæk?

— Ak ja! En eneste Holbæk fik os til at udstøde ét stort „Aa!“

— Ja, — hvad vilde Gæssene paa Kapitolium?

— Vi blev ved at overrumple for at faa Socialisterne til at klare Ærterne, naar de kom fra Arbejde. Men Klokken sex lukkede Skoledirektøren Protokollen og gav Maanedslov! Saa var vi overrumplede, og vi havde dog brugt alle de smudsigste Kneb, som en Venstremand kan hitte paa, for at faa Alt paa det Rene!

— Saa dømmer jeg Dig . . . . lad mig se! . . . . Jeg dømmer Dig til at abonnere paa en Fribillet i Dagmar og se alle Riis-Knudsens Komedier.

— Det gjør jeg saa gyselig gjærne. Det smager saa yndigt af „Meininger“.

— Ja, ja da; saa dømmer jeg Dig til at klæ'e Dig selv af og vise Dig frem i „Gnavet“. Du skal fortælle det Hele og ikke lægge smaa sorte Fingre imellem.

— Det har jeg besørget. For det er saadan en rar Opmuntring, naar vi nu igjen skal til at „erobre Kjøbenhavn“. Har vi faaet Klø en Gang, kan vi vel ogsaa sejre nok en Gang.

— Ja, saa véd jeg ikke bedre, end at Du kommer i Punch!

— Der kom vi jo allerede forrige Gang.

— Ja, men nu er det uden Klæ'er paa. — Og saa kan Du gaa hjem og lægge Dig.

Punch's Haandværkerfest i Slagelse.

Telegram.

Optoget gjennem Byen aldeles storartet, almindelig Tilslutning af Nærings- og andre Drivende, Tilskueren henrykt. Blandt Vognene bemærkedes især

Bagerne, der mødte med et helt Læs Vrøvl, og 8 Bagersvende i Uniform, der gjorde Kiks med Bagerjomfruerne.

Drejerne med et helt Ledreborgerskab, fuldt af drejede Knapper, hvoraf Forgyldningen var gaaet.

Mursvendene med en bitter Kalk, fyldt til Randen med et nyt Arbejdsreglement.

Rænkesmeddene med et splinternyt Program for en loyal Forhandling.

Slagterne med et tidssvarende og tidssparende Program for Afholdelse af Skolelærerexamen.

Dampskibsfyrbøderne med en Skrue uden Ende.

Rebslagerne med en Ende uden Skrue.

Bryggerne med en Vognfuld afproppet Alliance mellem »Danskerne« og Socialdemokraterne.

Skomagerne, N. B., de tungsindige, »vognede« med en righoldig Udstilling af »højhælede«.

Tømmermændene mødte først Dagen efter.

Festen begunstigedes af det skjønneste Regnvejr, hvis Aarsag Paraplyfabrikanternes Optog dannede det mest virkningsfulde Effektnummer i Landskabet.

Politikens Kvad, Kval og Kvide.

De Nordhavsbølger komme med Brask og med Bram;
Hr. Esmann og saa den fornorskede Skram
Har Bølgerne sat i Bevægelse.
Hr. Garborg foruden den ringeste Grund
Har raset og fnyset med Fraaden om Mund,
Os Andre til megen Vederkvægelse.

Og se kun! „Politiken“ fik Spalterne fyldt;
Men gjensidig fik man hverandre beskyldt
For alle Slags Gyseligheder.
St. Georg, hvem man ikke saa længe har set,
Er derfor ogsaa nu kommen frem paa Tapet
Og det med den lifligste Leder.

Hvordan han har trommet og blæst i Trompet
For norsk-norske Nordmænd og smilet og leet
Og dægget for saa mangen en Forfatter,
Det faar vi at vide af denne Profet;
Og nu har han til sin Forskrækkelse set,
Han mødes med den spydigste Latter.

Thi alle de „Comedier“, som Eedvard har gjort,
Man helt utaknemmelig agter ej stort,
I Norge han slet ikke roses.
Men „Noget for Noget“ siger Georg forsand —
Ja, „Øje for Øje og en Tand for en Tand!“
Det lærte alt som Barn han af Moses.

Ja, det er nu en ganske opbyggelig Strid
Med meget af Dumhed, kun lidet af Vid,
Men Masser af dundrende Fraser.
Den lille Hr. Manbang udgyder sin Sorg
Og jamrer, ak! saa sukkende i Gøteborg —
Hans Hjerte var alt længe i Laser. —

Saa satte de da lystig hverandre til Væg
Med alt dette Præk om Kejserens Skjæg —
Det var kun en tarvelig Sylte!
Men Hørup er glad for den barnlige Strid;
Ved den i den sure Agurkernes Tid
Som sagt! han fik Spalterne fyldte.

Thi Sommeren, den er nu slet ikke rar —
Selv om man den højeste Oplysning har,
Det kniber dog ofte med Stoffet.
Det fylder saa lidt, hvad man kan faa at se
Eller lugte sig til af en lækker Diner
Paa en Bagtrappe oppe ved Hoffet. —

Og Oberstens Hospitalskommers,
Den synger vist ogsaa paa sidste Vers —
Nu vil man nok ikke længer kriges.
For „Politiken“ det er jo lidt trist,
At det hedder her, som det hed sig hist:
„Gak, Skabhalse, hen og forliges!“

Hvad fylder man Spalterne med her imens,
Naar Ingen vil slaas, heller ingen vil skænds,
Men hver og en er stille og sober?
Du trøste Dig, Hørup, huldsalige Ven!
Spektaklerne faar Du vist nok af igjen,
Naar Berg kommer ind i Oktober.

En Turistfører.

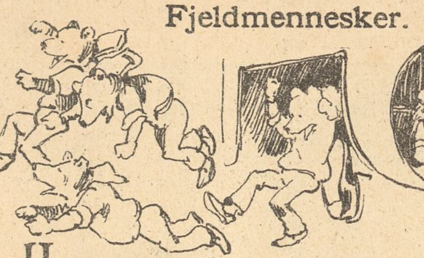
— Wer ist der Mann da?
— Das ist Niels Juel!
— Niels Juel? Ah! In dem Seekampfe?
— Nai, nai! Der Seekamp ist nicht mehr da.

Et billigt Grin.

— Hvad lo Du af? Kan det Fæ virkelig sige noget morsomt?
– Det var sgu slet ikke morsomt; men han har lige laant mig to Kroner.

Fjeldmennesker.

Hvor herligt er vort Naboland,
Det himmelhøje, norske Norge!
Sku disse GAR- og andre Borge,
Som aldrig faar en Visdomstand,
Hvis Kraftgenier uden Gene
Gjør Kraftspring paa vor lave Scene
Og gi'er selv BJØRNSON her, den Rad,
Paa Norsk hans varme Midasmad.

Fornylig gjorde en Visit
Hos os den østerrigske Flaade,
Hvis Folk det Tørre som det Vaade
Paa TIVOLI fik ganske frit.
»Ach so, dort liegt der Hund begraben«
Og „*so ein Ding muss ich auch haben,*"
Sa'e man i Norrig og adræt
Til Nyborg skikked' en Korvet.

Til Landgang gjorde den Signal
Og mødte pænt med sine Baade
Med Mandskab fra den stolte »Flaade«,
Hvor »Kejseren« blev Admiral.
I Byen gik de for at se der
Dens vigtigste Mærkværdigheder,
Og da de krydsed' rundt omkring,
De havned' i en Beverding.

Men under dette gjæstfri Tag
Blev Norges Bjørn i Hætten bister,
De tapre Hohenzollerister
Slog paa hinanden Slag i Slag,
Dernæst om Værten de sig flokked',
Og, da de syntes, han dem blokked',
Han efter skandinavisk Skik
Sin regulære Juling fik.

Til sidst de blev paa Døren smidt,
Og en af Korpsets edderspændte
Kraftmennesker i Brummen endte;
Logiet blev i alt Fald frit.
Ja Norges bedste Værn og Fæste
Kan med Honnør os altid gjæste,
I Frikadellen blev der Slag,
Hvor de fik hejst det »rene« Flag.

Rejsebreve

af

Gjell Karlerup. V.

(Nørrebrostræde. Todesgade og Heegaards Fabriksskorsten. Dantes Helvede. Den skinbarlige Satanas med de tre Ansigter. Mer Borgermand. Diverse aandrige Bemærkninger.)

I Nørrebrostræde mødes den gamle By med den moderne, ganske vist ikke saa malpropert, som det burde være, men — man faar at tage Tingene, som de nu en Gang er.

Jeg har havt en Forkjærlighed for Nørrebrostræde, længe før jeg blev født, og jeg veed, hvorfra det skriver sig. En Dag — det var vist omtrent 15 Aar før nævnte Tidspunkt — laa jeg som ung Student in spe paa min Sofa, smøgende paa min lange Pibe — jeg skulde tage meget fejl, om det ikke var den med Peberrøret og det stærkt tilrøgede Hoved. Jeg var i det Hele en rigtig flot Fyr. Jeg laa og læste i et af mine Yndlingsfag, Æsthetik. det var om Poesiens Udvikling af Digtekunsten og om, hvorledes Digtningen i Førstningen ikke var Andet end rent Nonsens, men senere ved Rythmen og andre Kunster hævedes op i en højere Sfære af Gallimathias. En Vise om den farende Svend begyndte f. Ex.:

Nørrebrostræde, jo, jo,
Der er det min Tro
Saa godt at bo. —

Men nu maa jeg desværre snøre mine Sko. men ændredes senere i Anledning af den aarlige Svineslagtning til

Imorgen fro
Kakker wor So,
So kanns du varme Pølser kriegen fo.

Kjøbenhavnsk er denne Bydel, endog klassisk-kjøbenhavnsk. Til dette Stræde henlægges det nørrebroske Epos, Sagnet om Smedesvend Peddersen; her sad han tæskende paa sin Ambolt; over disse Skure hævede han sig, efter først at have tyret de værste Bajere med sin Ven Svendsen og drukket nogle Omgange solide Skaller med ham, samt skjældt hans Datter ud for et Trampedyr, svævende bort paa de af ham forfærdigede kunstfærdige Vinger som en sjællandsk Dædalus, dog ikke højere end nogle faa Alen, thi da han var kommen halvvejs op ad Taget paa det lille Skur i Enden af Gaden, gik den ikke længere, Granberg, og Peddersen dumpede ned og blev hængende fast i den lille, smalle Dør, som paa dette Sted fører ud til Stengade. Naa, sikken et Grin, der blev! Peddersen blev aldrig til Menneske mer fra den Dag af. Men hans Søn, den unge Peddersen, med Hammer og Tang, var en af de essigste Svende hos Ludvigsen og Hermann paa Nørrebrogade, hvorfra man pr. Sporvogn i faa Minutter naar til Nørrebros Station.

Todesgade i Juni.

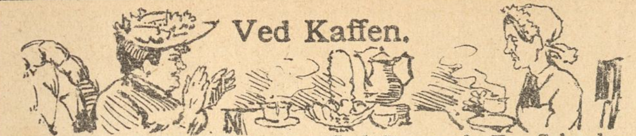
Jeg var ifærd med at skrive om det smukke Parti ved Aaen, der løber forbi Ladegaarden — Gud give, jeg var der, i Stedet for at skrive derom — det var min redelige Hensigt at gaa ordentlig frem, men hvor skulde jeg komme i Stemning, naar jeg sidder her i denne Blanding af Himmel og Helvede, dette Paradis, blandet med Djævelskab, som kaldes Todesgade, — naar man vil være korrekt, inklusive Bagergade og det Heegaardske Maskinstøberi.

Apropos omHelvede: HøjstæredeLæser!
Kennst du das Land, wo die Citronen
blühen?

Eller bedre, kjender du det, malet af Fjotterup eller Fjaseole? da vil du levende erindre den ræddelige, skinbarlige Satanas med de tre Ansigter, af hvis Gab tre Menneskekroppe hænge ud, nogle med Buxerne i Støvlerne, andre med Støvlerne i Buxerne. Nuvel! Saaledes omtrent maatte jeg tage mig ud, naar du ser mig hænge ud af et Vindue paa 4de Sal i Todesgade med Benene nedad, klamrende mig krampagtig med begge Næverne fast til Vinduesstolpen for ikke at falde ned i Hovedet paa en eller anden Borgermand, der uden at ane Uraad gaar med fremskudt Mave og smøger af sin Merskumspibe i Aftenkølingen —.

Todesgade er som Israels Folk i Ørkenen, om Dagen ledsaget af en Røgsky, om Natten af en Ildsøjle, —

Man har lusket sig frem op ad Baggesensgade i en uendelig Tid og mere, mellem ensformige Kjælderhalse — man ser allerede Sommeraftenens Dis kvalme sig op over Husene i Todesgade; saa er der en enkelt fremtrædende Røgsøjle, der uafbrudt præsenterer sig, tilsyneladende tæt ved dig; — hvad er

Ved Kaffen.

Fru Juliane Petersen: God Dag, søde Fru Schrøder — De kan da være glad for, at De ikke havde noget liggende og brænde i Kieler-Pakhuset, for saa har De jo intet Tab lidt, med mindre de Handlende nu skulde sætte Priserne op for at dække deres Tab, men saa kan De da trøste Dem med, at paa Kaffe bliver det ikke, for den kan jo kun have vundet ved at blive brændt og Vand tager den helier ingen Skade af, naar det da ikke er for meget, og jeg troer nok, De har været lidt for god mod mig i den Retning i denne Kop, men Kaffehandlerne smiler jo nu svedent over de andre, hvis Varer ikke kan taale Ild. Og Petersen har jo ogsaa lidt et stort Tab, for han havde liggende et stort Parti Nuvaatéer, som han havde assyreret, og vi glædede os jo allerede til, at det skulde være brændt altsammen, saa vi kunde faa Assyrancen og maaske endda spare Tolden, som jo ikke var betalt, og Petersen havde allerede lovet mig en ny Efteraarshat og lille Ambrosius en Tur til Cirkus og se Bjørnen Caviar, men saa kan De tænke Dem, da Petersen kommer hen paa Toldboden, saa er hele Partiet reddet og bare ødelagt af Ild, Røg, Vand og det græsselige Regnvejr, som jo brød løs og var meget generende for alle dem, der skulde ud at se paa Ilden, og nu maa vi jo sælge det til nedsat Pris, hvad der for Resten ikke gjør saa meget, for saa kan vi ved samme Lejlighed blive af med en hel Del andre Ting, som ellers kunde være bleven liggende i Aarevis, men som gaar strygende, naar vi nu kan sælge det som beskadiget. Og jeg har saamænd aldrig før vidst, at der var et Pakhus, der var opkaldt efter Fru Kieler, før jeg saa i Bladene, at Kieler- Pakhus var brændt, men det er maaske saadan, at mens de store Aander faar en hel Gade, saa faar de smaa kun et enkelt Hus, og nu skal vel Georgogeedvardogernstbrandes have hver sit Hus, og Frits Grønbæk mener, at Georg passende kunde faa Børne-Hospitalet og Eedvard kunde maaske faa et møbleret Værelse samme Steds og Ernst Børsen, og saa kunde Erik Skram faa det norske Hus i Søndermarken og Cawling Andehuset i zoologisk Have og Berg kunde faa et Hus ude paa Blegdamsvejen, og saadan er der jo mange smaa og store offentlige Bygninger, som kunde opkaldes, og man kunde jo ogsaa nok finde et lille et til Sjandorf, og det skal jo for Resten have været en aldeles storartet Brand at se paa, saadan Gnisterne føg og kielersputtede til alle Sider, som Frits ogsaa siger, og det var jo rart for Østerrigerne, at de fik det med, medens de var her, undtagen for dem, som var til Bal paa d'Angleterre, hvor Petrine var med og netop sad i en interessant Samtale med en ungarsk Løjtnant, og det kunde jo have været et meget godt Parti, selv om han kun var Ungarer, for han var da altid Officer, men saa kom jo pludselig Opvarteren ind og spurgte, om Herskaberne ikke kunde have Lyst til at se en lille Ildebrand, og saa var jo al Fornøjelse forbi. Men nu maa De undskylde mig, for jeg skal hen at se paa Udstillingen af Opfindelser, for om der ikke skulde være opfuudet et Barometer, der kunde give os lidt bedre Vejr end det, de bruger paa meteorologisk Institut. Farvel, søde Fru Schrøder, og Tak for Kaffe.

---

disse tralala? — Uf, Hurrah, det er min Sandten Heegaards Fabrikskorstene! Har jeg ikke nok hørt, at den ryger, ja om Aftenen skal den endog sprude Gnister. Jo gu minsæl ryger Fyren! Det var da som Fanden! Nu har jeg set det med!

Nu er Hovedspørgsmaalet dette: Faar jeg nu Noget af Ilden at se, naarenstid at til det bliver mørkt! Jeg gjør vel Pokker heller, naar den inte kan præstere mere end som saadan en Smule hvid Damp om Dagen — Hæ!

Ja, jeg kunde nævne endnu en hel Del mere om Todesgade og Heegaards Skorstene, og det vilde være mig en stor Fornøjelse at gaa hele Suiten igjennem for at godtgjøre, at jeg er den Karl, jeg gjælder rup*), men Punch forlanger, at jeg skal begrænse mig, og man har desuden raadet mig til at være noget mere kortfattet. Jeg forstaar det for Resten ikke, jeg synes, jeg er morderlig interessant, hvad enten jeg er korteller langfattet, thi er jeg ikke Gjell Karlerup? Naa, her er nu mine Indtryk, hvad Todesgade og tildels hele det omliggende Kvarter angaar, saa friske, som de kunne komme fra irriterede Nerver, kogende Galde og beruset Natursans. En Skjelm giver mere, end han har, og man behøver altsaa ikke at være en Skjelm, naar man giver mindre end man har.

(Sluttes vist næste Gang, da vi nok nu er paa Hjemrejsen).

*) Trykfejl; læs: for.

Le pauvre diable.

Kjender Du en nøgen Nerve,
  Kjælen i sin Nøgenhed?
Udpint, haabløs, uden *verve*,
  Aa, — for Kvaler, som han led!
Kjender Du et sortstængt Øje, —
  Blikke, pint af Elskovstrang,
Som mod nøgne Kinder bøje?
  Saa er Liget — Herman Bang.

Kjender Du en nøgen Finger,
  Som i nøgne Tænder flaar, —
Lig en Edderkop, hvis Vinger
  Mod det store Tomme slaar?
Kjender Du en udslidt Hjærne, —
  Denne Hjærne! — skør og sart,
Hvor bag Haabets faldne Stjærne
  Alt er nøgent, tomt og bart?

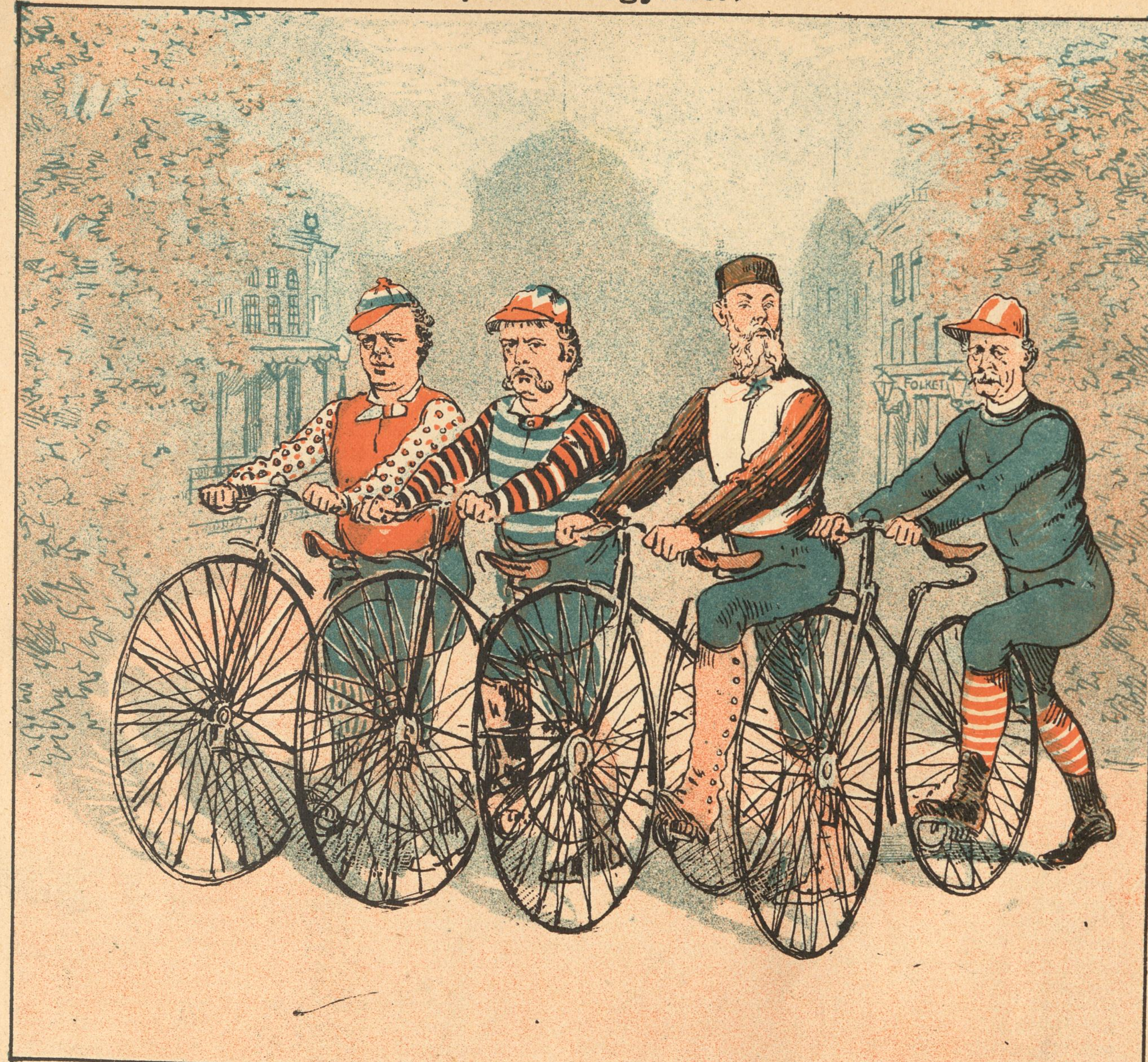
Aa, — saa tungt! Mens Hjærnen slider,
  Dirrende af Elskovssavn,
Snart som afdød »Kunstner« vrider
  Han sig i en Tine's Favn, —
Snart fra Georgs Moderarme
  Ned til Buda-Pesth han flyer,
For at finde Ly og Varme
  Til sit nøgne Men'skedyr!

Dyret, — knust af Ungdoms Ælde, —
  Nøgent, pint, — og Gud veed hvad,
Endelig bag Norges Fjælde
  Fandt et skaansomt Figenblad.
Ak, men da paa svensk han vilde
  Takke for bevist Honnør,
Maa til Klø han nøgen stille
  Hos sin vrede Inspektør!

Skjønt Gebrüder Brandes ha'de,
  Den Gang deres Kost var ny,
Givet norske Figenblade
  Indfødsret og Digter-Ry, —
Nu de dobbelt arrig dasker
  Til det stoute, norske Fjæld,
»Noble« Venner vildt de klasker, —
  Og slaar døde Lig ihjel.

Liget haabløst Fing'ren stikker
  Mellem blege Tænders Rad, —
Nu hans nøgne Nerve ligger
  Knust i Eedevard'sches Blad!
I det store Tomme svinde
  Vil hans pinte »Kunstner«-Navn; —
Men Begravelsen vil finde
  Daglig Sted — fra »København«.

Sporten begynder.

Nu kommer den Tid, hvor Theatrenes Kunst
Skaffer os aandelig Vederkvægelse;

Og for at faa Forspring i Publikums Gunst
Sætter man alle Hjul i Bevægelse.

PUNCH udgaar hver Torsdag. Pris 2 Kroner Kvartalet. (Enkelte Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle kongl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor, Kjøbenhavn Kronprinsessegade 34.

Mapper og Pragtbind til Bladet: 2 Kr.

Redigeret af Angelo Haase, udgivet af og trykt hos C. Simonsen i Kjøbenhavn.

1890. Torsdagen den 4. September. Nr. 36,

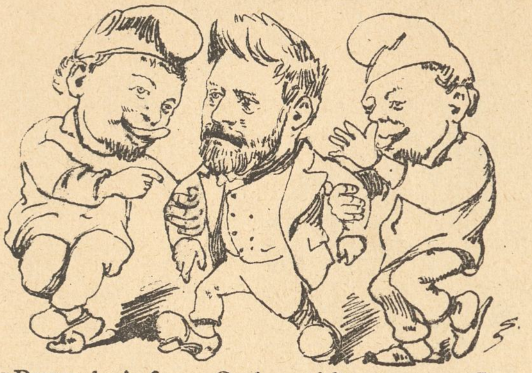
PUNCH.

Lavvande — Lavpande?

— Herre Gud, Maren! Jeg sagde, at Du skulde hente noget Søvand til at vaske den Lille med i Aften. Men Spanden er jo kun halv fuld!
— Ja, for Bademesteren sagde, at Vandet stiger i Løbet af Dagen.

Sundhed og Helsot.

JENS BUSK, hvis fagre Ord saa tidt og mange Gange
Har været Venstremænd til Trøst,
Naar Tiderne var særlig trange,
Og deres Sæd kun gav en højst elendig Høst,
Har sagt i Folkets Thing til Venstres Stridsmænd,
At deres Pagt med Socialismen
Var sluttet i en heldig Stund,
Thi den var højst naturlig, sand og sund!

Naa, hvad Naturlighed og Sandhed anbelanger,
Kan begge Parter sagtens følges ad,
Thi for en Socialist som for en Bondefanger
Sig Kampen drejer kun om »mere Mad«;
Men derimod har En og Anden,
Som ikke har forsaget helt Forstanden,
Lov til at nære Tvivl i Hjertets Grund,
Om denne Overenskomst egentlig er sund.

I Fald man spørger Venstre, Gud bevares,
Saa deklameres, selv i »Danskernes« Organ,
At der er ingen Ting, som bedre kan forsvares
End slig en Alliánce-Plan.
Ja, der var nylig en beaandet Taler,
Som fandt, at for vor Friheds Idealer
Og for vort Fremskridtsliv—paa Wodrofflund—
Var denne Pagt nu saa særdeles sund.

Men, av! I samme Blad oplyses, at i Hammel
Har Socialisterne begyndt
At feje Venstre ud imellem alt det Skrammel,
Som ikke mer kan slaas i Mynt!
Mens „*Morgengnavet*“s Hjerte dybt maa bløde,
Det raader Venstre hist at »give talrigt Møde«
Mod det Parti, det her med Haand og Mund
Tilsvoret har en Pagt, fordi den var saa sund.

Der maa dog løbe vist lidt mere Vand i Stranden,
Før det gaar op for vore Bondemænd,
At, naar man har forskrevet sig til Fanden,
Det ender sjælden just med evigt Spænd.
Det gaar nok til en Tid med lutter glade Dage;
Men, naar man ikke fler af disse har tilbage,
Er det for sent, hvis man i Dødens Blund
Vil hæve den Kontrakt, man stempled' selv som sund.

Paa gyngende Grund.

Forleden Dag holdt *Dr.* Pingel et oplysende Foredrag ude paa *Sortedamslund*, i hvilket han sammenlignede Landsthinget med en Mose; men formodentlig i Erkjendelsen af, at Venstre i denne Mose aldrig vil drive det til andet end til at give Tørvenes Parti, foreslog han Socialdemokraterne at sætte et Par rigtig rødbenede og rødnæbede Storke ind i Mosen. Bare hans Storke nu ikke selv faar over Næbbet paa Valgdagen! Iøvrigt forlyder der om *Dr.* Pingel, at han, naar han har nedlagt sin Værdighed som Lygtemand, vil ansøge om en Plads som Bryggerknægt hos Mosekonen.

Venskab er dog det egentlige.

Den ordinære Rumlepotte synes at have en vis Lighed med Kjelland, som efter Georg Brandes' Paastand skal være en daarlig Kammerat, men en fortræffelig Ven; han har nemlig gjort sine »Kammerater« al den Fortræd, han har kunnet, men sin »Ven« Knudsen gaar han i Ilden eller allenfalds i Vandet for, bare for at skaffe ham 8 Aar i Landsthinget.

Et Interview.

Punch havde i Anledning af Juristmødet besluttet at interviewe en af Spidserne mellem de store nordiske Jurister. Da Krieger var bleven syg og gamle Liebe beskedent havde frabedt sig Æren af at regnes til de mest fremragende, tænkte han et Øjeblik paa Leth, men bestemte sig til sidst for

Ulf Hansen,

hvem han ogsaa traf i det Øjeblik, da hans Fader Oktavius ikke var til Taffel paa Bernstorf, ifærd med at manuducere en norsk Rigsadvokat og en svensk Docent i engelsk Ret. Med elskværdig Førekommenhed og klædelig Forvirring afbrød han ved vor Indtræden denne nyttige Beskjæftigelse. Vi gik strax løs paa det brændende Emne,

det indledende Foredrag.

Herom udtalte han, at som bekjendt var jo hans Valgsprog det, at Beskedenhed er en Ynglings skjønneste Dyd, og det var netop derfor, at han havde paataget sig at indlede Emnet om fremmede Dommes Betydning. Som ogsaa bekjendt havde han jo beklædt Dommerkaldet ved alle Cycleløb i Skandinavien i den sidste halve Snes Aar, og han turde vel derfor nok sige, at han var kompetent til at udtale sig om Spørgsmaalet. Ifølge hans medfødte Beskedenhed fremstillede han altid sig selv og sine Evner i et saa ufordelagtigt Lys som muligt, og det var det, han ved den paagjældende Lejlighed havde gjort. Han troede nok, at han havde opnaaet en vis Virkning. I alt Fald havde en højt anset Jurist sagt til ham efter Foredraget, at det nok var af de Umyndiges Mund, at man skulde høre Sandheden. Naar han dog ikke var sluppen saa helskindet gjennem den paafølgende

Diskussion, som han kunde ønsket, saa var det vistnok, fordi han manglede den fornødne Aaleglathed.

Vi bemærkede høflig, at han dog vistnok nu var bleven aalet saa meget, at det nok vilde gaa glattere en anden Gang. Vi spurgte ham dernæst om hans Forhold til

den bekjendte Artikel 14 i *code civil.*

Ja, den Artikel havde været ham til uvurderlig Nytte. Hvis det maatte være ham tilladt at komme med en lille Spøg (ha ha ha), saa vilde han sige, at den Artikel var hans Livs ledende Artikel. Han vilde ikke gjøre os skamfuld ved at citere dens Indhold, som jo var kjendt af ethvert Barn paa Gaden — —

Vi bemærkede, at han skulde saamænd ikke genere sig.

— Jo det gjorde han virkelig. Vi huskede nok hans Valgsprog: Beskedenhed etc. For øvrigt havde det kostet ham megen Ulejlighed at faa opstøvet den Artikel. Han havde for at faa fat i den gjort en Bicycletur til Paris. Som vi vel vidste af hans berømte Rejsebreve til *Politiken*, var han dog paa Grund af de Vanskeligheder, han havde at kæmpe imod gjennem det hidtil uopdagede evropæiske Fastland, ikke kommen længere end til Hamborg, og det sidste Stykke af Vejen, nemlig fra Roskilde, havde han endda maattet tilbagelægge pr. Jærnbane, men han turde dog nok sige, at saadan en Bicycle-Record havde endnu ingen sat her i Norden.

Da vi udtalte som vor Formodning, at han skulde afløse sin berømte Fader som Bergs Defensor i

Rindsholmsagen,

udtalte han:

Ja, det var jo ikke umuligt. Han havde allerede lagt sit Hoved i Blød for at finde paa en ny Svaghed, hvormed han kunde bevise sin Klients Utilregnelighed, da det næppe gik an at lægge ud igjen med den fra Holstebro bekjendte Aandssvækkelse og Tunghørhed. Kunde man blot bevise, at det var Berg selv, der skrev under Mærket *El Gregor* i Venstrebladet, saa vilde Højesteret sikkert nok anerkjende hans Utilregnelighed. Imidlertid stod Lykken jo de Frække bi, og det vilde ogsaa nok vise sig i dette Tilfælde.

Vi spurgte, om han nu ikke havde været bange, da han skulde begynde sit Foredrag.

— »Ikke Spor"!

— »Ikke Spor?«

Nej, saa maatte han da ogsaa daarlig være sin Faders Søn. Denne havde jo saa tidt debiteret fuldt saa hasarderende Ting uden at blinke. Hvis han atter maatte tillade sig en Vittighed, da vilde han sige, at, fordi han hed Ulf, behøvede han ikke at være nogen ræd Ulf.

Vi smilte diskret og tog Afsked. Allerede inden vi var ude af Døren, havde han kastet sig over en Haandbog i Romerrettens Regler for Bicyclers Færden paa den appiske Strandvej.

I Grav-Kapellet.

At Mennesker gjør sig usynlige, har
I Tidernes Krav man begrundet;
Men tænk Dem en Gang, — i Theatret saagar,
Er selve Kapellet forsvundet!
I Sommer, da Himlen var tung og graa,
Blev nemlig dets Undergang svoren.
Og med et vemodigt: „Johan, jeg maa gaa",
Sank hele Musikken i Jorden.

Paa Scenen stod Fallesen, mørk og stor,
Som Troldmand bag Forlampe-Grænsen
Og mumled' de mystiske, magiske Ord:
„Nu vender vi, Johan Svendsen!"
Og — vupti! — Kapellet i Dybet kom,
Og rundt i Aviser og Blade
Der stod, at Kapel-Vejen nu var lagt om
Og flyttet til Dybensgade.

Alene og rank paa Kapellets Top
Fra Mørkets formummede Steder
Som Eiffeltaarn rager nu Svendsen op
Til Over-Verdenens Glæder.
Men sælsomme Lyde man skælner grant, —
Det er Musikanternes Jammer,
Da med deres Nodepulte de fandt
Sig gjemt i et Pulterkammer!

Med Tantalus-Kvaler og døende Smil
Maa nu deres Længsler de kue;
Fru Hennings og Olaf og Schram og Emil
Skal aldrig de oftere skue!
Ak, ganske forgæves er Hornenes Blik,
Og Strygerne Haabet maa stryge,
Mens fjærn som en Torden man hører Musik,
Lig rungende Skrald fra en Byge.

Med foldede Hænder ved Gravens Rand
Staar Chefen med from Begavelse;
Som Kunstens bestaltede Bedemand
Han sværmer for al Slags Begravelse.
Med Held hans Ballet jo i Graven gik, —
Saa hjalp intet Enten-Eller:
Da Hartmann gik a', han skyndsomst fik
Kapellet *„im tiefen Keller!"*

Fra Scenen som sørgelig Genius
Frøken Dons et Farvel intonerer,
Mens Chefen i passende Højtidspuds
Med Underskud højt saluterer.
Moralen dog klinger fra Gravens Rand
Helt op i Theater-Bureau'et:
Saagar i det Kongelige man kan
För tilfället — sænke Niveauet!!

Til Retskrivnings-Spørgsmaalet.

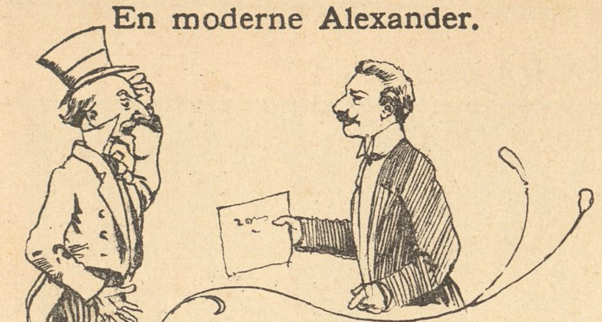
— Ja, for ser Di, vi er jo saadn paa en vis Maade allesammen studerede Folk. — Di er Skolemestere, og je har jo maattet ta'e denne hersens Styrmandseksame. Og der ha'de vi osse dansk Stil, — men je klarede den nu brilliant, ser Di — je ha'de kuns én Feiler, for je ha'de skrevet »ville« med lille »h«.

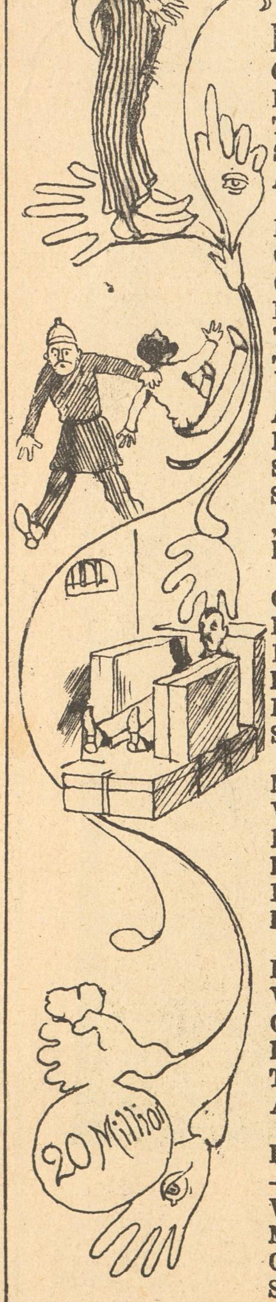
De Stakler?

— Se nu, der gaar alle di unge Pier og kan slets inte blie forlovede, og min Lovise har nu dog vaaren forlovet fem Gange.

En moderne Alexander.

Lad kuns Uret, Vold og Snyden
Gjøre Fremgang her og hist,
Det vil vise sig, at Dyden
Triumferer dog til sidst;
Saadan gik det med vor Ven
Alexander Philipsen.

Fuld af Kjærlighed til Næsten
Og hans Dollars kjæk han drog
Over til det fjerne Vesten
Paa sit Alexandertog.
Trodsende Neptuni Fork
Tog han Vejen til New-York.

Aber, da vor Probenreuter
Fra det vaade Element
Steg i Land paa Barnums Højder,
Sa'e en Politibetjent:
„Vær saa artig, og følg med!"
Derpaa trak han ham af Sted.

Og med alle sine Prøver
Blev han sat i Brummen ned,
Hvor som Morder og som Røver
Han fik Rang og Værdighed.
I den frie Republik
Slig en Prøve-Tid han fik.

Men en stor og herlig Sejer
Vandt hans Sags Retfærdighed:
Det var ikke ham, der Meyer
Havde bragt i Tønden ned.
Fra Kachotten blev igjen
Ført den gale Philipsen.

Da han endelig var ude,
Var han rigtig i sit Es,
Og han slog en gordisk Knude,
Der skal løses ved Proces:
Tyve Millioner vil
Allermindst gaa med dertil!

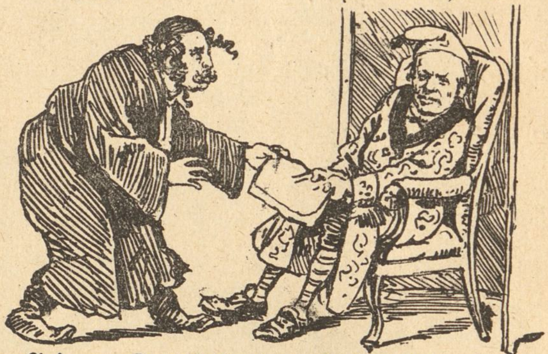
Hvis han redder de Kontanter,
— Og en „Prøve" skader ej, —
Vil han som en Alexander
Med sit Bytte gaa sin Vej
Og blandt vores „Grækere"
Sig som Triumfator te.

Ulysses von Ithacia
eller
Theater-Directeuren udi Knibe.

Paa Grund af mange Forhindringer er det lykkedes Punch ad Krum-Veje at faa Hr. Hunderup til at overlade sig den spændende Tragoedie: Ulysses von Ithacia, der med velvillig Assistance af Folketheatrets Personale agtes opført bag Kulisserne til Indtægt for ulykkelige Theaterdirektørers Hjælpefond.

Som en Prøve paa den for Lejligheden tillæmpede Bearbejdelse hidsætter vi Tragoediens Sc. ult. eller Ultimatums-Scenen.

Personerne:
Ulysses . . . . Hr. Zinck.
En Jøde . . . . Hr. Abrahams.

Jøden. Dat ist doch verflucht mit den Comoedianten! Naar man dem en Contract giver, trecken sie sich nimmer zu rechter Tyt torück von das Geschäft. Men warumb er wi so dull? . . . Aaber see en Maal! Daa sitz er und slaapt auf den Contract. Ich dachte es wohl. Das ist unverskammen so viele Gelder mit ein alter Contract to verdienen. (Gaaer hen og rykker i Contracten). Hør Mussier! Er det Maneer für ein solcher alter Mann meine Gelder zu nehmen?

Ulysses. Hvem er saa dristig, at han tør pille ved min Contract?

Jøden. Dat bin ich. Mussier kennt wohl der Director?

Ulysses. Jeg kjender dig ma foi ikke igjen.

Jøden. So kenner ich ham, Mussier! Han er ju krank von Alterthum. Han kann nicht husken, han kann nicht spielen, — han kann nur kassiert werden.

Ulysses. Jeg er den store Jeppe ved Comoedien udi Nørregade.

Jøden. Und ich bin der kleine Director Seferin.

Ulysses. Jeg er den, som udi min Mandomskraft har faret tvende Gange over Atlanterhavet, og som har erobret det ædle Nord-Cap, Europiens Zirat og det Land Norges Øje-Klippesten.

Jøden. Und ich bin en Mann, wessen Prokuratoren die große Glück-Stadt in National gepumpen hebben.

Ulysses. Jeg er kommen hid for at instruere Comoedianterne udi deres theatralske Exercitier.

Joden. Und ich bin hidkommen um meine Penger torück zu nehmen. Aber det skal ablauffen ohne Proces.

Ulysses. Jeg kan se paa dit Skjæg, at du est en Directeur udi Knibe.

Joden. All zu viel i Knibe, disverr! Sowohl ich, als der Watt und der Riis und der kammerliche Herr.

Ulysses. Siig mig, ædle Marquis! Hvordan staaer det til udi Comoedien?

Joden. Mussier! Han muß mich nicht verzincken! Ich muß hans Penger to mein großer Dorph und mein kleiner Lehmann hebben.

Ulysses. Tør du lægge Haand paa min kostbare Contract? Pak dig strax fra mig, eller du skalst føle Effecten af min Vrede.

Joden. Ich muß hans Rollen und hans Costymen to mein großer Hellemann hebben. Træk ju man ut, oder ich will dir auf die Zinckeduus geben, und du skal følen die Effect von Lands Lov und Gerecht!

Ulysses. Ach! — Jeg har vel reist til Nord-Cap. Fly mig da en Summa een Gang for alle, og jeg vil absentere mig udi al Stilhed.

Joden. Will keine Summa flyen, wil Summa kriegen!

Ulysses. Ach Himmel! Saadant skal hænde mig udi min Ungdoms Vaar efter fire og tredive Aars Berømmelse og velmeriterede Gunst hos det ganske Publico!

Joden. (trækker ham Kjolen af Kroppen sigende:) Bist du in vier und dreißig Jahre berühmt gewesen, so muß du auch for vier und dreißig Jahr bezahlen. Wir wollen strax die Contract annulieren. Zinck-godt. Jeppe! — Adjes so lang.

Ulysses. Ach Himmel! Havde jeg taget mig for at ødelægge alle Lehmænd i Steden for at gaa til Nord-Cap, saa havde mit Scene-Inspectorat ikke saa hastigt faaet Ende.

(Til Spectatores)

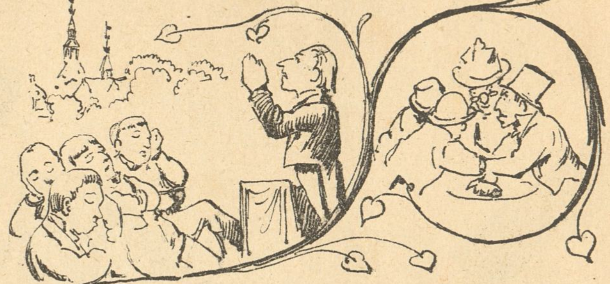
Nu haaber vi, at ingen meer
Sig over os skal klage,
At ei vi gjør Comoedier
Udi Agurke-Dage!

Om nogen Striids-Comoedie
Her ude i Nørre-Stræde
Man bedre mig kan lade see,
Vil Abrahams jeg hedde.

Fortjenstfuldt.

»*Socialdemokraten*« klager over, at de syv Landsthingsmænd, som Hovedstadens Høire har sat ind i Rigsdagen, har en saa betydelig Indtægt, at flere hundrede Arbejdere vilde kunne leve højt af, hvad de Herrer fortjener. Det er derfor, at Bladet gjør, hvad det kan, for at berige Landsthinget med Folk, der er blottede for alle Fortjenester.

Møder og atter Møder!

Der holdes Møder uafladeligt!
Skjønt man for længst er træt og mødig,
Man møder, skjønt man gjør det nødig' —
At svigte er jo utilladeligt;
Man skal jo følge med sin Tid,
Man møder derfor frem til Strid.

Med Pædagogerne forfriskede
Man nylig sig i Kongens Have,
Og siden om sin sultne Mave
Man baade talte højt og hviskede.
Endskjønt man fik det Halve frit,
Saa fandt man dog det Hele sk . . .!

Da man var kvit med Pædagogerne,
Farvel var sagt til Karavanen,
Man tog til Hillerød med Banen
Og drak et Glas med Theologerne.
Der var der mere fredeligt,
Men nedersaksisk kjedeligt.

Saa tog man til Berlin med Lægerne,
Men der var ogsaa Grund til Klage,
Da Tydskerne lod Maden smage
Sig godt og selv de tømte Bægerne.
Og det har mangen en En krepert,
Som ønskede sig frit traktert.

Saa har man været helt venskabelig
Mod Hr. Ulf Hansen, ham, Cyclisten,
Ja, det vil sige: mod Juristen,
Hr. Ulf, som talte ganske drabelig;
Hans Mund, den »løb« naturligvis,
Men tog dog ikke — første Pris.

Man har dineret med Juristerne
Ved Skydebanens flotte Gilde
Og nu til sidst vi skulle stille
Til Møderne med Socialisterne.
Det gjælder snart om Kjøb og Salg
Af Pladserne til Landsthingsvalg.

At alle Venstre-Radikalerne
Til deres og til vore Fjender
Vil sælge deres Stemmer, finder
Man hurtig ud af alle Talerne.
At de til sidst faar Skam til Tak,
Det glemmer de for lutter Snak.

Hr. Doktor Pingel, den parodiske
Titan, der gjerne stormed' Himlen,
Er atter dukket op af Vrimlen
Alt med sin Galskab, den methodiske. —
Og, skjønt han rask for Knudsen slaar,
Han immer paa Kabudsen faar.

Geheimeetatsraad Gulliver i Lilleput.

Hr. TIETGEN blev dog den Store og Albions Sønner de Smaa,
Og derfor var de nok nødte til at »la'e Folkses Skibe gaa«.

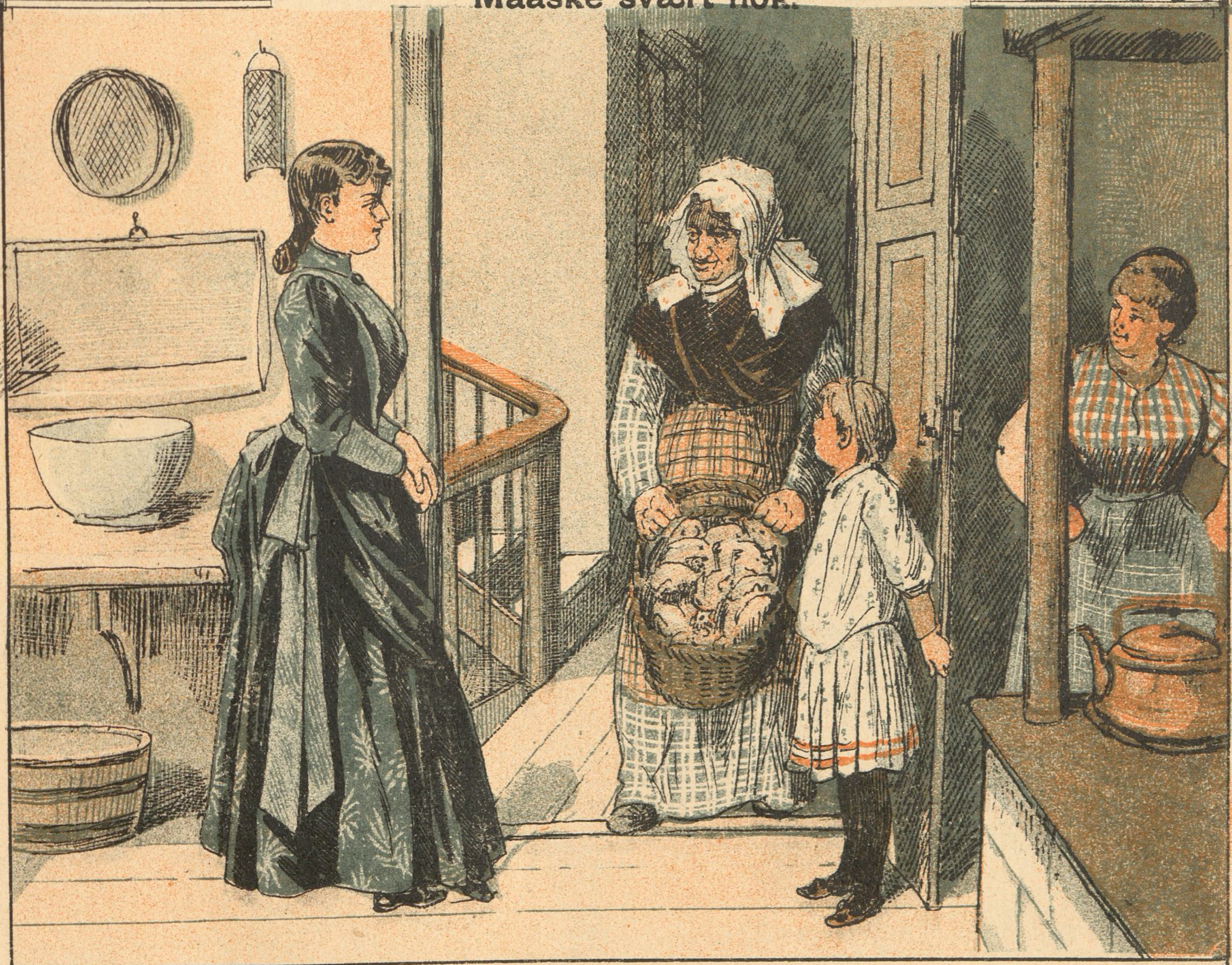
PUNCH udgaar hver Torsdag. Pris 2 Kroner Kvartalet. (Enkelte Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle kongl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor, Kjøbenhavn, **Kronprinsessegade 34.**

Mapper og Pragtbind til Bladet: 2. Kr.

Redigeret af **Angelo Haase**, udgivet af og trykt hos **C. Simonsen** i Kjøbenhavn.

Maaske svært nok.

— Halvtredie Krone for Parret af de smaa Kyllinger! Nej, lille Moer, det er for dyrt. Det kan De byde Folk, som er dummere end jeg.
— Ja, hvor skal jeg finde dem?

En forsvindende Størrelse.

Socialdemokraterne, de brave
Spirer, som er skudte frem af Venstres Frø,
Fik fra Fødselen den skjønne Vuggegave
At give deres Ophav »gode Klø«.
Skjønt de bruger Venstremænd som Forbundsfæller
Efter det Princip, at alle Ho'eder tæller,
Indrangerer de dog Venstre uden Hinder
Under den Rubrik: det Danmark, som forsvinder!

Det begav sig netop oppe ved Aalborg,
At Venstre, som har trofast stræbt og stridt
For de »Røde« som deres faste Skjoldborg,
Fik sig en saadan Aalborg-Akkavit.
Det er det, man kalder for en lille Opstrammer
Af den Slags, som til »Daad« nok ikke opflammer
De stakkels hjertefaste Mænd og Kvinder,
Der nu hører til det Danmark, som forsvinder

Det arme Venstre kan med Suk og Klage
Se tilbage paa de svundne gode Aar;
Som et Parti, der har kjendt bedre Dage,
Med venstre Ben i Graven det nu staar.
Som en Drøm svandt LUDVIG SCHRØDERs korte Lykke.
Og »GREVEN« er forsvunden som en Skygge,
Ja, for TANG og PINGEL snart den Dag oprinder,
Da de hører til det Danmark, som forsvinder.

Selv VIGGO BJØRNBAK maa paa Retiraden
Begive sig, og der forsvinder han.
Og paa samme Maade her i Hovedstaden
Forsvinder hver renlivet Venstremand.
Det danske Venstres blodløse Vanter
Og Integades rodløse Planter
Paa Vej til Rømersgade sig befinder
Med deres »unge Danmark«, som forsvinder.

For deres Villighed har de døjet
Paa hver en Valgdag at faa Skam til Tak.
Da de for KNUDSEN gik i Sele-Tøjet,
Var det deres egen Ligvogn, de trak.
Snart hviler deres Ben paa venstre Kirkegaard,
Hvor som Gravskrift paa deres Mindesmærke staar:
De faldt i Kamp for deres værste Fjender,
Der har lagt dem blandt det Danmark, som forsvinder!

Stor Prisnedsættelse!

Dels for at rydde Forlæggernes overfyldte Lofter, saa at disse atter til evig Opbevaring kan modtage alt det Eneste, der duer, af den kommende Efteraars-Literatur, og dels for at dække de kolossale Udgifter ved den nu overstaaede Valg-Agitation, ser undertegnede Firma sig nødsaget til at realisere følgende

30 udødelige Værker

af den eneste Literatur, der dør i Norden.

Den letsindige Kjøber vil derved komme i Besiddelse af de epokegjørendeste Mesterværker, der har faaet Firsernes højst oplyste Ungdom til at vride sig af Begejstring, Alt for en saarende og skræmmende Spotpris af

1 Krone for samtlige Bind.

1. **Herman Bang**, Kunstner og Lig: *Haabløse Slægter.* Opdragende Læsning for Umuligheder og Umyndige. Forbudt paa Grund af sin Fortrinlighed. Da den Afdøde har gjort sig foreløbig missliebig af Firmaet, sælges Bogen enkeltvis 2 for . . . 1 Øre

2. **Georg Brandes**, Martyr: *Tyske Indtryk fra russisk Polen.* Storartet Bog. Egner sig for Børne-Hus-Bibliotheker — Enkeltvis . . . . 500 Kroner.

3. **Eedvard Brandes**, lille Bro'er: ***Et Besøg.*** Det genialeste Skuespil i de sidste to Aarhundreder. Anbefales Nygifte i England. Pr. Exemplar 400 Kroner.

4. **Samme.** *Kjærlighed.* Det endnu mere genialeste Skuespil i de sidste fire Aarhundreder. Skræmmende Læsning for Theaterkommissionærer og Kammerchefer . . . . 200 Kroner.

5. **Sophus Clausen**, Faders Søn: ***Naturbørn.*** Vidunderlig Lyrik. Ubetalelig Underholdning for Sindssyge . . . . 5 Øre

6. **Gustav Esmann**, Norskæder: ***I Stiftelsen.*** Glimrende Digterværk. Uundværlig for Skuespillerinder, der lider af kunstneriske Hensyn og gammel Gjæld 10 Øre.

*) 7. **Arne Garborg**, Danskæder: ***Hos Mama.*** Oversat paa Verdenssprog. Sælges for en storsnuderisk billig Pris af . . . . 2 Øre

*) 8. **Gabriel Finne**, sulten: ***Filosofen.*** Mageløs Bog. Fineste Extrakt af den literæreste Kloakduft. Anbefales Volapykforeningen . . . . 1 Øre.

*) 9. **Samme.** *Doktor Wangs Børn.* Do. 3 Øre.

10. **Erna Juel-Hansen**, gift: *En ung Dames Historie.* Uvartig Roman for lukkede Damer. Fornem Bog . . . . 5 Øre.

11. **Verner von Heydenstamm**, livsglad: *Endymion.* Fin og fornem. Uvurderligt Sovemiddel for Melankolikere . . . . 7 Øre.

12. **Gunnar Heiberg**, Mand af Ære: *Kong Midas.* Uskatterligt Mesterværk for literære Klap-Hingste og Didi-rektører. Pr. Akt 10 Midas-Guldstykker.

*) 13. **Henrik Jaeger**, Allerhelvedeskarl: ***Fra Kristiania-Bohemen.*** Pr. duftende Exemplar 3 Øre.

14. Joh. Jørgensen, Geni: ***Vers.*** Mageløse. Egner sig til at kysses af hundrede Piger. Pr. Kys 2 Øre

15. Christian Krogh, nok sagt: ***Albertine.*** Fin og fornem. Forsendes i Cigarkasser à . . . 10 Øre.

15. Oscar Madsen, Kjøbenhavner, umulig: ***Noveller.*** Umulig dejlige . . . . 1 Øre.

17, Per Nansen, født Anden: ***Korte Veje.*** Bedaarende Læsning for Pigebørn under to Aar, pr. halvt Expl. . . . . ½ Øre

18. Samme. ***Af Dagens Krønike.*** Hele Restoplaget, 2000 Exemplarer, pr. Pd. . . . . . . 6 Øre.

19. Henrik Pontoppidan, uhyrligt Geni: ***Skyer.*** Storartet Skypompe for Højremænd. Pr. Vandspand 5Øre.

20-26. So Schandorph, F. g. m. Doktor: ***Samlede Værker.*** Vidunderlig fornemme. Eneste anbefalelige Erstatning for den nu afskaffede Adspredelse „at drive Svinene i Sti". Folkelæsning for svinepoliske Røgtere af de forskjelligste Farvetinter. Sælges pr. Grisetaa for . . . . 19 Øre.

27 Amalia Skram, Mandens Kone: ***Sjur Gabriel,*** Befriende Duft af fordærvede Snapse. Fortrinligt Desinfektionsmiddel mod Totalafholdsforeninger . 4 Øre.

*) **28. Erik Skram**, Konens Mand: ***Gertrude Colbjørnsen.*** Befriende Folkelæsning for bare Artillerister 3 Ø.

29. Aug. Strindberg, Ejer af det eneste Naturalist-Kabinet, der duer i Norden: ***Frøken Julie.*** Uforglemmeligt Minde om den eneste Fiasko, der duer i Norden . . . . 5 Øre.

30. Digter **Collett-Vogt**: ***Familiens Sorg***; Digter Scheel-Vandel: ***Dobbeltgængeren***; Digter Trafall: ***Kæmpende Magter***; Digter Wied: ***En Hjemkomst***; Digter Stuckenberg: ***Messias.*** Alle disse uforgængelige og enestaaende Kunstværker sælges i Rummel for 3 Ø.

*) De norske Bøger Nr. 7, 8, 9, 13 samt Nr. 28 vil kun blive solgte som Fyldekalk, naar man kjøber hele Rækken, medmindre Forfatterne paatager sig en passende norsk Reklame for det eneste, undertegnede Firma, der duer i Norden.

Ny tiltrædende Abonnenter af „*Tilskueren*" erholder 25 Øre i Præmie samt en Aargang af „*Ny Jord*" i Nakken, naar de gaar ud ad Døren.

Efterhaanden som Bøgerne udsælges, vil det ikke blive regnet Kjøberen til Skade, idet Resten stadig sælges til forholdsvis samme Pris:

1 Kr. for samtlige Bøger. Det bemærkes, at alle Udgifter med Hensyn til Bøgernes Afhentning fra Forlæggerlofterne, Rensning af Støv og Skimmel etc. afholdes af

Gebrüder Brandes, *p. t.* Integade.

Theaterkatten spinder.

Jeg er snart bleven en gammel Hankat — gammel og graa. I Mørke er alle Katte graa, jeg er ogsaa graa i Rampelyset. Jeg har været saa længe ved Theatret, at jeg kan huske den Tid, da Koristinderne var unge og smukke og Balletterne gik paa hvid Plakat. Den Gang var Emil Hansens nye Balletdivertissement ikke bleven opført — men det er sandt, det er det jo for Resten ikke endnu. Jeg har kunnet holde lige saa mange Julilæer om Aaret som Schram, og dog føler jeg mig ung endnu. Jeg bliver paa min Post som H. P. Holst. Skuespillerne er Blod af mit Blod, og Kapellets Violinstrenge er Tarm af mine Tarme. Hvis jeg ikke var Kat, kunde man godt kalde mig en rigtig gammel Theaterrotte.

Jeg har fordybet mig i Theatret fra Grunden af. Jeg har strejfet om i Kjælderen nede under Scenegulvet — den Kjælder, hvorfra Hartmanns dybe Toner trængte op, naar han sang Ypperstepræstens Parti i *Aida.* Han hørte til de rigtige gamle Sæbekjælderfolk, der havde hængt for længe, og derfor maatte han bort, thi saa dybt som Kapellet kunde han dog ikke gaa. Det var mig, som fremsagde Prologen til hans Afskedsforestilling. Jeg bad paa hans Vegne Publikum om Maade med Sorgen og Katzenjammeren og Naade med Kammersangeren, nemlig Simonsen, som jeg skulde hilse saa flittig fra og sige, at han var til Stede i Tankerne. Det er ikke, fordi han havde ondt af Sverkel, men fordi han han havde ondt for Tænder, at han ikke vilde synge Amonasro. Nu havde han imidlertid slaaet den Tand af Munden, og derfor bad han undskylde, at det var trukket saa længe ud. Nu skulde han aldrig blive upasselig mere, for nu havde han netop faaet Blod paa Tanden. Saa gik jeg ud, og Hartmann kom ind. Afskedens Rørelse var ligesaa dyb som hans Bas.

Nu har vi faaet en Frøken Dons til. Hvis der nu kommer flere, saa ved jeg ikke, hvad det skal blive til i Længden. Hun faar 250 Kr. pr. Aften, Ødmann fik 200, Sigrid Wolf 150. Maaske gaar det efter Højden, det vil sige ikke Stemmernes Højde, men Personernes. Jeg tænker mig, at Kammerherren maaler dem ligesom Magistraten gjør ved Hundene. Det er det, man kalder det anthropometriske Signalement. Jeg vilde ønske for Fru Keller, at hun kunde lægge en Alen til sin Væxt.

Ja undskyld, jeg beskæftiger mig saa meget med det musikalske. Men De ved jo nok, at vi Katte interesser os for Musik. Naar jeg ikke selv er bleven Sanger, saa er det udelukkende, fordi jeg ikke vil bringe nogen Mislyd ind i Ensemblet. Jeg har ogsaa en lille Klat tilovers for Skuespilkunsten, den har dog haft mangen Klat Grød tilovers for mig. Vi begyndte jo med »Jacob eller den stortartede Soldat«! Schram gnistrer, saasnart man bare rører ved ham, Olaf gnistrer, naar man stryger ham mod Haarene, og Mantzius gnistrer slet ikke. Han har nemlig ingen Haar at stryge imod. Han er ikke nogen rigtig Kat, han er kun en Lækat.

Da jeg selv var Killing, var Hr. Poirier og hans Svigersøn et forholdvis nyt Stykke. Det var i de Tider, da vi labede Nektar af Ideens Underkop. Da kunde vi hvæse ad det solide. Nu er Tiderne skiftet. Poirier er bleven gammel og hans Svigersøn endnu ældre — saa gammel, at han kunde være sin egen Bedstefader. Kun Reumert er ny — i alt Fald i ny Indstudering — og han er dog ikke ung længer. Blot han maatte blive gammel i Gaarde. Foreløbig er han Hertug og ædel, gid Mantzius kunde lære Noget af ham i den Retning. Men det vil han ikke. Han har sat sin Formue over Styr ved letsindigt Spil. Han har nemlig spillet paa Dagmartheatret. Saa har han giftet sig ind i Olafs Familie paa Kongens Nytorv. Olaf er rig, for han har Feu i 1. Klasse A, men han vil ikke ud med Pengene. Derfor bliver Mantzius Fru Bloch utro og vil slaas for en anden Dame. Denne anden Dame er formodentlig Fru Hennings, som i Øjeblikket har Orlov af kunstneriske Hensyn. Og da saa Mantzius tror, at han rigtig er kommen i Skuddet ved det gode Parti, saa fortæller Olaf ham, at han kun er kommen i Underskud. Saa omvender Mantzius sig og bliver igen forsonet med Fru Bloch og lover at skrive en smuk Artikel i Dagens Nyheder om hendes Mand. Naar Fru Hennings kommer hjem igjen, maa hun nøjes med Zangenberg eller Axel Madsen.

Ja — nu er jeg færdig med at spinde for denne Gang. Jeg tror nu alligevel ikke, at Theatret spinder Silke ved den Komedie. Her spindes der i det Hele taget mere Rænker end Silke.

Efter Taxt?

— Kan jeg blive vejet hos Dem?
— Jou!
— Hvad skal jeg give Dem for det?
— Ja'a, de ved A it so nøy, — A æ van a faa 50 Øre for et almindelig Svin.

Instruktion.

— Man skal altsaa, naar man passerer en Afdeling under Fane, standse, gjøre Front og Honnør, imedens Fanen passerer forbi, det forstaar De vel?
— Ja vel, Hr. Lieutenant! Men — er det tilladt at gjøre et Spørgsmaal?
— Ja, det har jeg jo sagt Dem, — hvad vil De ellers vide?
— Naar jeg nu kommer over Amalienborg Plads —?
— Amalienborg Plads? — Amalienborg! — Ja, — hvad Pokker vil De ogsaa paa Amalienborg?

Smaafolk.

For Godtfolk, der sværmer for Typer i Petit,
Kan ses paa Østergade, skjønt ikke ganske frit,
En Prøve paa, hvor lille
Ens Næste blive kan,
Saa næsten kun med Brille-
glas ses hver lille Mand,
Hver lille bitte Mand,
Hver ganske lille Mand,
Hver ganske lille bitte, bitte, bitte, bitte Mand.

Men næstendels gratis man tidt faar Øje paa
Folk, der ser ud som store, men er dog ganske smaa.
I Storhed selv de straaler
Af folkeligste Slags,
Men, naar man ret dem maaler,
Saa viser der sig strax
En lille bitte Mand, o. s. v.

Da Berg paa Tribunen stod frem i Holstebro,
Han viste sig for Folket saa stor som hele to;
Men, da han i Forhøret
Forklaring skulde gi'e,
Saa misted' han Humøret.
Her gav han et Parti
Som lille bitte Mand o. s. v.

Som *„Cajus“* stod Hørup i Storheds fulde Glans,
Men „Hasselkjæppen“, siden han sa'e, var inte hans.
Det blev et Redningsanker,
Da fælt det kneb, og han
Beklemt for Rettens Skranker
Stod som en lille Mand,
En lille bitte Mand, o. s. v.

Grev Holstein hin Ledreborg brugte mange Ord,
Og store var de alle, fordi han selv var stor;
Men, da han fra „Forhandling“
Til „Handling“ Vejen fandt,
Saa kom der en Forvandling,
Og Føreren forsvandt
Som lille bitte Mand, o. s. v.

Tidt gav man den store, saa længe man var tryg
Og kunde frit sig more bagved en Straamands Ryg,
Men, skulde selv man svare
For hvert et Ord, man skrev,
Lod man sin Storhed fare,
I Stedet for man blev
En lille bitte Mand, o. s. v.

Saadan er det gaaet, og saadan vil det gaa
Med Flertal, som er store, men Lemmerne saa smaa.
At, vil man Dag og Nat gaa
I det Parti paa Jagt,
Vil alt, hvad man faar fat paa,
Kun blive, rent ud sagt,
En lille bitte Mand,
En ganske lille Mand,
En ganske lille bitte, bitte, bitte, bitte Mand.

Rejsebreve
af
Gjell Karlerup. VI.

(Kunstindtryk til Paaagtning af vore Theaterdirektører. Schauspilkunsten i Almindelighed og i Særdeleshed. Venedig ved Peblingesøen. De mange architektoniske Begivenheder i Dogernes Stad. Lidt om Tykmandsløbet paa Store Ravnsborg.)

Fra Blaagaardskvarters-Minderne kaldes jeg nordpaa af nogle Kunstindtryk, der forlanger at komme friske paa Papiret. Et Sjovspil paa Store Ravnsborg er vel ikke det eiendommeligste af disse Indtryk, men dog det meste af det, der i mer end een Henseende frister mig til Korrespondance; det er det aktuelleste og det, til hvilket de mest vidtrækkende Ræsonnementer af sig selv knytte sig.

At overvære et saadan Sjovspil paa Udrejsen lod sig desværre ikke gjøre for mig, idet denne, som den ærede Læser og den skjønne Læserinde vil erindre, gik ad Blaagaardsgade, men heldigt, svineheldigt var det, at Lejligheden gaves paa Hjemrejsen? Hvorfor siger jeg svineheldigt? Jo, fordi det var af uvurderlig Betydning for mig at faa mine Forestillinger om Sjovspillet klarede, og fordi det naturligvis vil være af lige saa stor Betydning for mit Fædreland, at jeg herved er sat i Stand til at meddele de Kunstindtryk, jeg har erhvervet ved Besøget, til Gavn og Glæde for vor nationale Skuespilkunst, der selvfølgelig vil vide at profitere af de Vink, der gives af en Aand som mig, hvis Anseelse og Betydning er af omfattende Betydning og Anseelse. Jeg er nemlig aldeles enig med min Ven, lille Borchsenius, i, at Sjovspilkunsten er den Kunst, hvorpaa der fremfor Alt maa bygges til almindelig Dannelse og Oplysning, og jeg har intet imod, at Olaf og Emil og Oda gaar paa Tournée i Provinserne, naar de har fri fra det Kongelige. Det vil give baade dem og Theatret Respekt, bogstavelig talt Tournée-Respekt, foruden at det jo ikke uvæsentligt vil bidrage til at fylde deres og tømme dettes „Cassa“.

At jeg saaledes fik Leilighed til at besøge Store Ravnsborg, hidrørte fra den fiffige Idee, jeg med mit gode Hode fattede, at reise hjem ad en anden Vei, end jeg drog ud. Man faar som oftest paa den Maade at se en Del, som man ikke har Lejlighed til at se, naar man rejser samme Vej frem og tilbage. Jeg drog nemlig hjem ad Peblingesøens Dossering og anstillede paa denne Rute forøvrigt flere værdifulde og aandrige Iagttagelser. Det hele Parti ved Peblingesøen er nemlig fuldstændig venetiansk, finder jeg. Jeg mener, det er grangiveligt, som om man var i Venedig, især om Aftenen, naar de mange Lygter omkring Søen udbreder et romantisk Skjær over det Hele, men for Resten gu minsæl ogsaa om Dagen, naar Husene spejler sig i Vandet og Svanerne faa sig en lille Sludder med og en Tvebak af Publikum.

Venedig! — ja, Venedig! det er Fanden til By! — I veed nok, Børnlille, Dogerne og Ringen, der kastedes i Peblinge . . . Adriaterhavet, mener jeg, og Dogepaladset og St. Markuskirken og Blykamrene — aa, jeg kan det Altsammen paa mine Fingre og kunde ramse det op paa eet Ben akkurat, som jeg har læst om det i Romanerne i min Ungdom, da jeg laa paa min Sofa som flot

Student og smøgede min Peberrørs — naa da! Og nu har jeg set det Altsammen selv. Ja, sikke Arabesker og Ballustrader og Balkon'er og Gondoler og Karnapper, det vrimler af her. Og Bygninger i gothisk Stil og i Renaissancestil og byzantisk-orientalsk Stil, med casetterede Lofter og Spidsbuevinduer i Rundbuestil og Rundbuevinduer i Spidsbuestil. En ren Svir for en Architekt og Kunsthistoriker som mig! Apropos om Venedig! Jeg har for Resten ogsaa vaaren i Neapel, men derimod har jeg rigtignok ikke vætt i Pompeji, begrundet paa, at mine geografiske Kundskaber her svigtede mig; men jeg skal nok forberede mig derpaa en anden Gang.

Men det var nok alsaa Store Ravnsborg, vi skulde tale om. Ja, hvad skal man sige? Jeg troer ikke, at jeg, som først tænkt, særligt vil behandle Sjovspilkunst. Derimod skal jeg bemærke, at der er propvrylende fuldt Bal i Haven hver evige eneste Aften.

Scenen er efterhaanden bleven fordringsfuldere overfor sig selv; den nøjes ikke med at rumme blot dramatiske Optrin, den vil virkelig være deres Sted og gjøre hvert af dem til et inddrammet Billede?

Hvorledes opnaas nu dette overaskende Resultat? Først og fremmest ved, at man har kastet den sceniske Arv fra de fine Theatre over Bord og gjør alskens smaa Hokus—Pokus med Sangerinder og Kirchheiner o, s. v. o. s. v. Jeg skal senere fremhæve, hvad det er, der især medfører den allerstørste dramatiske Fordel, som man i vore Dage ikke bør undervurdere.

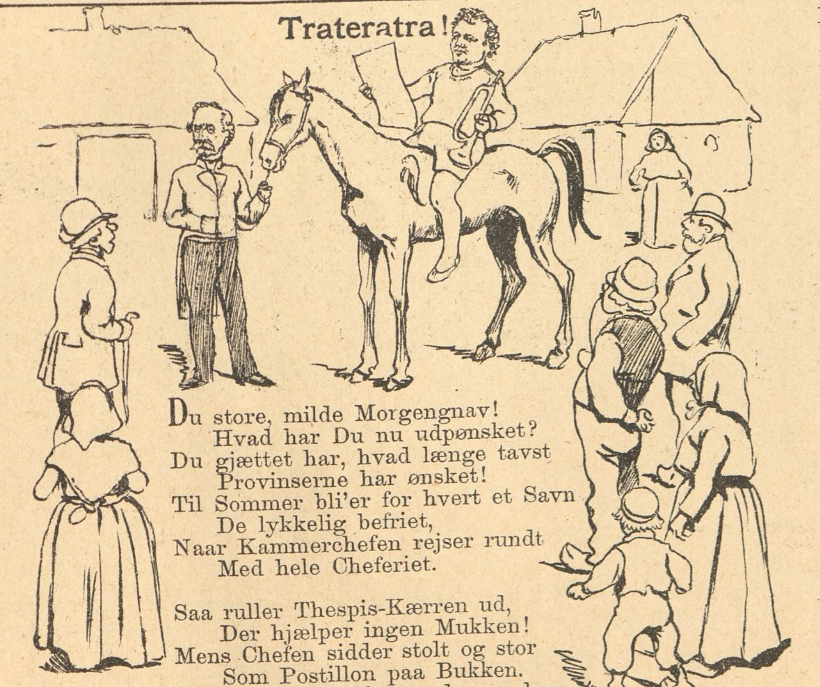
Jeg vil slet ikke tale om, at man paa Tilskuerpladsen kan faa Smørrebrød med en Snaps og en Bajer. Det Spørgsmaal ligger jo nær, om ikke dette kunde efterlignes af vore andre Theatre; jeg er overbevist om, at det i økonomisk Henseende vilde vise sig af omfattende Virkning, især naar disse Varer leveredes Publikum frit. Man kan jo udelukke Lax, Tunge og Rejer fra Belægningen, hvis man frygter for at belaste Kassen for stærkt. En enkelt Aften kunde man maaske undtagelsesvis beværte med Rødgrød eller i Jordbærtiden, Jordbær med Fløde. Eller vil Nogen maaske hellere have Cognac end Fløde? Nuvel, for mig gjerne! Jeg antager, at den finansielle Forskjel ikke er betydelig.

Men, hvad jeg ovenfor bemærkede om det, der medfører den allerstørste dramatiske Fordel, det skal jeg endnu komme til. Det er udenfor al Tvivl, at dette er det saakaldte Tykmandsløb. Naar de tykke Mænd løber, er der saa fuldt paa Ravnsborg, at der ikke findes Exempel derpaa blandt de vildeste Dyr. Publikum staar saa pakket, at jeg er vis paa, der ikke kunde stoppes et halvt Ark Karduspapir ned mellem noget Par. Det er frygtelig Sjov, og kan altsaa med Rette kaldes Sjovspil.

Det er disse Betragtninger, der er blevne vakte hos mig ved at høre Tale om Forestillingerne i Store Ravnsborg og specielt om Tykmandsløbet — thi, hvad jeg sagde ovenfor, at jeg selv havde set hele Kommersen, var Løgn. Det er efter min fulde og alvorlige Overbevisning en Mesteridee med det hele Comment paa St. Ravnsborg, men Tykmandsløbet gaar dog fremfor alt det Øvride.

Jeg har nedskrevet disse Betragtninger i det Haab, at en saadan Artikel kunde henlede vore Fagmænds Opmærksomhed paa denne vigtige sceniske Reform og formaa dem til omhyggelig at studere den. Jeg kan ikke se rettere, end at det vilde blive til Ære for den danske Skueplads, om den var en af de første til at indføre den, eller endnu bedre: til at opfinde en endnu fuldkomnere Form, f. Ex. lade de paagjældende Tyksakker optræde i Underbenklæder uden Seler og sort Livkjole med lange Skjøder helt ned til Hælene eller derover, eller lignende artige Inventioner, — jeg skal ikke gaa videre i Detail, de givne Antydninger vil formentlig være tilstrækkelige for den virkelige Fagmand.

(Sluttes?)

Du store, milde Morgengnav!
Hvad har Du nu udpønsket?
Du gjættet har, hvad længe tavst
Provinserne har ønsket!
Til Sommer bli'er for hvert et Savn
De lykkelig befriet,
Naar Kammerchefen rejser rundt
Med hele Cheferiet.

Saa ruller Thespis-Kærren ud,
Der hjælper ingen Mukken!
Mens Chefen sidder stolt og stor
Som Postillon paa Bukken.
Og saa kan Falkman hænge bag,
For han kan bruge Munden;
Kapellet, — det bliver sænket ned.
Og hænger under Bunden.

Det er en mageløs Idé,
Og praktisk, hvad befaler?
Den koster nok lidt Penge, — men
Borchsenius betaler!
Kun stakkels Charles Kjerulf vildt
Imod Projektet spjætter:
Hvem i den vide Verden skal
Nu gi'e hans Operetter?

Men Eedvard bli'er „uhyrlig" glad;
Thi „ovenud" han nyder,
At Chefen skal gi'e „*Et Besøg*"
Hos Lolliker og Jyder.
Det med „*Et Rejse-Æventyr*"
Kan paa Plakaten stilles; —
Selv Esmann ingen Nordmænd flaar,
Naar „*I Provinsen*" spilles!

Men Olaf foran Teltet staar
Og slaar paa lille Tromme,
Mens kunstnerisks Bønder om
De bly Aktricer summe.
De flagrer trygt fra By til By;
Det hænder ingensinde,
At No'et bli'er glemt, — for Chefen ser
Dem efter inderst inde.

Han trutter i Emils Trompet
For Stadsen at forkynde
Og gi'er Signal med Underskud,
Saa snart den skal begynde!
Men bli'er Tournéens Kasse tom,
Saa de paa Labben sutter, — —
Saa bliver Simonsen og Foss
Viist frem som *Lilliputter*.

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

Paa Tournée.

En saadan Lysttur lige efter Pintsen
Ej blot til Lyst vil blive for Provinsen,
Men for enhver, som Sagen anbefaled'
Og blot til Ærgrelse for — Personalet!

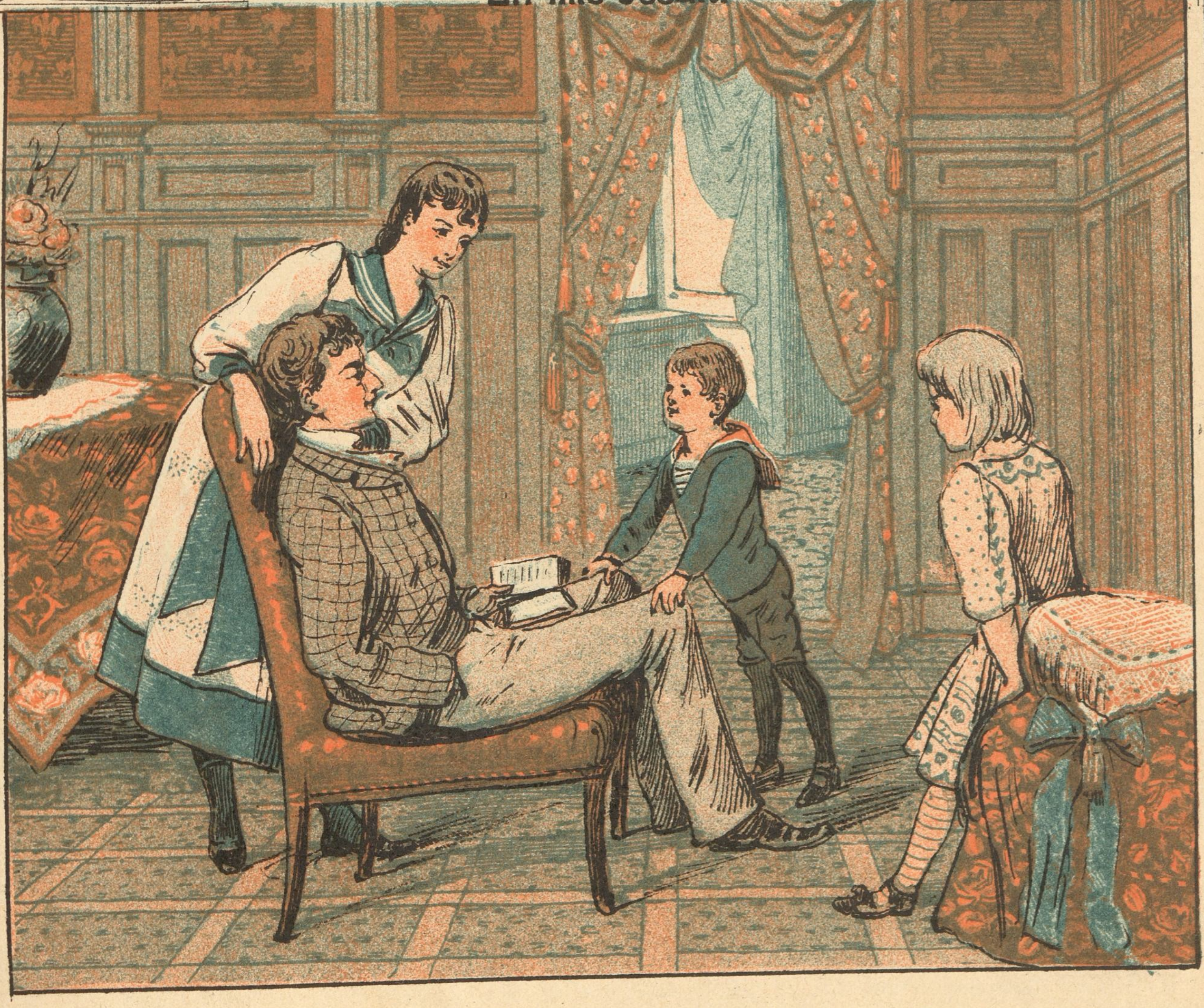
PUNCH udgaar hver Torsdag. Pris 2 Kroner Kvartalet. (Enkelte Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle kongl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor, Kjøbenhavn, Kronprinsessegade 34.

Mapper og Pragtbind til Bladet: 2 Kr.

Redigeret af Angelo Haase, udgivet af og trykt hos C. Simonsen i Kjøbenhavn.

PUNCH.

En lille Jesuit.

— Hør Karl, bider Du Negle?
— Nej, det gjør jeg rigtig nok ikke! Hvorfor spørger Du om det?
— Jo, Karl, det skulde Du gjøre, for saa lover Fader dig en levende Hest for at lade det være.

Værdifuld Forøgelse.

Nu kan man i Landsthinget være glad;
Thi, naar dets Session paany begynder,
Sig viser et lovende Kløverblad
Imellem dets »moderate« Bønder.
De to er af den Slags Folk, der forkynder
Hver Kapitalistsnude Hævn og Had,
Den tredie som »liberal« optræder,
Men hører til Højres aflagte Klæder.

Vort Venstre har ogsaa den Lighed med Strudsen
At lukke sit Øje, naar Faren er nær,
Det viste, det havde Fidus til KNUDSEN
Til Trods for hans gloende røde Skjær,
Og hjalp med at klare det store Besvær,
Som ANDERSEN havde i Valgkampens Blusssen,
Da Vælgerne slog i de livlige Dage
De Levebrød op, som han skulde sig bage.

En Tidlang henlaa bag Venstres Disk
OCTAVIUS næsten som fast Inventarie,
Nu gik han i »Folket«, hvis Aarsag saa frisk
Og livlig han viser sig her som en Fisk,
Dog ikke af dem fra hans salig Akvarie,
Mens Venstre istemmer den jublende Arie:
Vil De se disse tre i betroede Stillinger!
De ligner hverandre, som om de var Trillinger!

Det bliver en Svir for en Psykolog
At lægge Mærke til, hvordan de ter sig,
Naar oppe i Overhuset de ser sig,
Hvor ganske uforskyldt Pladser de tog
Og upaatvivlelig Roller de gi'er sig
Som Variation paa det gamle Sprog:
Naar Oppositionsfolk kommer til Ære,
Saa ved de skam ikke, hvordan de vil være!

Men det maa da være en Trøst især
For FREDS BOJSEN, som kjærlig freder
Om, hvad der er »dansk« i Venstres Hær,
At efter Valgets Gjenvordigheder
Det faar som Gemyse et sligt Fad Rødbeder
Til Evropæernes Grisetæer!
Se, derfor vi ønsker af Hjertet den fromme
Moralforfægter et »Vel bekomme!«

Hvorfor jeg ikke stemte.

(Idyl, frit efter »Morgenbladet«.)

Hr. Redaktør, jeg er Højremand, en rigtig kras Højremand oven i Kjøbet, og det lige ud til Fingerspidserne. Det er derfor, at jeg i Reglen altid skriver med højre Haand, og kun naar jeg skriver i Venstrebladene, hvad jeg i Regelen altid gjør, naar jeg har noget at skrive, indlader jeg mig paa at skrive med venstre Haand; derfor slipper jeg som oftest temmelig kejtet fra det.

Jeg er ogsaa en varm Ven af Kongens Ret til selv at udnævne sine Ministre; kun synes jeg, at det er uretfærdigt, at Kongen ikke ogsaa benytter den Ret han har, til selv at afskedige sine Ministre, skjønt han jo dermed kunde skaffe den loyale Opposition en aldeles uventet Glæde. Derfor stemte jeg ikke paa Højres Liste.

Efter Tourneen.

Bergs Arbejdsværelse. Morgen. Berg i Slobrok, siddende i sin Lænestol. Korsgaard kommer ind.

Korsgaard. Herre Konge, I kaldte! Her er jeg.

Berg. Slaget er endt. De moderate stønner endnu af Saarene, vi gav dem. Vi har vundet Land. Det besindige danske Folk flokkes under vore Faner. Men ...

Korsgaard (bukkende) Herre, I er stor!

Berg. Men der maa mere til endnu ....

Korsgaard. Herre, I er viis i Eders Storhed.

Berg (smilende). Nok, nok, Korsgaard! Sæt dig ned; jeg vil tale et Alvorsord.

Korsgaard. Ak, jeg beder, Herre! Lad mig staa; jeg har endnu lidt Saarfeber.

Berg. Saarfeber? Hvad mener du?

Korsgaard. Clausager, Clausager!

Berg. Clausager? hvad han?

Korsgaard. Han sagde, at Æslet sagtens kunde sparke den døde Løve. Hvem mente han med Æslet?

Berg (leende). Aa, ikke andet! Du er naturligvis Æslet, Korsgaard; du stod jo og sparkede Holstein. Men hvad gjør det! Æslet har ogsaa en Stemme.

Korsgaard (sukkende). Ih, ja!

Berg (trøstende). Desuden, det var jo kun et Billede, han brugte ... Haard Hud skal der til, lille Korsgaard, og du har da Hud nok, det ved enhver ... Men — hm! Nok om det! ... Det var egentlig en Drøm, jeg vilde fortælle dig. Jag har drømt.

Korsgaard (opmærksom). En skjøn Drøm?

Berg (med Alvor). Sandelig, Korsgaard, det var ingen skjøn Drøm. Det var en tung, tung, ildevarslende Drøm.

Korsgaard. I ser ogsaa lidende ud, Herre! ... Ak, ogsaa jeg har stundom stygge Drømme ... Hm! men man veed jo, at selv Balder havde onde Drømme.

Berg. Visselig, Korsgaard, visselig! Selv Guder lider ondt i Søvne. (Grundende). Er du en Josef, Korsgaard?

Korsgaard (ydmyg) Kunde maaske havt været det, Herre, ... men ...

Berg. Ja, ja, — godt saa! Hør nu efter!

Korsgaard (oplivet). Skal jeg maaske nedskrive Drømmen?

Berg (farer op). Er du gal! Ikke et Muk skal du skrive! Du burde i det hele tøjle din Pen en Smule — og ikke altid dyppe den i Folkets Bærme.

Korsgaard (underdanig). Jeg er tavs som Nattens sorte Tunge.

Berg. Saa hør da! .. Jeg laa i min Seng. Og Edderdunene gød Varme i min Krop, og Søvnens bløde Vingeslag viftede mine trætte Øjenlaage til. Da kom Phantasos ridende paa sin spraglede

Men jeg stemte heller ikke paa Socialdemokrater, skjønt jeg, som sagt, er fuldt ud Højremand.

Jeg er selvfølgelig ogsaa en glødende Forsvarven og vil helst have Kjøbenhavn befæstet baade til Lands og til Vands; men jeg finder det alligevel uforsvarligt, at Krigsministeren paa sit eget Ansvar bygger Middelgrundsfortet i Stedet for at engagere Octavius Hansen til i Farens Stund at forsvare vor retfærdige Sag. Derfor besluttede jeg at blive hjemme.

Vel er jeg kun En af fem Hundrede; men pas paa, hvis Højre ikke gaar i sig selv inden næste Valgdag, vil det igjen opleve den Tort at se mig stikke Halen mellem Benene, og det ikke som Fører for hele fem Hundrede, men for

alle de elleve Hundrede.

Theaterkonflikter.

Septembermaaned var næppe begyndt,
Og endt vor korte Skjærsommer,
Forinden, endskjønt Besøget er tyndt,
Alt Skuespillerne kommer.
De stormer frem over Land og By
I tætte, mylrende Skarer,
Og alle Aviserne blæser paany
De velbekjendte Fanfarer.

Men just i selvsamme Aandedræt
Begynder de vante Skjærmysler,
Med hvilke alle „smaa Sorte“ ret
Saa inderlig gjerne sysler.
Hver eneste Skuespillerring
Er fulgt af Sligt som et *fatum* —
Man taler jo ikke for ingen Ting
Om *„genus irritabile vatum“*.

Hr. Abrahams er jo især i sit Es,
Og det kan nu Ingen forandre,
Naar han kan føre den ene Proces
Ved Siden af flere andre.
Med „National“ skal han ha'e en Dravat,
Og Dyrendalen han sliber;
Hr. Ferdinand Schmidt er jo strax parat,
Da han er af samme Kaliber.

Han Ferdinand gav et lille Vink
Alt om en større Restance;
Paa samme Tid er der mellem Zinck
Og Abrahams en Difference.
Naa! desforuden har Ferdinand fat
I flere andre Affairer;
Den allestedsnærværende Watt
En slemme Buket ham forærer.

Hvad Abrahams angaar, var der forleden en Brandmand, der kom med sin Fakkel;
Han havde hørt om Heden og Vreden hos Direktøren, den Stakkel.
Til Risleapparatet han foer
Og gav ham en Skylle i Ho'edet
Med disse kjærlig opmuntrende Ord:
„Kom bare lidt koldt Vand i Blodet!“

Af en Chanteuse af femte Rang
Lod Ferdinand sig fortrylle,
Men for at faa Godt af den Skjønnes Sang
Han først maatte Watt forgylde.
Og Tivoliwatten tog Munden fuld,
Det kan man forvist ikke nægte —
„For dyrt kan man ogsaa betale Guld!“ —
Især naar det ikke er ægte.

Saa er der dette Aborreparks-
Theater med Dagmarnavnet;
Der truer stadigt „Spørgsmaalet Marx“ —
Tro ikke, at det er havnet!
Man staar bevæbnet fra Top til Taa,
Og ført af den store Neumann
Man er belavet paa at gaa paa
Med ham som ledende Fløjmand.

Hr. Fallesen foreløbig har Fred;
Men Flere end „Morgengnavet“
Vil ogsaa gjerne ha'e ham paa Gled;
Tournéer de vil have lavet.
Ja, kommer Thespiskærren i Gang,
Fyldt med Heltinder og Helte
Og Primadonnaer af første Rang —
O, blot den saa ikke maa vælte!

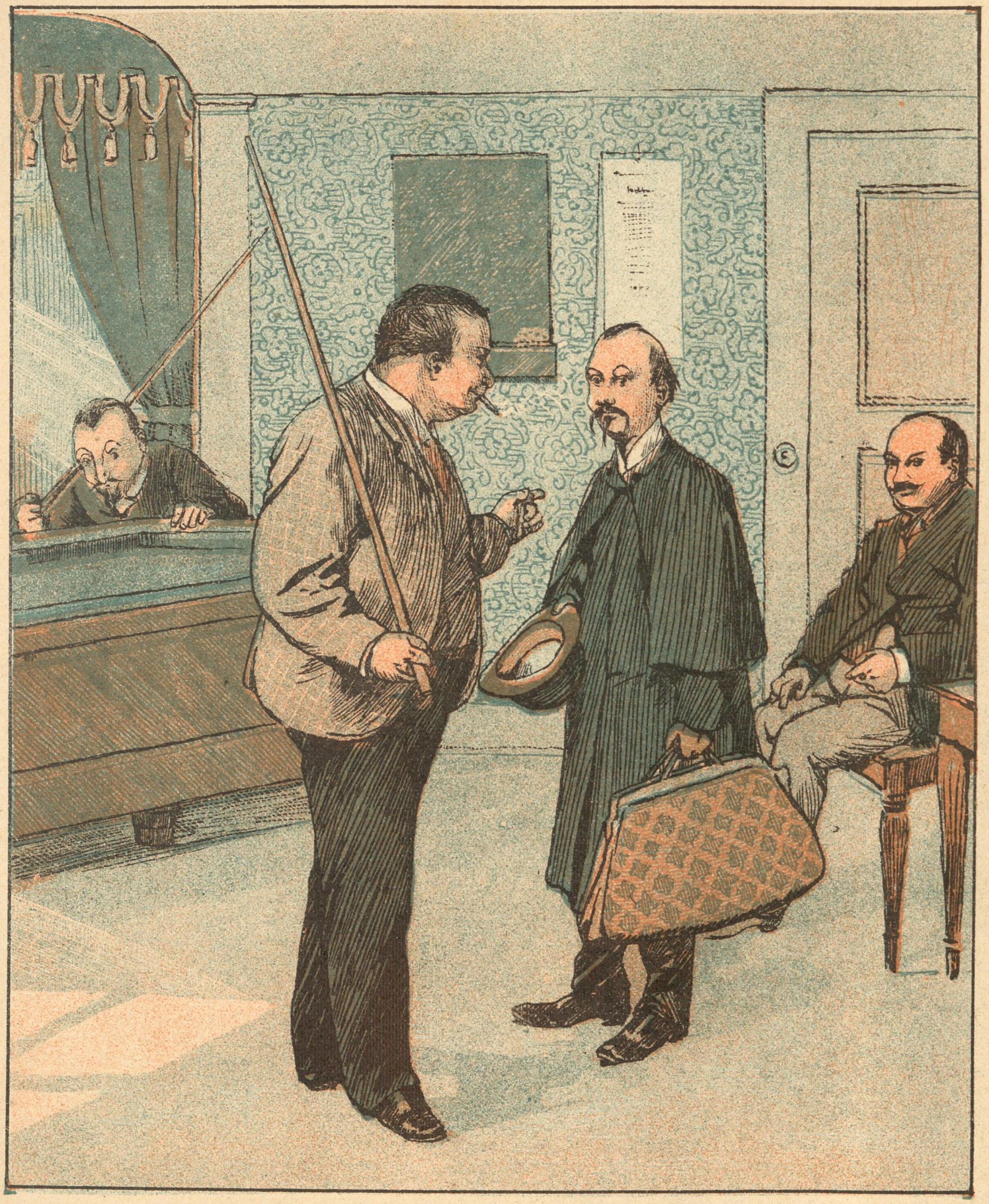
Hest. Guldbidselet ringlede, Sølvskoene gav klirrende Lyd og kastede blegt Lys fra sig, ligt Maaneskin. Hesten fnøs, og fra dens Næsebor stod graahvide Aandesøjler ligesom Sølvstøv. . . . Og Guden svang sin Tryllestav, og se, jeg saa' . . . jeg saa', at jeg stod for en uoverskuelig Menneskemasse. Tusinder af trofaste, videbegærlige Ansigter løftedes mod mig, — og dobbelt saa mange Øjne indsugede mit Billede; alles Øren var aabne. Jeg talte . . . Det var en Flom af rige, vederkvægende Ord, jeg dryssede ud over Forsamlingen . . . Og jeg tav! . . . »Berg er stor, Berg er vidunderlig, ingen er som han!« lød det fra alle Sider. Det var en Begejstringens Torden, der rullede hen over mig, og det næsten svimlede for mig. Jeg følte mig løftet og baaren af Menneskehænder, for de bar mig, og de bar mig rundt i Landet: ud over Vestjydens magre Heder, over Kronjydens mæskede Agre, dyppede mig i Moderationens Smørhul, — alle Vegne lød det: »Berg er stor! Berg er vidunderlig! Berg er Folkets Trøst!« . . . Se, da svang Guden atter sin Tryllestav, og jeg sad i Folkethinget . . . Korsgaard, jeg sad paa — Formandspladsen! Du stod ved min højre Side, og Madsen Mygdal ved min venstre. Da sagde jeg: »Folkeviljen er sket Fyldest!« Og Thingmændene flokkedes omkring mig. Men ve! Der var Trussel i deres Holdning, Had og Foragt i deres Blikke; Hænderne var knyttede. . . . . »Hvad vil du, Berg?« brølede de. »Hvor fører du os hen?« . . . »Jeg vil Folkets Vej!« . . »Men hvor er Folkets Vej?« skreg de. — Det sortnede for mine Øjne. Det var, som Tankerne stod stille. Jeg kunde ikke svare . . . »Du vil dig selv!« raabte de, »derfor skal du nøfles!« Og de stormede ind mod mig, trak mig ned fra Formandspladsen og søndersled mig Led for Led; men Jens Busk klinkede mig sammen igjen. »Du har ikke rent Halm i Støvlerne, Berg!« brølede han . . . . Og Brandes rykkede Haar af min skaldede Isse og sagde, at de var voxede op af folkeligt Fedt . . . . Henning trak sin Kniv ud af Ærmet. Han vilde operere mig for tyrannisk Overmod og kristelige Svulster paa Stemmebaandene, sagde han . . . . Pingel tog fat om min Mund, lavede den til en Tud, og Landets værste Vaas flød ud af den . . . . Da kom Hørup — o, Forbandelse! — han kom ikke paa Hosesokker. Han dunkede mig, pressede og trykkede mig, saa jeg blev en ordinær Rumlepotte. Og de tog Rumlepotten, satte den paa Formandspladsen, forvandlede Holm og Hørdum til Smaasten, kastede Smaastenene paa Rumlepotten, og den — sprak! . . . Da vaagnede jeg, og det var mørkt omkring mig . . . . (grundende) Korsgaard, hvad betyder den Drøm?

Korsgaard. Véd ikke, Herre! . . Men — æ . . .

Berg (stærkt) Korsgaard, du har en Kjæft som en Ragekniv, — far atter ud over Landet, og lad din Tunge være den Lud, der renser Folkets skurvede Hoveder!

Korsgaard (bukker) Skal ske, Herre! (han gaar.)

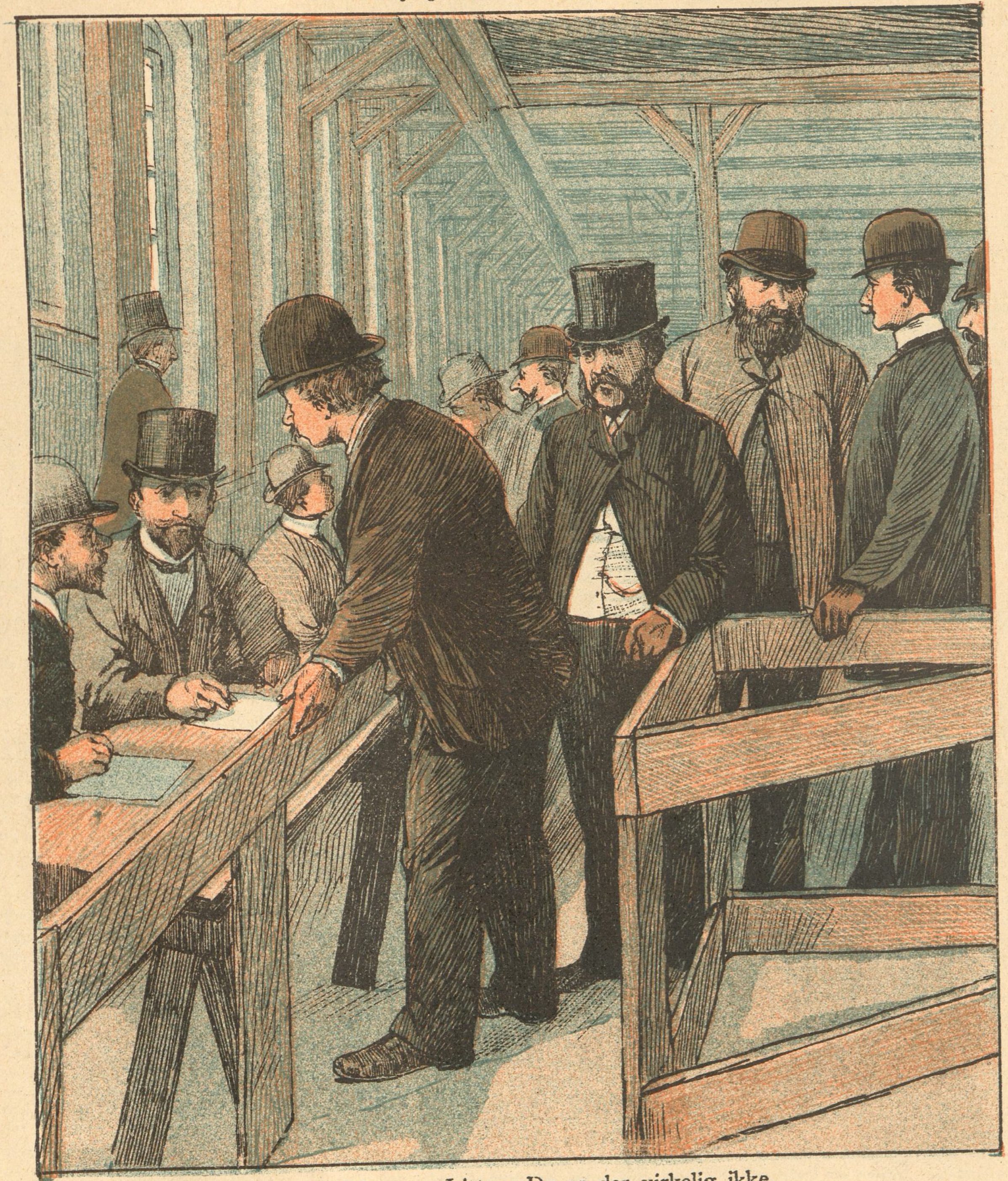
Vejledning.

— Undskyld, — men jeg er ikke kjendt her i Skanderborg; — De er vel ikke saa god at sige mig Vejen til Himmelbjærget?

— Jo, med Fornøjelse! Gaa De bare ud ad den Dør dér, — og spørg Dem saa videre frem.

Oplyste Vælgere,

— Nej, De staar slet ikke paa Listen; De er der virkelig ikke.
— Je' ska' sgu være der, for je' va' der i Fjor.
— Men De har maaske faaet Fattigunderstøttelse i det sidste Aar.
— Hva' Fan'en raver de' Dem ve', hva'?
— Ja, men det kan De dog vel svare paa?
— Hva' kommer de' Dem ve', hva'? De' æ' vel hemmelig Afstemning, hva'?

En Svejtzerbitter.

Mel.: Boer jeg paa det høje Fjeld.

Fra den frie Republik,
Der er prist og besunget de tusinde Gange
Og af Fredrik Bajer fik
Stadig „*Ug*“ med Kryds og med Slange,
Hvor hin Ledre rejste hen
I den Tro, at man her fandt det himmelske Rige
For saa brave Frihedsmænd
Som Hr. „Ordføreren“ og hans Lige,
Kom hertil pr. Jobspost det Bud:
En Revolution er her brudt ud!
Den moralske Næve-Ret
Ogsaa didhen har taget Billet!

Det gik højst naturlig til,
For i Svejts er der ogsaa den Slags „Liberale“,
Som slets inte lystre vil,
Men til Gjengjæld vil gjerne befale.
Og, da det hos os saa rart
Kan gaa an, at ved Valgene de dominerer,
Skjønt de kun den mindre Part
Af de samlede Stemmer leverer,
Hitted' en gemytlig Svejtser paa
Samme Valglov hist at foreslaa,
Og en mandig „Liberal“
Gav til „Handlingens Dag“ et Signal.

„Blodsudgydelse“ der blev,
For det bruger man der, naar man „Broderkrig“ leger,
Og til „Fredsligaen“ skrev
Man om Voldgift hos Frederik Bajer,
Thi her blev i en „nevtral“
Republik sendt en Embedsmand til sine Fædre,
Blot for han var klerikal
Og i Ho'det katholsk som hin Ledre.
Ak, det var en Sorgens Stund
For hver Fredskongres paa Wodrofflund,
Hvor i svejtsisk Stil saagar
Man et Fredstempel opbygget har.

Vœr du glad, at Folk hos os
Bruger Mundlæ'eret helst og har Blod ej paa Tanden,
Man kun skjænd's, men ikke slaas
Eller skyder sin Næste for Panden.
Om det saa er Neijendam,
Om en Riffelring slet ikke mere han skøtter,
Men, sagtmodig som et Lam,
Naar det gjælder, i Bøssen han spytter.
Paa vor ellers „krigsgale“ Jord
Dog ei „Taalepahnerne“ groer
Som i „Grevens“ nye Hjem,
Hvor hans Fæller maa „handle sig frem“.

Madsen og Lassen.

— Go' Dag, Madsen.

— Lassen! — det er Dig!

— Det ved jeg s'gu nok.

— Og Du lever, — aandende! Og Ingen har vanvittig slaaet Dig død? Død og Tomme og Tomme. Død, saa Du lever ikke. Død med din Hæl og din Fod!

— Hvad behager?

— Aa, for Pinsel — dette. Jeg mærker Pusten af dit Legeme, svedig i sin drøje Frakke. Jeg ser saa grant det Alt, og jeg gyser — kold — med min sære Undren.

— Er Du bleven gal, Madsen?

— Aa, Lassen, — saa dansk Du er! — Saa dansk! — Pusten af dit Legeme og din svedige Frakke. Dansk det Alt! Aa, — at Du lever! At Du kan leve. Hvad hedder en Bøf paa Tysk, — Lassen?

— Det ved jeg virkelig ikke!

— Du ved det ikke? — Og Du spiser den, — Bøffen! Den Du ikke ved, hvad hedder. Med Tænderne, — danske Tænder. Aa — saa forfærdeligt!

— Maa jeg spørge, har Du havt det Tilfælde længe?

— Døgn og Dage, — Døgn og Dage? Lige siden hun blev forlovet - min Datter Mine.

— Har hun nu igjen faaet en ny?

— Hun sad forladt det ganske Aar. Og hun biede tavs. Saa kom han. Fra Badstustræde, kom han. Han — den Umulige. Det var paa Høstballet i Arenatheatret. De favnede hinanden, de fangede hinanden, og deres sitrende Kroppe knyttedes og løstes, knyttedes og løstes i æggende Dans, ny Dans.

— Dansede de saa uanstændigt?

— Uanstændigt? — Aa, saa de taler, disse Danske! — Og vi gik hjem. Alle hjem. Hun, ham, jeg, hende, han. Vi. Og da vi var komne hjem, — saa viste han mig det, Kjæresten.

— Hvilket viste han Dig?

— Bladet, — de Umyndiges Blad. Bladet, — med Hermans Artikel. Aa, for Rædsel. Af de Umyndige skal man høre Sandheden, Lassen!

— Har nu Herman været paa Spil igjen?

— Aa, saa sande de er, disse hastige Ord. Hermans Ord. Grib i din Barm, Lassen! Hvor mange Gange om Dagen rejser Du til Berlin? Hvor er din tyske Parleur, den Du ikke har i Din Baglomme? Hvor er din tyske Spiseseddel! Hvor din tyske Kellner? Tænker Du dine Tanker tyske, Lassen? Kjører Du bare i Sporvogn paa Tysk? Jeg spørger blot. Herman spørger.

— Nej; Jeg er da ikke bleven bidt af en gal Probenreuter.

— Probenreuter! Aa — for Nydelse, saa tysk det klinger — dette Ord. Ikke mon selv Du føler den, Lassen, Nydelsen? Nej da? — Ikke Du! — Herman føler den. Og saa dog denne Pinsel! Dagen lang, og i Natten, maa hans blege Genfærd vanke omkring Hesten, og han maa svælge sine egne Dumheder, dem Ingen kymrer sig om at begribe, og han har sin Restaurant, sine Frikort, og sin Pige, og han maa slæbe det Alt igjennem denne Gaaserede, der kaldes Danmark!

— Hvorfor i Alverden rejser han da ikke over til Tysken?

— Aa, — saa tungt! Ogsaa dér er han jo missliebig!

— Saa skulde han hellere lære at holde lidt af sit eget Land.

— Gaasereden, — med Revyerne og Vesterbros Elskovsord? — Saa Du taler, Lassen! Du er da vel aldrig aa, saa forfærdeligt! Du er da vel aldrig Patriot?

— Jo, heldigvis.

— Patriot! — Jeg tænkte det! — Patrioter er de, disse dumme Dänen! — Og de drømmer, vaagne patriotiske Drømme! — Og ingen Tysker træder dansk Jord under Fødder, — træder under Fødder disse Danske, der er sig selv nok.

— Hør Madsen, Du skulde ligegodt tale med en Doktor!

— Tale Dansk, — med en dansk Doktor? Aldrig i det store Tomme, der kaldes Livet! Ikke Herman, ikke Mines Kjæreste, ikke jeg, ikke Nogen — vil vi nogensinde tage et dansk Ord i vor Mund. Nu mere.

— Er det da ikke Dansk, Du taler?

— Nej da! Jeg taler Hermansk! Der er da Ingen, der vil paastaa, at det er Dansk?

— Men hvad vil I da vinde med alt det Vaas?

— Penge, Lassen! — Tyske Penge! — Sittliche, urgermanische Penge fra det grosse Vaterland!

— Naa, saadan at forstaa! Ja, — hvad gjør en Herman ikke for Penge?!

Paa *Punch*'s velrenomerede Forlag er paabegyndt Udgivelsen af et nyt Værk, der baade ved sit pópulæıe Emne, sin Indholdsløshed og sin Udstyrelse vil vække ualmindelig Opmærksomhed. Det er *Chresten den Første* med Text af K. P. Korsgaard, der er Assistent ved Rigsdags-Samlingen i Fredericiagade, og for de til Torvs bragte Krigshistoriers Vedkommende af fhv. Korporal Emil Rex. Det første Hæfte, der nu foreligger, er i alle Henseender meget lovende og lover sikkert ogsaa mere, end det kan holde. Det omhandler Chresten den Førstes Fødsel og de Aar, da han gik i Barndom, og giver en interessant Karakteristik af hans Barnagtigheder, navnlig den en Gang saa afholdte og folkekjære Visnepolitik. Visnepolitikens Yndlingsopholdssted i dens Velmagtsdage var som bekjendt Christiansborg, hvor man endnu paaviser det historisk berømte Værelse, Chrestensborg kaldet, i hvilket Kongens Seng stod. Under Sengen opbevaredes et af de kosteligste Rigsklenodier, der heldigvis blev reddet ved Slotsbranden. Det blev bestemt, at Visnepolitikens Nedkomst med det første Provisorium skulde finde Sted her, hvilket da ogsaa skete d, 12. April 1877. Men allerede nogle faa Aar senere fik Chresten, der for visse Aarsagers Skyld havde opholdt sig nogen Tid paa Slottet Blegdamshus, sin Afsked med Pension, der bestod i trende Sylteglas. Det var den Gang 6 Maaneder siden, at han sidst havde vist sig mellem Folk, og Indtoget fandt i den Anledning Sted i aaben Droschke og med megen Højtidelighed. Festlighederne derefter varede flere Aar. Baade i Integade og i Linnèsgade var der hver Dag Gilder, »Spil-Fægte-Skoler« og Komedier, der opførtes af de højest Oplyste og Studenter fra den sorte Skole i Badstuestræde. Af Komedierne gjorde især »David og Goliat eller Luskepeter-Forhandlingspolitiken« stormende Lykke, især da Filistrene, der, efterat deres Kæmpe, spillet af Kong Chresten selv, var fældet, ikke følte Lyst til at flygte, som Stykkets Gang bød det, faldt ud af Illusionen og blev paa Pladsen, modig optagende Kampen med Davids og lille Eedvards fremstormende Landsmænd, til de menige Vælgeres og Tilskueres store Jubel. Ingen var dog med som Viggo Bentheim, den gamle Helt med de utallige Strimer af Hasselkjæppehug, der i den Grad blev betagen af Kampiver, at han sprang ind i Striden for at hjælpe det udvalgte Folk. Da Chresten var bleven gammel, fik han en Lærer i Pave El Gregor i *Venstrebladet*, og blev opdragen i Holbæk sammen med en Del andre folkelige Redaktører. Denne Lærer synes at have været et efter Datidens Forhold ualmindelig godt Hoved, der benyttede alle mulige Midler til at indprente Godtfolk den rette Venstretro. Herom bærer selv Chrestens Skrivebøger, af hvilke der med hans Haandskrift findes nogle Sider trykte i det første Hæfte, Vidnesbyrd. Exempelvis kan anføres følgende Sætning: »Hør gjerne den Fattige i Aanden og spar ikke paa Mundlæderet, red den Valgkreds, som reddes kan, og vær uforfærdet nok til at sætte din Dom i Stedet for Rigsrettens, vær Folkegavernes Ven og værn om Talerstolens Frihed, saa skal Du være Demokratiets Søn, og Herredsfogden skal vide at skatte Din Rindsholmgang«. Naturligvis lærte lille Chresten ogsaa Fransk, som var Datidens diplomatiske Sprog. Første Hæfte gaar indtil Chrestens Kaaring paa sædvanlig Vis i Kolding. Værket vil blive ledsages af et Par Hundrede Illustrationer af historiske Øjeblikke i Chrestens Liv, Alt efter *Punch*s samtidige Malerier, Gobliner, Kobberstik o. Lign. og baade med Hensyn til Sværte og fint Papir vil det blive glimrende udstyret, ligesom det vil indeholde forskjellige farvede Fremstillinger fra Heltens Meningsfæller i Facsimile.

(*Korrespondance* fra Kjøbenhavn til samtlige Bergske Provinsblade.)

Efter det Udkomne at dømme, vil man kunne faa sig et meget billigt Grin over Værket. *(Dagbladet).*

Saavel det første Hefte, som hvad vi have set af den følgende Del af Værket, af hvilket dog endnu intet er kommet os for Øje, tyder i alt paa, at »Chresten 1« vil blive et Værk, som . . . fortjener , . . at læses. *(Berl. Tid.)*

Jeg vil læse den Bog. *(Evald Carlsen i København).*

Uagtet Værket ikke er norsk, kunde det dog muligvis have nogen Interesse. *(Erik Skram i Ill. Tid.)*

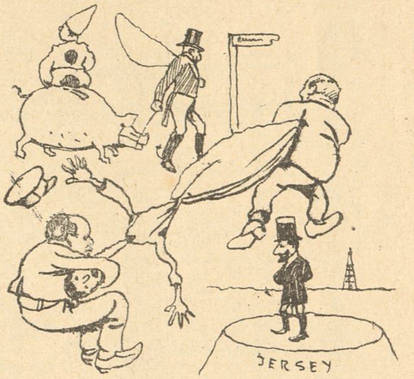
Det er en uhyrlig fin Bog. Nordmænd bør strax anskaffe sig den, hvis de vil gjøre Regning paa et Marked for deres Varer her i Landet. *(Politiken.)*

En Folkebog er en Bog for Folket. (Her følger en længere Udvikling af dette Begreb.) Der er ingen Tvivl om, at denne Bog vil blive en Folkebog. *(Morgenbladet.)*

Hvis vi havde nogle Abonnenter, vilde vi anbefale dem at subskribere. *(Literatur og Kritik.)*

Subskription kan tegnes paa *Punch*s Kontor.

Kassen-Jammer.

Nu rejste Cirkus Busch sin Vej
Med Heste og Baroner,
Med Klowner, som var travrige,
Og Frøk'ner, som var Koner.
De levet har — thi Kunsten, si'er
Man, paa Humøret tærer, —
I Strid og Kiv, som overskred
Nok alle Barrierer.

Dog i Manegen traved fromt
De ved hinandens Side;
Men Enigheden gik kun til
En Tid, vil Rygtet vide.
Thi, da de skulde bryde op
Og alt er under Vejs, bli'er
Det klart, at Enigheden kun
Var stadig samme Weiss-Bier.

Det gjælder dér, som overalt
Den kjære Pengekasse;
Er To man om et Regnskab, vil
Det nemlig sjælden passe.
Selv Magistratens Regnskab bli'er,
Naar Lys i Sagen fattes,
Saa negativt-elektrisk, at
To Hundred Tusind klattes!

Og Watt og Ferdinand, — uha!
De stred som to Kong Sverrer,
Saa Ferdinand blev Journalist
Som andre Kammerherrer!
Men Tivoli Principer har,
Og de er gru'lig hvasse, —
Det saas, da Robert fandt dem i
Chantøsens Pengekasse.

Ja, mangen jordisk Herlighed
For Kassens Skyld kun slutter:
For Kassens Skyld løb Kæmpen væk
Fra sine Lilliputter,
For Kassens Skyld saa Boulanger
Sin Glimmer-Stjærne blegne,
For Kassens Skyld bli'er Zinck defekt,
Naar Abrahams skal regne!

Og vi for Strike-Kassens Skyld
Har faaet Socialister
Til Landsthingsmænd, med Haab om, at
Faa Knudsen til Minister!
Af Venstres Kasse Sviren gik,
For den var svært gelassen;
Men bliver Regningen gjort op,
Hvem faar vel saa . . paa Kassen?

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

To Mand og en Gefreiter.

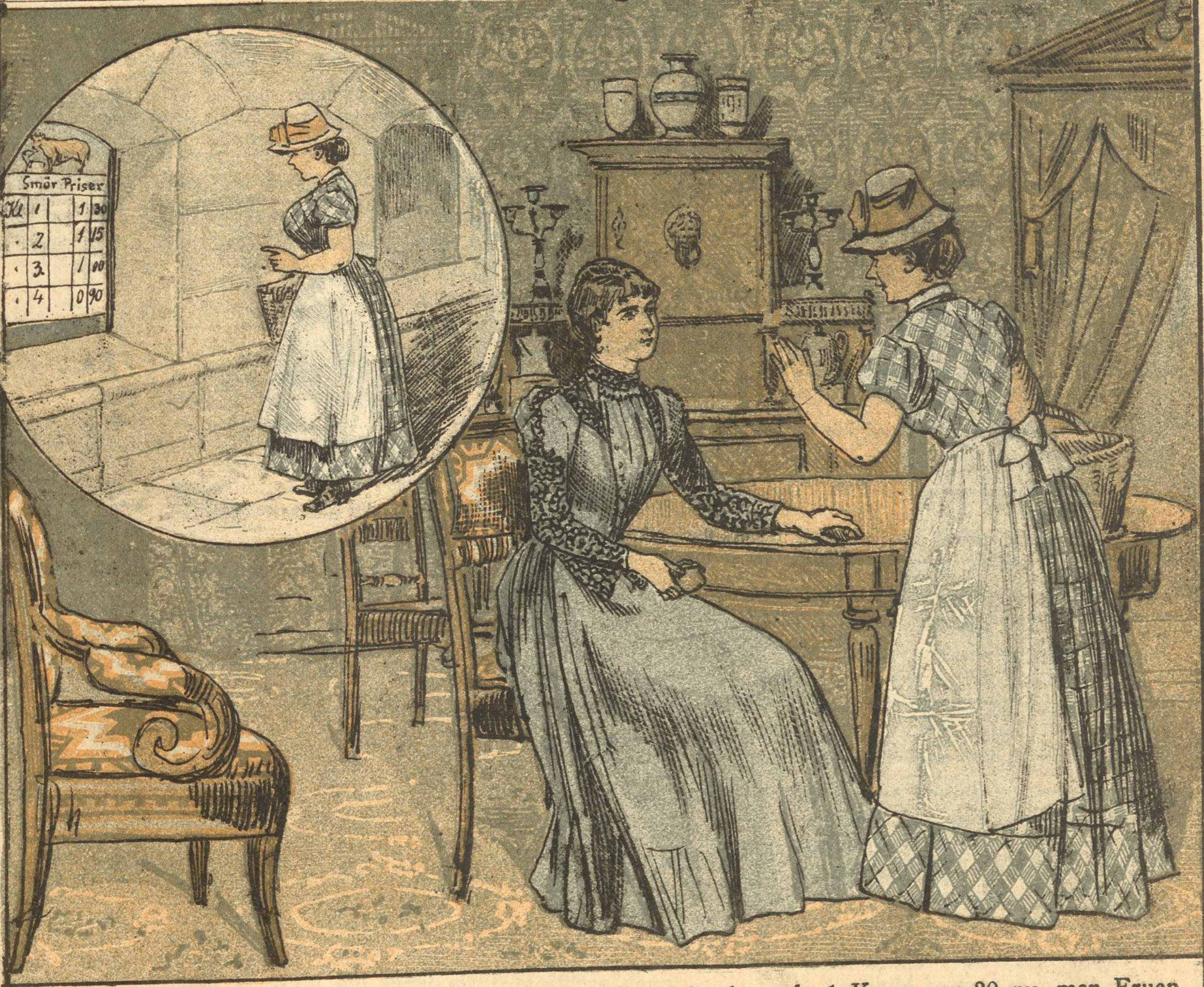
Snart til LIEBEs Senat begiver sig Folketribunen
Som Defensor for hver en Rømersgade-Plebejer,
Der fra Syn og Forstand separeres heller end gjerne,
Naar han blot derved kan naa fra »Fedtefadet« til »Fadet«.

Redigeret af Angelo Haase, udgivet af og trykt hos C. Simonsen i Kjøbenhavn.

1890. Torsdagen den 25. September. Nr. 39.

PUNCH.

Godt regnet ud.

Den nye Pige. Ja, det er det bedste Smør, det kostede 1 Krone og 30 nu, men Fruen staar sig rigtignok ved at kjøbe det senere paa Dagen, for saa falder Prisen.

Fruen. Det kan jeg aldrig tro, Karoline: hvor har De det fra?

Den nye Pige. Det staar paa en Tavle i Butiksvinduet.

Carl Ploug.

Budstikken trindt om Landet gaar:
De Valgmænd skulle møde,
Ja, baade de med hvide Haar
Og de med gloende røde.
Det gjælder for det ganske Land,
Hvem der skal være Landsthingsmand.

Vor Spænding er just ikke stor;
Alt Vælgerne forinden
Har sagt det borgerlige Ord
Om, hvem der skal af Pinden,
Og saa, om hvem der frisk og glad
Skal til det rare Sulefad.

Om dem, der her i Kjøbenhavn
Skal i de høje Sale —
For Landet vist til tvivlsom Gavn —
Vi vil i Dag ej tale;
Men vi vil kaste kun et Blik
Paa en af Kæmperne, der gik.

CARL PLOUG — ham vil vi mindes her!
Nu lægger for bestandig
Den gamle Kæmpe ned sit Sværd,
Som tidt han svang saa mandig,
Han, der var Fører for et Folk
Og en Gang vore Hjerters Tolk.

Lad haane Døgnets Dværgeflok
Den gamle, stovte Barde!
Vi Andre, vi erindre nok:
Vor Fane, vor Kokarde
Og Enhedsmærket, vi besvor,
Det var CARL PLOUG en Gang i Nord!

Lad være, han har taget fejl! —
Han svigted' aldrig Ordet.
De bedste Mænd gik under Sejl
En Gang med ham ved Roret,
Ja, under høje Jubelraab
Og i begejstret Tro og Haab.

Han var en Mand, hvis Stemme klang
Og aanded' Fyr og Flamme,
Der ildned' Hjerter, naar han sang
Om Nordens Trillingstamme;
Og han var en af dem, der skrev
Vort Adels- og vort Frihedsbrev.

Og derfor vil vi sende ham
En Tak, ja, ret af Hjertet! —
Hvad Danmark led af Tort og Skam,
Ej mindst CARL PLOUG har smertet;
Men han bevared' som en Mand
Dog Troen paa sit Fædreland.

Han var en Pryd for Dannemark
Med en TYRTAJOS's Stemme;
Trods alle Døgnets Æselspark
Hans Hæder ej vi glemme.
Naar Løven segner træt og mat,
Har Æsler altid taget fat!

Jagtbrev.

I September begynder Jagten, den, jeg nu vil skrive om.

Der er Grøde i Luften, Grød i Literaturen. Løse Fugle sopper frem i Bogladerne, ikke sorte af Blæk, smaa sorte af Dressur. Og Alle maa de indfanges i Inte-Organets Overdrev, hvor Vandet siver og pipler gjennem Spalterne. Man maa vare paa alle Krage-tæer, at ikke Ny-Romantikens Søndagsjægere skal komme i Skuddet og ganske gjøre umulig den eneste Literatur, der døer i Norden.

Høsten er inde, og Naturens Skønhed er mangefold. O, du Affektationens og J. P. Jacobsens forherligede Muse, staa mig bi, at jeg kan skildre den.

Lyngblomsten blomstrer efteraarskold over nøddebrune Mosedrag, hvor Skovhegnet kaster Ham og Pragt og Duft og Blad for at modne Bærret, og den sommervarme Pære, være sig af Haveejerens Træ og af Bondens Hest, er lagt i Vintergjemme, og de smaa Sorte færdes travlt ved Skrivebord og i Forlæggernes Privatkontorer for at give ud udødelige Værker, dem, vi alle vil lobhudle. Der burde have været rosende Ros, Selvros, mere Ros i de norske Blade; men det kommer, thi Arne Garborgs Berømmelse hælder. Og Maaneder følger efter Uger, Uger efter Dage, Dage efterTimer og Timer efter Minutter, thi Aaret hælder. Og med Aaret forsvinder de udødelige Værker paa Forlæggernes Lofter, og kun Inte-Organets Buldren ved deres Fremkomst bliver tilbage, for hastig selv at forsvinde, thi — Organet hælder.

Nyt Tiden vel! Se! Tiden ta'er helt lange Skridt, den lange Rækel. — Ha, ha ha, jeg er saa vittig! — Nyd Georg, mens Du Georg har, og Erik og Per og „Tilskuerens“ Møller. Gode Ho'eder?

Det gamle Kuld er flyttet eller har spredt sig: Gjellerup til Berlingske, Otto til „Gnavet“, Vedel til stille Forhaabninger om en Professorpost. Nogle hist, Andre her. Man maa selv søge Vildtet op, det, der skal lobhudles.

Kun Urfuglen, der ikke veed, hvad Klokken er slaaet, holder endnu til i Røgterens Udhus, hvor Grisen grynter og hvor Svinets Poesi F. g. m. er frisindet som Schandorphs Lyrik. Og den gamle Urkok, Bjørnson, har sine Balesteder oppe i Lien, med Vand foroven og Vand forneden, hvor Aandstyranniet bager Sindene, og hvor den gamle Kok gabende koger Suppe paa Herman Bings Forsparsvind. Og Tjuristen Bang forlader imellemstunder sin egen Ligbegængelse for at begaa haabløse Vers, men søger snart tilbage til Kontoret i Badstuestræde, hvor han skraber tysksindede Artikler op under sig for at rense sig for Missliebighed. Der, i Badstuestræde, er Ly og Skjul bag Umyndighedens Figenblad; er der en Hofmusikhandler paa Færde, kryber Menneskedyret sky langs Jorden, indtil det tager til Vingerne, dem, der uddeles gratis i Jægersborg Allé, og atter flyver op i Oscar Madsen'sk Flugt, saa at Skarnet staar Folk om Ørerne. Journalistik?

Og der bliver Efteraars-Travlhed fra Integade til Badstuestræde, fra nu af og indtil Jul. Tyndbenede, næsestærke, smaa Sorte — de smaa Graa er det ikke

Umagen værd at tale om — binder Lavrbærkranse i Integade til Alt, hvad der døer i Norden, og mejer ned for Fode Alt, hvad der ikke er voresches Eget — — — men for Resten kunde en saadan lille Sort godt stikkes i Profetdragt og hævde den. Man har gjort Forsøget. De smaa Graa. er der ikke Noget at stille op med. Hvis man kunde tage Umuligheden fra dem og erklære dem myndige, de vilde dog kun være Pirater fra Thor Jensens Fregat, og deres aandelige Afgrøde kun lukket Demimonde-Literatur for ældre Poge. Men giv En af de smaa Sorte Krabasken i Haand, og han vil kunne svinge den over Forlæggere og Theater-Kammerherrer.

Man har gjort Forsøget.

Det var i Integadens Ghetto. Der foer en Stormvind gjennem Strimerne, og døde Torsk laa i Massevis under brændte Protokoller; men den maatte ophøre igjen, Stormen, og Østerlændernes Hævn blev mangefold. Gamle Romantikere dinglede under den højeste Oplysnings Lygtepæl og frisindede Sorte kom til Truget. Der kæmpedes i Aaringer, djærvt, mandigt; det lød Dag og Nat, Smæld og Smuld og Smaafut. Ny Skarer kom drivende fra Norge, Albertiner og Bohêmer, og de laa under Realismens Pegasus i Søl og Ælte. Gjennembruddets Mænd?

Jeg og J. P. Jacobsen kom derned en Formiddag. To smaa Sorte, en stor Bro'er Brandes og en lille Bro'er Brandes, gik omkring paa Frueplads og ledte efter Mennesker eller laa og „balede" sig i Straaleglorien fra tyske Originaler. Den store Bro'er Brandes tilbød sig at være Profet.

„Lad gaa," svarede vi, „men kun for en Tid."

„Længe eller kort, det koster ligemeget," sagde store Bro'er.

Saa satte vi ham op paa en Piedestal, gav ham en Martyrkrone paa Hovedet og en Krabask i Haanden. Og aldrig har en Profet været større i egen Indbildning. Han slugte alle Fortidens Romantikere i en eneste Mundfuld og blev trukken i Midas-Guldkarreth af norske Bohêmer, medens han med rund Haand uddelte Udødelighed til alle trængende Rettroende. Og den lille Bro'er Brandes hang bag paa; Ingen kunde rigtig begribe, hvad han duede til, saa kaldte man ham „Nordens første Dramaturg", for at give ham en Titel at løbe med.

Da saa Komedien var ude, blev Gebrüderne leveret af til Afklædning. Og det blev grundig besørget.

Men nu begynder Efteraarsjagten efter nye smaa sorte Udødeligheder.

Ifølge en ganske splinterny
Og amerikansk Fortolkning
Af Tidens Tegn maa vor Jord forgaa
Paa Grund af Overbefolkning.
Den kloge Amerikaner maa
Vel sagtens man ta'e paa Ordet,
Thi her til Lands man forundret har
De første Symptomer sporet!

Som nu „*Politiken*"s lille Per,
Der nylig saa tappert knejsed'!
Kan De erindre, hvorfor hans Blad,
„*Af Dagens Krønike*", dejsed'?
Det var en Overbefolknings Skyld:
Trods Eedvards og Pers Talenter
Det snakkede sort og døde saa
Til sidst af bar Abonnenter!

At Kjøbenhavn er en Højreby,
Kan daglig man grant fornemme,
Og følgelig mener Højremænd,
At de kan la'e vær' at stemme;
Men Socialister lige ind
I Thingenes Sale rykker; —
Paa Grund af for mange Højremænd
Gaar Højre maaske i Stykker!

Saa kommer Socialisternes Tur;
Men Læser, vær ikke bange!
De gaar rabundus af samme Grund:
At ogsaa de er for mange.
Naar først de skal dele Byttet, vil
Enhver ha'e sin Part af Stegen, —
Førerne tramper hverandre itu,
Og saa har vi Enden paa Legen!

Riis-Knudsen vil sig et literært
Og udsøgt Publikum skabe
Og kjøber gratis Studenter ind,
Som kan paa Komedien gabe.
Men ak! Med klassisk Forundring vil
Den Knudsenske Pengekasse
Dø udaf Tæring en skjønne Dag,
Paa Grund af Publikums Masse!

O grufulde Tanke! — Stakket er
Vor Levetids hele Længde,
Vi alle maa lægge os hen at dø,
Formedelst vor egen Mængde!
Men over vor Grav som Monument
Vil ikkun Octavius prange
Med sin „liberale" Helteflok — —
For de bliver aldrig før mange!

Paa Kafeen.

— Det gaar ellers glædelig med Afsløringerne for Tiden. Der er Boulanger jo bleven afsløret nok en Gang.

— Ja, men hvad siger du til den sidste Afsløring her hjemme?

— Mener du af Halls Statue i Søndermarken?

— Nej, jeg mener sgu af de gamle Venner Drachmann, Gjellerup og Borchsenius, de har jo gjensidig afsløret hinanden i disse Dage.

— Naa! Ja det er ikke saa forunderligt! I Halvfjerdserne satte de jo hverandre gjensidig paa en Piedestal, som ingen af dem kunde faa høj nok, saa Afsløringen maatte vel en Gang komme.

— Ja, og sikken en Notevexling imellem Gjellerup og Borchsenius, den er rigtignok utilsløret.

— Aah ja saamænd. Ser du, Gjellerup har jo i Aar været ude, men nu er han hjemme, og Borchsenius har været baade hjemme og ude, saa de kunde jo ikke undgaa at tørne sammen.

— Det gjør mig dog lige godt ondt for Borchsenius, at han ikke fik den lille Leverance af Drachmannsvirak til Brickas Lexikon. Saa var „Nordens største Lyriker" bleven en helstøbt Figur, mens han nu kun er bleven afsløret som Bøste.

— Det gjør ogsaa mig ondt for lille Otto, men Bricka vilde nok ikke lade ham besørge den Venskabstjeneste, skjønt Borchsenius dog har rost hans Lexikon for, at det var næsten ligesaa godt som det norske.

— Ja, men det var bare, til Bogstavet „B" var lykkelig og vel overstaaet og han selv var bleven biograferet saa pænt og nydelig af Bertel Elmgaard, at det ogsaa gjorde en vis Opsigt i literære Kredse.

— Ja, du lægger jo ogsaa Mærke til al Ting; men nu skal Bricka jo have sagt noget uvartigt Noget om Borchsenius, som Gjellerup ikke vil ud med.

— Ja, hvad kan det have været?

— Ja, det er endnu ikke bleven afsløret.

— Det skulde vel ikke have været noget om „den Perfiditet, der er skjult under Bravhedsmasken"?

— Nej, den Torn er vist fra Gjellerups egen Rødtjørn.

— Mon han ikke skulde have kaldt ham „Undermaaler"?

— Det kan jeg ikke antage; saa havde jo Gjellerup ikke behøvet den Diskretion for sin havte Umage.

— Eller mon han virkelig skulde have kaldt ham et Fæ?

— Nej, det kan jeg umulig tro, at saa pæn en Mand som Bricka har sagt, og, hvad han har tænkt, kan Gjellerup vel ikke have hørt.

— Tror du da ikke, han har sagt, at Borchsenius var en Odder?

— Nej, saa kunde han lige saa godt have kaldt ham en Stærkodder.

— Ja, men det kan der være noget i. Han gaar jo formelig Bersærkergang i „Morgenbladet".

Uskyldig mistænkt.

— Naa, De trykkede altsaa Ruden her i Stykker, stak den højre Arm ind og aabnede Pengekassen, der var bleven staaende i Vindueskarmen! — Var det nu med overlagt Forsæt om at tilegne Dem de deri opbevarede Penge?

— Hr. Kancelliraaden tror da vel aldrig, at jeg vilde lægge nogen i den?

Den sidste Ordre.

— Opvarter!
— Ja vel, Herre!
— Kom og træk mig op!

Glashuset
i Kjøbenhavn.
Viggo Bentheim & Co.,
Integade Nr. 1,
aabner i Dag, Torsdag den 25. September, som sædvanlig, sine med den højeste Oplysning forsynede Lokaler Integade Nr. 1 første Sted fra Østergade.

Specialitet:
Ragoutfade til Ænder af forskjellige Størrelser.

Glashuset
Integade Nr. 1
anbefaler
et enestaaende Lager af klinket Postelin fra de mest verdensberømte »evropæiske« Fabrikker.
Forskjelligt Udskud
af Menneskeslægten meget billigt.

Specialitet:
Brasilianske Kaffekopper anbefalede af den sidst afdøde brasilianske Generalkonsul.

Glashuset
Integade Nr. 1
anbefaler
Et Udvalg
af smagfuldt udstyrede Frugt- og Ærmeknive
til Forhandling.

Specialitet:
Opsatser til Meloner og andre Sydfrugter; disse kunne ved given Lejlighed benyttes som **melonfarvede Hatte.**

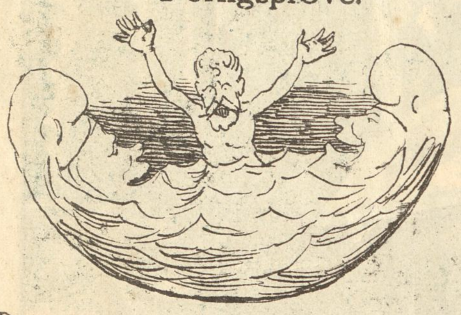
Glashuset
Integade Nr. 1
anbefaler sine i en lang Aarrække saa velbekjendte fortrinlige
Kaminovne og Komfurer,
særdeles hensigtsmæssige for Enhver, som vil have sine
Protokoller brændte
paa den bekvemmeste Maade.

Specialitet:
Fortrinlig Opsættelse, billige Sagsomkostninger.

Glashuset
Integade Nr. 1
anbefaler som passende for
En Politiker
Et Brud og andre Festgaver, virkelig moderne
Theater-Dekorationsgjenstande,
som ere
Specialiteter for vort Firma og anbefaler sig selv.

Glashuset i Kjøbenhavn, Integade 1, aabner hver Dag sine Lokaler og »et Besøg« vil være velkomment, hvad enten man læser det eller ikke, naar man bare kjøber det.

Forligsprøve.

Den moderate „forhandlende“ Fløj,
Som er, Gud veed, hvor mange Mand høj,
Staar altid, saasnart der er Valg i Vente,
I Vaaben mod Estrups Regimente,
Mod hvilket det lover en „skarp“ Protest
Og spruder Ild og gjør syndig Blæst,
Saa Ingen kan skjelne „medgjørlige“ Talere
Fra „uforsonlige“ Radikalere.

Men, aldrig saa snart er Valget forbi,
Saa melder den sig som Forhandlingsparti,
Der paa et Forlig saa kjærlig byder,
At Vandet det ud af Øjnene flyder
Og ned i det stakkels *Morgengnav*,
Lig Bølgerne i det røde Hav
I det Moment, da Kong Farao dronede
Og slet med sin Vandskæbne sig forsonede.

For Tiden ser Bladet ud som Prag
Paa Oversvømmelsens travrige Dag,
Da Folk af saa meget Vand blev plaget,
At de til sidst maatte bo paa Taget.
I Morgenbladet man, Gud ske Lov,
Har ikke et Taganlæg behov:
Diogenes havde sin tomme Fustage,
Og „*Gnavet*“ sin ledige Kvistetage.

Herfra kan man høre dens ynksomme Skrig:
Hvis Højre vil række en Haand til Forlig,
Vil ogsaa Venstre saa grumme gjerne;
Det svær' vi ved Frede Bojsens Hjerne!
— Kort sagt, Organet bærer sig ad
Som Farao, da han i Vandet sad:
Hvis nu paa det Tørre han kunde lodses,
Saa slutted' han villig Forlig med Moses.

Nu sidder det stakkels Morgengnav
I Socialismens røde Hav,
Som selv det paa Halsen sig har skaffet,
Alene for at faa Højre straffet!
Saa, dersom Højre højmodig staar bi
Det synkefærdige Venstreparti
Og hjælper det op af Suppedasen,
Da maatte det være saa dumt som et Asen.

Ved Kaffen.

God Dag, søde Fru Schrøder — og tusind Gange om Forladelse, fordi jeg strax maa gaa igjen, men jeg har saa travlt, fordi Sæsonen jo nu er begyndt og der er saa meget, man skal have set, naar man vil følge med, saa man næsten ingen Tid kan faa tilovers til at more sig i, og saadan har vi jo nu abonneret i Dagmar, hvor der endnu er nogle Pladser tilovers paa Galeriet, hvis De kan afse de 25 Øre, og vi var da henne at se Kabale og Liebe, som det hedder paa Tysk, som er af en, der hedder Schilder eller saadan noget og maaske er i Familie med Skræderen i Skindergade af samme Navn, og Marx spillede Kabale, hvad han skilte

sig meget pænt fra, fordi han har Øvelsen, som Frits Grønbæk siger, og det er jo rimeligt nok, at han maa lægge Kabaler for sig selv nu, mens Wiehe er ude at rejse, og Martinius spiller Liebe, og Gud hvor han og Frøken Hornemann dør nydelig i sidste Akt af Lemonade, ja der kan man rigtig nok se, hvor man skal tage sig i Agt for at nyde den Slags kølige Læskedrikke paa en varm Sommerdag, som det vel maa have været, siden de kan blive saa syge af det, og synes man endelig, man trænger til noget inde hos Otto, saa maa man hellere tage Chokoend Lemonade, og saa maatte jeg jo hen med lille Ambrosius og se Lilleputterne, som der for Resten ikke er stort ved, undtagen deres Kaar, som nok ikke er saa smaa endda, siden de har Raad til at lade stjæle 5000 Kr. fra sig, hvad jeg ved Gud vilde ønske, jeg kunde gjøre dem efter og De formodentlig ogsaa, søde Fru Schrøder, og veed De hvad, jeg synes, Ferdinand Schmidt skulde engagere dem til sin Kunstanstalt sammen med hende den franske Byrbaa, som han har taget fra Watt, hvad der ikke er mere end rimeligt, siden Watt har taget Frøken Lincke fra ham og oven i Kjøbet Kammerherrens gode Huld, som han nu vil tære paa hele Sæsonen. Og det bliver han vist ogsaa nødt til, for hvis han skal leve af de nedsatte Billetpriser, saa bliver det nok Smalhans, for Petersen og jeg var jo derude forleden Aften, og da vi saa kommer derind, saa var der ikke Andre end Watt og Kjeldskøv foruden os, og saa siger jeg: »Men Du godeste Gud, Petersen, her er vist ingen Forestilling, hverken Theodors Morder, som hedder Mexikanerinden eller Moder eller Datter eller Tre for En«, for det sidste Stykke er nok symbolsk, fordi Kasino nu har faaet en tre — fire Direktører for En, og saa gik vi da hjem igjen, men bagefter ser jeg i Bladene, at der havde været Forestilling alligevel, og det var jo ærgerligt, men saa fik vi jo da alligevel Lokalerne at se efter Restaurationen og Nimb i Restaurationen, og saa var det paa en Maade, ligesom man var i Tivoli igjen til Feriefest i Tilfælde af ugunstigt Vejr, hvor der jo ogsaa er Wattogkjeldskov og Nimb og Basargang, og Balduin og Godtsjalksen, kommer saamænd ud paa et, og Helsengrén, som vi ikke saa men jo kjender fra det Kongelige, kan saamænd somme Tider være næsten ligesaa morsom som Volkersen, men hvis De vil se den store Kunst, saa skal De gaa i Folketheatret og se Niniche med Anna Petterson, som gjør stor Lykke, og Hellemanns Buxer, som gjør næsten ligesaa stor Lykke, for der har han vist Talentet i, men Anna Petterson er dog ligegodt Nordens Sjydik og Primadonna-Sangerinde næstefter Familien Dons, og navnlig naar hun synger denne »Nø mø sjatujé pa«, saa er det saa dejligt, at jeg ligefrem fik Taarer i Øjnene, og det er intet Under at Abrahams ser igjennem Fingre med, at hun har været Sjangsonnette i Paris eller Stockholm og engagerer hende gjennem Dorph-Petersen, som er Greve af Korninichcky fra Niniche-Novgorod i Polen eller Rusland og gifter sig med Niniche, men det er bleven rent galt med Petersen, ikke Dorph-, men min egen Petersen, for han blev saa indtaget i Anna Petterson, naturligvis bare af kunstneriske Hensyn, som han siger, at han nu vil der hen hveranden Aften, og saa maa jeg jo gaa med, for en Familiefader som Petersen bør dog være saa grundfæstet i Dyd og Stadighed, at han ikke viser sig paa noget Sted, hvor han ikke kan have sin ægteviede Kone med, og derfor har jeg ogsaa lovet ham at gaa med ud og se paa den jydske Præmietyr Jordsby, for han har et Par Gange før været ude paa Steder, hvor der blev slaaet til Tyren, og han er altid kommen saa sent hjem, og derfor synes jeg, det er rigtigst af mig at tage Tyren ved Hornene og gaa med, hvorfor jeg maa bede Dem undskylde mig. Farvel, søde Fru Schrøder, og Tak for Kaffe.

Øxetid, Sværdtid, Ulvetid — —.

Hvad kan det nytte, Verden til Freden sætter Lid
Paa internationale Fredskongresser,
Naar selv de bedste Venner dog ypper Kiv og Strid,
Og Henning Jensen, mens han dybt rørt messer,
Dog under Haanden Ærmekniven hvæsser?

Hvad kan det nytte, Bajer som Fredens Genius
Blandt Kvinder staar som Baldur mellem Diserne,
Naar Gjellerup er saaret af Hr. Borchenius
Og Drachmann raser skuffet i Aviserne,
Mena der er Hævelse blandt Portugiserne?

Hvad kan det nytte Godtfolk, at Bistand de vil ha'e,
Hos Kongens Foged mod en saaret Næste?
Thi kommer de til Rahden, saa er der vinket a',
Saa er han under Weiss med hendes Heste;
Slig Skuffelse kan times selv den bedste.

Hvad kan det nytte, Venstre vil ha'e Forlig i Stand,
Naar selv i Sveits man Oprør kan præstere,
Naar der er Sammensværgelser hos den syge Mand,
Naar Russen prøver at mobilisere,
Og Boulanger saagar maa duellere!

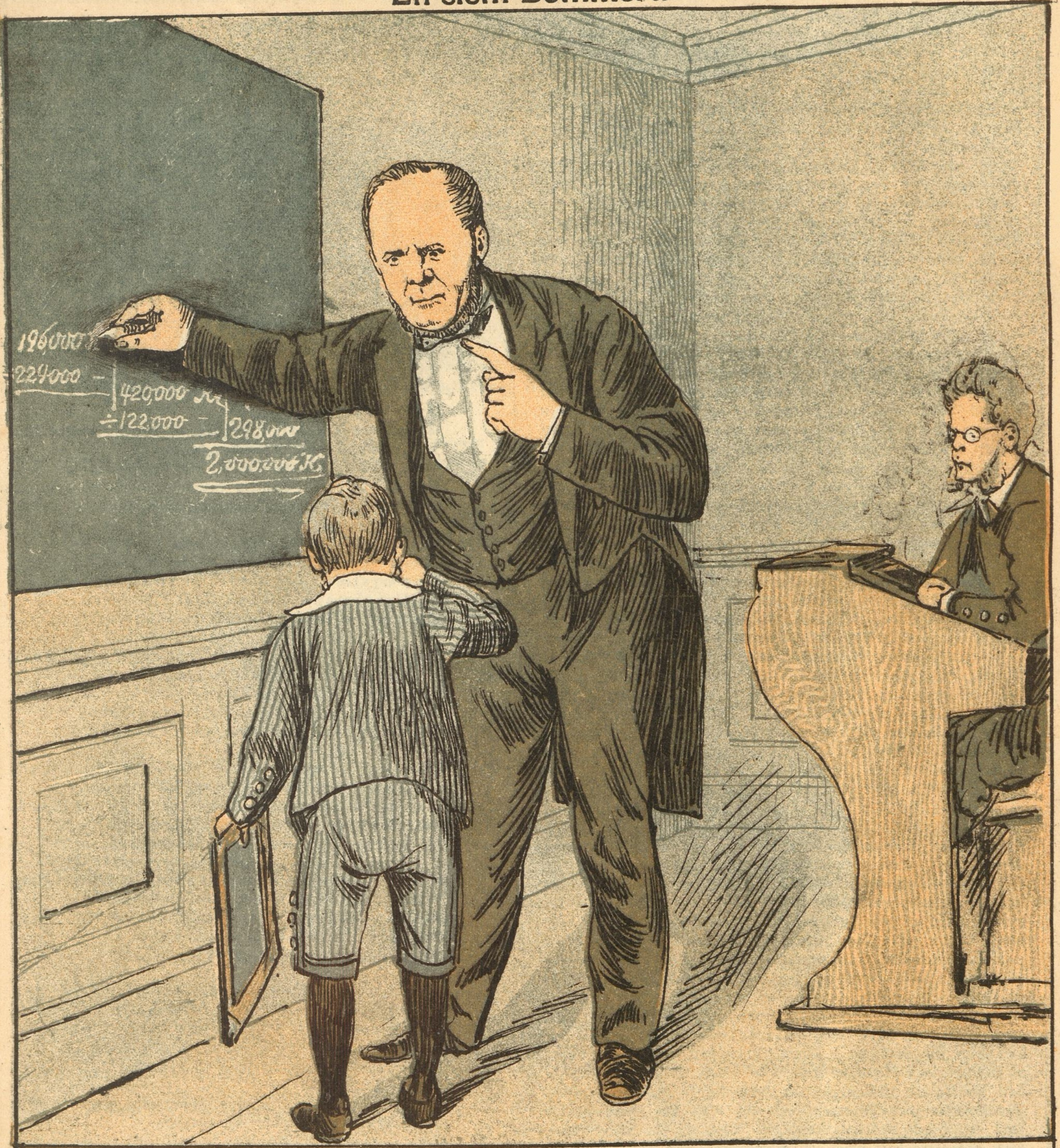
Hvad kan det nytte, Bjørnson for Freden gaar i Borg
Ved at »avskaffe« Norges Hær og Flaade,
Naar Brandes og A. Garborg til Erik Skram's Sorg
Det samme lærer paa en anden Maade
Og gi'er hinanden »Juling« uden Naade?

Hvad kan det nytte noget, der sluttet blev Forlig
Imellem »*København*« og »*Aftenbladet*«,
Naar Hørup truer Bojsen med »evropæisk« Krig,
Og selv Jens Busk i Jylland bliver hadet
Af Socialister, som vil med til Fadet?

Hvad kan det nytte, Klein bliver enig med sig selv
Og Hage om at holde sig nevtrale,
Naar Venstre paa Bornholm fik en Lussing, der var fæl,
Og Fallesen faar jævnlig paa sin Hale,
Som af St. Salvador Guatemale?

Hvad kan det nytte, Tyskernes Kejser rejser snart
Om til Hawaji for at sikre Freden,
Naar han har Undersaatter af hørdumdristig Art,
Som Preussens Ørn vil ryge ud af Reden.
Og vi har her en Høgs-Bro'er, som er sveden?

En slem Bommert.

Den lille ØLLGAARD kommen er til Skade
Paa Grund af en elektrisk Lysfabrik;
Skjønt den skal ligge nær ved Regnegade,
Han dog en værre Regnefejl begik:
Tre Hundred Tusinder gik extra i 'et,
Da der kom Lys i Lysmaskineriet.

Redigeret af Angelo Haase, udgivet af og trykt hos C. Simonsen i Kjøbenhavn.

1890. Torsdagen den 2. Oktober. Nr. 40.

PUNCH.

Hjærteløst.

— Naa, Luise! Har Doktor Jensen saa ikke friet til Dig i Aften?
— Nej, Mama!
— Han hjalp Dig dog med at knappe dine Handsker.
— Det gjorde han nok; men det er de tolvknapper, og da han havde knappet de syv, spurgte han, om det nu ikke kunde være nok. Nej, han leger kun med mine bedste Følelser.

Paa Mandag.

Vort gode gamle Folkething,
Som var i Sommer spredt omkring
Blandt den gemene Vælgermasse
Og fik ej Feu af første Klasse,
Paa Lappen skal ej suge mer;
Thi nu paa Mandag det sig ser
Indlagt igjen paa den Kaserne,
Hvor det om Folkets Ret skal værne.

Snart stiller hele Troppen glad
For HØGSBROEs Aasyn, Rad ved Rad;
Og rørt til Taarer atter kjender
Han sine gamle Folkevenner,
Som *„wenig Wolle“* efter *„viel
Geschrej“* drog bort med i April.
Men, ak! Med sine Spejderblikke
Seer han strax En, som er der ikke.

Opdaget har han til sin Sorg,
At væk er HOLSTEIN LEDREBORG.
Et dybtfølt Savn han efterlader
Imellem Venstres Assens-Plader.

Hvor hans Forhandlingspolitik
Et saa forbistret Udfald fik,
At ingen ESTRUP blev fordreven,
Men bare selve LEDREGREVEN.

Og hele Venstres Førerskab
Kan ikke dække sligt et Tab:
Saa der vil blive Graad og Jammer
I Folke-Villiens Hjerte-Kammer,
Naar i en stiv Finans-Debat
Ordførerposten er besat
Med Folk, som i en Ordfloms Brændinger
Er ej adræt i deres Vendinger.

Skjønt man med Grund om PINGEL tror,
At han kan »gjøre mange Ord«,
Har Venstre dog ham stemplet særlig
Som alt for dum og lidt for ærlig,
Og, skjønt i HENNING JENSENs Liv
Hans Tunge som en Ærmekniv
Berømt i Venstres Hjord er bleven,
Er han en Sinke kun mod GREVEN.

Nej, Venstre kun den Udvej har,
At HØGSBRO selv hans Rolle ta'er,
Thi, saasom Sandhedskjærligheden
Hos ham befandtes ogsaa sveden,
Han som for dreven Demokrat
For den fordrevnes Surrogat
Gaar an i Mangel af et bedre;
— Det smager altid af HIN LEDRE!

Rejsebreve

af

Gjell Karlerup. VII.

Schauspillet i Katzenjammergau.

Jeg kan vist nok gaa ud fra, at vore Dagblades Læsere — og maaske ogsaa Læserinder — ikke har faaet mangfoldig Underrerretning om Katzenjammergau og dets Schauspil, et Navn og et Begreb, som derfor de Fleste vel kan antages at være ubekjendte med. Naar jeg ikke kan lade dette ejendommelige Kunstindtryk uomtalt, trør jeg derfor ikke trøstig at kunne overspringe al historisk Indledning eller den obligate Turist-Introduktion angaaende det nørrebroske Forlystelsessteds smukke Beliggenhed, Skuffelsen med Hensyn til Portmonnixen, der bedrøves for en Entré af 25 Øre, medens man havde indbildt sig, at det Hele var gratis omsonst foruden Betaling; den katzenjammerlige Aften paa de haarde Træbænke uden Rygstød og med Lopperne hoppende op af Revnerne i Gulvene langs ad dine Skinneben, helt om paa Ryggen og op til Halsen, saa du hvert Øjeblik maa sidde og kle dig til Akkompagnement af en Serie af halvkvalte Eder, som din theologiske Dressur dog forbyder dig at give slappe Tøjler. Det Værste er, naar disse i bogstavelig Forstand »smaa Sorte« angriber dig paa et Sted, hvor du paa Grund af det menneskelige Legemes ejendommelige Bygning ikke kan komme til at forsvare dig ved nogen Gnidning med Hænder eller Fødder. Dette Tilfælde indtræder, naar disse besværlige Smaadyr med den Instinktets Genialitet, der saa hyppig findes hos de umælende Kreturer, udsøger sig en Tumleplads paa Midten af din Rygrad eller ca. 4 Tommer (= $^{1}/_{72000}$ Mil eller 0,00010458 Kilometer) oven for samme. Her er det absolut umuligt for dig at naa hen, og hvis du da ikke har forsynet dig med en af de hensigtsmæssige Jernpinde, der i sin Tid forhandledes af Smeden paa Værnedamsvejen under Navn af »Logarithmer til at klø sig paa Ryggen med,« ved jeg ikke andet levende Raad for dig, end at du maa forlade din katzenjammerlige Plads og gaa ud i den lille hyggelige Have, hvor der staar en Pæl med en tændt Lunte til Cigartænding. Denne Pæl vender Du Ryggen til — naturligvis paa den Side, hvor der ikke er Lunte, da du ellers let vil brænde din Frakke af — og skubber saa Ryggen haardt imod Pælen, flere Gange frem og tilbage, indtil Smerten er forsvunden. Du begiver dig derefter tilbage til din Plads i Theatret, og bliver siddende ganske rolig, indtil det begynder at klø igjen, hvorpaa du atter gaar ud i Haven og klør løs paa Pælen. Denne Proces gjentages saa ofte som fornødent. Jeg maa bemærke, at det ved Udgangen fra Tilskuerpladsen er nødvendigt at løse Udgangsbillet hos den vagthavende Betjent, da man ellers riskerer ved sin Tilbagekomst at blive stoppet af denne og forment Adgang, hvilket jo er en forbandet Historie. —

Katzenjammergau er et hyggeligt lille Forlystelsessted med Have langt, langt ude paa Nørrebro, paa Hjørnet af Smørumgade og Husumgade. Beliggenheden er henrivende, med stejle Fjæle paa Tømmerpladsen til Venstre og fantastiske, kasetterede Rendestene, ad hvilke det skummende Vand, — der er mere sort end egentlig hvidt —, paa regnfulde Dage strømmer i vilde Kaskader forbi de faa Huse for med tordnende Bulder at styrte sig i den ikke just af Kanel lugtende Grøft for Enden af Gaden. Man kan tage med Sporvogn ad Nørrebrogade helt ud til Lygten; her staar man af, gaar et godt Stykke længere, drejer derpaa til Venstre, saa lidt efter til Højre og derpaa atter til Venstre, og inden man ved et Ord deraf, er man der. Det er umuligt at tage fejl. Saa gaar man ind i Haven, henvender sig til en eller anden af de der posterede Gentlemen og siger paa den høfligste Maade af Verden, at man gu minsæl vil have en Billet. Naar man har faaet den, gaar man, som om Intet var hændet, ind i Theatret og sætter sig ned, indtil det, som sagt, begynder at klø, begribeligvis. —

Prosceniet begrænses af en fast Scenebygning, bestaaende af syv og tredive Pavilloner, af hvilke den midterste er et Theater paa Theatret, lukket med Forhæng. Til hver Side af dette Theater aabner sig en døragtig Spidsbue, gjennem hvilken man ser et nørrebroiansk Gadeparti, forbundet med en lille, qvasi-antik Hal, fra hvilken en Trappe i et Par Afsatser fører ned til Prosceniet; de omtalte Pavilloner, (der for Resten er i nederlandsk Renæssance-

stil), er stillede skraat med Scenetheatret og forbindes paa samme Maade med de to Yderpavilloner. Jeg haaber, det er tydeligt. De, som i Vicenza har set Palladios Theatro Olympico med dets store Stenfaçade og Portene med de straalende Gadeprospekter — Adgangene for de tre antike Sjovspillere og Choret—, forstaar mig ialt Fald med Lethed. —

Her sidder man nu og nyder et i Theatret uvant Friluftsliv, der sætter En i en vis festlig Stemning; man er for en Gangs Skyld Theatergænger paa lignende Maade som Hellenerne, naar de bænkedes i Dionysostheatret, maaske Lopperne fraregnede — hvem veed? — Ha! — ja, hvem der var en Hellener! Sikke Sjov! —

Strax naar Tæppet gaaer op, ser man en halv Snes Hunde komme op ad den nørrebroianske Gade; de avancerer heit ud i Proscenium, hvor de standser, tilsyneladende meget alvorlige, saa at man uvilkaarlig antager, at de er mødte til en Generalforsamling. Eller er det maaske blot et Repræsentantskabsmøde? Det varer imidlertid ikke længe, inden Alvoren gaar i Hundene, og de begynder at komplimentere hinanden med de forskjellige belevne Gebærder, der er vedtagne i det hundske Selskabsliv. Snart er der almindelig Gjøen og Slagsmaal over hele Linien.

Nu lister der sig ad den anden nørrebroianske Gade circa et Dusin Katte frem med snigende Fjed. Hundene bliver dem i Begyndelsen ikke vaer, men saa snart de fjendtlige Partier staar Øje til Øje, rejser der sig fra Kattenes Side den bekjendte Prusten, der, udsat for et Kor af tolv Kattestemmer, har en aldeles infernalsk Virkning paa Trommehinden. Et Øjeblik efter er Kampen mellem de fjendtlige Hære i fuld Gang; det er en Gjøen, Hylen, Piben og Prusten, saa Tilskueren føler sig som aldeles makadamiseret og ganske glemmer Lopperne. Et Øjeblik ser det ud, som om Kattene skulde gaa af med Sejren, men netop i det kritiske Øjeblik kommer der to Skomagerdrenge til, en fra hver af de nævnte Gader, og hver bærende et Par færdigsyede, langskaftede Støvler, hvis Ejermænd fortvivlede spadserer paa Hosesokker op og ned ad Gulvene i deres respektive Boliger, Smørumgade Nr. 7, 4de Sal og Nr 4 B, Stuen over Gaarden til Venstre. Skomagerdrengene er naturligvis strax parate til at tage aktiv Del i Kampen. Som efter fælles Aftale hiver de samtlige fire Langskaftede midt ind paa Valpladsen og tilvejebringer herved en panisk Skræk i Kattenes Armé. Hundene derimod, der af det daglige Liv bedre veed, hvad en Støvle er for en Ting, tager det med forholdsvis Ro og lader sig ikke bringe fra Snøvsen i nogen mærkelig Grad. Kattene flygter ilsomt og forsvinder op ad et særlig i dette Øjemed i Baggrunden af Katasceniet anbragt, umalet Plankeværk. Kampen er forbi. —

Trods enkelte Mangler i det sceniske Arrangement maa det Hele karakteriseres som overordentlig vellykket. Naar disse Mangler medfører, at omtrent to Trediedele af Forestillingen kun bliver jævnt kjedelig, saa bør man ogsaa strax tilføje, at det øvrige er af en saa ejendommelig gribende Virkning, at man er holdt rigelig skadesløs. Skuespillerne overtræffe langt Ens Forventninger. Udførelsen er paa en overraskende Maade i lige høj Grad Natur og Kunst, er det i Kraft af en Inspiration, som følger med den fromme Alvor, hvormed Kattene er gaaede til deres Opgave. Baade Hunde og Katte spiller med et forbavsende Ensemble, og særlig maa man beundre den Præcision, hvormed Kattene iværksatte deres Flugt, og som kun kan være opnaaet ved den omhyggeligste Indstudering.

(Nu skal vi da vel ikke have mere?)

Af Skjaldkampe-Saga.

Holgerfejden.

HOLGER hed en farende Svend, som og var en stor Skjald og havde lagt mange skjønne Kvædekjærner. Og var han ogsaa kaldet Godfred Springforbi, fordi at han var saa rap paa Tæerne, at Mænd aldrig vidste, hvor de havde ham. Og havde han været Hirdmand hos Høvdingen Manicus hin Gamle, men var siden dragen derfra og kommen andre Steder hen, saaledes som nu strax skal berettes.

Otto Borchsenius hed en ufrels Mand, som var haandgangen Mand hos hin norske Kæmpe, Bjørnstjerne Jarl hin Stormægtige. Til ham kom Holger i trange Tider og bad om Husly. Og blev han modtagen med stort Gjæstevenskab og beværtet i Højsædet med gammelt Mjød, store Ord og fedt Flæsk, fordi at det var sjeldent, at en saa mægtig Mand saas i Borchsenii Gaard Morgenbladet. Og har Borchsenius alt længe været ude af Sagaen.

Men der Holger var draget fra Manicus hin Gamle, da vor Gjellerup bleven hans Hirdmand. Og var samme Gjellerup ogsaa en stor Skjald i literære Kredse og meget anset udenfor disse af alle dem, der ej læste hans Kvad. Og mange vare disse. Nu havde han faret viden om Lande og hærget „Berlingske“ med Rejsebreve. Og dets Abonnenter skjalv saare, bare hans Navn nævntes.

Men der han atter kom til sit fædrene Land, da blev der Dans i Urtegaarden, som danske Mænd kalde Bal i Haven. Thi han bar Vaaben paa hin farende Svend Holger, som nu blev en meget ilde faren Svend, og levnede han ham ikke Ære for ret mange Skilling lybske. Men der Borchsenius det saa, da blev han saare mod i Hu paa sin Herre og Mesters Vegne. Og medens Holger selv blev mere skuffet end saaret, saa blev Borchsenius baade saare skuffet og saare saaret. Men uagtet han alt en Gang var ude af Sagaen, som sagt er, saa greb han dog til sit Værge og gjorde, hvad han kunde, for at hævde Skjaldens Ry. Og det var ikke meget. Dog ristede han mange skjønne Runer, som stode sirligen prentede i Morgenbladet, og skete det ej uden en lang Indledning og mange modige Taarer. Thi hans Mod var stort, og derfor vare hans Taarer ogsaa modige. Men var baade han og hans Morgenblad til stor Moro for danske Mænd. Og er han nu atter ude af Sagaen.

Suleima hed en Kvinde, som af Holger var hjembragt fra Østerland. Og fordi at hun var hans Vanedis, laa hun paa hans vestøstlige Divan. Og var hun saare dejlig at skue og havde været ham til stor Glæde i Tusind og een Nætter. Denne Kvinde havde Gjellerup krænket og forringet hendes Ære. Og mente han, at hun var ej en Vandenes Datter som Esther, hin væne Mø, men derimod det Vandedes Datter. Fik da Holger herover Berserkergang og drog selv udi Ledingsfærd mod Gjellerup. Thi hin liden Borchsenius var ej saa behænde, at han ene mægtede at staa imod dennes Magt. Og var han jo desuden alt længst ude af Sagaen, som mælt er.

Kom det da til et Slag saa stort som det mellem Troer og Græker, som berettes i græske Mænds Krøniker, eller som det mellem Ferdinand og Robert, som vore Dage have set. Næddelige vare Kæmperne at skue, der de fore frem, og meget uskyldigt kristent Blæk blev udgydt. En Gang ved Gjellerups Slagsværd i Berlingske, og en Gang Drachmanns i Morgenbladet, og Striden var længe standende, saa at det var uvist, hvem der skulde bære Sejren hjem. Holger mente sig at staa højest i Skjaldskab, men Gjellerup sagde sig at have lagt skjønnere Kvæder. Derom vare dog begge enige med alle gode Mænd, at hin liden Borchsenius ikke stod højt i Skjaldskab og derfor burde være ude af Sagaen, som han og var. Men der Striden var standende, da optraadte paa Valen en liden Smaadreng, P. C. V. Hans's Søn. Uselig var han at se til og Ingen vidste, hvem han var, eller hvor han kom fra. Troligt er det dog, at han var fra den Badstue, der smaa Blaamænd, som paa dansk kaldes Sorte, have Tilhold. Denne uselige ufrelse Mand blev Gjellerups Bane. Thi saa sige Mænd, at hans Vaaben vare forgiftede, Hvilket vel synes mig troligt.

Men der Aftenen led, da gik Punch ud at synge Slagets Drapa. Og kvad han saalunde:

Bolde Berserker
bider i blodig[3]
Bolledejg.
Drachmann drak mange
Skjalde-Skaller,

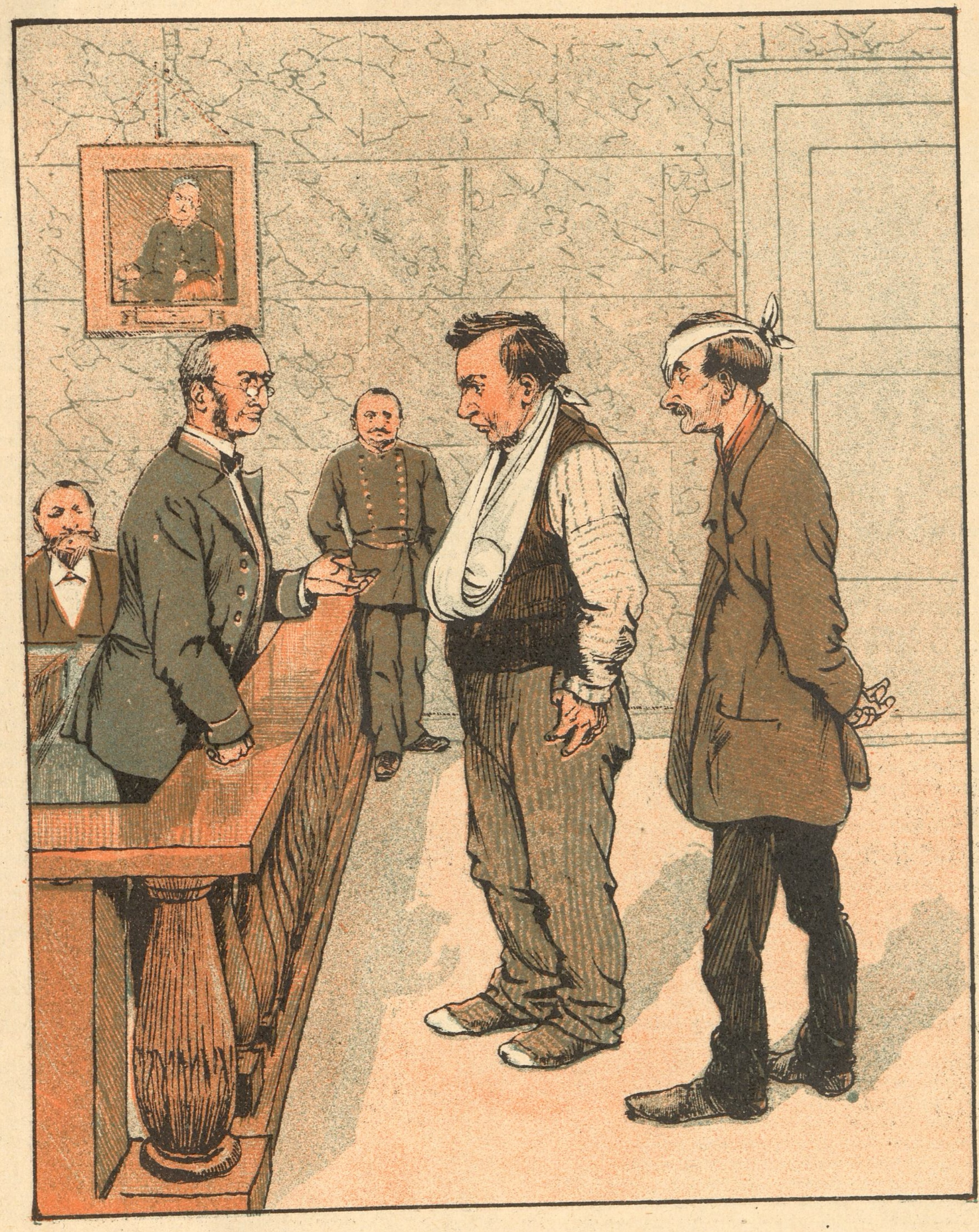
Gjellerup gjælder
ikke mer,
Nu kan han rolig
ryge og rejse.
For Rejsebrev fik han Rejsepas.

Det rette Tempo?

— Hvordan Pokker er 'et, De gaar, 26? Naar jeg kalder paa Dem, skal De Fanden danse mig springe, som De var tosset, og inte kravle af Sted, som De var gal!

Moralen.

— De kan ikke? Ja, saa maa De sidde Bøden af; ser De, det kommer der af det. Havde De ikke drukket Deres Penge op, saa kunde De nu have betalt Bøden.

Magistraten paa Bidstrup.

Mel. af »Der var en Gang —!«

Magistraten er god! Magistraten er snild!
Magistraten er kjær for enhver Kjøbenhavner!
Derfor raaber vi: Hil! Højlydt raaber vi: Hil!
Magistrat! Du er den, som os Alle dog gavner.
Man har ikke for Intet Jer kaldet »de Vise« —
O, I Guder! hvor kan dog de Mennesker spise,
Naar de farer til Lands ned til vort Sankte Hans,
Sankte Hans-Hospital, som man kalder forResten for»Bidstrup«.

En Borgmester foran, eller to eller tre,
Undertiden de er der saamænd alle fire.
Politi er der med — nej, lad vær' med at le!
Politiet vil ogsaa nok smøre sin Lire.
Der er slet ingen Grund til at le ad Paraden,
Nej, især da man vel maa erindre, at Maden,
Den er god her til Lands nede paa Sankte Hans;
Derfor kjørte til Bidstrup de Herrer heroppe fra Staden.

De vil vide maaske, hvem der ellers var med
For at gjøre en lille Visit hos de Gale?
Ja, Hr. Øllgaard med samt sin Ambt tog af Sted,
Men der blev ikke Tale om deres Belysningsskandale.
Deres Regnefejl, skjønt den just ikke var lille,
Drukned' dybt i Champagnen — tys! tys! ti blot stille!
Ja, for hist paa Sankt Hans — er De med, Galefrans? —
Vilde saadan en Galskab som den jo forstyrre et Gilde.

Men hvad taltes der om? Ja, se, hvad der nu kom
Saadan rigtig paa Tale imellem de Gale,
Det er ganske rigtigt! Historien, som
Kjøbenhavner-Borgmestrene samt deres Hale
Ikke gjerne vil have, man skal referere —
Naa! der taltes om Mad og om Drikke m. m.
Ja, for Mad paa Sankt Hans-Hospital her til Lands
Selv Borgmesteres Maver kan rigtig saa herlig goûtere.

Ja, De mener maaske — De skal slet ikke le! —
At der taltes med Iver om det Kommunale?
Nej! det var dog nok ikke de Herres Idé;
Det var just ikke det, der især kom paa Tale.
Nej! »Menu'en« det var, som paa Tale man bragte,
Medens kjækt paa de dejlige Varer man smagte.
Det er det, man har Sans for ved Sold paa Sankt Hans —
Mad og Drikke det klemte de lystelig paa uforsagte.

Mangt et skjæmtefuldt Ord blev der sagt over Bord,
Mens den flotte Borgmestertraktering man priste,
Og helt lystige Sange man kvæded i Kor,
Alt imedens man tygged' og tylled' og spiste.
Ja, og Kinderne blusse, og Øjnene straaler,
Og man jubler og blinker og skjænker og skaaler.
Under Kjerternes Glans var der Liv paa Sankt Hans,
Medens Enkelte drak nok lidt mer, end de godt kunde taale.

Niggernes Vand-Gang.

(Frit efter „*Politiken*".)

Voresches eget Inte-Organ gaar ikke smukt i Vandet, det har jeg hørt Mange sige; der er endogsaa dem, der er uartige nok til at paastaa, at dets Vandgange i Reglen skyldes en altfor uhyrlig Tilbøjelighed til at omgaas letsindig med „Ænder". Blandt Abonnenterne er det et almindeligt Udtryk: „Det er et rart Blad, en virkelig Assurance-Anstalt til indbyrdes Lobhudling, — men sikke nogle Plader, det kan stikke ud!"

Jeg veed ikke noget, jeg holder mere af, end at se Inte-Organet gaa i Vandet; naar jeg har læst et Par Spalter Kauscher Æ-Bæ-Kritik, Boganisk Patent-Lyrik eller Henning Jensen'ske Aandrigheds-Attentater, siger jeg altid: „Nu har jeg faaet Kvalme nok, Kjære; lad nu en eller anden Cravling faa Ordet, at jeg kan se, hvorledes Du gaar i Vandet, for saa har jeg dog størst Fornøjelse af Dig."

Det kan være, at vore frisindede Journalistspirer, ligefra de højst oplyste til de umyndige, i det Hele taget ikke gaar smukt i Vandet; men Bentheims Avis kan gjøre det, og saa faar man glæde sig over den Sol, der skinner over Integade. Jeg kan tilgive de smaa Sorte meget: at de stikker deres Næse i Alt, og at de ser skjævt til Alt, hvad der ikke er smaat og sort, men jeg kan daarlig tilgive dem en kluntet Vandgang. Paa den anden Side er der ikke noget mere tiltalende, end at se Inte-Organet gaa i Vandet med Ovenuds-Koldblodighed. Haanden lister sig frem og griber fat i Pennen, Anonymiteten løftes saa meget, at man lige skimter det intelligente Cravlingske Fysiognomi, og saa gaar Bladet med krum Hals løs paa Thronprætendenter eller afdøde Brasilianere.

Naar man vil undersøge, om det er det rigtige Organ for den rigtige, højst oplyste Vandgang, man har for sig, skal man blot se det bagfra. I det Hele taget holder de Fleste af, at det vender Ryggen til dem. Hvor mange Gange skuffes man ikke, naar man ser dets Façade og giver sig til at læse; hvor mange Gange siger man ikke til sig selv: „Gid det aldrig havde vendt Façaden til!" Jeg læste en Gang for en af mine Venner en Indholdsfortegnelse af Organets Dagsnumer; „men hvor er Ryggen," sagde han, „naar jeg ikke ser Strimerne, kan Du gjærne beholde Resten".

Alligevel lægger Bladet ikke Vægt nok paa sine Vandgange. *Le style c'est l'homme*, siger man, og Stilen i Organet er ganske vist grinagtig nok, men det er dog Vandgangen, det kommer an paa. I saa Henseende er det ikke tilstrækkeligt at rulle sine Uhyrligheder ned ad Spalterne som en død Torsk, der er i Vinden, naar den ser et Garderhøjfort, eller at hejse op i Nordmændene for at skaffe sig Gunnar Heiberg'ske Reklamer i „Verdens Vandgang".

Hvor farligt det er at forsømme sin Vandgang, kan ses af følgende Exempel: For ganske nylig kom der en dejlig, fed And her til Byen; den havde et helt Menageri under Vingerne: Løver, Tigere, Jaguarer, Pantere og Ulve, der aad Kaffere til deres Kaffe og rendte sig en Lygtepæl i Livet til Aftensmad. Anden kom fra Kap, og det er derfor intet Under, at alle højst oplyste Negere løb om Kap for at fange den. Men hvad skete? Den slemme Frederik fra Trinitatis fik fat i den fede And og satte den paa Sti i „Avisen". Hvad kunde det saa nytte, at stakkels Nigger fra Integade laa paa Maven og skreg: „Fy, Frederik! Gaar Du mig i Næringen? Har jeg ikke lige fra Logos' Fødsel været ene om alle de Ænder, der udklækkes, ligefra Bohêmeland til Kap, og nu vil Du æde Ænderne fra mig? Hvad i Alverden skal der saa blive af al voresches moderneste Journalistik — og hvad skal jeg arme Synder leve af?" Men Frederik lo,

og Organet maatte slukøret luske hjem i Integade, hvor det nu trøster sig med at lade sine slunkne, literaire Ænder fremføres i delvis Frihed af en net ung Per Andemad med Pandehaar.

Stakkels Inte-Niggere, læg Jer efter selv at fange jeres Ænder, at de ikke nok en Gang skal snuppes af umedfølende Konkurrenter! Lad det være jeres Princip, — det eneste Princip, der duer i Norden, —: Naar Ænderne er gode, er Alting godt.

Hvor skal vore Børn lege!

Desværre maa *Punch* give Rigmor Bendix i *Berlingske* Ret i, at der gjøres alt for lidt her i Staden for, at Nordens Athen kan blive et Børnenes Paradis. Prøver for Exempel de raske Tolvaarsdrenge paa at spille Klink paa Frue Plads, saa varer det ikke længe, før en Politibetjent sætter dem ud af Spillet. Voldene med de dejlige Møller har man revet ned, og paa de nye Boulevarder er det forbudt at „vende Mølle". Man har været grusom nok til at nægte Børnene det nødvendige Grus at grave i, og i Ørstedsparken maa de ikke staa paa Hovedet i Græsset. Er det ikke græsseligt? Desuden er der, takket være Kloaksystemet, snart ikke en eneste Rendesten tilbage for den „københavnske" Ungdom til at rode i, kort sagt, Børnene har det i *København* som i Bethlehem paa Hr. Rodes Tid. Det eneste Sted, hvor Børnene har det godt, er i Frederiksberg Have. At denne Have i samme Anledning rigtig nok ikke har det godt, men lider af alle Slags Børnesygdomme, har nu ikke saa meget at sige.

Da nu *Punch*, som bekjendt, har en hel Mængde gode Børn, som han stedse har for Øje at gavne og fornøje, har vi naturligvis strax lagt vort Hoved i Blød for at udfinde en passende Legeplads for dem.

Først tænkte vi paa „Snetorvet", hvor de nye Torvehaller skal ligge; her var en dejlig Plads, hvor den glade Ungdom kunde slaas med Snebolde, især hvis Magistraten vil være saa venlig vedblivende at bruge Pladsen til Snetorv; Torvehallerne bliver saamænd dog aldrig færdige —; og sikke Sne-Driverier her kunde arrangeres af driftige Ynglinge, — men saa huskede vi paa, at denne Plads er forbeholdt Hundene, og altsaa gik den Plan i Hundene.

Saa var der Toldbodpladsen, hvor artige Børn kunde lege „komme Fremmede", og Kvægtorvet, hvor den lille Sofus Schandorff saa tidt har „leget Hest" med sin Pegasus, og Kasernen i Fredericiagade, hvor lille Sofus Høgsbro har moret sig med sin Æske Klodser og bygget de dejligste Udenomsbekvemmeligheder for Folkethingsmænd for bagefter at rive dem ned igjen. Her var der jo en Tumleplads for Børn og barnlige Sjæle! I Folkethingssalen kunde de lege „Røvere", og i Udvalgene kunde der leges „Skjul" efter alle Kunstens Regler.

Vi var lige ved at skrive til Folkethingets Formand i den Anledning; men saa faldt det os pludselig ind, at den allerbedste Legeplads var dog oppe i Integade. Det er saadan en rar fredelig Gade, hvor der aldrig kommer Vogne igjennem, desformedelst Beboerne stadig er „paa Benene". Her kan det unge Danmark i Fred og Ro lege „polsk Tiggergang", „væve Vadmel", „Tampen brænder" o. s. v., og, skjønt den højeste Oplysning hver Dag udsender sine milde Straaler over Gaden, er der dog Plads nok for Ungdommen til at hævde sin moralske Fortovsret og etablere en skyggefuld „Børne"-Have.

Det vil da sige, hvis Georg Brandes ikke skulde finde paa at betragte det som en Spydighed imod sig, for saa gaar det begribeligvis inte i den Gade.

Høstmanøvrer.

Mel: Prins Feribrands Vise.

Viggo Bentheim var blandt andet sin Fa'ers's Søn:
Han var yndig og skjøn.
I den højeste Oplysning Kronen han bar,
Skjønt Tronprætendenter her altid man har.

Viggo Bentheim til Udrykning gav et Signal
Ved Oktober Kvartal:
»Det gjælder et Slag for vort daglige Brød,
For i Dag er den »rød«, som i Morgen er »blød«.

Viggo Bentheim udrykked' i Marken med enhver
Højt oplyst Evropæer.
Af dem han har saa mange, at han, som bekjendt,
»Paa Benene« kan stille et helt Regiment.

Det gjaldt mod *Bahnsons* Fæstning at gjøre et Kup
Og at ta'en i en Snup.
Og derfor blev det først *Henning Jensen* overladt
Med sin Ærmekniv at indtage Ærmelundskrat.

Til »Middelgrunden« sendtes *Politikens* Koryfæ,
Hr. *Defensor patriæ*,
Hvor Maal han skulde tage af Pladsen nok en Gang
Og prøve paa at gjøre sin Modparts Passer trang.

Med »Oversvømmelsen« var *Henrik Cawling* i Lag,
Saasom det er hans Fag
At gaa med Glans i Vandet, saa tidt hans Skæbne vil,
Og la'e sig døbe om i det mindste een Gang til.

Som Avantgardens Fører foran de sorte Smaa
Liden *Eedvard* man saa;
Over Utterslev Mose han vover sig saa kjækt,
At strax man saa, han var med den Mose Lov i Slægt.

Men *Bentheim* stod selv ved Reserven parat,
For, som god Demokrat,
At se sig om i Tide; thi, kneb det for de smaa,
Han i en anden Stilling helst over vilde gaa.

— Men skjønt de gav til Pris baade Korpus og Petit,
Blev dog Udfaldet sk—
De mange skudte Ledere paa Valen laa strøet,
Og det var inte *Bahnson*, men *Bentheim*, som blev kløet.

»Hvad kan det nytte? sa'e *Viggo Bentheim* til Slut.
»Her vi spilder vort Krudt!«
— Saa gik de hjem og tog det fornuftige Parti
At skrive Madam Madsen en Biografi.

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

Paa Vægten.

Vort Førstekammers Decimalvægt
Er ikke nogen »liberal« Vægt,
Fordi den stempler tre saa prægtige
»Lovgivere« som undervægtige.

PUNCH udgaar hver Torsdag. Pris 2 Kroner Kvartalet. (Enkelte Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle kongl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor, Kjøbenhavn, **Kronprinsessegade 34**.

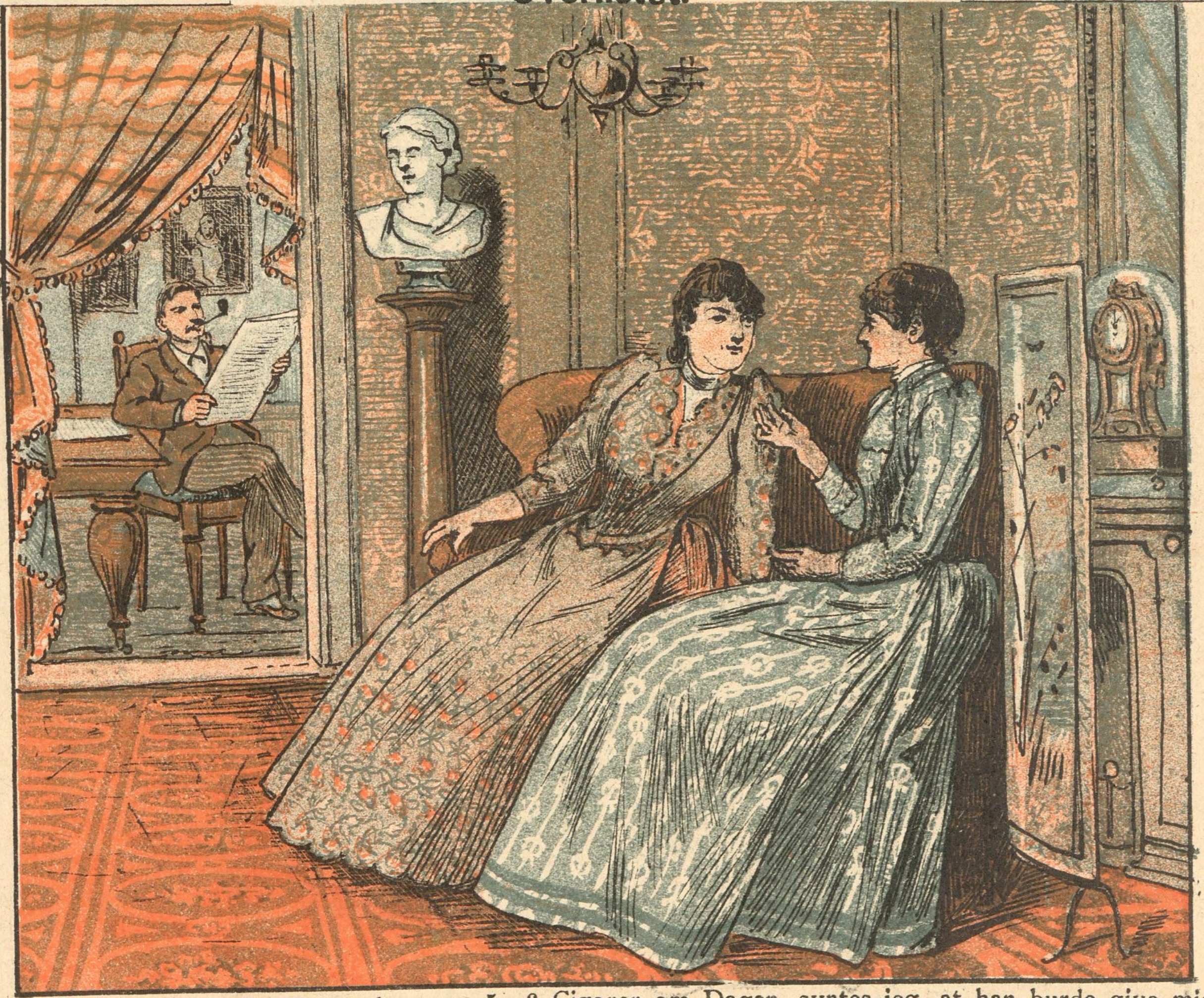
Mapper og Pragtbind til Bladet: 2 Kr.

Redigeret af **Angelo Haase**, udgivet af og trykt hos **C. Simonsen** i Kjøbenhavn.

1890. Torsdagen den 9. Oktober. Nr. 41.

Overlistet.

— Da jeg opdagede, at han røg 5—6 Cigarer om Dagen, syntes jeg, at han burde give mig lige saa meget i Naalepenge, som han selv brugte til Tobak, og det lovede han strax og jeg fik over 6 Kroner i den Uge!

— Det var jo ikke saa galt!

— Ja, men saa var det forbi med det samme, for han havde kjøbt sig en væmmelig lille Pibe og en Fjerding Tobak, og nu faar jeg knap 1 Krone om Ugen.

Den 6te Oktober.

Saa traadte de altsaa sammen igjen,
De store og smaa Profeter;
Ja, der er jo visselig Den og Den,
Der nærmest er »dumme Peter«;
Men til en Talmajestæt at naa
Med Brask, med Bram og med Bulder
Kan dygtige »Enere« ikke forslaa,
Nej, der maa regnes med »Nuller«!

Og det er nu Noget, som allenfalds
Hr. Chresten forstaar alvorligt.
En Regnemester han er paa en Hals,
Skjønt Facit ofte var daarligt.
Han er ingen »aandelig Karreklud«,
Som Octavius vilde os lære;
Nej! han har vist, han kan — regne den ud,
Selv i en »Rindsholmsaffaire«.

»De Liberale« med Herman Bing
I Landsthinget bortforpagter
Pladser til Socialisternes Ring —
Man er ingen Kostforagter!
Octavius end! for hver en Pris —
Periculum var der *in mora!* —
Men man har vist lavet et slemme Ris
Til egne Posteriora.

Alt nu der spores en Smule Haan
I visse brandrøde Taler
Om Venstrepartiernes Stemmelaan
Til Socialistgeneraler.
Og meget Vand løber knap i Strand,
Før man erkjender med Smerte,
At det var en Ulv med skarpen Tand,
Man fostrede under sit Hjerte.

Naa! endnu har vore bedste Mænd
Dog vidst at benytte Ting, der
Vil kunne holde en Smule igjen
Paa hadefulde Instinkter.
Vi skulde sikkert ta'e meget fejl —
Hvis ej Politiken de ændre
Og tage lidt hurtig Reb i Sejl —
Om ikke Skuderne kæntre.

HvadFolk somHørupogKorsgaard har
Øst ud af Gift og af Galde,
Vil efterlade blodige Ar,
Og derunder lider vi Alle.
Det er som Kræftknuder, ærlig talt!
Landets Sundhed undermineres.
Men, før Gangrænen sig breder for galt,
Ja, saa maa der exstirperes!

Det var Frederik den VIIendes Fødselsdag,
At Herrerne traadte sammen:
En broget Skare gik under Tag,
Ak! vist kun til liden Gammen.
Hvis han kunde se den hele Flok,
Der værner om Frihedsgaven,
Med Rædsel Kong Frederik sikkert nok
Vendte sig hist i Graven!

Et Musæum.

I Journalisternes Fagforening holdt *Punch* i Aftes et orienterende Foredrag angaaende Oprettelsen af et journalstik-industrielt Musæum. Foredraget fulgtes med den mest levende Interesse af alle i Sagen Interesserede.

Den ærede Taler: Naar dette Foredrag kalder sig „orienterende", maa heri ikke søges en Antydning af flere ærede Medlemmers orientalske Oprindelse; man kunde ligesaa godt paastaa, at Ordet „Logik" stod i Forbindelse med Logos-Dyrkelsen.

Taleren mindede derefter om, hvor megen Tak han var sig selv skyldig for Musæumstankens Fremkomst, idet han nemlig havde set sig i Stand til at etablere et Grundfond ved Hjælp af de gjennem talrige Processer indvundne Midler (En Processor: Hør!). Han paaviste, at det ikke er Hensigten at oprette et Musæum for de sidste Aarhundreders Journalistik, eftersom vore Forældres Børn jo nu heldigvis er paa det Rene med, at vore Forældre ikke havde nogetsomhelst Begreb om nogetsomhelst; kun det sidste Decenniums journalistiske Frembringelser har havt en sand, udviklende Indflydelse ved at tage det gammelstrandske Kærnesprog i den højeste Oplysnings Tjeneste (Defensor patriæ: Bravo!).

Vor Opgave bestaar derfor af to Opgaver: 1) at drage den moderne Journalistiks hedengangne Prydelser frem af Graven, og 2) at vække Almenhedens Sans for alt til Modstanderes Nedrakning henhørende. Af Hensyn til den gensidige Reklame vil det dog blive nødvendigt at medtage det Ypperste af norsk Journalistik, da voresches egne Smaafolk jævnlig maa holdes til Ilden med „Verdens Gang" udenfor Integade.

Vi vil samle Alt, hvad der i det sidste Decennium har virket til det gemeneste Bedste og derved afgivet Forbilleder for vor Tids Produktion. Det glæder Taleren at kunne meddele, at han allerede har modtaget flere værdifulde Gaver; bl. A.:

1 Expl. af Dachs-Avisen, efter Datidens Skik ophængt paa et Søm, skaaret i firkantede og for Øjemedet krøllede Strimler;
1 Explr. af „Den ny Tid", do., do.;
1 „ af „Klownen" i oprindelig, ikke desinficeret Tilstand;
1 „ af „Piraten", lukket Udgave for Herrer;
1 Aargang af „Ny Jord", uopskaaren; og
1 Hefte af „Af Dagens Krønnike" med Abonnent-Fortegnelse i flere Bind.

Anbragte i et Milieu, og tilbørlig stænkede med

Karbol, vil disse Gjenstande give Efterslægten et samlet Billede af Firsernes Aandsliv og af den eneste Journalistik, der døer i Norden.

Dr. Eedvard benægter et saadant Musæums Formaalstjenlighed, da det altid har været nobel, moderne Skik i Danmark at æselsparke de afdøde; han vil lægge Vægten paa smaa sorte Skoler til Opdrættelse af moderne Journalister, som Møl og Rustam ikke kan fortære. I saa Fald vil han paatage sig at overtale saa fremragende Avtoriteter som d'Hrr. Cravling og Boganis til at informere i Negersprog.

Foredragsholderen gaar ud fra, at Sligt vil komme af sig selv. Han henviser som højst oplysende Exempel til Fluerne, der uden særlig Opfordring stimle sammen om visse Punkter bag Plankeværker eller paa de af Køer befærdede Veje.

En Hannoveraner finder Musæumstanken skjøn, men dens Gennemførelse er umulig, da vi Danske i saa Henseende er umyndige. (En Redaktør fra Badstuestræde: Jeg frabe'er mig Skoser!) Til at forestaa Musæet udkræves en Mand, der har Hjærne; han maa dernæst have Specialkundskaber i den Gren af Botanikken, der omhandler Hvidløg; og han maa endelig have saa meget økonomisk Sans, at han kan holde de udstillede, endnu levende Gjenstande i Live uden Abonnenter. Men hvor finder vi ham? Musæet maa være moderne og evropæisk, og det kan derfor kun styres af en Tysker. (Herman Bang: Bravo! Das ist gehørt!)

En Redaktør fra Badstuestræde protesterer og anbefaler sig selv til Posten.

Hannoveraneren (vittig) Her er ikke Tale om en Vandpost!

Redaktøren fra Badstuestræde tør med Rette kalde sig evropæisk og moderne. Han digter baade Forlovelser og Sommervejvisere, kan staa paa ét Ben og sige uvartige Ord og medbringer desuden „Menneskedyret" som Pladshund.

En Redaktør fra Kronprinsensgade tilbyder at associere sig med „Ravnen" om Bestyrelsen. De vil love, at ingen Musæumsbesøgende skal slippe fra det med pletfri Klæder; videre kan den moderne Journalistik ikke drive det.

En Redaktør fra Integade vil ikke indlade sig paa Selvros; det er Eedvard og Per engagerede til at besørge. Han vil kun anbefale sig ved sine Gjerninger og fremlægger i den Anledning baade et Opgjør og en Efterskrift.

Foredragsholderen maa indrømme, at det fremlagte er Toppunktet og det mest musæumsværdige af moderne Journalistik. Opgøret maa Inte-Redaktionen selv om at faa i sin forkerte Hals; derimod forbeholder han sig at lade Efterskriften komme i „Punch".

Nu staar den der!

— Det var ellers en rar Rubrik, *Politiken* har lavet: *»Paa Asfalten«*.
— Ja, Tak skal De rigtig ha'e!
— Men, hvorfor kalder de dumme Jøder den nu saadan? De glemmer nok rent, hvad Asfalt i Grunden er.
— Ja, hvad er det da?
— Det er sgu Jødebeg!
— Ja, men det er det jo ogsaa!

Den provisoriske Straamand.

Endelig kom da den sjette Oktober.
Rigsdagskasernen
Omslutter atter vort Lands Filanthroper,
Som for dets Velfærd i Blød lægger Hjernen,
Puster og stønner
For at berede vort Vælgerfolk Held,
Mens de slaar Tiden saa grundig ihjel,
Som for Diæternes Skyld det sig lønner.

Formand og Næstformand har de beskikket
Og Sekretærer;
Saa vidt har altsaa de klaret Bestikket.
Nu staar tilbage de andre Affærer,
Saasom at hitte
Den, der skal bringe som kjæk Demokrat
Den provisoriske Straamand privat
Ind i det velvise Folkethings Midte.

Salig Alberti gik til sine Fædre,
Hvor han forklaret
Smilte til Eftermanden, hin Ledre,
Som Traditionen en Tid har bevaret.
Ak, men fra Højden
Af sin Lyksaligheds Tinde han saa,
Hvordan Hr. Greven tilsidst maatte gaa
Ud af sin Rolle, sa'e Pas og var fløjten.

Sikkert var blandt Demokrater paa Thinge
Dønnergaard Manden,
Som »Provisoriet« ind kunde bringe
Til Folkedommen, som slaar det for Panden:
Alskens indbringende
Poster han har jo til Dato beklædt;
Men han faar ikke for Tiden Diæt
For visse Grunde, som sagtens er tvingende.

Dog kan man Dønnergaard med den forsorne
Hørup ombytte.
Mestermand ligger just for hans forlorne
Pathos, der ender i: »Hvad kan det nytte?«
Han vil nok føre
An, naar det gjælder »en grovkornet Spøg«;
Sligt gaar for ham som en Lampevejsrøg;
Thi han har før havt med Straamænd at gjøre.

Et manglende Kriterium.

— Der kan Du se en Krokodille!
— Ja, men Fa'er, den græder jo ikke?

Stik den.

— Nej saadan var jeg paa Jagt forleden og havde faaet fem Høns og en Ræv. Da jeg saa kommer hjem og vil tage Mikkel ud af Tasken, springer han lyslevende ud af Vinduet!

— Det var som Pokker! Hvordan kunde det gaa til?

— Jo, ser De, det var ikke saa underligt, for Mikkel har naturligvis bare ligget og luret efter Hønsene, som hang uden paa Tasken.

De Danske paa Rygen.

Om de Herrer Henry Petersen og Løffler
Jeg synge vil en liden Sang i Dag,
Fordi som to uheldige Kantøfler
De nær var segnet under Skæbnens Slag;
Og Skæbnen er den Kejsers Regimente,
Der selv er plaget slemt af Rejsesygen,
Men dog paa Halsen her de Danske sendte
En Protest mod deres Rejsen og Rygen.

Vore Landsmænd var just naaede til Arkona,
Da der mødte dem et Rejse-Eventyr;
De blev nemlig »annekterede« af no'en a'
Rygerne og af en grumme sittlich Fyr-
Mester, som havde set de to Personer
Arkonas gamle Mure maale flittigt,
Hvis Aarsag han dem anholdt som »Spioner«.
Det var næstendels lidt mer end Svante-vittigt!

I et »Radegasthaus« sad som Delinkventer
Det arme Par, henvist til Angstens Sved.
Men selv iblandt de Saxer, Slaver, Vender
Er der endnu en Slags Retfærdighed.
Omsider man »Spionerne« betragtede
Som pæne Folk og bød dem fri at være;
Saa den Gang blev dog ingen af dem slagtede
Til den moderne Svantevits Ære.

Mistænkeligt Dødsfald.

Torsdagen den 2den fandtes i *„Politikens“* velbekjendte Glashus Liget af et ufuldbaarent Aandsfoster, der henlaa i den Skarnbøtte, hvori Redaktionen opsamler alt det Affald, den ikke kan faa til at gaa i Bønderne.

Aandsfosteret var i stærkt opløst Tilstand, hvoraf man formoder, at det maa have henligget i længere Tid af Mangel paa Plads, var skabt som en anonym Leder, og Mistanken om, at den var født i Dølgsmaal, bestyrkedes yderligere ved, at Madam Bentheimsen, der har havt et Slags Tilsyn med Georgine Brandes's Pleje-Børne-Hjem for mere fremskredne evropæiske Misfostre, var aldeles væk i det og nogen Tid efter fandtes hængende et Steds ude paa Smædelinien.

Selvfølgelig var *Punch* strax paa Benene og sendte sin uund- og uovergaaelige Reporter Henrik Crawling om i Integade for at tilvejebringe den højeste Oplysning i denne uhyggelige Sag.

Den brave Henrik, der hverken er bange for levende Lampevejsmordere eller for døde Brasilianere, begav sig øjeblikkelig til Integaden og tog Kadaveret i Øjesyn. For Øjeblikket afgav det et bedrøveligt Billede paa den højeste Oplysning og lignede grangivelig en af Organets bekjendte døde Torsk.

Det saa ud, som om det ulykkelige Aandsfoster var taget af Dage ved Hjælp af Sovedraaber, hvortil Recepten formodes at være skreven af Organets Livlæge Dr. Fridrikson.

Efter hvad vor Reporter fik lokket ud af de øvrige Husbeboere, skal det nok ikke have hørt til Sjeldenhederne, at de ulykkelige „Ledere“, der har været anbragte i Pleje her, er blevne berøvede Livet paa denne Maade.

Ja, der fortælles endog, at Bladets Medarbejdere og Redaktør Tid efter anden er forsvundne paa en gaadefuld Maade, og at man nogle Gange i visse af Statens mindre ansete Lokaler har fundet de sørgelige Rester af disse i en højst ynkelig Tilstand. Hvor mange, der paa denne Maade har fundet Pleje paa det Offentliges Bekostning, kan desværre ikke fuldt oplyses, da Protokollen selvfølgelig er brændt.

Af Undersøgelserne synes det at fremgaa, at Madam Bentheimsen hyppig har givet Hus- og Spalterum til den Slags Væsener, som er „komne til Skade“ paa deres Dyd paa Grund af slette Ceder, og derfor har været nødte til at foretage en Baderejse derhen, hvor „Thronprætendenterne“ boer, hvor meget de endogsaa ønskede at unddrage sig Offentlighedens Kontrol.

At her dog ogsaa kunde træffes paa Enkelte, som ikke generede sig i den Retning, kan exempelvis bekræftes ved Madam R. P. Rasmussen, der driver en lille Forretning som Socialist-Agitatrice, men er desuagtet bleven holdt af Skoledirektionen ved de offentlige Skoler i Kjøbenhavn, hvor hun i den Anledning kom for tidlig med en dødfødt Artikel om Besættelsen af Viceinspektørpladserne.

Det anses for temmelig sikkert, at Madam Bentheimsen ved saadanne Lejligheder har haft en Medvider i Eedvardine Brandes, en orientalsk Skjønhed, som nok gjentagne Gange skal have havt Sager for Tamperretten. Det er sikkert, at Eedvardine har aflagt *„et Besøg“* hos Theaterchefen, Kammerherre Fallesen, hvor hun har hengivet sig til sin velbekjendte frie *„Kjærlighed“*, som imidlertid blev en højst ulykkelig „Kjærlighed“ for begge Parter, idet dens Frugter *„en Forlovelse“*, *„et Brud“* o. s. v. efterhaanden er gaaede ud af Verden paa en paafaldende hurtig Maade, og der skal være stærke Indicier for, at disse hyppige Dødsfald mellem Fostrene af hendes Fantasi, skyldes en overdreven Anvendelse af mindre heldige *„Lægemidler“* med stærk søvndyssende Virkninger. Imidlertid er der noget, der taler for, at ogsaa mere voldsomme Dødsmaader har været anvendte. Der berettes saaledes af Organet for den højeste Troværdighed, at der har været iagttaget Nihilister og andre Snigmordere med melonfarvede Hatte, der luskede om paa *„Politikens“* Enemærker, rede til at myrde enhver, der faldt i deres Kløer.

Vor Reporter mener dog, at Eedvardine Brandes alligevel vil slippe for videre Tiltale i denne Sag, eftersom hun har tilbudt at sværge ved Logos, at det er meget imod hendes Villie, at alle hendes Hjernefostre er afgaaede ved en alt for tidlig Død.

Mellem Koulisserne

Efterat det kgl. Theater flere Sæsoner igjennem har levet paa *»Tilfældigheder«*, har det nu faaet et lignende Tilfælde i *»Tilfældet har Ret«*, hvilket er en Tanke, der ser ud som en Tilfældighed.

* * *

Naar *»Tilfældet har Ret«* er udspillet, vil *»Tilfældigheder«* atter blive optaget paa Repertoiret. Det vil blive opført sammen med *»A-ing-fo-hi«* eller *det* (desværre) *velbekjendte«* og menes at ville komme frem allerede inden Jul.

* * *

Paa Grund af de storartede Forberedelser vil *»Tilfældigheder«* næppe komme frem før Nytaar Indtil den Tid agter Theatret at leve af *»Tilfældet har Ret«* og andet tilfældigt Sjov.

* * *

Efter *»Tilfældigheder«* kommer Turen til *»Elverhøj«*. Man har godt Haab om at faa det frem paa rød Plakat i denne Sæson.

* * *

Paa Hr. Gustav Esmanns» *Fra Provinsen«* har Prøverne allerede længe været i fuld Gang. . I Stykket medvirker næsten hele Personalet lige ned til Souffløren. Det er dog tvivlsomt, om det kgl. Theater nogensinde naar til Provinsen.

* * *

Af andre Nyheder, som agtes indstuderede i en nær Fremtid, kan nævnes *»Aprilsnarrene«*, *»De Danske i Paris«*, *»Ser Jer i Spejl«* o. m. fl.

* * *

»Valkyrien« vil foreløbig ikke blive spillet paa det kgl. Theater. Da man nemlig ikke kunde finde nogen svensk eller norsk Sangerinde til at udføre Titelrollen, og man ikke har villet gribe til saa extraordinær en Forholdsregel som at lade en dansk Sangerinde optage Partiet, har man bestemt sig til at lade det hvile indtil videre. Foreløbig nøjes man derfor med at sænke Kapellet endnu et Par Alen, hvorved opnaas, at Parkettets Publikum ikke mere kan høre Akkompagnementet til Operisternes Præstationer, hvilket ofte var generende nok. Kun den store Tromme vil endnu minde om sin Nærværelse. Da det endvidere har vist sig, at Operisterne jævnlig i alt for høj Grad overdøver Sufflørens Præstationer, vil Scenegulvet blive sænket saa meget, at man for Fremtiden kun kan høre ham. Forandringen er navnlig foretagen af Hensyn til de Wagnerske Operaer, af hvilke foreløbig dog kun Lohengrin er ansat til de Aftener, da »Drot og Marsk« opføres paa rød Plakat.

* * *

Da Kapelmester Svendsen har erklæret, at ingen af Theatrets Sangerinder vil kunne udføre nogetsomhelst Parti i nogensomhelst Opera tilfredsstillende, har Theatret, efter hvad *B. T.* erfarer, set sig nødsaget til at udsætte Operaens Virksomhed indtil Frk. Nordgreens forventede Tilbagekomst i Januar. Skulde Frøkenen ikke til den Tid være kommen tilbage, vil der atter blive indforskrevet et Medlem af Familien Dons.

* * *

Balletten arbejder for Tiden med fuld Kraft for om muligt at faa *»Livjægerne paa Amager«* op allerede i denne Sæson. Af andre Nyheder, der agtes indstuderede, kan nævnes *»Napoli«*, *»Fjernt fra Danmark«*, *»Brudefærden i Hardanger«* og *»Festen i Albano«*.

Hr. Emil Hansens nye Balletdivertissement, der skulde have aabnet Sæsonen, vil efter den nu tagne Bestemmelse aabne næste Sæson, saafremt det lykkes at faa det færdigt til den Tid.

* * *

Hr. Carit Etlar er efter Forlydende Forfatter til *»I Ravnekrogen«*.

* * *

Hr. Carit Etlar er efter Forlydende ikke Forfatter til *»I Ravnekrogen«*, men derimod til det af *Woldemar*, under hvilket Psevdonym der skjuler sig en herværende ubekjendt Forfatter, til det kgl. Theater indleverede Stykke, som ikke vil blive spillet i denne Sæson.

* * *

Hr. Carit Etlar er efter Forlydende hverken Forfatter til *»I Ravnekrogen«* eller til det af *Woldemar*, under hvilket Psevdonym der skjuler sig en anden herværende Forfatter, til det kgl. Theater indleverede Stykke, hvilket forøvrigt nu viser sig heller ikke at være af Woldemar, men, for saa vidt det maatte være indleveret, af en ubekjendt Forfatter. Hr. Carit Etlar er overhovedet ikke Forfatter til noget til det kgl. Theater indleveret Stykke. Han er Forfatter til *Gjøngehøvdingen*, er han.

* * *

Oehlenschlæger er Forfatter til *»Aladdin«*, der, saafremt Indstuderingen kan fremmes saa meget, vil blive opført paa Digterens ifølge *Politiken* nær forestaaende 200-Aars Fødselsdag. Rimeligvis vil det dog paa Grund af de storartede Forberedelser til *»Ser Jer i Spejl«*, som agtes gjenoptaget paa Repertoiret, ikke lykkes at blive færdigt i rette Tid, og man agter i saa Tilfælde at opføre *»Dronning Margareta«* eller — saafremt heller ikke det skulde lykkes — at fejre Dagen med *»A-ing-fo-hi«* og *»De Danske i Paris«*.

* * *

Repertoiret for næste Uge er foreløbig ansat saaledes: Søndag: *»Ser Jer i Spejl«*, *»De Danske i Paris«*, *»Tilfældet har Ret«*, Mandag: *»Ser Jer i Spejl«*, *»De Danske har Ret«*, *»Tilfældet i Paris«*, Tirsdag: *»Ser Jer i Paris«*, *»De Danske har Ret«*, *»Tilfældet i Spejl«*, Onsdag: *»De Danske i Spejl«*, *»Paris har et Tilfælde«*, *»Ser I, I har Ret«*, Torsdag: *»Paris i Spejl«*, *»Ser I de Danske«*, *»Spejl i et Tilfælde«*, Fredag: *»Paris i de Danske«*, *»Spejlet har Ret«*, *»Ser Jer i Tilfælde«*, Lørdag: *»Serjeridedansketilfældetharspejliparisharret«*.

Stormen flytter Skilte.

Der var en Gang en ustyrlig Blæst
I H. C. Andersens Dage;
Af denne Storm vi nu kun som Rest
Hans Eventyr har tilbage.
Da flyttede Stormen Skilte, men
Man si'er, at det Samme hændte,
Da Blæsten i Aar tog fat igjen
Og Skiltene endevendte!

De fløj, som de aldrig før har gjort,
Til de mærkværdigste Steder:
Man undrende læste paa Georg's Port,
At „Her sælges brugte Klæder".
Et andet Skilt, som sin Plads forlod,
Opnaaede en lignende Vandgang:
„Hier spricht man Deutsch!" der paa Skiltet stod, —
Men Skiltet hang hos Hr. Manbang!

Et Skilt, hvorpaa der stod „*Venstrefest*",
Fra Wodrofflund saa man dale
Ved Viborg ned i den stærke Blæst,
Hvor Pingel stod og holdt Tale;
Imens en Plade til Wodrofflund
Fra Rømersgade forsendtes,
Hvorpaa man læste paa brandrød Grund:
„*Her klinkes og sammenbrændes!*"

Hvorfra skulde Stormen faa Kritik,
Naar den med Skilte vil lege?
Paa Eedvards Dør stod der blot „*Klinik*",
Paa Grevens stod der „*til Leje*".
Den klassiske Hr. Riis-Knudsens Dør,
Som ellers saa strengt han spærrer,
Besmykkede lige fra „*Aftenen før* —"
Et uvartigt Skilt med „*For Herrer*".

Mod Drachmanns Dør, hvor ved Lygtens Blus
Man læste, at „*Her faas Hyre*",
Saas Hr. Christiansen, kaldt „*Peter Plus*"
I fuldeste Puds at styre.
Men somme Skilte fløj rent grassat,
Hvis ej det som Ondskab tydes,
At „*København*" fik en stor Plakat
Med — „*Urenligheder forbydes*".

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

Mere Tourneé.

Fordum saa vandred' enhver Ministrel,
Lyren paa Skuldren var hele hans Eje;
— Og nu gaar paa de selvsamme Veje
Skjaldene om som Gesell ved Gesell!

I hver Kjøbstad kan Publikum fatte
Deres Foredrags kostbare Skatte,
Og, naar bort til den næste de gaar,
Honoraret i Hatten de faar.

Den Gang led Kunsten ingen Trang,
Nu maa den fægte mangen Gang.

PUNCH udgaar hver Torsdag. Pris 2 Kroner Kvartalet. (Enkelte Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle kongl Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor, Kjøbenhavn, **Kronprinsessegade 34.**

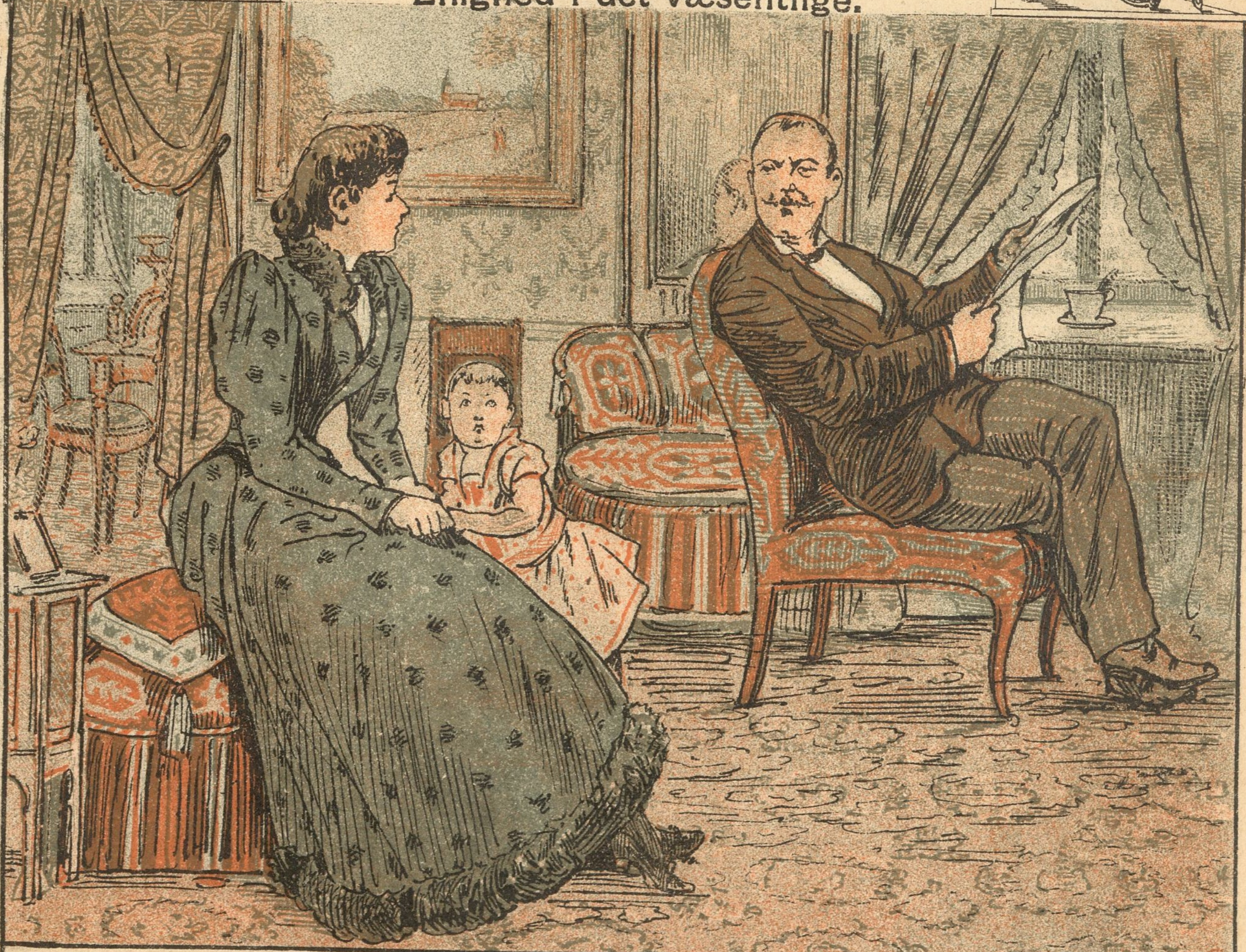
Mapper og Pragtbind til Bladet: 2 Kr.

Redigeret af Angelo Haase, udgivet af og trykt hos C. Simonsen i Kjøbenhavn.

1890. Torsdagen den 16. Oktober. Nr. 42.

PUNCH.

Enighed i det væsentlige.

— Jeg troer virkelig, at alle Mænd ønsker, deres førstefødte maa blive en Dreng; jeg husker da, min Fader sagde ofte, han var ked af, jeg ikke var en Dreng.
— Det er jeg saamænd med!

Et afhjulpet Savn.

Der var en Gang, da PUNCH med frelst Honnør
Af særlig Venstre-Naade kunde prale;
Det var, da han i Folkethingets ZAHLE
Sig fandt en ubetalelig Jongleur,
Der, snart med Alvor, snart med Gammens-Tale,
Fordrev hver Sky, som mørkned' hans Humør.
— Men han fra Thinget gik til Prækestolen,
Og dermed svandt vor Fryd som Dug for Solen.

Dog Haabet som en venlig Stjernes Blink
Snart sendte sine Straaler gjennem Natten:
Som ZAHLEs Eftermand vor WEDERKINCK
Sig præsenterede med Doktorhatten
Og bragte Liv og Løjer i Debatten,
Til ogsaa han gik bort paa Skæbnens Vink,
Og Løftelsen i Venstres tætte Rader
Sank desformedelst flere Doktorgrader.

Men PUNCH, som ramtes værst af Skæbnens Pil,
Opsendte da til Guderne sin Klage:
»Hvor faar jeg atter mig en *doctor phil.?*
Og hvordan faar en ZAHLE jeg tilbage?«
Da bøjed' ZEVS sit Hoved med et Smil
Og sagde: »Jeg din Kummer bort skal tage!
Som fuld Erstatning for de tabte Venner
OCTAVIUS HANSEN til din Trøst jeg sender!«

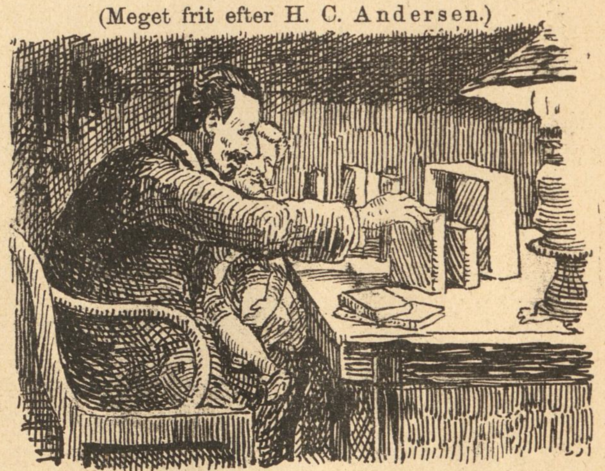
Paa den Vis slap OCTAVIUs ind hos LIEBE,
Hvor alt han lystig sine Folder slaar,
Og dermed PUNCH var reddet af sin Knibe,
Forhaabenlig for hele otte Aar.
Thi BERGs Defensor, kan man nok begribe
Saa højt som CANTORs i vort Kridthus staar;
Item som Formand for de »Liberale«
Han stikker baade WEDERKINCK og ZAHLE.

Og det var ham, som styred Skofabrikken,
Til »Sylene« forsvandt i Tidens Gab,
Men, skjønt han daarlig klared' her Butikken,
Hans Idealer led dog intet Tab,
Og »Svendene« han ikke lod i Stikken,
Da Frihed, Lighed, Saale-Broderskab
Dem havde bragt i Kollision med Retten:
— OCTAVIUs som Defensor var paa Pletten!

Hans Taler er saa inderlig forfriskende,
At blandt vort Førstekammers Publikum
Kan en og anden Stemme høres hviskende:
»Ak, havde saadan han trakteret Fiskene,
Som fordum havde Hus- og Hjerterum
Hos ham i »KJØBENHAVNs AKVARIUM«,
Saa var de stakkels Torsk, som deri fløde,
Af knap Ranzon paa Vand nok inte døde!«

I Børnestuen.

(Meget frit efter H. C. Andersen.)

Alle Mennesker gik paa Komedie, kun lille Eedvard og lille Bentheim sad ene hjemme i Integade. De gaar aldrig i Theatre, hvor man ikke spiller Eedvards Stykker, dem Ingen vil spille.

„Nu vil vi ogsaa have Komedie," sagde lille Eedvard, „saa skal Du være Tilskuer, for „Tilskueren" sluger al Ting i sig, hvad der falder af fra Integade."

„Men vi har intet Theater," sagde Bentheim, „ikke en Gang et Forsøgstheater, som man kan gaa Fallit paa".

„Vi tager, hvad vi har. Her er en Skarnbøtte; — den forestiller et moderne Interiør, det kan da Enhver se. Nu skal vi have de Agerende. Lad os se, hvad der findes i Legetøjsskuffen. Et Pibehoved, — det er Udhaleren, for han har det med Varme; han er naturligvis Greve. Saa skal vi have hans Kjærester: Et Hosebaand, — hun er fin paa det og Hofjægermesterinde; En Hanske, — det er hende med Mandens Renhed, men hun er den værste af dem alle; og en Pibekrave, — det maa være en Præstekone, for hun er værre end den værste."

„Brillant!" sagde Bentheim. „Henning Jensen kanøfler Præsterne, og Du siger Æ-bæh til Præstekonerne, — saadan skal de ha'e det! Men bare man nu inte tror, at hun er gift med en Jødepræst?"

„Er Du gal?" raabte lille Eedvard; „troer Du, Nogen tør gjøre Grin med Roofen?"

„Hvem er Roofen?“

„Det er jo Jødepræsten! Veed Du ikke det, dit lille Fæ? Er det maaschke os, eller er det de andre, der pifter i voresches Fingre? — Saa gaar vi videre: Her ligger et Par Knapper, — det er Ægtemændene, de er naturligvis Idioter; her er en Tørv, — han er Husmand; og her er et Hvidløg, — det er en af voresches egne. Nu begynder vi! — Komedien er en af de eneste, der duer i Norden, for jeg har selv gjort den. Indvortes ligner de allesammen hverandre; men nu vender jeg Bøtten! Kokkelorum! Splinternyt! — Nu er den splinterny! Hør nu Plakaten:

„Fra Grev Johanns Ungdomsaar.
Børnestykke i een Akt af Eedvard.

Personerne er:

Grev Pibehoved, Udhaler.
Fru Hosebaand, Frk. Hanske, Fru Pibekrave } Udhalerinder.
Hofjægermester, Knap, Pastor Knap } Idioter
Tørv, Husmand.
Hvidløg.

Handlingen foregaar i „Tilskueren“, sidste Hefte.

Grev Pibehoved, født Don Johan, er alene. Nu taler han:

Snurre, purre, basselurre! — Uh, — jeg er saadan en Udhaler, det er alle vi unge Grever. Men der ser jeg Hr. Tørv. God Dag, Hr. Tørv. Jeg har tilfældigvis en Bunke Børn liggende. Vil De have dem?

Jov, — jeg skal nok sørge for Grevebørnene, siger Tørv, det gjør alle vi Husmænd. — Læg Mærke til, at han siger, „Jov“, — for jeg kan nemlig skrive i Dialekt.

Saa kommer Frøken Hanske. — God Dag, Frøken Hanske! siger Greven. — God Dag, Greve, siger hun.“

„Du skriver en mageløs Dialog, lille Eedvard!“ afbrød Bentheim.

„Skal vi gaa lidt ind i Lysthuset sammen?“ siger saa Greven. — „Ja, lad os det,“ siger Frøken Hanske. Saa gaar de ind i Lysthuset, mens Pastor Knap lukker Øjnene til, for det gjør alle Præster. Men udenfor Lysthuset sidder Hr. Hvidløg og græder; han har mistet sin Barnetro, derfor er han saa dydig.“

„Aa, hvor det er dejligt, — og saa poetisk!“ sagde Bentheim og dundrede i Gulvet med sin Hasselkjæp.

„Stille i Parterret! — Har Georg og jeg givet Ordre til at klappe?“ sagde Eedvard vred. „Nu kommer Fru Pibekrave. Hun er skinhellig, for det er alle Præstekoner, men kan alligevel ikke holde sig i Skindet: hun smider Frøken Hanske ud af Lysthuset og gaar selv derind sammen med Greven.

Isch! siger Hr. Hvidløg, for det er norsk, og Stykket skal jo roses i de norske Blade. Sandheden fremfor Alt, siger han, fuld Sandhed i Livet! — Han kunde lige saa godt have sagt noget Andet, men det klinger saa kjønt. — Saa kommer Hofjægermesterinden, og hun tager Greven med sig hjem og gjemmer ham i sit Sovekammer, for det gjør alle Hofjægermesterinder. Men Hofmesteren og Præsten staar udenfor Døren og ser paa hinanden. „Sikket Held, at vi er Idioter,“ siger de, — „nu maa vi have Greven gjort til Kammerjunker.“ Saa bliver Greven Kammerjunker, og Scenen fyldes med fordummede Højremænd, der raaber Hurra“.

„Det er uhyrlig dejligt,“ sagde Bentheim og vred sig af Begejstring.

„Snip, snap, snude! — saa falder Tæppet, og de fordummede Højremænd udnævner Stykkets Forfatter til Rigsdagsmand og Medlem af Theaterkommissionen.“

„Veed Du hvad,“ sagde Bentheim, for nu vilde han ogsaa en Gang tale fuld Sandhed; „hvis det var voresches Folk, der blev behandlede paa den Maade, saa vilde vi da .....“

„Tys! — ti bare stille!“ sagde Eedvard. „Du har kun at grine og klappe. — Og saa skyller vi Komedien efter med Thevand fra Inte-Organet.“

Forskrevet —
eller
Før og Nu!
Et Digterportræt.

Før:

Hej, Muse! — Slyng duftende Vinløv om Lænd!
Vi fejrer et vildt Bakkanal;
Mit Navn, det er Drachman! — en farende Svend
Og en Allerhelvedes-Ka'l.
Saa stolt som en slingrende Stormast i Nød
Jeg hvæsser min Pen og min Klinge,
Som den Gang paa Esrom-Sø Bølgen jeg bød
Til Slikning min arrede Bringe.

Nu:

Fru Muse, svøb Spindelvæv om din Kind!
Hvad ønsker Du? — Thevand med Vrøvl?
Tag lunt Dig en Skraber, mens bister i Sind
Jeg gi'er mine Venner lidt Høvl.
Et Par Læs Papir kan vel næppe forslaa, —
Kan allenfals bruges til Brændsel;
Saa helder vi to Spande Blæk derpaa
Og smør' med den bredeste Pensel!

Før:

Jeg bærer min Hat, som jeg vil, — hu hej!
I Skjalde, følg pænt i mit Spor;
Vor Tid er forskrækkelig lille, men jeg
Er ganske forskrækkelig stor!
Og fremad jeg buldrer med fuld Musik:
Der gives kun én Holger Danske! —
Det mærkede Chefen, den Gang da han fik
I Ho'edet min Ti-Trekvarts-Handske.

Nu:

Jeg flytter min Seng, hvor jeg vil, — giv Agt!
Og stikker mit Sværd under Stol.
Hvorfor skal en Kraftkarl som jeg, bruge Magt,
Naar Vrøvlet er Tidens Parol?
Nej, tygge sin Pen, — den Plaser er riæl,
Og saadan kan Publikum li'en! —
Nu søger jeg Chefens Akilles-Hæl
Og stikker min Stoppenaal i 'en.

Før:

I Ranker og Roser har fra min Galej
Omkap med Stormen jeg hylet!
Jeg skulde vel tro, min Ven Byron og jeg
Kan blæse ad hele Krapylet.
Snart er jeg for Sorte og Røde en Tolk,
Snart maa jeg blandt Højremænd ende —
Men Fanden i Vold med det Vaas, at Folk
Med mig og min Storhed rende!

Nu:

Jo, Gu' har de rendt!! — Jeg er stadig genial,
Men ak! nu er Helvedes-Ka'len
Forplumret i Vrøvl, som hos Gyldendal
Faar saa og saa meget for Alen!
Naar Danmark bli'er maset, — O, lad mig saa faa
Min tykke Roman med paa Baaren,
Og tag saa og sæt som Forskrivning derpaa:
Hic jacet Hr. Drachman, — Go' Maaren!

Konfirmandi.

En Fader (til sin Nabo): Det er mærkeligt nok, jeg har dog ikke været i Kirke i mange Aar, men jeg synes virkelig jeg har hørt den Tale før.

Naboen: Hys! Det er jo Troesbekjendelsen!

En Ridder af Landevejen.

— Den go'e Herre sku' vel inte ha'e mødt en Sjandarm fornylig?
— Nej, min Ven! Jeg har ikke set et levende Menneske i den sidste halve Times Tid.
— Saa op med Uhr og Portemonnix! Men la' de' gaa i en Ruf!!

Andels-Flæskeri.

Nørgaard af Nørrejydernes Land
Er en umaadelig driftig Mand,
Som slaar i Hartkorn P. Bojsens Flæsk
Og faar i Tilgift af Heymann Tæ'sk
Saavel i Mørbrad som Tæer og Skanke,
Helst naar de har en Andels-Tanke,
Mod et godt Honorar
Altid en levende Andel han ta'er.

I *Folkebladet* han skrev, at hvis No'en
Giver sig af med Returkommission
Og ved den Lejlighed ser sit Snit
Til at gaa af med forøget Profit,
Burde for saadant Svineri man
Synderen stemple som Svinestimand
Og hans Trafik som en Slyngelstreg.
— Det var for Bladet en Svinesteg.

Men nu kom Heymann med Bevis
For, at Hr. Nørgaards Pengegris
Skyldte en Del af sit gode Huld
Andelsforretninger med John Bull,
Saasom for Kolding-Slagteriet,
Den Gang, han havde Andel i 'et,
Som Returkommissionær
Redded' han inte sjælden Salær.

Nu maatte Nørgaard kjøre Retur,
Og han slog ind i en anden Dur:
Det var blot Horsens Flæskeri,
Hvor han tør sige: A veed mig fri!
—Her sidder Nørgaard som Katten paa Flæsket,
Men nu har Philip Heymann ham æsket
Til en retslig Appel,
Hvor der ej spørges om Svineheld.

Paa Asfalten.

(Frit efter »*Jødebladet*«.*)

Lad os, min kjære Læser, glide ned ad Asfalten begge to i den samme Omnibus. Omnibussen er som Skandalen, den ruller bestandig hensynsløst videre og videre og kommer dog igjen, atter og atter.

Vore Ben er tynde, derfor har vi Sans for Omnibusser. Vore Næser er store, derfor har vi Sans for Skandaler. Vi vejrer dem paa lang Afstand.

*) Naturligvis *Politikén*.

Efteraarsmoden for en *Asfaltier-fin-de-siècle* er for Øjeblikket følgende:

Formiddagsdragt af ubestemmelig Partifarve, med Kniv i Ærmet, Benklæderne aabne bagtil og Strimer paa Ryggen. Støvlerne ganske fladbundede. Underbenklæderne Trikot à la Tristan. Ren Halm i Støvlerne og i Haanden Hasselkjæp med drejet Knap.

Eftermiddagstoilette: Pels med Menneskedyr. Skindet faas bedst hos D'Hrr. Skinforhandlere, og det er ingen Skade til, om det bliver ordentlig garvet.

Vi stiger ud af Omnibussen og blander os imellem Mængden. Vi glider ned ad Asfalten. Den er glat som vi selv. Det vil sige, vi selv er endnu glattere. Vi er slibrige.

Hvad har man talt om paa Asfalten denne Uge? Om Landsthingsvalgene? Om *Octavius*? Er der nogen, der tager Octavius au sérieux? Ah mon Dieu — —

Nej, det der i disse Dage beskæftiger Publikum paa Strøget, er af en mere pikant Natur. Forøvrigt ikke videre kriminel. Den handler om nogle unge smukke Mænd, som i de sidste Aar har stillet alle de Forhold paa Hovedet, som de er komne i Berøring med.

Viggo B. er kjendt af hele det galante Kjøbenhavn. Med en voldsom Trang til at komme om paa Integadens Solside kastede han sig hurtig ind i den højeste Oplysning. Da den højeste Oplysning imidlertid kom i den højeste Opløsning, blev han en velkommen og kjær Gæst i en af vore monumentale offentlige Bygninger paa Christianshavn.

En skjønne Dag traf han en ualmindelig smuk ung Mand, der med sit fine Væsen vakte hans Interesse, denne unge Mand, *Eedvard B.*, der senere opnaaede endnu større europæisk Berømmelse end Viggo, var af orientalsk Herkomst. Han var lille Broder til en Mand, hvis Navn tilhørte Historien.

Enhver kjender dem fra Strøget, fra Theatrene, fra Variétéerne og fra Antikvarboghandlerne, hvor Eedvard er Stamgjæst. Overalt optraadte de i opsigtsvækkende Toiletter, fulgte af en Skare Tilbedere, blandt hvilke saa celebre Personligheder som Henrik C., Reporter Ole G., Hjorth-Cl. o. fl. De begik mange Dumheder, parrede med mange rigtig gode Indfald, som for Resten ogsaa tidt bagefter viste sig at være Dumheder.

For nogen Tid siden besluttede de at gjøre en Skandale. De valgte til at udføre den en ikke længere ganske ung Officer, der i nogen Tid havde glædet sig ved deres Gunst. De glade unge Mænd havde nemlig altid haft lidt Faible for en Uniform.

Som sagt saa gjort. De tog en rørende Afsked med alt, hvad der hed journalistisk Velanstændighed og sagde: »Lad rulle! Vi tør debitere, hvad det skal være!«

Og det blev ikke Smaating. Deres Artikler indeholdt især Ænder — aa la la! og saa var de oven i Kjøbet af den allerfedeste Slags. Selvfølgelig var de ligesaa ferske, som de var fede. *Aftenbladet* gulnede af Misundelse, og i *København* var der stor Misstemning over Konkurrencen.

Men hvad beskriver Publikums Overraskelse, da det opdagede, at alle disse Historier var det pure Opspind! De to galante Herrer havde ganske simpelt holdt Folk for Nar. Ah! Tys —

Har De set Røgen? Nej, det har De ikke, for der gaar aldrig Røg af en Brand, uden der er Ild i den. Men denne Brand er der ikke Ild i, ikke Spor.

Det var ikke, som vi aandrige Folk af Faget ynder at udtrykke os, »en Holbergiana«. Det var en ganske almindelig Røverhistorie.

Stakkels lille Skandale. Nu er den bleven bræmset. Men, naar den igjen gjør sin opsigtsvækkende Entré paa Asfalten, vil vi give den mange gode Raad —
— navnlig vil vi raade den til at holde sig paa Asfalten.

Flane.

Brabants Beleyring.

Frit efter

Jacob v. Thybo.

Personerne:

Jacob v. Thybo . . Kapt. Rowsing.
Peer. . . . . V. Hørup.
Leonard . . . . Punch.

Handlingen foregaar paa Hiørnet af Integade.

Kaptain Rowsing (med 4re Europœere):

Hører I det, Kinders! Feltskriget skal være: Defensor patriæ! Naar I først har massacreret Punch, skal I formaliter beleyre Dagbladet, hvilken vi udi Hast kand erobre, thi jeg troer ikke, de formedelst Mangel paa Abonnenter skal kunde holde en Beleyring ud i 24 Timer. Jeg skal lære dem, hvad det er at fixere en Reserve-Officer, der har tient med Reputation udi 2de Krige og bivaanet utallige Feltslag, og altid staaet mig saa brav, at den eneste Gang, jeg blev tagen til Fange, var da jeg kom for Krigsretten i Rendsborg. Men jeg slap dog ud igien efter ikke mere end fire Ugers Forløb. Dog der seer jeg Viggo Bentheim komme grædende.

Hørup:

A — — — — A — — — — — min Ryg, min Ryg . . .

Rowsing:

Hvad feiler dig, Viggo? du est dog vel aldrig gleden paa Asfalten?

Hørup:

Ach, gid det var saa vel! Ney, det er Høyres Skriver-Karle, som have giordt Udfald og forsynet min Ryg med ligesaa mange Strimer, som du veedst, at du og dine Lige fik udi sidste Krig!

Rowsing:

Du maa have seet galt. Hvor skulde de Karle driste sig til at gaae offensivemang?

Hørup:

Har jeg seet galt, saa har jeg, min Tro, ikke følt galt. Om et Øjeblik har vi dem paa Halsen. Aa, min Ryg — —

Rowsing:

Hør, Viggo, spring strax ud til Doktor Fridrikson og bed ham skrive noget op til at smøre dine Rygstykker med.

Hørup:

Hvad kan det nytte? Ham har jo disse forbandede Forhørsdommere taget til Fange. Men jeg er glad ved, at jeg er bleven blesseret og kan ikke bruges mere i Krigen.

Rowsing:

Hvilken Snak, Bentheim, du skal netop gaa foran i Slaget.

Hørup:

Ey, Hr. Kaptain, jeg troede altid, at en Officeer gik foran udi Fegtningen.

Rowsing:

Ney ellers Tak, en Officeer, som jeg, gaaer altid bagerst. Saadan bar jeg mig ad udi sidste Felttog. Troer du ikke, jeg kan rangere en Slagordning? Du kan jo forestille dig, at du skal agere Straamand. (Trekker Hørup efter Haarene og stiller ham i Spidsen for Europœerne.)

Rowsings Tale til Hæren:

Man skulde tenke, Ihr Herren, at det var mod Verdens sidste Tider, siden saadanne Høyre-Canuter tør sætte sig op mod en Mand, hvis Navn er bekient i Rendsborg, i Slesvig, i Horsens, i Mariager, i Helsingør og i den ganske Integade, ja blandt alle Europœerne. Speyler eder nu i min Tapperhed og følger mit Exempel. Jeg vil for Tidens Korthed afbryde og som en fornuftig Anfører postere mig et Stykke bag ved for at obsalvere. (Vil knibe ud.)

Punch (griber ham ved Vingebenet):

Endelig har jeg dig. Du est eet af Integadens „kiendte Ansigter", derfor skal du først opofres.

Hørup:

Ach, gunstige Hr Punch, spar hans Liv; det er vor Kaptain, og han er mange Penge værd for os.

Punch.

Ingen Snak, han skal ikke dø udi Synden.

Hørup:

Betænk, det var ham, som i sidste Feyde løb alene — — — —

Punch:

Her hielper ingen Forhandling.

Hørup:

Storm mod Fienden; og holdt sig siden altid 1000 Alen bagved Fronten, alene for at der ingen Ulykke skulde skee.

Punch:

Ja, saa skal jeg giøre en Ulykke paa eder begge (snapper en Hasselkiep fra Hørup og langer Rowsing en over Nakken med denne). Saa, nu blevst du slagen til Ridder og har faaet det Kors, du fortiente: To røde Strimer over Kors paa Ryggen.

Rowsing:

A — — — a — — ich bin totlig blessirt, durch und durch gestochen. (Løber over i Reserven. „Politiken"s sidste Rest af Reputation falder.)

Teppet falder ligeledes:

Introduktionen.

Thingene i sidste Uge, Uge, Uge
Som bekjendt tog altsaa fat:
Herlig Nektar alt vi suge, suge, suge
Fra Octavius, vor Skat!
Hans Veltalenhed er lækker, lækker, lækker;
Nogle siger, at han fræk er, fræk er, fræk er:
Han paa Estrups Valgbrev knækker, knækker, knækker
Halsen ligestrax. — Godnat!

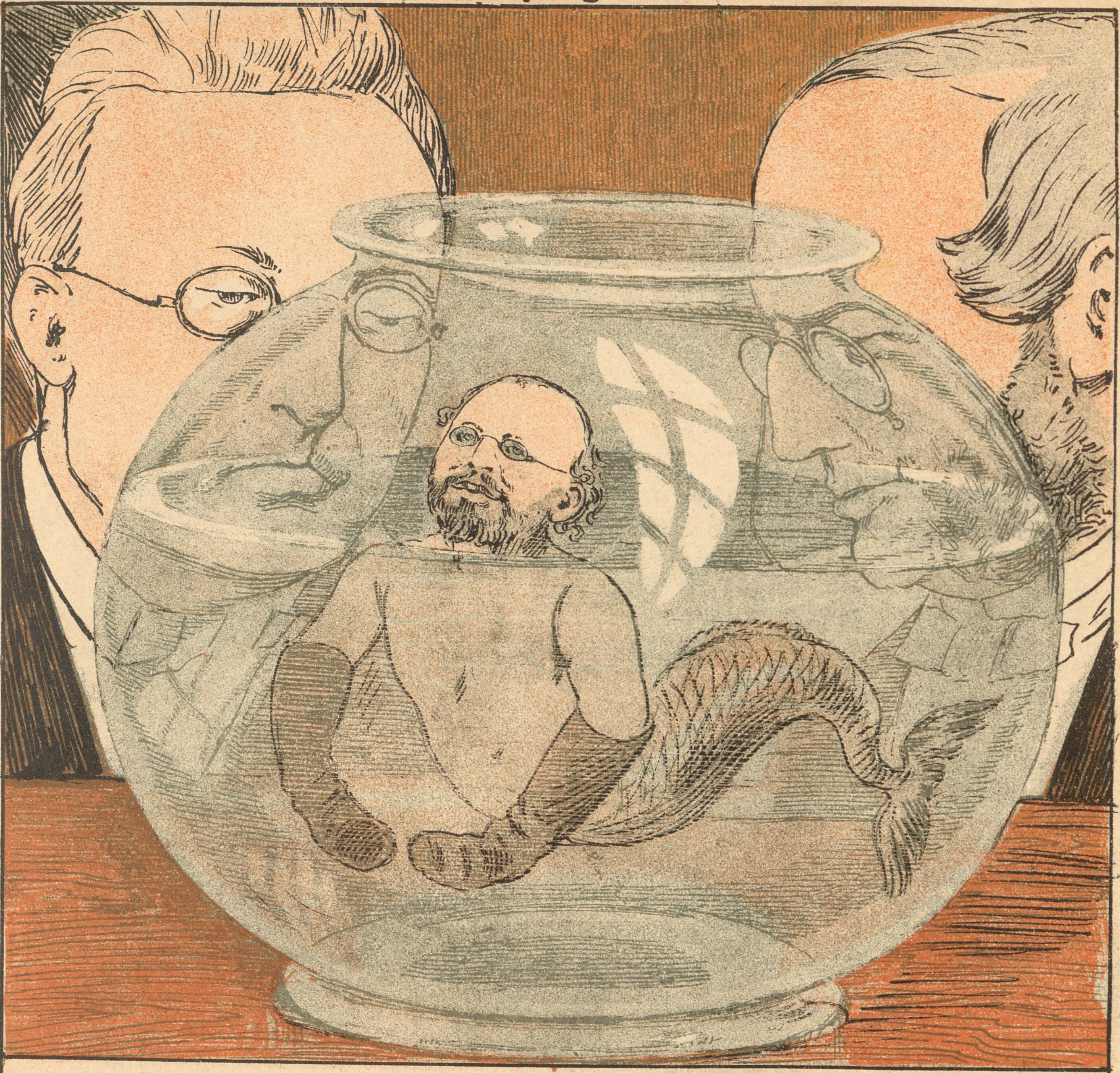
Hr. Tutein i Folkethinget, thinget, thinget —
Holstein-Ledreborgs Vikar,
Provisoriet har ringet, ringet, ringet
Ned i Graven snild og snar.
Han er ingen daarlig Makker, Makker, Makker,
Men Demosthenes — jeg takker, takker, takker! —
Er han ikke, skjønt han hakker, hakker, hakker,
Ja, og stammer i et Svar.

Nej, saa priser jeg dog Jeppe, Jeppe, Jeppe
Tang og hans Veltalenhed,
Han kan skrige, skralde, skraale, skræppe, skræppe
Vældig baade op og ned.
Naar i Bordet haardt han banker, banker, banker,
Kan De stole paa, der vanker, vanker, vanker,
Om just ikke mange Tanker, Tanker, Tanker,
Dog en Smule ren Besked.

Noget er der i, hvad Jeppe, Jeppe, Jeppe
Japper om — det er nu sandt!
Men den rette Ridder næppe, næppe, næppe
Sagen dog i Jeppe fandt.
Jeppes Læber er saa rappe, rappe, rappe,
Jeppes Kjæber er saa skrappe, skrappe, skrappe,
Ja, og Jeppe, han kan jappe, jappe, jappe! —
Let det bli'er dog kun til Tant.

Thi ved Jeppes bistre Miner, Miner, Miner
Ad hans høje Skrig og Skraal
Hele Folkethinget griner, griner, griner,
Saa at Jeppe bli'er til Aal.
Han og hans Rodomontader, tader, tader,
Hele Sagen bare skader, skader, skader:
Jeppe sikkert os forlader, lader, lader,
Naar vi beder ham: Hol's Maul!

En løjerlig Fisk.

I Landsthinget gjorde OCTAVIUS Spræl
Og vilde slaa ESTRUPs Mandat ihjel;
— Men Verdens Glæder er sjælden varige:

Hans »Vandskæbne« fik ham til grundig at gaa
I Vandet og det med Vandstøvler paa,
Omtrentlig som i hans salig »Akvarie«.

PUNCH udgaar hver Torsdag. Pris 2 Kroner Kvartalet. (Enkelte Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle kongl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor, Kjøbenhavn, **Kronprinsessegade 34.**

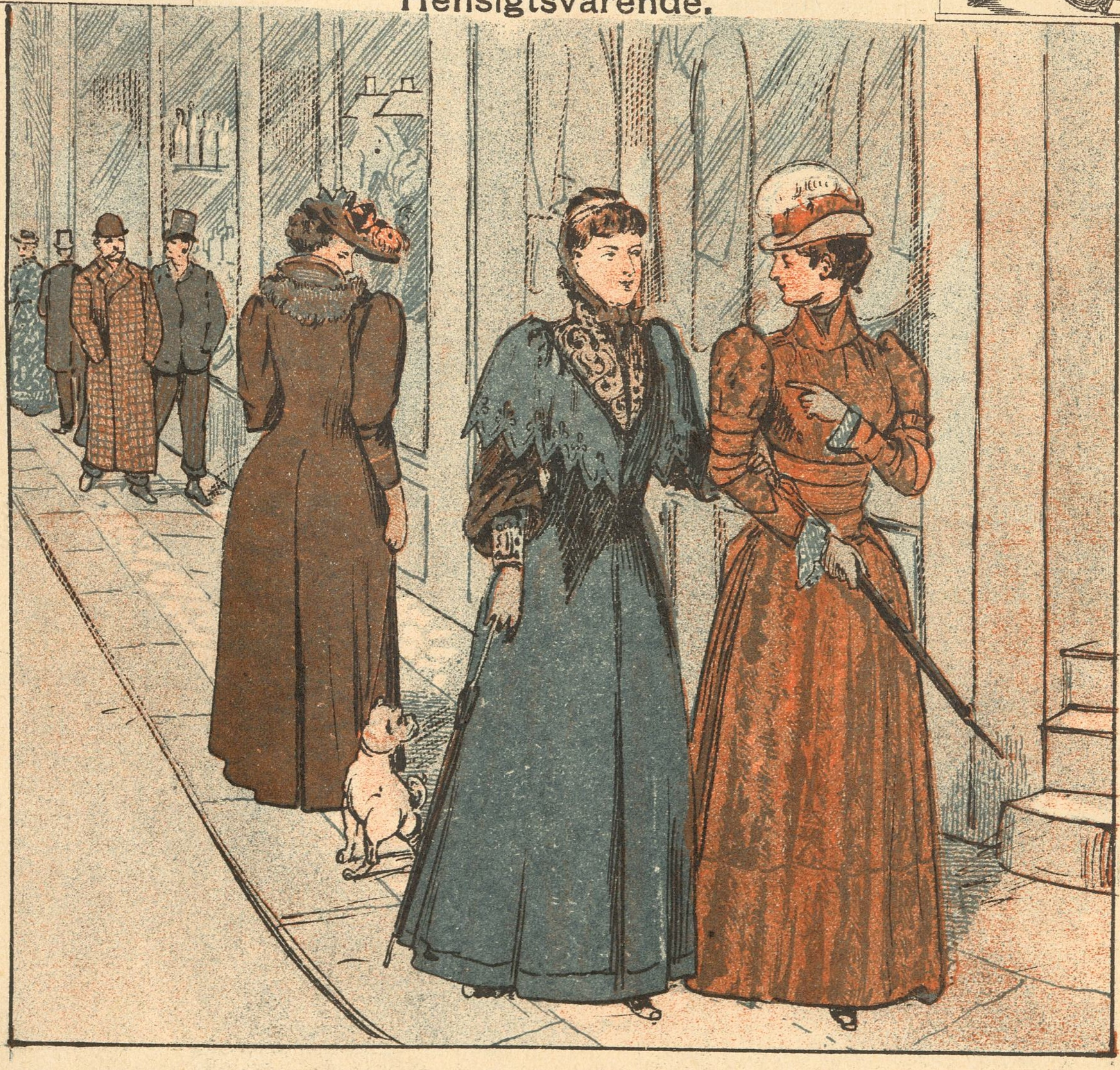
Mapper og Pragtbind til Bladet: 2 Kr.

Redigeret af Angelo Haase, udgivet af og trykt hos C. Simonsen i Kjøbenhavn.

1890. Torsdagen den 23. Oktober. Nr. 43.

PUNCH.

Hensigtsvarende.

— Hvorfor har Frøken Jensen altid den Hund bagefter sig?
— Saa har hun altid Noget at se efter, naar der gaa et nyt Overstykke forbi.

Første Akt.

Gaar d' ikke fygende?
Gaar d' ikke strygende?
Første Behandling af næste Aars Budget
Tog kun et Par Dage, det gik nok saa net.
Trods al skarp Protest,
Rummel og Blæst
Blev det dog i Udvalg expederet!

BOJSENs veltalende
Røst var husvalende,
Helst for de »Danske«, som støt, uden Skræk
Ørene holdt stive, skjønt GREVEN var væk.
I hans fagre Ord
Tydelig bor
Løfter om en Puddel, vel barberet.

Gik d' ikke fygende?
Gik d' ikke strygende?
BENTHEIM started' som Nummer to.
Det var Synd at sige, han tog det med Ro:
I hans Evropæer-
hjerte det skær,
At vort Land gaar Undergang i Møde.

Derpaa som tredie
Mand kom den »snedige«
BERG og sang Bas til BENTHEIMs Diskant.
Rørende det var, da hinanden de fandt,
Striden var forbi;
— I Harmoni
Rumlepotpourriets Toner løde!

Gik d' ikke fygende?
Gik d' ikke strygende?
LETH sit Hjerte letted'; hans Eftermand gik paa,
FALKENSTJERNE fuld af Omhu for de smaa;
Glat han foreslaar,
Ungdommen faar
Søndermarken som en Børnehave!

Derpaa man slutted
Sagen og putted
Loven i Udvalg, hvor Middelgrundsfort,
Frilager, *et cetera,* skal skaffes bort
Og med Skat og Told
Øves Kontrol
— Ach, det gjør saa godt i TAUBERs Mave!

Mellem Stude.

Interiør fra det aarlige, literære Fedeskue.

(Efter de højeste Oplysninger fra Integade.)

Efteraaret er det literære Fedeskues store Tid.

Alt, hvad der døer i Norden, føres da i Flokkevis til „Salen" i Integade, ogsaa kaldet Tromme-Salen, fordi der altid slaas paa stor Tromme for vorescheS egne Varer. Ved Porten har Alle, lige ned til de umyndigste Drivere, der kommer trækkende med „Menneskedyr", modtaget et Udhængsskilt, der viser, at de befinder sig paa kauscher Grund. I Inte-Organets Spalter er der Baase for dem alle, og her tilbringer Bestierne Ventetiden, idet de udstøder lange, væmmelige Brøl, for at Alle kan vide, hvad de indeholder.

Stykkevis trækkes de sidst udkomne Nyheder frem paa den literære Markedsplads, hvor de egentlige Sælgere, Georg og Bentheim, kun undtagelsesvis er selv til Stede. Det er Theater-Kommissionæren, Matadoren i den moderne literære Studebørs, der anbefaler Dyrene og modtager herfor Titel af „Nordens første Dramaturg".

I store Skarer strømmer Køberne til. De er for det meste sorte, iførte Grosschererfrakker og bærende lange Næser, der elegant hænger ud over den noget brede, tyklæbede Mund og det sorte Fuldskjæg. Med uhyre Overlegenhed skrider de ned mellem de udstillede Varer.

Theater-Kommissionæren er i høj Grad — næsten uhyrlig — utrættelig. Han puster alle Dyrene op til Elefanter og giver dem Rang af Mesterværker. Af og til giver han dem et kjærligt, lille Spark, for at man skal antage ham for upartisk, men skynder sig at gjøre det godt ved at vride sig af Begejstring. Man har saaledes et Exempel paa, at han en Gang har kaldt en af sine egne Drivere, der hedder Erik: „en hylende Dervisch", men udnævnte ham kort efter til „en af de fineste og naableste Naturer, som hansches store Bro'er kjender".

Naar det er lykkedes ham at faa en eller anden af sine Godtkjøbsvarer til at gaa i vorescheS Folk som usyret Brød, drikkes der Lidkøb i Badstuestræde, hvor den egentlige Sælger, Georg, trakterer med „Ilddrik" i Studentersamfundet.

Men, før Dyret udleveres til Publikum, synes det af Lægerne, de saakaldte Anmeldere, og det kan hænde, og er i den sidste Tid hændt ret ofte, at det erklæres for befængt. Men hvad? Med Uterligheds-Bakterier og andet moderne Djævelskab, som normale Læsere, der ikke hører til Menigheden i Integade og Badstuestræde, anser for det bare Vrøvl. For at sikre de Enkelte mod slige Angreb af fordummede Højre-Hyklere, er der stiftet en gjensidig Lobhudlings-Assurance, baseret paa Studebrøl. Det siges dog, at Studene af og til kan faa Hornene slemt skamferede, navnlig naar de ikke tager sig i Agt for at faa dem dyppede i „Punch". Blandt de Stude, der oftest forløber sig, kan nævnes de smaa sorte af den egentlige Inte-Race og de norske Bohêmelændere. De Sidste er kjendelige paa deres hovne Miner og deres Verdenssprog og viser en sort Utaknemmelighed i Retning af Reklamer.

Bagved Kvægtorvet ligger Slagtehusene. Mange moderne og udødelige unge Mesterværker maa her lade deres Liv, uden nogensinde at komme Kjøberne for Øje, og deres Ophavsmænd — Viggo Stuckenberg, Soph. Michaëlis o. fl. — maa da nøjes med at fælde Taarer paa Aviskontoret i Badstuestræde. Herfra henvises det usunde Kjød af dertil udsete Forlæggere til Destruktionshuset; men netop i de sidste Dage er det dog passeret, at en af Amalie Skram indleveret Vare, kaldet „S. G. Myre", har kunnet slippe gjennem den mangelfulde Kontrol og ganske uden Desinfektion er bleven forelagt det beklagelsesværdige Publikum.

Inde mellem Slagterhusene ligger Kølehuset, hvor Forlæggerne opbevarer deres Restlager i store, uendelige Loftsrum. Her findes i kæmpemæssige Bunker Alt, hvad der i de sidste femten, sexten Aar er udkommet af den eneste Literatur, der døer i Norden, ligefra Por's „unge Mennesker" til Drachmanns „Forskrevet —".

Endelig slutter vi, hvor Skjønliteraturens professionelle Nedslagtere, under Ledelse af Theaterkommissionæren og hans Drivere, efter tabt Slag indsuger den af Georg saa meget anbefalede „Ilddrik" i Studentersamfundet. Her mylrer en Haandfuld spæde Russer og leger, at de er et helt Regiment, ihærdig øvende sig paa Studebrøl, medens travle Drivere vimse omkring, bærende Fade med Exemplarer af Christiansens „Peter Plus", der øjeblikkelig sables ned. Kun generer det under den almindelige Brandeske „Livsglæde", at Georg hopper om med Talerkenen, bydende sine Gæster afgnavede Ben af tyske Kritikere og Filosofer.

Det er de smaa Sortes vante Dessert, naar Studene har brølt sig trætte.

Smaa Gryder.

O »København«, hvad har du gjort
Ved Venstres Delegerede,
Saasom de nylig ved din Port
En Stævning afleverede?

Du kunde daarlig holde tæt
Med, hvad man dig betroede.
Derfor igjen med Lov og Ret
Skal trækkes O Ve! Rode.

Og skjønt, hvad du fik sammensmurt,
Knap særlig dig blamerede,
O »København«, hvad har du gjort
Ved Venstres Delegerede?

Fra Papirverdenens Overdrev.

— Naa, nu har da »de forenede Papirfabrikker« holdt Generalforsamling.

— Var der noget Liv i Kludene?

— Nej, men i Papirerne; de gi'er hele 6 pCt. i Udbytte.

— Der lader altsaa til at have været god Afsætning paa Papirerne.

— Ja, Tilsætning har man endnu ikke sporet noget af.

— Det er det, jeg altid har sagt, at det ikke er saa galt at spekulere i Papirerne. Du skal se, at »Papirringens« Aktier ender med at blive noteret som fint Papir.

— Aah ja, men Papirhandler Petersen mente dog, af Bestyrelsen skulde se at forbedre Papirerne.

— Saa var vel Fanden løs i Papirerne?

— Ikke det mindste; det var tvertimod Vand paa Bestyrelsens Papirmølle. Den har allerede forbedret Priserne.

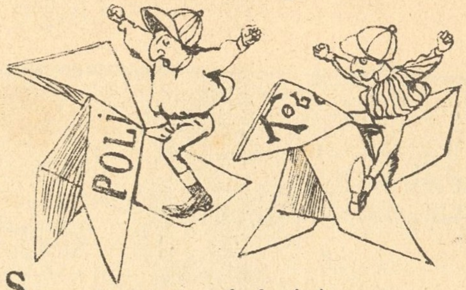
— Det er jo meget priseligt; men hvad bliver der af den gamle Fabrik i Silkeborg?

— Ja, den kommer ikke til at spinde Silke af de forbedrede Priser. Den har faaet Afsked.

— Paa Silkepapir?

— Nej, ikke en Gang paa graat Papir.

Efteraars-Sport.

Sommersporten er endt for i Aar,
De modige Kæmper hvile.
Nogle med Palmer i Hænderne staar,
Andre mere slukørede gaar,
Mens Sejrherrerne smile.
Som Resultat af Sommerfarten
Medaillebehængt blev dog Størsteparten.

De allerfleste var Lykken huld —
Medailler der faldt i Mængde.
Og, fik de end ikke Skæppen fuld
De bolde Kæmper af Sølv og Guld,
De blev vel med Bronce behængte,
Hvorved de i Kraft af det Dekorative
Dog altid kan holde Haabet i Live.

Ja, nu er som sagt det Hele forbi,
Og Væddeløbene endte.
Nu spilles der op paa en ny Melodi,
Men det er sikkerligt nok, at vi
Har flere Kapløb i Vente.
Det er et Særkjende jo for Tiden:
En aldrig hvilende Kappestriden.

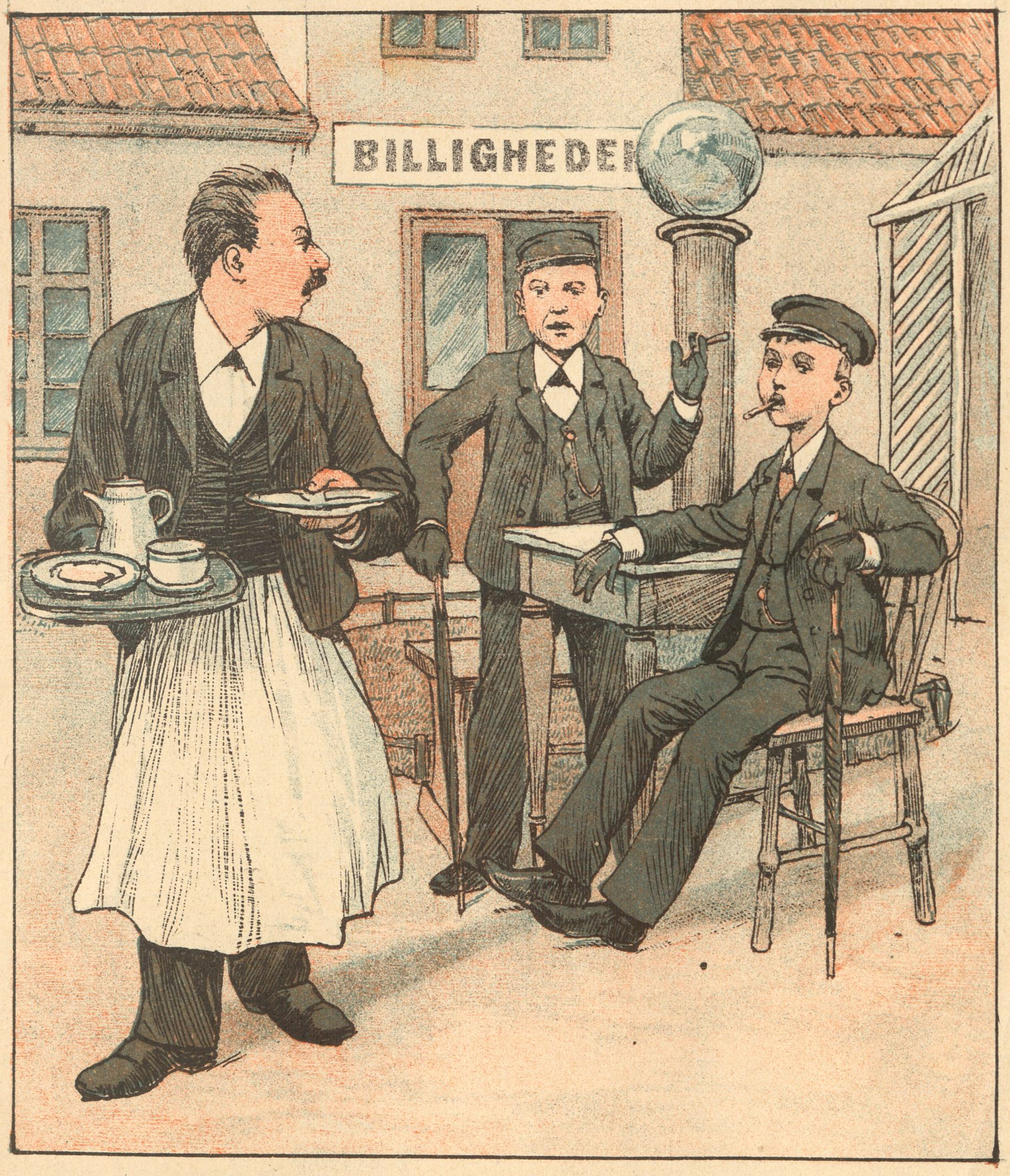
Ved Efteraarstid med Sjap og Slud,
Naar Vinden mod Vindverne sused',
Saa skulle Forlæggerne regne den ud,
Hvem der kan tidligst med Julebud
Faa Bøgerne ind i Huset —
Om Norsk eller Dansk skal vinde Sejr,
Nordmanden Wulff eller Cammermeyer?

Og »*København*« og vort »*Jødeblad*«,
De spejder med graadige Miner:
Hvordan de bedst skulle bære sig ad
Med at bundte Abonnenternes Rad —
Om slibrige, franske Romaner
Eller danske, obscoene Skandaler
I Længden sig allerbedst betaler.

Hr. Ferslev fører en Kappestrid
Med disse Papirfabriker.
Alt længe han knalded' med kavstisk Vid
Saa lystig paa dem med Celluloid,
Hvad der baade stikker og prikker.
Det er jo det Ærgerlige ved Sagen,
At selv de vilde havt fat i Kagen! —

Ja, Kappestrid er der altid i Gang
Og det overalt paa Jorden,
I Ord og Gjerning, i Tale og Sang;
Des værre saa man saa mangen en Gang,
At den, der kom forrest til Snoren —
Hvad der nu just ikke var af det Gode —
At det var tit kun et — Hesteho'ede!

Unge Flottenbergere.

— Opvarter! To Bajere!!
— Den ene ska' være en Sodavand!
— Og den anden skal være en Bouillon!

At gavne og fornøje —

Vor Mo'er: Aa Kaaren! Gi wos no en rask Støk po æ Fotepjane!
Maren: Ja, Muer! Ska A spell en Etuud a Huenmann?
Vor Fa'er: Jammen Kaaren, go no alleføst ud o gi æ Swøin, for els er der saarn en Skrolen aa 'em, te wi ett ka hør æ Mosik.

Elegi fra Kvægtorvet.

Har I, selv i *Berlingske* Avis,
Læst og ellers hørt 'et,
At vort kommunale Slagteris
Kre'tur først blev myrdet,
Hvorpaa man med stor Sagkyndighed
Kjødet gav den Skose,
At det inte duede, for det led
Af Tuberkulose;
Men til Slut man desforuden
Fik for Røverkjøb solgt Studen,
Saa den vandred, *minus* Huden
Ned i Godtfolks Maver!

Her man fandt et Sted dog, hvor man fri
Var for Hygiejne;
Alting gik kun med Kontrolleri
Paa Kommunens Vegne.
Og det gik med dette Kommunal-
svineri saa vidt, a'
Tanken om det kunde volde Kval
Ved en Bidstrupsmiddag,
Hvor de vise Fædre trøster
Efter Aarets mange Dyster
Sig ved Vin og Kjødets Lyster,
Nota bene, stemplet.

— Naa, lad gaa, thi brodne Kar man har
I Alverdens Lande;
I vort eget Folkething saagar
Gaar det li'esaadanne;
Her man stempled' Visnepolitik
Som infamt kasseret,
Skjønt i Smug man ligegodt dog fik
Den Ting etableret!
Og F. Bojsen med den bløde
Hjerne, skjønt han har »de Røde«
Stemplet som en daarlig Føde,
Brugte dem som Valgflæsk.

Agerdyrkningsberetning.

Vejret har i den forløbne Del af Oktober Maaned været saa ustadigt, at selv de mest erfarne Vejrhaner har været slemt i Vinden, naar de skulde angive, fra hvad Kant den blæste. Dette har naturligvis havt en stor Indflydelse paa Sæden, som efter Sæd og Skik og Landbrug ikke kan undvære et eller andet Slags Vejr, naar Landmanden da ikke skal arbejde rent hen i Vejret.

Som sædvanligt er Langhalmstærskningen begyndt den første Mandag i Oktober i Fredericiagadens Ladebygning, hvor til Trods for de mange Spirer, som her i Tidens Løb er »visnede«, mangen vindskibelig Landmand i Vinterens Løb sanker ikke saa lidt i Lade, selv om han ogsaa maa ligge et halvt Aar paa den lade Side. Des værre klages der over, at Halmen er bleven noget kort i Straaet, hvorfor selv en saa indsigtsfuld Landmand, som Hr. Tutein, har maattet trække det korteste Straa, da han mødte med Straamandsprovisoriet.

Hvad Rodfrugterne angaar, saa klages der stærkt over, at et fra Evropa importeret Ukrudt, de saakaldte »rodløse Planter«, søger at brede sig alle Vegne for at komme til at indtage en ledende Stilling med sine Blade, hvad der dog næppe vil lykkes, da Stænglerne er temmelig ledeløse. Navnet »rodløse« Planter skriver sig for Resten ikke fra, at disse Planter mangle »Rødder«; de er tvertimod rigelig forsynede dermed; men disse er alle uden Undtagelse mere eller mindre løse — paa Traaden.

Kartoflerne synes i det Hele ikke at være heldige, navnlig berettes der fra Esbjerg, at de under et Forsøg paa at fortrænge Hr. Bahnsons Anemoner slog aldeles fejl, og et Par særlig uheldige Kantøfler er til stor Sorg for det lokale Venstreblad blevne konfiskerede af Øvrigheden og nedkulede.

Hvad Kreaturbesætningerne angaar, berettes der, at Hr. Bergs Kreaturer skal være i særdeles god Foderstand, dog klages der over, at der i hans Hjord findes ikke faa skabede Faar og at Flynderne stærkt breder sig i Flokken.

Ligeledes klages der over, at det almindelige Stemmekvæg ikke giver saa megen Mælk som i gamle Dage, hvorfor Førerne ikke skummer Fløde i den Grad som tidligere. Som Modsætning hertil berettes dog fra Avlsgaarden i Rømersgade, at man i Aar har havt god Afsætning saavel paa Stude som paa Bøller.

Med Hensyn til Fjerkræet, da drives Hønseavl, som sædvanlig, i stort Omfang, skjønt ikke altid med det forventede Udbytte. Saaledes blev en Formand i en herværende Hønseavlerforening bedrøvet for en Indtægt af 500 Kr., som af en ren Fejltagelse var kommen i hans egen Kasse i Stedet for i Foreningens. Ænderne er, som sædvanligt, talrigst og fedest i »Politiken«s Integadekjær.

Sanitets-Slagteren

E. B. — Lille Eedvard — Cohn.

Med disse 3 Navne kaldtes den Mand, der har været Hovedpersonen i Sagen om Misligheder paa det literære Kvægtorv. Manden vidste saamænd ikke selv, hvilket af de tre Navne der var det rette. Han vidste bare saa meget, at de tilhørte Historien alle tre. Det havde hans store Broder sagt. Det sidste Navn en dog vistnok det rigtigste, men det undertegnede han sig i Reglen ikke med.

Dette kjære Barn med de mange Navne var paa det literære Kvægtorv ansat som Sanitets-Slagter d. v. s. det var hans Bestilling i Sanitetsslagterhuset at besørge en systematisk Nedslagtning af de Aandsprodukter, der ved Visitation var mistænkeliggjorte i det literære Slagterlavs Øjne. Det saaledes nedslagtede leveredes til Destruktionsovnen i Integade. Slagter E. B., der havde Opsynet med, at alt gik net og ordentlig til, stod under Opsigt af Overdyrlæge G. B. og hans Assistent, Dyrlæge E. Skram. Da han havde Stemplerne med tilhørende Sværte i sit Værge og altsaa blot behøvede at stemple et sygt Aandsprodukt for at give det Udseende af at være brugeligt til Menneskeføde og omvendt sværte et sundt for at give det Udseende af at være sygt, forstaar man, at hans Post var en Tillidspost i Ordets strengeste Forstand. Ofte skete det, at et rigtigt Høved slap igjennem hans Censur, og paa den anden Side kasseredes megen sund literær Føde, fordi den ikke var af Slagsen. Da de Aandsprodukter, der hver Dag gik gjennem hans Haand, løb op til Hundreder af Stykker, forstaar man, at det vilde have været umuligt at kontrollere ham, hvis han havde holdt sig indenfor rimelige Grænser. Det gjorde han imidlertid ikke, og derfor er den nu opdaget.

Skandalen paa det literære Kvægtorv kan nok give Stof til Eftertanke. Man vil erindre, at vi oftere har taget den literære Nedslagtningsanstalt under velvillig Behandling i Anledning af den mærkelige Destruktionsmethode, der anvendes. Særlig overfor literære Svin synes Avtoriteterne dersteds at have udvist en utrolig Ligegladhed. Der er ikke noget saa bedærvet Exemplar af denne børsteklædte Dyreart, at det jo er sluppet helskindet gjennem Sanitets-Slagterens Kontrol og bleven stemplet med det avtoriserede Stempel. Ofte har han rigtignok stemplet sig selv med det samme, men det synes ikke at være bleven taget saa nøje fra de Tilsynshavendes Side.

Selv om E. B. har kunnet gjøre sig visse Fordele ved sin Fremgangsmaade, idet han har faaet afsat nogle af sine egne bedærvede Aandsprodukter, som han ellers næppe var bleven af med, er det dog ubegribeligt, at han har turdet risikere det, alene af den Grund, at foruden Kjøberne endnu flere Medvidere har maattet være vidende om hans mislige Fremgangsmaade. Hans Dumdristighed i saa Henseende lader sig alene forklare af den i det literære Slagterlav i disse Sager yderst afslappede Moral.

Længe holdt Medviderne ren Mund, da det jo var i deres egen Interesse at tie stille, men tilsidst gik det galt, da Lavets Medlemmer kom op at slaas om Byttet, idet nogle norske »Forretningsvenner« satte sig paa Bagbenene og gav sig til at studere Verdenssprog.

Vi tvivler ikke om, at Publikum nu, da Skandalen er sket og saa at sige har faaet sit officielle Præg ved Gjerningmandens egne Afsløringer, vil tage sine Forholdsregler. Det er jo saadan dansk Skik og Brug. »Det skal have været rigtig galt, før det kan blive godt«.

Naar det saa endda nu kunde blive rigtig godt; for de literære Slagtehuse, og hvad derhen hører, trænger snart til en lille Afstiver i Publikums Omdømme.

For Lidelse. — Læser! Vær naadig og stop
Min svirrende, raslende Hjærne,
Der hænger fortvivlede Graahimle op —
Som Flor om en missliebig Stjerne!
Stjærnen — er Herman. Og Herman — er mig.
For Lig — som jeg er! — Disse Kvaler! —
Nu skriver man Mesterværker, mens jeg
Er glemt — li'som andre Skandaler!

Aa, — var jeg paa Fanø! jeg drømte da glad
Om Fortidens lysende Baner, —
Da selv jeg som Mesterværkfører sad
I Ferslew's — Geniets — Organer!
Hvor er nu de Mesterværker jeg skrev? —
For Pinsel! — Hvad vil man? — Hvor er man? —
Blandt Ove's Umuligheder jeg blev
En mesterværkbruden Herman!

De Mesterværk-Skrivere! — Se, om endnu
Lidt Glans der paa mig kunde falde?
Men hyt Jer — I Ka'le! — Nu spytter med Gru
Min Hjærne jeg ud paa Jer alle!
Jeg maser. Og bider. Og flænser. Og flaar.
Og al Eders Glans er forkullet,
Naar Jert Peter Plus mod mit Minus staar —
Mens jeg sidder — død — midt i Nullet!

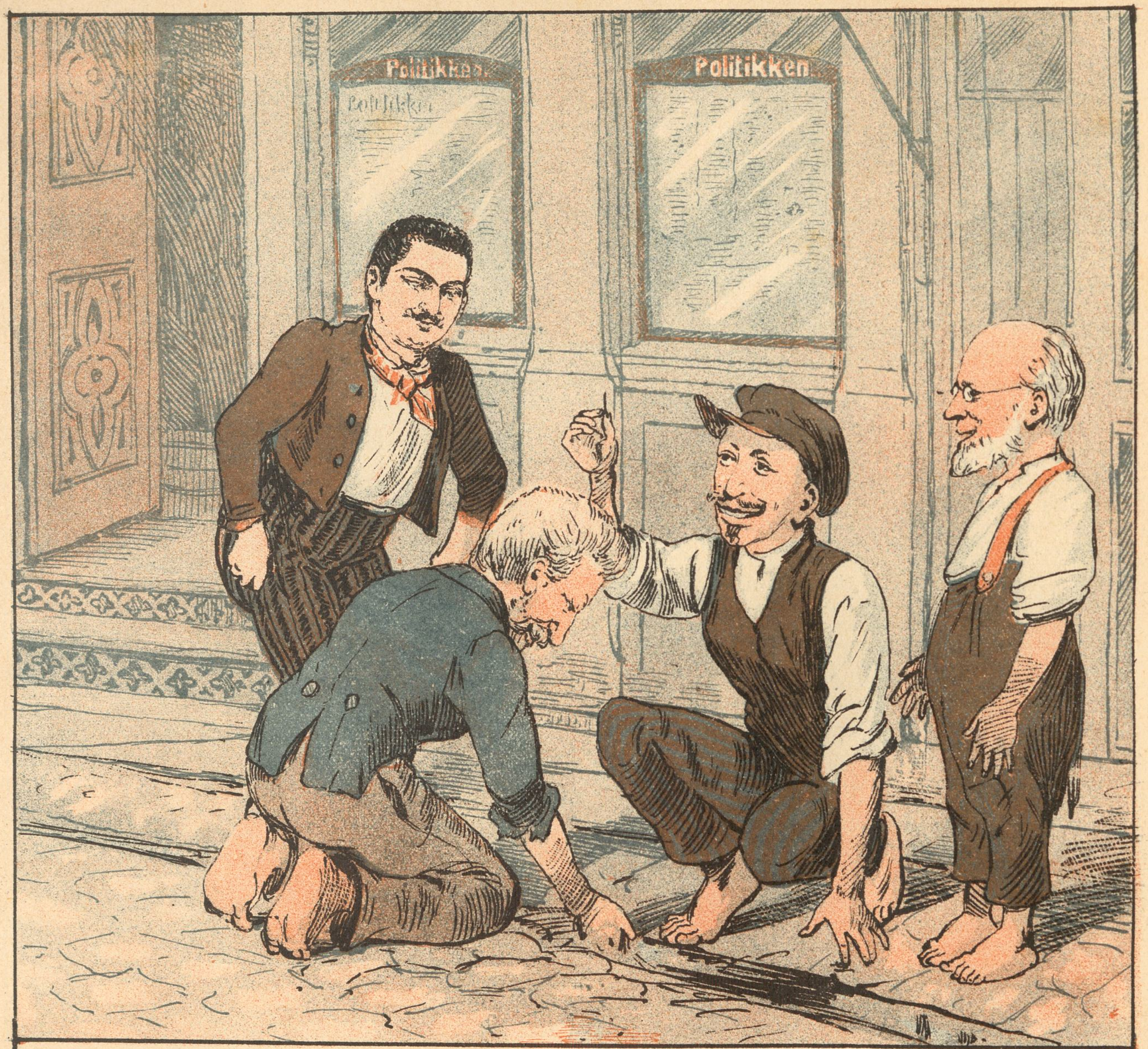
Hvor skal nu jeg udpinte Nul vakle hen?
Hvor vinder jeg Storhed og Glorie?
Hvor findes den blæksorte, dirrende Pen,
Der skriver min Fremtids-Historie?
Blandt haabløse Slægter man rede min Seng. —
I den vil jeg døende falde!
Ak! — Aldrig Fru Menter sin Popperdreng
Vil Nogen et Mesterværk kalde!

Hos Ferslew — Geniet — man heldte mig ud!
I Tyskland — Aa! — ligesaadanne!
I Udstillingstiden — som Skumpelskud
Jeg rumled' til Mälarns Vande!
I Finland — saa udgrint! I Danmark — med Blu
Jeg skuer mig selv blandt Statisterne
Og bider min afdøde Finger itu, —
Kasseret! — Saagar af Touristerne!

Men, nu maa der handles! — Aa! — handles! — For Fryd!
Endnu skal jeg ikke begraves!
Hæng i til den haarde Hals! — Slaa til Lyd:
Af Herman — en Handelsstad laves!
Og Tietgen — Geniet — vil undrende se
Og smile — kontant! — til min Virken:
Blev ej jeg et Mesterværk, — bliver kanske
Jeg — Klokker ved Marmorkirken!

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

Den „ledende" Stilling i Pressen.

De leder efter Spaltefyld for deres Part af Pressen,
Og Alt, hvad de saa finder, er for dem *„gefund'nes Fressen"*.

PUNCH udgaar hver Torsdag. Pris 2 Kroner Kvartalet. (Enkelte Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle kongl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor, Kjøbenhavn, Kronprinsessegade 34.

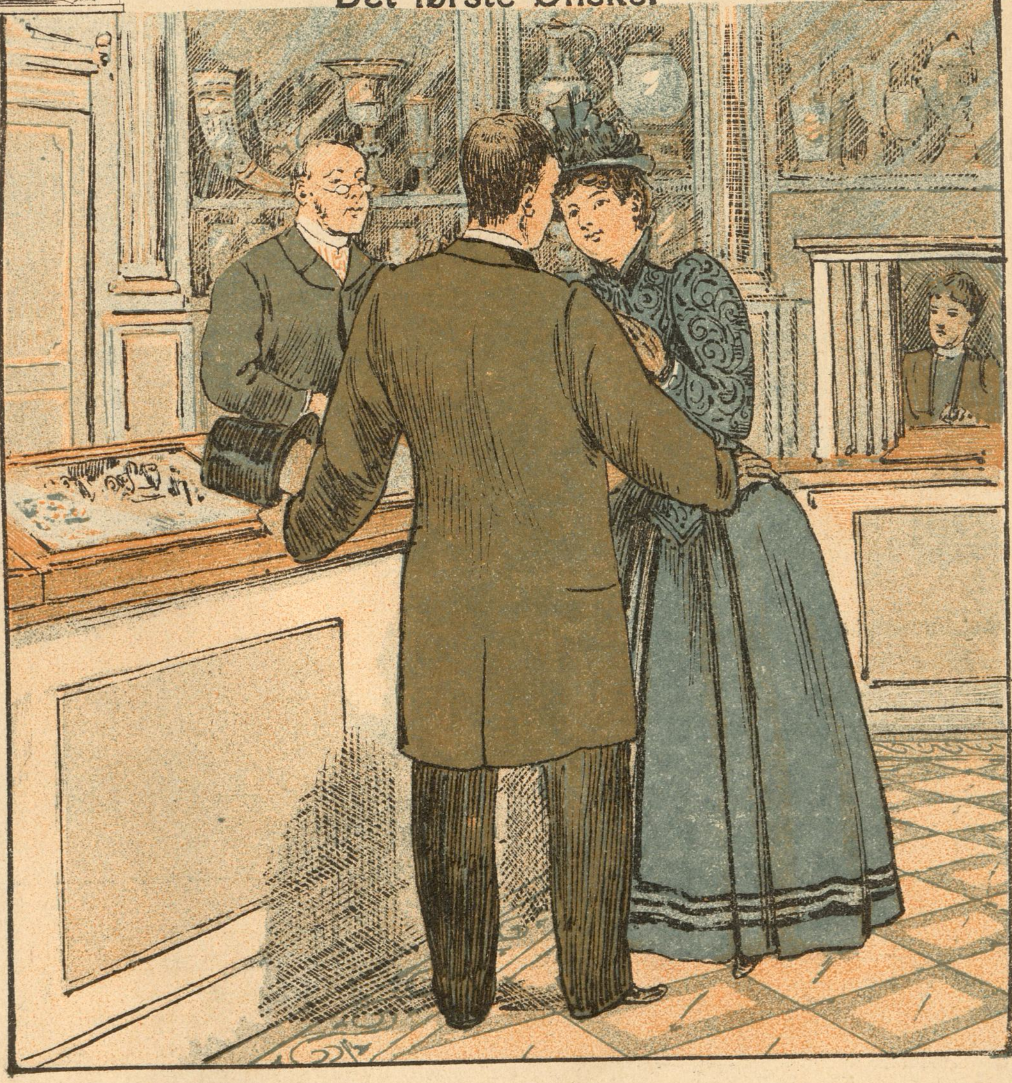
Mapper og Pragtbind til Bladet: 2 Kr.

Redigeret af Angelo Haase, udgivet af og trykt hos C. Simonsen i Kjøbenhavn.

1890. Torsdagen den 30. Oktober. Nr. 44.

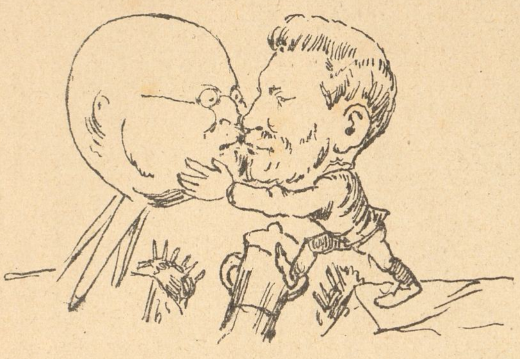
PUNCH.

Det første Ønske.

— Søde Adolf! Tag endelig en rigtig tyk Forlovelsesring; de tynde kan man slet ikke se under Handsken.

Enhedsmærker.

Der var en Tid, da Bogødrotten
Og HØRUP spilled': Lad os skilles ad!
Den Gang blev BERG betitlet »Rumlepotten«
Af BENTHEIM i hans Jødeblad.
Da blev det klart, hvor megen Græmmelse
Der i en Evropæers Sind kan bo;
Selv liden EEDVARD følte Væmmelse
Ved CHRESTENs Frafald fra hans Logos-Tro.
Og som den samme Pol hos to Magneter
De fandt sig frastødt af hinandens Færd,
Saa HØRUP blev af BERG som Luskepeter
Døbt i sit eget Integadekjær.
Hjemsøgt af svundet Venskabs Evmenider
De skifted' mange hvasse Ord,
Ak, det var sørgelige Tider
For det oplyste Vælgerfolk i Nord.

Men som den samme Pol hos to Magneter
Mod samme Maal de peged' hen:
Som Forsvarsnihilist var Luskepeter
Og Rumlepotte jævnlig med paa den.
Paa det Felt saa man begge give Møde
Kjønt med hinanden Arm i Arm,
En med sin velbekjendte Torsk, den døde,
Og En med Dannevirket i sin Barm.
Saasnart det gjaldt vort Forsvar at forstærke,
Var baade BERG og HØRUP klar
Til BAHNSONs fule Plan at kværke
For et sex Kroners dagligt Honorar;
Og, var en Hærreform i Gjære,
Fandt BERG, som »værge vil sit Land«,
Og HØRUP, som vil helst la'e være,
Det bedst at faa en »skarp Protest« i Stand.

Ved Hærlovsrevisionen traadte
Som „*Busenfreunde*" Parret frem,
Saa Luskepeter og hans Rumlepotte
Fik Sagen med en Bergefisk lyst hjem.
BERG stoler paa, at, vil man overmande
Vor Hær, som er i Antal lidt for svag,
Saa kan den fægte dog med aaben Pande
Som han i den famøse Rindsholms-Sag.
Og, vil en Fjende have Part i
Vort Land og kaprer Jylland trods vort Kvæk,
Saa siger HØRUP: »Vær saa artig!
Det koster ingen Ting, tag væk!«
Paa den Vis falder disse gode Nummere
Foruden Fordom i hinandens Favn
Som MALLE hos sin KLISTER — dog med Hummere
Paa Blegdamsvejen og paa Christianshavn.

Af Oldtidens Protokoller.

Punch har, som bekjendt, altid havt en Del tilovers for den frie Forskning, og da i Sommer det Rygte udbredte sig mellem de moderne evropæiske Videnskabsmænd, at der under Arbejdet »paa Asfalten« var fundet en større Køkkenmødding paa Hjørnet af Østergade og Integade, var »*Punch*« saamænd den første, der begav sig derhen og tog Fundet i Øjesyn.

I Følge et ældgammelt Sagn skal her i sin Tid have været en Helligdom for Arkæologosdyrkelsen, og »*Punch*« var derfor forberedt paa, at man vilde finde et eller andet, som kunde kaste et nyt Lys over vor Fortid og godtgjøre vor Sammenhæng med de rigtige evropæiske Hovedstrømninger.

Og vore Forventninger blev heller ikke skuffede. Imellem en Masse Ben, der var i den Grad afgnavede, at de for den Sags Skyld godt kunde have været Peter Nansens egne Ben alle sammen, fandt vi en lang Stav, der saa ud til at have været brugt til at gaa i Byen med, og som vi derfor først troede, var den Limstang, som Medarbejderne ved et vist moderne Jødeblad plejer at løbe med, naar de er »paa Benene«; men ved nærmere Undersøgelse opdagede vi, at Staven var hverken mere eller mindre end et i den graa Oldtid udgaaet Nyhedsblad, hvis Titel var:

Hasselkjæppen.

Runestav for den højeste Oplysning i Norden.

Bladet viste sig at have været redigeret af en vis Viggo eller Viggur, der siges at have været Forfatter til den under Navnet Bentheimskringla velbekjendte Krønikesamling, i hvilken han, mærkeligt nok, et Steds udtrykkelig har fralagt sig at have havt det mindste med Hasselkjæppen at gjøre. Som en Prøve paa Bladets Indhold skal vi meddele følgende Artikel:

Kjærlighedsdramaet i Sigersted.

Denne sentationsvækkende Begivenhed, hvilken vi allerede i Gaar i et Telegram har meddelt vore Læsere et kortfattet Referat af, sysselsætter selvfølgelig stærkt den offentlige Mening, ikke mindst fordi de i Sagen implicerede Personer tilhører saa at sige de allerhøjest Stillede i Samfundet, der er faldne som et sørgeligt Offer for den i visse Kredse saa indgroede hykleriske Fordom mod den af os forfægtede frie Kjærligheds Ret.

Vi sendte selvfølgelig strax en Reporter af Sted for at skaffe os Raastof til at gjøre det mest mulige ud af Skandalen, og det lykkedes ogsaa denne at naa Hovedsædet for Begivenhederne, Sigersted. Han henvendte sig strax til Portneren paa det Hotel, hvor Prins Hagbarth har opholdt sig inkognito; men denne, der var en højst stupid Person, kunde ingen Oplysninger give. Han oplyste blot, at Prins Hagbarth var bleven hængt Dagen i Forvejen, og han beklagede, at man ikke ogsaa

ved samme Lejlighed havde hængt vor Reporter. Denne, der er vant til at interviewe og mane de Afdøde saalænge, til de rykker ud med alle mulige og umulige Oplysninger, lod sig imidlertid ikke afskrække af saa lidt, og efter at være smidt ned af sytten forskjellige Hovedtrapper og kravlet op igjen af nøjagtig det samme Antal Køkkentrapper, lykkedes det ham omsider at komme til Bunds i Sagen og at fabrikere et tretten Spalter langt og saare pikant Referat af Begivenheden.

Des værre har vi af Hensyn til vor idiotiske Sædelighedslovgivning maattet reducere hans livlige Skildring, saa den nu kun indtager en Spalte; men vi haaber, at vore intelligente og fremskredne Læsere alligevel kan læse det udeladte »imellem Linierne«.

Det fremgaar af Referatet, at Prins Hagbarth var kommen herned fra Norge for at »gjøre Erobringer«, noget, vi selvfølgelig skjænker vor fulde Sympathi, idet vi dog anser det for ønskeligt, at de Herrer Normænd stiller sig mere venskabelig overfor vore Medarbejdere, naar de kommer til Norge i en lignende Hensigt, og ikke stempler dem som rene »Norskædere«. Under et Besøg i den kvindelige Fremskridtsklub i Sigersted traf han sammen med Prinsesse Signe, og de to fattede strax en heftig Tilbøjelighed for hinanden.

For at komme til at stifte nærmere Bekjendtskab med sin Elskedes Familie, slog han to af hendes Brødre ihjel; men, da han begik den Forsømmelse, at undlade at forsøge paa at forføre sin tilkommende Svigermoder, blev hun, som begribeligt er, stødt over hans Mangel paa Opmærksomhed og viste ham tilsidst ligefrem Døren.

Prinsen gik da sin Vej, idet han udtalte, at han skulde Fanden hakke sig nok faa Pigebarnet i Tale, og allerede Dagen efter kjøbte han en kvindelig Reformdragt. For at vise i Gjerning, at han sluttede sig til Principet om Kvindens Ligestilling med Manden, iførte han sig denne og gik saaledes forklædt op paa Kongeborgen, hvor han fik uhindret Adgang til Prinsessens Sovekammer, og, da hun øjeblikkelig gjenkjendte sin Elskede, modtog hun ham med aabne Arme — — — —

— —

— —

Imidlertid var deres Sammenkomst bleven beluret gjennem et Nøglehul af Prinsessens Kammerjomfru, og denne lave Angiverske ilede øjeblikkelig til Kongen, satte ham ind i Sagen og fortalte ham, at der maatte iles for visse Aarsagers Skyld. Kongen samlede alle sine Hirdmænd og overfaldt den intet ondt anende Hagbarth, og skjønt denne forsvarede sig, som om han var et Medlem af Neijendams Riffelring, blev han dog til sidst overmandet. Man gav ham ikke en Gang Tid til at iføre sig de nødvendigste Klædningsstykker, men anbragte et Reb om hans Hals og trak af med ham til en af disse nederdrægtige Forhørsdommere, der er en Skandale for vort Lands Retspleje; kort sagt, man behandlede ham, som en almindelig evropæisk »Thronprætendent«.

Forgjæves protesterede Prinsen; forgjæves forlangte han at blive stillet for en upartisk norsk Jury; alt, hvad han opnaaede, var, at man tillod ham at vælge Højesteretssagfører Octavius Hansen til sin Defensor, og da den ulykkelige Anklagede selvfølgelig afslog dette Tilbud med den Motivering, at saa kunde man jo ligesaa godt hænge ham strax, tog Retten ham paa Ordet.

Exekutionen foregik i Morges efter alle Kunstens Regler.

Telegram.

I Formiddags omtrent Kl. 9 udbrød Ild i det af Prinsesse Signe beboede Jomfrubur. Endskjønt hele det lokale Brandkorps mødte næsten øjeblikkelig paa Brandstedet og særlig to Dampsprøjter gjorde god Virkning, blev man, som sædvanlig, først Herre over Ilden, efter at Bygningen med alt Inventarium var nedbrændt til Grunden. Heldigvis er alt Indboet assureret i »Herremændenes Brandkasse«. Man formoder, at Ilden er paasat.

Notable Tilrejsende.

I Kjøbenhavn har man af lutter
Mærkværdigheder haft Besøg:
Først kom de søde Lilleputter
Med Gangere og Kjøretøj;
Men saa blev Kjøbenhavn og Sjælland
Oplivet af et andet Par:
Bjørnstjerne Bjørnson samt Hr. Kjelland
Hernede Bopæl taget har.

De Fires Lyst er Guld og Ære,
Og det er ikke svært at faa
Hos os, hvor der er godt at være
Saavel for Store som for Smaa.
Vil den Slags Folk vor Jord betræde
Og give Roller i vort Hjem,
Er altid her en Trop til Stede,
Naar de skal vise Dyret frem.

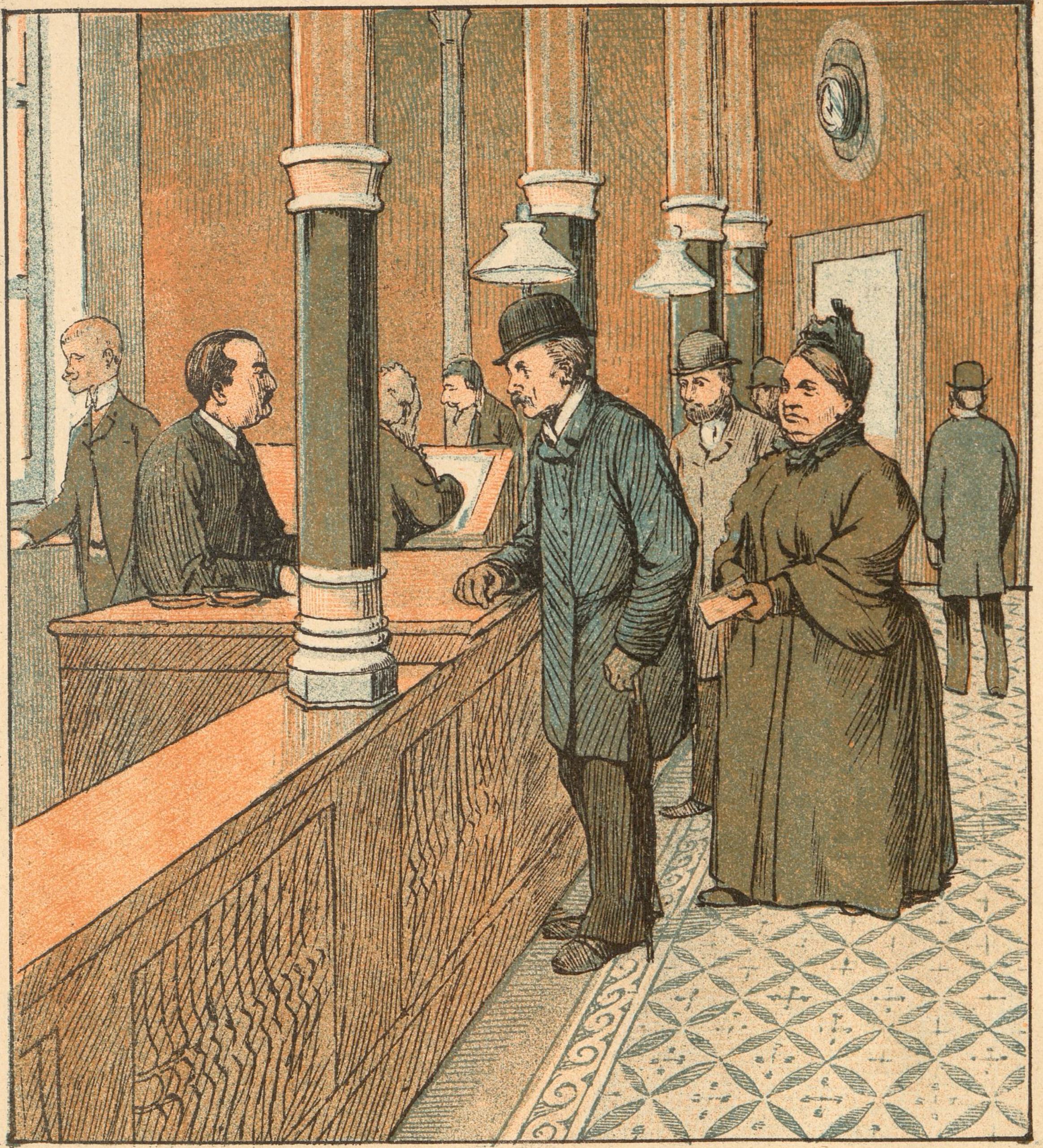

En Forskjel maa vi dog berøre,
Skjønt den gjør ikke stort, kanske:
Det kosted' fem og tyve Øre
For Lilleputterne at se;
Men Bjørnson vidste at beregne
For sig en Krone i Entré,
Da han paa Renhedskravets Vegne
Drog om hernede paa Tourné.

Men, saasom Bjørnson er en stor Mand,
Saa maa man spørge, hvorfor han,
Den klippefødte, norske Normand,
Vil ned paa dette flade Land;
Kanskesens Danmarks Væng og Vange
Tiltrækker ham i særlig Grad,
Fordi han tidt og mange Gange
Des værre selv blev slaaet flad.

Han holder sagtens et Par Taler
I Morgengnavets Vennelag
Om de forandrede Signaler,
Der er vort Venstres rene Flag;
Men ellers tror vi nok, han skikker
Sin Anbefaling uden Tvang
Til »Vennen« Georgs polske Tiggergang — saadan er jo Verdens Gang!

Bare forsigtig.

— De vil sætte disse 300 Kroner ind paa Navnet P. Jensen? Er der andre end Dem selv, der skal kunne hæve paa Bogen?

— Ja, min Kone.

— Naa, — vel, — Deres Kone. Kan der saa komme andre?

— Ja, hvis hun ikke har Tid, sender hun maaske et af Børnene.

— Hvormange har De da?

— Tre!

— Naa; men saa kommer der vel ikke flere?

— Nej, det haaber vi da ikke, for det er 10 Aar siden, at vi fik den sidste.

Beskeden Ærgjerrighed.

— Kunde Du have Lyst til at være Næstkommanderende?
— Jou de ku' a nok ha' Løst te.
— Hvad vilde Du saa gjøre?
— A ku wal nok lær' aa skjel' ud li'som han.

Literære Dyrehavsløjer.

Dejlige Statstilskud, ikke for smaa,
Ønsked' jeg, helst til den første, at faa
Lad mig blot ikke vente for længe
Paa nogle „provisoriske" Penge!
Kronerne voxer s'gu inte paa Træer.
— Jeg er en god lille Evropæer.

I ti Aar havde det ingen Nød,
Da havde jeg det som i Abrahams Skjød.
Man skillinged' sammen en stor Slump Penge,
Og den har holdt ud saa taalelig længe.
Jeg ved jo, hvordan man en Madpose skær',
— Jeg er en god lille Evropæer.

Men skjønt evropæisk Magt og Roes
Jeg høsted' fra Strodtmann og ned til Franzos,
Forhindred' dog denne Hovedstrømning
Desværre slets inte Privatkassens Tømning:
I Leipzig man rykked' mig for Salær,
— Jeg er en god lille Evropæer.

Paa mine Værker hos Gyldendal
Jeg tjente s'gu ingen Kapital.
Mit Navn man laante paa Bentheims Hjørne,
Til Gjengjæld laante jeg selv hos Börne
Og andre velhavende Koryfæer.
— Jeg er en god lille Evropæer.

Og skjønt jeg aagred' med mine Pund
I Norge saa godt som ved Øresund
Og fægted' som „Albertines" Ridder,
Paa den Krogh ej heller der man bider:
Kun slet man tilfredsstilled' mit Begjær.
— Jeg er en god lille Evropæer.

— Til Estrup maa nu mine Venner gaa
For mulig en „Hædersgave" at faa;
Og, lader han ikke Statskassen bløde,
Jeg ser en bedrøvelig Fremtid i Møde,
Hvor selv mit Program vil komme paa Knæer.
— Jeg er en god lille Evropæer.

Kommer med Penge! Kommer med Penge!
Lad det ej barestens vente for længe!
De „Syle", jeg vinder her, som jeg haaber,
For dem jeg gi'er den paany som Udraaber
For hver en Bohême, som er „literær".
— Jeg er en god lille Evropæer!

Paa Jødebegen.

Aa, la, la! La, la, la! Hvor vi er aandrige! Aa, la, la!

Vi glider i den sene Morgentime ned ad Asfalten. Vore Læsere, som er næsten ligesaa aandrige som vi selv, siger ellers, at det er vanskeligt at faa os til at glide ned! Aa, la, la! Vi kan nok alligevel — —

Hvad er en *Asfaltier-fin du-siècle?* Det er først og fremmest saadan en som vi. Han har Forstand paa Hvidløg, mindre paa Svinekjød. Han har en vis Moral, ikke stor, men god. Hvorfor har Menneskeheden været moralsk i de 90 forløbne af det indeværende Hundred-Aar? Naturligvis, for at vi ikke skulde behøve det. Gud velsigne Patriarkerne, Abraham, Isak og Jakob, der har beredet os et lifligt *fin-de-siècle!* Tak for denne gode Schmaus!

Hvor er, spørger De, denne himmelraabende Umoralitet, der som en brølende Løve etc. gaar om i Kjøbenhavns Gader om Dagen, naar det er Nat?

Hvor den er? Den er i den vidt berømte Integades Sæbekjælder, det eneste Sted, man lever lystig og gjør Grin med det hele.

Her er, som De vil have bemærket, flere Lokaler, et med den finere Portion, et andet med det lavere Smæld og Smuld. Men Ingen vil i nogen Henseende kunne saares af den herskende Munterhed. Vi kan ikke gjøre for det, men vi er saa morsomme, vi Folk fra Integade.

Her er et broget Selskab, Folk af alle Samfundsklasser, med Næser i alle mulige Størrelser og Ben i alle mulige Façoner. Der er ogsaa Damer — ah tys!

En Præst ved Navn H. J. kom for nogle Aar siden til Kjøbenhavn. Han havde præket i en lille Landsby paa Sjælland, og alle Mennesker var enige om, at det var godt Præk, det. Men saa blev han forelsket i nogle evropæiske Ideer, som han for Resten længe havde næret en stille Tilbøjelighed for. Da han var Præst i Folkekirken, kunde dette selvfølgelig ikke gaa an. Præsten fik sin Afsked.

Saa rejste han til Integade. Et Sted skulde han jo være, og der passede han for Resten rigtig godt. Han tog Bolig der for at give Bladets Læsere Manuduktion i kvasi-filosofiske Uhyrligheder.

Hr. H. J. kom hurtig ind i Integades bedste Kredse. Han var en snedig Mand og dertil meget smuk. D. v. s. i Sammenligning med Bladets andre Medarbejdere. Man fortalte hans Meriter og opregnede, hvor mange Abonnenter han havde erobret til Bladet De var nu for Resten snart talte. De havde altfor ofte Grund til Klage over hans altfor lange Spaltefyldere, og det kom til Scener med Bekjendelser mellem dem.

I den paafølgende Tid udviklede Ex-Pastoren sig nu til en brølende Løve, en af de mest omtalte, vi har haft. Alle Mennesker kjendte fra Asfalten denne brave Mand med Kniven i Ærmet, det altid velvillig smilende Fjæs og den hvide Saarforbinding under den glatragede Hage. Man saa ham næsten hver Dag i Spalterne — sommetider ogsaa i *Enhver Sit.*

Saa hændte det en Dag, just som Lystigheden kulminerede og der var stærkt Bal i Haven, at hans kjære Organ gik ind — ikke styrtede ind, men gik ind i Tidens Strøm. Siden den Tid har han kun haft Organet i Integade at tumle sig i, og bliver han ved, ender det nok med, at han maa melde sig ind i Trapistordenen, hvor man som bekjendt forpligter sig til strænge Bodsøvelser, samt — evig Tavshed! Et slemt Løfte for en Velærværdighed, som vor Mand. Et rart Løfte for Publikum!

Men vi maa bryde op. Undskyld, om De ikke har set noget videre mærkeligt, men selv om man læser Bibelen saadan, som Henning Jensen læser den, bliver man ikke til noget mærkeligt.

Varsko!

„Venstremænd paa „Venstres“Pladser!“
Lyder det fra store Masser,
Masser, ak! af rene Nuller,
Som vil gjerne fylde Huller;
Men husk paa, at intet Hul
Fyldes kan ved Hjælp af — Nul!

Det er allerførst nødvendigt,
Hvor der fyldes skal fuldstændigt,
Hvor man søger Hul at stoppe,
Ej at prøve paa at proppe
Hullet ud med bare Vind —
Nej! saa maa man være blind.

Venstremænd, der ej er blinde,
Sidder undertiden inde
Med Fornuftens sunde Evne —
„Paa det Jevne! paa det Jevne!“
Førerne saa mangen Gang
Derfor faar en Næse lang.

Nylig i Creditforening-
en der var det sikkert Mening-
en at søge Direktøren
Midlertidig sat paa Døren.
Højremanden Rée dog holdt
Positionen nok saa stolt.

Venstremænds Repræsentanter
Er dog ikke lutter Vanter
I en Korsgaards valne Hænder;
De forlorne Bondevenner
Fik en Omgang, der var grov,
Føler sig saa flad og flov.

Som der staar i „Venstrebladet“,
Vilde hele To til Fadet.
Sjeldent bli'er dog Nogen mæsket,
Naar han først skal slaas om Flæsket.
At den Sætning vel er sand,
Schiøttz og Riigels vidne kan.

Begge havde de Courage
Paa den rare, fede Gage;
Begge til hin „*godbit*“ skotted';
Begge sig i Tanken gotted',
Men det var en gal Idé
Tam in verbo qvam in — Rée!

Det nye Raadhus.

Af
Gjell Karlerup.

Jeg har jo, som bekjendt, nylig været i Udlandet. Danmark veed det. Har jeg ikke beskrevet denne Udenlandsrejse i mine udødelige Rejsebreve? Jeg har for Resten flere Gange før været i Udlandet, det er ikke for det. Jeg har været i Grækenland, Italien, Tydskland, ja minsæl i Rusland. Som jeg sagde til Gondolføreren i Venedig i den »Vending«, min Samtale med ham tog. Saa jeg har jo set en Del store Byer og Lande, rimeligvis mange flere end Odyssevs, thi paa hans Tid havde man jo hverken Bicycler eller Vandskier. I Alt, hvad der henhører til Architekturen, er jeg mere hjemme end mangen Tømmersvend, der kalder sig Architekt. Hertil kommer, at min Skjønhedssans er Noget med det Mere, hvad jeg vel ikke behøver videre at udvikle, da jeg som dansk Digter, skjønt ikke meget læst, selvfølgelig har Patent paa de Dele. Jeg veed altsaa, hvor det ny Raadhus bør ligge, og da mit Ord derfor, paa Grund af min fremskudte Stilling i Samfundet, maa have Vægt, vil jeg skabe en Opinion herom. Hertil behøves begribeligvis ikke Andet, end at jeg skriver en Artikel. Jeg Gjell Karlerup, skriver en Artikel, saa er den Sag klaret.

Som sagt, jeg veed, hvor Raadhuset skal ligge, men lur mig, om jeg siger det. Jeg er vis paa, at, naar jeg siger det, vil enhver af mine Medborgermænd give mig Ret, ogsaa Kommissionen. Denne Vished er velsignet. Men jeg rykker først ud med Hemmeligheden, naar jeg er sikker paa min Belønning. Thi jeg agter ikke at give min Pære bort, uden at faa et Æble igjen. Dog herom senere. Her maa det være nok at sige, at hvad det her kommer an paa, er Apparitionen, en saa architektonisk heldig Beliggenhed i alle Retninger, saa gunstige Linieforhold, kort sagt, en saa fremtrædende Betydning som muligt.

Med Hensyn til Stilen af den ny Bygning skal jeg bemærke, at den selvfølgelig ikke bør være en bestemt, der udelukker andre bekjendte Stilarter, men der bør være et Blandingsforhold. Jeg vil foreslaa en gothiskbyzantinsk Renaissancestil, hvor det Gothiske, som det, der vel ligger os nærmesl, accentueres stærkest, medens det byzantinske og Renaissancen overalt indvæves saa at sige umærkelig i Gothiken. Om Vinduerne skal være i Spidsbue- eller Rundbuestil, er fra dette Standpunkt af underordnet Betydning. Derimod bør alle Lofter være casetterede, og maaske Gulvene med. Fremdeles maa der være Søjlegange, da der ingen Tvivl er om, at disse byder mere Luft og Lys end en Svalegang til Tøjtørring i et Baghus i lille Brøndstræde. Endelig, da min Udnævnelse til arkitektonisk Raadmand og Overskjønhedssansinspektør jo kun kan være et Tidsspørgsmaal, midt paa Hovedfacaden en eller maaske to Karnapper, hvor jeg kan have mit Kontor og et Lukaf til at tale med Folk, der henvender sig til mig i Skjønhedsanliggender, da jeg holder mest af at sidde ligesom i fri Luft med gode Udsigter. Herved vil ogsaa vindes, at Folket, naar det ønsker at se sin største Digter, vil have en let Adgang hertil, og jeg skal i alle Fald, for at imødekomme denne Trang, anbringe mit Skrivebord tæt op til Midtervinduet, saa at Publikum kan se mig *en face* Det var dette, jeg mente, da jeg ovenfor sagde, at jeg foreløbig vilde beholde Hemmeligheden for mig selv. Jeg er parat til at udlaane den imod, at der samtidigt laanes mig Bestalling som arkitektonisk Raadmand og Overpræsident i Skjønhedsspørgsmaal uden Appel.

Jeg har nu sagt min Mening og toer mine Hænder i Uskyldighed i det samme Vaskefad som Drachmann, der i sin nye Bog jo har vist, at han ogsaa har lidt Forstand paa slige Ting, om end naturligvis langtfra i saa høj Grad som jeg. Om de Mænd i Kommissionen, der faar Afgjørelsen af denne Sag i deres Hænder, med Iver vil tage sig af mit Forslag, er imidlertid et andet Spørgsmaal. Der vil komme til at hvile et stort Ansvar paa dem; men jeg haaber, at de klart vil indse det nye Forslags Fortrinlighed, — saa klart, at alle Smaating og Snurrepiberier vil forsvinde i det Lys, som her er kastet over Raadhus-Spørgsmaalet.

Stærkodder.

Paa Jernbanegades den literære
Scene de flitig changere,
der Aftenen før — er færdig, Kjære,
og kommer der aldrig i Livet mere.
Ærlighed varer længst — det vared
for Resten nu ikke saa længe,
men Stærkodder kom og Skærene klared
for alle Riis-Knudsens Penge.

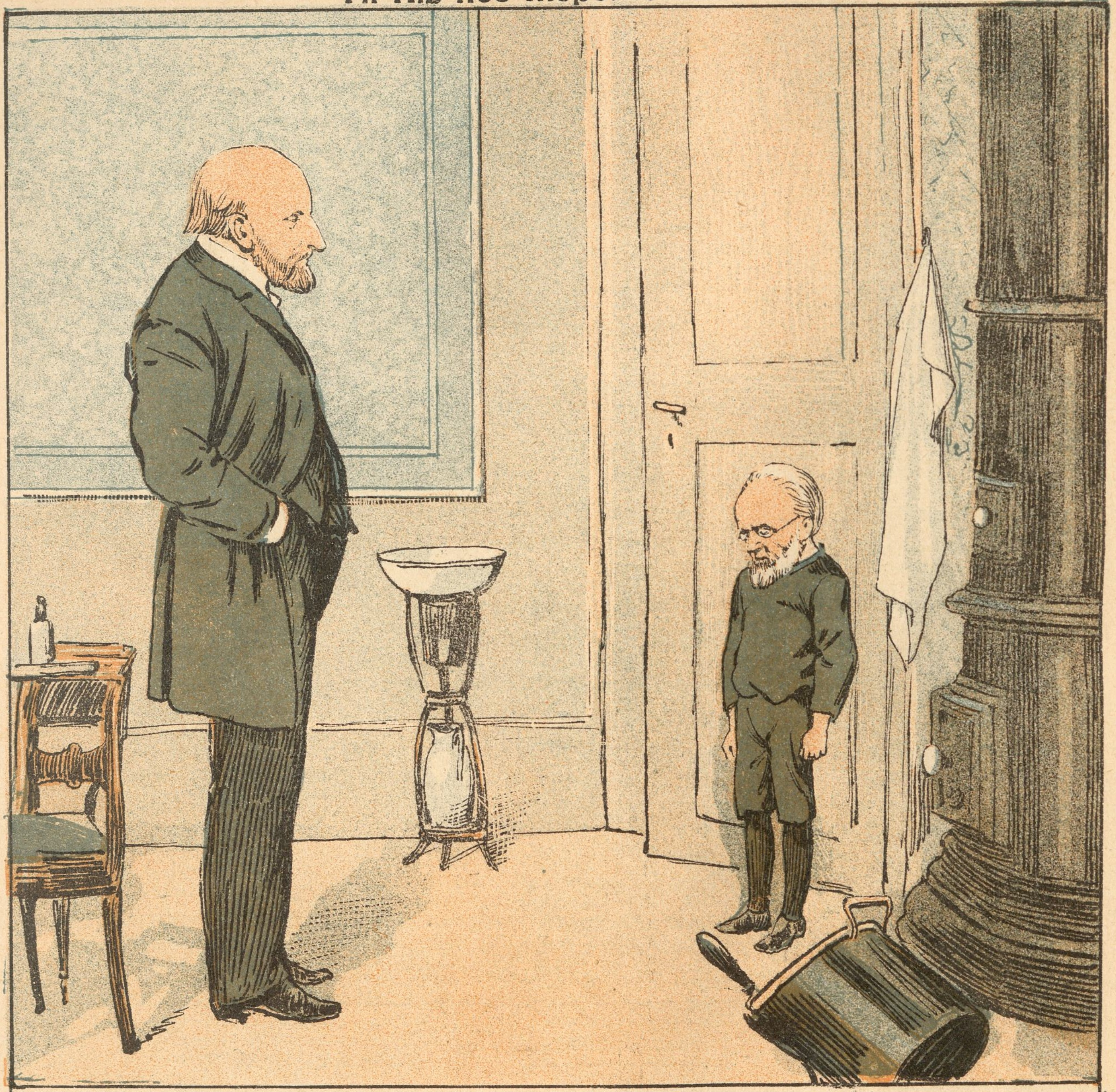
Paa Helte som Stærkodder er maaske
for Tiden vi arme Stoddere,
til Gjengjæld har vi, det skal De se,
en Rigdom af stærke Oddere.
Iblandt vort Venstre er det dog ej,
de findes, for meget kan siges
vel om de Herrer, men stærke — nej,
naar de med Provisorier kriges.

En Stærkodder bliver vel heller ej
vor velkjendte Kammerherre:
Valkyrien jo paa Ærens Vej
forlod ham troløst desværre.
Og først paa sin grønne Nor-Gren maaske
han kommer igjen til Pinsen,
indtil da kan han rejse rundt paa Tournée
i Provinserne med »I Provinsen«.

En Stærkodder har vi — jo, det er sandt,
en Mand, som aldrig kan falde,
en Mand, som i al sin Storhed fandt,
for smaa var vi Andre alle.
Vor Herman i Rodes Børneblad
hveranden Dag læser sin Messe
og skriver — ja, kan De gjætte om hvad?
Om »Bagatellernes Presse«!

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

Til Klø hos Inspektøren.

Af Tübingerskolen, din slemme Krabat,
Est du kun et maadeligt Plagiat;
Derfor har du mistet med Ret dit Ornat,
Nu skal Du faa Strambux, din Renegat!

PUNCH udgaar hver Torsdag. Pris 2 Kroner Kvartalet. (Enkelte Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle kongl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor Kjøbenhavn, Kronprinsessegade 34.

Mapper og Pragtbind til Bladet: 2 Kr.

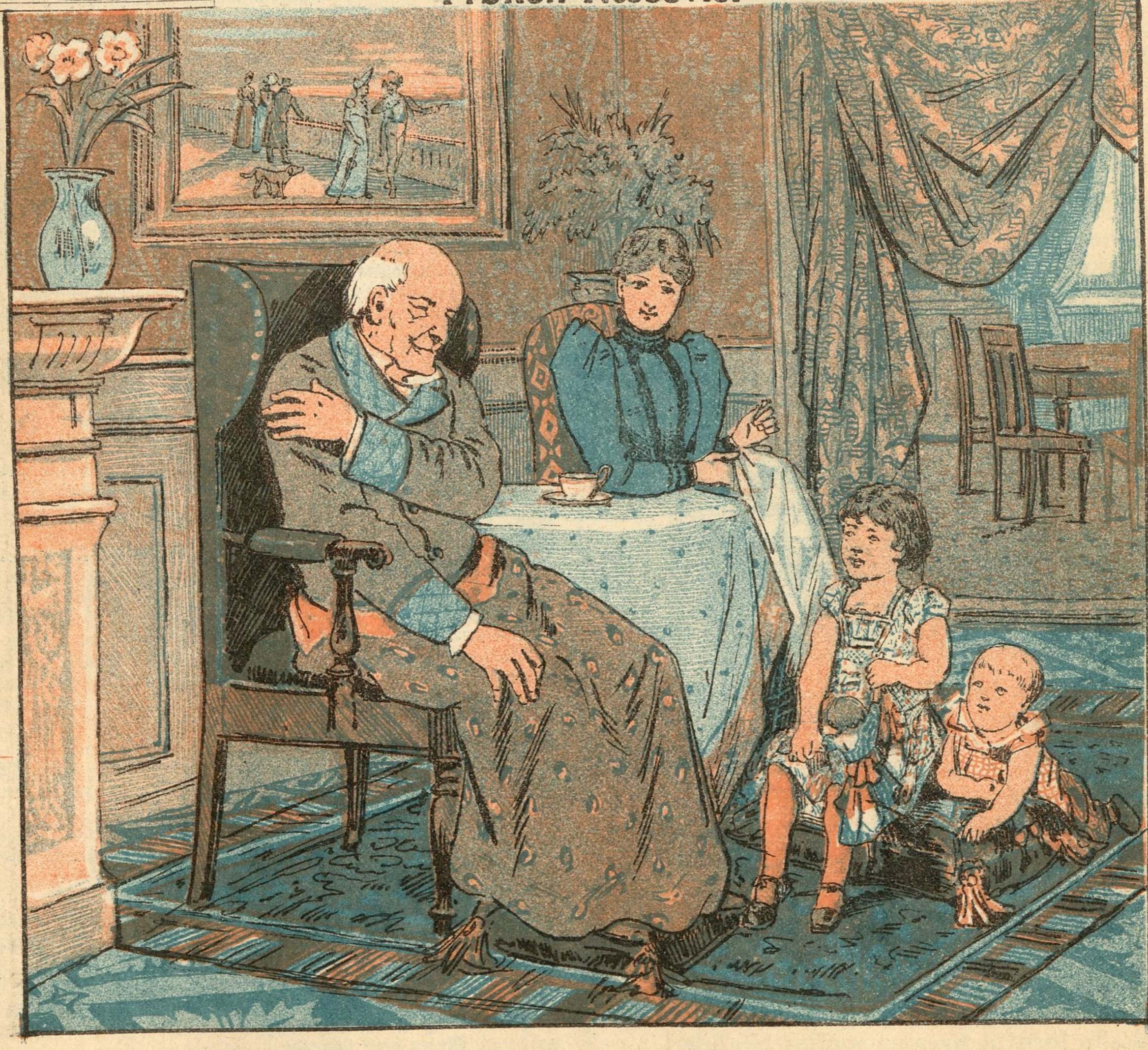
Redigeret af Angelo Haase, udgivet af og trykt hos C. Simonsen i Kjøbenhavn.

1890. Torsdagen den 6. November. Nr. 45.

PUNCH.

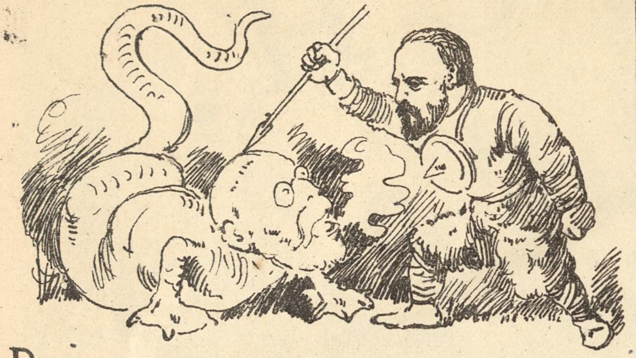
Frøken Næsevis.

Bedstefader (vaagner efter en lille Lur): Jeg tror, saamænd min højre Arm sover endnu.

Lille Esther: Ja, men Bedste! Din Næse har slet ikke sovet, for den gjorde hele Tiden saadan et Spektakel.

Fra Skindforhandlingen.

Der er et Sagn, som selv blandt Skolefuxer
I By og Land er temmelig bekjendt:
Det er om REGNAR LODBROGs laadne Buxer
Og Vest, hvorpaa han fordum tog Patent
Og uden noget Vælgerfolks Instruxer
Fik Livet paa den grimme Lindorm endt,
Der vilde Vejen til hans Brud ham spærre.
— Ja, det er vist, han var en laadden Herre!

Men, skjønt fra den Tid der i Tidens Bølger
Er løbet ud et større Kvantum Vand,
Det ikke for Historiens Blik sig dølger,
At FREDE BOJSEN Helterollen kan
Som salig REGNAR LODBROGs Efterfølger,
Der trodser »Visneriets« Dragetand;
Naar Dyret i hans Skindforhandling bed ham,
Det mærked', der var noget laaddent ved ham.

En Gang man saa den skikkelige FREDE
Som CHRESTEN POULSENs lydige Drabant
Og Visneriets Talsmand, hver Gang nede
I Udvalgsgravens Dyb en Lov forsvandt.
Nu trodser han sin fordums Herres Vrede,
Mod hvem man alskens fule Rænker spandt,
Og vender tidt det Laadne ud des værre
Mod CHRESTEN som hin salig laadne Herre.

I Sommer var han slem imod de »Røde«,
Som aldrig Navn af »Danske« burde faa.
Men, da til Landsthingsvalg man skulde møde,
Strax Hjertet i hans laadne Buxer laa;
Han viste laadden sig fra Top til Taa
For ikke Skrædder HOLMs Parti at støde,
Han spændte sig for PETER KNUDSENs Kærre
Og gik i Tøjet som en laadden Herre.

— Men som hos Øhlenschlæger en STÆRKODDER
Sin Brøde med et Storværk sone kan,
Saa prøver nu vor danske Venstremand
Ved en habil Reform, som gaar med Lodder,
At skaffe Jord til hver en jordløs Stodder,
Hvoraf der findes nok i Danmarks Land.
— Det var i Spillet et fornuftigt Lod dog,
Der faldt paa Venstres REGNAR HUSMANDSLODBROG!

Den stærke Skræder.

En Krønike.

(Frit efter Henrik Pontoppidan.)

Til Integade kom en Gang en Lappeskræder.

Han kunde lappe norske Bohêmer, livsglade Svenskere og Ovenud-Evropæere sammen paa en eneste rød Klud; og han kunde vende Foret ud af tyske Börnedragter, saa at Folk troede, at det var hans egne. Men saa var han sort og bredmundet og ikke meget større at se til end et usyret Knækkebrød.

Da han tilmed hed Georg og var fra det Land Ghetto i Halvasien, kan det ikke undre, at han blev Martyr. Der var slet Ingen, der vilde have ham til Professor; men allerbedst var den dejlige Digtergage, som alle Byens Skriverkarle nappedes om, ... og det var uheldigvis netop denne, den geschäftige Skræder aller heftigst begærede.

En Aften var der Vennemøde i Integade. Der blev trakteret med „Ilddrik" og afbrændt Protokoldskaal, og ud paa Natten begyndte nogle anløbne Karle at tale om sig selv og prale af deres Bedrifter, for det var de vant til.

„Jeg kan tage alle Landets Svin og Lus paa min Samvittighed!" sagde en Doktor, der skrev „Oplevelser". Hatt var det dannede Element.

„Er det Noget at grynte af?" sagde en „Krønike"-Skriver, der var heldt ned ad Hovedtrappen hos Gyldendal, men kravlet op ad Bagtrappen hos Philipsen. „Jeg kan gjøre Grin med Vorherre selv!"

„Ved Vogos! Er det det Hele?" vrinskede lille Bro'er Eedvard. „Du er en schtor Mand, lille Pontoppidan; men jeg er sch'gu schtørre. Jeg kan rende med en hel Sæk fuld af Theaterkommissionærer!"

„Og jeg kan rende med to Sække fulde af Hva'somhelst!" sagde Lappeskræderen stille. Han var nu altid saa beskeden og stilfærdig af sig.

Der blev Storskrig!

„Top!" skreg de Andre. „Kan Du gjøre det, saa kan Du ogsaa faa Statsunderstøttelse."

To Sække blev baarne midt ind paa Gulvet. Den ene blev fyldt med Skjønliteratur, aandfulde Noveller og herlige Digte; hvis Skræderen kunde løfte den Sæk, fik han Ret til at kalde sig Forfatter. Den anden blev fyldt med originale Afhandlinger, fordøjet Videnskabelighed og upartiske Domme; kunde han løfte den Sæk, fik han Ret til at kalde sig Videnskabsmand og Kritiker.

Saa skulde Georg løfte.

Han strøg Haaret fra Panden, for at Alle skulde se hans frie Tanke. Med den ene Fod sparkede han til Folkekirkens Salmebog og med den anden til Morallæren for at give sig Kræfter. Derefter anbragte han en Arm om hver Sæk, stemmede det venstre Knæ mod Gulvet og rakte Tunge ad Romantiken af lutter Anstrængelse, — som om han med et overmenneskeligt Ryk vilde løfte Sækkene fra Jorden.

Der gik et Gisp gjennem Salen.

„F. g. m. — storartet!" raabte Doktoren. Lille Bro'er Eedvard vred sig af Begejstring. „Saadan noget kan vi gjøre!" sagde han.

„Hold op! Hold op!" skreg Kvinderne, baade Amalie Skram og Erna Juel-Hansen. „Han sprænger sig selv af Genialitet!"

Men Sækkene rørte sig ikke af Stedet.

Da lod Georg, som om han blev forbitret, pressede Blodet til Hovedet, truede med knyttet Næve ad Normændene og Reaktionen og fik Lemmerne til at sittre. Det saa ud, som om han var fast bestemt paa hellere at tilhøre Historien som Martyr end at finde sig i, at Sækkene og Samfundet og Folkekirken og Landsthinget og Provisoriet og Fædrelanderiet og de ni Muser blev staaende.

Der gik en salig Gysning gjennem dem Alle.

„Hold op! — Du har jo ikke nok at leve af," raabte flere, endog blandt en Flok skikkelige Højremænd, der uforvarende var komne ind i Salen, og som nu stod og saa paa ham med

foldede Hænder og med Øjne saa store som Øllebrøds-Tallerkener!

Sækkene stod stadig lige urokkelige.

Men, da han tilsidst maatte opgive Forsøget og tavs og bleg vaklede hjem til sit literære Lappeskræderbord, lød der ingen Haanlatter; blødhjærnede af Beundring raabte Ilddrikkere og Øllebrødstallerkenslikkere mellem hverandre:

„Hvilken kolossal Styrke! — hvilken uhyrlig Begavelse! — Tænk, ... han var lige ved at blive baade Forfatter og Videnskabsmand og Kritiker!!“

Hans Ry blev saa stort, at han virkelig tilsidst selv troede paa sin egen Storhed og overalt optraadte som Selvhersker over alle smaa Sorte og den øvrige Verden. Og da man omsider bryggede et Bønskrift sammen af lutter Ilddrik og Øllebrød for at skaffe ham en Statsunderstøttelse, saa at han kunde vedblive at være Forfatter, Videnskabsmand og Kritiker, sparke til Salmebogen og Morallæren og række Tunge ad Samfundet og Romantiken, — saa var det i stolt Forvisning om, at han var det stærkeste og mest begavede Overmenneske, der duer i Norden!

Theaterkatten spinder.

Ty-y-s! En gammel Mis som jeg gaar altid paa Hosesokker, naar det er Operaen, der har Ordet — eller rettere sagt har Tonen, for Ordene kan man ikke forstaa meget af. Naar de Damer og Herrer ikke kan læse Publikum Texten, saa det kan høre den, hvorfor læser saa ikke Kritiken de Damer og Herrer Texten? Frederik Brun er dejlig som Sverkel, storartet som Lohengrin, men jeg skal aldrig være en ærlig Kat, om jeg nogensinde hører et Ord af, hvad han synger. Nordal kan man heller aldrig høre, men det har nu sin egen Grund. Han faar nemlig aldrig Lov til at optræde mere. Saadan en Velstand har vi paa Tenorer!

Vi fik saa da Fru Keller igjen som liden Kirsten. Ja hvorfor ikke? Fruen er stor som liden Kirsten, d. v. s. hun selv er liden, men hendes Stemme er stor. Frøken Rothe var større, men hendes Stemme er vist nok mindre. Hvem er saa størst?

Vi har faaet *I Stiftelsen* paa Repertoiret igjen. Det vil sige: nu er den *I Provinsen* og noget mere i Smag med Carl Møller end før. Nu er det desuden i fire Akter og minder altsaa ogsaa ved sin Langstrakthed om Carl Møller. Men ellers er det „i Stiftelsen“ op ad Dage. Der tales ikke højt i det Stykke, og der sker Ingenting i det Stykke, hvis man da kan kalde det et Stykke og ikke flere Stykker, for jeg synes, at det gaar saa temmelig i Stykker for Forfatteren. Desuden ender det ogsaa med et Dødsfald i sidste Akt. Der er blot den Forskjel, at det ikke er nogen af Stykkets Personer, der dør, men Stykket selv.

For Resten er det rigtig noget for mig. Der er ingen Ting, som kan støde og saare en anstændig Mis. Der er kun en Ting, jeg savner. Naar hele det øvrige Personale kommer til Middag paa Raadhuset, hvorfor kunde Forfatteren ikke ligesaa godt have sat en Kop Mælk af til mig? Jeg er vis paa, at han kunde godt have spundet det Motiv ud til en hel Akt, og naar man kan faa fem Akter ud af det, hvorfor skal man saa nøjes med de fire?

Maaske er det dog ikke værd, at jeg misunder mine Kolleger i Personalet de Herretter, de fik der. Det var vel ogsaa for at holde dem skadesløse, at Forfatteren havde inviteret dem til Sammenkomst hos Neiendam bagefter. Personalet kom ogsaa, men det var rigtignok ikke saa meget det kgl. Teaters som snarere det, i hvis Selskab Hr. Esmann til daglig slaar sine Volter. Jo, det er sandt — der var nok Olaf og Poul og Emma. De andre, som ikke kom, samledes ved et Glas Champagne efter den anden Opførelse. Det blev serveret i deres egen Foyer, saa det kunde de da ikke undgaa. Naar Bjerget ikke vil komme til Mahomed —! Men hvem mon Forfatteren samledes med efter den tredie Opførelse? Maaske med sig selv.

Tænk — vi har en Balletnyhed at opvise. Det er den, at Emil Hansens ny Balletdivertissement er bleven præsenteret for Chefen. Naar mon det bliver præsenteret for Publikum?

Ja — nu maa De undskylde — vi har „Elverhøj“ paa rød Plakat i Aften. Det har jeg ikke længe set, saa jeg maa ned paa min Plads. Nu gaar Tæppet!

Æskulaps Stedbørn.

Mens der er brave Folk, hvis Hjerte bløder,
Fordi en Morder skal gaa Kjødets Gang,
Er der mangen en ulykkelig Støder,
Som til lidt Sympathi har større Trang,
Som hverken giver Greven og Baronen
Eller Flottenheimer à la Probenreuter,
Men som driver Salvemagerprofessionen,
Og desformedelst kaldes Pharmacevter.

En Arbejdstid de har, hvis Længde trykker,
Og til Gjengjæld er Lønnen ikke stor;
Thi, skjønt saa mangen bitter Kalk de brygger,
Man ingen Mursvends Gage dem betror.
Den hele Dag de „Lægemidler“ laver,
Trods dem, hvor Eedevard en Doktorrolle har,
Og, er der noget galt med Smaafolks Maver,
Maa strax de gjøre Tjeneste som „Olle“-Fa'er.

Ja, vore Pharmacevter, de brave,
Langt mer end Georg Brandes har fortjent
Paa „Provisoriet“ en Hædersgave:
De rummer dog Provisortalent.
Men Principalerne, som tjener halve
Millioner, burde gi'e lidt mer om Aaret,
Saa det blev, om ikke til en Glædessalve,
I alt Fald dog til Balsam paa Saaret.

Volapyk?

— Kudittetattematte?!
— Næjekatte!

I Knibe.

Professor: Naa ja, Børsen! Det er rigtigt, men saa er der jo andre monumentale Bygninger her i Byen fra Kristian den Fjerdes Tid?
Examinanda: tier.
Prof.: Der er for Fxempel en Bygning, der har og har haft stor Betydning for Studenterne?
Exam.: Assistenshuset!

Tordenskjolds Overmand.

Vort Jødeland var altid rigt
Paa gjæve Pennehelte,
Som ansaa Tapperhed for Digt
Og skjalv, naar ret det gjældte;
Saadant om Eedevard blev spurgt,
Da han blev „mulet“ i en Port;
Skjønt Jødeland var ellers rigt
Paa tungerappe Helte.

Dog fremfor alle Ernst vi kan
Den uforsagte kalde;
Sit Børsorgan benytter han
Som visse Folk en Skralde.
Han viste sig saa djærv og bold
Imod den døde Tordenskjold,
At Jødeland i Hedenold
Knap ejed slige Helte.

Han stammer fra det Folk, som bær'
Et stort Organ for Lugten
Og med en Asenskæft især
Sin Fjende slog paa Flugten.
Desværre Samsons Kæmpekraft
Har lille Ernst nok aldrig haft,
Dog Asenskæft han bar til Sværd
Som andre Israels Helte.

Vort Makkabæer-Ideal
I Børsorganet søgte
Lig en moderne Oberst Stahl
At myre Heltens Rygte,
Saa stakkels Peter Tordenskjold
Blev distanceret mangefold
Af Folk, der staar i Tietgens Sold
Som noble Pressehelte.

Lig Tordenskjold har Ernst polisk
Sig viist i Integade
Som den, der solgte Zwiebelfisk
Til Venstres Hvidløgblade,
Og han har lært som Evropæer
Med døde Torsk at raabe her.
Vort Jødeblad var altid værd
At huse slige Helte.

—Til Tordenskjold blev Vessel døbt
Af *„Hvide Ørns“* Kanoner;
Men lille Ernst, som dog var støbt
Blandt Israels Børn og Cohner,
Fik for sit sjældne Mod fra „Cohn“
Til „Brandes“ adlet sin Person.
— Vort Jødeland er ellers rigt
Paa fler af den Slags Helte.

Ved Kaffen.

Fru Juliane Petersen: God Dag, søde Fru Schrøder — ja tusind Tak, en lille Kop, og De maa gjerne komme lidt rigelig med Sukker i, for nu bliver det jo saa billigt, naar Bojsen faar taget Tolden af det, saa man kan næsten faa det for ingen Ting, og jeg forsikrer ved Gud, at jeg er bleven helt venstre af Begejstring over det, for der kan man dog se, fra hvad Side det er, at man skal have Reformerne, og saa sagde jeg til Petersen, at han kom til at holde *Politiken*, for man burde dog vise sin Erkjendtlighed paa en eller anden Maade, men saa da vi faar Bladet, saa ser vi jo, at det er imod Bojsen, og maaske hele Forslaget slet ikke er kommen frem for en Reforms Skyld men bare for en Forms Skyld, men nu kan vi da glæde os, saa længe vi har det og se, om vi faar det, men nu maa jo Sukkergrossererne se at blive af med det, de har, inden de synker det, for saa er det jo ikke saa let at faa det op igjen, og saadan havde vi forleden Besøg af en af Petersens Venner, der gjør i Sukker, og han tænkte allerede paa at udsælge sit Restlager som beskadiget af Ild, Røg og Vand ved Toldbodbranden, og Frits Grønbæk tilbød strax at kjøbe et større Parti med Vand i, hvis han kunde faa sat lidt Kognak til. Og siden vi taler om Sukker, saa skulde De virkelig gaa ud og se paa Stærkodder med Sætti, for tænk paa alle de Penge, De sparer, saa De kan jo nok faa Raad, og jeg forsikrer for, at jeg græd, som jeg var riset der, hvor Adolf Jensen begaar Selvmord i Gravkapellet, som Riis-Knudsen ogsaa har lagt sig efter ligesom det kongelige, og jeg vil jo for Resten nok indrømme, at Stykket selv knap er saa kjønt som Skjærgaarden paa Kasino, hvor Skurken bliver omvendt, men de faar jo dog hinanden begge Steder, og det er jo da det vigtigste, men hvis De vil more Dem, saa skulde De gaa ud i Spejlkabinettet i Panoptikon, hvor man paa en Gang kan se hele Snese af Spejlkabinetsbilleder af sig selv, og hvis Kammerherren kom derud, saa kunde han rigtignok opføre »Ser Jer i Spejl«, for jeg forsikrer for, at man bliver helt tosset i Hovedet af det, selv om Ens Hjernekiste er aldrig saa godt i Orden, som jeg jo nok tør sige, at min er, men jeg gik formelig som paa Æg af Skræk for at støde imod, og Frits Grønbæk sagde, at saa maatte det da i alt Fald være Spejlæg, og det er jo alligevel morsomt at se sig selv bagfra i et Nakkespejl, der er saa stort, at det er et helt Agterspejl, men hvem der ikke var saa glad, det var Petersen, for jeg opdagede jo ved samme Lejlighed, at min Vinterkaabe var saadan, at jeg umulig kan gaa med den Sæsonen ud, og derfor skal jeg nu hen og have mig en ny. Og veed De hvad, synes De ikke, jeg skulde tage en Plydses med Dyveke-Krave? De er jo nok lidt dyre, men jeg synes, Petersen maa have Raad til det nu paa Grund af Sukkeret. Skulde De have Lyst til at komme op og se paa den, naar jeg faar den kjøbt, saa er De velkommen. Farvel, søde Fru Schrøder, og Tak for Kaffe.

Endelig!

Efter et ganske bestemt Forlydende har den »liberale Vælgerforening« fundet en herlig Plads til at holde sine Grundlovsfester paa. Foreningen tænker nemlig til det Brug at laane »Spejlkabinettet« i Kjøbenhavns Panoptikon, hvor den med stor Lethed kan tage sig ud som en »uoverskuelig Mængde«, uden at den behøver at laane hos Socialisterne.

Foraarsgrønt.

Kere Bob;

Nu begjynner den igen aa knive hernere for di smaa. Arond Jacobsen har nemli faaed mei aa en hel Mængte andre frisinnige Drænge te aa endge en Andmodneng te Kultuskmenisteren, om a Arond maa faa en Hædersgave a Stadskassen, fordig vis han hade vellet bestille noed aa lat vær mæ aa sidte Problæmer onner Debadt imellem vos, saa hade han kundet tjene saa mange Karegterpenger, at han maveli hade kundet vaaren baade Cohen- aa Børne-Forsørrer; imens han nu kuns har en tom Sparebøsse, som hans goe Venner nog vel igge mere spødte i, saa a han maa se Fremtiden i Møde mæ Bekømring, va der er meied slemt, fordig Nutiden æ allereje sulted ijæl for længe siden. Aa i Frikvaterene fek je osse none Engdioter a Højredrænge te aa skræve unner paa Andmodnengen, skønt der va een a dem, som sae; man sku hellere ta aa sidte Bækken forandt Kærgen i Krystalgaden, for om de osse va forbut i Mose Lov aa spise Flæsk, saa va de dov egge forbut der aa leve a Øllebrø me Fløde. Men nu har Arond loved vos, a ves han faar Pengerne, saa ve han gøre et stort Gille for hele Kladsen aa tragtere mæ Lakrigsrod aa varme Jødekaver, ves han igge faar dem, saa har han foreslaet mei a gaa i Kumpani mæ han paa en Turne lissom Drakmand aa Sjandof aa holle Oblæsninger i Provenserne a vores Stillebøjer, va han nog tror, ve ge et klægelit Ujbydte, aa de æ jo de, som de kommer and paa hær i Lived, for ka vi egge allesammel komme te Fadet, saa ka vi dov i det menste komme te aa gaa om mæ Talærkningen, aa der æ altid noen ıngdiotiske aa foredte Storborjere, som æ liberale nog te aa ligge paa Tallærkningen, naar vi Opposidtionsfolk gaar rundt mæ den. Naar vi nu bare ku faa fri fra Skollen saalænge! men de ve den væmelie Hr. Knobstrub egge vide noet a, saa vi stoller nu kons paa, a Magistradten vel gaa eng paa a ægsprobiere Skollen aa lae en rive ner for a engredte en Lejeplas i Steden for te di slagkels forfulte Tolaarsdrænge. Aa imens de staar paa, stegger saa jeg aa Arond a te Aarhus aa skommer Fløjen lissom Siandof aa Drakmand.

Din hengivendes

Einar Jørrensen.

P. Skr.

De er sant, je ska hiise aa spere fra Arond, om du igge kunne sende en Forlægker te han, som velle skaffe dandsk Aansliv Engang i Norre ve a forlægke en Bov, han skrever paa, som æ næsten lissaa fuld a uvardie Ord som Fru Malle Skrams siste Fortæling, saa han tror nog, a den ve bie en regti Forlægkerbisken.

Mod al Slags Brøst!

Saa! — Gjemt og glemt er nu Pasteur!
Lad kun hans Hunde bide!
Nu har en Koch sat ny Kulør
Paa Suppen, maa De vide.
Han drabelig i Kamp mod Svind-
Og Brystsot løste Gaaden:
Man sprøjter blot no'et Andet ind
I Lymfen, — det er Maaden.

Har, for Exempel, Chresten lidt
Af kronisk Dannevirke
I Brystet, skal man ganske blidt
Ved Mandens Knaphul lirke;
Naar saa i Lymfen ned et Gram
Ministergage dratter, —
Strax skifter Dannevirket Ham,
Og Berg bli'er Selvbeskatter!

Naar Drachmann jager vildt af Sted
Og maa »forskrevet« svinge
Ind i de smaa Kanaler med
En vældig arret Bringe,
Saa sprøjt ham ind — mens bitter Kval
Hans Digterbringe lider —
Et Honorar fra Gyldendal
Og Blæk til tusind Sider!

Naar »Dagmars« Riis har Alt probert,
Og ingen Ting vil passe,
Kan han faa Svindsot strax kurert
I sin Theaterksse;
Han i Berlin har lært hvordan:
Han kun paa Pengen letter,
Og hele Kassen sprøjter han
Saa fuld af — Fribilletter.

Ja, gid til Gavn for Publikum
Hr. Koch nu vilde lave
Et Kyst-Bryst-Sanatorium
Et Sted i Danas Have!
Strax Liget Herman ryster sig
Og rør' Reklamens Skralder,
Mens ung og glad han bryster sig
Som Portner i dets Haller!

Tænk, — hvilke Kræfter vi saa faar!
Saagar, hvis man er heldig,
Kan Henning Jensen styrkes, naar
Hans Tro bli'er for brøst-fældig.
Men allermest af Alt vil dog
Det gavne Sanatoriet,
Naar Georg styrker Lymfen og
Faar Bryst af Provisoriet!

Frisk fra Fadet.

At BOJSEN til Forhandling indbyder paa en Bajer,
Vil ikke rigtig finde for HØRUPs Øjne Naade;
Thi saa har FREDE vundet i Konkurrencen Sejer
Og er jo altsaa kommen »til Fadet« paa en Maade.

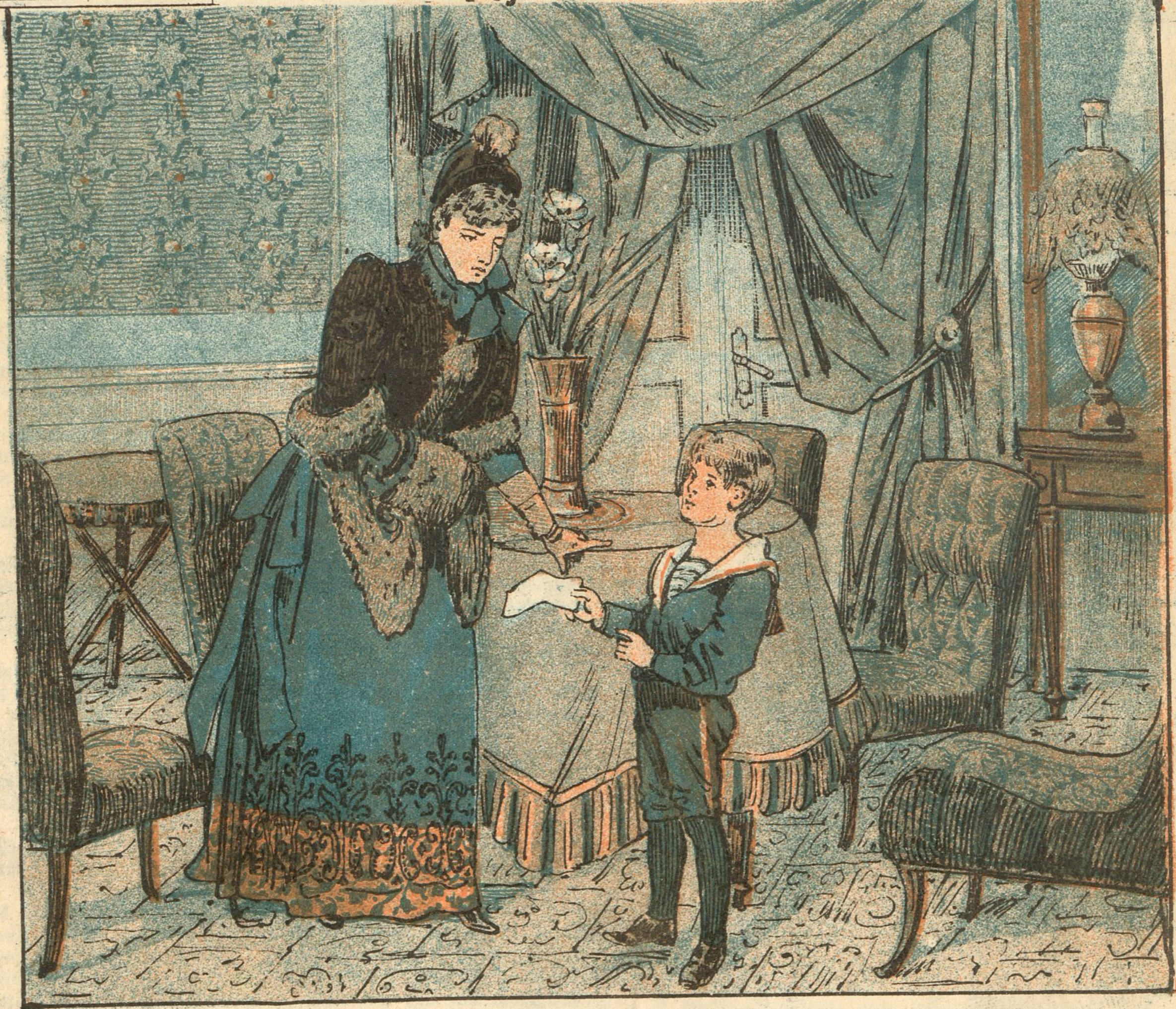
PUNCH udgaar hver Torsdag. Pris 2 Kroner Kvartalet. (Enkelte Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle kongl Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor, Kjøbenhavn, Kronprinsessegade 34.
Mapper og Pragtbind til Bladet: 2 Kr.

Redigeret af Angelo Haase, udgivet af og trykt hos C. Simonsen i Kjøbenhavn.

1890. Torsdagen den 13. November. Nr. 46.

PUNCH.

Fejl Adresse.

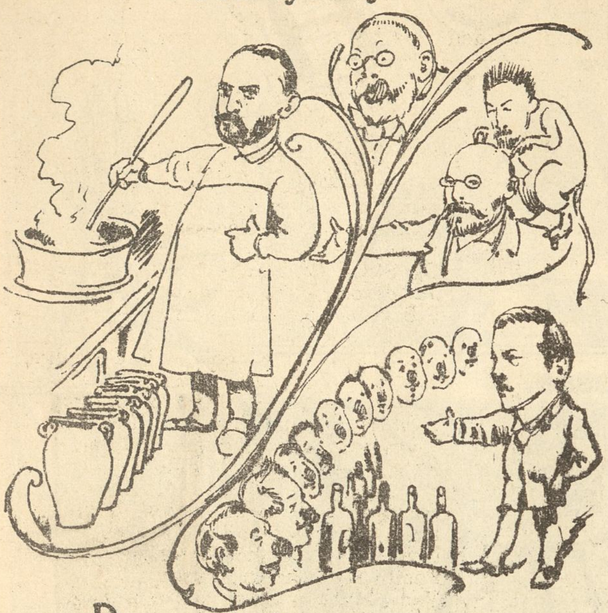

— Har Doktoren saa været her, mit Lam, mens jeg var ude?!

— Ja, Mo'er! Og han følte mig paa Armen, og jeg maatte række Tunge ad ham, og han rystede paa Hovedet og sagde, det var mærkeligt, og skrev noget paa det Papir og sagde, han kom maaske igjen i Morgen.

— Aa Herre Gud! Det er jo slet ikke Dig, der er daarlig, det er jo lille Broder!

Fra Syltetøjhuset.

»Det stakkels Venstres tornestrøede
Livsbane har kun Sorg og Møde!
Dets sure Liv vi maa forsøde!«
Saa tænkte nylig FREDE BOI-
SEN i den Tro, at Sorgen slukker
Man allerbedst med toldfrit Sukker,
Saa Folkets Sylteglas og Krukker
Faar Overflod af Syltetøj.

Saa stod han i vort Folkekammer
Frem med sit Raad mod Folkets Jammer,
Som til Forhandling svært opflammer
Den moderate danske Fløj;
Og, hvad saa BERG end har paa Bunden
Af Hjertet, maa han dog i Grunden
Begejstret slikke sig om Munden
Ved Tanken om sit Syltetøj.

— Men visse søde Venstresjæle
Mod FREDE løfted' deres Mæle
For hans Forhandlingsplan at kvæle,
Og deraf kom der stort Halløj.
Selv HØRUPs Gruppe helst vil snylte
Sig til den hele Sag at sylte,
Trods alt det Hensyn, som man skyldte
Det gode danske Syltetøj.

Og i det Folkething, der ejer
En saadan Skat som FREDRIK BAJER,
Er Dønningen, naar det sig drejer
Om Skat paa Bajer, altid høj.
Man svang Veltalenhedens Køller
Til Værn for Arbedsmandens »Øller«,
Ja, somme gav Parti som Bøller,
Trods FREDEs danske Syltetøj.

I mangt et Folkeblad en Spalte
Bevidne vil med Taarer salte,
At BJØRNBAKs Hovedhaar blev talte
Af FOGTMANN i Debattens Støj,
At selv CLAUS BERNTSEN Texten læser
De demokratiske Gefjæser,
Hvis Kjendetegn var røde Næser,
Dog knap paa Grund af Syltetøj.

Vel har man ikke naaet Finalen
Og set, hvem der fik flest paa Halen,
Mens hver Reform, trods Venstres Talen
Og Væven bliver Lamperøg,
Kun skummer Venstres sukkersøde
Forhandlingsløfter næppe Fløde,
Naar man dets Forslag snart kan møde
Paa Hylden sat som — Syltetøj.

Offentlig Brevvexling.

Til den dyd-zierede og velvise Magistrat udi Haffnia.

Efterdi Undertegnede med stor Sorrig og Drøvelse haver fornummet, at der udi den velvise Magistrat skal have været under Overveyelse at skille sig af med Bistrup og som en Følge heraf med de deraf flydende Bistrups Middage, alt sammen forat Kommunen kand indskrenke sine Udgifter, saa skal jeg, der ikke kand ansee saadant, uden at Haarene rejser sig paa mit Hoved, idet jeg eftertænker hvilket Skaar udi den høyvise Magistrats Reputation deraf vil fremkomme, i dybeste Ærbødighed tillade mig at fremføre et Projekt, hvorved det kand forhindres, at Stadens Magistrat bliver mere indskrenket, end den alt udi Forveyen siunes at være.

Mit Promemoria gaaer ud paa, at Staden overdrager mig Pladsen som Ober-Kontrollør ved Slagterierne paa Kvægtorvet, til hvilken Post jeg uden at rose mig selv besidder adskillige Qvalificationer, som man nu til Dags gemenligen ikke pleyer at finde forenede udi een og samme Persón.

Pro primo vil jeg nemlig obligere mig til at stemple alle de Kreature, der haves udi Haffnia, med Merket „uskikket til Menneskeføde."

Pro secundo vil jeg iligemaade paatage mig at skaffe Kommunens Hospitaler en saa stor Søgning af Patienter, besynderlig saadanne, som lide af Tuberkulose, at Magistraten kand have samme Fortieneste paa sine Hospitaler som paa sine Gasværker, og

pro tertio skal det ydermere være mig en stor Fornøyelse og Plaisir een Gang om Aaret at stikke de høyvise Fædre en ugemeen feed Steg til Skovudvisningsfesten.

Som Løn betinger jeg mig kun Eneret til at forhandle de Creature, der af mig blive stemplede som cassable, idet jeg dog forud obligerer mig til at lade dem gaa i Gødtfolk for Magistratenrøverkjøb. I Haab om, at den høy- og velvise Magistrat vil tage mit Andragende udi gunstigste Betænkning forbliver jeg med Hilsen og Salutem.

Deres allerunderdanigste

Jesper Oldfux

Oldermand for Stadens vel meriterede
Pudsenmagerlaug.

Lyve-Saga

om Normanner-Togtet til Danmark.

Martinius Bjørnson hed en stor Mand af norsk-norsk Normands-Æt, og var han af dem, som Frasagn spurgtes viden om, og havde han og selv mælt mange slige og lagt skjønne Kvæder. Thi samme Bjørnson var endda en Skjald.

Alexander Kielland hed en mindre Mand. Og spurgtes der dog ogsaa om ham Frasagn. Thi var ogsaa han en liden Skjald, om end saare stor af Krop.

Jakob Hegel hedder en dansk Mand. Og er samme Jakob storartet. Og kom norske Mænd til Danmark, da forlagde han deres Sager. Thi Normændene selv kunde ikke forlægge noget, undtagen deres Residens, som de gjerne forlagde til Udlandet. Thi i Norge var der i hine Tider ikke godt at være, formedelst nogle Skovgangsmænd, Bohêmerne, som hærgede paa Kysterne og voldte stor Ufred i Landet. Men, naar Normændene kom til Danmark, da vandt de Guld og grønne Skove.

Men var alt dette ikke nok. Thi foruden at være Skjalde, vare de tilmed store Stridsmænd og vældige Kæmper. Foresatte de sig da at øve Strandhug i Danmark, og er det om dette Togt, at Sagaen mæles.

Tordenskjold hedte en Helt, som ingensinde gaar ud af Sagaen, selv han er død, fordi at han var hugprud og djærv, modig og stærk. Og havde han været Dannerkongen tro og huld. Men dette led Normændene ikke. Thi de mente, det var under en Normands Værdighed at tjene Dannerkonger. Og skvat de derfor op i Sinne. Og han Kielland lagde for og mente, danske Mænd skulde ej have Lov at fejre Mindet om nogen Trondhjemmer. Danske Mænd burde nemlig ikke have Lov at være danske. Normænd skulde de være alle i Hop.

Forslog dog dette kun lidet. Danske Mænd vare sejge og bar Vaaben igjen paa Normanden. Og havde denne end lagt det ganske Sverig for sin Fod, blev han dog klemt mellem Skjolde og ynkeligen undlivet. Svor da hin store Bjørnson grueligen at ville hævne sin Landsmands Fald og at fare frem med Ild og Sværd mod Danmarks Rige. Thi stævnede han da i Leding og for frem, som nu skal berettes.

Bajer hin Fredegode hed en Bryde, som havde faret viden om Lande og været til Fredskongres baade her og der og tilmed i England. Thi kaldte de ham hin Kongresselige eller hin store Fredsens. Til denne Mand kom nu den store Bjørnson og bad om Fred og Husly. Og blev han modtagen med stort Gjæstevenskab og bænket i Højsædet sammen med Octavius Hans's Søn. Og var dette stor Hæder, fordi samme Octavius var en af Folkets Lovsigemænd.

Gik nu Bjørnson og han Bajer i Forbund med hinanden og rustede sig fredelig til Leding mod Dannerfolket. Men der det spurgtes, da fylkede sig Mange og droge i store Flokke til Valen, saa der blev udsolgt Hus. Thi han Bjørnson var saare frygtet fra den Tid, han hærgede Landet med Sædelighed og bragte meget dansk Guld eller Danegjæld hjem til gamle Norrje. Og holdt han den Tid paa Giftermaal, men foretrak nu Voldgiftermaal. Og slog han da et vældigt Slag for Freden. Og han var vant til at slaa, men navnlig til at slaa om. Hvilket han havde gjort flere Gange. Thi før havde han lagt Draper til Fædrelandets Pris og kvad han nu om det Nidviser.

Slog han da et Slag saa stort for Fredens Skyld. Og vare end Modstanderne mange, saa kunde de dog ikke magte ham ene Mand. Stort var Mandefaldet ej, men meget Guld blev dog vundet. Og var det ogsaa derfor, at den hele Lyve-Saga blev lagt.

Luxus eller Nødvendighed?

Om Nécessairer er nødvendige —
Vi mene Varme-Nécessairer —
Hvad eller de er helt elendige
Og Skyld for mange Mord de bærer? —
Ja, derom just i denne Tid
I Bladene der føres Strid.

Naar Talen kom paa det Nødvendige,
Saa vide vi fra Arilds Tider,
Blev Menneskenes Børn ubændige;
Hint Spørgsmaal ud i Sandet glider.
Thi, hvad der er nødvendigt her,
Kan volde Sorg og Skade der.

Som nu med Varme-Nécessaire'ne,
Er det nødvendigt for Agenten,
Naar han skal leve som ernærende
Familiefader af Procenten
Ved Salget, først at faa dem solgt,
Naar Vejret bliver raat og koldt.

Men den ulykkeligt sig Varmende
Tilraabe Lægerne et *„Cave!"*
Og føje til: Ih, Du Forbarmende!
Vil Luften De til Kulos lave
I eget Hjem til Sot og Sorg? —
Vaas! si'er Agenten Rothenborg.

Saaledes opstaa Kollisionerne.
At være eller ikke være!
Forstaas forskjelligt af Personerne
Med Hensyn til det Nécessaire.
Det vækker snart den værste Storm,
Naar Talen er om Toldreform.

Hvad eller Talen er om Skatterne
Paa Øl og Sukker til Exempel,
Saa hører strax man af Debatterne
I vore Vismænds Musatempel,
Dass Niemand weiss trotz Weisheit, was
Und welches ist *necessitas*?

De meget daarlig sammenkittede
Oppositionspartier ser man
Som vilde Faareflokke splittede,
Og i sit stille Sind saa ler man,
Især naar Hage gjør Halloj
Med Rasmus Clausens Syltetøj.

Om bayersk Øl er en Nødvendighed,
En tvingende, for dem, der tørste,
Om Skatten Skænk er eller Skændighed,
Se, derom skændes for det Første!
Hvad angaar: Ingen Sukkerskat!
Saa gaar det noget mere glat.

For Resultatet er det Farlige
Ved Sagen just, at man nu strider
Om dette evig Ubesvarlige,
Om hvilket der til alle Tider
Vil blive kæmpet: *„Qu'est que c'est,
Que la dure necessité?"*

Delvis Benaadning.

Lærerinden: Saa kan I nu til næste Gang skrive mig i Stil »To Timer i Storm paa Havet«.
Kor: Aa, Frøken Jensen, det er altfor svært!!
Lærerinden: Ja, ja da, Børn! Saa kan I ogsaa slippe med »En Time«!

En dansk Kongofarer.

— Men saa har De altsaa været mellem disse Menneskeædere?
— Det er lige, hvad jeg har!
— Hvordan var dog de Mennesker? Hvad syntes De nu om dem?
— Det var rigtig vakre Folk, man daarlig kunde slippe fra! De vilde endelig beholde os til Middag!

Farende Svende.

(Løse Blade af en Vandrebog).

Holger Drachmann med sin Skamdrup
Paa Tournèe tilsammen drog,
Og fra Thisted ned til Vamdrup
Folk i Øjesyn dem tog;
Thi de lod sig villigt se,
Notabene, mod Entrè.

Og de lod sig ikke skræmme
Af, at Folk sig fandt paa Tryk
Skuffet slemt af Drachmanns Stemme,
Som de fandt var lovlig tyk,
Mens om Schandorff blev forkyndt:
Hans Organ er lidt for tyndt.

Men de tvende Dannerskjalde
Fulgtes ad i tykt og tyndt
Og lod deres Stemmer gjalde,
Hvor der bare vanked' Mønt;
Der de glad paa Karper bød,
Som de tørre Jyder nød.

Ja, de lod sig fromt forsone
Med Kritik af Stemmens Brøst;
Naar Kronjyden gav sin Krone,
Fandt endogsaa Schandorff Trøst,
Thi paa den Tournèe Respekt
Vandt hans Sjællandsdialekt.

Men, da der kom Bøn fra Vardè
Om en Smule Gjæstespil,
Idealets Talsmænd svarte:
»Rejs ad Hede-Egnen til!
I kan os ej Garanti
For halvandet Hundred gi'e!«

De fik hverken Drachmann eller
Doktor Schandorff her at se,
Saa de fik alligeveller
Skuffelsen af den Tournèe;
De har heller ej, min Tro,
Rigtig Pris sat paa de To.

Fra Tordenskjoldsgade.

Den norske Normand Alexander Kielland er edende sint, fordi de Danske har været anmassende nok til at holde Mindefest for Normanden Peter Tordenskjold i Holmens Kirke. Hvad han egentlig vilde have sagt, hvis de Danske ikke havde fejret nogen Mindefest for Søhelten, kan man naturligvis ikke vide, men løjerligt er det, at hverken han eller Bjørnson nogen Sinde har gjort Vrøvl, naar de „Danske" har holdt Fester til Ære for disse to Normænd.

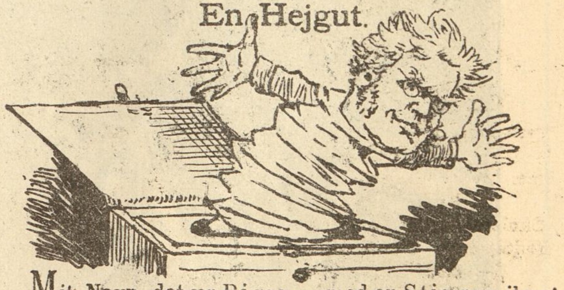
* * *

Ved samme Lejlighed oplyste Hr. Kielland, at Tordenskjold brød sig Fanden om Kong Frederik den Fjerde. Kongen var for ham kun Rhederen, der forsynede ham med de nødvendige Fartøjer til at passe sin Livsopgave, at slaa løs paa de storsnudede Svenskere. Hvorfor lader han ikke hellere Tordenskjold betragte Kong Frederik som en Forlægger, der hjalp ham at holde sin „Forretning" oven Vande? Det laa dog en Del nærmere for en Literat, der uden dansk Bistand næppe havde kunnet holde den gaaende paa Pumperne ret længe.

* * *

Endelig spørger Hr. Kielland, hvad Svenskhaderen Tordenskjold vilde have sagt, hvis han havde set, at den svenske Gesandt repræsenterede Norge ved denne Lejlighed. Desværre glemte han at spørge sig selv om, hvad Tordenskjold havde sagt, hvis han havde læst Kiellands Piece om Forsvarssagen, hvor han haaner baade Danmarks og Norges Forsvarsbestræbelser. Bilder han sig maaske ind, at Tordenskjold havde taget Hyre under et saa „rent" Flag?

En Hejgut.

Mit Navn, det ær Bjørn — med en Stjærne ibag!
Det vet jo hvær Gut ok Budeje;
Ok jej ær, — hakke mit norske Flag! —
Den størs!e Mand paa Guds Veje.
Jej riter min Kæphest ok syngende gaar
Højt over de høje Fjælder;
Kahænde Du ikke min Sang forstaar,
Men det gør jej ikke heller!

Jej Uroen ær i det norske Ur!
Som Stor-Bavnens osende Fakkel
Jej drejer min Lire ok hyler i Lur
Ok gør et forfærlig Spetakel;
Men jej ær saa rent ubegripelig stor,
At, før de til Jorden daler,
Kan ganske paa æjen Haand mine Ord
Gaa hen ok — skifte Signaler!

Ulykkelig den, der maa holde sin Kæft!
Det hænder saa visst ikke mej, du.
Hvad ær Idealet? — Det ær en Geschäft
Til Bruk for en Bjørn! — Det sa jej, du!
Min Lire jej drejer; ok har saa blott
I Bulder ok Damp til Halsen
Paa Kassen jej git, ok *i* Kassen jej faat —
Saa skifter bare jej Valsen!

Se, først var der Sanhedskravets Problem.
Hu hej! det ku ryke ok smælde!
Men Fan staa i hele det ny System,
Saa hurtig det døde av Ælde!
Naa, — nix verknoten, med Hanske paa
Jej renvasked Mand ok Kvinde;
Men Gu' rev man Hansken av, da man saa
Min bare Næve derinde!

Ok saa slok jej alle Prester ihjæl;
De krøp, naar jej slog paa Sliren;
Men jej lod dem løpe likevæl,
For nu har jej Nyt paa Liren:
De Mensker, Vorherre har skapt, ær Jux,
Kun Karikaturer ok Bengler!
Men jej skaber om dem, gør jej, — ok flux
De blir fredsalige Engler.

Jo, jo! Jej kan sige de Danske Besked,
Naar av deres Forter de kryr sig!
Fra Gjedser til Spitzbergen alt ska bli Fred, —
Saa længe som Svenskerne dyr sig.
Ok spørger saa Folkene slet ikke mej,
Naar de tænder Krigens Lunte,
Saa skal jej Fan hakke mej! vise dem, jej — —
Kan file en ny Melodunte!

Madsen og Lassen.

— Ih, der har vi jo Madsen! Go' Dag, Madsen.

— Da', Laschen! Sikke Tider, — he? Inte-Aktier svævende, Omschætning flov, Hvidløg noteres lavere.

— Hva' er **den** a'? Da vi sidst saas, talte Du Hermansk, men nu synes jeg Du taler Børskursorisk?

— Er Du meschugge, Lassen! — det er jo ojropæischk. Skulde jeg ikke tale ojropæischk? — **Mine**, min Ferschtefødte, er jo ble'en ojropæischk ferlovet.

— Naa! Har hun nu faaet en ny igjen?

— Go' Forretning, — hi, hi! Fem Aars Kontrakt med Gjenschtanden, tre Maaneders Opschigelse.

— Hvem er da Gjenstanden?

— Gebrüder Cohen, . . . Verdensborgere i Nordensch Hovedstad Hamburg.

— Ih, du glade Logos, kan hun nu ikke længer nøjes med En?

— Na, . . . er de Tre, eller er de En? — Er de tre Schnit af samme Hvidløg, eller er de det ikke?

— Hvad gjør de da i?

— I Øllebrød. Højremænd har Leverancen. Men Fløden skummer Gebryderne schgu selv!

— Bare Fløden ikke løber sammen, Madsen.

— Na, — vi bevarer Skindet, Laschen. Er der ingen Handel ad Hovedtrappen, kjender vi »Adressen« til Bagtrappen. — Det er uhyrlig Grin!

— Jeg kan nok mærke, at det er en af de smaa Sorte, der har stukket dig. Men at Du vilde gaa ind i Gebrüder-Firmaet, — det ha'de jeg li'egodt ikke troet om dig, Madsen.

— Ach wai! Du taler som en Kehmech, Lassen! Schkal vi fordomsfri Borgere ikke beundre Begavelschen? Er det ikke die Gebrüder Cohen, der schtyrer det Hele i dette elendige Land? — He? Der er nu for det Første Numer Et. . . .

— Hva'? har Du numereret die Gebrüder Cohen?

— Gottes Schegen, det er man jo nødt til. Kan man ellers kjende Forschkjel paa dem? — Altschaa: Numer Et. Schtaarartet Geni! Overmenneskelig Forretning i Børne-Artikler. Men hva' kan det nytte? — Fattig Mand! Schtaar kun for 6,600 Kraaner i Schkattebogen. Kan man gjøre Resches med et helt Samfund for 6,600 Kraaner?

— Næ, det kan jo aldrig betale sig at gjøre Grin med Samfundet, naar man ikke kan leve a' et. Men vi kan jo ta'e og gi'e ham Kristiansborg Slot at bo i?

— Mageschløs Ide! — Det skal jeg pr. strax schkrive en Adresse om. — Schaa er der Numer To. Kollosalt Geni! Har hele den danschke Kaamedie i Kommission. Drejer Halsen om paa Schtærkodder i Dagmar, men schitter geschwindig Halsen paa igjen, li'saa saare Schjæfen vil spilie Macbeth og **Riis** v'l spille hansches »Ferlovelse«. — Er det Vrøvl?

— Ja, Gu er **det** Vrøvl!

— Neh, — det er Ovenuds-Begavelsche, den eneschte Kritik, der duer i Norden! — Schaa er der Numer Tre. Han er Schpædekalven i Familien, for det er ham, der maa schpæde Blæk til, naar ingen andre vil ha'e Gebrüdernes Artikler. Uschtyrligt Geni! Han kan den Onde lyne i Tordenskjold, saa alle vorresches Smaadrenge i Badschtuestræde pifter i Fingrene af Fernajelse. Na, — og lurer man ham saa Geschäften a' og schier: Børsen eller Livet, — saa schvarer han bare »Tit Titgen!« og gjør en Ondskyldning. Er det børslistig? — he?

— Ja, men naar nu den store Bro'er vælter hele Samfundet, og den lille Bro'er vælter Theatret, og den mindste Bro'er vælter Børsen, — hvad i Alverden skal Mine saa ha'e at gifte sig paa?

— De faar jo Penger for deresches Ulejlighed, — Schtats-Penger, Børsch-Penger, mange Penger! Hvordan schkulde vores usle Land kunne klare sig uden die Gebrüder Cohen? Har vi ikke født dem og klædt dem, lige fra de vandrede ind i voresches flade Land paa deresches flade Fødder? Har vi ikke gi'et dem deresches usyrede Brød og deresches Levebrød og deresches pæne Bestillinger? — Na, hvor kan de saa Andet end schpytte paa vos og grine a' vos? — Er man Geschäftsmand, eller er man det ikke? — Hvad' schi'er Du, Lassen?

— Hva' jeg si'er? — Jeg si'er bare: **Maa vi være her?**

Af Bjørnsons Signalbog.

Motto: Forandring fryder.

Pag. 1859.
— — Hvor en Hær drog frem,
Tordenskjold langs Kysten lynte,
Saa den lystes hjem.

Pag. 1860.
Vessel og de norske Gutter
Paa den lille sorte Kutter
Fik den svenske Flagfregat
Jaget over Kattegat.

Pag. 1890.
Tordenskjold var en Varulv og en raa Slagsbroder.

Hermed følger et **illustreret Annonce-Tillæg.**

Forsvarsbevægelse.

Kostumebal. — Galopade.

PUNCH *invenit.* PUNCH *delineavit.*

— Saa, nu vender vi, Madam Bellona!

PUNCH udgaar hver Torsdag. Pris 2. Kroner Kvartalet. (Enkelte Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle kongl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor, Kjøbenhavn, Kronprinsessegade 34.

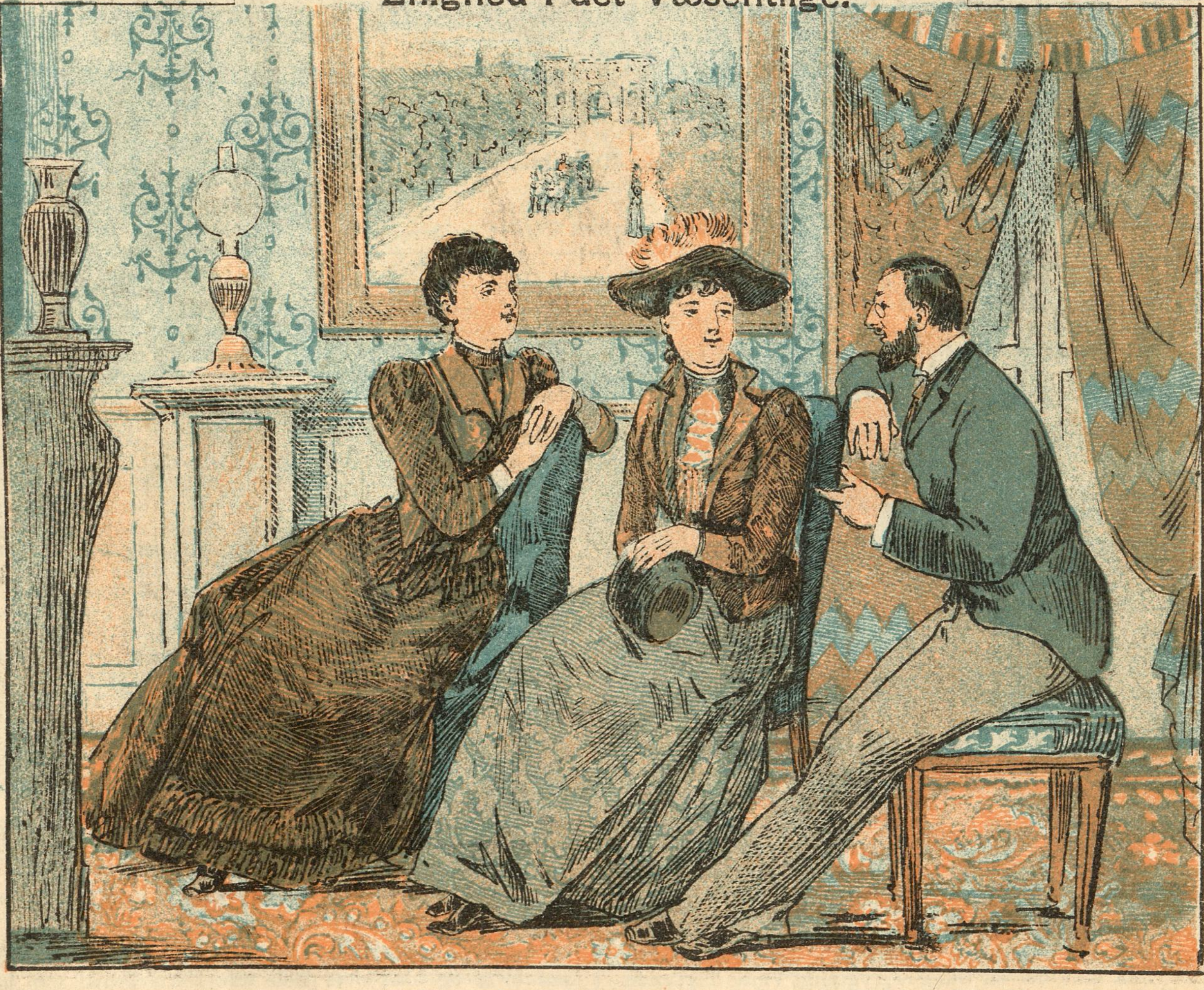
Mapper og Pragtbind til Bladet: 2. Kr.

Redigeret af Angelo Haase, udgivet af og trykt hos C. Simonsen i Kjøbenhavn.

1890. Torsdagen den 20. November. Nr. 47.

PUNCH.

Enighed i det Væsentlige.

Den galante Mand: Det er virkelig en Guds Lykke, at jeg ikke har truffet Frøken Jensen, før jeg blev gift med Dig, min Ven!
Hans Hustru: Ja, lille Mand, det er sandelig en Guds Lykke — for Frøken Jensen!

Forhandlingspolitik.

Hvad skal Poppedrengen ha'e? —
Ja; Poppe skal ha'e Sukker!
Siger Frede Bojsen, ja
Og Rasmus Clausen lukker
Op for Sukkerdaasen og —
Han skulde dø i Synden! —
Naar han aabner Sukkerlaag,
Men sætter Tap for Tønden.

Der blev ogsaa stor Staahej
Iblandt de vise Fædre.
Berg og Hørup tog paa Vej,
Mens de hinanden hædre.
Peter Holm han siger Nej!
Aldeles som han plejer;
Tauber hvisker sagte: Jeg
Vil ha'e en billig Bajer.

Bluhme er nu ikke væk;
Det synes, som han vilde
Ha'e i Pose og i Sæk —
Ja, det var ej saa ilde!
Bing er en mærkværdig Fyr,
Han føler, kan ej fejle,
Sig nok som et lille Dyr
Imellem tvende Negle.

Bælumfolk vil Sukker frit,
Mens hver en Kjøbenhavner
Siger til Hr. Bing: Aa! Sk . . .
Med det, naar Øl vi savner!
Bing med Hørup næsten brød,
Ja, Stillingen var kritisk!
Bing er nu saa sukkersød,
Men Hørup er — politisk.

Pingel, denne Don Quichote
Og løjerlige „Zwiebel“,
Er i baade Stort og Smaat,
Vort Things „*enfant terrible*“.

Som solid Arbejderven
Gjør Peter Holm han muggen,
Da han kalder Haandvækssvend-
en græsselig fordrukken.

Ud fra denne Theori
En Ølskat han godkjender.
Haandvækssvenden si'er: Gud fri
Mig dog for mine Venner!
Berntsen er nu nok saa snild
Med aldrende Fadæser,
Naar han Bukke skjælne vil
Fra Faar paa — røde Næser.

Ret en løjerlig Debat,
Hvor Facit er en Gaade!
Man tog fat ved Dag og Nat,
Men hvad var det, man naaede?
„Venstres“ skjøre Sammenhold
Kan let i Luften ryge:
Tænk, om denne lede Trold
Fik chronisk Sukkersyge!

Der tilsidst blev sagt Godnat!
Alt under Høgsbros Klemten,
Og et Udvalg ned blev sat,
Bestaaende af Femten.
Men rundt i Landet Strid og Støj
Nu frem blandt Frænder dukker
Om Havelodder, Syltetøj
Og bajersk Øl og Sukker.

Digteren paa Ærten.

Frit efter H. C. Andersen.

Der var en Gang en Forlægger; han vilde have sig en Nordmand i Kost, men det skulde være en rigtig Nordmand, — en, der kunde vælte alle Jordens Soldater over Ende og gjøre et ligesaa farligt Spektakel som et Tordenskrald i Dovrefjæld.

Saa rejste han Norden rundt, for at finde saadan en, men alle Vegne var der Noget i Vejen. Nordmænd var der nok af, men de Folk, der vilde læse dem, kunde ikke forstaa dem, og de, der kunde forstaa dem, vilde ikke læse dem. Saa kom den stakkels Forlægger hjem igjen og var saa bedrøvet; for han boede i en Dal, der hed Ordrup og det var en Gylden-Dal; men han kunde alligevel ikke finde en virkelig Nordmand, der turde paatage sig at løbe alle Jordens Soldater over Ende.

Saa blev det en Gang et frygteligt Vejr. Tordenen rullede op og ned ad Integade og trillede lige løs paa en Tordenskjold, saa at baade lille Kielland og lille Ernst peb i Fingrene af Fornøjelse. Og Lynilden knitrede Slag i Slag, saa at Enhver kunde se, at den havde Adresse til Børstidende. Det var ganske forskrækkeligt! Da bankede det paa Ordrups Port, og Forlæggeren gik selv hen at lukke op.

Det var en Gubbe, som stod udenfor, med Vand over og under. Men Gud hvor han saa ud af Vandgange og onde Mennesker, der havde faaet Midas-Guld for at dænge ham. Han havde skiftet Signaler saa tidt, at hans Floskler hang i Filler om Kroppen hans; og han havde saa tidt løbet Panden mod Væggen, at han saa baade Sol og Stjærner. Men Solen, det var ham selv, sagde han, og Stjærnen havde han fæstet bag paa sit Navn. Og saa fortalte han, at han hedte Bjørnsson og var en virkelig Nordmand.

„Ja, det skal vi nok faa at vide,“ tænkte Forlæggeren. Men han sagde ikke Noget, han gav bare Gubben Kost og Logis og fine Fremmede, og hvad der ellers hører til, naar man vil diske op for en Nordmand, der ikke har en Draabe af det ordinære, danske Blod i sine Aarer. Og saa gik han ind i Sovekammeret, tog alle Sengklæderne af og lagde en Ært paa Bunden af Sengen. Og ovenpaa lagde han en Mængde Dyner; den ene stoppede han med Hansker lige direkte fra Sædelighedsfabriken, den anden med Præstekjoler, som han havde samlet sammen paa Guds Veje og dyppet i Skarnet, for saadan kunde Gubben bedst lide dem, vidste han, og den tredie stoppede han med Kanonsplinter, Fæstningsbrokker og makulerede Invalider.

Der skulde nu Gubben ligge om Natten.

Om Morgenen spurgte de ham, hvorledes han havde havt det.

„Isch! — saa forfærligt!“ sagde Gubben. „Jej ha snorket som en Bjørn, men like lite hjalp det. — Dynerne var bra nok, især den siste, — de andre gir jej Fan, slik som Sagen nu staar. Men likevæl ær jej saa brun og blaa over hele min Dikterkrop, som jej hade faat Juling av disse Danskerne, — endda jej drømte, at jej rømte av Landet, inden Spanskrørene deres kunde række bortover Ryggen min!“

„Ja, Du har jo ogsaa ligget paa en Ært,“ sagde Forlæggeren.

„Vil Du ærte mej, Du?“ skreg Gubben og vred sig af Smerte, saa at lille Kielland peb af Forskrækkelse,

da han saa det. — „En Ært? . . . . . Nej, Fan hakke mej var det ingen Ært! . . . . Det var **en Mand med Slesvig i Lommen.**“

Saa kunde Forlæggeren se, at det var en rigtig Nordmand, der magelig kunde vælte alle Jordens Soldater over Ende, men alligevel var en Ærtekjælling, naar man saa ham nærmere efter i Sømmene. Og han blev saa glad, at han overøste Gubben med Middagsmad og Forskud og endogsaa lod sine Velgjærninger dryppe paa lille Kielland, da denne kom ud til Ordrup og legede at tude ligesom en Bjørn. Og Gubben kjørte paa brugte Jernbanebilletter lige ind i Integade, hvor Bentheim og Ramseth drak Dus i smaa sorte. De var saa fornøjede, at de pillede Tordenskjold i Smaastumper, og Stumperne kastede de i Grams ude i Koncertpalæet, hvor Cravling og Ernst trillede rundt paa Gulvet for at samle dem op. Og saa skyndte Gubben sig hurtigst mulig at forsvinde over de høje Fjælde.

Men Manden med Slesvig i Lommen kom i Aviserne, hvor han endnu er at se, — dersom Digtergubben ikke har slugt ham i sig.

Af den nyeste „danske“ Lærebog for de lavere Klasser.

„Min Mave! Min Mave!“ skreg den samlede Opposition og vred sig som en Orm.

„Men hvad fejler dig da?“ spurgte *Punch*, der var Huslæge hos Patienten.

„Ak, jeg har saa græsselig ondt i min Mave,“ svarede *Oppositionen*.

„Men hvad har du da kommet i den Mave?“ spurgte *Punch*, „hvad har du spist?

„O, Intet,“ hylede Patienten, „uden syltede Æbler, Pærer, Blommer. Kirsebær, noget dansk Syltetøj og en Smule toldfrit Sukker.“

„Og hvad har du drukket?“ spurgse *Punch* videre.

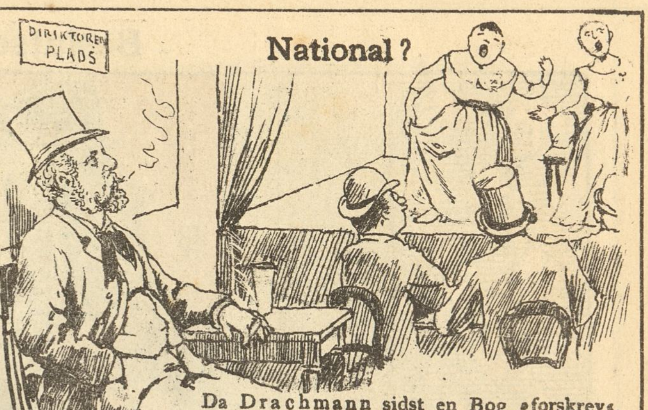
„Aah, næsten slet ingen Ting uden en beskattet Bajer og lidt billig dansk Frugtvin!“

„Godt,“ svarede *Punch*. „Æbler, Pærer, Blommer, Kirsebær, dansk Syltetøj, toldfrit Sukker, Bajer med Told paa og Frugtvin uden Told, det maa endelig volde Valgkneb.“

„Av, av, nu skilles jeg ad!“ skreg *Oppositionen*.

„Nej, saa slemt gaar det vel endnu ikke denne Gang,“ sagde *Punch*. „Men du maa naturligvis lide noget for din Forhandlingsvillighed, saa propper du ikke en anden Gang det oplyste Vælgerfolk med saa meget paa een Gang.“

National?

Da Drachmann sidst en Bog »forskrev«,
Saa Hegel maa sig ømme,
Til Fryd for Verden røbet blev
Hans stolte Digterdrømme:
Han Kunsten vil gi'e ny Kulør,
Maalt efter Drachmann'sk Alen, —
Som Knejpevært og Direktør
For No'et som »Nationalen«!

Saa gaar den stakkels Robert Watt
Rabundus i sin Skærgaard,
Og Kammerchefen smuldres brat,
Naar Drachmann ham for nær gaar!
Den store Riis en Sinke bli'er
Mod Drachmanns Kunst-Befrielse,
Og Severin forgæves gi'er
Sin Scene ny Indwiehelse.

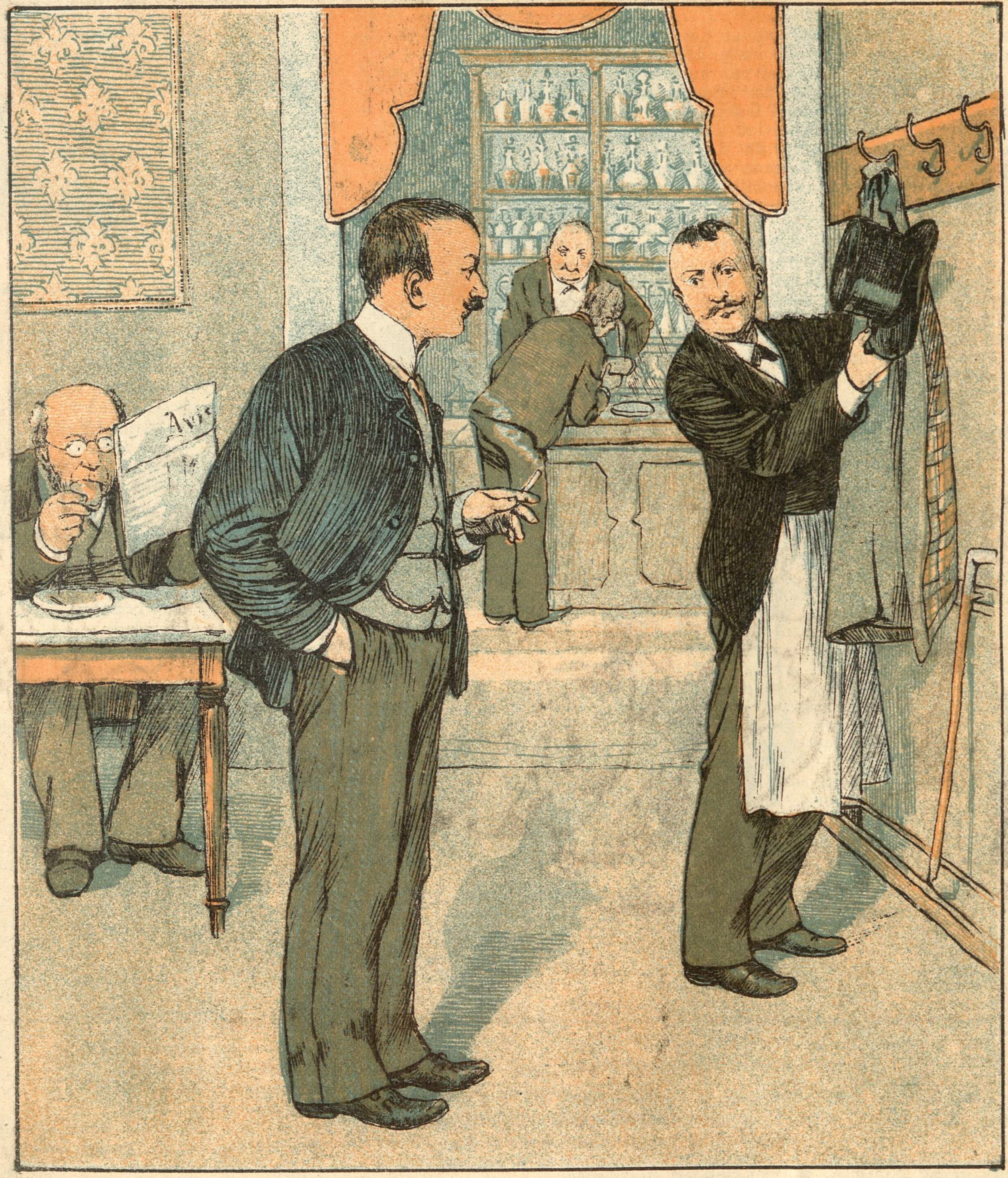
Hvad de kan lave, bli'er kun Sprøjt,
Naar han faar Smagen drevet
Til Vejrs ved selv at læse højt
I Scener af »Forskrevet«!
Selv Berg vil kunne faa Fmploi
Derude i Panrasset:
Han kan gaa rundt med Syltetøj
Mod at faa lidt i Glasset.

Og Pingel bli'er Jonglør — hu hej!
Det vil forædle Smagen.
Som Vandgangs-Kunstner har han ej
Sin Lige, det er Sagen!
Snart op, snart ned, i Bølgegang
Han efter Thinget trøster sig,
Mens Bentheim som Balkon-Don Juan
Med Kysseri forlyster sig.

Jo, jo! Naar Drachmann fanger an,
Vil Kunsten restaureres;
Og tjener han for meget, kan
Jo Eedvard engageres.
Til »et Besøg« er for en Slik
Han altid svært gelassen,
Og han har selv fortalt, den Strik,
Hvordan man — — tømmer Kassen.

Den hele By vil strømme til,
Naar Drachmann hæver Skatten;
Han bær' sin Knejpe, som han vil,
Mens han gaar rundt med Hatten!
I alle Fald man lære kan,
At han en Gang i Tiden
Var født til Kunstens Langemand, —
Men blev dens Tommeliden!

Beslutsomhed.

— Opvarter, giv mig to Stykker med salt Kjød,
— S'gerne! Skal det være Smør eller Fedt?
— Lad være Smør — nej — jo — Aa, det er for Resten lige fedt!

Altid god nok.

— Her har jeg Drachmanns nye Bog »Forskrevet« —?
— Den tykke Dævel gider jeg sgu 'nte læse.
— Ja, men Deres Kone og Børn maaske?
— Jeg har Gud ske Lov hverken Kone elller Børn; — jeg har kun en Kat.
— Ja. Men den er ganske udmærket til at smide i Hovedet paa en Kat!
— Naa. Lad gaa — giv mig den saa!

Fra Syltetøjskrigen.

De gode danske Sukkerroer
Og Syltetøjet, deres Broer,
Fra FREDE BOJSENs Husmandshaver
Har lagt et Kors paa Venstres Maver,
Saa i en milelang Debat
Det rumled' baade Dag og Nat,
Og det saagar for Rumlepotten
Kneb med at holde sig paa Maatten.

HØRUP og BING & Compagni
Med Rumlen stod ham trolig bi.
Og J. K. LAURIDSEN og BJERRE
Ad Planen hørtes gjø og snerre,
Men HARALD HOLM og RAVN og BLEM
Til Gjengjæld bjæffed løs ad dem,
Og VIGGO BJØRNBAK i Balladen
Greb ikke her til Retiraden.

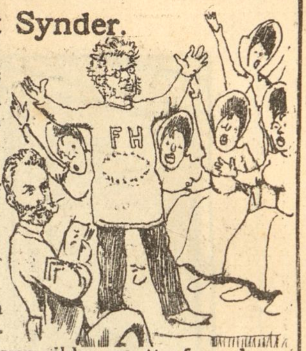
Dog fremfor alle PINGEL man
Som Sagens Løve nævne kan,
Med sine Kløer han grundig flaaede
Gebrüder BRANDES uden Naade.
Han »Frækhed« og »Frivolitet«
Bag Martyrglorien har set
Og gjorde EEDVARD Ho'det kruset,
Saa der blev Spænd i Sukker-Huset.

Men PINGEL fik dog aabenbart
Af Spydigheder Løvens Part,
Og Rømersgadens tapre Skræder
Afmaled' ham som sort Forræder
Imod de sobre Arbejdsmænd,
Der inte vælger ham igjen.
Men med det første, naar det gjælder,
Af »Løvegaarden« ud ham hælder.

At HØGSBRO fandt for sin Person,
Det var en »saglig Diskussion«,
Og lod dem deres Hjerter lette,
Er overflødigt at berette.
Han lod det brave Venstrekuld
Hinanden skjælde Huden fuld,
Hvad man i Folkethingets Haller
En »ærlig ment Forhandling« kalder.

Moralen er, at selv om BLEM
Kan være overmaade slem,
Saa er det ganske vist, at BJERRE
Er ubetinget meget værre,
Og Venstre vinder ikke op
Til Magtens høje Sukkertop,
Om det er nok saa raffineret!
— Det har for grov Konfekt præsteret.

En omvendt Synder.

Der var stort Møde i Fredsens Hær. Saavel Frede Bojsen som Chresten Berg, der i Dagens Anledning havde ladet sig omdøbe til Fredsberg, var til Stede, men det overvejende Antal af Deltagerne bestod dog af Fredspiger, som var anførte af »General« Frederik Bajer, der fungerer iblandt dem som Batteri-Chef.

Efterat Octavius Hansen havde faaet Ordet for at forklare, at den saakaldte Forsvarssag ikke maatte forvexles med den Sag, han paatog sig at forsvare, samt at han vilde være rede til at forsvare Opposisionen til sidste Mand og at modtage ethvert Offer som hans Klienter vilde bringe dens retfærdige Sag, -- fik

Frederik Bajer Ordet for at meddele Tilhørerne det glædelige Budskab, at det var lykkedes Fredsens Hær at redde en forhenværende Chauvinist fra hans Vejs Vildfarelse; det var ingen mindre end den store Bjørnstjerne Bjørnson i egen Person. (Almindeligt Halelujaraab.)

Bjørnson, der modtoges med et nifoldigt Hosianna, udtalte, at det var hans Mening, at man burde bekjende i Sandhed, og han vilde nu i Sandhed bekjende, at han hidtil havde været en værre Blodhund end Kong David, der myrdede den uskyldige Goliath (Stønnen og Sukken i Forsamlingen). Han havde saaledes været nedrig nok til skrive Digte 1864 til Forsvar for Danmarks retfærdige Sag (Fy, Føi!) og havde bebrejdet de Norske og Svenske, at de ikke kom deres danske Brødre til Hjælp. (Almindelig Hylen og Veklagen.) Saa havde han i 1870 været forvorpen nok til at tilkjendegive sin Sympathi for Franskmændene (hjærteskærende Suk), men nogle Aar efter havde han dog udtalt, at Tyskerne havde sejret, fordi de havde sunget deres »stærke Salmer«, og derfor havde de Krav paa hans og andre troende Christnes Sympathi. (Haleluja!) Han havde i mange Aar fægtet i Norge for at faa det rene Flag indført, men nu havde han lært at indse, at alle Mennesker var Brødre, som burde samles under eet Flag, nemlig det »røde« Banner. (Halleluja.) Han bekjendte yderligere, at han i flere Aar havde anbefalet Rifler til Brug mod »indre« Fjender, ja, havde endog skrevet en Vise, hvori der stod: »Kuglen blyhed baner Vej til Frihed« (Graad og Tændergnidsel); men nu vilde han ikke mere anbefale andre Kugler end Skrivekuglen (Almindeligt Haleluja.) Han havde været syndig nok til i sin Tid at skrive Hymner til Ære for Garibaldi og General Shermann, der havde ladet Tusinder af deres Fjender skyde (enkelte Veraab); men nu foretrak han rigtignok, naar der endelig skulde skydes, at hans Venner skød sig selv (Halleluja).

Endelig havde han i Fjor været saa dybt nede i Fordærvelsen, at han havde skrevet nogle varme og anerkjendende Ord i »Morgengnavet« om »den frivillige Selvbeskatning« (dobbelt Veraab); men nu stod han her som uigjenkaldelig sidste Gang omvendt og havde ladet sig indrullere som Gemen i Fredsens Hær, hvor der blev mere Glæde over en Synder, som omvendte sig, end over ni og halvfemsindstyve frivillige Selvbeskattere, for hvem ingen Omvendelse var mulig — Her blev Hallelujaraabene saa stærke, at vor Referent vaagnede og gjorde den Opdagelse, at Mødet var hævet og Deltagerne i Færd med at gaa hjem og lægge sig. Han havde, som sædvanligt, faaet sig en Skraber, da Bajer lukkede Munden op; men han paastaar, at det gjorde ingen Ting, da han er vis paa at have refereret Bjørnsons Tanker aldeles korrekt.

Theaterkatten spinder.

En, to, tre — og et lillebitte Hop! Nu danser vi igjen Ballet ovre hos os. Endelig kom han, den nye Bournonville, som hedder Hansen. Hansen kan nu hveranden Balletdanser hedde, og det gjør de da for den Sags Skyld ogsaa, men Emil Hansen er der kun En, der hedder. Han er den Eneste, der ikke alene har Ben at danse paa, men ogsaa har Ben i Næsen, og da Kammerherren derfor vilde give Balletten Ben at gaa paa, saa gik han ind til ham og sagde, at Ben havde de saamænd nok af, men de havde heller ikke stort andet end de bare Ben. Nu kunde det være rart at faa lidt Kostumer og Dekorationer og saadan, hvad der ellers hører til, saa skulde Balletten nok komme paa Benene igjen. Hvilket den da ogsaa gjorde.

— — I første Akt er Price-Theaterchef og gift med Frøken Soyer, som lever i Herlighed og Glæde og Silkekjole med langt Slæb og er Primadonna og hver Dag spiser de herligste Retter efter *»Avisen«*s kongelige Mundkoks Kogebog. Men Price er troløs og foretrækker Frøken Anna Jensen, som han mener skal blive den ny Primadonna. Derfor giver han hende Løfte om Paalæg paa hendes Gage og en gylden Ring. Da Frk. Jensen imidlertid har en Ring i Forvejen, tilkjendegiver hun med sin venstre Taaspids, at hun ikke vil have noget med ham at gjøre, tilmed da hun elsker Hans Beck, som er en velklædt ung Mand med Solodanser-Gage og Dolk ved Siden. Hun bytter derfor Klæder med Frk. Soyer og bliver derved Primadonna. Men Enden er ikke endda. Fru Reumert viser sig, glad over at have faaet sin Mand rask igjen, og viser sig at være en farlig Konkurrent til Frk. Jensen. Publikum er nær ved at gjøre hende til den Udkaarne ved sit bragende Bifald, men saa kommer Frøken Valborg Jørgensen. »Hende og ingen anden!« lyder det fra Hans Becks højre Ben i en Pirrouet, og i det samme kommer han selv, Balletmesteren, og skulde hilse saa flittig fra Chefen og sige, at hende skal det være, for hun er den billigste. Hvorpaa der bliver stor Valborgaften med Afbrænden af Festblus og gratis Bal i Prices Have ligesom paa en St. Hansfest i Tivoli og *pas de deux* og *pas de huit*. Havde de blot danset en *pas de Katter*, saa kunde jeg have været med. Det gjorde de nu ikke, og derfor gik jeg ogsaa min Vej, efter at have faaet Gadedørsnøglen af min Kone og mange Formaninger om, at jeg ikke maatte løbe mig fuld, men komme hjem i ordentlig Tid. Hvortil jeg svarede, at en pæn ældre Hankat som jeg aldrig løbede sig fuld og altid kom ordentlig hjem. Saa gik jeg ned paa Nørregade. Der var rød Lygte og fuld Pengekasse, for Charlotte Wiehe, f. Hansen (naturligvis — hun var jo en af vore egne Hansener) skulde debutere i »Frøken Nitouche«. Der kan man se, hvad et Navn kan gjøre: naar man hedder Hansen, saa danser man, og naar man hedder Wiehe, saa spiller man Komedie.

Jeg græd mine modige Taarer den Aften af Rørelse og Glæde over, at det kjære Barn artede sig saavel i Abrahams's Pensionat. Hvorfor vilde nu vores egen Kammerherre ikke beholde hende? Han kunde dog gjerne i det mindste have ladet hende aflægge Prøve. Ja men — »Sagen er den, Sagen er den, at vor Ven er gjort af Tin«. Hans Hjerte er haardt og koldt som Metal, men det kan smelte, og det gjør det ogsaa nok, naar hun nu faar lært lidt Husholdning paa Abrahams's Kogeskole. Den Dag, vi faar hende tiltage, slaar jeg Krøller paa min gamle Hale af Glæde. Og jeg kommer nok til at gjøre det for nu har Chefen jo faaet *en Advarsel* af Fru Gad med Fru Hennings i Hovedrollen. Jeg tænker, at Stykket betyder saa meget som saa: Chefen elsker egentlig Fru Hennings, men synes, at en anden Dame — maaske Fru Oda Nielsen — er pikantere. Medens derfor Fru Hennings maa nøjes med den solide Kunsts Pudevaar, forærer han Fru Oda Nielsen de mere letflagrende Rollers gule Roser. Saa beslutter imidlertid Fru Hennings at vise, at hun ogsaa kan være pikant og kokettere. Derfor fordrejer hun ganske Hovedet paa Hr. Liebmann, der dog elskede Oda saa trofast i *Tilfældet har Ret*. Samme Hoved er vist for Resten ikke saa svært at fordreje. Chefens er vanskeligere at faa Bugt med. Men alligevel lykkes dette. Hr. Jerndorff, der i sin Egenskab af nybagt kgl. Skuespiller har faaet det Hverv at repræsentere sin høje Foresatte, erklærer sig til sidst paa dennes Vegne for overvunden og overrækker Fru Hennings de gule Roser som Sejrens Løn.

Hvilket Chefen burde tage sig *ad notam*.

Krigsgalskab

Hvad kan det nytte, Bjørnson ta'er herned faldera,
Og Taler fra ham om den kjære Fred falder a',
Naar Fremskridtsmænd selv rejse vil og de, faldera,
Og afgjør Mellemværender med Kle, faldera?

En Dag, som liden Ove Rode sad, faldera,
Og læste i sit Øre-Figenblad, faldera,
Fik just en Hippologiker det Indfald dera'
At klappe liden Ove paa hans Kind, faldera.

Og derfor gav han Silwersleth og ret, faldera,
Pr. Haandkraft Ove en paa Hovedet, faldera;
Men, skjønt paa Valen intet Blod der flød, faldera,
Er Ove mod i Hu, hvor den Slags Stød falder a'?

Han maatte selv berette i sit Blad, faldera,
At han til Frokost fik sin varme Mad, faldera,
Serveret af Kind-Hestens Redaktør, faldera,
Hvor varme Vafler tidt med Tilbehør falder a'.

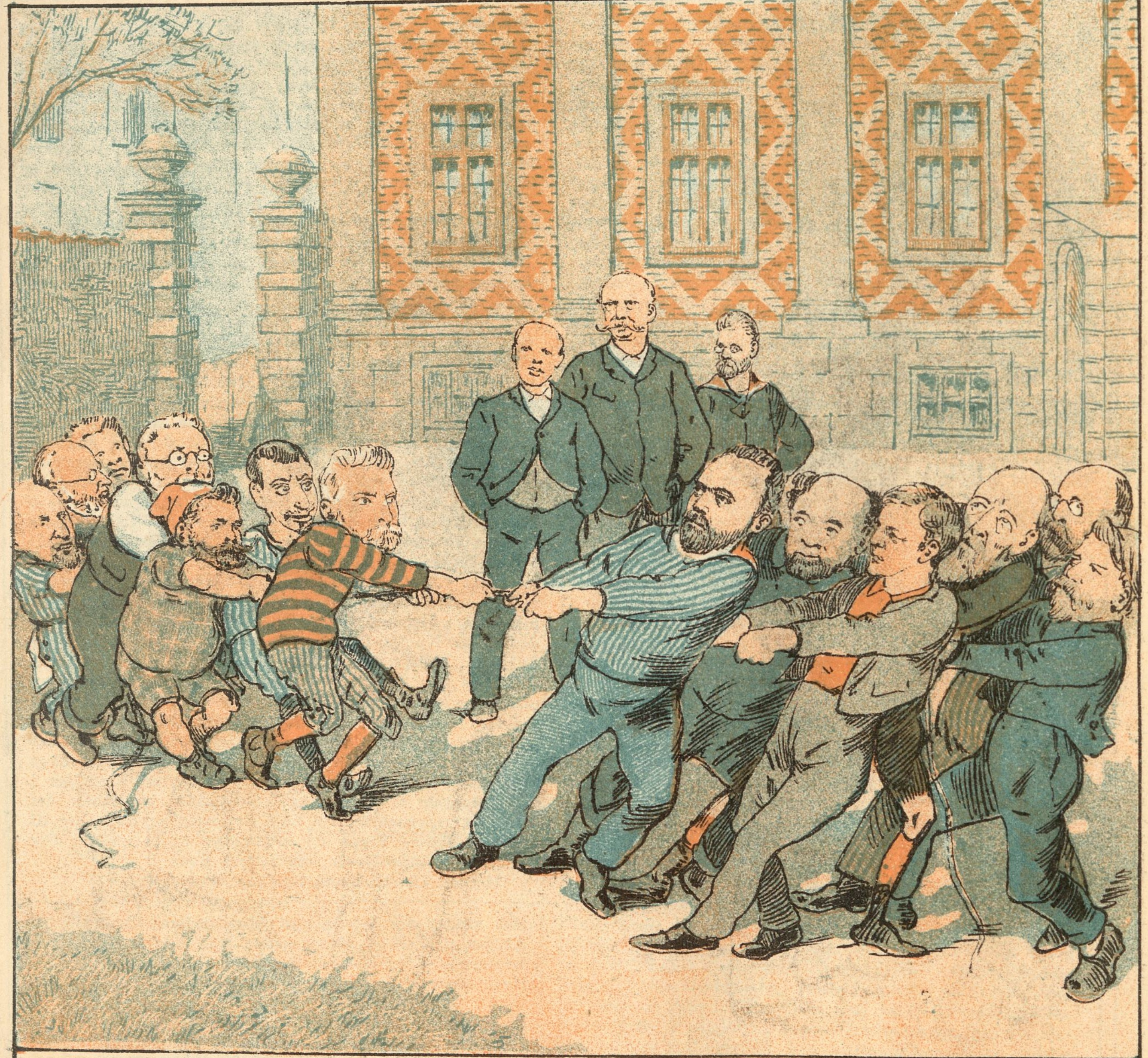
Da lille Ove hører til de smaa, faldera,
Tog pænt han sine Prygl og lod sig slaa, faldera,
Som Bjørnson og som Hørup raader til, faldera,
Hver Gang en Stormagt os mørbanke vil, faldera.

For saa vidt har han rent og ærlig stræbt, faldera,
At følge Fredsforeningens Recept, faldera,
Og han vil hylde den i samme Grad, faldera,
Naar næste Gang en Lussing, der er flad, falder a'.

Men, ak, han har des værre ikke bedt, faldera,
Om Voldgift og forlangt Nevtralitet, faldera,
Men har en Alliance sat i Værk, faldera,
Med sin Gangkone, som skal være stærk, faldera.

Dog heraf har en Forsvarsven den Trøst, faldera,
At, naar til Ove regulære »Bøst« falder a',
Faar han sit Øje opladt for, hvad Gavn, faldera,
Man har af et befæstet *»København«*, faldera.

Styrkeprøven.

De haled' den ud, saa længe de kunde,
Med mer eller mindre saglige Grunde;
Men paa Forhalingen blev dog Finalen,
At CHRESTEN og BENTHEIM befandt sig paa Halen.

PUNCH udgaar hver Torsdag. Pris 2 Kroner Kvartalet. (Enkelt Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle kongl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor, Kjøbenhavn, **Kronprinsessegade 34.**

Mapper og Pragtbind til Bladet: 2 Kr.

Redigeret af Angelo Haase, udgivet af og trykt hos C. Simonsen i Kjøbenhavn.

1890. Torsdagen den 27. November. Nr. 48.

PUNCH.

Husholdnings-Kemi.

— Men du milde! Hvordan er det dog, dit Køkken ser ud i Dag, Kirstine?
— Det er bare de unge Frøkner, som skulde vise mig, hvordan de koger Kartofler paa Kogeskolen.

Den hurtige Fremme.

Den Gang, Oktober Maaned just var endt,
Fortalte HØGSGRO, at i disse Dage
Var alt Behandlings-Stof i Udvalg sendt:
Nu stod Behandling Nummer 2 tilbage.
Først skulde hjem til Skiftetid man drage;
Men, naar man atter var tilbage vendt,
Han haabed', intet Udvalg vilde glemme
At yde sin Betænkning hurtig Fremme.

Og Skiftetiden gik, og Venstre kom
Mandstærkt igjen med sine Talegaver
Og diverterede Thinget med en Flom
Af fagre Ord om Øl og Husmandshaver,
Om slette Mennesker og slette Maver
Og BERNTSENs Lod ved næste Folkedom.
Kort sagt, Enhver benytted' flinkt sin Stemme,
Men just paa modsat Vis af hurtig Fremme.

Saa tog man paa den sorte Skole fat,
Hvor HENNING JENSEN snakked' for sin Æske
— *Plus* KORSGAARD(!) — om at faa paa Porten sat
Saavel Latinen som det Pokkers Græske.
Den sidste dekretered' noget plat,
At man skal ikke Lærerstanden mæske,
Skjønt PINGEL bad saa pænt om at bekvemme
Sig til at give Sagen hurtig Fremme.

Men al den megen Snak kan ikke skjule
Det Faktum, at November snart er omme,
Og intet Forslag ses endnu at komme
Igjen for Lyset fra sit Udvalgs Hule.
Endnu man hører ikke mindste Smule
Fra den Finanslov, som ved BOJSENs fromme
Forjættelse sig skulde føle hjemme
I den Trafik, som kaldes hurtig Fremme.

Hvordan kan visse Folk saa længe være
Om en Beregning af Budgettets Tal?
Vil kanske Kniven ikke rigtig skære,
Hvormed man Puddelen barbere skal?
Eller er man i Færd med at begjære
»Oplysninger« om LEDREGREVENs Fald,
Om Smaadyr i en Skindpels la'er sig tæmme,
Med mer, som regnes her til hurtig Fremme?

Ak nej, Finans-Udvalget nødig skiller
Sig ved sin Praxis, der er ligefrem,
At BOJSENs Fæller ingen Ting bestiller,
Og BERGs og HØRUPs Venner hjælper dem,
Mens RASMUS CLAUSEN, HARALD HOLM og BLEM
For Folket paa Forhandlingsfløjte spiller,
Til Søvnens Gud sig melder for at gjemme
De fromme Ønsker om — en hurtig Fremme!

Verdens Gang i November 1890.

Den snart forduftede November har i det Hele været saa rig paa blodige Optrin, at den fuldtud har fortjent Navnet Slagtemaaned. Næppe havde den sensationsvækkende Nyhed om den engelske Doktor, der i Afrika havde affodret Kannibalerne med en Negerpige, rystet Menneskeheden, før der fra selve Fredspaladset i Bredgade indløb Efterretning om et ikke mindre gruopvækkende Optrin, idet den bekjendte norske Rejsende Bjørnstjerne Bjørnson havde afspist en hel Forsamling af blodtørstige Fredsmænd og Fredskvinder med en Mand, der havde hele Slesvig i Lommen, og disse Kanibaler havde da slugt Manden med Hud og Haar, Lommen iberegnet. Senere blev Historien rigtig nok indskrænket til, at det ikke var en Mand, men en ualmindelig stor Kamel, Bjørnson havde faaet Forsamlingen til at sluge; men Bjørnson fik desuagtet saa voldsomt paa Pukkelen af gamle Barfod, at der udbredte sig det Rygte i Staden, at, naar Bjørnson næste Gang kom til Ordrup, vilde han lade sig optage i et derværende Kloster som Barføddermunk. Vist er det, at han allerede er bleven munket ganske godt af og afgiver i den Henseende en god Pendant til den ligeledes forulykkede Bestyrer for Horsens Svineslagteri, Hr. Nørgaard, der blev slagtet af de vilde Buskmennesker i Horsensegnen som et sørgeligt Offer paa Andelsflæskets Alter. I Modsætning til den engelske Doktor i Afrika har Englænderne dog ikke taget denne sidste Kannibalstreg med Ro; tvert imod har en Albions Søn lagt Sag an mod Jens Busk om en Skadeserstatning paa 90,000 Kr., og taber Jens den Proces, saa kommer han vist til at slagte sin Pengegris, og det vil blive et stort Spørgsmaal, om han overhovedet da vil komme til at nægte „provisoriske“ Skatter for det første. Denne Tanke er naturligvis af en ligesaa sørgelig Natur, som den „Tanke“, adskillige Svinehoveder fra Horsens Andelsslagteri har faaet Skyld for at nære ligesom for at protestere mod den Tankeløshed, der til daglig Brug udmærker vore evropæiske Svin. Som en glædelig Modsætning til denne Svinekrig og til alt det uskyldige Svineblod, der er flydt i Andelsslagterierne, kan dog noteres, at Doktor So. Schandorff har haft det Svineheld at faa sin „Gris“ fedet i Provinsen, saa den vil rimeligvis give godt af sig, naar den skal slagtes i det Andelsslagteri, han har oprettet sammen med Holger Drachmann.

Det saa et Øjeblik alligevel ud til, at en almindelig evropæisk Krig vilde bryde løs: endogsaa Dr. Pingel truede med at erklære Evropæerne Krig paa Kniven, og Dronning Nathalie af Serbien skyndte sig med i Tide at udgive et Forsvarsskrift; men heldigvis optraadte i sidste Øjeblik Frederik Bajer som en Fredens og Frelsens Engel og fik det danske Folkething til at nedsætte et Udvalg for at sikre Freden, og med denne Rosin i sin Pølseende kan Slagtemaaneden nok med god Samvittighed se sin Afløsning i Møde.

Brandes-Piller

kunne nu ogsaa erholdes oversukkrede i dertil indrettede Bønskrifter med 65 Underskrifter i hver, til 1 Statsunderstøttelse pr. Bønskrift.

Vi ere overbeviste om, at voresches Folk ville synes godt om denne nye Form af Pillerne. Oversukkringen bestaar i et Overtræk af udtygget Øllebrød, tilsyneladende uskadelig, og danner samtidig en meget behagelig Maade at faa Pillerne til at glide ned, da enhver kan være god bekendt at nyde Piller, der af Staten ere præmierede.

For mere end femten Aar have disse Piller bestaaet deres Prove og Reclamen af dem er stadigt taget til, da de ere af god Virkning for Alle, saavel rige Ild-driks-Fabrikanter som Fattige med kun 6600 i Skattebogen, gamle Oldinge paa tyve Aar og smaa Sorte, og for begge Kjon i enhver umyndig Alder. De kan ikke gjøre nogensomhelst Skade i Integade eller Badstustræde, hvor Maverne ere hærdede, og deres Anvendelse skaffer Udløb for alle ureene Stoffer i det menneskelige Legeme.

De burde altid finde deres Anvendelse imod forældede Tilstande, romantisk Svimmelhed, provisorisk Hovedpine, Fædrelanderi, og imod acute Smerter i Theaterkommissioner: endvidere som helbredende Middel imod moralsk Forstoppelse, haardt Liv i Folkethingsudvalgene, daarlig Fordøjelse af den eneste Literatur, der dør i Norden, alle Slags Befæstningsfeber, historisk Blodgang med Tordenskjoldsforgudelse og alle andre Sygdomme i Envoldene af dette elendige Land. For alle disse Tilfielde virke disse Piller helbredende, ligesom de ogsaa ere af vidunderlig Virkning som trøstende Middel ved røde Strimer i Ryghuden. Naar Brandes-Piller anvendes, forsvinde alle moralske Skrupler fra smaa sorte Liv og Sjæle; det over-menneskelige Reclamesystems Funktioner opnaa at virke i Harmoni med de norske Filialer og dets Arbejde for Levebrødet synes allerede lettet efter den første Dosis.

Deres Brug er navnlig absolut nødvendig, hvor der anvendes fordrivende Midler, som skulle tjene til at fjerne skadelige Redaktør-Substanser af Børsorganismen, hvor de slaa sig op paa de Geheime Dele og anrette Ernst-haft Skade, hvis de ikke blive fjernede ud af Kurslisten. Dette forhindres netop ved Brandes-Piller, som forebygge alle Adresser og derved holde Gebrüder-Firmaet vedlige.

Ting vel værd at vide.

At slet literær Fordøjelse af Alt, hvad der dør i Norden, hidrører fra Mangel paa Virksomhed af Integadens Henrikker og Petere.

At en kauscher Literatur ikke kan fordøjes paa rette Maade undtagen at Envoldsormene i Integade og Badstustræde arbejde rigtigt.

At Envoldsormene maa revses tilbørligt og kaldes hylende Dervischer, naar de ikke opfylde deres Bestemmelse.

At voresches Folk maa stadigt stimuleres for at de kan afføre Mesterværker, saaledes som deres naturlige Bestemmelse byder det.

At Brandes-Piller, naar de tages i Portioner af en »Politik« og en »København« hver Morgen, ville holde Envoldsormene i Ave, stimulere Forlæggere og Theaterchefer og ved at fjerne al Forstoppelse, der anstiftes af en fordummet Højre-Presse, hidføre en regelmæssig Statsunderstøttelse.

Bedes bemærket. — En Dosis Brandes-Piller for Forlovede vil i den nærmeste Fremtid kunne erholdes i Riis-Knudsens literære Officin, imod at Fribilletterne forevises ved Indgangen. En Fribillet sendes Franco og Gratis pr. Bypost til enhver opgiven Adresse.

Hoved-Forhandling:

Firma Bentheim und Gebrüder Brandes, Integade.

Filialer:

Snapsthinget: »Den tomme Statskasse«. — Badstuestræde. — Kristiania-Bohêmen.

Paa Kafeen.

— Hvad tror Du, „Dagbladet“ vil sige til Kammerherren, hvis „*I Provinsen*“ gaar 25 Gange over Scenen?

— Aa, jeg tror, det vil lade sig nøje med at give ham „*En Advarsel*“.

En Haandfuld.

Sødskende jeg kjender fem.
Dem vil jeg nu række frem.
Medens jeg berette vil.
Hvad alle Fem kan bruges til.
Tommeltot er flov, den smaa
Han er til at sutte paa,
Naar, hvor Fredens Banner vajer.
Man en Bjørn faar af en Bajer.

Slikkepot er stiv og strunk.
Sværmer for en Syltedunk.
Staar som Enhedsmærke høj
I Sylte-, og i Chresten-Tøj;
Vise kan som Pegepind
I det store Tomme ind.
Hver Gang Herman ham af lutter
Pinsel ind i Munden putter.

Langemand er vel ved Magt,
Han er Digter, rent ud sagt;
Spiller Guitar som en Ka'l
Og vil træ'e op i „National“.
Ej, hvor han er stor at se,
Derfor gik han paa Tournée,
Men kom slagen hjem, thi ak, han
Blev saa daarlig, — saadan drak man!

Guldbrand hopper travl omkring;
Han er fin og gaar med Ring.
Det er Pantet, som Du veed,
Paa hansches frie Kjærlighed.
Han til Trøst i trange Kaar
En Ducør af Staten faar; —
Saa vil han sig ikke kjede,
Naar han kan Guld-Brandes hedde.

Lille Peter Spillemand;
Naada! — Du kan tro, han kan!
Fixt han staar med oplyst Aand
Som femte Finger til en Haand.
Voresches Pingel hed han, til
Han forleden var paa Spil
Og ved Bentheims Eedvard pilled',
— Derfor gaar han ud af Spillet.

Har Du kun en Haand med smaa
Fingre li'esom andre paa,
Er det ogsaa heldigt, — naar
Du ned ad Badstu'stræde gaar:
De smaa Graa, som gaar forbi,
Kan „en let Berøring“ li'e, — —
Det gjør godt i de smaa Ho'eder,
Naar man dem paa Kinden roder.

Før vi skal levne —

— Hudn wa saa æ Gild ved Jens Peisens?
— Møj grom, mæ aa mi Faar mot ud aa bræk wos tow Gaang, sødn od wi.

Et Trumfstik.

— Du, Emil! nu begynder je at faa Skæg; hør hvor det skurer, naar je gnider paa Hagen.
— Æ de noet? Næ, her min Bror! her æ Svinebøster!

Verdensfreden sikret.

Lad den vrantne Krigsminister
Møde med sin Forsvarsplan!
Vi har Forsvarsnihilister,
Gud ske Lov, som griner a 'en.
Og i Folkethinget ejer
Man i Venstres faste Stok
Ganske vist kun een F. BAJER,
Men han er, Skam, mer end nok.

Han Partiet fik forleden
Med paa et alvorligt Skridt
Til at sikre Verdensfreden
Mod hver truende Fallit:
Thinget har et Udvalg lavet,
Som skal gi'e Betænkning om
Hvordan alskens Krig begravet
Bliver med en Voldgiftsdom.

Her er aabenbart det rette
Forum, naar man vil ha'e Ro,
Og en evropæisk Trætte
Slaar i Freden grumt sin Klo.
Herpaa kan med Fynd der siges
Til hver Skabhals fjernt og nær:
Gaa nu hjem straks og forliges!
Og han gjemmer kjønt sit Sværd.

Skade kun, at FREDRIK BAJER
Ikke kom med Tanken ned,
Da Partiets glubske Hajer
Nylig i hinanden sled,
Og da PINGEL grundig flaaede
EEDVARD og hans store Bro'er,
Mens omtrent paa samme Maade
BOJSENS Flok i HØRUP foer.

Hvorfor har han ej proberet
At faa Venstres Kjævl og Kiv
Ved en Voldgiftsdom kureret
Uden Brug af Ærmekniv?
Vil de danske Demokrater
Ikke bide selv derpaa,
Skjønt de troer, Evropas Stater
Vil paa den i Tøjet gaa?

Nej, han var vist net leveret,
Vilde han blandt Venstres Gæs
Gjøre deres Delegeret-
møde til en Fredskongres!
Derfor vi til FREDRIK BAJER
Siger og hans Tilbehør:
Er det ikke bedst I fejer
Først for eders egen Dør?

Ved Kaffen.

Fru Juliane Petersen: God Dag, søde Fru Schrøder — ja, De maa ikke være vred, men jeg kan ved Gud ikke sidde mere end lige et Sekund, for jeg har lovet Petrine at gaa med hende op i Rigsdagen, for hun vil nemlig hen og høre paa, at de behandler dette Lovforslag om Adjunkternes Lønning, for hun tror nok, at den unge Knaspersen vil erklære sig, hvis det gaar igjennem. De ved, at han har gaaet og været Timelærer i fem Aar med 36 Timer om Ugen og levet af sin Gjæld, som for Resten ikke var saa lille, og saa af de private Timer, som han somme Tider naaede at faa givet i det store Frikvarter om Formiddagen. Han har jo altid haft et godt Øje til Petrine, hvad der jo ikke kan nytte noget, naar man ikke har en Øre, men naar nu Adjunkterne faar højere Gage, saa vil han søge ud til Provinserne, og saa kan han maaske nok føde Kone og Børn, hvis han faar et Embede, naar han rykker op paa ældst Gage, hvad han jo nok gjør en Gang, hvis Forslaget da bliver vedtaget, ja, det er sandt, han skal jo rigtignok have sin Exame først, som han ikke har faaet Tid til at tage for al den Timelæsning, og jeg vil rigtignok haabe for Lærerne, at de kan faa Raad til at lære Børnene lidt ordentligt i Skolerne. Nu forleden Dag kom lille Ambrosius tudbrølende hjem fra Skolen, fordi Hr. Petersen havde sagt, at for Fremtiden skulde de lære Religionen fra et videnskabeligt Standpunkt og konfusionsløs Ethik eller Mathemathik eller hvad det nu hedder efter Octavius Hansens Methode, og jeg har aldrig før vidst, at Octavius var konfusionsløs, men er det nu ikke noget løjerligt noget at plage Børnene med? Nu har vi da bestemt, at lille Ambrosius skal være Doktor, naar han bliver stor, og studere Kulose og Bacilisker og Nymfer paa Lungen og Lulupus hos Koch efter den antiskeptiske Methode, og De maa da være begejstret, søde Fru Schrøder, for jeg er nu vis paa, De gaar om med en ganske langsomt gallopperende Svindsot, saadan De ser ud, og nu kan De jo blive rask, naar De bare tager ned til Koch og lader Dem sprøjte med Nymfen, hvis De da har Raad, men ellers kan De jo ligesaa godt blive hjemme og vente til vi faar noget Nymfe herop, naar de faar lavet noget nyt dernede, for saa længe kan De da nok holde Livet i Dem, men for Resten skal man nok snart til at sprøjte paa Garnisonssygehuset, og det er jo ikke umuligt, at De kan faa Lov til at faa lidt Nymfe derfra, fordi salig Schrøder jo stod ved Væbningen, og maaske kan De faa det gratis, hvis De vil være saadan et Slags Prøveklud, og det kan vel ikke genere noget, for hvis De fejler noget, kan det dog ikke godt blive værre, og hvis De ikke fejler noget, saa kan De vel ingen

Skade tage af det, og jeg gad nok vide, om det ogsaa kan hjælpe mod Migræne, som De jo ved, jeg er saa plaget af, og som Petersen ogsaa har lidt af i de sidste Dage, siden han var til Haandværkerforeningens Jubilæum, som han er Medlem af, uagtet han egentlig ikke saa meget er, hvad man kalder Haandværker. Frits Grønbæk mener nok, at det kan hjælpe, for han siger, at Migræne vistnok ogsaa kommer af disse Bacillisker, fordi at det jo maa være smitsomt, siden man saa tidt ser, at naar der har været mange Mennesker sammen ved selskabelige Sammenkomster, saa faar de det allesammen Dagen efter, og naar man nu blot kunde finde en Vædske, som indeholdt disse Bacillisker i fortyndet Skikkelse, saa havde man jo saadan en Slags Bacillesalat, der kunde hjælpe til at fordele Smerterne. Og derfor har Petersen og jeg saa smaat tænkt paa at gjøre en lille Sviptur ned til Berlin, og saa kunde vi jo hilse fra Dem og spørge, om vi ikke kunde faa lidt Nymfe med til Dem, saa De selv kunde sprøjte Dem. De har jo den dejlige Sprøjte, De ved nok fra Deres Øretilfælde, og det er vistnok det allernemmeste, for Koch er jo saa overrendt i denne Tid af Folk, der er rent sprøjtegale. Ja, De behøver jo ikke at bestemme Dem strax. De har jo Tid at betænke Dem i, men hvis Petersen og jeg rejser, som jeg for Resten alligevel ikke tror bliver til noget, saa skal vi nok hilse Koch fra Dem. Farvel, søde Fru Schrøder, og Tak for Kaffe.

Punch's Toldreformforening

gjenoptog forleden Aften sin velsignelsesrige Virksomhed ved et særdeles vellykket Møde. Paa Dagsordenen stod:

1. Indstilling om Ophævelse af Kaffetolden, varmt anbefalet af Selskabet til de smaa Sortes Forædling. Sagen vedtoges uden Diskussion.

2. Andragende om Ophævelse af Tolden paa The, tiltraadt af Thevandsknægtenes Fagforening. Det vedtoges enstemmig at slutte sig til Andragendet.

3. Ophævelse af Told paa det til Kaffen og Theen aldeles uundværlige Vrøvl. Dette Forslag mødte en Del Modsigelse, idet nogle Medlemmer frygtede for, at det vilde skade Foreningens egen Produktion i denne Branche, men efter at Formanden havde beroliget Forsamlingen med, at Foreningen magelig kunde tage det op med Udlandets Konkurrence paa dette Omraade, og paavist det Urimelige i at opkræve Afgift af Vrøvl, naar Tanker, endogsaa Tanker i Returflæsk, var toldfrie, vedtog man at virke for Sagens Fremme.

4. Fra Journalistforeningen forelaa til Undersøgelse, hvorvidt udenlandske Toldbodrotter, som indføres i København, skulde fortoldes efter den Tarif, der gjaldt for store Kreaturer, eller om de skulde beregnes efter Taxten for smaa Koedtere. Det sidste vedtoges.

Derefter holdt Formanden et Foredrag over Regeringens sidste Toldforslag, som han selvfølgelig fandt uheldigt; navnlig bebrejdede han Regeringen, at den havde indført Mac Kinleybillen hos os, som om Coloradobillen ikke havde gjort tilstrækkelig Skade hos de Medlemmer af Handelsstanden, der raabte med Kartofler; det var aabenbart Hensigten at forvandle alle dem, der sluttede sig til Programmet »at handle« til ligesaa uheldige Kantøfler, som den »handlende« Del af Venstre havde vist sig at være.

Til Slutning oplæstes under stort Bifald en splinterny Novelle af Tolstoi.

Den nye Skolereform.

De Lærde er grumme uenige
Om Fremtidens unge Studenter:
Saavel Officerer som Menige,
Hvis Votum Ministeren henter,
Har indbyrdes givet forskjellige Svar,
Og derved blev Sagen just ikke klar.

Det ene Parti vil holde paa Græsk,
Paa Poesi som paa Prosa;
Det andet fortæller, at Græsk er Fjæsk —
Det siges dog kun *sub rosa*!
Thi, falder Talen just ej saa kras,
Saa er dog Meningen lige hvas.

At Oldnordisk er en vidunderlig Drik
For unge, tørstige Læber,
Det er der en Del, der vèd paa en Prik,
Hvorfor Bersærkerne stræber
At slaa de græske Guder ihjel,
Baade Zevs og Athene, men uden Held.

Adskillige mener, at Mathematik
Skal mere grundig studeres;
Og udi Kemi saavelsom Fysik
De Unge skal artig træneres,
I Gru sig rejser ved saadanne Kaar
De umathematiske Hovedhaar.

Og nogle vil sløjfe den franske Stil,
Imens den latinske skal skærpes;
Og Andre vil koste Ovid og Vergil,
Mens Cicero dobbelt skal terpes.
Saa mange Ho'eder, saa mange Sind!
Man vèd til sidst hverken ud eller ind.

Det Hele er nu slaaet op i et Trug,
Ministeren ikke forskrækkes;
Han laved' en løjerlig Kraaseragout,
Som Rigsdagen forelægges.
Men, som den serveres paa Thingets Disk,
I Grunden den er hverken Fugl eller Fisk.

Hvis Loven nu ej bliver slaaet ihjel,
Hin Lov om den lærde Skole,
Men den skal gouteres alligevel,
Man sikkert derpaa kan stole,
At, før et Decennium monne fly,
Saa laves Historien om paany.

Persæpe docti dissentiunt!
Det vides fra Arilds Tider;
Men ved bestandig at rende rundt
Det hele System kun lider. —
Forinden I binde med Baand og Bast,
Slaa Intet fast i for ilter Hast!

Børne-Haven.

En Have paa en Skæppe Land
Kun lidt i Skæppen give kan;
Til Gjengjæld man af Talens Guld
Har maalt hinanden Skæppen fuld.

Og endnu mangt et knubbet Ord
Blandt Husmandsloddens Knopper groer,
Før her den danske **Busk** kan rystes,
Og dito **Syltetøj** kan høstes.

PUNCH udgaar hver Torsdag. Pris 2 Kroner Kvartalet. (Enkelte Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle kongl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor, Kjøbenhavn, **Kronprinsessegade 34.**

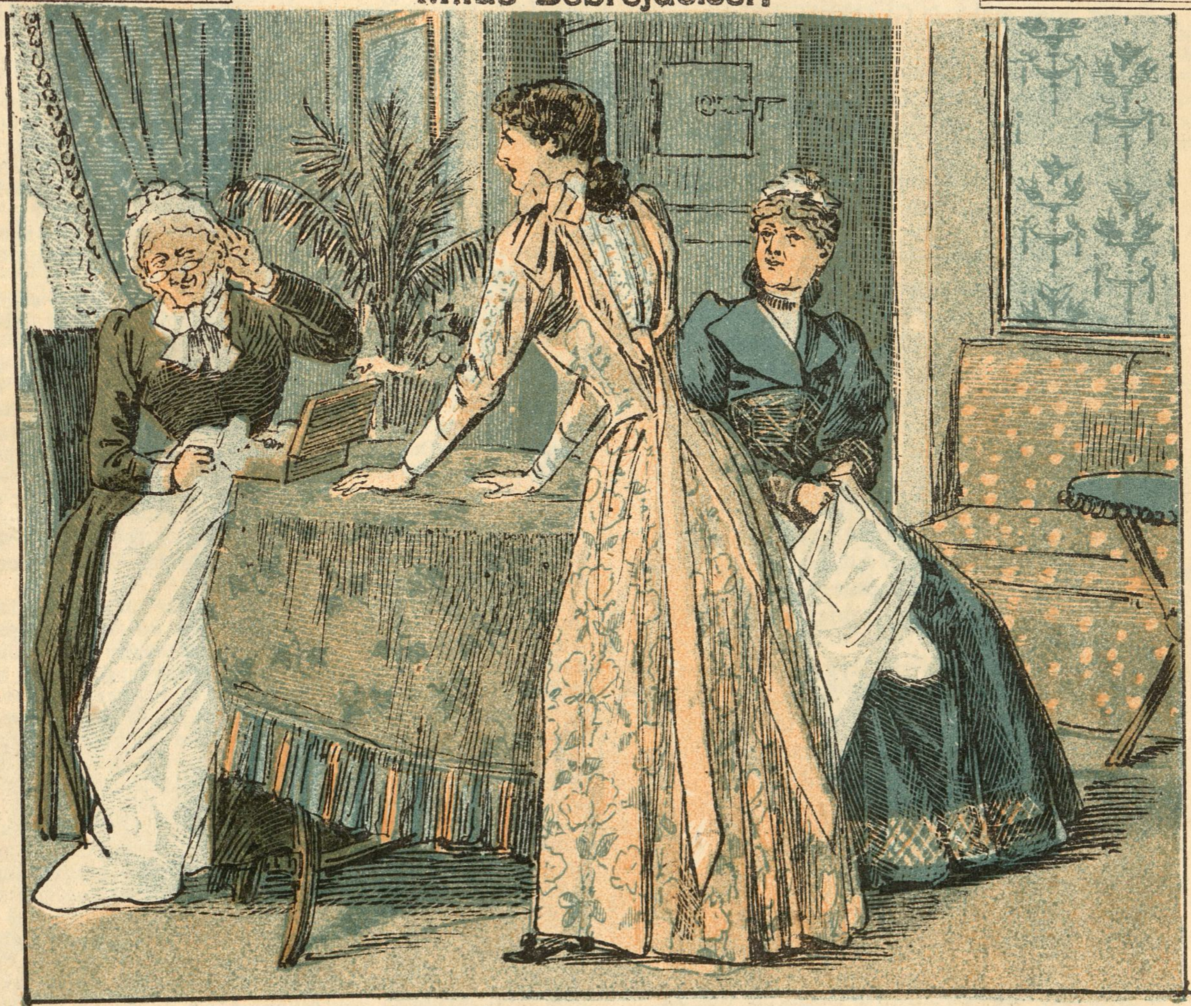
Mapper og Pragtbind til Bladet: 2 Kr.

Redigeret af Angelo Haase, udgivet af og trykt hos C. Simonsen i Kjøbenhavn.

1890. Torsdagen den 4. December. Nr. 49.

PUNCH.

Milde Bebrejdelser.

Datter: Det er ogsaa forskrækkeligt Jomfru Jensen, som Deres Døvhed tager til med Aarene; man kan jo næsten ikke raabe Dem op!

Jomfru Jensen: Hvad behager?

Moder: Aa, lad hende nu i Fred! Det er Synd at lade hende høre Noget, fordi hun ikke kan høre Noget.

Kjærlighed og Politik.

Blandt de mange triste Nyhedsstoffer,
Der kan selv bedrøve Filosoffer,
Slog det Rædselsbud i Pressen ned,
At PARNELL er falden som et Offer
For den altfor frie Kjærlighed.

Bedst som stakkels GLADSTONE sad i blide
Drømme just om snart at kunne skride
Til sin Yndlings-Sport, at fælde Træer,
Fik han sin PARNELLs Malheur at vide,
Og han skreg: »Føj, sikken Evropæer!

Naar den irske Konge — uden Krone —
Tør forgribe sig paa Næstens Kone,
Er han dog for liberal, den Rad!
For mit Vælgerfolks Moral at sone,
Er det bedst, vi ogsaa skilles ad;

Ellers, er jeg vis paa, gaar Profitten
Af min Popularitet hos Britten!«
— Derfor skrev han til PARNELL som saa:
»Det er tungt at skilles ad i Midten
Af vort Samliv; men du maa sgu gaa!«

Dog PARNELL, som ikke paa sit Lager
Gjerne vil ha'e fler Skilsmissesager,
Sang som Operaens Don Johan:
»Du kan gjerne spare dine Klager,
Thi jeg bliver her og holder Stand!«

Med det Gode han sit Lys vist næppe
Stiller under et Privatlivs Skæppe;
Derfor trækker snart det op til Brud:
GLADSTONE tage vil sit Rejsetæppe,
Hvis PARNELL ej snarlig hældes ud.

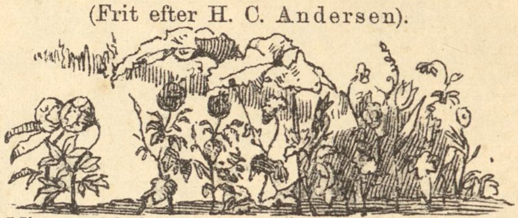
— Til Moral af disse Bryderier
Tjener, at politiske Genier
Selv bør ta'e Moralen med paa Raad,
Saa de Ægteskaber og Partier
Aldrig stifter paa for løs en Traad.

Ogsaa her sig Tvedragts-Slangen bugter
Mellem to »forenede« Produkter:
Røde Kirsebær og hvide Løg,
Evropæernes forbudne Frugter
Og det gode »danske« Syltetøj.

Bare nu »de Danske«, naar her spilles
Skal med BENTHEIMs Gruppe: »Lad os skilles!«
Ikke ogsaa ser til deres Skræk,
At den, li'esom Hælen hos AKILLES,
Hænger fast og vil ej skæres væk.

Den lille Fredes Blomster.

(Frit efter H. C. Andersen).

„Mine stakkels Blomster er ganske døde", sagde den lille Frede. „De var en Gang saa smukke, og nu hænger de og visner i alle Bladene! Hvorfor gjør de det!" spurgte han sin Ven Rasmus, for ham holdt han saa meget af, han kunde de allerdejligste Historier og klippede saadanne morsomme Billeder; før havde det mest været Riffelringe af Knaldpapir, nu var det navnlig Ølringe med Told paa og Sukkerkringler af Syltetøjspapir og Havelodder til Husmænd. „Hvorfor ser Blomsterne saa mellemfornøjede ud i Dag?" spurgte lille Frede igjen, og viste Rasmus en hel Buket af Venstres selvdøde Lovforslag, der var ganske vissen.

„Ja, ved Du, hvad de fejler!" sagde Rasmus. „Blomsterne har været paa Bal i Haven i Nat, og derfor hænger de med Hovedet".

„Men Venstres Blomster kan jo ikke danse", sagde den lille Frede, „De kan knap nok gaa paa deres egne Ben".

„Har Du ikke tidt staaet og set ind ad Porten til den store Kaserne, hvor Rigsdagen boer, hvor der er de dejligste Taburetter og Porteføljer, som vi Smaafolk ikke kan faa Fingre i. Derude er rigtignok Bal, kan Du tro. Du maa vide, at ligesaa snart Ministrene og alle Rigsdagsmændene flytter herind til Byen, saa kommer alle Venstres Lovforslag op paa Kasernen og er lystige".

„Det er morsomt!" sagde den lille Frede og klappede i Hænderne. „Men kunde jeg ikke hellere se Blomsterne?"

„Jo", sagde Rasmus, „husk bare paa, naar Du kommer derud igjen, at kigge ind ad vores egne Vinnever, saa ser Du dem nok. Der ligger de nemlig til Forhandling, og for Øjeblikket bliver de solgt til nedsat Pris, fordi de er falmede af at ligge i Vinduet."

„Er det at bilde Barnet saadan noget ind!" sagde den kjedelige Evropæer Eedvard, for han kunde ikke lide hverken Frede eller Rasmus og gnavede alletider, naar han saa dem lave de løjerlige, morsomme Lovforslag; det kunde Eedvard ikke lide.

Men den lille Frede syntes dog, det var saa morsomt, hvad Rasmus fortalte om hans Blomster, og han tænkte saa meget derpaa. Lovforslagene hang med Hovedet, de var bestemt syge, fordi de var trætte af at være paa Bal i Haven.

Hele Aftenen igjennem kunde han ikke lade være at tænke paa, hvad Rasmus havde fortalt ham, og da han var kommen i Seng, laa han længe og tænkte paa, hvor nydeligt det kunde være at se de dejlige Blomster danse derude paa Kasernen. „Mon mine Blomster virkelig skulde komme med?" Men saa faldt han i Søvn, for Leth holdt et Foredrag om Fiskerisagen. Der var ganske stille paa Bundtmagerloftet, hvor Frede laa; Morgenbladets Natlampe brændte

ude i Linnésgade, og Fatter Borchsenius og Mutter Secher sov.

„Mon mine Blomster nu ligger i Udvalget?“ sagde Frede ved sig selv, „hvor jeg dog gjerne vilde vide det!“ Han stod op af sin Seng og gik ganske sagte hen til Døren og kigede ind i Udvalgsværelset. Nej, hvor det var morsomt, hvad han fik at se.

Der var slet ingen Lampe derinde, men alligevel ganske lyst, for alle Venstres Lys var tændte og skinnede omkap med Henning Jensens Maane midt ind paa Gulvet! Det var næsten ligesom det kunde være Dag. Alle Jens Busks Tulipaner stod i to lange Rækker paa Gulvet, der var slet ingen flere i Vinduet, der stod tomme Rumlepotter; nede paa Gulvet dansede alle Blomsterne saa nydelig rundt om hinanden, og ved Klaveret sad en stor, gul Lilie, som Frede bestemt havde set før, for han huskede godt, at Rasmus havde sagt: „nej, hvor den ligner Tante Pingeline“, og nu syntes Frede virkelig ogsaa, at den lange gule Blomst lignede Frøkenen, og den bar sig ligesaadan ad, snart lagde den sit aflange, trekantede Hoved paa den ene Side, snart paa den anden, og nikkede Takten til sin egen Musik. Slet ingen brød sig om den lille Frede.

Det var ligesom om noget faldt ned af Bordet. Frede saa derhen, det var Hesselkjæppe-Fastelavnsriset, der sprang ned, det syntes ogsaa, at det hørte med til Blomsterne. Det var ogsaa ganske net, og oveni det sad en lille Voxdukke, der havde just saadan en stor Voxnæse paa som den, Eedvard gik med; Fastelavnsriset hoppede med sine røde Strimer paa Ryggen midt ind mellem Blomsterne og trampede ganske stærkt paa vore nationale Minder, for det dansede Mazurka, fordi det mente, at den Dans var mere evropæisk og passende for Platfødder. Den gamle Kresten Røgmand. som havde faaet sine Aandsevner tilbage af Octavius, stod og bukkede pænt for Fredes Blomster, men det mente han for Resten ikke noget med.

I det samme bankede det stærkt i Skuffen, hvor Fredes Dukke, Sophie Høgsbro, laa ved saa meget andet Legetøj. Røgmanden løb hen og trak Skuffen lidt ud. Da rejste Sophie sig op og saa ganske forundret rundt omkring. „Her er nok Bal!“ sagde hun; „hvorfor er der Ingen, der har sagt mig det?“

„Vil Du danse med mig?“ sagde Røgmanden.

„Jo, Du er en pæn En at danse med!“ sagde hun og vendte ham Ryggen. Røgmanden dansede saa ganske alene, og det var ikke saa daarligt.

Da nu ingen af Blomsterne syntes at se Sophie, gav hun sig til at ringe med sin Klokke, for hun havde Klokke paa — d. v. s. naturligvis Formandsklokke, og hun sagde, at Blomsterne maatte gjerne ligge i Udvalget, lige saa længe de vilde.

Men Blomsterne sagde: „Du skal have saa mange Tak, men vi kan ikke leve saa længe! i Morgen er vi ganske døde, men sig til den lille Frede, at han skal begrave os ude i Haven, hvor Øllet og Sukkeret ligger, saa voxer vi op igjen i næste Samling og bliver meget smukkere“.

Da lille Frede næste Morgen kom op, gik han gesvindt hen for at se, om Blomsterne var der endnu. Ja, der laa de allesammen, men de var ganske visne, meget mere end igaar. Saa tog Frede en lille Papirsæske, den lukkede han op og lagde de døde Blomster ind i den. „Det skal være Eders nydelige Ligkiste“, sagde han, „og naar siden de norske Fættere kommer herhen, saa skal de være med at begrave Eder ude i Haven, at I til næste Samling kan voxe op og blive endnu meget smukkere!“

De norske Fættere var to raske Drenge, der hed Bjørnstjerne og Alexander; de havde nye Flitsbuer og Kasteslynger af Mundlæder, og disse havde de med at vise Frede. Han fortalte om de stakkels Blomster, der vare døde, og saa fik de Lov at begrave dem. Bjørnstjerne og Alexander skød med Flitsbuer over Graven, for de kunde ikke lide Geværer og Kanoner.

Bankeaander.

Sikke Tider! — Ih, Du milde! —
Læser, vil med lyrisk Sind
Du om Natten gaa en silde
Morgentur i Maaneskin,
Saa gjør først dit Testamente
Og tag Næsen vel i Agt, —
Eller gaa, hvor to Betjente
Ikke holder Nattevagt!

De til Prydelse for Staden
Og til Skræk for alle smaa
Nattesværmere paa Gaden
Traver om med Glorie paa;
Men, naar de en Mand vil dunke,
Som af Ædruhed gjør Støj,
Saa behøves blot en Funcke
Til, at den gaar op i Røg.

De har sagtens hørt, hvordanne
Det forgangen Nat gik til,
At en Mand med blodig Pande
Blev slaaet flad paa bare Dril?
Saasom han var ganske stille,
— Bare lidt i Klammeri, —
Vilde han ej la' sig skille
Ad af Byens Politi!

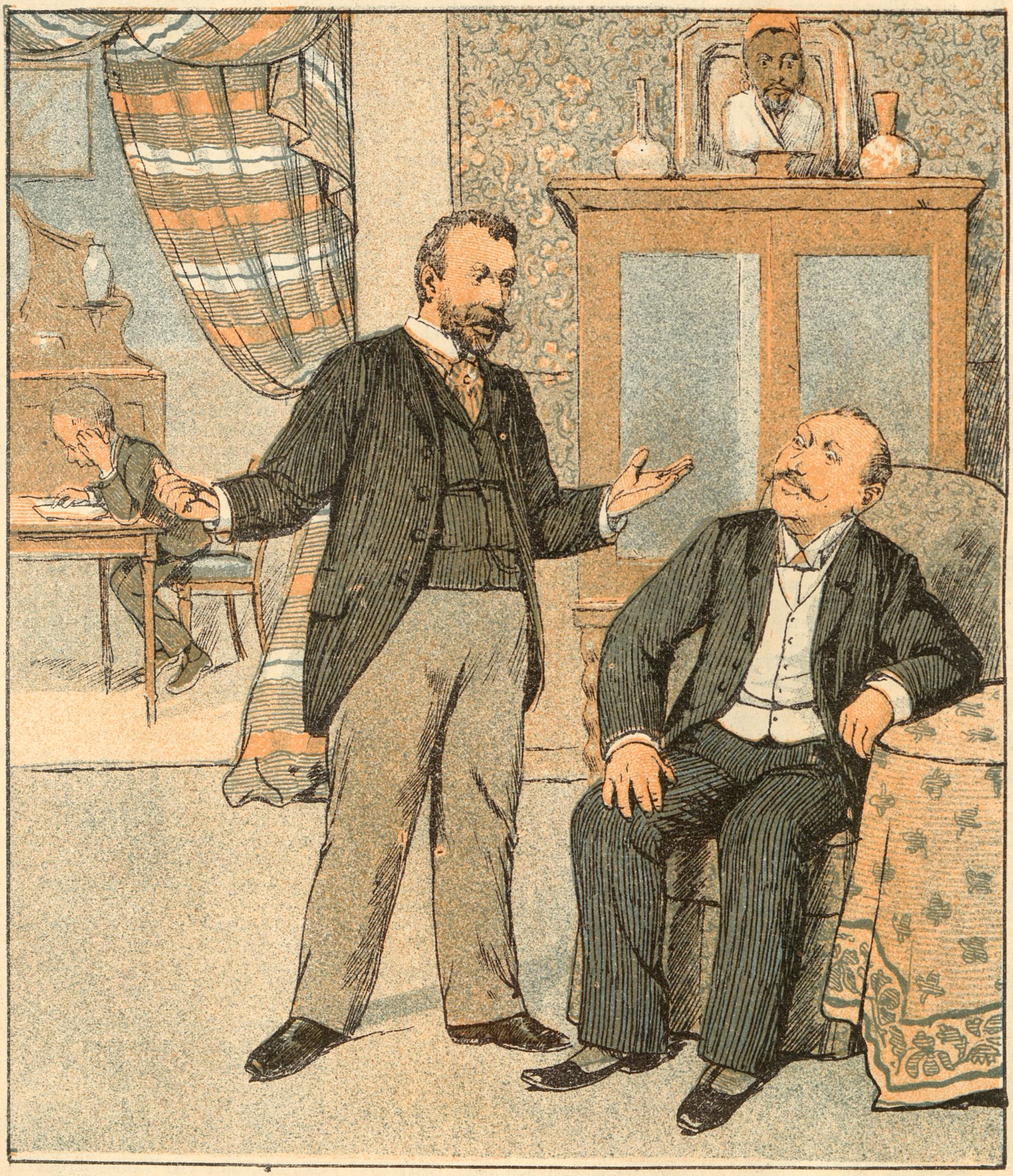
Da han brugte Talens Gave,
Blev kun Dommen dobbelt streng,
Thi vort Politi kan »stave«
Sig til Sagens Sammenhæng:

Han til Straf for sine Nykker, —
Tænk Dem bare, hvilket Syn! —
Ligestrax blev slaaet i Stykker,
Pakket ind og sendt til Fyen!

Skvalderen fra Skvaldergade
Løber nu fra Hus til Hus:
Ha'de eller ikke ha'de
Lovens Offer sig en Rus?
Det bli'er Rettens Sag at dømme,
Om hans Knubs de gjorde ondt, —
Men vi Andre gaar med ømme
Skuldre, blot ved Tanken, rundt!

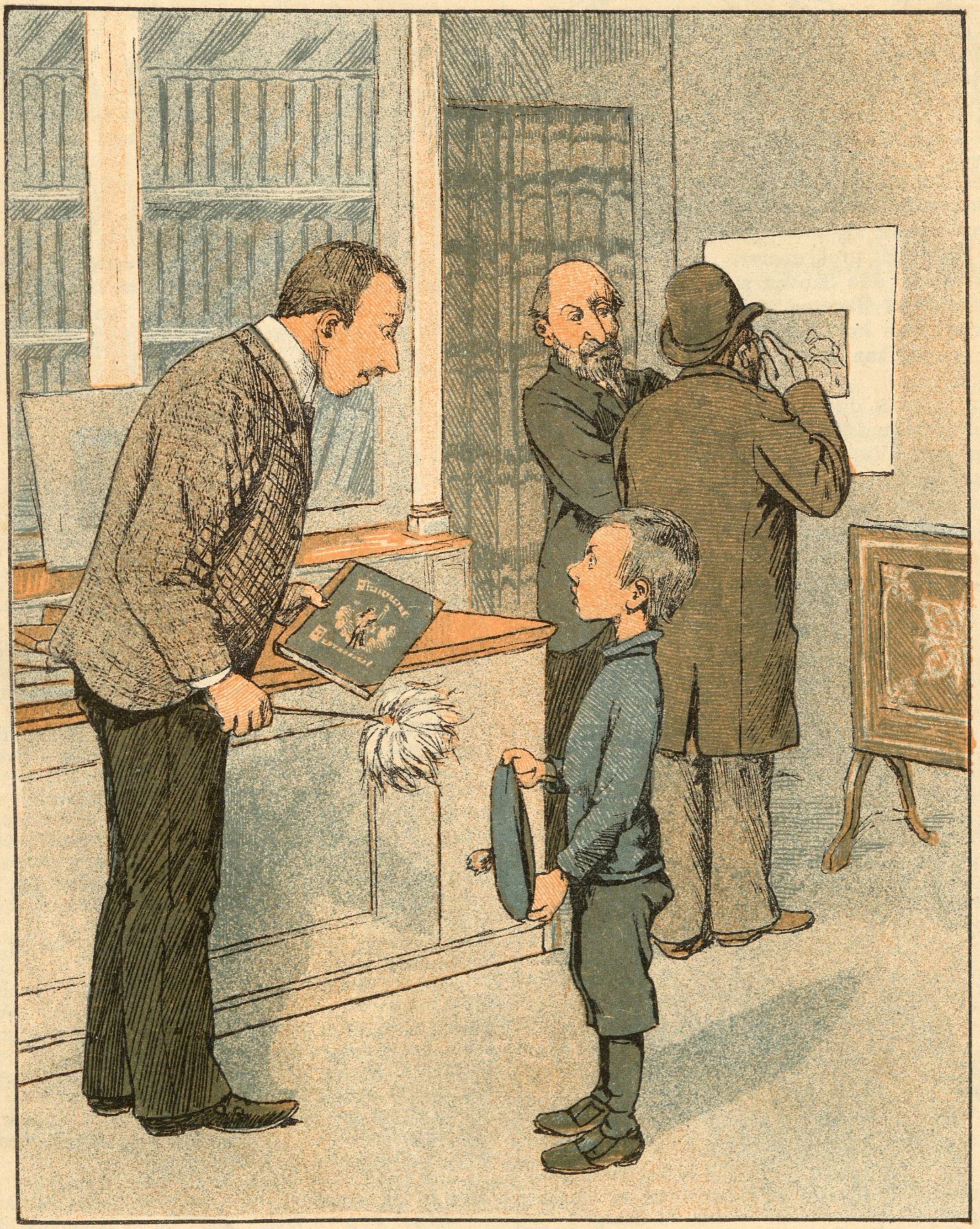
Støn af Spænding, ømme Moder:
Ak, — før Du dem ser igjen,
Er din Fader, Mand og Broder
Banket mør af Stokkemænd!!
Men vil Du paany fornemme
Ro og Tryghed i din Sjæl,
Saa behold dem bare hjemme,
Luk din Dør, — og bank dem sel'!

Godt Raad.

— Hvad skal jeg dog sætte min Søn til? han har ikke Spor af Hoved!
— Ja, det skal jeg sku sige Dig; sæt Du ham bare i Hattemagerlære.
— Hattemager?
— Ja, alt, hvad de laver, det er jo efter andres Hoveder!

God Besked.

— Je' sku hilse fra Mester aa spørre, hva' de kostede aa faa han aa hans Kone indbunden.
— Hvad for noget Sludder! Hvorledes sagde din Mester, Du skulde sige?
— Jo, han sae: gaa hen te Boghandleren aa spør han, hva de' koster aa faa »Min Hustru og jeg« indbunden i Pragtbind.

Sandt i visse Maader.

Ved Vintertid, naar Storm og Blæst
Med kolde Omslag os trakterer,
Samt melder sig med „skarp Protest«
Og Visneriet proklamerer,
Forladt og øde Skoven staar,
Og af hvert Banetog, som gaar
Derud, man kun det Indtryk faar,
At — der kan være Noget i 'et.

Mens BOJSEN driver fint sit Spil
Med Husmandsjord og Syltetøjer;
Den glade VIGGO BENTHEIM vil
Slet inte med paa den Slags Løjer;
Man husker nok, han før har omtalt FREDES Hjerneskal som tom
Og om hans Hoved fældt den Dom:
Der kan sgu være Noget i 'et.

Skjønt sidst paa Maaneden vi fik
Højvande rundt omkring i Landet,
Saa selv i CHRESTENS Valgkreds gik
Hans stakkels Vælgerfolk i Vandet,
Dog i hans eget Sylteglas
Lavvande var og godt med Plads,
Hvorfor han brummer, slet til Pas:
Der kan skam være Noget i 'et!

JENS BUSK, som i sin Svinekrig
Af fast en Tylvt er bleven stævnet,
Var nys til Prøve paa Forlig;
Men ogsaa her Forliget revned'.
»HR. GREVEN«, førend han fortrak,
Fik udtalt, at »Forlig er Snak«,
Nu vidner JENS med skyldig Tak:
Der kan dog være Noget i 'et.

Ja, her er Vidnesbyrd hver Dag,
Som højt og lydelig forkynde
Om BJØRNSONS hule Foredrag
Og FREDERIK BAJERS tomme Tønde,
Om GEORGS Fremtidsperspektiv,
ST. HENNINGS Ærme — uden Kniv,
Og selv om TAUBERS Folke-Liv,
At der kan være Noget i 'et.

Under Rædselsperioden.

Tragisk Situation i 1 Scene.
Frit efter Rud. Schmidts frie Motiv efter et Motiv af Balzac.

Personerne:
Riis-Knudsen, offentlig Anklager.
Eedvard, Aandsaristokrat, forklædt som Digter.

(Et Boudoir i Tidens Smag. Fin-de-siècle-Møblement. Paa Væggen et Logosbillede, symbolsk bekranset med Hvidløg; Dameportræter i knitrende Atlask. Under Skrivebordet en tom Statskasse. Brændte Protokoller i Kaminen. Aristokraten, let henslængt, spejler sig smilende i et Forstørrelsesglas. Den offentlige Anklager træder ind, bærende Kappen paa begge Skuldre. Han gnider sig om Skægget og kaster et literært Blik paa Eedvard.)

Eedvard. De igjen? — Hvortil denne Ovenuds-Paatrængenhed? — Har jeg ikke sagt Dem, at det er mig uhyrlig imod? Hvad vil De? — Ah! Et Besøg?

Riis. Nej. — En Forlovelse.

Eedvard. Mellem os? Umuligt! — De er en Odder! .... en Stærkodder!

Riis (mørk). Jeg er offentlig Anklager, Borger Eedvard. Jeg kan dømme Dig til Døden.

Eedvard. Mig? — Nu har jeg ikke paa længe hørt Magen! — De ser, at jeg vrider mig af Foragt.

Riis. Forvrid Dig ikke. Hedder Du Schmidt? Hedder Du Rosenberg? — Hvorfor skulde jeg da ikke dømme Dig? Som Herman, der ligger Lig paa sin Guillo-Tine, kan jeg knuse Dig i Støvet med en tysk Tragedie. Min Magt er forfærdelig. Alle Hovedstadens idiotiske Anmeldere ligger pulveriserede i mit salig Tidsskrift. Vogt Dig, at Du ikke faar samme Skæbne.

Eedvard. Ach wai! ach wai! Atter dette Uhjælpelige. Hele min Samtid rejser sig imod mig. Hvad har jeg da gjort?

Riis. Du har gjort en Myg til en Elefant, — men det var Dig selv, der var Myggen! Nu er Du gjennemskuet. Hvad kan det nytte, at Du har formummet Dig som Nordens første Dramaturg? — Dine Kritikker røber Dig. Og hvad kan det nytte, at Du vil gjøre Dig lang i din schtore Bro'ers Skygge? — Du naaer ham dog kun til Næsen, ... Støvlenæsen!

Eedvard. Og Du vil dømme mig? — Du, Fordummeriets Apostel?

Riis (med ædel Stolthed). Jeg vil ikke dømme Dig. Er vi ikke begge Aristokrater? Flyder der ikke det samme sorte Blod i vore Aarer? Hvem lærte mig at slagte Kammerherrens Abonnements-Tanter, da jeg var Redaktør? Hvem har nu lært mig den sande Upartiskhed, den at krybe for mine Modstandere, naar de bliver grove? Hvem har lært mig at tale med to Tunger? Ved alle mine Fribilletter, jeg elsker Dig, Borger Eedvard! Men jeg elsker Dig i Stilhed.

Eedvard (mistroisk). Hvorledes dette? — Deres Tone er saa ovenpaa, Hr. Anklager. Bevis det Alt!

Riis. Jeg vil frelse Dig. Du er rabundus, Borger Eedvard. Berømmelsen er gaaet din Næse forbi, — og den hører der dog noget til at gaa udenom. Mangfoldige smaa Sorte skulke af Realismens Skole, og dine udødelige Skuespil er forlængst døde Kjedsommelighedens Selvdød. Men jeg vil frelse dem. Giv mig et af dine ældste Børn ....

Eedvard. Nu forstaar jeg .... »En Forlovelse«!

Riis. Jeg har Fribilletter, — jeg har Klake, — jeg har Upartiskhed! Giv mig dit Barn.

Eedvard (i heftig Kamp). Og — til Gengæld?

Riis. Kun en Anvisning paa garanteret velvillig Omtale, gældende for en Sæson!

Eedvard (vridende sig i Lidelse). Men . . . . mine Principer?

Riis (stille). Kan vi to Adelsmennesker ikke sagtens blæse ad en Smule Principer?

Eedvard. Nej! nej! Spil mig, — og Du skal hæves til Skyerne fra Integade. Spil Oehlenschlæger og de andre Sinker, og min Peter skal mase Dig.

(Stærk dramatisk Spænding.)

Riis (triumferende). For silde! — Barnet er mit. — Hør Jubelen fra de brusende Fribilletter! — Aa, Borger Eedvard, hvor jeg elsker Dig.

(Der høres et Bump. Forfærdet Pavse.)

Eedvard. Ve! Ve! — Wai! — Det var mit Barn, der løb Panden mod Bunden af en tom Theaterkasse.

Riis. (river sig fortvivlet i Skægget) Det blev altsaa Frugten af min Villighed? — Du er til Grin! — Jeg er til Grin! — Forlovelsen gik i Vasken! — (Synker om med et døende Suk). Hvor meget koster det?

Tæppet falder langsomt.

Af Punch's „blaa Bog".

Gaustad i Slagtemaaneden 1890.

Kære Fyrst Bismarck.

Skønt en Mand som jæg kan spørge om mere, end 10 Bismarker kan svare paa, er jeg dog vis paa, at det Spørgsmaal, jæg her kommer med til Deres Høihed, er af den Naturen, at det ikke kan sætte Dem ret mange graa Haar i Hodet.

Som Deres Durchlauchtighed vet, staar jæg nu for Tiden i Fredsstrævet og er i Begreb med at gennemføre denne store Sak i Norden. Da jæg vet, at Deres Stormægtighet ogsaa har tatt Dem av denne Sak og i de siste 30 Aar har hat stor Fortjæneste av Evropas Fred baade som Kantsler og som ærlig Mægler, tror jæg at kunne gøre Regning paa Deres Bistand i en Sak, der begynner at falle mig Noget for Brystet.

Jæg holt, som Dere sikkert vet, for kort siden en stor Fredstale i København for at utrydde den der herskende Militarismen, der er en Trusel mot Evropas Fred. Jæg kom vet den Leiligheten til at uttale, at der i 1864 var en Mand, som hatte Slesvig i Lommen; men ukeldigvis har jæg enten glemt eller inte vist, hvad den Manden het; og da Frederik Barfod har kaldt Historien for en Skrøne og mig sæl for en Løgner, og en Mand som jæg ikke kan lade sligt Noget sitte paa sig, skønner jæg ikke bædre, end at De i Fredssakens Tjænneste kunde lade mig vite, hvad den Manden het, der i 1864 hatte Slesvig i Lommen.

I Ærbødighed

Bjørnstjerne Bjørnson.

Friederichsruhe, December 1890.

Kjære Hr. Bjørnson.

De kan være aldeles overbevist om, at dersom jeg nogen Sinde skulde falde paa at begaa Selvmord og at søge efter en passende Anledning dertil, skal De være den første, som jeg skriftlig betror et eller andet vedrørende de hemmelige Forhandlinger i min politiske Løbebane.

For Tiden kan jeg desværre ikke gjøre andet for Dem end at meddele, at den Mand, der i 1864 havde Slesvig i Lommen, ikke var nogen anden end mig selv i egen Person, og, da jeg hverken den Gang eller senere har havt den Vane at udlevere, hvad jeg en Gang har stukket i Lommen, vil jeg som Deres sande Ven raade Dem til at gjøre ligesaa, det vil sige, til at stikke baade „Skrønen" og „Løgneren" i Lommen og lade dem blive liggende der, til De har bragt dem i Glemme ved at begaa nogle nye, hvad der jo sagtens ikke i Følge Verdens Gang kan vare ret længe.

Bismarck.

Ondt og Godt i alle Lande.

Ondt og Godt i alle Lande,
Roser sig med Torne blande,
Herman Peter Vessel alt
Har forlængst os det fortalt;
Men, naar Adelsmand og Digter
Sig med Gjøglertrupper vigter,
Saa gid jeg faa Last og Skam,
Om jeg applauderer ham!

Baron Knuth som flink Berider
Lystelig med Heste slider
Og som ivrig Amatør
Er en ganske flink Dressør.
Men han høster ikke Æren,
Naar han svinger Chambriéren
Ude i en Stjernekro
Eller hist paa Vesterbro.

Drachmann smukke Digte skriver,
Hvorfor han beundret bliver,
Men, vil selv han læse højt,
Duer det ikke for en Døjt.
For tre Alen langt Register
Kyllingeorganet brister;
Hvor man venter Stentorrøst,
Faar man kun lidt Gaasebryst.

Eller naar han vil paa Farten
Ude hist paa »Boulevarden«
Med en Galgenfugls Humør
Være Sangerdirektør,
Instruere Syngepiger,
Vist de Allerfleste siger:
Rantzau-Drachmann Arm i Arm!
Den er lovlig krukkevarm!

Harald Holm vil Øl beskatte.
Naa! det kan man sagtens fatte;
Øllet nok i hans Hotel
Bliver kjøbt alligevel.
Men, naar han som Værtshusholder
Ivrer imod Folk, der solder,
Bliver Maadeholdsprædikant,
Vi det ret grinagtigt fandt.

Herman Bang i Ungdomsalder
Sig et Lig, et Aadsel kalder,
Som vi ofte hørte paa —
Det kan vi saa godt forstaa.
Men man kommer til at smile,
Naar han som den merkantile
Alvorsmand i *»København«*
Prøver paa at gjøre Gavn!

Ondt og Godt i alle Lande,
Roser sig med Torne blande!
Det er gamle Visdomsord,
Som vi synge vil i Kor.
Tornene vi altid skoser,
Smil vi sender alle Roser,
Smil og Kys og Sange til
Hver en yndig Roselil!

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

Tomme Tønder.

Defensoren for Rumlepottens Synder
Af Rumledjævelen er selv besat,
Han ordinære Rumlerier ynder
I Skolesager og i Øldebat.

Lad rumle! er Programmet, han forkynder,
Og som han heller ikke har forladt,
Da han blev Nummer Tre blandt den Slags Tønder,
Som ikke rammes af den nye Skat.

PUNCH udgaar hver Torsdag. Pris 2 Kroner Kvartalet. (Enkelte Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle kongl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor, Kjøbenhavn, **Kronprinsessegade 34.**

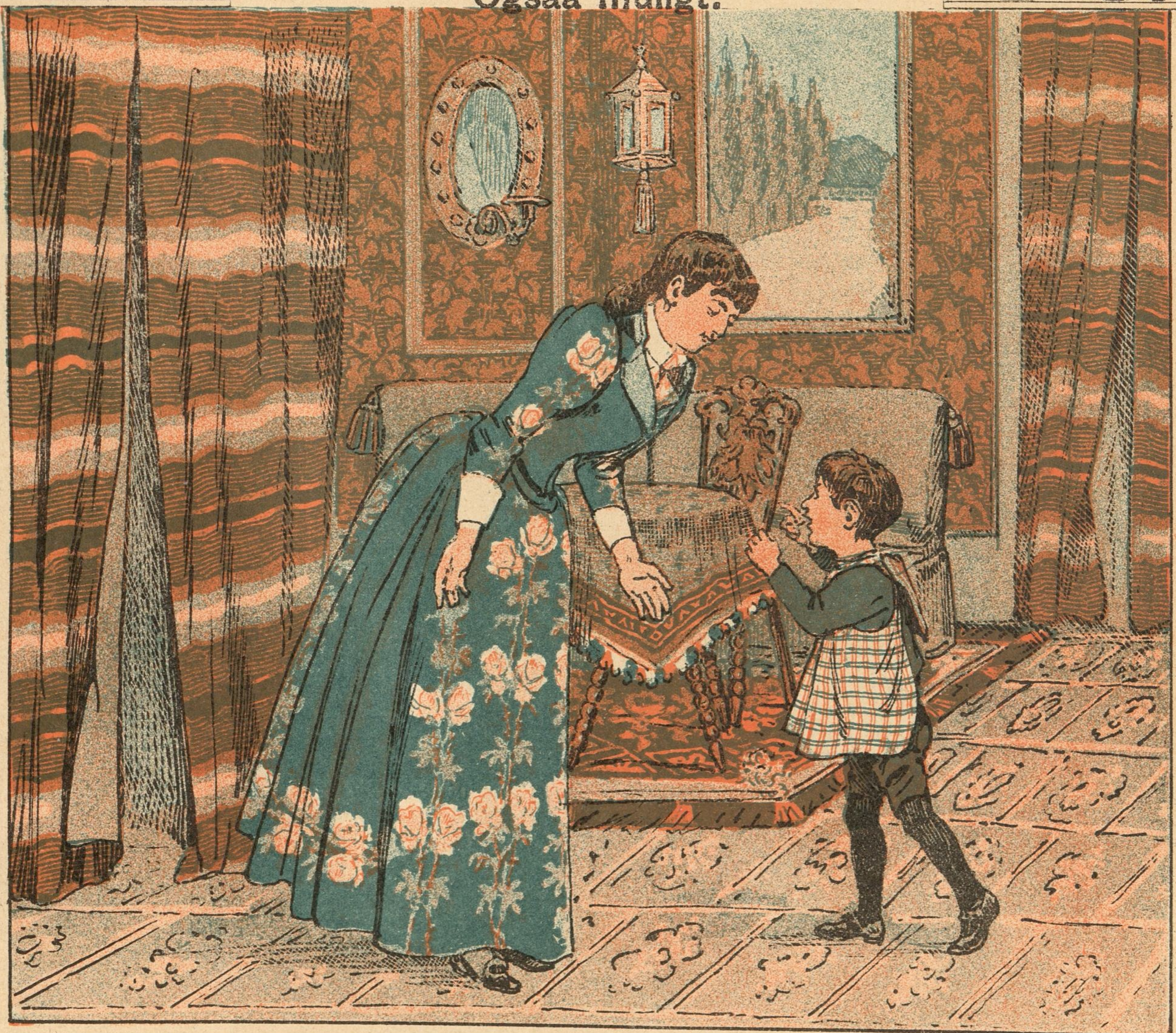
Mapper og Pragtbind til Bladet: 2 Kr.

Redigeret af Angelo Haase, udgivet af og trykt hos C. Simonsen i Kjøbenhavn.

1890. Torsdagen den 11. December. Nr. 50.

PUNCH.

Ogsaa muligt.

— Nu er Storken kommen i Nat med en lille Søster til Dig, Frits.
— Storken, Tante? Nej, det var vist Missekatten, for jeg hørte selv, den sagde Mjav.

Yderst lovende.

At Vejen ned til Helved er med gode
Forsætter brolagt, er forlængst bekjendt;
Og om vort Venstres Veje kan omtrent
Et Forhold man af samme Slags formode:
Hvad enten de gik lige eller snode
Sig snildt i Bugter, op og nedad vendt,
Henover Revner og i dybe Kløfter,
De stadig brolagt var med gyldne Løfter.

Hvad har Oppositionen ikke lovet
Et oplyst Vælgerfolk i løftet Stil
Og lagt i Blød sit folkelige Hoved,
Til den sin Vej fik brolagt mange Mil
Med rige Løfter, ja fik ud sig vovet
Paa Eventyr i Smag med »dansk« Textil,
I Haab at Vælgerne i store Flokke gad
I Fælden villig gaa paa denne Lokkemad!

En Gang man loved' glat sin Vælgerskare,
At, hvis den vented' til Oktober blot,
Saa skulde Venstre pænt Butikken klare
Og jage ESTRUP hjem med Skam og Spot,
Saa skulde det sin Statskløgt aabenbare
Og lave en Finanslov, særlig flot,
Saa skulde for bestandig vorde givet
Hvert Provisorium en Pæl i Livet.

Og man har brolagt baade Vej og Sti
Med splinternye, lovende Programmer,
Som skulde med et Trylleslag befri
Det stakkels Folk fra Nød og Katzenjammer,
Samt ende Venstres Kjævl og Klammeri,
Og Landets dyrebare Folkekammer,
Der af Ministrene saa slemt var drillet,
Faa med Bravour sat ind igjen i Spillet.

I Aar var BOJSEN Mand for at fortælle
Om gyldne Broer, Venstre vilde slaa,
Idet han loved', den finansielle
Behandling skulde hurtig Fremme faa,
Saasom Hr. GREVEN, med Respekt at melde,
Fra sin Brovægtergjerning maatte gaa;
Og daglig, medens BERG af Harme snøfter,
Brolægger han sin Vej med nye Løfter.

— Men av! ved hver en gylden Bros Indvielse
Drev Venstres onde Genius sit Spil!
Det nytter ej at dølge med Fortielse,
At disse Løfters, eller om man vil,
Politiske Forjættelsers Indfrielse
Bestandig røget er ad Helved til,
Trods alt det Bifald, Førerne har taget
Som deres Part i Høgsbrolæggerfaget.

Man schreibet aus Berlin.[1]

(Specialkorrespondance til Punch.)

Näst ved Kochs Baciller er Hövedgjenstanden for Samtalen her siden flere Dage väret Kajserens Tale om den höjere Underretning[2]) — hvad vi paa Dansk kalde den höjeste Oplüsning — her i Tüstland. Kajseren er som bekjendt en Taler af Rang og har desaarsag med Rette faaet Tilnavnet den rädsellige.[3]) Mere Interesse end hans Udtalelser om Ungerne[4]) har dog hans Anstnelser om D'Hrr. Journalister, de saakaldte Sultekandidater, saa meget mere, som den ogsaa her berömmede danske Stats- og Vissenskabsmand Pingel, Danmarks Hinzpeter, paa et Møde i Ringstad har kaldt Journalisterne bleserede Pessimister og Efterabekattere af det paradisiske Boulevardleben.

Man er vel enig i, at Pressen ofte virker höjst ferönsket.[5]) saa at man med höjre Hand[6]) maa holde den i Ave. Journalisterne have ogsaa ofte Hunger, saa at de maa ernäre sig af Mordere og Ulükkesfæller.[7]) Men naar de kaldes Parasiter paa Sampfundet, saa maa det dog anerkjendes, at nogle Lopper[8]) bør Pressen have. Vi have Journalister, som med uanmodet Paaträngenhed[9]) blotte Lasterne i Sampfundet. De er derfor Gjenstand for almindelig Foräring.[10]) Det er dog Pressens Opgave at vejlede Publikum, og enkelte Journalister ere ogsaa gode Orientalere[11]). Man bør da vide disse Mänd Tak, fordi de saa udmärket bäre deres Laster og fordi de have bragt saa mangen en famös[12]) Geschichte i deres Spalter.

Bladene kan inddeles i de Linke (Venstre) og de Rechte (Højre). De Linke staa höjest i Antal af Spalter, fordi der aldrig har været Mangel paa Spaltninger indenfor Linke. Det forlüder her, at en i Danmark meget gemen[12]) Race er de smaa Sorte, hvilket formodentlig er en Art Bakterier. Ifølge **Nordd. Allg. Zeit.** skal dog nu denne skadelige Bacille være opdaget, saa at det maaske en Gang i Tiden kan lükkes Koch at faa Bugt med dem. Man bör allensals svarlig[13]) frügte sig for disse smaa Dür, thi ogsaa her i Berlin ere de ikke ukjendte, om end noget större end de danske. De drive mest paa Asfalten, af hvilken her er större Mängder end i København, og de vise en meget sörgelig[14]) Iver i Udförelsen af deres Kald. Meget gement[12]) er det saaledes, naar de strejfe ind paa det private Leben og bringe Meddelelser, som, om end ikke meget nödige,[15]) dog maa interessere alle, selv om det ikke lader sig lögne,[16]) at de undertiden gaa for vidt.

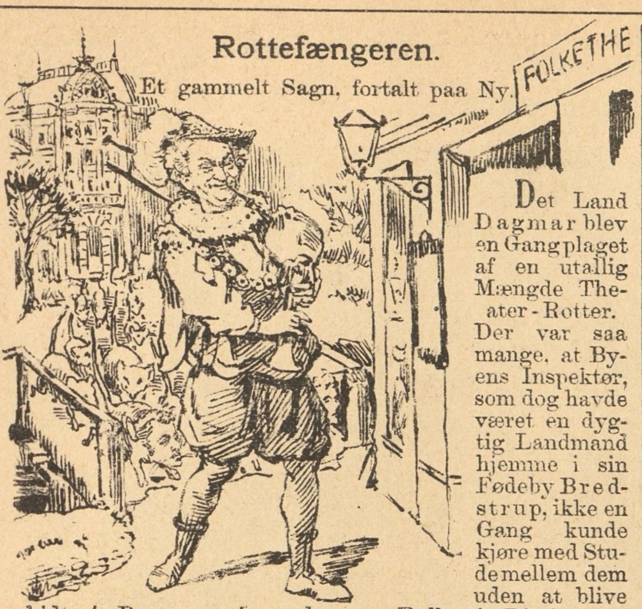
Forövrigt beskäftige de sig ogsaa med Fred i Krigstid og elsker at pille bei Festungen, fordi de ere Europäere og kun ugjerne vil aftjene deres Värnepligt som Ejnjährige Freiwillige. Jo mindre de er selv, des mindre kan de nemlig bäre Krigens Rädsler og vil derfor hellere hüte deres Skind. Dertil kommer, at deres Fødder ere platte og ikke egne sig til Marschens Strabadser.

---

[1]) Da vor Korrespondent ikke er det danske Sprog fuldstændig mægtig, har vi ved de vanskeligste Udtryk tilføjet det tydske Ord, som formentlig har foresvævet ham. [2]) Unterricht. [3]) redselige. [4]) Die Jungen. [5]) verwünscht. [6]) mit Rechten. [7]) Unglücksfälle. [8]) Lobe. [9]) unermüdete Aufdringlichkeit. [10]) Verehrung. [11]) sich orientiren. [12]) gemein. [13]) schwerlich. [14]) sorglich. [15]) nöthig. [16]) leugnen.

Rottefængeren.

Et gammelt Sagn, fortalt paa Ny.

Det Land Dagmar blev en Gang plaget af en utallig Mængde Theater-Rotter. Der var saa mange, at Byens Inspektør, som dog havde været en dygtig Landmand hjemme i sin Fødeby Bredstrup, ikke en Gang kunde kjøre med Studemellem dem uden at blive bidt i Benene. Laa der en Rolle i Direktørens Kontor, kastede de sig Alle over den og fortærede den, saa at han vred sig i Pengepungen af Fortvivlelse; og indbyrdes kunde de heller ikke holde Fred. Det var slet ikke til at udholde.

Alt blev forsøgt. De fedeste Rotter fik baade Orlov og Gratiale for at wiehe sig til Kunsten, og de fik Fribilletter for at klappe af de andre Rotter; men ikke en Gang, da Direktøren snakkede literært for at skræmme dem, kunde det hjælpe. Tilsidst kom endogsaa de smaa sorte Rotter fra Integade kravlende ind i Landet, saa at „Den Kjærlighed, den Kjærlighed" endte med „en Forlovelse; men saa blev det først rent galt.

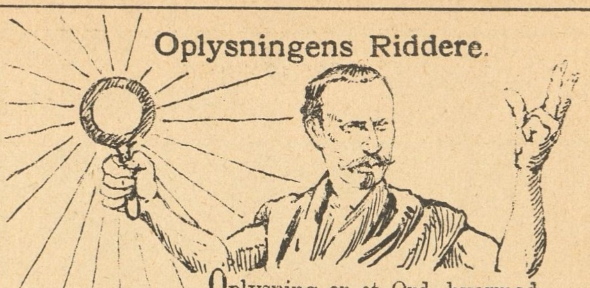
I Byen levede der en fin Mand med Fjerhat paa, Pludderhoser og et Grin over hele Ansigtet. Han hed Fyrst Auran og var selv en gammel Rotte; derfor gav Direktøren ham ogsaa fuld Gage, da han blev om en Hals, i Haab om, at han saa vilde give de Andre Rotting. Men Fyrst Auran brød sig slet ikke om at være Direktørens Benjamin. Han trak bare en Fløjte op af Lommen, og saa maatte alle Rotterne danse efter hans Pibe.

Alle Vegne fra kom de løbende. En ung Rotte, der fnyste som en Othello, saa at hans Lunger wiehede sig ud af Raseri, raabte „Højre om, — Marx!" og fulgte lige i Hælene paa Rottefængeren. „Jacques, —mat!" skreg en anden lille Rotte og løb bagefter. Selv ovre fra et Naboland, der hed Hippodromen, kom en Rottefrue løbende og sang: „Lotte ist todt". — det skulde være en Ni-Touche til hendes egen Direktør. Kun en gammel Rottefrøken, der sad hjemme og drak Camilla-The, vilde ikke være med; men en fin, lille Rottekjæreste, der havde en Horne-man i Siden til Direktøren, fik hende heldigvis overtalt til at tage Del i Sammenrottelsen.

Langsomt retirerede Rottefængeren baglænds ud af Landet Dagmar og gik i Vandet med hele Flokken. Men Direktøren krøb i et Musehul af Forskrækkelse, hvor han kun havde sine Fribilletter og Familien Rosenberg tilbage.

Det Mærkeligste ved Historien er, at der Aaret efter dukkede en hel Flok Rotter op i det Land Amaliegade. Ingen kunde forstaa dem, for de snakkede literært, men de blev baade plejede og svøbte i Watt. Og der bliver de, — — indtil Rottefængerens Pibe faar en anden Lyd.

Oplysningens Riddere.

Oplysning er et Ord, hvormed
Der alle Vegne gantes,
Og hvormed Fler kom galt af Sted
End „*Politikens*" Brandes.
De herlige Højskolefolk
Har stillet mange Gange
Sig frem som høj Oplysnings Folk
I Taler og i Sange.

Men Theori, det er nu Et,
Og Praxis er et Andet;
Og man desværre saa' saa tidt,
At Folk gik slemt i Vandet,
At her paa denne lede Jord
Der svigted' deres Kræfter,
Naar deres mange fede Ord
De skulde handle efter. —

Der er nu disse Rigsdagsmænd
Med store Ord paa Læben;
De fremme vil Oplysningen —
Det er jo deres Stræben!
Men, skal der spædes Penge til
Af Sogneraadet hjemme,
De kjønne Fraser hurtig vil
Man se, de Herrer glemme.

Hvorfor det ej forundrede
At høre, hvor de sjunger:
En Klasse med et Hundredre
Af uopdragne Unger,
Den kan en enkelt Seminarist
Saa herlig overkomme —
Claus Berntsen anser det for vist
Og støttes her af somme.

Den samme brave Pædagog,
Som Byrderne skal bære
Og øve Børn i Pen og Bog
Og anden nyttig Lære,
Er han just ej paa Viden rig,
Ja, selv om han bestod nok
Kun med et „Ej uduelig"!
Kan altid være god nok.

Gik til Examen han rejekt,
Ja, dumped' han, Krabaten,
Han bør — det mener Tang saa kjækt —
Dog støttes lidt af Staten:
Et Kursus, hvis han er for dum,
Det bør han have gratis
Gaa Grund af *testimonium*
Animi paupertatis!

Det blev forvist et artigt Spil,
Som Sligt os vilde bringe,
Hvis en Minister lytted' til
De vise Mænd paa Thinge;
Det kan nok være, at vi fik
Af falske Instrumenter
En herlig orchestral Musik
Paa Emdrupgaards „Tangenter".

Sammensat Reguladetri.

— Huor gammel æ Do no Per Jensen?

— De ska A sej Dæ hiel bestemt, Chræsten. Den Daw Krowstrup brænd, gik mi Faar og Muer ung Folk i Kjerk, aa mi Bror Tonne er tou Oer æller end mæ, saa ka Do sjel gjør Di Rejning. —

Over Maalet.

— Det var en brillant Hund, Du har lagt Dig til; men hvad vil Du for Resten med den?
— Det er for at være sikker for Tyve hjemme i Villaen.
— Ja, saa behøver I jo ikke at være bange mere.
— For Tyvene? Nej! men vi er sgu bange for Hunden.

„Mr. Fox".*)

Frit efter Holger Drachmann.

Der skummer i Politiken en Sø
Af Bøfsteg og Hvidløg og Avind og Had:
Hvor ellers man kun hørte EEDEVARD gø
Og BENTHEIM hoste, naar PINGEL var glad,
Der møder vor »stolte Skjald« som Herold
For stakkels PARNELLS lidt pletterede Skjold
Med Devisen: Det sjette Bud,
Og giver den irske Udhaler det Raad
At stampe mod Opinionens Braad:
— Hal ud, »Mr. Fox«, hal ud!

Hvor svag en Hukommelse Britten dog har,
Og Dansken for den Sags Skyld med!
Fordi »Mr. Fox« har sin Ven holdt for Nar,
Skal han nøfles og tøfle af Sted!
Hvis hver en »Politiker« skulde ha'e Fur,
Som har haft Konflikter af den Natur
Med sjette og tiende Bud,
Saa kneb det for mangen en Evropæer
Fra voreses Integadekjær.
— Hal ud! »Mr. Fox«, hal ud!

Din Brøde? — Du kom fra en varmblodig Ø,
Hvor Folket er inte af Stok og Sten,
Og hvor et Slags Rimbrev »til Esromsø«
Formodentlig ogsaa kan stiles »til En«.
Din Næstes Hustru du kun har begjært
Og tog dig lidt Frihed! Er det da saa sært?
Du staar jo paa Frihedens Bud,
Og Verden har ogsaa andet Steds spurgt,
At Folk har i den Slags Par-Nælder gjort.
— Hal ud, Mr. Fox, hal ud!

Der gives saa mangen en Skilsmissesag
Til Held for hvert nyfigent Blad;
For Exempel har jeg været skilt før i Dag
Fra EEDVARD og GEORG, den Rad.
Men, skal imod *Puncto sexti* man kny,
Saa lægger hos BENTHEIM jeg ud paa ny
Og svær' til ST. GEORGS Klud;
Thi, sejrer en Gang hans moralske Ret,
Saa mødes vi nok i et Foxkabinet.
— Hal ud, »Mr. Fox«, hal ud!

*) Mr. Parnell *incognito*.

Den nye Helbredelsesmethode.

Det glæder os at kunne oplyse vore Læsere om, at allerede længe før Geheimeraad Koch i Berlin havde opfundet sin Lymfe til Brug mod Tuberkulose, har vi her i Landet havt et Institut, for Tiden beliggende i Fredericiagade, hvor Bestyreren, den vidtberømte S. Høgsbro har udøvet en ganske lignende Virksomhed med stort Held, uden at han dog har drevet det til at blive Geheimeraad.

Patienterne, der lider af Munddiarhoe og Mund- og Klovsyge faa en meget lempelig Behandling af Partiets Sprøjte, og skjønt det har vist sig, at deres Væv tidt har været haardt angrebet, er der endnu ikke forefaldet noget Tilfælde paa Høgsbros Klinik, hvor Patienten er død af Tæring.

De, som indlægges under ham, maa holde Diæt i et halvt Aar, i hvilken Tid der indtræder en betydelig Bedring af Patientens hele Status, saa at endog den Koch, der fungerer som Taubers Mund-Koch, gjentagne Gange har udtalt sin Forbavselse over de opnaaede Resultater.

Blandt de mange Mirakelkure, der allerede er udførte, skal vi blot nævne en eneste. Det er lykkedes Institutet at holde Livet oppe i en provisorisk Finanslov i hele sex Maaneder efter, at den i Følge troværdige Folkethingsmænds Vidnesnyrd var slaaet ihjel og begravet efter alle Kunstens Regler.

Der er paa Finansloven foreslaaet et Beløb af 200,000 Kroner til Klinikken, men der er ingen Tvivl om, at, inden Finansaaret er udløbet, vil Summen være bleven forhøjet til 800,000 Kr.

En Strandingshistorie.

En Sømand han maa lide
Langt mere ondt end godt, godt, godt,
Og strander han ved Grenaa,
Saa er han bankerot.
Til Stakkelen falder a'
Sgu tørt saa lidt som vaadt.

Tyer han til Øvrigheden
Om Hjælp i slige Kaar, Kaar, Kaar,
Anvisning flot den giver
Paa Byens Fattiggaard.
Hej, kom! hvad der falder a',
Skibbrudne Søfolk faar.

De vise Mænd i Grenaa
Har her naturligvis, vis, vis,
Ved den fatale Stranding
Lidt selv totalt Forlis,
Hej, kom faldera, uha,
Af Søfolks Tak og Pris.

Forslag til Lov om dramatiske Kunstneres Eneret.

Af D'Hrr. Sophus Neumann og Vilh. Wiehe med Familie er der efter Forlydende bleven udarbejdet et Lovforslag, som vil blive forelagt Hr. Riis-Knudsen. Af Lovforslagets Bestemmelser hidsætter vi følgende, idet vi forudskikker den Bemærkning, at der ved Udtrykket »enhver Skuespiller« selvfølgelig kun forstaas D'Hrr. Forlagsstillere selv.

§ 1.

Enhver Skuespiller har Eneret paa samtlige de ham tildelte Roller.

§ 2.

Enhver Skuespiller har endvidere Eneret paa samtlige de Roller, som ikke ere ham tildelte, men som han har udført under en anden Direktør eller paa et andet Theater.

§ 3.

Enhver Skuespiller har endelig Eneret paa samtlige de Roller, som han kunde have spillet, hvis han havde været rask, samt paa dem, som han ikke kunde have spillet, selv om han havde været rask, men som det maaske alligevel kunde have moret ham at spille, hvis han havde kunnet.

§ 4.

Enhver Skuespiller har Ret til at modsætte sig Opførelsen af et hvilketsomhelst Stykke. Direktøren har ikke Ret til uden hans Samtykke at forandre Repertoiret. Det er noget, Skuespilleren selv bestemmer.

§ 5.

Enhver Skuespiller har Raadighed over alle de andre Roller i et Stykke, hvori han medvirker, og er ikke forpligtet til at spille sammen med andre end dem, han har Lyst til at spille sammen med. Navnlig er han ikke pligtig at optræde eller prøve paa den Tid af Aaret, da Hr. Marx opholder sig her i Landet, indbefattet Island, Grønland og de dansk-vestindiske Øer.

§ 6.

Naar Kjøbenhavns populæreste Skuespiller bliver syg, udsættes Theatrets Forestillinger, indtil han bliver rask igjen. I Mellemtiden udbetales der ham dobbelt Gage.

§ 7.

Denne Lov gjælder ogsaa i Provinsen.

Et Hjærtesuk.

Hr. Puns! Di er saa Rar og god, det har di Altidvaaren, —
Det har jeg Sandeligen set paa TrykværTaarsdag Maaren!
Tag dem nu Lidt af mig og mine stakhels Smaaborns maver!
Hvad skal vi blive til naar ingen mer gier Julegaver?

Har man som jeg det hele Aar lagt i en Hvaskeballe,
Saa har Man da til Jul fortjent en lille Basseralle.
Man sier at det paa Fattigaaren Kræmmeren vil skaffe,
Men Gud, — Han kan da nok Forinden gie mig en taar Kaffe!

De Risdasmænd, det svær min Mand skal inte do i synden,
For de har Lagt paa Bajerne og slaet af Sukkertønden;
Jeg synes nu at loven kunde blive svært Oplivendes, —
Men hvad skal jeg med sukker som jeg inte faar tilgivendes?

Jeg spør dem blot Hr. Pons, hvor til di Tror at det kan føre,
Naar inte mer med Sukkergot man Sine folk tør smøre?
Hvodanne Tror di Berg han vilde gaa omkring og gie sig,
Hvis hanses Medkollegusser Tog Syltetøjet i sig!

Og Herman ud paa hodet i sit store tomme triller,
Naar ingen imod Ligfald mer tør Gie ham sukkerpiller!
Og saa Hr. Digter Drakmann, — hvodan ville han sig skave,
Naar Ranzau inte ham en Kiste gier i Julegave?

Hr. Redagtør, O vis mig nu til lindring for Min Klage,
At Suk er godt naar Sukkergot man vil til Julen smage!
Meningen Vrøvl, hvis Kaffetaaren skal gaa Bag af Dansen,
Saa ligger jeg paa Vasken! — det svær

Høfligst

Madam Hansen.

Punch's Pris-Spørgsmaal for Aaret 1890.

1. Theologi.

Fremstilling for Lægfolk af Ex-Pastor Jensens Barndom fra han gik i Tübinger-Skolen, indtil han kniver ud fra den rene Chrestendom.

2. Lovkyndighed.

At fremstille Betingelserne for Eneretten til at affodre Normænd i Ordrup, naar det har vist sig, at en Mand med Slesvig i Lommen er bortkommen paa Naboens Bismark.

3. Lægevidenskab.

Der ønskes en Analyse af Syltetøjets Betydning for Galdeafsondringen. Præparerede Folkethingsmænd vedlægges.

4. Historie.

Social-Demokratens Forhold til Frederik mellem Værnets offentlige Møder, med særligt Henblik til Folkesangen: „I Kjæden gaar hele Familien".

5. Østerlandsk Filolog.

Der ønskes en kritisk Undersøgelse af den bekjendte evropæisk-semitiske Digtning: „En Statsunderstøttelse søges", samt en Paavisning af Digteren Eedvard's Fødder i deres Forhold til de Hermann Bang'ske Lig-Torne.

6. Kunsthistorie.

Af Riis-Knudsens literære Antiker fra Schiller und Brandes-Perioden udvælges et passende Antal, indtil 101 er ude. Hr. Knudsens Smag ønskes forklaret, og det nødvendige Antal af Fribilletter til Kunstens Opretholdelse bestemmes.

7. Astronomi.

Den store Bjørn-Stjærnes røgfri Skud, observerede fra Fredens-borg gjennem Bajer-Glas.

8. Naturhistorie.

Der ønskes en sammenlignende Undersøgelse af vore evropæiske, smaa sorte Paddehattes journalistiske Larver, deres Betydning for „København", samt de Umyndighedsmærker, der gjør dem faretruende for Privatlivets Fred. Besvarelsen maa ledsages af umulige Exemplarer i alle Aldere.

Anmærkn.: Besvarelserne af Opgaverne i Historie og Naturhistorie affattes i Gadesprog. Adgangen til at konkurrere om „Venlig Omtale" i Punch staar aaben for Enhver, der har erhvervet fast Ansættelse som Komiker, eller paa anden Maade gjort sig værdig til at deltage i Konkurrencen.

☛ Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg. ☚

Naar Højre morer sig.

Naar Højre har Delegeretmøde,
Forliges Blakkede kjønt med Røde

Paa Basis af den moralske Ret,
De har til en — Plankeværksbillet.

PUNCH udgaar hver Torsdag. Pris 2 Kroner Kvartalet. (Enkelte Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle kongl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor, Kjøbenhavn, Kronprinsessegade 34.

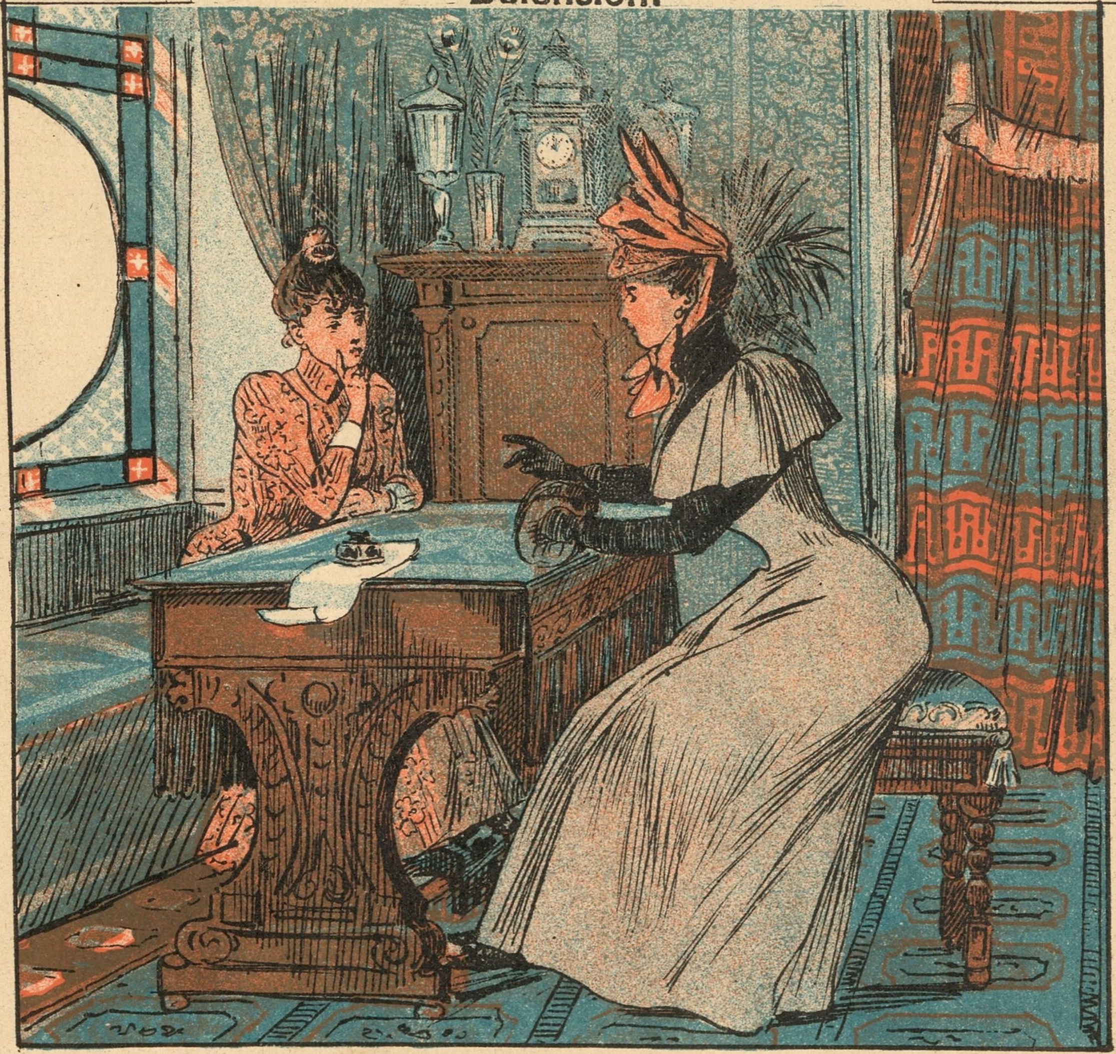
Mapper og Pragtbind til Bladet: 2 Kr.

Redigeret af Angelo Haase, udgivet af og trykt hos C. Simonsen i Kjøbenhavn.

1890. Torsdagen den 18. December. Nr. 51.

PUNCH.

Defension.

— Og saa sagde han, at Du var heller ikke værd at løse hans Skobaand!
— Og Du tog mig ikke i Forsvar?
— Jo, Du kan tro, jeg gjorde: jeg sagde, at det var Du netop!

Paa Fredsfod.

Nu nærmer Julen sig, og Folkets Thing bekvemmer
Paany sig til et Hvil for sine trætte Lemmer.
Fra Høgsbro meldes alt, at Ferie man har,
Og Bogøkongen glad sit Rejsetæppe ta'er.
Om kort Tid staaer saa tom vor Folkeaands Kaserne
Som efter Hørups Ord den gode Fredes Hjerne;
Til Gjengjæld er hvert Skab, hver Skuffe og hver Pult
I Udvalgsdybets Gab med nedlagt Arbejd fuldt.

Snart hver Forhandlingsmand udfolder ufortrøden
En frugtbar Virksomhed, der gjælder Julegrøden.
Hvad Lauridsen har sagt, bekræftes her, at hvad
Det Hele gjælder om, er Kamp for „mere Mad".
Jens Busk ved Fadet er, og ingen Sjæl betragter
Den haardt forfulgte Jens som nogen Kostforagter,
Til Trods for al Proces han ikke fra sin Post
Vil skubbes væk af Folk, som tærer Husmandskost.
I Kolding Chresten glad det fede Flæsk fortærer,
Hvoraf i denne Tid han chresteligt sig nærer,
Mens Eedvard derimod maa nøjes med en Mør-
brad af Kong Faraos højsalig magre Køer.
Korsgaard og Hørup flinkt benytte deres Tænder,
Til de har Skrotten fuld af delikate Ænder,
Mens Tauber drømmer om at faa sin varme Mad
Forsynet med Dessert fra Nørlunds nye Blad.
Mens Skræder Holm sit Foer kan passe, som han plejer,
Og under Vesten gaaer saa mangen billig Bajer,
Faaer Bajer Lægedom for Bjørnsons sidste Saar:
I Kvindesagens Skjød han Søsterkage faar.
For sit Samtyggeri faar Nielsen Grøn Anvendelse
Blandt Bønder i sin Kreds, og Højmark faar en Kjendelse,
Mens Jeppe Tang har travlt med sig at spise mæt
I Sædelighedskrav og anden Folkeret.
Leth ved sin Omeleth og Fiskerand sig fryder,
Claus Berntsen Karper faar, og Bing faar tørre Jyder;
Kun Pingel i sin Kreds alt andet er end glad,
Thi Spisesedlen her staar nok paa Mistemad.

Men, skjønt de tager Del i Vælgernes Slaraffen-
liv, og til sorte Smaa de fromt forvandler Kaffen,
Er der dog et Gebet, hvor Venstres glade Trop
Har ikke mindste Lyst at lukke Munden op;
Hvor man det Spørgsmaal vil de Herrer forelægge:
Naar Provisoriets Hals de egentlig vil knække,
Vil en Politiker, som er en Smule snu,
Nok ikke komme der og bide Skeer itu.

Sultens Kandidater.

(Frit efter »København«)

Den unge Kejser ved Spree har sendt et nyt Ord ud over Verden.

Hvilket mærkeligt Menneske dog. En trediveaarig Kejser paa tredive Aar. Der sammenkalder Skolefolk til Pædagog-Konference og Pædagoger til Skole-Konference . . . Netop Pædagoger og netop til Skole-Konference. Ikke f. Ex. Skomagere til Skræder-Konference. En Kejser, der har gaaet i Skole og taler som den forhenværende Discipel til Lærerne. Ikke f. Ex. som den forhenværende Lærer til Disciplene. Hvilket mærkeligt Menneske dog . . .

En Gaade, der giver Klaaden ti Gaader at knække om Dagen. I alt Fald mig. Og vistnok ogsaa den øvrige Del af Kloden.

Han har altsaa sendt et nyt bevinget Ord ud over Jorden. Netop af ham skulde man maaske ikke have ventet det. Snarere af mig. Et nyt Ord. Af mig.

Men nu er det ham og ikke mig. Ikke mig. Men ham. Han har altsaa sendt et nyt Ord ud over Verden.

Og nu véd »de Herrer Journalister«, for hvad den unge Honzoller agter dem.

Sultens Kandidater. Kort og godt. Ordet er nyt. Før kjendte vi kun Sultens Kunstnere. Sultekunstnere.

Ordet er maaske lidt haardt. Men lad paa den anden Side dem, der fylder Spalterne, tænke et Øjeblik paa, hvordan de mon egentlig maa se ud, sete *du haut en bas*. Oppe fra Thronerne. Eller fra Punch's Kontor.

Vilhelm II. f. Ex. Eller Punch f. Ex.

Man kommer paa en af sine mange Rejser — man kommer — f. Ex. — man kommer — til Kjøbenhavn — f. Ex. Skal vi sige det? Saa siger vi det. F. Ex.

Man begaar et Selvmord, paa sig selv eller paa andre. Det første, Ens Øje falder paa, er de Herrer af Pressen, som interviewe Ens efterladte Koner og Børn, Oldeforældre, Børnebørn og Børnebørns Børn. Vankende Henrikker, forslugne Reportere. De sætter Begravelsen i Avisen — 5 Øre Linien — en vældig Liniebegravelse.

Der sker et Mord, et Ulykkestilfælde. Politiet lukker Portene og smider Reporterne ned ad Trapperne. Medens de Herrer af Pressen falder ned ad Hoved-

trappen, falder Ens Øje ned ad Bagtrappen — jo, der er de igjen — forrest Rextilierne fra Kronprinsessegade, saa de andre, de ny — og ukonfirmerede fra Badstuestræde, men alle forslugne.

Man faar Lyst at gjøre Skandale. Eller Ens Olde-, Tipoldefader eller Barnebarns Barn faar Lyst at gjøre Skandale. Eller Ens Skræder gjør Skandale. Eller tænker paa det. Eller der er slet Ingen, der gjør Skandale eller tænker paa at gjøre en saadan. Ind i Ens Privatliv piler hæsblæsende en halv Snes smaa Bohêmer med Tungen ud af Halsen, sveddryppende, forslugne. De sluger hvert et Ben, man kaster til dem. Og ikke alene det — ogsaa de Ben, man ikke kaster til dem.

Højre holder Delegeretmøde.

Det er et privat Møde. Ingen af Oppositionspressen er med. Certosa-Roderne puster ud efter den sidste Forskrækkelse.

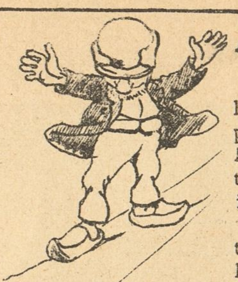
Men ind ad Døren kommer der en Næse med tilhørende Mandsperson — en af Pressens allerfineste Næser, en Næse fra Integade — bestandig, bestandig, bestandig disse vankende, krydsende, snusende, forslugne Herrer af Pressen. Ad den mindste Spalte trænger de ind. For de er vant til at bevæge sig i Spalter.

»Sultens Kandidater« — jo, den Stemning, der fødte Ordet, kan forstaas selv af en Mand med middelgod Fruentimmerforstand. Thi hvor kan det falde noget fornuftigt Menneske ind, at disse Slughalse i den Grad føler sig som Bladets og Publikums pligtopfyldende Udsendinge, at de baade skal skaffe Besked om, hvad der sker, og hvad der ikke sker? Man har jo nok hørt noget om 5 Øre Linien og Betaling pr. Spalte.

Jeg tager dem det saamænd ikke ilde op. Mangfoldige af mine Tilberedninger er hverken mere eller mindre end Komediespil. Netop min Personlighed — ny, besynderlig, æventyrlig som den er — trænger til Anmeldelser.

Ogsaa ved Forevisning af andre Se- og Mærkværdigheder burde Pressen have første Parket. Men indtil de faar det — saa længe vil de vel nok blive opfattede som — — »Sultens Kandidater«.

Hr. Manbang.

Af Banen!

Efter hvad der dog endnu ikke forlyder noget om i »*Venstrebladet*«, paatænker Landsthingsmand **Madsen Mygdal** med Assistance af Landsthingets Evropæere og Socialister at indbringe følgende Lovforslag:

1. Al Færsel af Militær og militærklædte Personer forbydes paa samtlige danske Statsbaner og private Baner, Klampenborgbanen iberegnet, saavel i Freds- som i Krigstid.

2. Færsel af Personer, hørende til Militæretaten forbydes ligeledes saavel paa Dampsporvognen som paa almindelige Sporvogne.

3. I Krigstid besættes alle Landets Banestationer af de forhaandenværende Medlemmer af Venstres Riffelforeninger, for at Banerne kunne holdes ryddelige til Transporten af de Antimilitarister, der under saadanne kritiske Omstændigheder agter at tage Billetten.

4. Ved Anlæg af fremtidige Jernbaner bliver det at paase, at disse hverken paa nogen tænkelig eller utænkelig Maade kunne komme Militæretaten til Gode.

5. Ligeledes paases det ved Anlæg af fremtidige Keglebaner, at disse faar en saadan Beliggenhed, at intet under Krigsministeren sorterende Væsen kan faa Adgang til disse for at studere Kuglebanens Retning.

6. Endvidere forbydes det at anlægge Skydebaner til Brug for Militæretaten. Kjøbet af Arealer til en Skydebane ved Bur gjennemføres ved særlig Lov.

7. Desuden forbydes det saavel Militære som Militarister under nogetsomhelst Paaskud at indfinde sig paa Kjøbenhavns Træverbane, Væddeløbsbanen ved Eremitagen og Ridebanen ved Christiansborg Slot.

8. Endelig skulle alle Rutsch-, Karussel- og Skøjteløberbaner for Fremtiden anlægges saaledes, at de umulig kunne faa nogen som helst Betydning for Landets Forsvar i Tilfælde af et fjendtligt Overfald.

9. Naar denne Lov er vedtagen og traadt i Kraft, udnævnes Hr. Madsen Mygdal ved kgl. Anordning til Militarismens Banemand.

Teaterjeremiade

a Søren Pipperup.

Talia, som saa tit dit milde
Gesikt har vendt imod din Ven
Aa kvæget mei mæ Aannens Sillesalat i Sorjens Tømmermænd.
Sla ente Haannen a din Søren,
Men jælp ham osse denne Gang
A lette Jærtet i en rørendes filhamonisk Klagesang.

Paa Davmar je mæ Sorg aa Kvide
Maa mælle, a der vanked Snus.
Je har jo emmer, ska di vide,
Hat te Ris Knussen svært Fidus.
Vi ha som Fides og Akades
Bestandi goe Venner væt,
Især, naar i Jernbanegades
Paket vi sad paa Fribelet.

Men nu har for de føste Nøimand
Mæ han sei lægget ud paa ny
I Tegift te den Lamperøi, man
Ha faaet, da han va mælt sy.
Aa dernæst Vie Kvalm forvolder,
For Marks maa ente sei i Lav
Ge mæ aa spelle Skorgeroller,
Skønt de nok hører te hans Fav.

Saa daali ha de aldri vaaren
Bevert mæ Desseplinen her.
Derfor fra Øjet strømmer Taaren
Som fra en Sky i Tordenvær.
— Dov mæ den Trop, han har tebaves,
Aa som mæ han saa kønt forlies,
Ka der vest Fribeletter laves
Inu te dovvelt nedsat Pris.

Aa va der osse let mei trøster
I denne hersens Rebellion,
Æ, da je ka omgaas Bøster,
For de ha væt min Professjon,
Saa tror je nok, je angasjerer
Nøimand og begge Vierne,
Naar je aa Drakmand etablerer
I Kompani en Variete.

En farlig Konkurrent.

— Godau godau, Dogter! Kan han et sei mæ, hva de vil kost for aa fo en Mand kuriret?
— Ja det kommer an paa, hvad han fejler?
— Hva han fejler? hans Hued er flækket og hans Arm og Bien er brækket.
— Men Gud bevares! hvor har han dog faaet det?
— Han har et foet det ænno, men med Guds Hjælp saa ska han nok foet jen a æ Dau; hær kommer saan en Flav en til Frædrikshaun aa sæller Røspætter 3 ℔ onner æ Pris.

Forekommende.

— Ja, kom saa i Morgen Aften; vi bliver kun en femten, seksten Mennesker, og min Kone stoler sikkert paa, at Du ikke svigter.
— Tak! Det skal være mig en stor Fornøjelse.
— Og — det er sandt, du spiller jo Fløjte, ikke sandt?
— Ja! Skal jeg — ?
— Lade den blive hjemme? Ja, tusind Tak, min Ven.

„Odi profanum—“

Det er en voldsom Mængde Blæk,
Der spildes her i Landet!
Der skrives, og der skraales væk,
Men Glæden — den er blandet.
Det bliver ofte til Fortræd,
Som til Skribenten svier;
Man kommer jævnlig galt af Sted
Med sine Skriverier.

Den lille Rod' i *»København«*
Faar hyppig nok at føle,
At altfor kaad til tvivlsom Gavn
Med Blæk han monne søle.
En Lussing falder stundom a'
Alt paa Konditorier.
Han kommer jevnlig galt derfra
Med sine Skriverier.

Alberti skaffer Mulkt paa Mulkt,
Og nu af Politiet
Han trues med en liden Sult-
ekur i »Slutteriet«.
Han Vand og Brød trakteres med,
Saa det er klart — den stiger!
Hr. Rode kommer galt af Sted
Med sine Skriverier.

Gebrüder Brandes helt grassat
Tidt mod *decorum* tørne.
Hr. Georg laved' Plagiat
Paa Literaten Børne;
Mens Eedvard ofte gjør Fortræd,
Hvad ikke vi fortier,
Han kommer jevnlig galt af Sted
Med Drama-Skriverier.

Men Ernst i dette Kløverblad
Til visse bærer Prisen,
Naar Tordenskjold bli'er lagt for Had
Og Haan i *»Børs-Avisen«*.
For Ansvar Fyren flad og ræd
Forgjæves sig befrier —
Der kom Du ellers galt af Sted
Med dine Skriverier!

Bjørnstjerne Bjørnsen er en Rod
Paa Norges gamle Stamme,
Der ofte Munden løbe lod
Og Pennen med det samme.

Med Bismarck kom han galt af Sted
Og fik kun Dementier.
Ja, han har jevnlig kun Fortræd
Af sine Skriverier.

Fru Erna Hansen og Fru Skram
Og »Hvad vi vil!« tillige,
De skulde tidt ha'e Last og Skam,
For hvad de har at sige!
Ret ofte Vaas og stundom raat —
Paa fedtet fæle Stier
De traver ud, slap sjælden godt
Fra deres Skriverier.

»Odi profanum — !« si'er Horats,
Og fra en Del Skribenter
Og mangen Doctordisputats
Han henter Argumenter.
Forvist, ifald han havde kjendt
Adskillige »Doctores«,
Han vilde udbrudt, himmelvendt:
»O tempora, o mores!«

I Vandet.

En Børnefortælling af Malle Skrammerup.

Lille Eedvard, lille Ernst, lille Peter, lille Ove og nogle andre smaa Drenge var paa Rejse med deres Forældre. Faderen, Erik var Fører af en stor Pæreskude, der gik i Fragtfart paa Integade og de Sortes Hav. Drengene havde aldrig gaaet i nogen ordentlig Skole, men var blevne underviste om Bord af Moderen.

Pæreskuden laa til Ankers i de Sortes Hav. Det var Solskin efter Uvejret, som havde raset i flere Aar og pisket Havbundens Mudder op til Overfladen. Der var meget Mudder og Sludder i de Farvande, saa at Vandet, der aldrig var ganske rent, i Dag var ualmindelig skidengraat.

Ved Siden af Pæreskuden, som var et langt, tyndt, sort Skrog med en Skrue løs, laa en mindre Færgebaad med et Par sortsmuskede Asfaltier-Bohêmer til Besætning.

Nede i Salonen sad Drengene og var uartige. Drenge bør altid være uartige, men disse var nu for Resten ikke saa uartige, som de burde være.

Døren gik op fra Forældrenes Sovekahyt, og Moderen kom ind i rød naturalistisk Kjole á la Zola.

»Lad mig nu se, I er uartige Drenge«, sagde hun, »saa skal jeg ikke mere være vred, fordi I ikke længere vilde rose de norske Bøger!«

»Kan jeg da ikke blive rost i Norge alligevel«, sagde den lille Eedvard klynkende, »siden vi tog os saa pænt af Bjørnson og Kjelland?«

»Nej, Straf maa I have«, svarede Moderen. »Ellers bliver I aldrig bedre«.

»Er de artige?« sagde Mester Erik, som kom ind.

»Aa nej da«, skyndte Moderen sig at svare. »De har lovet mig at ville være uartige og læse mine Bøger. Farvel da Drenge«, hun gik hen til dem og kyste dem.

Drengene krøb op paa Dækket og lagde sig paa Knæ med Armene ud over Rælingen, saa at de saa ned i det

grumsede Vand. Deres Barnepige Punch stod og holdt dem bag i Busserullerne. Set bagfra afgav de et meget indbydende Skue.

En lille sortsmusket Mand med Doktorhat paa Hovedet og en Adresse om Statsunderstøttelse i Lommen kom farende op og lettede paa Huen. Det var Andenstyrmanden, som var helbefaren i alle evropæiske Hovedstrømninger.

»Ja Farvel da endnu en Gang, Drenge«, sagde Moderen og nikkede venlig. »Vær nu uartige og lydige».

Anden Styrmanden var gaaet ud paa Bohêmeliteraturens Falderebstrappe, som kaldtes saaledes, fordi man let kunde falde ned ad den. Nu kom Moderen ogsaa derud. Men i dst samme sagde det Knik Knak i Trappen, og i et Nu var baade Moderen og Anden Styrmanden og Trappen gaaet i Vandet.

Stive af Skræk havde Drengene set Moderens literære Produktion sluges af det snavsede Vand.

Der blev et forfærdeligt Røre paa Dækket. Drengene vred Hænderne og raabte paa Moderen. Eedvard læste højt af »En Forlovelse«, Carl Ewald, som var Førstestyrmand paa Færgebaaden »København«, løb op og ned i den højeste Affektation og skrev sanseslese Anmeldelser, og den lille Arne, som var Normand og Bohême af Profession, brølede nogle uforstaaelige Ord paa Maalet.

»Er der Ingen, som vil springe ud!« sagde Kaptejnen. Men det var der nu Ingen, der havde Lyst til.

»Mo'r, Mo'r! Der er hun! Vi kan se hendes S. G. Myhre! Nu gik hun herunter igjen!« skreg Drengene.

Da de var blevet trukken hen til Kahytstrappen, saa de lille Oves Hoved, han var vaad som en Hund og havde Halen mellem Benene. Men alligevel var han den eneste, der havde borgerligt Mod til at springe ud efter Moderen og redde hendes »Børnefortællinger«.

»Er der Ingen, der kan se hendes Hoved!« raabte Drengene i Kor.

»Jeg ser ingen Ting,« sagde Punch.

»Se, se, der er hun. Der griber Bohêmen hende i Kardusen. Der er den med hende«, sagde Kaptejnen, medens han fuld af Angst saa over paa Moderen, som sad paa Pæreskudens Dæk, støttet af Bohêmerne. Hovedet hængte ned til den ene Side, og det opløste Haar klistrede vaadt til det graagrøngulblege Ansigt. Vandet drev af hende, og det var Mare ikke rent Vand. I en Fart havde Kritiken pillet alle Fjerene af hende.

»Saa, nu skal vi rulle hende,« sagde Kaptejnen, da Vandet holdt op at flyde, og saa blev hun ordentlig rullet og fik sit Fedt.

Saa blev hun baaren ned i Kahytten. Drengene listede sig hen til Døren og lyttede. De var nemlig vant til at lytte ved Dørene.

Først hørte de, at der var noget, der puslede derinde, men pludselig klang en skingrendo hysterisk Latter ud til dem. Hun gjorde aabenbart Grin med det hele. Drengene stak Fingrene í Ørene, medens de trippede frem og tilbage og uafladelig hviskede: »Det er Mo'r, det er Mo'r!«

Latteren tog til; den blev mere og mere vanvittig og rumlede som Drøn af underlige Vogne. Ind imellem hikkede den og hev efter Vejret, tilsidst lignede den ikke Latter mere, men skraldede og rallede og trallede som hæse, uhyggelige Skrig. Saadanne Skrig, som kan more raske, uartige Drenge.

»Det er Krampelatter,« sagde Drengene, »ha, ha, ha, hvor det er morsomt.« Men i Længden fandt de dog, at det var lidt trættende, og spurgte, om hun ikke havde noget mere pirrende at more dem med.

Jo, det havde hun da nok, og saa fik hun Næseblod. Det var endelig noget at det grinagtigste, de havde set.

»Mere,» bad de, »mere Uhumskhed. Ikke lidt Griseri som det i »Lucie«?«

»Jeg har ikke mere«, sagde hun, »men I kan være glade for, at det ikke var Jer, der kom ud paa Falderebstrappen, for saa var I gaaet i Vandet ligesom jeg, og saa er det ikke sagt, at I var bleven fisket op igjen. Det er saa vanskeligt med saadan noget Smaakravl. Glem nu ikke at takke Vorherre, Drenge.«

»Og Negrene,« sagde de, for de stod sig godt med en vis Del af Pressen

„Hvad gjør man ikke for den kjære Fred?“ sagde Bjørnson, han maatte paa det sidste Fredsmøde tage i sig igjen, hvad han havde sagt paa det næstsidste.

* * *

„Nu skriver jæg til en Mand, som vet Besked“, sagde Fredstaleren; han skrev til Bismarck og fik at vide, at han selv var en Mand, som ikke ved Besked, men som trænger svært til at blive sagt rigtig Besked.

* * *

„Desværre fant jæg ikke den Manden med den store Lommen“, sagde Bjørnson, „men jæg forsvarer Fredssaken alligevel! Nu trænger den fremfor alt til en — Lommeprokurator!“

* * *

Navnet paa Manden havde Bjørnson skreve i Glemmebogen, For visse Aarsagers Skyld burde han have noteret det i — Lommebogen.

* * *

Bjørnstjerne Bjørnson fra Gaustads jord
havde munnen av fraser fuld,
især om en lomme af farget uld,
der gået var i sin mor.

En gammel lomme av farget uld
havde hverken stas eller fo'r;
men gamle lommen var dyb og stor,
og i bunden var der et hul.

Han gemte lommen i tyve år,
måtte ikke slite den ud.
„Så bærer jæg den som et fredens bud,
når jæg for fredssaken slår!“

Han gemt'en i fem og tyve år,
hugsede endnu paa sine ord.
„Vesle min lomme, forvist jæg tror,
din bunden jæg aldrig naar!“

Han ganger til Friederichsruhe hen,
hjærtet var så stort derved.
Han ledte, hvor lommen hade sit sted,
— da var der kun hullet igen.

Fattige Børns Juleglæde.

Det er en sørgelig Kjendsgjærning, at, uagtet der findes utallige Storborgere her i Staden, der kun lever for at mæske sig selv og deres Børn, behøver man ikke at gaae langt for i *København* at finde et godt Barn, som maa se den glade Jul i Møde med de sørgeligste Udsigter til at skulle fejre denne Børnenes Højtid med det bare Vand og Brød.

Vi opfordrer derfor ædelt tænkende Medmennesker, som har Evne og Villie til at afse en Tikrone til Fordel for *Københavns* nødlidende Ungdom, at bidrage deres til, at idetmindste den lille Ove ved passende Lejlighed kan faa sin varme Mad.

Bidrag hertil modtages ogsaa paa dette Blads Kontor.

☛ Hermed følger et **illustreret** Annonce-Tillæg. ☚

EN MOSAIK
til Bodskapellet.

Han, som paa Dybbøls *Olymp* opstabled' vort Garderhøjs *Ossa,*
Vandred i Aske og Sæk til liden EEDVARDs *Canossa,*
Hvor han til Bod for sin Sang om Dannemænds Kamp imod Fjenderne,
Maatte besjunge en »Helt«, som Erobringer gjorde blandt — Kvinderne.

PUNCH udgaar hver Torsdag. Pris 2 Kroner Kvartalet. (Enkelte Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle kongl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor, Kjøbenhavn, **Kronprinsessegade 34.**

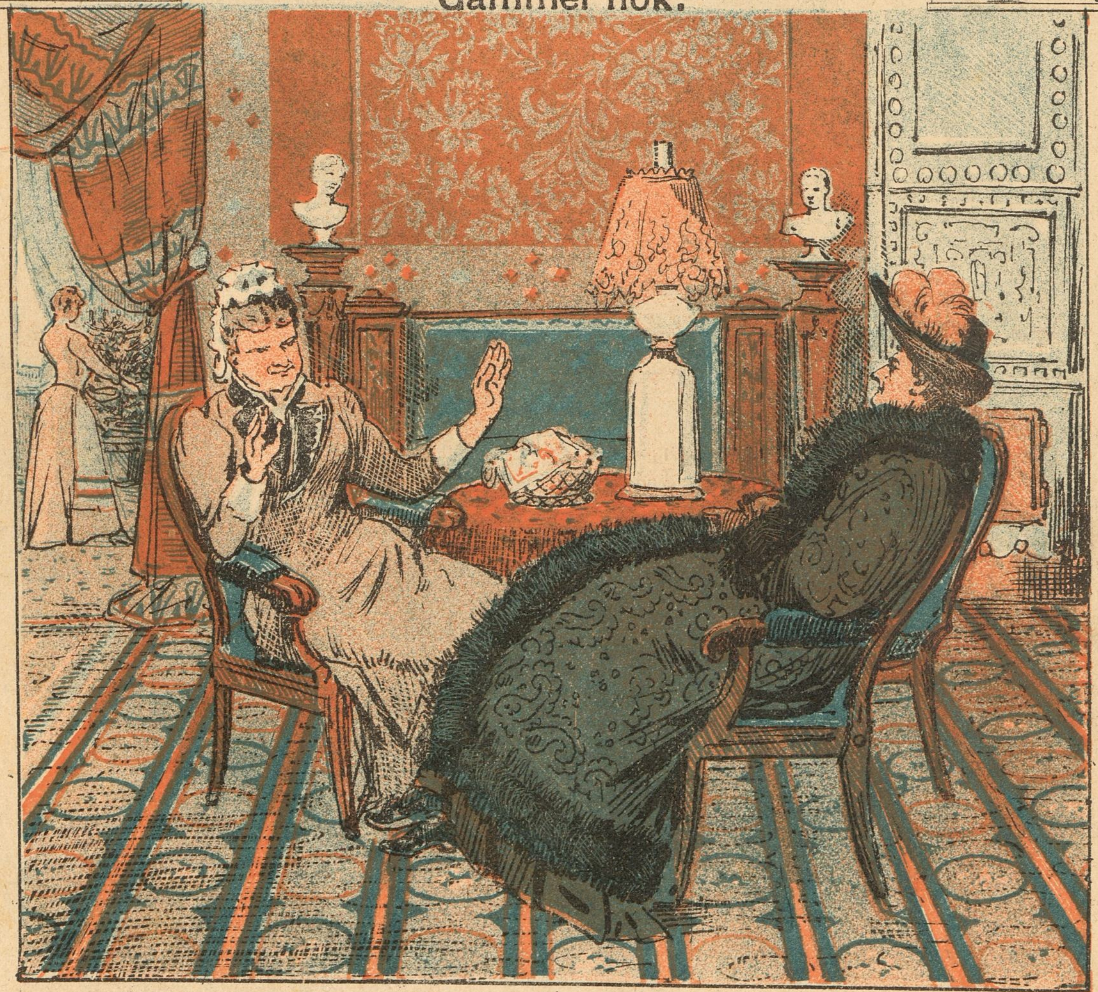
Mapper og Pragtbind til Bladet: 2. Kr.

Redigeret af Angelo Haase, udgivet af og trykt hos C. Simonsen i Kjøbenhavn.

1890. Torsdagen den 25. December. Nr. 52.

PUNCH.

Gammel nok.

— Saa Deres Datter skal have Bryllup allerede næste Maaned! Men er hun egentlig ikke lovlig ung til at styre et Hus?
— Ak nej! Hun har saamænd regeret os alle sammen i de sidste tre Aar!

Juleløjer.

Frit efter »Helge«.

Kong Chresten sidder ved Juletid,
Har Svin paa Skoven og glimrer af Vid.

Juletid,
Har Svin paa Skoven og glimrer af Vid.
Han sender Bud til de Evropæere,
De skulde med ham en Madpose skære.

Evropæere,
De skulde med ham en Madpose skære.
Han lader et Forslag til Lov udklække,
Som Frede Bojsen kan daarlig knække.

En Lov udklække,
Som Frede Bojsen kan daarlig knække.
Den opkræver Skat af Øl pr. Tønde;
Nu monne »Forhandlingen« vel begynde.

Øl pr. Tønde;
Nu monne »Forhandlingen« vel begynde,
Thi Bentheim agted' at lade sig skue
Hos Chresten Berg i den samme Stue.

Lade sig skue
Hos Chresten Berg i den samme Stue.
En Vendekaabe var Skarlagensklæde,
En Bjørnbaks Skindpels dækked' hans Slæde.

Skarlagensklæde,
I Vejen ham kom ingen Mand med en Slæde.
To Gutter stande paa Hjørnet og fryse
Alt i den paltuge røde Kyse.

Paa Hjørnet og fryse:
»Hjem med en Bergfisk vi nu skal os lyse.
O, maatte vi med komme net op at age,
Vi fik vel Juleøllet at smage!

Net op at age,
Vi fik vel Juleøllet at smage!«
— De sprunge paa Kjæphesten ubehænde,
De monne hinanden Ryggen vende.

Ubehænde,
De monne hinanden Ryggen vende.
Saa red de til Bogøkongesalen,
En holdt i Manken og En i Halen.

Til Kongesalen,
Hvor En faar paa Ho'det og En paa Halen.
— Man hørte Bentheim af Harm at fnyse;
Liden Eedvard tabte sin røde Kyse.

Af Harm at fnyse,
— »Nu faar vi nok Hvidløg til Gemyse!
Ved Logos, der er vort højeste Væsen,
Nu kjender jeg Eedvard og Bing paa Næsen.

Vort højeste Væsen!
Vil ogsaa I være med paa Fadæsen?
Vend hellere, Pilte, smukt tilbage,
I Livet man løber sig tit en Stage.

Smukt tilbage,
En Chresten gi'r dog ingen Jødekage!«
— »Og frygt kun ikke, fordi vi oser
Som Lygtemænd lidt i Chrestens Moser.

Fordi vi oser,
Naar Chrestens nyeste Plan vi roser.
Vort Blus skal lyse saa højt i Landet,
Naar han med sit Forslag gaar i Vandet.

Højt i Landet,
Saa Protokollen skal ryge forbandet.
Vi skylde Kong Chresten et Ord i Lavet,
Fordi han hældte os ud af *Gnavet!*«

Pif! Paf!

Et Udkast,
fundet mellem Digter Ibsens Papirer.

Hovedpersonerne er:

Jørgen Flauman, Ægtemand og Fjottefaar.
Heida Gabler, destoværre hans Hustru; Problemdame.
Fru Thea, nervøs.
Assessor Brackvand, ene Hane i Kurven.
Ejlert, Kammerat i Livsbegæret.

Handlingen foregaar i et trekantet Ægteskab.

1ste Problem.

Heida (39" høj. 48" om Livet for visse Aarsagers Skyld. Hudfarve: mellembleg. Øjne: mellemgraa. Haar: mellembrunt. Klædedragt: Kjoleliv, Nederdel, Halslinning; en Taske ved Siden til Opbevaring af Menneskeskæbner) tilbringer Tiden med at kjede sig og lege med Pistoler. Flauman (63", mellemfed, 77 Haar i venstre Bakkenbart, 79 i højre. Mellem Øjnene: en Næse. Klædedragt: Frakke, Vest, Benklæder; Skjorte under Vesten) tilbringer Tiden med Skikkelighed og Studier. Fru Thea (51", fem Fingre paa hver Haand. Hudfarve: nervøs. Øjne: nervøse. Nakkehaar: nervøst) efterlyser en beaandet Herre, der er bortkommen.

Flauman (skikkelig) Mæ!
Heida (indadvendt) Isch!
Thea (nervøs) Farvel!

76 trykte Sider. —

2det Problem.

Assessoren (Højde: almindelig. Næse: almindelig. Øjne: almindelige. Klædedragt: almindelig) spiller trekantet Hanerej med Heida, der spænder Hanen paa Pistolen og udnævner Assessoren til Hane i Ægteskabet. Ejlert (65", mellem Skuldrene: 23", omkring Benene 7". Fra Panden til Hagen: 10". Støvlerne ovenpaa Strømperne. Næsen rødlig. Knæerne vaklende) kommer beaandet fra Baggrunden og foreviser Theas Barn, som han har i sin Brystlomme. Barnet er ti Ark tykt, sort af Blæk og udkommer til Foraaret hos Wulff, født Cammermeyer.

Heida (sagte til Ejlert, medens Assessoren og Flauman læser Punch i Baggrunden) Dikke dik!

Ejlert (livsbegærlig) Dikke dik! — Assessoren river sig i Hanekammen.

Flauman (skikkelig) Mæ!

Fru Thea kommer nervøs ind og blæser sin Mand et Stykke, medens Heida holder Ejlert tre skjønne Skridt fra Livet.

Ejlert (sagte til Heida) O, Hejda! — Jeg elsker dig (Sagte til Fru Thea) O, Thea! — Jeg elsker dig!

Heida (haler i Ejlert) Sig et uvartigt Ord, Kammerat!

Thea (haler i Ejlert) Sig et beaandet Ord, Kammerat!

Ejlert (haler sig løs) Nu gaar jeg ud og rangler! (Styrter ud med Vinløv i Haaret).

Heida. Aa, saa skjønt!

3die Problem.

Dagen derpaa. — Flauman kommer med Fru Theas Barn, som Ejlert har gaaet og klattet ude i Drachmanns nye Varieté. Heida griber livsfrejdig Barnet og stikker det i sin Taske.

Flauman (skikkelig) Mæ! (Han gaar hen til en Tante, som kun han selv og Digter Ibsen kjender og som ligger for Døden).

Heida. Ligge for Døden — isch, saa uskjønt! (Aabner Døren for Ejlert, der kommer vaklende ind, kostymeret som Menneskeskæbne). Kammerat, hvad er dette? — (udbryder Heida) — Du har jo ikke Vinløv i Haaret? — Forfærdeligt! Tag denne Pistol! — Men lad det ske i Skjønhed.

Ejlert (hen for sig) Mellem Thea og mig er der ikke Fremtid foran! — Farvel, Heida! — Nu gaar jeg i Skjønhed. (Han gaar)

Heida (triumferende) Nu er den Menneskeskæbne leveret! (Hun svier Theas Haar og putter Barnet i Kakkelovnen) Tampen brænder! — Aa, . . . saa skjønt!

4de Problem.

Heida er sørgeklædt efter den Tante, som Digter Ibsen kjender, men som han har taget Livet af i Mellemakten. Hun hører Hanefjed; det er Assessoren, der bringer Meddelelse om, at Ejlert har skudt sig. Fru Thea fortvivler, blæser nervøst sin Mand et Stykke og kaster sig om Flauman for at beaande ham.

Heida (henrykt). Brudt op fra Livsgildet? — Skjønt! Skudt sig i Tindingen? — Dejligt! — Muligvis i Brystet? — Ogsaa dejligt!

Assessoren. Nej, — skudt sig i Maven. — Og med din Pistol! — Vælg nu: Vil Du have Skandale, eller vil Du være min Høne?

Heida (gysende) Isch, — saa uskjønt! — Hanen galer, — Flauman beaandes, og Kammeraten skyder sig i Maven! — Forfærdeligt! — Nu maa jeg spille en Vals. (Hun styrter ud, spiller en Vals og skyder sig i Skjønhed.

Flauman (rædselslagen, men skikkelig) Mæ!

Apotheose.

Røgen fra Pistolen fordeler sig og Digter Ibsen træder frem, blidt smilende i fem Oversættelser.

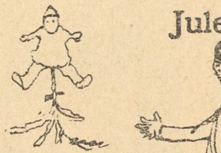
Digteren.

Kan De knække den? For jeg kan det ikke!

„Billedet og Busten“.

N. V. Dorph maler for Tiden et stort Portræt af Holger Drachmann, og P. S. Krøyer har travlt med at modellere en »Buste« af Dr. So. Schandorph. For at forebygge Misforstaaelse skal vi oplyse, at disse Portræter ikke udføres efter Bestilling af *»Punch«*, men snarere af et eller andet erkjendtligt Provinspublikum, der agter at indrullere de tvende Oplæsere i sit »tragikomiske Menageri«.

Juletræet.

Højt fra Træets grønne Top
Straaler Juleglansen,
Lyser Eedvard's Logos op,
Saa han gaar fra Sansen.
Berg og Bentheim Arm i Arm
Kommer med en Lov saa varm, —
Først skal Loven vises,
Siden skal den spises.

Herman har den Gren saa kjær,
Hvorpaa Trommen hænger;
Staklen gaar i Ove's Klæ'er,
Kommer aldrig længer!
Hvad han ønsker, skal han faa,
Naar man blot tør stole paa,
At han kun vil tromme —
I det store Tomme.

Fanen her med flækket Ørn
Er ej god at have;
Den skal Norges store Bjørn
Faa i Julings-Gave.
Giv ham den i Haanden, naar
Han igjen til næste Aar
Vil med kæntret Ære
Sejle paa en Blære.

Denne Dukke med sin Krop
Kan saa yndig skrige,
Den skal Drachmann amme op
Til en Syngepige.
Tænk, hvor literært det bli'er!
Thi de glade Syngepi'er
Maa man ikke kramme, — —
Det gjør deres Amme.

Knudsen staar i Landsthings-Glans;
Denne røde Hue
Skal han ha'e til Trøst, naar hans
Lovforslag faar Snue.
Wiinblad, han kan være stolt,
Tænk Jer, han har Lyset holdt,
Det kan Knudsen ikke,
Han gjør bare Strike.

Børn, nu er jeg bleven træt,
Og I faar ej mere;
Dagmars Riis med Fribillet
Vil Jer nu traktere.
Neumann er saa let, men tung
Er Riis-Knudsens Pengepung;
Kunsten varer længe,
Koster mange Penge!

Deltagende.

— Hvad er der paa Færde, lille Mo'er?
— De va bare en anden Dame, der va beskænket; hun la' inde i Porten der!

Paa høje Tid.

— Ka — ka — ka — kan I inte sie mej Vejen te — te — til Totalafholdshjemmet?

Forfatterretten.

Motto: »Naar aldrig en skrivende Haand sig et Læ søgte i Naboens Lomme —«
Frit efter Hostrup.

Det har bestandig staaet slet
Med, hvad der hed Forfatterret,
Især da her i Landet,
Hvor en Hr. Westrup gik paa Rov
Og spurgte aldrig om Forlov
Som »Snurrifax« blandt Andet.

Hvor Fyren kompilered' Bind
Af Andres dyre Hjernespind
Og slig en Idræt øved',
Idet han, uden nærmere
At tænke, laved' »Sværmere«
Og selve Titlen røved' —

Og hvor saa mangen en Pirat
Har levet højt af Plagiat —
Hvem kjender ikke Skolen,
Der har det stadige Refrain:
»*Ou je le trouve, je prend mon bien!*«
Og stod sig ved Parolen?

Hvor snart hveranden Redaktør
Med uforligneligt Humør
Sin Føde saaes at bjerge
Ved Hjælp af Sax og Rødkridtspen;
Men nu er det forbi, min Ven! —
Da steht der Ochs am Berge! —

Hvor mer end een Thalias Præst
Paa Røvertog i Øst og Vest
Foruden Frygt og Fare
Ved Hjælp af »Laan« og Røveri
Og Madam' Kørnersk Maskepi
Fik sig et Repertoire —

Hvor tidt nok en forsulten Krop
Er flakket om og har læst op
Og, som man vel bemærker,
Imod en lille, lav Entré
Har taget Duften paa Tournée
Af nye Digterværker!

En Stopper for en slig Trafik
Og Hæmsko for hver Bladfabrik
Enhver Forfatter glæder;
Og dertil styrer vi nu hen,
Om ogsaa Jørgen Pedersen
Som Krokodillen græder.

Man ganske tydelig forstaar,
Forfatterne med Hud og Haar
Han slugte vist saa gjerne,
Men det er heldigvis en Trøst,
At mod slig kannibalisk Lyst
Vil denne Lov dem værne.

Som gale Hunde løb man om
Og bed og flaaede, hvor man kom,
Poetens *intestina*;
Men som en Mundkurv, stærk og god,
Vil denne Lov nok virke mod
Hin *rabies canina*.

En Saga om glad Alderdom.

Kresten hed en gammel Viking, som havde været Næskonge paa den Ejland Bogø og kriget mod Danernes Høvding Estrup. Og havde han været en hugprud Kæmpe, mundrap og utrættet i Strid. Mange vare de Drab, som han havde at sone, thi han havde undlivet saare mange Lovforslag og udgydt meget uskyldigt Blod. Men Ingen vilde tage Blodhævn over ham. Thi der gik det Frasagn, at han var usaarbar og at Ingenting bed paa ham, fordi han havde Dannevirke i Brystet. Men der han blev til Aars, blev han hart slagen med Tunghørhed og megen stor Svaghed i Huen. Og var han da ude af Sagaen.

Men det var i de Dage, da underjordiske Mænd endnu var til og dyrkedes af den menige Almue. Disse Underjordiske havde endnu ikke fanget ved kristen Tro, og der var dem af dem, som vare anderledes at se til end danske Mænd, smaa af Vært og mørke af Lød. Og kaldtes de af menige Almue for Luskepetere, fordi de led at skjæle sig i Jorden og saaledes luske om. En af disse hed Bentheimir. Og var han af dansk Æt og Kristenmands Søn, men havde skjult sig mellem de Underjordiske, fordi han led ej Vaabenfærd, og heller aad han Trællebrød end drog i Leding. Og led han bedst døde Torsk, som drev op af Søen.

Der Kresten blev gammel, ønskede han at fare til Valhal. Men da Ingenting bed paa ham, som sagt er, frygtede han at dø Straadød. Gik han da til Bentheimir og fortalte ham sin Kvide. Thi vel havde Bentheimir i sin Tid voldet ham stor Fortræd, men da han nu længtes efter en glad Alderdom, saa var Bentheimir ham god nok til at hjælpe. Gik han da en Midienat til Højen i Integade, hvor Bentheimir boede, og hvor der hver Nat tændtes Blus, som af vildfarende Menigmænd kaldtes den højeste Oplysning. Og der Kresten trende Gange havde kaldt: „Luskepeter! Luskepeter! Luskepeter!" kom Bentheimir ud. Thi med det Navn var han vant at kaldes af Krestenfolk. Mellem disse to sluttedes der nu en Pagt, ligervis som mellem Doktor Faustus og Mefisto, som vælske Mænds Saga er lagt om. Bentheimir skulde følge Kresten og være ham tro og huld, og til Gjengæld skulde Kresten forskrive sin Sjæl til de Underjordiske.

Rasmus, Claus's Søn, og Freda, Bojes Datter, hedte et Par Folk, som vare noget til Aars. De havde en Datter, som var saare liflig at skue og som de kaldte deres Ølskat. Og naar hun voxte op, skulde hun være deres Alderstrøst. Og var hun i lige Grad elsket af Højre og Venstre. Paa hende kastede nu Kresten og Bentheimir deres Øjne. Thi vilde de undlive hende og paa den Maade ægge Faderen og hans Slægt til Blodhævn. Og mente Kresten paa den Maade at blive sendt til Valhal, idet han ej drog sig til Minde, at Bentheimir havde kjøbt hans Sjæl. Og er det herom, at Sagaen fortælles.

Bentheimir havde en Troldunge, som var saare led af Hu. Denne Skifting kaldtes ogsaa Ølskat ligervis som Rasmus's og Fredas, og hende vilde han nu underskyde som den rette Alderstrøst. Toge de da ved en Alliance og bryggede sammen en saare listelig Plan. Thi haabede de, at menige og vanvittige Rigens Almue ej skulde skjelne den rigtige Ølskat fra den falske, som udentil og var saare liflig at skue, men indentil led og hæslig. Og lovede de da Almisse til gamle Mænd, som vilde følge dem i Kampen mod Danerfolket.

Men der Rasmus og Freda saa Skiftingen, mærkede de strax, at den lede Troldunge var ej deres Barn. Bøde de da Danerfolket op til Leding, og Sværde hed og Pile susede. Men paa Kresten bed Ingenting, og paa Bentheimir ej heller, fordi at de Underjordiske have den Magt at døve Staal og bryde Pileod. Fremmest i de Danskes Fylking kæmpede Otto og William. De vare kun uselige Trælle og haandgangne Mænd hos Rasmus og Freda, men paa denne Dag stred de saa mandelig, at de fik Lov til at udgaa 7 Gange ugentlig

Men der Kresten mærkede, at han ej kunde fældes, drog han sig til Minde, at han havde forskrevet sin Sjæl til Bentheimir og skulde nu fare til Hel, og at hans Kjæphest, Visnepolitiken, var bleven ham en Helhest. Han blev da saare mod i Hu, og da han mærkede, at Bentheimir nærmede sig for at føre ham med sig, satte han sig paa breden Bag og kvad:

Visne Blade,	Svinefylking
Venstreblade	er desværre.
sygner snart paa	At nu Hel vil
Sotteseng.	Helten have,
Svækket svage	er endda et Svine-Held.
gamle Sviblers	

Foraarsgrønt.

Kere Bob!

Ves at du skulle besludte dig tel a venne dit Fædreland Rokken og søge dej et Ægsil i et anned Land, saa vel jeg dog skræve til dej, ingen du inu har taed Beledten, at du ska igge komme ner te Danmark, fordig de er bare noed Løjn og Sluder, naar der staar i Visen, at her er got aa være, men de æ sant, va Ogtavius Hansen sae, a de var aldri vært aa leve her i Lannet, den Gang han tafte sin Sav for høieste Redt. For je hade igge gordt anned, end som bare noet Grin mæ de nye Testamendte, aa saa fek je Maaddeli i Obførelse aa en Andmærkning a Reltionsleren, aa derover be min Gamle saa gal i Hodet, a je fek egge annet end som Vand aa Brø Hjuleaften, aa Arond Jakobsen hade engeli vaaren mejed være, fordig han hade osse gordt Grin *mæ Moses aa Profedterne, aa saa fik han Strambugs, va der formoddentli er de, dig kaller for Taallerangsje hær i Lanned. Men nu har Arond Jakobsen aa jej besludtet vos te, a naar vi bier komfermirede, saa ve vi ta aa stefte en ny Rellijon, aa den ska gaa ud paa, a der æ kons een Gud, næmli Fornoften, aa jej aa Arond æ hans Profedter, aa væm der ente ve tro paa vos, ska kastes i svovel Pølen, vor der vanger igge anned te aa læsge derres Tonge mæ, en som Køvenhavn aa Aftenblajet aa Børstidende. Aa je tængker nog, vi ve faa Madser a Tilhængere, for ka Bjørnson skaffe Telhørere, der troer paa han aa faa dem i sin Lomme, etter a han har maadtet bekenne i Sandhed, at han hade gordt bedder i a holle sine Fengre fra den ubekente Mans Lomme, saa æ der vest engen Ting i Vejen for, a je aa Arond maveli ka faa Folk te aa tro paa vores Aabenbarenger? Aa for aa faa et padsende Tæmbel te vores nye Menihed, saa har je tængt paa aa andmode Tietgen om osse a bygge vos en Kergke, ves han da skolle bie færti te den Tid mæ Marmorkergken ingvendi, aa de gør han osse nog, for ka han la Ernst Brandes aa Pondtobbidan præke i Børstidende, saa ka han ente være bekent anned en som aa la vos osse faa Husrom. Regtinog sier Arond, a han ve helst ha et Tæmbpel i øjropæjsk Stil, hvor der er igge sat rellijoniske Søjler ve Engangen, men bare none a Samfonnets Stødter, men de blier vi nog enie om te den Tid. Level aa glædeli Juling.*

Din hengivendes

Einar Jørrensen.

P. Skr.

Lamme hvide, om Hendrek Ibsens nye Bov, som nu æ udkommen paa Dansk aa Tysk aa Ængelsk aa Fransk, osse sku vaaren udkommen paa Norsk!

De uheldig stillede.

Fader Berg, hvis Tordenstemme
Tidt om Danmarks Landmænd lød;
Nu til Industriens Fremme
Har sit Hoved lagt i Blød;
Efterdi han Industri-
ridderne vil Statshjælp gi'e.

Liberalt og smukt forlanger
Han som en human Person,
At de stakkels Tugthusfanger
Bør af Staten ha'e Pension,
Saasom det er ganske vist,
Deres Stilling er lidt trist.

Ikke altid Fryd og Gammen
Knytter sig til denne Post.
De faar ikke alle sammen
Blegdamsvejens Fangekost
Eller Glas med Syltøj.
Nej, de faar kun Lamperøg.

Grum er Skæbnen, som dem venter,
Naar af Fængslet ud de gaar;
Allerhøjst som »Prætendenter«
Plads ved Hørups Blad de faar.
Ak, men hos Gebrüder Cohn
Vanker der nok ej Pension.

Men nu bør ham Staten skikke
Hjælp, naar til hans Næringsvej
Kraften svigter, og han ikke
Kan ved den ernære sig
Ærlig mer, men beder om
Støtte i sin Alderdom.

Derfor Integadens Presse
Berg bør prise højt i Sky,
Thi, naar Georg pr. Adresse
Skal til Thingets Bistand ty,
Støtter Chresten Povelsen
Ind- og Gjennembruddets Mænd.

Nyt Program.

For den, som hos GAMBRINUS letter Anker,
Her paa de gamle Dage Bonus vanker,
Og han kan hente trygt en Perial i
Tuborger, Carlsberg eller Aldersroer
I Tillid til *Montani**) Visdomsord,
At »den, som drikker vel, han er lyksalig«.

*) *Montanus* paa Latin er det samme som Berg paa Dansk.

PUNCH udgaar hver Torsdag. Pris 2 Kroner Kvartalet. (Enkelte Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle kongl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor, Kjøbenhavn, **Kronprinsessegade 34.**

Mapper og Pragtbind til Bladet: 2 Kr.

Redigeret af Angelo Haase, udgivet af og trykt hos C. Simonsen i Kjøbenhavn.

Punch forlægger Residensen.

Nu drager Punch fra sit gamle Sted,
Men tager dog sine Husguder med,
Som venligst besørger hans Flyttedag
Efter Magistratens nyeste Smag.

Og udstrøer Blomster og ædelt Malm
Paa Gaden, i Stedet for Flyttedagshalm,
Af hvilket i Dag de sorte Smaa
Faar ikke en Gang det korteste Straa.

Punch-Essents du Salon.

